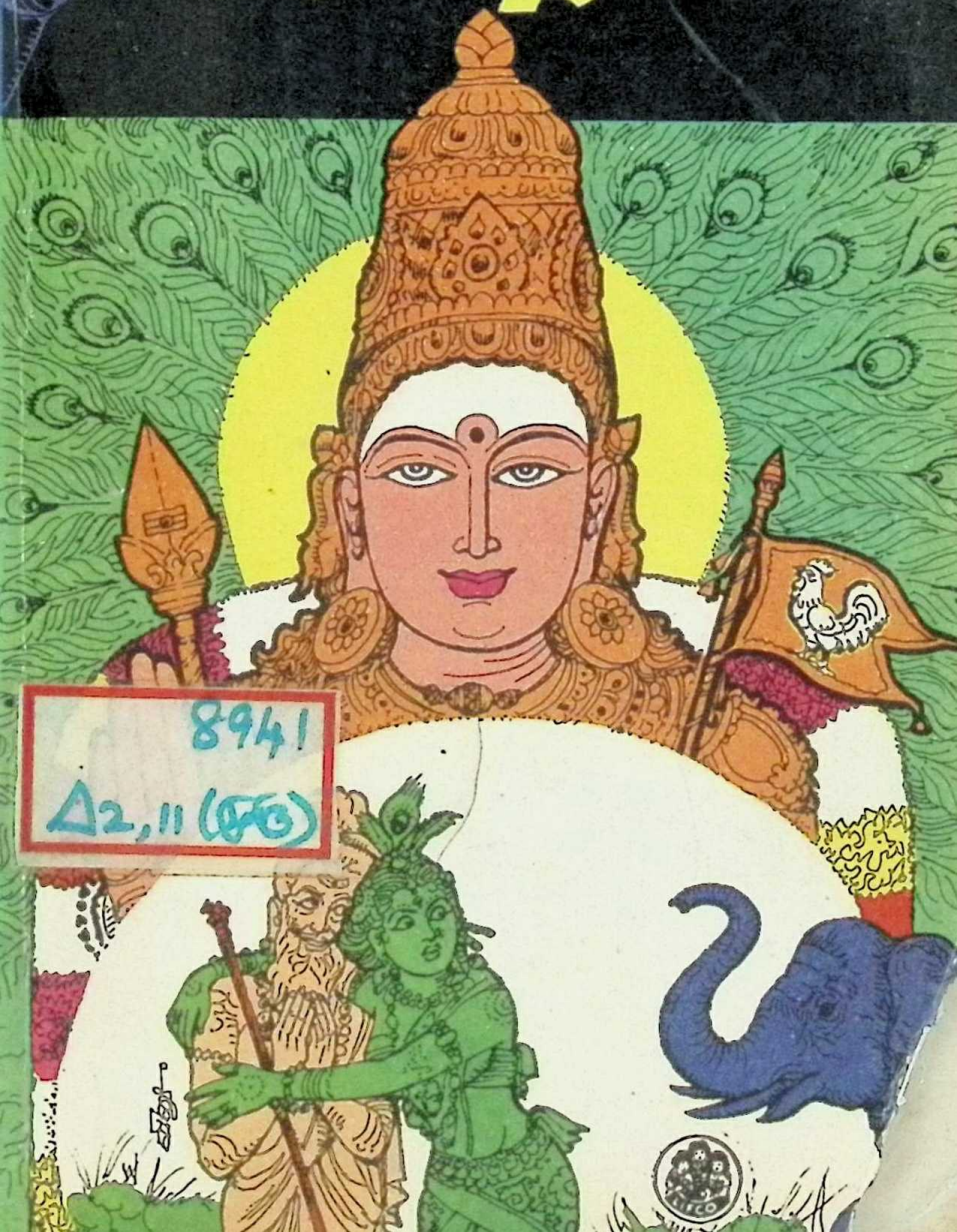

கந்தபுராணம்

8941

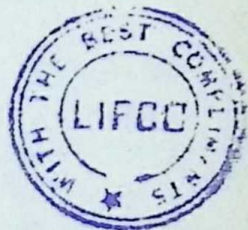
A2,11 (86)

உ
சிவமயம்

கந்தபுராணம்

[கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளியது]

உரைநடை

எழுதியவர்

இலக்கியமணி மாயூரம் V. தண்டபாணி

பதிப்பகத்தார்

தி லிட்டிஸ் ப்ளவர் கம்பெனி

தியாகராயநகர், சென்னை-600 017.

விலை ரூ. 42

© *Copyright with the Publishers*
First Edition : 1994

Lasertypeset by
V.K.N. ENTERPRISES

8/1, Dr. Rangachari Road, Mylapore, Madras-600 004.

லிப்கோவின் திருச்சி விற்பனை நிலையம் :
17/1, நந்திகோயில் தெரு, தெப்பக்குளம், திருச்சி-620 002.

சென்னையில் லிப்கோ ஸ்டாகிஸ்டுகள் :

எம். தாமோதரம் அண்டு கம்பெனி,
108, கார்ப்பொரேஷன் பழக் கடை, சென்னை-600 108.

Printed by Offset at :
Sankar Printers, Madras - 600 042.

ந ன் றி யு ரை

1. இந்த நூலை எழுதித் தந்து உதவிய இலக்கியமணி மாயூரம் திரு V. தண்டபாணி அவர்களுக்கும்
2. இந்த நூலின் கையெழுத்துப் பிரதிகளைப் பரிசோதித்தும், அச்சுத் தாள்களின் பிழைகளைத் திருத்தியும், கந்த புராணத்தின் சிறப்பையெல்லாம் நன்கு கூறும் அணிந்துரை வழங்கியும் உதவிய சிவபக்திப் பிரசாரமணி, திருத்தொண்டர்மாமணி, சிவபுராணக் காவலர், சிவபுராணச் சக்கரவர்த்தி, சாஸ்த்ரப் பிரசார பூஷணம். சங்கரனடிமை ஆங்கிரேஸ சர்மா என்னும் ஸ்ரீ ஆங்கிரேஸ S. வேங்கடேச சர்மா அவர்களுக்கும்
3. கண்ணைக் கவரும் கந்தவேளின் வண்ணப்படத்தை இந்நூலுக்கு அட்டைப் படமாக வரைந்தளித்த, தெய்வச் சித்திரங்களை வரைவதில் ஆழ்ந்த அனுபவமுள்ள ஓவியர் ஸ்ரீமான் வினு அவர்களுக்கும்

எங்களுடைய உளங்கனிந்த நன்றிகளைத்
தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

—லிப்கோ, பதிப்பகத்தார்

ஸமர்ப்பணம்

“மயூராதி-ரூடம் மஹாவாக்ய-கூடம்
மநோஹாரிதேஹம் மஹச்சித்தகேஹம்
மஹிதேவதேவம் மஹாவேதபாவம்
மஹாதேவபாலம் பஜே லோகபாலம்”

—ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் - 3

மயில் வாஹனத்தில் ஏறிக்கொண்டிருப்பவராயும் நான்குவிதமான மஹாவாக்யங்களுக்கும் பிரதானமான பொருளாயும் பார்க்கிறவர்களுடைய மனதை அபஹ்ரிக்கும் அழகுவாய்ந்த தேஹத்துடன் கூடினவராயும் மஹான்களுடைய மனதை வீடாக உடையவராயும் நான்கு வேதங்களுடைய மஹாதாட்பர்யத்திற்கு விஷயமாயும் ஸர்வஜகத்தையும் பரிபாலிக்கும் சக்தியுள்ளவராயுமிருக்கிற பரமேஸ்வரனின் புத்திரரான ஆறுமுகனே (கந்தவேளே) கண்கண்ட தெய்வம். நினைத்தவர்தம் துயரமெல்லாம் தீர்க்கும் தெய்வம். வேண்டும் வரங்களையெல்லாம் வாரி வாரி வழங்கும் தெய்வம்.

வள்ளிதேவஸேநாஸமேதராக, வேலும் மயிலும் கொண்டு, அன்பர்களைக் காத்தருளும் ஆறுமுகப் பெருமானது திருவடிகளில் இந்த நூலை வைத்து வணங்கிப் பக்தர்கள் எண்ணற்ற நலங்கள் பெற்றுய்யக் காணிக்கையாக ஸமர்ப்பிக்கின்றோம்.

— லிப்கோ, பதிப்பகத்தார்

முன்னுரை

மனித வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டி வேதம். "வேதத்தை விட்ட அறம் இல்லை" என்றார் திருமூலர். மனிதன் எப்படி வாழவேண்டும் என்று கட்டளைகள்போல் சொல்வது வேதம். 'ஸத்யம்வத', 'தர்மம்சர' என்று ஒரு பணியாளுக்கு எஜமான்போல் சொல்லுவது வேதம். வேதத்தை "பிரபுஸம்ஹிதை" என்று சொல்லுவார்கள். ஸ்மிருதிகள், நல்ல நண்பன் அறிவுரை சொல்லுவதுபோல் கூறுபவைகள். ஸ்மிருதிகளை "ஸுஹ்ருத ஸம்ஹிதை" என்பார்கள். மனைவியைப்போல் அன்புடன் சொல்லுவது "காந்தா ஸம்ஹிதை"; காவியங்களெல்லாம் காந்தா ஸம்ஹிதை. மனித வாழ்க்கையில் கணவனைக் காந்தம்போல் இழுப்பவள் அல்லவா மனைவி? எனவேதான், காவியங்களில் சுவை அதிகம். குழந்தைகளுக்கு எளிதில் புரியும் வகையில் எடுத்துச் சொல்லுவது "சிசுஸம்ஹிதை". புராணங்களைச் சிசுஸம்ஹிதை என்று சொல்லுவார்கள். எனவேதான் அதிகம் படிக்காத பாமரமக்கள்கூட புராணங்களை விரும்பிக் கேட்கிறார்கள். புராணங்களை மக்களிடையே உபன்யாசம் செய்வது என்பது காலம் காலமாக நமது பாரத தேசத்தில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சியாகும். புராணம் என்பது பழமையும் புதுமையும் சேர்ந்தது. 'புரா' என்ற சொல்லுக்கு பழமை என்று பொருள். 'ந' என்ற சொல்லுக்கு நவமானது அல்லது புதுமையானது என்று பொருள்.

நுண்ணிய பொருள்களைப் பார்ப்பதற்கு பூதக்கண்ணாடியைப் பயன்படுத்துவார்கள். வேதத்தின் நுண்ணிய அம்சங்களைப் புரிந்துகொள்ள புராணமாகிய பூதக்கண்ணாடி பயன்படுகிறது.

வேதங்களை வகுத்து அருளிய வியாஸர்தான் பதினெட்டு புராணங்களையும் அருளினார். இந்தப் பதினெட்டு புராணங்களில் சிவ புராணங்கள் பத்து, விஷ்ணு புராணங்கள் நான்கு, பிரம்ம புராணங்கள் இரண்டு, அக்கி புராணம் ஒன்று, சூரிய புராணம் ஒன்று.

ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஸ்காந்த புராணத்தை வியாஸ பகவான் அருளியதைப்போல தமிழில் காளத்தியப்ப சிவாசாரியரின் திருக்குமாரர் கச்சியப்ப சிவாசாரியார் இயற்றி அருளினார். பனிரெண்டாம் நூற்றாண்டில் தொண்டைநாட்டின் தொன்மையான நகரமான காஞ்சியில் புலவர்கள் நிறைந்த ஸபையில் கச்சியப்ப சிவாசாரியாரால் கந்தகோட்டத்தில் கந்தபுராணம் அரங்கேற்றப்பட்டது.

கந்தபுராணத்தின் சுருக்கத்தை, அனைவரும் எளிதில் படித்து முருகப்பெருமானின் பெருமைகளையும், அவரது கருணையையும் தெரிந்துகொள்ள உதவும்வகையில் தமிழில் ஒரு நூல் எழுதவேண்டும் என்பது அடியேனுடைய நீண்டநாள் விருப்பம்.

கதையின் சுருக்கத்தை மட்டும் சொல்லாமல் அங்கங்கு சில பாடல்களையும் குறியிட்டுக் காட்டினால், ஓரளவு கந்தபுராணப் பாடல்களைத் தெரிந்துகொண்ட மனநிறைவு ஏற்படும் என்ற எண்ணத்தில், கச்சியப்பரின் பாடல்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

இந்தப் பணியைச் செய்ய திருவருள் கூட்டிய ஞானமே வடிவான ஸ்ரீ அம்பிகையின் திருவருளையும் ஸ்ரீ காஞ்சி மாமுனிவரின் குருவருளையும் பணிந்து வணங்குகிறேன்.

இந்த நூலை வெளியிட விருப்பமுடன் முன்வந்த “லிப்கோ” ஸ்தாபனத்தாருக்கும், இனிய நண்பர் போற்றுதற்குரிய “லிப்கோ” திரு தி.ந.ச. வரதன் அவர்களுக்கும் அடியேனுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்தப் பணியில் அடியேனை மிகவும் ஊக்குவித்த பெரியவர் திரு வே. வேங்கடேசன் அவர்களுக்கும், அடியேனுடைய நமஸ்காரத்தையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“மீனாசுனி இல்லம்”,
சேலையூர், சென்னை-600 073,
8-11-1994.

வி. தண்டபாணி

ம.வெ.பா. சீவஞானம்
ஆசிரியர் : 'செங்கோல்'

சென்னை-600 018.
29-12-1994

பாராட்டுரை

சிவனடியார்கள் அறுபத்துமூவரைக் கொண்டது சேக்கிழார் பாடிய திருத்தொண்டர் புராணம்.

சிவபெருமான் மதுரையில் புரிந்த திருவிளையாடல்கள் பலவற்றைக் கொண்டது திருவிளையாடற்புராணம். அதைப் பாடியவர் பரஞ்சோதி முனிவர். அவருக்கு முன்னோ, பின்னோ முருகனுடைய திருவிளையாடல்களை ஒரு புராணமாக்கினார் கச்சியப்ப முனிவர். அதன் பெயர் கந்தபுராணம். ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக, ஒரு இடைக்காலத்திற்குப் பின்னர் அந்த புராணம் மக்களிடையே அதிகம் பரவவில்லை. கந்தபுராணத்திலுள்ள சிலபல செய்திகள் மட்டும் அருணகிரிநாதர் பாடிய திருப்புகழில் வருகின்றன. வடலூர் ராமலிங்க ஸ்வாமிகள் தனது வாழ்நாளின் கடைசியில் தில்லை நடராஜப் பெருமானையே வழிபடு தெய்வமாகக் கொண்டு, தாம் பாடிய ஆறு திருமுறைகளில் ஐந்தாம் திருமுறை முழுவதும் கந்தபெருமானையே வழிபட்டார்.

எனது இளமைப் பருவத்தில் புராணச் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்பதில் எனக்கு மிக ஆர்வம் இருந்தது. அதன் மூலம்தான் தமிழ் மீதும் எனக்குப் பற்று உண்டானது. முற்காலப் புலவர்கள் ஒவ்வொரு மூர்த்தியைத் தேர்ந்தெடுத்து அதனையே வழிபடு தெய்வமாகக் கொண்டனர். மகாகவி பாரதியார் பராசுத்தியை வழிபடு தெய்வமாகக் கொண்டு சாக்த மதத்தவர் ஆனார். இந்நூலாசிரியர் சத்தியை வழிபடும் சாக்தர் என்று அறிகிறேன். ஆயினும், புராணிகர் ஆதலால் சைவசமயத்தைச் சார்ந்த - பெரும் புலவர்கள் படைத்த புராணங்களையெல்லாம் மக்களிடம் பரப்புவதில் ஆர்வம் காட்டி வருகிறார். அவற்றுள் ஒன்று கச்சியப்ப முனிவர் பாடிய கந்தபுராணம். அந்தப் புராணத்தை மக்களிடம் பரப்புவதில் ஆர்வம் கொண்டு "கந்தபுராணம்" என்னும் பெயரிலேயே ஒரு நூலை இயற்றியுள்ளார். சுவைமிக்க தமிழ்நடை. கந்தனுடைய திருவிளையாடல்களை மிகுந்த பக்தியோடு சொல்லுங்கால், படிக்கின்றநாம், நம்மையே மறந்துவிடுவோம். அத்தகைய சுவைமிக்க தமிழ்நடை. நூலாசிரியருக்கு எனது பாராட்டு. அவருக்கு 19.12.94ல் நடந்த மணிவிழாவிலேயே இந்நூலை வெளியிடும் பேற்றினையான் பெற்றேன். ஆசிரியருடைய தெய்வப் புலமை வளர்க! வாழ்க!

உ

சிவமயம்

ஸ்ரீ மஹாதேவ ஜயம்

அணிந்துரை

சிவபக்திப்பிரசாரமணி, திருத்தொண்டர்மாமணி,
சிவபுராணச்சக்கரவர்த்தி, சிவபுராணக்காவலர்,
சாஸ்திரப்பிரசாரபூஷணம்

ஆங்கீரஸ S. வேங்கடேச சர்மா
[சங்கரனடிமை ஆங்கீரஸ சர்மா]

—o—

போதமுறு சூதமுனி புகன்ற காந்தப்
புகழ்க் கடலிற் படிந்ததன்கட் பொருளதான
மேதகுவண் புனலருந்தி வையமுய்ய
வெய்ய துயர்ப் பிறவியெனும் வெம்மைதீரத்
தாதவிழ்ப்பும் பொழிற்காஞ்சிக் குவட்டிலேறிச்
சலதியமு தினைநிகர்செந் தமிழ் தான
காதன்மழை பொழிந்தவருட் கொண்ட லான
கச்சியப்பன் இருபாதம் உச்சி வைப்பாம்.

—ஸ்ரீமத் சம்பந்த சாணாலயத் தம்பிரான்
சுவாமிகள், -கந்தபுராணச் சுருக்கம்.

சூதமுனிவர் உலகம் உய்வதற்காக வியாஸர்பால்
கேட்டுத் தெளிந்து உரைத்த புராணங்களுள் ஒன்று ஸ்காந்தம்
எனப்படும். அந்த ஸ்காந்தபுராணம் என்ற புகழ்க்கடலிற்
படிந்தது ஒரு மேகம். அங்ஙனம் படிந்த மேகமானது
அக்கடலின்கண் பொருந்தியிருந்த கந்தக்கடவுளின் கதை
என்ற மேன்மையான நீரையருந்தியது. பின்னர் இவ்வுலகம்
உய்தி பெற வேண்டி, துயரை விளைவிக்கும் பிறவியென்னும்
வெப்பம் தீர்வதற்காக மலர்ச்சோலைகள் நிறைந்த காஞ்சி
யென்னும் வானின்கண் எழுந்து கடலமுதினை நிகர்த்த
செந்தமிழ்ப் பாக்களாலான கந்தபுராணம் என்ற
அன்புமழையைப் பொழிந்தது. அத்தகைய அருட்கொண்டல்
யாவர்? அவரே கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் ஆவர்.

அவருடைய உபயபாதங்களை நம் உச்சியில் வைப்போமாக. இவ்வாறு பாடியவர் கந்தபுராணச் சுருக்கம் என்ற நூலை இயற்றிய ஸ்ரீமத் சம்பந்த சரணலயத் தம்பிரான் சுவாமிகள் ஆவர். இவர் திருத்தருமை ஆதீனத்து முனிபுங்கவர்களில் ஒருவராகத் திகழ்ந்தவர்.

குதமுனிவர் உலகிற்கு உரைத்த மாபுராணங்கள் பதினெட்டு ஆகும். இவைகளுள் சிவபுராணங்கள் பத்து ஆகும். இவைகளில் பரமசிவனே பரமபுருஷரென்றும், பதி என்றும், பாசவிமோசகர் என்றும், பரப்பிரம்மமென்றும், பரந்தாமனென்றும், பரஞ்சோதியென்றும், மங்களங்களை அளிக்கும் தேவர்களுள் சிறந்த மங்களங்களை அளிப்பவர் என்றும், ஸர்வமங்களையான அம்பாளுடன் கூடியவ ரென்றும், திவ்யமங்கள வடிவம் உடையவர் என்றும், அழிவற்றவரென்றும், ஸகல வேதங்களிலும், வேதாந்தங்க ளிலும், ஆகமங்களிலும் கூறப்பட்டபடியே கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் அச்சிவபெருமான் ஸர்வ ஸ்வதந்திரன், ஒரே பொருள், இரண்டற்றவர் என்றும் அவை கூறுகின்றன. அத்தகைய பத்து புராணங்களுள்ளும் ஸ்காந்தபுராணமே மிகப்பெரியதும் சிறந்ததுமாகும்.

ஸ்காந்த புராணம் ஒரு லக்ஷம் சுலோகங்கள் கொண்டது. ஸம்ஹிதை என்ற பெயராலமைந்த ஆறு பெரும் பிரிவுகளையுடையது. ஐம்பது கண்டங்கள் என்ற உட்பிரிவுகளை உடையது. ஆறு ஸம்ஹிதைகளும் ஸனத்குமாரஸம்ஹிதை, ஸுதஸம்ஹிதை, பிரம்ம ஸம்ஹிதை, விஷ்ணுஸம்ஹிதை, சங்கரஸம்ஹிதை, ஸௌரஸம்ஹிதை எனப் பெயர் பெறும். அவைகளுள் ஐந்தாவதான சங்கர ஸம்ஹிதையில் 30,000 சுலோகங்களும், பன்னிரண்டு கண்டங்களும் உள்ளன. அவைகள் வேதத்துக்கு இணையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் சிவரஹஸ்ய கண்டம் என்பது 13,000 சுலோகங்களும் ஏழு காண்டங்களும் அடங்கிய பகுதியாகும். இவ்வேழு காண்டங்களுள் ஸம்பவ காண்டம், அசுரகாண்டம், மஹேந்திரகாண்டம், யுத்தகாண்டம், தேவகாண்டம், தக்ஷகாண்டம் என்ற ஆறு காண்டங்களையே செந்தமிழ் மொழியில் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் 10,345 திருப்பாடல்கள் அடங்கிய கந்தபுராணம் என்ற பெயருடைய நூலாகப் பாடியருளினார்.

ஏழாவதான உபதேசகாண்டத்தைச் சிவாசாரிய சுவாமிகளின் மாணாக்கராகிய கோனேரியப்ப கவிராயர் என்பவரும், ஞானவரோதயர் என்பவரும் தனித்தனியாகப் பாடியுள்ளனர். ஞானவரோதயர் என்ற புலவர் பெருமான் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகளை "காஞ்சிவளர் கச்சியப்பக் கற்பகத்தாருவை, இறைஞ்சிக் கருத்துள் வைப்பாம்" எனத் துதித்துள்ளது கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் பெருமைக்குச்சான்று பகரும். மேலும் "சிவவேதியன் காளத்திமைந்தன் கச்சியப்பன்", "வேதமொடு வேதாங்கம் பயின்ற வல்லோன்," "விரிந்த சிவாகமம் உணர்ந்து மேன்மை பூண்டோன்," "போத நிறை சிவமறையோன் காஞ்சிவாமும் புனிதமிகு கச்சியப்ப குரவ," "வாதமுறு புலவர் குழாம் மகிழ்ந்து போற்ற..... கந்தபுராணம் அரங்கேற்றினான்" என்பன போன்ற அறிஞர் பெருமக்களின் வாக்குகள் சிவாசாரியாரின் சிறப்பினை உணர்த்தும்.

கந்தபுராணச் சிறப்பு

குமரகோட்டம் என்பது காஞ்சிமாநகரில் குமரக்கடவுள் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயிலாகும். குமரகோட்டத்துப் பெருமானைப் பூசை செய்யும் பணியில் இருந்தவர் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள். இவர் வடமொழி, தமிழ்மொழியாகிய இரு மொழிகளையும் நன்கு கற்றவர். வேதங்களை ஒதி அவற்றின் பொருளையும் அறிந்தவர். சூதன் ஒலிமலை எனப்படும் புராணங்களையும் ஐயமற ஒதி உணர்ந்தவர். இத்தகைய சிவாசாரியர் மூலமாகவே தன் புராணம் தண்டமிழ் மொழியில் வெளிவர வேண்டுமென்பது குமரக்கடவுளின் திருவுள்ளம் போலும்! அதனால் அப்பெருமான் ஒரு நாள் இரவு கச்சியப்பரின் கனவில் தோன்றி, "அன்பனே! வடமொழி ஸ்காந்த புராணத்தின் ஒரு பகுதியான சங்கரஸம்ஹிதை சிவரஹஸ்ய கண்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள நமது புராணத்தைத் தமிழில் இயற்றுக" எனப் பணித்தருளி "திகட சக்கர" என முதலடியும் அருளிச்செய்து மறைந்தருளினார். கந்தப்பெருமானின் ஆணைப்படி கச்சியப்ப சிவாசாரியார் அந்நாள் தொடங்கி நாடோறும் பாடல்களை இயற்றி அவை

எழுதப்பெற்ற ஒலைச்சுவடிகளைக் குமரனின் சந்நிதியில் இரவு பூஜை முடிந்ததும் வைத்துவிட்டுச் செல்வார். மறுநாள் காலை பூஜைக்குச் செல்லும்பொழுது அப்பாடல்களில் முருகப்பெருமான் திருத்தங்கள் செய்து வைத்திருப்பது காண்பார். இப்படியே புராணம் முழுமையும் பாடப்பெற்று இறைவனால் திருத்தங்கள் செய்யப்பெற்று அங்கீகரிக்கப் பட்டது என்று செவிவழிச் செய்திகள் கூறுகின்றன. புராண அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்ததுபற்றி இந்நூலினுள் (லிப்கோ பதிப்பு) கூறப்பட்டுள்ளது. ஆண்டு கண்டுகொள்க. இவ்வாறு தெய்வத் தொடர்புடைய நூலாகிய இப்புராணம் தனிச் சிறப்புடன் திகழ்கின்றது. சிவபிரானின் மூன்று கண்களாகக் கருதப்படும் மூன்று நூல்களுள் திருத்தொண்டர் புராணம் (வலது கண்), திருவிளையாடற் புராணம் (இடது கண்), இக்கந்தபுராணம் நெற்றிக் கண்ணாக மதிக்கப் படுகிறது. இவ்வாறான தெய்வத் தொடர்புகளையுடைய இந்த புராணம் பக்திச் சுவைமட்டுமேயன்றி சிறந்த இலக்கியச் சுவையும் உடையது. உவமை, உருவகம், சிலேடை போன்ற அணிகளை இந்நூலில் நிரம்பக் காணலாம். மற்றும் ஒரே பொருள் தரும் பல சொற்களைப் பிரயோகித்தல், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பொருளைத்தரும் சொற்கள் இவைகளையும் காணலாம். இப்புராணத்தின் சிறப்புக்களை முற்றிலும் எழுதவேண்டுமானால் அதுவே ஒரு தனி நூலாகிவிடும். எனவே, இங்கு ஒரு சிலவே உரைக்கப்பட்டன. இத்தகைய பெருமைகள் வாய்ந்த இப்புராணம் அது தோன்றிய தமிழ் நாட்டைவிட இலங்கையில் அதிகமாகப் பயின்று வரப் பெற்றது என்று அறிஞர்கள் கூறக்கேட்டிருக்கிறேன். இனி அம்மாதிரியில்லாமல் தமிழ் நாட்டிலும் இப்புராணம் பெரிதும் பயிலப்பட வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

‘லிப்கோ’ பதிப்பின் சிறப்பு

புதுமயி லுார்பரன் புராணத் துற்றிடாக்
கதையிலை யன்னது கணித மின்றரோ
அதுமுழு தறையவெற் கமைதற் பாலதோ
துதியுறு புலமைசேர் சூதற் கல்லதே.

மயில்வாஹனஞான முருகனின் புராணத்தில் இல்லாத கதையில்லை. அக்கதைகளின் எண்ணிக்கைக்கு அளவில்லை. அவை முழுமையையும் கூறுவது சூதபுராணிகருக்கே யல்லாது எனக்கு இயலுமோ என்பது மேற்கண்ட பாடலின் திரண்ட பொருளாகும். இம்மாதிரி கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் அவையடக்கப் பகுதியில் கூறி யுள்ளார்கள். எனவே, இப்புராணம் முழுமையையும் பாடிய சிவாசாரியாரே இங்ஙனம் கூறுகிறபொழுது பிறர் முழுமையர்க்கு கொடுத்துவிட்டோம் எனக் கூறுதலும் அமையுமோ? எனவே, லிப்கோ பதிப்பகத்தார் 10,345 பாடல்களினின்றும் சாரமான விஷயங்களைத் தொகுத்துக் கந்தபுராணம் என்ற இந்த உரைநடை நூலை தமிழ்கூறும் இந்த நல்லுலகுக்கு வழங்கியுள்ளார்கள். மூலமான கந்தபுராணத்தை முழுமையாக அடியொற்றியே இந்நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை இதன் கையெழுத்துப் பிரதிகளைப் பார்வையிட்ட பொழுது அறியமுடிந்தது. முன்னோர் மொழி பொருளேயன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோலப் போற்றுவோம் என்பதற்கிணங்கச் சிவாசாரியாரின் புராணப்பாடற் சொற்களைப் பல இடங்களில் பெய்தமைத்துள்ளதோடு தேவையான இடங்களில் பாடல்களை முழுமையாகவே கொடுத்துள்ளார்கள். மேலட்டையில் திகழும் கந்தப்பெருமானின் அழகு ஓவியம் கண்ணைமட்டுமா, கருத்தையுமன்றோ கவருகிறது! இக்காரணங்களால் இப்பதிப்பு முருகபக்தியை வளர்ப்பதாய், கந்தர்ஷஷ்டி போன்ற காலங்களில் மூல நூலைப் பாராயணஞ் செய்ய இயலாதார் இந்த உரைநடை நூலைப் படித்தே பாராயணப் பலனை அடையத்தக்கதாய் அமைந்துள்ளது பெரிதும் பாராட்டுதற்குரியது. இந்த நூலை எளிய செந்தமிழ் நடையில் எழுதி உதவிய இலக்கியமணி, மாயூரம் V. தண்டபாணி அவர்களும் நம் பாராட்டுக்குரியவர் ஆகின்றார்.

சிவம் என்ற சொல் மங்களம், கல்யாணம், சுபம் என்பன போன்ற பொருள்களைத் தரும். எனவே சிவபுராணம் என்பது மங்கள புராணம், கல்யாண புராணம் எனப் பொருள்படும். அதற்கேற்ப இப்புராணத்தின் முதலில் பார்வதி கல்யாணமும், இடையில் தெய்வயானை கல்யாணமும்,

முடிவில் வள்ளி கல்யாணமும் ஆக மூன்று கல்யாணங்கள் அமைந்துள்ளன. சூரபன்மனாதிபரின் கொடுமைகளினின்றும் தேவர்களைக் காத்தமையால் இது தீமைகளைப் போக்கி நன்மை தரும் புராணமாகிறது. மற்றும் பல அறவுரைகளைத் தன்னுள் கொண்டமையால் அறநூலாகவும், சைவ சித்தாந்தக் கருத்துகளைத் தெளிவுபடுத்தலால் ஞானநூலாகவும், தெய்வ பக்தியை வளர்ப்பதால் பக்தி நூலாகவும் அமைந்துள்ள இந்தப் புராணநூல், அன்பர்களின் பாராயணத்துக்கு மட்டுமன்றி, திருமணம், ஷஷ்டியப்பதபூர்த்தி, சதாபிஷேகம் போன்ற சுபநிகழ்ச்சிகளில் மணமக்களுக்கும் மற்றவர்கட்கும் பரிசளிப்பதற்கும் ஏற்ற நூலாகத் திகழ்கின்றது.

தெய்வீக நூல்களைப் பதிப்பித்தலை ஒரு வியாபாரமாகக் கருதாமல், ஓர் ஆஸ்திக ஸமூக சேவையாகவே — ஒரு அரியதவமாகவே - கருதி LIFCO பதிப்பகத்தார் செயல்பட்டு வருகிறார்கள் என்றால் அது மிகையாகாது. தெய்வீக நூல்களின் விலையை மிகக் குறைவாக வைத்துள்ளதிலிருந்தே இதனை அறியலாம். "ஸகலகாரிய சித்தியும் சைவத் திருமுறைகளும்" என்ற நூலின் மூலமாக என்னை சுமார் 30 ஆண்டுகட்குமுன் சைவ உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்திய லிப்கோ பதிப்பகத்தார் இவ்வரிய, அழகிய நூலுக்கு அணிந்துரை அளிக்கும் வாய்ப்பினை நல்கியமைக்கு எனது நன்றிகள் உரித்தாகுக. தெய்வநெறி பரப்பும் இவ்வரிய LIFCO ஸ்தாபனத்தைக் கண்ணும் கவசமும் போல் போற்றிப் பாதுகாத்துவரும் ஸ்ரீமாண்கள் T.N.C. வரதன் அவர்களையும், V. வேங்கடேச ஐயர் அவர்களையும், "இன்னுமோர் நூற்றாண்டு இரும்" எனத் தனித்தனியாக வாழ்த்தி, கலியுகவரதன் என்னும் ஒரு திருநாமம் பெற்ற கந்தக்கடவுளை இறைஞ்சி அமைகின்றேன். எல்லாம் சிவன்செயல், சிவபெருமான் கிருபை புரிவார்.

3, கோபாலன் தெரு,
மேற்கு மாம்பலம்,
சென்னை-600 033.

இங்ஙனம்
சங்கரனாடிமை
ஆங்கிரேஸ் சர்மா.

அரங்கேற்றம்	1
பாயிரம்	5
கடவுள் வாழ்த்து	9
புராண வரலாறு	13

1. உற்பத்தி காண்டம்

1. தேவியின் தவம்	17
2. சனகாதி முனிவர்களுக்கு ஞானோபதேசம்	21
3. மன்மத தகனம்	26
4. ஞானநாயகன் மோனம் நீங்குதல்	30
5. பார்வதியின் தவங்காண வந்த பரம்பொருள்	33
6. திருமணம் பேசவந்த ஸப்தரிஷிகள்	37
7. திருமணங்காணவந்த சிவகணங்களும் தேவர்களும்	39
8. பார்வதி திருக்கல்யாணம்	41
9. முருகன் திரு அவதாரம்	46
10. நவ வீரர்கள் தோற்றம்	52
11. ஸோமாஸ்கந்தர்	56
12. முருகப்பெருமானின் திருவிளையாடல்கள்	59
13. நாரதர் வேள்வியும் ஆடுவாஹனமும்	63
14. நான்முகனைச் சிறைபுரிந்த ஆறுமுகன்	64
15. அயனைச் சிறைநீக்கலும் பிரணவோபதேசமும்	68
16. திருமுருகன் போர்மேல் செல்ல விடை பெறுதல்	74
17. கிரவுஞ்ச தாரகாகுர வதம்	79
18. தாரகன் மகன் சூரனிடம் செல்லுதல்	89
19. முருகப்பெருமானின் சிவத்தல தரிசனம்	90
20. குமாரபுரியில் குமரக் கடவுள்	94
21. பாலை சோலையாக்கித் திருச்செந்தூர் அடைதல்	98

2. அசுரகாண்டம்

1. காசிபரை மயக்கிய மாயை	103
2. அசுரர் தோற்றமும் காசிபர் உபதேசமும்	107
3. மார்க்கண்டேயர் சரிதமும் மாயையின் உபதேசமும்	111
4. அசுரர் யாகமும் அண்ணலார் அருளும்	126

5. சுக்கிரனுபதேசமும் சூரனின் திக்விஜயமும்	133
6. உருத்திரர் வரலாறும் சூரபன்மன் பட்டாபிஷேகமும்	142
7. சூரன் அரசியலும் புதல்வரைப் பெறுதலும்	146
8. அஜமுகி பெற்ற வில்வலன் வாதாவி	151
9. சூரன் கொடுமையும் இந்திரன் மறைந்து உறைதலும்	154
10. அகத்தியரும் கிரவுஞ்சனும்	158
11. விந்தம் பிலம் புகுதலும் வில்வலன்-வாதாவிவதையும்	161
12. காகம் கவிழ்த்த காவிரி	165
13. அரியை அரணாக்கிய அகத்தியர்	170
14. இந்திரன் அருச்சனையும் தேவர் புலம்பலும்	173
15. ஐயனார் வரலாறும் இந்திரன் கயிலை செல்லலும்	176
16. அஜமுகியும் அயிராணியும்	181
17. வீரமாகாளர் வருகையும் அஜமுகி சோகமும்	184
18. அஜமுகி புலம்பலும் சூரன் தண்டஞ் செய்தலும்	187
19. அமரரைச் சிறை செய்த அந்நி	194

3. மஹேந்திர காண்டம்

1. வீரவாகுத்தேவர் மஹேந்திரஞ் செல்லுதல்	205
2. வீரமஹேந்திரத்தில் வீரவாகு	211
3. ஜயந்தனின் புலம்பல்	214
4. கனவினில் அருள் செய்த கருணைமிகு கந்தவேள்	223
5. ஜயந்தனை வீரவாகு நனவினில் தேற்றுதல்	227
6. சூரன் அவைக்களத்தில் வீரன்	231
7. சதமுகன், சுகத்திரவாகுகள் ஆகியோர் அழிவும், நகரமழிதலும்	245
8. வச்சிரவாகு, யாளிமுகன் வதையும், வீரவாகு செந்தில் மீளுதலும்	246
9. சூரபன்மனின் மந்திராலோசனை	249

4. யுத்த காண்டம்

1. முதல்நாள் போர்-பானுகோபன் தோல்வி	265
2. இரண்டாம் நாள் போர்- சூரபன்மன் தோல்வி	275
3. மூன்றாம் நாள் போர்- பானுகோபன் மாயமும் வீரவாகுவின் சபதமும்	291

4. மூன்றாம் நாள் இரவு யுத்தம்-இரணிடன்மறைந்து ஓடுதல்	297
5. நான்காம் நாள் போர்- அக்கினிமுகன், மூவாயிரவர், தருமகோபன் வதம்	300
6. ஐந்தாம் நாள் போர்- பானுகோபன் வதம்	304
7. ஆறாம் நாள் போர்-சிங்கமுகாசுரன் வதம்	313
8. சூரபன்மன் வதமும் தேவர் சிறைமீட்சியும் (7-வது நாள் முதல் 10-வது நாள் வரை நடந்த போர்)	331
5. தேவகாண்டம்	
1. தெய்வயானை திருமணம்	356
2. தேவேந்திர பட்டாபிஷேகம்	366
3. தேவகுரு இந்திரனுக்கு உலோகாயதம் உரைத்தல்	368
6. தக்ஷகாண்டம்	
1. நான்முகனின் நல்லுரையும் தக்ஷனின் தவமும்	372
2. தக்ஷன் மக்களைப் பெறுதலும் சந்திரனைச் சபித்தலும்	378
3. தாக்ஷாயணியார் திருஅவதாரம்	382
4. தாக்ஷாயணி திருமணமும் தக்ஷனின் சிவநிந்தையும்	384
5. நான்முகன் வேள்வியும் நந்திதேவரிட்ட சாபமும்	388
6. சிவனே பரம்பொருள் எனத் ததீசி முனிவர் நிரூபித்தல்	390
7. தக்ஷனின் வினாக்களுக்குத் ததீசி கூறிய விடைகள்	398
8. தேவியார் வருகையும் தக்ஷன் பெற்ற சாபமும்	426
9. வேள்வியையழித்த வீரபத்திரர்	429
10. தக்ஷனின் தலையைத் துண்டித்தல்	433
11. திருமலை வென்ற வீரபத்திரர்	435
12. இறைவர் அருளால் இறந்தவர் பிழைத்தெழுதல்	437
13. அரி அயன் காணா அரும்பெருஞ் சோதி	439
14. தக்ஷன் செய்த சிவபூஜை	444
15. கந்தவீரதங்களை அநுஷ்டித்த முசுகுந்தன்	445
16. வள்ளித் திருமணம்	452
ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய கத்யம்	475
ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய ஷோடஸநாம ஸ்தோத்ரம்	479

கந்தபுராணம்

அரங்கேற்றம்

கீ||ளத்தியப்ப சிவாசாரியார் குமாரர் கச்சியப்ப சிவாசாரியார் கந்தபுராணத்தை இயற்றி காஞ்சிபுரத்தில், குமரகோட்டத்தில் புலவர்கள் நிறைந்த ஸபையில் அரங்கேற்றினார்.

கந்தபுராணத்தை எப்படிப்பாடுவது என்று இறைவன் திருவருளை வேண்டிக்கொண்டு கச்சியப்பர் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தபோது, முருகப்பெருமான் அசரீரியாக “திகட சக்கரம்” என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தார்.

அந்தக் காலத்தில் ஒரு புலவன் ஏதேனும் காப்பியம் எழுதினால் அதைப்புலவர்கள் நிறைந்த ஸபையில் அரங்கேற்றி அந்தக் காப்பியம் புலவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

கம்பன் இராமாயணத்தைத் திருவரங்கத்தில் ரங்கநாதர் முன் கூடிய ஸபையில் அரங்கேற்றினான். தமிழின் மூத்த காப்பியமான தொல்காப்பியம் ஆதங்கோட்டு ஆசான் அவையில் தொல்காப்பியரால் அரங்கேற்றப்பட்டது.

குமரகோட்டத்தில் அர்ச்சகராகப் பணி செய்துகொண்டிருந்த கச்சியப்பர், கந்தபுராணத்தைக் காஞ்சிபுரத்தில் குமரகோட்டத்தில் புலவர்களும் சான்றோர்களும் நிறைந்த ஸபையில் அரங்கேற்றினார்.

முதலில் விநாயகரின்மேல் இயற்றியுள்ள காப்புச் செய்யுளை எடுத்துக்கூறி, பொருள் கூறினார்.

“திகட சக்கரம் செம்முகமைந்துளான்”

“திகழ் தசக்கரம்” என்பது “திகட சக்கரம்” என்று வந்தது என்று பொருள் கூறினார்.

புலவர் மத்தியிலிருந்து ஒருவர் எழுந்து “தவறு, தவறு”, காப்புச் செய்யுளின் முதல் வரியிலேயே குற்றம் உள்ளது.

“ள” கரத்தின் முன் “த” கரம் வந்தால் “ட” கரமாவதற்கு விதி உள்ளது. “ழ” கரத்தின் முன் “த” கரம்வந்தால் “ட” கரமாவதற்கு இலக்கணத்தில் எங்கே விதியுள்ளது? என்று இந்தப் புலவர் கேட்டார்.

“திகட சக்கரம்” என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தவர் முருகப்பெருமான். எனவே, புலவரின் ஆட்சேபத்தைக் கேட்டு திடுக்கிட்ட கச்சியப்பர், ஒருவாறு சமாளித்து “புலவரே! இதற்கு நாளைக்கு ஸபையில் விளக்கம் சொல்லுகிறேன்” என்று ஸபையைக் கலைத்துவிட்டார்.

அன்று இரவு முருகப்பெருமானின் சன்னிதியில் நின்று கொண்டு அழுது தொழுதார்.

“ஐயனே! நீ எடுத்துக்கொடுத்த அடிக்கு ஒரு புலவன் இலக்கணப் பிழை சொல்லுகிறானே. நான் என்ன விளக்கம் சொல்வேன்?”

முருகப்பெருமான் கச்சியப்பரின் கனவில் தோன்றி "நீ கவலைப்படாதே! நாளை ஸபையில், இலக்கணப்பிழை கண்ட புலவனுக்கு விளக்கம் சொல்லப்படும்" என்றார். கந்தனின் கருணையை எண்ணி, கண்ணீர் பெருக்கிய கச்சியப்பர், மறுநாள் ஸபைக்கு தெம்புடனும் தைரியத்துடனும் வந்தார்.

புலவர்களின் நடுவிலிருந்து ஒரு புதிய புலவன் எழுந்திருந்து, "நேற்றைய ஸபையில் ஒரு புலவர் 'ழ' கரத்தின் முன் 'த' கரம் வந்தால் 'ட' கரமாவதற்கு இலக்கணத்தில் விதியில்லை என்று சொன்னாரே, அவர் இங்கு வந்திருக்கிறாரா?" என்று கேட்டார்.

முதல் நாள் ஆட்சேபம் எழுப்பிய புலவர் எழுந்திருந்து "ஆம் ஐயா, காப்புச் செய்யுளில் முதல் அடியிலேயே இலக்கணப்பிழை இருக்கிறது" என்றார். உடனே புதிய புலவர், "யார் சொன்னது இலக்கணத்தில் விதியில்லை என்று, இதோ பாருங்கள் 'விரசோழியம்' என்ற இலக்கண நூல். இதில் சந்திப்படலத்தில் 18வது சூத்திரத்தில் 'பதினேந் தோடு எண்ணிரண்டாய்த் தோன்றுடல், பின்னர்த் தகரம்வரின் இரண்டும் தொடர்பால், ஆன்ற ஐந்தாம் உடல் ஆம்; முன்பில் ஒற்றுக்கு அழிவுமுண்டே" அதனால் முகரம், ளகரம் இரண்டின் முன்னும் தகரம் வந்தால் டகரம் ஆகும்", என்று புதிய புலவர் உருவில் வந்த முருகப்பெருமான் விளக்கினார். ஆட்சேபம் எழுப்பிய புலவர் விளக்கத்தை ஒப்புக்கொண்டு, புராணவிளக்கம் மேலும் தொடரச் சம்மதித்து அமர்ந்தார். விளக்கம் சொன்ன புலவர் ஸபையிலிருந்து மறைந்தார்.

இந்த அழகிய காட்சியை அருணகிரிநாதப் பெருமான் அனுபவித்துப் பாடுகிறார்.

“மருவு புலவனார் கவிக்குளே சிறு
வழுவதறை மகாசபைக்கு ளேகியே
வகையபெயரதா இலக்கணா விதி மொழிவோனே”
“முற்பட்ட இலக்கண நூலிடை
தப்புற்ற கவிக் கெனவே அவை
முற்பட்டு புதுத்துறை மாறிய புலவோனே”

கச்சியப்பரின் கந்தபுராணத்திற்கு ஒரு சிறப்புப்பாயிரம் இருக்கிறது.

தேவர்களும் அசுரர்களும் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது, திருமகள் வெளிவந்தாள்; சந்திரன் தோன்றினான்; அமுதம் வந்தது, அதைப்போல, கச்சியப்பர் அருளிய கந்தபுராணத்திலிருந்து, கல்வியாகிற சந்திரனும், வெள்ளைத்தாமரையில் தோன்றும் ஸரஸ்வதியும், நாவுக்கும் செவிக்கும் இன்பம் தரும் அமிழ்தும் தோன்றின என்று சிறப்புப்பாயிரம் கூறுகிறது.

“உச்சித மாஞ்சிவ வேதியன் காளத்தி ஓங்குமைந்தன், கச்சியப்பன் செய்த கந்தபுராணக் கலைக்கடலில், மெச்சிய கல்வி மதியும் வெண்டாமரை மேஷமின்னும், இச்செவி நாவினுக்கின்பாம் அமுதம் எழுந்தனவே.”

பாயிரம்

விநாயகர் காப்பு

திகட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்
சுகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர வின்மணி யாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

சிவபெருமானுக்கு ஐந்து முகங்களும் பத்து கரங்களும் உள்ளன. ஸத்யோஜாதம், வாமதேவம், தத்புருஷம், அகோரம், ஈசானம் என்ற ஐந்து முகங்களையும், விளங்கும் பத்து கரங்களையும் கொண்டவர் சிவபரம்பொருள்.

தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன், வித்யுன்மாலி என்னும் மூன்று அசுரர்களையும் ஸம்ஹாரம் செய்ய சிவபெருமானை வேண்டிக்கொண்டு, தேவர்கள் ஒரு அற்புதமான தேரைத் தயார் செய்து சிவபெருமான்முன் கொண்டு நிறுத்தினார்கள். அத்தேரில் மந்தரகேசரி மலைகள் அச்சாக அமைந்தன. சந்திரனும் சூரியனும் சக்கரங்களாக அமைந்தனர். அதல, விதல, சுதல, ரசாதல, மகாதல, தராதல, பாதால என்ற கீழ் உலகங்கள் தேரின் கீழ்தட்டுகளாக விளங்கின. பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம் ஜனலோகம் மஹர்லோகம், தபோலோகம், ஸத்யலோகம் என்ற மேல் உலகங்கள் ஏழும் மேல்தட்டுகளாக நின்றன. அஷ்டகுல மலைகள் விதானம், மேகங்கள் தேர்ச்சீலைகள் அஷ்ட திக்பாலகர்கள் எட்டு தூண்கள், முப்பத்திமுக்கோடி

தேவர்கள் தேர்ப்பதுமைகள், நான்கு வேதங்களும் குதிரைகள், மேருகிரி வில்லானது, வாசுகி நாண், திருமால் பாணமானார், பிரமன் தேர்ப்பாகன் ஆனான்.

சிவபெருமான் தேரில் ஏறினார், உடன் அச்சு முறிந்தது. அற்புதமான தேரை அமைத்தோம் என்ற தேவர்களின் ஆணவம் அழிந்தது. உடன் ரிஷபத்தின் மீது எழுந்தருளிய சிவபெருமான் புன்முறுவல் செய்தார். அந்த சிரிப்பிலேயே மூன்று புரங்களும் அழிந்தன.

விநாயகர் விசுவரூபம் எடுத்தபோது ஸூரியமண்டலத் திற்கு மேல் வளர்ந்து நின்றார்.

விநாயகர் தன் இடுப்பில் நாகப்பாம்பை உதரபந்தனமாகக் கட்டியுள்ளார். விநாயகரின் இடுப்பில் எடுப்பாக இருந்த நாகப்பாம்பின் தலையிலுள்ள வாய்க்குப் பக்கத்தில் ஸூரியன் அதன் மணியைப்போல் இருந்தான்.

“தாமரை நாயகன்

அகடு அசக்கு அரவின் மணியா உறை”

தகஷன் சிவபெருமானை அவமானப்படுத்தவும், நிந்திப்பதற்காகவும் ஒரு யாகம் நடத்தினான். அந்த யாகத்திற்குத் திருமால், பிரமன், இந்திரன் முதலிய எல்லா தேவர்களையும் அழைத்தான். சிவபெருமானுக்கு மட்டும் அழைப்பில்லை. அழைப்பில்லாமலேயே அந்த யாகத்திற்கு வந்த தன் மகள் தாசுடாயணியை அவமானப்படுத்தினான். அம்பிகை ஐயனிடம் வந்து முறையிட்டாள். சிவபெருமான் வீரபத்திரக் கடவுளை ஏவினார். திருமால் வீரபத்திரரை எதிர்த்து சக்கராயுதத்தை வீசினார். அதை வீரபத்திரர் அணிந்திருந்த வெண்தலைமாலையில் உள்ள வெண்தலை தன் வாயில் கவ்வியது. திருமால் தன் சேனைத்தலைவர்

விஷ்வக்ஸேனரை அனுப்பி சக்கராயுதத்தைத் திரும்பப் பெற்றுவரச் சொன்னார்.

வீரபத்திரர் முன் வந்த விஷ்வக்ஸேனர் விகடக்கூத்து ஆடினார். வெண்தலை அதைப்பார்த்து சிரித்தது. சக்கரம் கீழே விழுந்தது. உடனே அங்கிருந்த விநாயகர் அதைத் தன் கையில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டார்.

விஷ்வக்ஸேனர், விநாயகரிடம் சக்கரத்தைக் கேட்ட போது, மீண்டும் விகடக்கூத்தாடச் சொன்னார். விஷ்வக்ஸேனரும் மீண்டுமொருமுறை விகடக்கூத்தாடி சக்கராயுதத்தைப் பெற்றார். அதனால் காஞ்சியிலுள்ள ஏகாம்பரநாதர் கோயிலில் எழுந்தருளிய விநாயகருக்கு விகடசக்கர விநாயகர் என்று பெயர் வந்தது என்று சிவஞான முனிவர் காஞ்சிப்புராணத்தில் சொல்லுகிறார்.

ஏக்கறவா னவன்இயற்றும் விகடநடம்
நெடும்போதெம் பெருமான் நோக்கி
மாக்கருணை சுரந்தருளி ஆழிஅவன்
றனக்களித்தான் வரத்தால் மிக்கீர்
போக்கறும்இக் காரணத்தால் அன்றுமுதல்
காஞ்சியின்அப் புழைக்கைத் தேவை
ஊக்கமுறும் திறல்விகட சக்கரவி
நாயகனென் றுலகம் கூறும்.

சுப்பிரமணியர் காப்பு

“மூவிரு முகங்கள் போற்றி, முகம்பொழி கருணை போற்றி
ஏவரும் துதிக்க நின்ற இராறுதோள் போற்றி காஞ்சி
மாவடி வையும் செவ்வேள் மலராடி போற்றி அன்னான்
சேவலும் மயிலும் போற்றி திருக்கைவேல் போற்றி போற்றி”

கருணை பொழியும் கந்தனின் விழிகளைப் போற்றி, கச்சியப்பர் அவனுடைய தோளையும், மலர் போன்ற திருவடிகளையும் போற்றி, அந்த முருகப்பெருமான் காஞ்சியில் மாவடியில் எழுந்தருளியுள்ளான் என்கிறார். காஞ்சி மாவடியில் கோலம் கொண்டுள்ளவர் சிவபரம்பொருள் அல்லவா? முருகப் பெருமான்வேறு, சிவபெருமான் வேறு அல்ல என்பதால் “மாவடி வைகும் செவ்வேள்” என்றார், விநாயகருக்குத் துதியும், முருகனுக்குக் காப்புச் செய்யுளும் செய்த கச்சியப்பர், அடுத்தாற்போல் நூற்பயன் கூறுகின்றார்.

நூற்பயன்

இந்திர ராகிப் பார்மே லின்பமுற் றினிதுமேவிச்
சிந்தையி னினைந்த முற்றிச் சிவகதி யதனிற் சேர்வர்
அந்தமி லவுணர் தங்க ளடல்கெட முனிந்த செவ்வேற்
கந்தவேள் புராணந் தன்னைக் காதலித் தோது வோரே.

எல்லையில்லாத அவுணர்களின் வலிமை கெடும்படி கோபித்தருளிய செவ்வேற் கந்தப் பெருமானுடைய புராணத்தினை அன்பு செய்து ஒதுபவர்கள் பூமியில் இந்திரர் போல இன்ப வாழ்க்கை வாழ்ந்து, மனத்தில் நினைத்தவை அனைத்தையும் பெற்று முடிவில் சிவகதியடைவர்.

வாழ்த்து

“வான்முகில் வழாது பெய்க; மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க; குறைவிலாது உயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்கள் ஒங்க, நற்றவ வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவ நீதி விளங்குக உலகம் எல்லாம்”.

இறைவன் திருவருளால் மழை பெய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் வளம் எல்லாம் சுரக்கும். அதேபோல் அரசன் அறவழியில் ஆட்சிபுரிய வேண்டும். மக்களெல்லாம் குறை இல்லாது வாழ வேண்டும். வேதத்தில் சொல்லப் பட்ட தர்மங்கள் ஒங்க வேண்டும். வேள்விகள் (யாகங்கள்) சிறப்பாக நடைபெற வேண்டும். அன்பு நெறியான சைவ நெறி உலகம் எல்லாம் பரவவேண்டும்.

கடவுள் வாழ்த்து

சிவபெருமான் துதி

“திருவந்த தொல்லைப் புவனத்தொடு தேவர் போற்றிப்
பெருவந் தனைசெய் தறிதற்குஅரும் பெற்றி எய்தி
அருவந் தனையும் உருவத்தையும் அன்றி நின்றான்
ஒருவன் தனது பதந்தன்னை உளத்துள் வைப்பாம்”.

அருவமாகவும், உருவமாகவும், அருஉருவமாகவும்
உள்ளவரும், தேவர்களால் போற்றப்படுபவருமான
சிவபெருமானை, அவருடைய திருவடிகளை உள்ளத்தில்
வைத்து வணங்குகிறார் கச்சியப்பர்.

சிவசத்தி

செறிதரு முயிர்தொறுந் திகழ்ந்து மன்னிய
மறுவறு மரனிட மரபின் மேவியே
அறுவகை நெறிகளும் பிறவு மாக்கிய
இறைவிதன் மலராடி யிறைஞ்சி யேத்துவாம்.

உலகிலுள்ள உயிர்கள் தோறும் திகழ்ந்து நிலை
பெற்றுள்ள சிவபிரானிடத்தில் முறைமையாக வீற்றிருந்
தருளி, ஆறுவகையான சமயங்களும், மற்றும் உள்ளனவும்
உண்டாக்கிய உமாதேவியாரது மலர்போலும் திருவடியை
இறைஞ்சித் துதிப்போம்.

அவையடக்கம்

மெய்ஞ்ஞான அறிவுடைய புலவர்கள் ஒரு காப்பியம்
செய்யும்போது, தமது ஆற்றலால் அதைச் செய்வதாக

எண்ணமாட்டார்கள். தன்னிடம் உள்ள ஆற்றல் இறைவன் போட்ட பிச்சை என்று நினைப்பார்கள்.

“யாமோதிய கல்வியும், எம்மறிவும்
தாமே பெற வேலவர் தந்ததனால்”
என்பார் அருணகிரி நாதர்.

இராமாயணத்தை எழுதியபோது, வால்மீகி முனிவரின் இராமாயணம் என்னும் தேனைப் பருகிய ஊமையாகிய நான் பேசிய பேச்சு, என்னுடைய இராமாயணக்கதை என்றான் கம்பன் அவையடக்கமாக.

பள்ளிக்கூடத்தில் பாலகனைப் படிக்க வைக்கும்போது முதலில் மணலில் கையைப் பிடித்து எழுத வைப்பார்கள். அத்தகைய பாலகனாகிய நான் கந்தபுராணம் எழுதப் போகிறேன் என்று சொல்லுவது பாலகன் காப்பியம் செய்வேன் என்று சொல்லுவது போல் ஆகும் என்று தன்னைத் தாழ்த்திக்கொண்டு அவையடக்கமாகச் சொல்லுகிறார் கச்சியப்பர்.

“இறைநிலம் எழுதுமுன் இளைய பாலகன்
முறைவரை வேனென முயல்வது ஒக்குமால்
அறுமுகம் உடையவோர் அமலன் மாக்கதை
சிறியதோர் அறிவினேன் செப்ப நின்றதே”

பாலாறு

காப்பியம் எழுதுகிற புலவர்கள் முதலில் ஆற்றுப்படலம் எழுதுவார்கள். பொதுவாகக் காப்பியத் தலைவன் பிறந்து வளர்ந்து வாழும் நாட்டிற்கு வளம் சேர்க்கும் நதியைப்பற்றிப் பாடுவார்கள்.

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் தொண்டை நாட்டில் ஓடும் பாலாற்றைச் சிறப்பித்துப் பாடுகிறார். பாலாறு தோன்றும் இடம் நந்திமலை, அந்த நந்திமலை மீது மேகங்கள் பொழிகின்றன. அப்போது வானவில் தோன்றுகிறது. இது

எப்படி இருக்கிறது என்றால் காளத்தி மலையில் எழுந்தருளிய ஈசன்மீது கண்ணப்ப நாயனார் தன் வாயில் கொண்டுள்ள நீரை திருமஞ்சனமாகப் பொழிந்தது போல் இருக்கிறது. மேகத்தினோடு இந்திரவில் (வானவில்) தோன்றியதுபோல், கண்ணப்பர் தோளிலும் வில் இருந்தது அல்லவா?

“பூட்டு கார்முகந் தன்னொடும் தோன்றிய புயல்வாய்
ஊட்டு தண்புனல் நந்தியங் கிரிமிசை உகுத்தல்
வேட்டு வக்குலத் திண்ணனார் மஞ்சனம் விமலற்கு
ஆட்டு கின்றதோர் தனிச்செயல் போன்றுவ தன்றே”

அழகிய காஞ்சி

தொண்டை நாட்டில் உள்ள காஞ்சிபுரம் மிக அழகிய நகரம். “நகரேஷு காஞ்சி” என்று சிறப்பித்துச் சொல்லுவார்கள். அந்த நகரத்தில் இன்றும் 108 சிவாலயங்கள் உள்ளன. கச்சியப்பர் கந்தபுராணம் பாடியபோது அந்த காஞ்சி எப்படி இருந்தது என்று அழகாகச் சொல்லுகிறார்.

எங்கு பார்த்தாலும் சிவபெருமானை அல்லும் பகலும், அனவரதமும் எண்ணி, வணங்கி வாழும் சிவனடியார்களான தொண்டர்கூட்டம்; அதோடு தேவர்களும் (அண்டர்கூட்டம்) அங்கு வருகிறார்கள். மண்ணுலகில் வாழும் மனிதர்களிடம் தான் அதிகமான அன்பும் கருணையும் இறைவனுக்கு உண்டு என்று தேவர்களுக்குத் தெரியும்.

காஞ்சியில் வாழ்ந்த சிவனடியார்கள் ஐந்து புலன்களையும் வென்று, உள்ளத்தை இறைவனிடம் வைக்கும் பாங்குடையவர்கள். அந்தக் காஞ்சியில் இசைக் கச்சேரிகள் நடக்கின்றன என்றால் எல்லாப்பாடல்களும் சிவபெருமானின் மீதுதான் பாடுகிறார்கள். நடனம் என்றாலும், நாடகம் என்றாலும் அப்படித்தான்.

“கண்டு கேட்டவை உண்டுஉயிர்த் துற்றறி கருவி
கொண்ட ஐம்புலன் ஒருங்குற நடத்திய கொள்கைத்
தொண்டர் கூட்டமும், விழிவழிப் புனலுகத் தொழுங்கை
அண்டர் கூட்டமும் ஆலயந் தொறும்தொறும் அறாவால்”

“நாட்டி யச்செயல் யாவையும் சிவனது நடனம்
பாட்டி சைத்திறம் யாவையும் அன்னதே, பதியோர்
கேட்டி ருப்பன யாவையும் அவன்இசைக் கேள்வி
கூட்டம் யாவையும் அன்னவன் தொண்டுசெய் கூட்டம்”.

புராண வரலாறு

(முத்தித் தலங்கள் ஏழினுள் சிறந்ததென்று கூறப்படுவதும், அம்மை தவஞ்செய்து அதனால் பெருமைபெற்றதும், இறைவர் தழுவக்குழைந்தநாதர் எனப்பெயர் பெற்றதும், வேதவடிவான மாமர நீழலில் இறைவர் எழுந்தருளி அருள்பாலிப்பதும், பிருதிவி ஸ்தலம் எனப் போற்றப் படுவதுமான காஞ்சிமாநகரில் திருமால் ஆமை உருவங்கொண்டு சிவபெருமானைப் பூசித்த ஆலயம் கச்சபாலயம் எனப்படும். (கச்சபம் — ஆமை). அவ்வாலயத்தில் முன்பு ஒரு சமயம் நான்முகன் முக்கணம்பெருமானை அருச்சித்து நாமகளுடன் தங்கியிருந்தான். அக்காலத்தில் ஒருநாள் இல்லறத்தை நல்லறமாக ஆற்றித் தவம்புரியும் பல முனிவர்கள் அங்கு வந்து, நான்முகனை வணங்கி, "ஐயனே! நாங்கள் அனைவரும் இல்லறத்தையாற்றி முடித்தோம். இனி நாங்கள் சித்தம் ஒருங்கி மெய்த்தவம் இயற்றிச் செய்யவேண்டிய வேள்வி முதலிய கடன்களையும் செய்வதற்குத் தக்கவனம் ஒன்றை எங்கட்குக் கூற வேண்டும்" என்று வேண்டினர். (இம்முனிவர்கள் செளனகாதி முனிவர்கள் எனப்படுவர்).

அங்ஙனம் முனிவர்கள் வேண்டலும், பிரம்மதேவன் ஒரு தருப்பையைச் சக்கரம் போலச் செய்து பூமியின்மேல் உருட்டி, "முனிவர்களே, நீவிர் இதன் பின்னேயே சென்று, இது நிற்குமிடத்தையே உங்களுடைய தவத்துக்குரிய இடமாக அமைத்துக் கொள்ளுங்கள்" எனக் கூறி முனிவர்களை அனுப்பினான். அந்தச் சக்கரம் ஒரு காட்டினிடத்தே நின்றது. முனிவர்கள் அக்காட்டினையே தங்கள் தவத்துக்கு ஏற்ற இடமாகக்கொண்டு அங்கேயே

தங்கினார்கள். தருப்பைச் சக்கரம் காட்டியதால் அவ்வனம் நைமிசாரணியம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. (நேமி-சக்கரம்). அவ்வனத்தில் முனிவர்கள் தவஞ் செய்ததுடன் ஒரு யாகத்தையும் செய்யலானார்கள். அச்செய்தியறிந்த சூதமுனிவர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். முனிவர்கள் அவரைக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து அவரது திருவடிகளில் வணங்கிப் பூசித்து, “சூரபன்மனாதி அசுரர்களைக் கொன்று உலகத்தைக் காத்த வேற்படை விமலனின் மாட்சிமை பொருந்திய சரிதத்தைக் கேட்க பலநாட்களாக அவாவுற்று இருக்கின்றோமாகையால் அதனை எங்கட்குக் கூறியருள வேண்டும்” என்று வேண்டினார்கள். சூதமுனிவரும் அவர்கள் வேண்டுகோளை ஏற்று, உரைப்போர் கேட்போர் ஆகிய இருதிறத்தவரும் முத்தியடையும் அச்சரிதத்தினைக் கூறலானார்.

சூதர் கூறியது :- முனிவர்களே! முன்னொரு காலத்தில் இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்ட வேதங்களின் தன்மைகள் யாவையும் மயக்கமறத் தெளிவாக யாராலும் கூறமுடியாத நிலையில் இருந்தது. அதனால் மக்கள் ஞானமில்லாதவர்களாகிப் பிறவிப்பிணி போக்கும் மார்க்கம் எதுவென அறியாமலிருந்தனர். ஒரு சிலர் மக்களைப் பிறவியுள் ஆழ்த்தும். மயக்கநெறி காட்டும் நூல்களை இயற்றினர். இவையெல்லாம் சிவபிரானது திருவருளாலேயே தீருவதன்றி வேறு வகையாலாகாது என்று எண்ணித் திருமாலும் நான்முகனும் இந்திரனையும் தேவர்களையும் உடன்கொண்டு திருக்கயிலை சென்று இறைவரிடம் பின்வருமாறு முறையிட்டனர்.

“ஐயனே! படைத்தல், காத்தல், அழித்தலாதி தொழில்கள் எல்லாம் நின்னருளாலேயே நடந்து வருகின்றதன்றோ? அங்ஙனமிருக்க மக்கட்கூட்டம் நின்னையே பரம் என்று உணராது தவறான வழிகளில் செல்லுகிறார்கள். திருநீறு உருத்திராக்கம் இவைகளை நீத்து வேறொரு குறியினைத் தரிக்கின்றார்கள் சிலர். ஈசுவர பக்தியில்லாது வேள்வியும்

தவமுமே பெரிதென நினைக்கின்றனர் சிலர். சிலர் கண் முதலிய ஐம்பொறிகளால் நுகரப்படும் இன்பமே முத்தியென்று உரைக்கின்றார்கள். இங்ஙனம், இறைவனே! நீயருளிய வேதநெறியை மறந்து, உலகில் வேறு பல நெறிகள் மல்கிவிட்டன. வேதமுரைத்திடும் நன்னெறியில் செல்லுமாறு நீ திருவருள் புரிய வேண்டும்”.

திருமால் நான்முகன் ஆகிய தேவர்களின் மொழிகளைக் கேட்ட பரமேஸ்வரன் கூறினார் :- “திருமாலே! நீ உனது பல கலைகளில் ஒரு கலையைக் கொண்டு வியாதன் (வியாஸ முனிவர்) என்ற முனிவனாகி உலகில் வசிப்பாய். அப்பொழுது வேதங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்து நான்கு வகையாக ஆக்கி, அவற்றைத் தக்கவர்க்கு அளித்து அவர்களுடைய மன இருளைப் போக்குவாய். அங்ஙனம் மறைகளை அறிந்தும் ஐயம் நீங்காதவர்க்கும் மற்றும் மறைகளை அறியாதவர்கட்கும் அவர்களின் மன இருளைப் போக்கும் இன்னமோர் மறையுளது. அது பதினெண்புராணம் என்ற தொன்மையான பெயருடையது. அப்புராணங்களை நாம் முன்னர் நந்திதேவன் அறியும்படிச் கூறினோம். கருணையால் அவன் அப்புராணங்களை சனக்குமாரனுக்கு ஈந்தனன். நீ அவற்றை அவனிடமிருந்து கேட்டு அறிவாய்.” இறைவனார் அவ்வாறு அருளிச்செய்யத் திருமாலாதி தேவர்கள் நன்றென இசைந்து விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

பின்னர் திருமால் தனது ஒரு கலையினால் பிரம்மதேவனின் வம்சத்தைச் சேர்ந்த பராசரமுனிவருக்கும் யோசனகந்தி என்ற பெண்ணிற்கும் கங்கையாற்றின் நடுவில் தோன்றினான். சிலகாலம் வதரிகாவனத்தில் வசித்து வாதராயணன் என்னும் பெயரையும் பெற்றான். எம்பிரான் ஆணையால் வேதத்தை நான்காகப் பிரித்து வேதவியாஸன் என்னும் பெயரையும் பெற்றான். பைலர், வைசம்பாயனர், ஜைமினி, சுமந்து என்னும் நால்வருக்கும் முறையே ருக், யஜுர், ஸாமம், அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்களையும் ஒதினான். பின்னர் வேதங்களின் சூத்திரத்தையும் (பிரம்ம

சூத்திரம்) அவர்கட்கு நல்கினான். அந்த நால்வர் மூலமாக வேதநெறி பரவலாயிற்று.

அதன்பின்னர் இறைவரது ஆணைப்படி பதினெட்டு புராணங்களையும் சனக்குமாரன்பாலறிந்து அவைகளை சூதபுராணிகள் எனப்படும் எனக்குக் கருணையால் அளித்தான். நான் அதனை யாவரும் ஒதிஉணர உலகில் கூறினேன். அப்புராணங்கள் பதினெட்டினுள் சிவபிரானுக்குப் பத்து, திருமாலுக்கு நான்கு, நான்முகனுக்கு இரண்டு, சூரியன் அக்கினி ஆகியோருக்கு ஒவ்வொன்று ஆகும்.

நம்பனார்க் கொருபது நார ணற்குநான்(கு)
அம்புயத் தவற்கிரண் டலரி அங்கியாம்
உம்பர்வான் சுடர்களுக் கோரொன் றென்பரால்
இம்பரி லிசைக்கும்அப் புராணத் தெல்லையே.

இவற்றுள் சைவம், பவிடியம், மார்க்கண்டேயம், இலிங்கம், ஸ்காந்தம், வராகம், வாமனம், மச்சம், கூர்மம், பிரம்மாண்டம் இவை சிவ புராணங்கள். பிரம்மம், பதுமம், இரண்டும் நான்முகனுக்குரியவையாம். காருடம். நாரதம், பாகவதம், விஷ்ணுபுராணம் ஆகியவை திருமால் புராணமாம், ஆக்கினேயம் அக்கினிக்கும், பிரமகைவர்த்தம் சூரியனுக்கும் உரியதாம்.

இப்படிப்பட்ட புராணங்களுள் சிவபுராணங்கள் பத்தினில் ஸ்காந்தபுராணத்தில் உள்ள சிவகுமாரனான கந்தவேளின் கதையை உங்கட்கு உரைப்பேன்." இவ்வாறு கூறி, சூதமாமுனிவர் கந்தவேள் கதையைச் சுருக்கமாகக் கூறினார். அச்சுருக்கமான கதையினைக் கேட்ட சௌனகாதி முனிவர்கள், அதனை விரிவாகக் கேட்க நாங்கள் விரும்புகிறோம் எனக் கூற, சூதரும் அவர்களுக்கு உற்பத்தி காண்டம், அசுரகாண்டம், மஹேந்திரகாண்டம், யுத்த காண்டம், தேவகாண்டம், தக்ஷகாண்டம் என்று ஆறுவகையாக விரித்துக் கந்தவேள் கதையைக் கூறினார்.

1. உற்பத்தி காண்டம்

1. தேவியின் தவம்

திருக்கைலாயத்தில் சிவபெருமான் இடப்பக்கத்தில் அம்பிகை இருக்க அரியணை மீது வீற்றிருந்தார். அவரது திருமுன்பு தும்புரு நாரதர் மற்றும் வித்தியாதரர்களும் அப்பெருமானுடைய மேன்மையான கீர்த்தியைப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். மெய்யன்புடன் பணிபுரிபவர்கள் வெண்சாமரைகளை வீசினார்கள். மற்றும் அணுக்கத் தொண்டர்கள் எட்டுத் திக்குகளிலும் ஆலவட்டம் வீசிநிற்க, சிவபெருமானது ஸாரூப்யம் பெற்றவர்களும், பூதகணங்களும் துதித்துக்கொண்டே முன் நின்றனர்.

சிவபெருமானுக்கு அருகில் வீற்றிருந்த அம்பிகை தனது உள்ளத்தில் ஒரு செயலை நினைத்து விரைந்து அரியணையினின்றும் இறங்கித் தன்னிகர் இல்லாத் தலைவனாகிய பெருமானை வணங்கி, இவ்வாறு மொழியலாயினார்.

“கற்பனை முதலியவற்றைக் கடந்த கண்ணுதற் பெருமானே! தேவாரை நிந்தித்த தக்ஷனிடத்திலே பலகாலமும் வளர்ந்து அவனது புதல்வியென யாவருங் கூறும் பெயரை (தாக்ஷாயணி) அடியவள் தரித்திருக்கின்றேன். இனிமேல் அப்பெயரைத் தாங்குவதற்கு அஞ்சுகின்றேன். ஆதலால் இச்சரீரத்தை விட்டு நான் நீங்குகின்றேன். அவ்வாறே தேவரீர் அடியவட்டுக் கட்டளையிட வேண்டுகின்றேன். (சிவநிந்தகன் புதல்வி என்ற பொருளைத் தருவதால் தாக்ஷாயணி என்ற பெயரைத்

தாங்க தேவி அஞ்சினார். அச்சரீரத்தை விட்டு வேறு சரீரத்தைப் பெற்றால் பெயரும் வேறுபடும் என்பது தேவியின் எண்ணம்).

தேவியார் இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்ட பரமேஸ்வரன், “சக்தியே! எம்மிடத்தில் நீ வைத்திருக்கும் பக்திமையானது முதிர்ச்சியுற்ற தன்மையால் உன்னை நிகர்ப்பவர்கள் உலகத்திலில்லை. நீ இவ்வாறாக (அதாவது அச்சரீரத்தை விடவும் அதன்மூலம் வேறு பெயர்பெறவும்) முயற்சிசெய்தல் எல்லையற்ற நிற்புத்திரர்கள் முத்திபெறும் பொருட்டே போலும். (இவ்வாறு இறைவர் கூறியருளியதன் கருத்து யாதெனில் சிவநிந்தை புரிந்தோனால் வளர்க்கப் பட்ட சரீரத்துடன் இருக்கலாகாதென்று ஜகன்மாதாவாகிய அம்பிகையே நீங்கினாரென்றால், மற்றவர் யாவரும் சிவநிந்தை கூறுவோரைக் காண்பதும், அவர் வார்த்தையைக் கேட்பதும், அவரோடு இணங்கியிருத்தலும் பெருங்குற்றம் என்று உணர்வதுடன் தாமும் சிவநிந்தை புரியக் கனவிலுங் கருதாததுடன் அப்பெருமானைப் பக்திமை மேலிட்டு மெய்யறிவடைந்து வழிபட்டு முத்தியடையக் கருதுவர் என்பதாம்) இஃதும் நல்லதே! நினது எண்ணம் நிறைவேற ஒன்று சொல்லுவோம். இமயமலை மன்னவன் உன்னைத் தன் மகளாக அடைந்து எமக்குக் கடிமணம் செய்து தரவேண்டுமென்று கடுமையான தவஞ்செய்கின்றான். ஆகையால் குழந்தையாய் நீ அவனிடத்தில் அடைவாயாக. அவனிடத்தில் ஐந்து ஆண்டுகள் வளர்ந்து அதற்கு மேல் குற்றமற்ற பெருந்தவஞ் செய்வாயாக. நீ தவம் புரிகையில் நாம் உன்னைத் திருமணஞ் செய்து கொள்ளுகின்றோம்.” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

இறைவரை இஃதஞ்சி விடைபெற்றுத் தேவியார் ஏகினார், இமயமலையில் பர்வதராஜன் பத்மை என்ற தடாகத்திற்கு அருகில் அம்பிகை தனக்கு மகளாக அவதாரம் செய்யத் தவம் செய்து கொண்டிருந்தான். அந்தத் தடாகத்தில் ஆயிரத்தெட்டு இதழ் கொண்ட தாமரை மலரொன்றின்மேல்

அம்பிகை ஒரு குழந்தையாகத் தோன்றினார். அங்கு வந்த பர்வதராஜன் குழந்தையை இருகரங்களாலும் அன்போடு எடுத்துத் தன்மனைவி மேனையிடம் கொடுத்தான். அம்பிகையின் அவதாரத்தைக் கச்சியப்பர் அழகாக வர்ணிக்கிறார். உலகில் எல்லா உயிர்களையும் படைத்து வளர்க்கும் அன்னை, தானே ஒரு குழந்தையாகத் தோன்றினார்.

மெய்த்தவம் இயற்றிய வெற்பன் காணிய
அத்தடம் மலரும்ஓர் அரவிந் தத்தின்மேல்
பைத்ததோர் குழுவியின் படிவத் துற்றனள்
எத்திறத் துயிரையும் ஈன்ற தொன்மையாள்.”

அம்பிகை தனக்கு மகளாக வந்து அருள்பாலித்திருப்பதை எண்ணி ஒரு சமயம் மகிழ்ந்த பர்வதராஜன், என்னுடைய விருப்பத்திற்காக அம்பிகையை ஐயனிடமிருந்து பிரித்து விட்டேனே என்று வருந்தினான். பர்வதராஜன் மகளாக அவதரித்த அன்னைக்குப், பார்வதி என்று பெயரிட்டு பரிவோடும் பாசத்தோடும் வளர்த்தார்கள். உலகில் எல்லா உயிர்களையும் படைத்து வளர்த்து வரும் அன்னை தானே ஒரு குழந்தையாக வளர்ந்தது ஒரு கருணை நாடகம் என்கிறார் கச்சியப்பர்.

“மன்னுயிர் புவனம் ஏனை மற்றுள பொருளுக் கெல்லாம்
அன்னையாய் உதவி நாளும் அவற்றினை வளர்த்து நிற்பாள்
தன்னையும் வளர்ப்பார் உண்போ வளர்ந்தது சமூக்கே அந்தக்
கன்னிதன் அருளின் நீர்மை காட்டினள் போலு மன்றோ!”

குழந்தைக்கு ஐந்து வயதாகியது. தந்தை பர்வதராஜனிடம் பார்வதி, அப்பா! சிவபெருமான் அடியவளைத் திருமணம் செய்துகொள்ளும் பொருட்டுத் தவம் செய்வேன். ஆகையால் இம்மலையின் ஓரிடத்தில் எனக்குப் பொருத்தமான கன்னிப்பெண்களுடன் என்னைத் தவஞ்செய்ய விடுவீர்” என்று கூறினார். பர்வதராஜன் சொன்னான்:- “குழந்தாய்! இந்த ஐந்து வயதுப் பருவம் எங்களைவிட்டுப் பிரிந்து தவம்

செய்வதற்கு ஏற்றதல்ல, உடலை வருத்திக்கொண்டு செய்கிற காரியமாகிய தவத்தை உன் சரீரம் தாங்காது. எனவே இந்த எண்ணத்தைக் கைவிடுவாயாக.

தந்தையின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பார்வதி நகைத்து, “தந்தையே! உலகத்திலுள்ள அனைவரையும் சிவபிரானே காத்தருள்வாரேயன்றிப் பிறராலும் தம்மாலும் காப்பாற்ற முடியாது என்பது உறுதி. நான் இவ்வாறு பேசிய தன்மையும் அச்சிவபிரானாரது பெருங்கருணையேயாகும். ஆதலினால் மறுக்க வேண்டாம்” எனக்கூறினார். மலையரசனும் அன்புடனே அம்பிகையின் வார்த்தைகளை ஏற்று அவர் தவஞ்செய்தற்கு இணங்கினான். (வடமொழி ஸ்காந்த புராணத்தில் தாய் மேனையானவள், தவம் வேண்டாம் என்ற பொருள் தரும் உ-மா என்று கூறிப் பார்வதியை தவம் செய்ய வேண்டாமென்று தடுத்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் தேவிக்கு உமா என்ற ஒரு பெயரும் ஏற்பட்டது. இது தேவீ பிரணவம் எனப்படும். ‘ஓம்’ என்ற பிரணவத்தில் அகார, உகார, மகாரங்கள் உள்ளன. தேவீ பிரணவமாகிய ‘உமா’ வில் முதலில் உகாரமும், அடுத்து மகாரமும், முடிவில் அகாரமும் உள்ளன. இந்த இரண்டு பிரணவங்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் இவ்வளவே).

பார்வதி தேவியார் தவஞ்செய்யத் தனது இசைவினைத் தெரிவித்த இமயவரசன் அவர் தவம் செய்யத் தக்கதொரு இடத்தில் தவச்சாலை அமைத்துக் கொடுத்துப் பல கன்னியர்களை அவருக்குத் தோழியர்களாக இருக்கச் செய்தான். தேவியார் தாயான மேனையினிடமும் விடைபெற்றுத் தவச்சாலையை யடைந்தார். அங்கு எம்பிரான் அருளை நாடிப் பெரியதொரு தவத்தினை இயற்றுவாராயினார்.

2. சனகாதி முனிவர்களுக்கு ஞானோபதேசம்

திருக்கைலாயத்தில், எவ்வித மூர்த்தியை யாவர் வழிபடினும் அவ்வம்மூர்த்தியாகத் திருவுருக்கொண்டு அவரவர் வழிபாடுகளை ஏற்று அனுக்கிரஹம் செய்பவரான சிவபெருமானை நமஸ்கரித்து பிரம்மனின் புதல்வர்களான சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமார் என்ற நான்கு முனிவர்களும் ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

“ஐயனே! தேவரீரது கருணையாலே நாங்கள் வேதம் படித்தோம். ஆறங்கம் உணர்ந்தோம், என்றாலும் மனத்தில் சாந்தி ஏற்படவே இல்லை. எங்களுக்கு மனத்தில் சாந்தியைத் தரக்கூடிய கல்வியைத் தாங்கள் அருளவேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். பெருமானும் அவ்வாறே அருள் வோம் என்றுரைத்து, நந்தியெம்பெருமானை அழைத்து “மன்மதனைத் தவிர எவரையும் உள்ளே விடவேண்டாம்” என்று கட்டளையிட்டார். பின்னர் அவர்களுக்கு சிவாகமங்களில் உள்ள சரியை, கிரியை, யோகம் என்ற மூன்று பாதங்களையும் உபதேசித்தருளினார் அம்முனிவர், ஐயனே! எங்கள் மனம் ஒடுங்குமாறு ஞானோபதேசம் செய்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி கோலத்தில் அமர்ந்த சிவபெருமான் எதிர்மொழி ஏதும் கூறாது “இதோ! இங்கே பாருங்கள்!” என்று சின்முத்திரையைக் காட்டி அருளினார். இதனைக் கச்சியப்ப சிவாசாரியார் கூறும் திறனைக் காண்க.

“இருவரும் உணரா அண்ணல் ஏனெவள்
 ளெயிறு ஆமை
 சிரநிரை அனந்த கோடி திளைத்திடும்
 உரத்திற் சீர்கொள்

கரதல மொன்று சேர்த்தி மோனமுத்
 திரையைக் காட்டி
 ஒருகணஞ் செயலொன் நின்றி யோசுசெய்
 வாரின் உற்றான்.”

திருமால் பிரமன் என்னும் இருவராலும் அறியப்படாத சிவபிரான் பன்றியின் வெண்பல், ஆமையோடு, தலைமாலைகள் என்னுமிவைகள் அனந்தகோடிகளாக நிறைந்திருக்கும் தனது திருமார்பினிடத்தில் சிறப்பமைந்த ஒரு திருக்கரத்தை வைத்து, மௌன முத்திரை என்னும் சின்முத்திரையைக் காட்டியருளி ஒரு கணநேரம் யாதொரு செயலுமற்று யோகம் புரிபவரைப் போல் இருந்தார். (சின்முத்திரை - பெருவிரல் நுனியை ஆள்காட்டி விரலின் மூன்றாவது கணுவில் பற்றிய ஒரு குறி.)

திருக்கைலாயத்தில் சிவபெருமான் தக்ஷிணாமூர்த்தி கோலத்தில் மோனநிலையில் வீற்றிருந்து சனகாதி முனிவர்களுக்குச் சின்முத்திரையால் சிவஞானம் அருளிய பொழுது அச்சனகாதியர் நால்வரும் ஞானஉணர்ச்சியானது சொல்லினளவல்லதென்னும் தன்மையை உணர்ந்து, சிவபிரானருளால் மனவொடுக்கம் பெற்றார்கள். தற்பர னாகிய சிவபெருமான் இவ்வாறு சனகாதியர்க்கு ஞானோபதேசம் செய்த ஒரு க்ஷணநேரத்தில் பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்குப் பற்பல யுகங்களாகிவிட்டன. மற்றவர்க்குச் சென்ற காலவரையறையைக் கூறவும் வேண்டுமோ?, அனைத்துக்கும் காரணகருத்தாவாகிய சிவபிரானின் இந்த மௌன யோகத் தோற்றத்தால் மண்ணுலகிலும், விண்ணுலகிலும், மனிதர்களும் தேவர்களும் மற்றும் உயிர்க்கூட்டங்கள் யாவும், ஆண், பெண் உணர்வின்றி, போக காம உணர்வு இன்றி, முற்றும் துறந்த முனிவர்களின் நிலையை அடைந்தார்கள்.

பிரம்மதேவனின் புத்திரர்களாகிய சனகாதி முனிவர் களுக்கு பெறுதற்கரிய ஞானோபதேசத்தை ஓர் இமையளவு காட்டுதற்கு முன்னரே உலகமனைத்தும் மனவொற்றுமையோடு (ஆண் - பெண்) இரண்டு சரீரங்கள் கூடுகின்ற இச்சையில்லாமலிருந்தன வென்றால் எவர்க்கும் அதிகாரணர் சிவபெருமானே ஆவர் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ?

இவ்வாறு எம்பெருமான் தென்முகக் கடவுளாய்ச் சனகாதியருக்கு ஞானோபதேசம் செய்து கொண்டிருக்கையில் மற்றொரு செயலும் நிகழ்ந்தது. சூரபன்மனின் தாங்குதற்கரிய கொடுமையால் இந்திரனும் இந்திராணியும் தேவர்களுடன் தேவலோகத்தை விட்டு நிலவுலகம் வந்து சேர்ந்தார்கள். தேவேந்திரன் திருக்கயிலையையடைந்து ஏகநாயகனாகிய கண்ணுதற்கடவுளைத் தரிசிக்க முயன்று அது கூடாமையின், திரும்பி அழகிய பொன்மலையாம் மேருவையடைந்தான். அப்பொழுது சூரபன்மனது மகனாகிய பானுகோபன் தேவலோகத்தையழித்து தனது புத்திரனாகிய ஜயந்தனையும் மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் சிறைப்படுத்திய செய்தியை இந்திரன் அறிந்தான்.

பின்னர் தேவேந்திரன் மேருமலையில் மனஒருமைப் பாடுடன் பலநாட்கள் சிவபிரானை எண்ணிப் பெருந்தவம் செய்தான். அவனது தவத்துக்கிரங்கிய சிவபெருமான் இடபத்தின் மீது வந்து அவனுக்குக் காட்சியளித்தார். இந்திரனும் பெருமானை வணங்கிப் போற்றி, இறைவர் தாமெல்லாவற்றையும் அறிந்தவராயினும், அறியாதவர் போல, "இந்திரனே! பலகாலம் தவமியற்றி வருந்தினை, உனக்கு வேண்டியது யாது" என வினவியருளினார்.

இங்ஙனம் வினவியருளிய பெருமானை வந்தனை செய்து போற்றி இந்திரன் கூறலானான். "ஐயனே, சூரபன்மன் என்னையும் தேவர்களையும் பெருந்துன்பத்துக்குள்ளாக்கி

எனது ஒரே புதல்வனையும் மற்றும் தேவர்கள் பலரையும் தண்டனைக்குள்ளாக்கித் தனது நகரில் சிறைவைத்ததோடு எனது உலகையும் எரித்துவிட்டான். அவனைத் தேவரீர் கொன்றருளி எங்களைக் காத்தருள வேண்டும்." இறைவர் இந்திரனை நோக்கிப் "பொய்மையனாகிய தகஷன் செய்த வேள்வியில் கலந்து கொண்ட பாவம் உங்களிடம் இருந்தமையால் இவ்வாறு வருந்தும்படி துன்பமுற்றீர்கள். இனி வருங்காலத்தில் நம்மிடை ஒரு குமரன் தோன்றி சூரபன்மனையும் மற்றுமுள்ள அசுரர்களையும் அழித்து அதிவிரைவில் உங்களையெல்லாம் காப்பாற்றுவான்" எனக்கூறியருளி மறைந்தார். இறைவர் மறைந்ததும் இந்திரன் பெரிதும் வருந்தினான், எனினும் குமரன் தோன்றிக் காப்பாற்றுவான் என்ற இறைவரது திருவாக்கைத் தன் மனதிலெண்ணித் தேறி மனமகிழ்ச்சியடைந்தான்.

ஆனால் சிவபெருமானோ யோக நிலையில் திருக்கை லாயத்தில் சனகாதி முனிவர்கள் முன் வீற்றிருக்கின்றார். அம்பிகையோ பர்வதராஜகுமாரி பார்வதியாகச் சிவபெருமானை அடையத் தவமிருக்கின்றார். இவர்கள் இரண்டுபேரும் சேர்ந்தால் அல்லவா குமரன் தோன்றுவான். இவர்கள் எப்போது ஒன்று சேருவது? எப்போது குமரன் அவ்தரிப்பது? எப்போது சூரபன்மா அழிவது? இந்திரன் மனத்தினுட் கவலை கொண்டவனாய் தேவர்கள் உடன்வரப் பிரம்மதேவனிடம் வந்து அனைத்துச் செய்திகளையும் உரைத்து நானும் தேவர்களும் எங்ஙனம் உய்வேம் என்று கேட்டான்.

இந்திரன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பிரம்மதேவன் "இறைவரது செயல்கள் யாவும் நம்மைக்காப்பதற்கேயாகும். எனவே வெள்ளிமலை மீது யோகிபோல் வீற்றிருப்பதும் நம்மை அடிமைகொள்ள வேண்டும் என்ற திருவுள்ளக் குறிப்பேயாகும், மற்றும் சூரனைக்கொண்டு நமக்குத்

துன்பம் விளைவிப்பதும், பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளிடத்தில் நோயொன்று உற்றிடில் பிறரைக்கொண்டும் இம்சை செய்வித்து அந்நோயைத் தீர்ப்பதும் போலவேயாகும். மேலும் தேவேந்திரா, உனக்கு இறைவர் காட்சி தந்து குமரன் மூலமாகக் காப்போமெனக் கூறியருளியதால் இப்பொழுதே நாம் இந்தத் துன்பக்கடலைக் கடந்தவர்களானோம். எனினும் நாமும் சிறிதே முயற்சி செய்யும் முறையில் இச்செய்தியைத் திருமாலிடம் கூறுவோம்," எனக்கூறித் திருமாலிடம் இந்திரன் முதலிய தேவர்களோடு சென்றணைந்தான்.

இந்திராதி தேவர்களும் பிரம்மதேவனும் நிகழ்ந்தன அனைத்தையும் கூறக்கேட்ட திருமால் கூறலாயினார். "ஊழ்வினை வலியால் முன்னம் ஒரு வேள்வி செய்து தாழ்வினையடைந்த தகூனிடத்திலே அன்புடையவர்களாக இருந்தவர்களிடம் சூழ்ந்திருக்கும் தீவினை முழுவதையும் தொலைத்து தூய்மைப்படுத்த இறைவர் தமது திருவுள்ளத்து நினைத்தனர். சூரனுக்கு ஆற்றல் அளித்ததையும், சனகாதியர்க்கு உபதேசஞ்செய்து, யோகிக்கோலம் பூண்டதையும் எண்ணிப் பார்க்கில் பெரிய திருவருளின் தன்மையேயன்றி வேறோரு செயலாகாது. இனி, குமரன் மூலமாக நாம் காப்பாற்றப் படுவோம் என இறைவர் அருள் செய்துள்ளமையால், அது நிறைவேறின், துன்பமடைந்திருக்கும் உலகம் முழுவதும் ஈடேறும். அச்செயல் முற்றுதற்கு உலகத்துள்ள எத்தன்மையினரையும் மயங்கும்படி மலரம்புவிடும் மன்மதனை அவ்விடத்துக்குச் செலுத்தினால் மோனநிலையைத் துறந்து நமது பிதாவாகிய பரமேஸ்வரன் பார்வதியாரை மணந்து குமாரரைத் தந்தருள்வார்." திருமாலின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பிரமதேவன் அவரது யோசனைப்படி நடக்கத் தன் மனஞ் சம்மதித்தவனாய் இந்திராதி தேவர்களுடன் தனது உலகம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

3. மன்மத தகனம்

மனோவதி நகரத்தில் தன் மலர்த்தவிசில் வீற்றிருந்த பிரம்மதேவன், தன் தம்பி மன்மதனை உடனே அங்கு வருமாறு நினைத்தான். அவ்வண்ணமே வந்து பிரம்மன் முன் மன்மதன் வணங்கி நின்று என்னை வருமாறு நினைந்தது எதன் பொருட்டு என்று கேட்டான்.

சூரபன்மாதியர்களின் தொல்லை தேவர்களால் தாங்கமுடியவில்லை. சூரனை ஸம்ஹாரம் செய்ய ஒரு குமரனைத் தோற்றுவிப்பதாகச் சிவபெருமான் ஏற்கெனவே தன் வாக்கினால் அருளிச் செய்துள்ளார். ஆனால் அந்தக் குமரனுடைய அவதாரம் இன்னும் நடைபெறவில்லை. சிவபெருமானோ கைலாயத்தில் மோன நிலையில் அமர்ந்திருக்கின்றார். அம்பிகையோ இமயமலையில் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். இவர்கள் இருவரும் சேர்ந்தால்தானே குமரன் தோன்ற முடியும். ஆகவே தேவர்களுக்காக, தேவகாரியம் விரைவில் நடைபெற, நீ கைலாயத்திற்குச் சென்று சிவபெருமான்மேல், உன் சக்தியுள்ள மலர் அம்புகளைத் தூவி எம்பெருமானின் மோனத்தைக் கலைத்து, அவருக்கு விரகதாபம் ஏற்படத் தூண்டவேண்டும். இது உடனே தாமதமில்லாமல் நடந்தாக வேண்டும் என்றான் பிரம்மதேவன். பிரம்மனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு மன்மதன் நடுங்கினான். "அண்ணா! என் மலர் அம்புகள் மனிதர்களிடமும் தேவர்களிடமும் எண்ணிய பலனைத் தரும். அப்படிப்பலனைப் பலசமயம் தந்திருக்கின்றன. என் மலர் அம்புகளை எய்து நாராயணனை பிருந்தையிடம் மயல் கொள்ளச் செய்திருக்கிறேன். ஏன், என் அம்புக்கு ஆளாகி நீங்கள் கூட ஒரு சமயம் திலோத்தமையிடம் மயங்கி நின்றீர்கள். இந்திரனை அகலிகைமேல் மோகம் கொள்ளச் செய்திருக்கிறேன். அதற்காக நான் சிவபெருமானிடம் போய் அவர் மீது

மலர்க்கணைகளை ஏவினால் முற்றும் அழிந்துவிட மாட்டேனா? அவரிடம் அம்புகளைத் தூவினால் நான் மீள முடியுமா?

“கையும் நகையும் கதிரார் விழியும்
மெய்யும் தழலாம் விமலன் தனையான்
எய்யும் படிசென் றிடின்திவ் வுயிர்கொண்டு
உய்யும் திறமும் உளதோ உரையாய்.”

அவர் கையில் நெருப்பு; சிரிப்பாலேயே அவர் திரிபுர அஸுரர்களை அழிக்கவில்லையா? அவர் சரீரமே அக்னிஜோதி, மலமுள்ள மனிதர்களிடமும், தேவர்களிடமும் என் கைவரிசையைக் காட்டலாம். அண்ணா! அவர் விமலர் அல்லவா? அந்த ஈசுவரன்மேல் அம்பு எய்து நான் திரும்பமுடியுமா? தயவு செய்து என்னை இந்தச் செயலில் ஏவ வேண்டாம். இந்தக் காரியத்தை நான் செய்ய மாட்டேன்” என்றான் மன்மதன்.

பிரம்மனுக்கு அவன்மேல் கோபம் வந்தது. “மன்மதா! உடன் நீ சென்று சொன்னபடி செய்கிறாயா இல்லையா? இல்லையென்றால் சாபத்தால் உன்னை அழித்துவிடுவேன்” என்றான் பிரம்மன். “ஐயனே, உனது சாபத்தால் நான் துன்பமடைந்து துயரப்படுவதை விடத் திருக்கலாயத்தில் சிவபிரான் முன் சென்று மலர்வாளிகளைத்தூவி அதனால் இறந்தாலும் சிறப்பேயாகும். மேலும் பிழைக்கவும் கூடும். எனவே கோபங்கொள்ள வேண்டாம். இன்றே சிவபிரானிடம் போர்புரியச் செல்வேன்” என்று மன்மதன் விடையிறுத்தான்.

சிவபிரான்மீது மலர்க்கணைகளைச் செலுத்த இசைந்த தற்கு மகிழ்ந்த பிரம்மதேவன், “மன்மதா! உன்னைத் தனியே சூலபாணியிடம் அனுப்பிவிட்டு நாங்கள் பின் தங்கிவிடுவோம் என்று எண்ணாதே. நாங்களும் உன்னைத்

தொடர்ந்து வருவோம், அஞ்சாது செல்வாயாக'' எனக்கூறி அன்புடன் விடை கொடுத்தனுப்பினான். இந்திரனும் தேவியாரைப் பெருமானார் கடிமணம் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் செயல் புரிவாயாக எனக்கூறி விடை கொடுத்தான்.

பின்னர் மன்மதன் தன்னிருப்பிடம் சென்றான். தனது மனைவி இரதிதேவியிடம் பிரமன் தனக்கு இட்ட பணியைக் கூறி, அதனால் வருத்தமடைந்த அவளைத் தேற்றிச் சம்மதிக்கச் செய்து தேன்ததும்பும் புஷ்பபாணங்களை நிரப்பிய அம்புக்கூட்டினைத் தனது முதுகில் கட்டிக் கொண்டான். காமபாணமாகிய தாமரைமலரைப் பூட்டிய பெரிய கரும்புவில்லைத் தோளில் தாங்கிக்கொண்டு மாமரத்தின் இளந்தளிரை வாளாயுதமாக இடையில் செருகிக்கொண்டு, குயில்களின் கூட்டமும் சமுத்திரங்களும் முறையே எக்காளமாகவும், முரசாகவும் ஒலிசெய்யக், கடல் அலைகள் கவரிகளாக வீச, மீன்கொடி ஆகாயத்தின்மீது உலாவ, சந்திரனாகிய குடை நிழல் செய்ய, கிளிகளாகிய குதிரைகளால் இழுக்கப்பட்ட தென்றற்காற்றாகிய இரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு இரதிதேவியுடன் மன்மதன் திருக்கயிலாயம் சமீபித்தான். வழியிலே பல கெட்ட சகுனங்கள் ஏற்பட்டன.

திருக்கயிலையையடைந்து தொழுது, அங்கு வாழும் விலங்குகட்கும் பறவைகட்கும் காம இன்பத்தை நினைப்பூட்டும்படித் தனது மலர்ப்பாணங்களைச் செலுத்தினான். மன்மதனின் இச்செயலை முதற் கோபுர வாயிலில் காவல்தலைமை பூண்டிருந்த நந்தியெம் பெருமானார் கண்டு சினத்துடன் 'உம்' என்று பேரொலி செய்து அதட்டுதலும், மன்மதனின் அம்புகள் செயலற்று நின்றுவிட்டன. இதனைக் கண்ட மன்மதன், தான் வந்தமைக்கு உரிய காரணத்தைச் சொல்லி இறைவர் திருமுன்பு செல்ல அனுமதிக்க வேண்டுமென நந்தியெம் பெருமானை வேண்டினான். முன்பு சனகாதியர்க்கு

ஞானோபதேசம் செய்ய முற்படும்பொழுது எவரையும் உள்ளே விடாதே, மன்மதன் வருவானாகில் அவனைத் தடுக்காதே என இறைவர் ஆணையிட்டிருந்தார் அல்லவா? அதனை நினைந்து அவனது வருகை திருவருள் சம்மதமே என்று உணர்ந்து நந்தியெம்பெருமான் மேற்குக் கோபுரவாயில் வழியாக உள்ளே செல்லுமாறு மன்மதனுக்குக் கட்டளையிட்டருளினார்.

நந்தியெம்பெருமானிடம் அனுமதி பெற்ற மன்மதன், மேலக் கோபுரவழியாக உள்ளே சென்று சிவபெருமான் நிறுபூத்த நெருப்புக்குன்றமென மௌன நிலையில் வீற்றிருந்த இடத்தைச் சென்றடைந்தான். ஒரு சரபத்தைக் கண்டு அஞ்சும் சிங்கம் போன்று அஞ்சித் தனது வில்லுடனே கீழே விழுந்தான். சிவபெருமான்மீது அம்புகளைத் தொடுக்கத் தான் இணங்கிய தன் விதியை நோக்கி வருந்தினான். பின்னர் ஒருவாறு தேறி தான் வந்த காரியத்தை முடிக்கத் துணிந்தான்.

இதற்கிடையில் மன்மதனின் செயலைப் பார்ப்போம் என்று பிரமதேவன் இந்திராதி தேவர்கள் உடன்வரத் திருக்கயிலாயம் வந்து ஆங்கு ஒரு பக்கத்தில் சிவபிரானைத் துதித்துக்கொண்டு நின்றான்.

சிவபிரான் மீது மலர்க்கணைகள் ஏவக் குறிபார்ப்பவன் போல நின்றிருந்த மன்மதன், சாகத் துணிந்தவர்க்கு அச்சமும் உண்டோ, ஆகவே, நினைத்ததை முடிப்பேன் என்று எண்ணி, மணம் மிக்க மலர்க்கணைகள் ஐந்தையும் சிவபெருமான் மேல் பாயும்படி பிரயோகித்தான்.

மன்மதனால் விடப்பட்ட ஐந்து மலர் வாளிகளும் இறைவரது திருமேனியின் மீது பட்டதும் சிறிதே அவனைப் பார்த்தார். அவ்வாறு பார்த்தலும் இறைவரது நெருப்புப் பொருந்திய நெற்றிக் கண்ணானது மன்மதனைச் சுட்டுச்

சாம்பலாக்கியது. திருக்கயிலை முழுவதும் புகை சூழ்ந்து பரவியது.

இங்ஙனம் மாரவேள் சாம்பலாகி இறந்தபிறகு, சிவபெருமான் தமது பழைய மௌன நிலையை அடைந்து வீற்றிருந்தார். (மன்மதனது அம்புகளால் கலக்கம் அடையவில்லை). அனைத்துச் செயல்களையும் தமது சங்கல்ப மாத்திரத்தினாலேயே நிறைவேற்றும் பரம் பொருளுக்கு இச்செயலும் அரியதாமோ?

“விட்டவெம் பகழி ஐந்தும் வியத்தகு விமலன் மீது பட்டலுஞ் சிறிதே வேளைப் பார்த்தனன் பார்த்த லோடும் கட்டழல் பொதிந்த நெற்றிக் கண்ணது கடிதே காமற் சுட்டது கயிலை முற்றுஞ் சூழ்புகை பரவிற்கன்றே.”

தன் கண் எதிரில் தன் கணவன் அழிந்ததைக் கண்டு இரதியானவள் பெருந்துயரடைந்து அழுது பலவாறு புலம்பினாள்.

4. ஞானநாயகன் மோனம் நீங்குதல்

நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் மன்மதன் பொடியானதையும் சிவபிரான் மீண்டும் மௌன நிலையை யடைந்ததையுங்கண்டு கலக்கமடைந்தார்கள். நீலகண்ட னாகிய இறைவன் முன் மாரனை விடுத்தோம். அப்பெருமான் அவனை அழியும்படிச் செய்துவிட்டார். இனி நாம் செய்யக்கடவது யாதோ என்று பெரிதும் வருந்தினார்கள். நம்முடைய தந்திரங்களால் காமதகன மூர்த்தியின் ஆற்றலை நீக்குவது அரிதான காரியம். அவர் நம்மைச் சூரனின் தொல்லையினின்றும் விடுவித்துக் காக்க வேண்டுமாயின் அவரைத் தோத்திரஞ் செய்ய வேண்டுவதே நமது கடமையாகும் எனத் தேவர்கள் யாவரும் ஒருங்கே

உணர்ந்தார்கள். அக்கயிலைமாமலையில் கோபுரத்தின் ஒருபுறத்தே இருந்து அனைவரும் சிவபிரானைத் துதிக்க லாயினர்.

“ஆலஹால விஷத்தை அமுது செய்தும், கங்கையாற்றினைத் தலையில் சூடியும், நடு நெற்றியின் மத்தியில் கொடிய அக்கினியைத் தாங்கியும், அவ்வப்பொழுது எங்களை அலைத்திட்ட அசுரர்களை அழித்தும் ‘அஞ்சேல்’ என்று முற்காலங்களில் எங்களைக் காத்தருளிய தேவரீர் இப்பொழுது எங்களுக்குத் திருவருள் புரியீராயின் தனையர்கட்குத் தந்தையரே அன்றி வேறுயாவர் பற்றுக்கோடாக உளர்? மெய்யடியார்கள் குற்றமே செய்யினும் குணமாகக்கொண்டு அருள்புரியும் எம்பெருமானே! தேவரீரது திருவடிகளையே வந்தடைக்கலம் புகுந்த அடியேங்கள் நாள்தோறும் கொடியவனான சூரபத்மனால் துயருற்று இறப்பது தகுதியோ? தேவரீர் யோகமுறை மையைக் காட்டியருளிய ஒரு கணத்தில் எங்களுக்கு யுகங்கள் பல சென்றன. இன்னமும் தேவரீர் எம்மைப் புறக்கணித்தால் அடியேங்கள் உய்திபெறுதல் எங்ஙனம்?

எம்பெருமானே! பெரிதும் வருந்துகின்ற எங்களை நாள்தோறும் இடையூறு செய்யும் துன்பத்தை வெட்டிப் பிளப்பீர், அல்லது எங்களைக் கொன்று விடுவீர். இவ்வகையில் தேவரீர் திருவுள்ளம் யாதோ அவ்வாறே செய்தருள்வீர். கங்காதரப் பெருமானே! அறிவற்றவர்களாகிய நாங்கள் (முன்னமே தோத்திரஞ் செய்து வேண்டாது). தங்கள்பால் மன்மதனை விடுத்தோம், தேவரீரோ அவனது சரீரத்தை எரித்துவிட்டு முன்போல மௌன நிலையிலேயே வீற்றிருக்கின்றீர். இனியேனும் சற்றுத் திருவுள்ளம் இரங்கியருளீரோ? சூரனைத் தொலைத்து எங்களைக் காத்தருளீரோ?”

இவ்வாறு பிரமன் முதலாகிய தேவர்கள் உருகிய அரக்கு போன்று உடல் தளர்ந்து புலம்பித் துதிக்கையில் அவர்களுடைய பாவம் தொலையும் காலம் சமீபித்தமையால், சிவபிரான் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் கொண்டு நந்தியெம்பெருமானை விளித்து அவர்களைத் தம்முன் தருக எனப்பணித்தருளினார்.

நந்திதேவரால் இறைவர் திருமுன்பு விடுக்கப்பட்ட பிரம்மாதி தேவர்கள் சூரனின் கொடுமையால் தாங்கள் அடைந்த நிலைமையை மீண்டும் விண்ணப்பித்துக் கதறினார்கள். "தேவர்களே! துன்பமடையாதீர்கள், உங்கள் பொருட்டு இமயமலை சென்று பார்வதியைத் திருமணம் செய்து கொள்வோம். இனி உங்கள் இருப்பிடம் செல்லுங்கள்" என்று சிவபெருமான் அருள்பாலித்தார். தேவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு தொழுது விடைபெற்றுக்கொண்டு மேருமலைக்குச் சென்றார்கள்.

தேவர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றபின், அது கண்டு இரதிதேவியானவள் எம்பெருமான்முன் வீழ்ந்திறைஞ்சி "இறையோனே' பிரமனாதியரின் தந்திரத்தால் எனது கணவன் இங்கே வந்து தேவரீரால் முடிந்தான், அவன் பிழையைப் பொறுத்து அவனை உயிர்ப்பித்தருள் வேண்டும்", எனப் பிரார்த்தித்தாள். அவளது வேண்டுகோட்கிரங்கி "பெண்ணே! வருந்தாதே, நாம் கௌரியைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ளும் பொழுது உனது கணவனை அளிப்போம்" என்று உரை செய்தருளினார். இரதியும் மகிழ்ச்சியுடன் சென்று மேகத்தின் வரவு பார்க்கும் மயிலைப்போல இமயமலையின் ஒருபுறத்தில் தனியாக வசித்தாள். இறைவர் தேவர்களுடைய துன்பத்தைத் தீர்க்கவும், இமயமலையில் தவஞ்செய்யும் பார்வதி தேவியாரைக் கடிமணம் புரிந்து கொள்ளவும் திருவுள்ளங் கொண்டார். தன்முன் அமர்ந்திருக்கும் சனகாதி

முனிவர்களிடம் “மோனமே ஞானநிலை, எம்மை மனத்தில் இருத்தி ஒருமையுடன் எண்ணுவதே உமக்கு சாந்தியைத் தரும்” என்று கூறி விடை கொடுத்தருளினார் சிவபெருமான்.

5. பார்வதியின் தவங்காண வந்த பரம்பொருள்

திருக்கைலாயத்திலிருந்து புறப்பட்ட சிவபெருமான் கௌரியின் தவத்தைக் காணவும், அவர் தம் பேரன்பை உலகுக்குக் காட்டவும் முதிய அந்தணவடிவம் எடுத்துக் கொண்டு இமயமலையில் அவர் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிற இடத்திற்கு வந்தார். அவரது தவக்கோலங்கண்டு கௌரியின் தோழியர் அவரை வரவேற்று தேவியின் முன் உய்த்தனர். தொழுது நின்ற உமையைப்பார்த்து அந்தணர் கேட்டார். “ஏனம்மா தவம் செய்கிறாய் இந்தச் சின்னவயதில்? உனது அழகு குலைய இப்படி நீ உன்னை வருத்திக் கொள்ளலாமா? எதனை அடைய விரும்பி நீ தவம் செய்கிறாய்?”. உமாதேவியார் விஜயை என்னும் தோழியைப் பெரியவருக்கு பதில் சொல்லுமாறு விழியாலேயே பணித்தார். பெரியவரைப் பார்த்து “ஐயா இவள் சிவபெருமானைக் கணவனாக அடையத் தவம் செய்கிறாள்” என்று சொன்னாள் தோழி விஜயை.

தோழியின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட இறைவர் நகைத்து “பிரமனும் திருமாலும் நாடியறிதற்கரிய சிவபெருமான் இவள் தவத்தினுக்கு இரங்கி வருவாரோ? இவள் தவத்திற்கு மெச்சி அவர் வந்தாலும் இவளைத் திருமணம் செய்து கொள்வாரா? இதை அறியாது உமை தவஞ்செய்கின்றாள். சங்கரன் இவருக்கு எளியவரோ? அழகுகெடப் பலகாலம் செய்யும் தவத்தை உடனே நிறுத்துவதே கடன்” எனக் கூறினார்.

பெரியவரின் பேச்சைக் கேட்டார் பார்வதி. அவருக்குக் கோபம் வந்தது. முதியவரான இவர் நெற்றியில் விபூதி, கழுத்தில் உருத்திராட்சம், இவர் தோற்றத்திற்கும் பேச்சுக்கும் சம்பந்தமே இல்லையே என்று எண்ணி நாணத்தை நீக்கித் தானே பேசலுற்றார்.

“ஐயா! இதோ பாருங்கள்! என் தவத்திற்கு இரங்கிச் சிவபெருமான் வரவில்லை என்றால், இதைவிடக் கடுமையாகத் தவம் செய்வேன். அதற்காக தவத்தை விடமாட்டேன். உயிரே போனாலும் தவத்தை விட மாட்டேன். முதுமையால் மயக்க நிலை எய்தி ஏதேதோ பேசுகிறீர், நீர் பித்தனோ” என்றார் உமா. உமையின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சிவபெருமான் இப்போது வேறு விதமாகப் பேசலானார்.

“அம்மா! நீ சொன்னாயே, அந்த சங்கரன் எப்படிப்பட்டவன் தெரியுமா? அவனுக்குத் தாயுமில்லை, தந்தையுமில்லை, அவன் ஒரு பித்தன். அவன் அணிந்து கொள்ளும் ஆடை பட்டோ, பீதாம்பரமோ அல்ல. மிருகங்களின் தோல், அவனுடைய வாகனம் யானையோ குதிரையோ அல்ல, காளை மாடு; அவனுடைய கழுத்தில் மிளிர்வது பாம்பும் எலும்பும் வெண் தலை மாலையும், மார்பில் அணிந்திருப்பது பன்றிக்கொம்பு, அவன் சாப்பிடுகிற பாத்திரம் மண்டை ஓடு. அவன் உண்பது கொடிய விஷம். அவன் வாழ்வது சுடுகாடு.

“ஆடை தோல்விடை ஏறுவது அணிகலம் அரவுஎன்பு, கேடில் வெண்டலை மாலிகை கேழலின் மருப்பின்ன ஓடு கொள்கலம், ஊண்பலி வெய்யநஞ்சு உலப்புற்றோர் காட தேநடம் புரியிடம் கண்ணுதற் கடவுட்கே”

அவன் அணிந்துகொள்ளும் மாலை மணமுள்ள மலர்களால் ஆனதல்ல, வெள்ளெருக்கு, ஊமத்தை,

கொன்றை மாலைகளை அணிகிறான். அவன் சந்தனத்தை பூசிக்கொள்வதில்லை. அவன் பூசுவது மயானத்தில் மண்டிய நீறு” என்று மேலும் சொன்னார் முதிய அந்தண வடிவில் வந்த சிவபெருமான்.

“வேய்ந்து கொள்வது வெள்ளருக்கு அறுகுநீர்
வியன்கொன்றை
பாந்தள் நொச்சியே மத்தமென் நினையன
பலவுண்டால்
சாந்தம் வெண்பொடி சூலம்மான் மழுத்துடி தழலங்கை
ஏந்து கின்றது பாரிடம் சூழ்படை இறையோற்கே.”

(துடி - உடுக்கை, பாரிடம் - பூதம்)

இந்த மொழிகளைக் கேட்ட உமை காதுகளைப் பொத்திக் கண்ணுதல்பெருமான் நாமம் போற்றிக் கோபத்துடன் கிழவரைப் பார்த்துப் பேசினார்.

“ஐயா! சிவனடியார் போல் வந்து சிவநிந்தனை பேசுகிறீர். அப்பெருமான் மீது உமக்குச் சிறிதும் அன்பு இல்லை. காட்டில் மறைந்து பறவையைப் பிடிக்க, அந்தப்பறவை போல் குரல் கொடுக்கும் வேட்டுவன்போல் இருக்கிறீர் நீர்” என்றார் உமையம்மையார்.

“கேட்டியால் அந்தணாள கேடிலா எம்பி ரான்தன்
மாட்டொரு சிறிதும் அன்பு மனத்திடை நிகழ்ந்த தில்லை
காட்டுறு புள்ளின் சூழல் கவருவான் புதன்மேற் கொண்ட
வேட்டுவன் இயல்போல் மேலோன் வேடநீ கொண்ட
தன்மை.”

“இறைவரிடம் நேசம் இல்லாது அவரை நிந்தித்து தகஷன் பேசியதையும் அவன் பெற்ற தண்டனையையும் நீ கேட்டதில்லையோ? ஈசனை இங்ஙனம் என்முன் இகழ்ந்து பேசின நீ இந்நாள் வரையும் மறைகள் ஏதும் ஆய்ந்திலை

போலும். வேதங்கள் அனைத்தையும் ஓதியும் சிவபிரானை அவமதித்து முத்தியடையாது உழலுமாறு முற்காலத்தில் வேதியர்கள் பெற்ற சாபம் உன்னையும் மயக்கஞ் செய்யாதோ? ஆயினும் வேதியர்கட்குள் விதிப்படி சிவவேடந்தரித்து சிவத்தொண்டு புரிவோரும் உளர். நீயும் அவர்போலே சிவவேடந்தாங்கியும் அப்பெருமானை நிந்தனை செய்தாய் என்றால் அசுரர்களுள்ளும் உன்னைப்போலக் கொடியவர் இல்லை. அப்பெருமானை இகழ்ந்து கூறியவை அனைத்தும் ஸகல உயிர்களையும் இரட்சித்தருளும் அன்பு மேலீட்டின் அடையாளங்களாகுமென்பதை அறிந்து கொள். இவ்வாறே வேதம் முதலிய முதல் நூல்கள் யாவும் முறையிடுகின்றன. இவைகளைப் பெரியோர்களும் தங்களுடைய நுண்ணறிவால் அறிவார்கள். இவைகளைச் சிவபிரானை இகழ்ந்து பேசிய உனக்குச் சொல்லலாகாது. சொன்னால் பாவமே உண்டாகும், எனவே நீ வெளியே போய்விடு.”

பார்வதி தேவியின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட முதியவர் “பெண்ணே இவ்வளவு ஆர்வத்துடன் இங்கு வந்த காரணம் வேதவிதிப்படி உன்னைத் திருமணஞ் செய்து கொள்வது கருதியேயாகும்” என்று கூறினார். வஞ்சக வேடம் பூண்டிருந்த இறைவரது வார்த்தைகளைக் கேட்ட பார்வதி தேவியார் தமது இரு காதுகளையும் பொத்தி, ஆற்றாது மிகவும் வருந்தி, விம்மி, இம்முதியவன் இங்கிருந்து போகமாட்டான், நானே செல்கின்றேன் என்று அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி வேறு பக்கம் செல்லலாயினார்.

உடனே முதியவர் வேடத்தில் வந்த சிவபெருமான், விடையின் மீது பல பூத கணங்கள் போற்றக் காட்சியளித்தார். உடனே பார்வதி அவரைப் பல முறை வணங்கி “ஐயனே! தாங்கள் யாரென்று அறியாமல் தவறாகப் பேசிய என்னை மன்னித்தருள வேண்டும்” என்று

வேண்டினார். அதற்கு சிவபெருமான் “உமையே” நீ சொன்ன வார்த்தைகளையெல்லாம் நான் துதிகளாக எடுத்துக் கொண்டேன். குற்றம் இருந்தாலன்றோ பொறுப்பது? தவத்தால் நீ இனியும் வருந்த வேண்டாம். நாளைக்கே உனக்கும் எனக்கும் திருமணம் நடைபெறும்” என்று அன்போடு கூறியருளினார்.

“நற்றவ மடந்தை கேண்மோ, நம்மிடத் தன்பால் நீமுன் சொற்றன யாவும் ஈண்டே துதித்தன போலக் கொண்டாம் குற்றம்உண் டாயின் அன்றே பொறுப்பது? கொடிய நோன்பால் மற்றினி வருந்தல்; நாளை மணம்செய வருதும் என்றான்”

அங்கு நடந்த நிகழ்ச்சிகளை உமையின் தோழிகள் இமவான்டம் போய்ச் சொன்னார்கள். மலையரசன் அத்தனையும் கேட்டு மகிழ்ந்தான். தன் மனைவி மேனையுடன் சென்று உமையை தவச்சாலையிலிருந்து அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்தான்.

6. திருமணம் பேசுவந்த ஸப்தரிஷிகள்

பார்வதி தேவியாருக்கு இவ்வாறு சிறந்த அருள் செய்த பரமேசுவரன் திருக்கயிலாயத்தை அடைந்தார். விண்ணிலே நகூத்திர வடிவில் விளங்கும் ஸப்தரிஷிகளை அழைத்து இமயபர்வதராஜனிடம் மணம் பேசிவர அனுப்பினார். சிவபெருமான் அனுப்பிய ஸப்தரிஷிகள் இமயமலைக்கு வந்து பர்வதராஜனைச் சந்தித்து “உன் மகள் பார்வதியை சிவபெருமானுக்கு மணம் பேச வந்தோம்” என்றார்கள்.

ஸப்தரிஷிகள் இவ்வாறு கூறக் கேட்ட இமவான் உடனே “முனிவர்களே! எல்லா உயிர்களையும் பழைமையான உலகங்களனைத்தையும் ஈன்ற கன்னியாகிய பார்வதியாரை

சிவபிரானுக்கு விரைவிலே திருமணச்சடங்கின்படி கொடுத்து, என்னையும் அடிமையாகக் கொடுப்பேன்" என்று மறுமொழி கூறினான். அப்பொழுது பக்கத்தில் இருந்த இமவானின் மனைவி மேனை இவ்வாறு உரைக்கலுற்றாள்.

"இதற்கு முன் சிவபெருமான் தாக்ஷாயணியை மணந்து, பிறகு மாமனார் தக்ஷனின் தலையை அறுத்து விட்டாராமே. அதை நினைத்து நான் அஞ்சுகிறேன்; என் மகளை அவருக்கு எவ்வாறு கொடுப்பது?" என்றாள்.

ஸப்தரிஷிகள் சமாதானம் சொன்னார்கள். தக்ஷன் சிவபெருமானை நிந்தனை செய்ததால் தண்டிக்கப்பட்டான் என்று சொன்னார்கள். இமவானும் இவ்வார்த்தைகள் உண்மையே என்றான். ஸப்தரிஷிகளின் வாய்மொழி கேட்ட மேனை "என்னை மன்னித்து விடுங்கள், சிவபிரானின் செயல்களையறியாது ஏதோ பெண்ணறிவால் பேசி விட்டேன்" என்றாள்.

பர்வதராஜன் அந்த ஏழு முனிவர்களிடமும், "முனிவர்களே, இவள் முன்னால் கூறிய வார்த்தைகளைப் பொருட்படுத்தாது, சிவபிரானைத் திருமணக்கோலத்தோடு எழுந்தருளிவருமாறு உரைப்பீர்கள்" என்றான். ஸப்தரிஷிகள் கைலாயத்திற்குச் சென்று சிவபெருமானிடம் அப்படியே தெரிவித்தார்கள். பின்னர் தங்கள் பணி முடிந்ததென்று தமது இருப்பிடம் சேர்ந்தார்கள்.

ஸப்தரிஷிகள் மணம் பேசிச் சென்ற பின்னர் பார்வதி கல்யாணத்தைச் சிறப்பாக நடத்த ஏற்பாடுகளைச் செய்தான் பர்வதராஜன். தேவதச்சனை அழைத்துத் தன் நகர் ஓஷதிப் பிரஸ்தத்தை அழகாக அலங்கரிக்கச் சொன்னான். திருமணத்திற்கு வருபவர்கள் தங்குவதற்காக அழகிய மாளிகைகளைக் கட்டச் செய்தான். முப்பத்தி முக்கோடி தேவர்கள், கின்னரர்கள், கிம்புருஷர்கள், உருத்திரகணங்கள்

முதலிய எல்லோரும் திருமணத்திற்கு வருவார்கள் என்பதை எண்ணி அற்புதமான ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். திருமணத்தின்போது பல இலக்சுக்கணக்கானவர்கள் அமர்ந்து சாப்பிடுவதற்கு உணவுக் கூடங்கள், அதற்காக பணியாட்கள் எல்லாவற்றையும் ஏற்பாடு செய்தான். பர்வதராஜன் தானே கைலாயத்திற்குச் சென்று, சிவபெருமானை வணங்கி, "ஐயனே! தேவரீர் பார்வதி தேவியாரைத் திருமணம் செய்ய ஜோதிட நூலார் கூறும் பங்குனிஉத்தரத் திருநாள் இன்றேயாகும். இது நல்ல முகூர்த்தம், ஒஷதிபிரஸ்தத்திற்கு எழுந்தருளி வரவேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

சிவபெருமான் அவன் வேண்டுகோளுக்கு மகிழ்ந்து "நாம் நம் கணங்களுடன் உன் தலைநகருக்கு வந்து பார்வதியை மணந்து மகிழ்வோம், நீ முன்னால் செல்வாய்" என்று கூறியருளினார்.

7. திருமணங்காணவந்த சிவகணங்களும் தேவர்களும்

தமது திருமணத்தில் கலந்து கொள்ள உருத்திர கணங்களும் மற்றும் தேவர்கள் முதலாயினோரும் வந்து சேருமாறு செய்க என எம்பெருமான் நந்தியெம் பெருமானிடம் இயம்பினார். அவ்விதமே நந்தியும், உருத்திரகணங்களும் மற்றும் திருமால் முதலிய தேவர்களும் திருமணத்தில் கலந்துகொள்ளும் பொருட்டுத் தன் உள்ளத்தில் நினைத்தார். நினைத்தலும் அவர்களெல்லாம் அதை உணர்ந்து மிக்க பக்தியுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் திருக்கயிலை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

காலாக்கிருத்திரர், கூர்மாண்டருத்திரர்; வீரபத்திரருத்திரர் முதலிய பல தலைமையான உருத்திரர்கள் தமக்கொப்பான பல பல கோடி உருத்திரர்கள் புடைசூழத் திருக்கயிலையை யடைந்தனர். திருமால், நான்முகன், இந்திரன் மற்றும் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் தம் தம் பத்தினி மார்களுடன் வந்து சேர்ந்தனர். மற்றும் எட்டுத்திக் குப்பாலகர்கள், சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள், ஸப்தமாதாக்கள், அஷ்டவசுக்கள், நாகர்கள் முதலியோரும் வந்தனர். வேதங்கள் ஆகமங்கள், மந்திரங்கள், நிலம் முதல் ஆகாயம் ஈறாகிய ஐம்பூதங்கள், உலகங்கள், நகரங்கள் ஆகியயாவும் தெய்வவடிவு கொண்டு வந்து சேர்ந்தன. நந்தியெம்பெருமான் அனைவரையும் தன் திருவிரலால் சுட்டிக்காட்டி சிவபிரானுக்குக் காண்பித்துத் துதி செய்து நின்றார்.

அப்பொழுது பிரம்மதேவன் சிவபெருமானை வணங்கி நின்று, தேவரீருக்கு விருப்பு வெறுப்பு இல்லையாயினும் நாங்கள் உய்யும்பொருட்டுத் திருமணம் செய்து கொள்ள கருணையோடு இசைந்துள்ளீர்கள். தங்களின் வழக்கமான ஆடை அணிகலன்களைக் களைந்து எங்கள் மனம் மகிழ பட்டு, பீதாம்பரம், நவரத்தின மணிமாலைகள் முதலியவற்றை அணிந்து எங்களை மகிழ்விக்க வேண்டும்'' என்று வேண்டிக்கொண்டு, பல அணிகலன்கள் அடங்கிய ஒரு பொற்பேழையை இறைவர் முன் சமர்ப்பித்தான். பிரமனின் வேண்டுகோளுக்கு சிவபெருமான் இசைந்து தன் பொற்கரங்களினால் அவைகளைத் தொட்டருளினார். பின்னர் தம் திருமேனியில் உள்ள பாம்புகள் முதலியனவே அணிகலன்களாக மாறத் திருவுள்ளங்கொண்டார். பராபரனாகிய பெருமானுக்கு இது ஒரு அரிய செயலாகுமோ?

8. பார்வதி திருக்கல்யாணம்

சிவபெருமான் திருமணக் கோலம் பூண்டு பிரமாதிகேவர்களும் உருத்திர கணங்களும் பின் தொடர ஞானமயமான விடைமேல் ஏறி இமயமலைக்கு வந்து சேர்ந்தார். ஒஷதிப்பிரஸ்தத்தில் நகர்வலமாக வந்தபோது வீதியில் அவரைத் தரிசித்த பெண்கள் அவரது அழகிய வடிவங்கண்டு மயங்கினர். திவ்யமான அலங்காரங்களுடன் வரும் சிவபெருமானைப் பார்த்து "ஐயனின் அழகை அணிகலன்கள் மறைக்கின்றனவே எனச் சிலர் வருந்தினார்களாம்.

“நிறைத்த பூண்களும் நோந்த பொன் னாடையும்
நறைத்த சாந்தமும், நாண்மலர்க் கண்ணியும்
பிறைத்தி ருச்சடைப் பிஞ்ஞகன் பேரெழில்
மறைத்த தென்று மனம்தளர் வார்சிலர்.

சிவபெருமான் திருமண மண்டபத்தின் வாசலுக்கு வந்தபோது இமவானின் மனைவி மேனை தெய்வலோக மகளிர் பலரோடு வந்து வணங்கி, அவரது திருவடிகளைத் தங்கத்தாம்பாளத்தில் வைத்து ஆவின் பால் கொண்டு தன் உள்ளம் உருக, கண்ணீர் பெருக பக்தியுடன் விளக்கினாள்.

மேனை திருவடிகளை விளக்கித் துதித்துச் சென்றவுடன் பிரமதேவனும் திருமாலும் இருபுறமும் அழகிய கரங்களைக் கொடுக்க, அவற்றைப் பற்றினவாறே சிவபெருமான் திருமண மண்டபம் சென்றடைந்தார். எல்லா மறைகட்கும் மறையாய் நின்ற அப்பெருமான் அங்கு மிக்க அழகுடன் திகழ்ந்த சிறந்த சிங்காசனத்தின் மீது அமர்ந்து இருந்தார்.

பார்வதி - பரமேஸ்வரன் திருமணத்தைக் காண அனைத்து உலகங்களிலிருந்தும் வந்த பெரும் கூட்டத்தினால் இமயம் குலுங்கியது. அந்த இமயபர்வதம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக்

கீழே அழுந்தியது. தென் திசை மேலே உயர்ந்தது. வடதிசை தாழ்ந்தது. தேவர்களெல்லாம் அஞ்சினார்கள். அனைவரும் சிவனே சிவனே என்று பிரார்த்திக்கச் சிவபெருமான் புன்முறுவலுடன் நந்தியை விளித்துக் கடல் நீர் முழுமையையும் தன்னொருகையில் அடக்கிய அகத்தியரை என்னிடம் அழைத்து வருக என்றார்.

“அன்னோர் குறைந்த திடநந்தியை நோக்கி ஆழி தன்ஓர் கரத்தில் செறித்தானைத் தருதி என்றான்.”

நந்திதேவர் விரைந்து சென்று கும்பமுனி என்றொரு பெயர் பெற்ற அகத்தியரைச் சிவபெருமான் முன் உய்ப்ப, அவர் வந்து வணங்கி நின்றார்.

“நீ இப்போது தென் திசைக்குப் போய்ப் பொதிகை மலையில் தங்க வேண்டும். திருமணத்திற்கு வந்த கூட்டத்தால் வடக்கு திசை கீழே போய், தென் திசை மேலே உயர்ந்து விட்டது. நீ அங்கு போனால்தான் இந்தப்புனித பூமி சமமாகும்” என்று திருவாய்மலர்ந்தார்.

அகத்தியர் சிவபெருமானைப் பார்த்து “ஐயனே! உலகங்கள் அனைத்திலிருந்தும் தேவரீரது திருமணக்கோலத்தைக் காண இங்கே வந்திருக்கிறார்கள். இந்தப்பாவியின் கண்களுக்கு மட்டும் அந்தபாக்கியம் கிடைக்காது போகவேண்டுமா?” என விண்ணப்பித்தார். சிவபெருமான் அகத்தியரைப் பார்த்து “அகத்தியனே! உனக்கு அந்தக் கவலை வேண்டாம். பொதிகைமலையில் இருந்து கொண்டே எமது திருமணத்தைக் காணுமாறு காட்டுவோம்” என்று அகத்தியரைத் தேற்றியருளினார். அகத்தியரும் சம்மதித்துத் தென்திசை நோக்கிச் சென்று பொதிகை மலைக்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் பொதியமலை வந்ததும் தென்திசை பண்டு போல் ஆகி வடதிகையும் அவ்வாறேயாகிப் பூமி சமமாகியது. சிவபெருமானின்

இத்தகைய அருளினால் இமயத்தில் அனைவரும் துன்பம் நீங்கி மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள்.

சிவபிரானது திருவருளால் அகத்தியர் மூலம் பூமி சமனாகியதும் பார்வதியின் திருமண நிகழ்ச்சி தொடர ஆரம்பித்தது. பார்வதி தேவி, துர்க்கை காவலாக வரவும், இந்திராணி அடைப்பை ஏந்திவரவும், கங்கை முதலிய நதிகளின் தெய்வதங்கள் சாமரைகளை வீசிவரவும், காளிகள் வெண்கொற்றக் குடை பற்றவும், திருமகளின் கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, கலைமகள் துதித்துக் கொண்டு வர, திருமண மண்டபத்துக்கு எழுந்தருளினார். இவ்வாறு வந்தருளிய தேவியானவர் ஆதியந்தமில்லாத அரும்பெரும் கடவுளான சிவபிரானை வணங்கி நிற்க, அப்பெருமான் அவரை முன்னாலிருந்த ஒரு சிம்மாசனத்தில் இருக்க என்று கட்டளையிட்டபடி வீற்றிருந்தார்.

இங்ஙனம் வீற்றிருக்குந் தருணத்தில் பார்வதியை விரைவில் இறைவனாருக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்க எண்ணிய பர்வதராஜன், தன் மனைவியாகிய மேனை கரக நீர்விடச் சிவபிரானது திருவடிகளை விளக்கிச் சந்தனமும் மணமுள்ள மலர்களும் சாத்தி ஒப்பற்ற மனக்களிப்புடன் மற்றுமுள்ள உபசாரங்கள் அனைத்தையும் புரிந்தான். திருவடி பூசை முடிந்தவுடன் அனைத்து உலகங்களையும் ஈன்றருளிய மாதாவான பார்வதியின் அழகிய கரத்தை, இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கிய எம்பெருமானின் திருக்கரத்துள் வைத்து என்னுடைய பெண்ணான இக்கன்னிகையைத் தேவரீருக்கு அன்புடனே தானஞ் செய்தேன் என்று பெருமையுடைய வேத மந்திரங்களைச் சொல்லி நல்ல மணமுடைய தாரை நீரை வார்த்தான் (கன்னிகாதானம் செய்தான் என்பதாம்).

எவ்விடத்திலுமுள்ள பொருள்களையும் கொள்ளுதலும் கொடுத்தலும் தாமேயாகிய சிவபிரான், உமாதேவியாரை

இமவான் கன்னிகாதானஞ் செய்து கொடுக்கத் திருமண முறையால் பெற்றார் என்று கூறுவோமானால் அப்பெருமானது திருவருளின் தன்மையைத் தெரிந்து கூறவல்லவர்கள் யாவர் என்று ஆச்சரியப்படுகிறார் கச்சியப்ப சிவாசாரியர்.

“எங்குள பொருளும் கோளும் ஈதலும் தானே ஆகும் சங்கரன் உலகம் எல்லாந் தந்திடும் கன்னி தன்னை மங்கல முறையாற் கொண்டான் மலைமகன் கொடுப்ப என்றால் அங்கவன் அருளின் நீர்மை ஆரறிந்து உரைக்கற் பாலார்.”

இமவான் இறைவற்கு இறைவியைத் தத்தஞ் செய்து கொடுத்த அத்தருணத்தில் தேவமாதர்கள் நடனமாட, சித்தர்களும் கந்தருவர்களும் கானமிசைக்க, மற்றுமுள்ள தும்புரு நாரதர் இருவரும் ஸப்த ஸ்வரங்களோடு கூடிய கீதங்களை இசைக்க, தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினோர் வேதங்களை ஒதினார்கள். கலைமகளும் திருமகளும் மற்றுமுள்ள தேவமாதர்களும் மங்கல வாழ்த்துப் பாடல்களைப் பாடினர். பல விதமான வாத்தியங்களை முழக்கிப் புடைசூழ்ந்து பூதகணத்தவர்கள் ஆரவாரஞ்செய்தனர்.

அப்பொழுது இமவான் கறந்த பசுவின் பாலும், மா, பலா, வாழை ஆகிய முப்பழங்களும், நெய் தேன் முதலாகிய இனிப்புச் சுவையுடைய பொருள்களும் ஆகியவற்றைத் தனித்தனிப் பாத்திரங்களில் நிரப்பிச் சிவபெருமான் திருமுன்பு வைத்து “எமது தலைவரே! இவற்றை அமுது செய்தருள்வீராக” என வேண்டி நின்றான். (இவைகளையளித்தல் மதுபர்க்கம் ஸமர்ப்பித்தல் எனப்படும். இக்காலத்தில் மாப்பிள்ளைக்குப் பாலும் பழமும் அளித்தல் என்பது இதனின்றும் வந்த ஒரு ஸம்பந்தமாய் போலும்).

சிவபெருமான் 'நன்று' எனத் திருவாய்மலர்ந்து தமது திருக்கரத்தினால் அவற்றைத் தொட்டருளி இமவானுக்குப் பெருங்கருணை புரிந்து, 'நாம் மகிழ்ந்தோம்;' இவற்றை எடுத்துக்கொள். என்று பணித்தருளினார். இமவானும் அதைச் சேமமுற எடுத்துவைத்தான்.

இச்சமயத்தில் பிரமதேவன் இறைவனைப் பணிந் தெழுந்து இந்நிலவுலகத்தவரும் தேவருலகத்தவருமாகிய அனைவரும் திருமணம் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய முறையைத் தேவாரும் நடத்தியருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான். சிவபிரானும் அதற்குப் புன்முறுவலுடன் இசைந்தார். பிரமதேவன் தேவகுருவாகிய பிரஹஸ்பதியும், அசுரகுருவாகிய சுக்கிராசாரியாரும் மற்றும் முனிவர்களும் உடனிருக்க திருமணச் சடங்குகள் அனைத்தையும் செய்து முடித்தார் (லாஜஹோமம், ஸ்பதபதி, அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி காட்டல் முதலியன).

பிராமணர்களுக்குரிய திருமணச் சடங்குகள் (சிவபிரானைப் பிராம்மணர் என்று சுருதியும் ஸ்ம்ருதிகளும் கூறுகின்றன) அனைத்தும் செய்து முடித்தபிறகு உலகத் தாய்தந்தையராகிய பார்வதி பரமேஸ்வர்களைத் திருமணத்தில் கூடிய திருமால் பிரம்மன் மற்றும் அனைவரும் வணங்கி அருள் பெற்றார்கள். அவரது ஸ்பரிசம் பெற்ற மதுபர்க்கம், பாதம் விளக்கிய தீர்த்தம், சந்தனம் ஆகியவற்றை இமவான் அனைவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்க யாவரும் பக்தியுடன் ஏற்று அணிந்தும் உட்கொண்டும் தங்கள் வினையின் வலி தீர்ந்ததாக மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

இதுவே தருணம் என்று இரதிதேவி எண்ணி "என் கணவனை எனக்கு அருளவேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டாள். சிவபெருமான் இரதியின் வேண்டுகோளுக்கு

இணங்கி மன்மதன் உயிர்பெற நினைத்தார். அவனும் உயிர்பெற்றெழுந்து பெருமானை வணங்கி என் பிழை பொறுக்க வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்தான். "மைந்தனே! நாம் கோபித்தாலன்றோ உன்னை மன்னிப்பது; நமது தழற்கண் பார்வையால் உன் உடல் எரிந்தது, இரதி தேவியின் பொருட்டால் உனக்கு உயிர் தந்தோம். ஆனால் நீ இரதியின் கண்ணுக்கு மட்டும்தான் தோன்றுவாய், மற்றவர்கள் கண்களுக்கு நீ அனங்கனாகவே இருப்பாய், உன் ஆட்சி வழக்கம்போல் தொடரட்டும்" என்று அருளினார்.

திருமணம் முடிந்தபின் அனைவருக்கும் விடை கொடுத்து, சிவபெருமான் உமையை அழைத்துக்கொண்டு கைலாயத்தை அடைந்து உமையுடன் அரியணையில் வீற்றிருந்தார். அகில உலகமும் துன்பம் நீங்கி இன்பத்தை அடைந்தன.

9. முருகன் திருஅவதாரம்

பார்வதி கல்யாணம் நடந்து பல நாட்களாகிவிட்டன. குமரன் அவதாரம் நிகழவில்லை. மறுபடியும் பிரம்மன், திருமால், இந்திரன் மற்றுமுள்ள தேவர்களெல்லாம் ஒன்று கூடி ஆலோசித்தார்கள். சிவபெருமானது திருவடிகளைப் போற்றி அடைந்தோமானால் தீமைகள் அனைத்தும் நீங்குவது திண்ணம். எனவே அப்பெருமானிடம் விண்ணப்பிக்க நாமனைவரும் திருக்கயிலை செல்லுவோம் என முடிவு செய்தனர். அப்பொழுது பிரம்மதேவன் அங்குச் சிவனாரது செயலை அறிந்து கொண்டே செல்லவேண்டுமாகையால் ஒரு தூதுவனை அனுப்பி அறிவோம் என்று வாயுவை அழைத்து 'நீ கைலாயத்திற்குச்

சென்று, அங்குள்ள நிலைமை பற்றி அறிந்துகொண்டு வருவாயாக" என்று அனுப்பினான். வாயு முதலில் மறுத்தும் பிரமதேவன் தேற்றியனுப்பினான்.

கைலாயத்திற்குச் சென்ற வாயுவை அங்கு இருந்த நந்திதேவர் ஒரு ஊங்காரம் செய்தார். அவ்வளவுதான் வாயு மயங்கிவிழுந்தான். நினைவு தெளிந்து நந்தியெம்பெருமானைப் பார்த்து "ஐயனே! என்னை மன்னிக்க வேண்டும். பிரம்மதேவன், திருமால், இந்திரன் முதலிய தேவர்களே என்னை அனுப்பினார்கள்" என்று சொன்னான். நந்தியெம்பெருமான், வாயுவைப் பார்த்து "உன் உயிர் தந்தனன், இனியும் நிற்காது உடன் போய்விடு" என்று விரட்டினார்.

வாயு திரும்பி வந்து நிகழ்ந்தவற்றை உரைக்கத் தேவர்கள் அனைவரும் "நாம் சிவபெருமானைத் துதித்து வழிபட்டால் அவர் நமக்கு இரங்குவார். நாம் அனைவரும் கைலாயத்திற்குப் போவோம்" என்று புறப்பட்டார்கள். கைலாயத்தில் நந்தியெம்பெருமானிடம் அனுமதி பெற்று, தேவர்கள் உள்ளே சென்று சிவபெருமானைத் தோத்திரம் செய்தார்கள்.

"ஐயனே! உன்னைப் பார்க்க நினைத்தாலும் நீ பார்வையில் அடங்குவதில்லை; உன்னைத் தோத்திரம் செய்ய எண்ணினாலும் நீ வாக்கில் அமைவதில்லை. நீ மனத்திற்கும் அப்பாற்பட்டவன். ஆதலால் உன்னை நினைக்கவும் முடியவில்லை".

"நோக்கினும் நுழைகிலை நுவலு கின்றதோர் வாக்கினும் அமைகிலை மதிப்ப ஒண்கிலை நீக்கரும் நிலைமையின் நிற்பி எந்தைநீ ஆக்கிய மாயமீ தறிகி லேமரோ."

“ஐயனே! உனக்கு ஒரு உருவம் கிடையாது; உனக்கு ஒரு பெயரும் இல்லை. நீ ஆயிரம் நாமங்கள் தாங்கி உள்ளவன். உனக்கென்று ஒரு தொழிலும் கிடையாது. ஆனால் நீயே ஐந்தொழிலையும் ஆற்றுகிறவன். இத்தனையும் நீ செய்வது ஜீவராசிகள் உன்னை உபாசித்து முக்தி அடைவதற்கேயன்றோ?” என்றார்கள் தேவர்கள்.

“உருவொடு தொழில்பெயர் ஒன்றும் இன்றியே
பரவிய நீஅவை பரித்து நிற்பது
விரவிய உயிர்க்கெலாம் வீடு தந்திடும்
கருணைய தேயலால் கருமம் யாவதே?”

தேவர்களின் துதிக்கு இரங்கிய சிவபெருமான்
“உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

“ஐயனே! வேண்டத்தக்கது அறிவோனும் நீயே! வேண்டமுழுவதும் தருபவனும் நீயே; சூரபன்மாதியர் இழைக்கும் கொடுமைகள் எங்களால் பொறுக்க முடியவில்லை. எங்கள் துயர் துடைக்க தேவரீரையே போன்ற ஒரு குமரனைத் தேவரீர்பால் தந்து அருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள் தேவர்கள்.

“ஆதியும் நடுவும் ஈறும் அருவமும் உருவும் ஒப்பும்
ஏதுவும் வரவும் போக்கும் இன்பமும் துன்பும் இன்றி
வேதமுங் கடந்து நின்ற விமலஓர் குமரன் தன்னை
நீதரல் வேண்டும் நிற்பால் நின்னையே நிகர்க்க
என்றார்”

அப்போது சிவபெருமான் “தேவர்களே! இனியும் துன்புறாதீர்கள்; புதல்வனைத் தருவோம்” என்று அருளிச் செய்து, ஸத்யோஜாதம், வாமதேவம், தத்புருஷம், ஈசானம், அகோரம் என்னும் ஐந்து முகங்களோடு ஞானிகள் மட்டுமே

தியானம் செய்யும் ஆறாவது முகமாகிய அதோமுகத்தையும் சேர்த்து ஆறு திருமுகங்களோடு விளங்கினார். தேவர்கள் அனைவரும் அந்த உருவங்கண்டு அற்புதமடைய, அந்த ஆறு முகங்களின் நெற்றிக் கண்களிலிருந்தும் ஆறு தீக்கொழுந்து எங்கும் பரவியது. அந்தத் தீப்பொறிகள் எல்லோருக்கும் அச்சத்தை ஊட்டினாலும், ஒரு உயிரைக் கூட ஒழிவு செய்யவில்லை என்று கச்சியப்பர் சொல்லுகிறார்.

“காரணம் இல்லவன் கண்ணில் கான்றதீப்
பேரருள் புரிந்திடப் பிறந்த பான்மையால்
ஒருயிர் தன்னையும் அழிவு செய்தில;
ஆரையும் எவற்றையும் அச்சஞ் செய்தவே”

தேவர்களெல்லாம் ஓல மிட்டார்கள், “ஐயனே! நாங்கள் குரனையொழித்தற்கு தேவரீரிடம் கேட்டது தேவரீர் போன்ற ஒரு குழந்தை. ஆயின் தேவரீர் எழுப்பியதோ அச்சமூட்டும் தீ. நாங்கள் இனி எப்படி உய்வோம்,” என்றார்கள்.

திருமாலும், பிரம்மனும் ஏனைய தேவர்களும் இப்படி விண்ணப்பித்துக் கொண்டபோது, “நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம்” என்று அபய ஹஸ்தம் காட்டியருளினார் சிவபெருமான்.

தேவர்களுக்கு அபயமளித்த சிவபெருமான் ஒரே முகத் தோடு பண்டு போலக் காட்சியளித்தார். முன் ஆறுநெற்றிக் கண்களினின்றும் தோன்றி வானிலும் நிலத்திலும் பரவிய தீப்பொறிகளின் செறிந்த தீப்பிழம்பினைத் தம்முன்வருமாறு நினைத்தருளினார். அவ்வளவில் அத்தீம்பிழம்பு ஆறு தீப்பொறிகளாய் இறைவர்முன் வந்தன. சிவபிரான் வாயுவையும் அக்கினியையும் நோக்கி இத்தீப்பொறிகளை நீவிர் இருவரும் சுமந்து சென்று கங்கையில் விட்டால்,

அவள் அவைகளைச் சரவணத்தில் விடுப்பாள் என்று கூறியருளினார். அவர்கள் இருவரும் இவற்றை எப்படி நாங்கள் தாங்கிச் செல்வோம் என்று அச்சத்துடன் விண்ணப்பித்தனர். இறைவனார் “அத் தீப்பொறிகளைத் தாங்கிச் செல்லும் வலிமை உங்களுக்கு ஏற்படுக” என்றருள் செய்தலும், அவர்கள் இருவரும் அவற்றைத் தாங்கிச் சென்று கங்கையாற்றில் விடுத்தனர். தீப்பொறிகளின் வெம்மை தாங்காது கங்கை நீர் வற்றியது. சிவபெருமானது திருவருள் முறைமையினை அறிந்து கங்கையானவள் அப்பொறிகளைச் சரவணம் என்னும் பொய்கையில் சேர்த்தனள். கங்கையும் வறத்தலின்றி முன்போல் ஆகியது. கங்கையானவள் அத்தீப்பொறிகளைச் சரவணத்தில் விட்டவுடன் குமரக் கடவுளின் திருஅவதாரம் நிகழ்ந்தது. அருவமும் உருவமும் ஆகி, ஆதியும் அந்தமும் அற்றதாகி, ஒன்றாகியும் பலவாகியுமாகிப் பரப்பிரம்மமுகி நின்ற (சிவபெருமானின்) சோதியின் திரட்சியே ஒரு திருமேனியாகக் கொண்டு, கருணைமிக்க ஆறு திருமுகங்களும், திருக்கரங்கள் பன்னிரண்டுந் தாங்கி ஒப்பற்ற அழகுடைய முருகன் அங்கு உலகத்தவர் யாவருமய்யத் திரு அவதாரம் செய்தருளினார்.

“அருவமும் உருவும் ஆகி
 அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்ப்
 பிரமமாய் நின்ற சோதிப்
 பிழம்பதோர் மேனி யாகக்
 கருணைகூர் முகங்க ளாறும்
 கரங்கள்பன் னிரண்டுங் கொண்டே
 ஒருதிரு முருகன் வந்தாங்கு)
 உதித்தனன் உலகம் உய்ய”

இத்திருப்பாடலில் ஈற்றடிக்கு ஒரு திருமுருகன் வந்து அங்கு உதித்தனன் என்றும், வந்ததுபோல் உதித்தனன் என்றும் இருவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம். ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ், செல்வம், ஞானம், வைராக்யம் என்ற ஆறு குணங்களுமே முருகனுக்கு ஆறு முகங்களாக அமைந்தன என்கிறார் கச்சியப்பர்.

“ஏவர்தம் பாலும் இன்றி எல்லைதீர் அமலற் குள்ள மூவிரு குணனும் சேய்க்கு முகங்களாய் வந்த தென்னப் பூவியல் சரவ ணத்தண் பொய்கையில் வைகும் ஐயன் ஆவிகட்கு அருளு மாற்றால் அறுமுகங் கொண்டா னன்றே”

வேதங்களாலும், மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் அளக்கமுடியாத நிமலன், ஆறுமுகங்களுடன் சரவணப் பொய்கையில் தாமரை மலரில் வீற்றிருந்தான்.

மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினால் அளக்கொ ணாமல் நிறைவுடன் யாண்டு மாகி நின்றிடும் நிமல மூர்த்தி அறுமுக உருவாய்த் தோன்றி அருளொடு சரவ ணத்தின் வெறிகமழ் கமலப் போதில் வீற்றிருந் தருளி னானே”

தேவர்களும் திருமாலும் கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவரையும் அழைத்து அம்முருகனுக்கு நாள்தோறும் அவர்களுடைய திருமுலைப் பாலையூட்டிப் போற்றுதல் செய்யுமாறு பணித்தார்கள். அவ்வண்ணமே அவர்கள் பாலூட்டுவதற்கு எளிதாக ஆறு குழந்தைகளாக ஆனான் முருகப் பெருமான். அந்த ஆறு குழந்தைகளும் அற்புதமாக விளையாடியதைக் கச்சியப்பர் அனுபவிக்கிறார்.

“ஆடூர் உருவம் செங்கை அறையூர் உருவம் நின்று
பாடூர் உருவம் நாடிப் பார்க்கூர் உருவம் ஆங்கண்
ஓடூர் உருவம் ஓர்பால் ஒளிக்க ஓர்உருவம் யாண்டும்
தேடூர் உருவ மாகச் சிவன் மகன் புரித லுற்றான்.

ஒரு குழந்தை தவழ்ந்து செல்லுகிறது. ஒரு குழந்தை
தளர்ந்தை பயிலுகிறது. ஒரு குழந்தை எழுந்து நிற்க
முடியாமல் கீழே விழுகிறது. ஒரு குழந்தை உட்கார்ந்
திருக்கிறது. ஒரு குழந்தை சரவணப் பொய்கை நீரை கலக்கி
விளையாடுகிறது. ஒரு குழந்தை தாய் மடியில் அழகாக
அமர்ந்திருக்கிறது. இவ்வாறு ஒருவனே பல குழந்தைகளாக
விளையாடும் பான்மையைக்கண்ட தேவர்கள் மகிழ்ந்து
இவன் பெருங்கடவுள் சிவபிரானேதான் என்று
போற்றினார்கள்.

10. நவ வீரர்கள் தோற்றம்

சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து புறப்பட்ட
தீப்பொறியைக் கண்டு ஆற்றாது சிலம்பணிந்த திருவடிகள்
தாக்கலின் நவமணிகள் சிந்துமாறு அஞ்சி அந்தப்புரத்திற்குள்
ஓடினார் அம்பிகை. பிறகு தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு
ஏற்ப, ஆறு பொறிகளையும் வெப்பத்தை அடக்கி, வாயு,
அக்கினி மூலம் கங்கையில் சரவணப் பொய்கையில் சேர்க்கச்
செய்தார் எம்பெருமான் என்பதை உணர்ந்து தன்பால்
குழந்தை உண்டாகாதவாறு தடுத்த இந்திரன், பிரமன்,
திருமால் மற்றும் உள்ள தேவர்கள். ஆகியோர்களுடைய
மனைவியர்க்கெல்லாம் புதல்வர்கள் பிறக்காது போகட்டும்
எனச் சாபங் கொடுத்தார். இவ்வாறு தேவர்களுக்குச் சாபங்
கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பிவந்து சிவபெருமானிடம் பார்வதி
“ஐயனே! தீப்பொறிகளின் வெம்மையைத் தாங்க முடியாமல்

எழுந்து ஓடினேன்" என்றார். "கன்னி இங்ஙனம் பகர்தலும் கருணை செய்து தன் இடத்தினில் இருத்தினன் அருளி" என்றார் கச்சியப்பர். முன்னர் அஞ்சியோடியபோது அம்பிகையின் திருவடிகள் ஒன்றோடொன்று தாக்கியமையால் சிலம்புகளினின்றும் சிதறுண்ட நவமணிகள் இறைவன் முன் கிடந்தன. அவற்றில் திருவருள் ஆணைப்படி இறைவியின் பிம்பங்கள் தோன்றின. ஐயன் அவைகளை அருளோடு "இங்கே வாருங்கள்" என்று அழைத்தார். அழைத்தலும் எண்ணிலாத நவமணிகளில் தெரிந்த உமையின் உருவங்கள் அனைத்தும் ஒவ்வொருவகை மணிக்கு ஒரு சக்தியாக ஒன்பது சக்திகள் இறைவன் முன் அடைந்தனர். ஒன்பது மணிகளிலிருந்தும் தோன்றிய பெண்களும் அவ்வம்மணிகளின் நிறங்களோடு திகழ்ந்தனர். மாணிக்கத்திலிருந்து மாணிக்கவல்லியும், முத்திலிருந்து முத்துவல்லியும் (நித்திலவல்லி), பவளத்திலிருந்து பவழவல்லியும், மரகதத்திலிருந்து மரகதவல்லியும், புஷ்பராகத்திலிருந்து புஷ்பராகவல்லியும், வைரத்திலிருந்து வைரவல்லியும், இந்திரநீலத்திலிருந்து இந்திரநீலவல்லியும், கோமேதகத்திலிருந்து கோமேதகவல்லியும், வைடூர்யத்திலிருந்து வைடூர்யவல்லியும் தோன்றினர்.

இந்த நிகழ்ச்சியைக் கச்சியப்பர் சொல்லும்போது சிவபெருமான் சூரியன், சந்திரன், அக்கினி ஆகிய முச்சுடர்களில் அமர்ந்திருந்ததுபோல் நவமணிகளில் அம்பிகையின் திருஉருவம் அமைந்தது என்றார்.

தளிரின் மெல்லடிப் பரிபுர மாயின தணந்து
மிளிரும் அந்நவ மணிகளின் ஆணையால் விமலை
ஒளிரு நல்லுருத் தோன்றின ஐம்முகத் தொருவன்
தெளிரு முச்சுடர் அகத்திடை அமர்ந்திடுஞ் செயல்போல்"

நவசக்திகள் சிவபெருமானை வணங்கினார்கள். சிவபெருமானைக் காதலுடன் சிந்தையில் வைத்தமையால் அவர்கள் உடனே கர்ப்பம் தரித்தனர். இதைப்பார்த்து அம்பிகை கோபத்துடன் எனக்கு மாறாகிய திறத்தால் கர்ப்பத்தை நீண்ட காலம் சுமப்பீர்கள்'' என்று சபித்தார்.

அம்பிகையின் சாபத்தைக்கேட்ட நவசக்திகள் அஞ்சினர். அவர்கள் உடலெல்லாம் வியர்வைத் துளிகள் முத்து முத்தாகத் தோன்றின. அவ்வியர்வைத் துளிகளிலிருந்தும் தேவதேவனது அருளினால் சூரியர்களின் கூட்டம்போல் குன்றாத வலிமையுடைய இலக்சும் வீரர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்களைப் பரமேச்வரன் நீங்களெல்லாம் நமது குமாரன் முருகனுக்குப் படை வீரர்களாகப் பணிபுரிவீர்களாக என்று ஆசி கூறியருளினார்.

நவசக்திகளின் கருவில் வளர்ந்த வீரர்கள் ஒன்பதுபேரும் வளர்ந்து காளையராகிவிட்டார்கள். நவசக்திகளால் கர்ப்பத்தின் பாரத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. பரமேச்வரனிடத்தில் முறையிட்டார்கள். கருவிலுள்ள ஒவ்வொரு குழந்தையும் சுகப்பிரம்மம்போல உருவாகி, கருவில் பரமேச்வரனைத் தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். நவசக்திகளின் முறையீட்டைக்கேட்ட சிவபெருமான், அம்பிகையை அழைத்து அந்த நவசக்திகள், குழந்தைகளைக் கருவுயிர்க்க அனுக்கிரகம் செய்யுமாறு கட்டளையிட்டார். அம்பிகையும் கோபம் தணிந்து புன்முறுவலுடன் ''இனி நீங்கள் பலமுள்ள புதல்வர்களைப் பெறுவீர்களாக'' என்று அனுக்கிரகம் புரிந்தார்.

இறைவியார் நவசக்தியருக்கிட்ட சாபத்தை நீக்கியருளியதும் அவர்கள் ஒன்பது பேரும் தனியிடத்துக்குச் சென்று மைந்தர்களைப் பெற்றனர். மாணிக்கவல்லியிடம் வீரவாகுவும், முத்துவல்லியிடம் ஸீரகேசரியும், புஷ்ப

ராகவல்லியிடம் வீரமஹேந்திரரும், வைடூர்ய வல்லியிடம் வீரபுரந்தரரும், வயிரவல்லியிடம் வீரராசு ஸரும், மரகதவல்லியிடம் வீரமார்த்தாண்டரும், பவளவல்லியிடம் வீராந்தகரும், நீலவல்லியிடம் வீரதீரரும், கோமேதகவல்லியிடம் வீரமஹேசுவரரும் இறைவரது அருளால் தத்தம் அன்னையர் நிறங்கொண்டு, பீதாம்பரம் அணிந்து, அப்பெண்களுடைய நாபியின் வழியாக முன் திருமாலின் நாபியில் உதித்த நான்முகன்போல் உதித்தனர்.

வீரவாகுத்தேவர் உதித்ததைக் கூறும்பொழுது பெருச் சாளியை வாகனமாக உடைய விநாயகரின் தம்பி முருகனின் பேரருளால் சூரர் குலத்தைத் தொலைத்து தேவர்களின் துயர்போக்க வீரவாகு தோன்றினார் என்கிறார் கச்சியப்பர். (இது வீரவாகுத்தேவரின் தனிச்சிறப்பைக் காட்டுகிறது).

“பேர ஆகுவை உடையவன் இளவல் பேரருளால் சூர ஆகுலம் வானவர் பெறாவகை தொலைப்பான் ஓர வாகுறுஞ் செம்மணிப் பாவைதன் னிடத்தில் வீர வாகுவந்து உதித்தனன் உலகெலாம் வியப்ப.

(பேர ஆகு உடையவன்-பெருச்சாளியை வாகனமாக உடைய விநாயகர்; ஓரவாகுறும் - மிக அழகுடைய).

இந்த நவவீரர்களையும் அன்னை பராசக்திக்கு அறிமுகம் செய்த சிவபெருமான், இவர்கள் வீரமும், மானமும், அறிவாற்றலும் உள்ளவர்கள், நம்முடைய குழந்தைகள், இவர்களெல்லாம் நந்திகணத்தவர்கள், இந்தக் குழந்தை களுக்கு நீ ஆசி கூறுகவென உமைக்குச் சொன்னார்.

“உதிதருமத் திறல்வீரர் அரியணைமேல் அம்மையுடன் உறைந்த நாதன் பதமலர்கள் பணிந்தெழிலும் அவர்க்கண்டு பாப்பதியைப் பரிவால் நோக்கி

மதியுடையர், திறலுடையர், மானஅருங் கலத்தினர்நம்
மைந்தர், இன்னோர்
புதியரலர் நந்திதனிக் கணத்தவரென் றான் சுருதிப்
பொருளாய் நின்றான்.

(மான அரும் கலத்தினர் - மானத்தை அணியாகப் பெற்றவர்கள்) சிவபெருமான் கூறியபடி, அம்பிகை நவவீரர்களுக்கும் ஆசிகள் கூறியருளினார். சிவபெருமான் ஒவ்வொரு வீரருக்கும் ஒவ்வொரு வாள் பரிசாகக் கொடுத்து நீவிர் ஒரு இலகும் வீரர்களோடு சேர்ந்து உங்களுக்குத் தலைவனாகிய முருகனைப் பிரியாது அவன் பணித்தவெல்லாம் செய்து ஒழுகுவீர் என்று அருள் செய்ய, அவர்களும் அப்படியே செய்வோம் என்று இறைவரைப் பணிந்து சென்றனர்.

11. ஸோமாஸ்கந்தர்

பரமேஸ்வரன் பார்வதியைப் பார்த்து, பிரமனாதியோர் துயர்தீர்க்க நம் விழியிடைத் தோன்றிய உனது குழந்தை சரவணப் பொய்கையில் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறான். அவனை இங்கே அழைத்து வருவோம் என்று கூறினார். சிவகணங்களும், பிரம்மன் திருமால் முதலான தேவர்களும் புடைகுழப் பற்பல வாத்தியங்கள் முழங்க, இடபத்தின் மீது சிவபெருமானோடு சரவணப் பொய்கைக்கு அம்பிகை வந்தார். அங்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஆறுமுகப் பெருமான் அம்மையையும் அப்பனையும் கண்டு பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அப்பொழுது இறைவியை நோக்கி எம்பெருமான் இந்த நின்மகனைக் கொண்டுவா என்றதும் இறைவியார் உள்ளத்திற்கொண்ட பேரன்புடன் சென்று ஆறு உருவங்களையும் ஒருங்கே தழுவி, ஆறுமுகங்களும் பன்னிரண்டு கரங்களுங்கொண்ட ஒரே உருவமாக்கினார்.

இவ்வாறு தேவியார் ஆறு உருவங்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தமையால் முருகப்பெருமான் கந்தன் என்ற திருநாமமும் பெற்றார். கையில் எடுத்த குழந்தைக்கு அன்னை பால் கொடுத்தார். எப்படிக் கொடுத்தார்? அவருக்கு உண்ணாமுலை அம்மை என்று பெயர். உலகமாதர்கள் போல அவருடையதனத்தில் யாரும் வாய்வைத்துப் பால் அருந்தியது இல்லை. நவமணிக் கிண்ணத்தில் கந்தனுக்கு பாலாட்டினார் பராசக்தி.

“ஆதி நாயகன் கருணையாய் அமலமாய்ப் பரம போத நீரதாய் இருந்ததன் கொங்கையிற் பொழிபால் ஏதி லாததோர் குருமணி வள்ளமீ தேற்றுக் காதல் மாமகற்கு அன்பினால் அருத்தினாள் கவுரி.”

குழந்தை கந்தனை அன்னை, சிவபெருமான் முன்னே எடுத்துச் சென்றார். முருகன் சிவபெருமானுக்கு வணக்கம் செலுத்தினார்.

சிவபெருமான் தமது இடது பக்கம் அம்பிகையையும், நடுவில் கந்தனையும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டார். அதுதான் ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தம். அம்மைக்கும் அப்பனுக்கும் நடுவில் கந்தன் வீற்றிருந்தபான்மை பகலுக்கும் இரவுக்கும் நடுவில் உள்ள சந்தியாகாலம் போல் இருந்தது. ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தத்தை உள்ளம் உருக சேவிப்பவர்களுக்கு மறுபிறவி இல்லை.

“ஏல வர்குழல் இறைவிக்கும் எம்பிரான் தனக்கும் பால னாகிய குமரவேள் நடுவுறும் பான்மை ஞால மேலுறும் இரவொடு பகலுக்கும் நடுவாய் மாலை யானதொன்று அழிவின்றி வைகுமாறு ஒக்கும்”

ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தத்தில் வீற்றிருந்த முருகனை, தேவர்களெல்லாம் விழுந்து வணங்கினார்கள். “ஐயனே!

எங்கள் துன்பம் எல்லாம் தொலைய உன் அவதாரத்துக்குத்தான் காத்திருந்தோம். சூரபன்மாதியர்களின் தொல்லைகள் தாங்க முடியவில்லை. எங்கள் மீது கருணைபுரிய வேண்டும் கந்தவேளே" என்று பணிந்து மனம் உருகப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

தம்மை வந்து வணங்கி நின்ற கார்த்திகை மாதர்களிடம் சிவபெருமான் "நீங்கள் கந்தனுக்குப் பாலூட்டி வளர்த்தமையால் உங்கள் பெயரால் இக் குமரன் கார்த்திகேயன் என்றவொரு பெயருடனும் திகழ்வான். மேலும் கார்த்திகை நட்சத்திரநாளில் விரதம் இருப்பவர்களுக்கு எல்லா சௌபாக்யங்களையும் நாம் அருளுவோம்" என்றார்.

உமாதேவியார் ஆறுமுகனுக்குத் தன் கொங்கையின் பாலை மாணிக்கக்கண்ணத்தில் நிறைத்து முன்னட்டியபொழுது பால் ஒழுகிச் சரவணப் பொய்கையில் கலந்தது. அப்பொய்கையில் பராசரமுனிவரின் சாபத்தால் அவருடைய புத்திரர்கள் அறுவர் மீன் உருவாக வசித்து வந்தார்கள். அம்பிகையின் தனத்தினின்றும் பெருகிப் பொய்கையில் கலந்த பாலை அவர்கள் பருகியதும். துயிலினின்றும் எழுபவர்போலத் தங்களுடைய தவவடிவுடன் எழுந்தனர். அவர்கள் ஆறுபேரும் சிவபிரானை வணங்கிப் போற்றுதலும், அவர்களை நோக்கி "பராசர புத்திரர்களே! நீவீர் அறுவரும் திருப்பரங்கிரி சென்று அங்குத் தவஞ் செய்யுங்கள். குமரன் அங்கு உங்கட்கு அருள்செய்வான்" என்று கூறியருளினார். முனிகுமாரர்களும் தொழுது ஏகினர். பின்னர் இறைவர் கார்த்திகைப் பெண்கள், திருமால், அயன் முதலிய தேவர்கள் அனைவருக்கும் விடைகொடுத்தருளி, உமையுடனும், குமரனுடனும் திருக்கயிலையங்கிரி சென்று அங்குத் தமது அவையில் அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்தார்.

நவமணிகளினின்றும் தோன்றிய ஒன்பது வீரர்களும் முன்னர் வியர்வையில் தோன்றிய இலக்சும் வீரர்களும் முருகப்பெருமானைப் பணிந்து மலர்தூவிப் பணிந்து தொழுது, அவரைத் தங்கள் உயிர்போலெண்ணிச் சூழ்ந்திருந்தார்கள்.

12. முருகப்பெருமானின் திருவிளையாடல்கள்

குழந்தை முருகன் அற்புதமான திருவிளையாடல்களைச் செய்தார். கைலாசத்திலிருந்து மேரு பர்வதத்திற்கு ஒரேதாவலாகத் தாவினார். மேருவின் சிகரத்தைப் பெயர்த்து கைலாசத்தில் எறிந்தார். பர்வதங்களைப் பெயர்த்து எடுத்து அவற்றை இடம் மாற்றி வைத்தார்.

ஒருசமயம் இத்தகைய வலிய நிகழ்ச்சிகளை பயங்கரமாகச் செய்த முருகன், வேறொரு சமயம் அமைதியாக ஒரு இடத்தில் அமர்ந்து பலவிதமான வாத்தியங்களை வாசித்தார். அவர் புல்லாங்குழலைக் கையில் எடுத்து அற்புதமாக வாசித்தார். வீணையை மீட்டினார், மத்தளம் வாசித்தார். முருகப்பெருமான் மலைகளை எடுத்து மலைகளில் மோதியபோது எல்லோரும் அஞ்சினார்கள்.

குழந்தை முருகனின் அற்புதமான விளையாடல்களைப் பரமேஸ்வரன் அம்பிகைக்குக் காட்டினார். "நமக்கு வெளிப்படையாகத் தெரியும் ஐந்து முகங்களோடு ஆறாவது முகமாக ஞானிகளுக்கு மட்டும் புலப்படும் அதோமுகமும் உண்டு. நம் குழந்தை முருகனுக்கும் ஆறு முகங்கள் உள்ளன. நமக்கும் அவனுக்கும் பேதமில்லை. அவனைச் சாதாரணக் குழந்தை என்று எண்ணாதே. உன்னையும் என்னையும் சேர்த்து மொத்த உருவம் முருகன். அவன் எங்கும்

நிறைந்தவன். அவன் ஞானஸ்வரூபி. நம்மைப்போலவே, அவனும் தன் திருவடிகளைப்பற்றும் அடியார்களுக்கு எல்லா சௌபாக்யங்களையும் தருவான். மெய்யான அடியார்களுக்கு முக்தியும் அருளுவான்''. என்று அன்னை பராசக்தியிடம் சிவபெருமான் சொன்னார்.

“ஆதலின் நமது சத்தி அறுமுகன் அவனும் யாமும்
பேதகம் அன்றால் நம்போற் பிரிவிலன் யாண்டும்
நின்றான்
ஏதம்இல் குழவி போல்வான் யாவையும் உணர்ந்தான்
சீரும்
போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றினர்க்கு
அருளவல்லான்.”

பலதிக்குகளிலும் உள்ள பர்வதங்களைப் பாதாளத்தில் உள்ள பாம்புகளால் கட்டி ரதம்போல் இழுத்தார் முருகன். அவருடைய அச்சத்தை ஊட்டும் விளையாட்டுக்களால் யார்க்கும் தீங்கு ஏற்படவில்லை.

முருகனின் இத்தகைய விளையாட்டுக்களைப் பார்த்து இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அஞ்சினார்கள். இது ஏதோ அசுரக்குழந்தை என்று தவறாக எண்ணி இந்திரனும் தேவர்களும் முருகனிடம் யுத்தம் செய்ய வந்தார்கள். தேவர்கள் விட்ட அம்புகளின் ஆற்றலையழித்து முருகன் எய்த கணைகளால் இந்திரன் மயங்கிவிழுந்தான். பலர் அங்கிருந்து அஞ்சி ஓடினார்கள். வருணன், அக்கினி, இயமன், சூரியன், சந்திரன் மற்றும் பலர் அழிவுற்றனர்.

இந்த விபரீத நிகழ்ச்சியைக் கண்ட நாரதர் தேவகுரு பிரஹ்ஸ்பதியிடம் வந்து நடந்ததைக் கூறினார். பிரஹ்ஸ்பதி (வியாழ பகவான்) முருகப்பெருமானை வணங்கி “ஐயனே! தேவர்களின் பிழையைப் பொறுத்து அவர்களை மன்னிக்க வேண்டும்”. என்று கேட்டுக் கொண்டார். பிரஹ்ஸ்பதியின்

வேண்டுகோளின்படி முருகன் இந்திரனையும் மற்ற தேவர்களையும் உயிர் பெற்றெழும்படி அருள் செய்தார். தாங்கள் செய்த பெரும் பிழையை உணர்ந்த இந்திரனும் தேவர்களும் முருகப்பெருமானைத் தோத்திரம் செய்தனர்.

“கந்தநம, ஐந்துமுகர் தந்தமுரு
கேசநம, கங்கை யுமைதன்
மைந்தநம, பன்னிரு புயத்தநம
நீபமலர் மாலை புனையும்
தந்தைநம, ஆறுமுக ஆதிநம,
சோதிநம தற்ப ரமதாம்
எந்தைநம, என்றும்இளை யோய்நம
குமாரநம என்று தொழுதார்”

(நீபமலர் -கடம்பமலர்)

“நீங்களெல்லாம், நம்மைக் குழந்தை என்று கருதி எம்மோடு போரிட்டீர்கள். இப்போது நீங்கள் நம் விசுவரூபத்தைப் பார்ப்பீர்கள்” என்று விசுவரூபதரிசனம் காட்டினார் முருகப்பெருமான்.

முருகனுடைய திருவடிகள் பாதாளத்தில் பொருந்தின. திருமுடி ஆகாசத்தைத் தொட்டது. அவருடைய கண்கள் முப்பெரும் சுடரெனப் பொலிந்தன. அவருடைய திருவாய் வேதம் முழங்கியது.

முருகப்பெருமானின் முழுவடிவத்தையும் தேவர்களால் காணமுடியவில்லை. கருணையோடு தேவர்கள் தன் விசுவரூபதரிசனத்தை முழுமையாகக் காணும் திறமையை அவர் வழங்கினார். முருகனின் திருவுருவத்தில் எல்லா உலகங்களும், உயிர்க்கூட்டங்களும் அடங்கியிருப்பதைக் கண்டு தேவர்கள் முருகனை வணங்கி நின்றார்கள்.

தேவர்கள் முருகப்பெருமானை "ஐயனே! தங்கள் பழைய வடிவோடு காட்சி தரவேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். முருகப்பெருமான் தேவர்கள் வேண்டியபடி காட்சி தந்தார்.

"ஐயனே! சூரபன்மாதியர்களின் உயிரைப் போக்கித் தேவர்களும் யானும் பக்கத்தில் நின்று ஏவல்புரிய விண்ணுலகத்தின் ஆட்சியை தேவரீர் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென" வேண்டினான் இந்திரன்.

அதைக் கேட்டு முருகப்பெருமான் புன்முறுவல் செய்தார். எல்லோருக்கும் ராஜ்யங்களை அருளும் முருகப்பெருமானிடம் ராஜ்யம் தருகிறோம் என்று இந்திரன் சொன்னது நகைப்புக்குரியதுதானே.

"இந்திரனே! நீ எனக்கு அளித்த நாட்டை நான் உனக்கே தருகிறேன். நீவீர் அனைவரும் எனக்குச் சேனைகளாக நான் சேனாபதியாக இருப்பேன். அசுரர்களை அடியோடு அழிப்பேன்; நீவீர் வருந்த வேண்டாம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார் முருகப்பெருமான்.

இந்திரன் தேவதச்சனை அழைத்து முருகப்பெருமான் எழுந்தருள அழகிய மண்டபத்தை அமைக்கும்படி ஏவினான். தாங்கள் செய்ய விரும்பிய பூசனையை ஏற்றுக்கொள்ள அம்மண்டபத்துள் எழுந்தருளுமாறு இந்திரன் பெருமானை வேண்டினான். இந்திரனது வேண்டுகோளை ஏற்றுத் தேவதச்சன் அமைத்த அம்மண்டபத்தில் புக்கு அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்தருளினார் முருகப்பெருமான். அச்சமயத்தில் இந்திரன் "ஞான நாயகனே! நாங்கள் அனைவரும் தேவரீருடைய சேனையாவோம்; தேவரீர் தேவசேனாபதி" எனக்கூறி முருகப்பெருமானுக்கு ஆகாயகங்கையின் நீரினால் திருமஞ்சனம் ஆட்டினான், பின்னர் பட்டாடை, சந்தனம்,

மலர்கள், ஆபரணங்கள் முதலானவற்றைச் சமர்ப்பித்து அருச்சனை செய்தான், தேவசேனாபதி பட்டாபிஷேகம் நிகழ்த்திய பின்னர் தேவேந்திரனும் மற்றைய தேவர்களும் தாழ்ந்து வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்றனர். முருகப் பெருமானும் திருக்கயிலைக்கு ஏகினார். ஈசனது மைந்தன் தேவர்களின் பூசையினை ஏற்க அங்கு எழுந்தருளியிருந்தமையால் அம்மலை கந்தவெற்பு (கந்தவரை, கந்தகிரி) என்ற பெயரைப் பெற்றது.

13. நாரதர் வேள்வியும் ஆடுவாஹனமும்

முருகப்பெருமான் கந்தவெற்பினின்றும் நீங்கித் திருக்கயிலையில் எழுந்தருளியிருந்தபொழுது, நாரதர் சிவபெருமானை மகிழ்விக்க மேருமலையில் ஒரு யாகம் நடத்தினார். அந்த யாகத்தினின்றும் ஒரு ஆட்டுக்கடா செந்நிறத்துடன் தோன்றியது. அது சண்டமாருதம், காலாக்கினி, இடி ஆகிய இம்மூன்றும் ஒன்று சேர்ந்தது போன்ற பெரியவடிவுடன் பேராரவாரம் செய்துகொண்டு எல்லோரையும் கொல்லுந் தொழிலை மேற்கொண்டது. வேள்வியிற் கலந்துகொண்ட தேவர் முனிவர்கள் முதலிய அனைவரும் பெரிதும் அஞ்சி அவ்வேள்விச் சாலையினின்றும் நீங்கி, நாரதருடன் திருக்கயிலைக்கு ஏகினர். அங்கு முருகப்பெருமான் இலக்ஷத்து ஒன்பது துணைவர்களுடன் திருவிளையாட்டில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு, கண்ணுதற்பெருமானை நண்ணுதற்கு வந்த நம்மைத் துயரினின்றும் காப்பாற்ற வந்ததுபோல குமரேசன் இங்கே வந்துள்ளனர் என்று நினைத்து, அவரிடம் ஆட்டினால் ஏற்பட்ட துன்பத்தை முறையிட்டுக் காத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

முருகப்பெருமான் தன்பக்கத்திலுள்ள வீரவாகுத்தேவரை அழைத்து "தம்பி! அந்தப் பொல்லாத ஆட்டைப் பிடித்து இங்கு இழுத்துவா" என்று பணித்தார். இதற்குள் அந்த ஆட்டுக்கடா பூவுலகில் பலரை அழித்து, கீழ் உலகங்களும், மேல் உலகங்களும் திரிந்து பிரம்மனின் சத்தியலோகத் திற்கும் சென்றுவிட்டது. வீரவாகுத்தேவர் அந்த ஆட்டுக்கடாவின் கொம்பைப் பற்றி இழுத்துவந்து முருகப்பெருமானின் முன்கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்.

முருகன், நாரதரைப் பார்த்து, "நீங்கள் இனி இந்த ஆட்டுக்கடாவைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். உங்கள் யாகத்தை முடியுங்கள்" என்று சொன்னார். அப்போது தேவர்கள் "ஐயனே! இந்த ஆட்டுக்கடாவைத் தாங்கள் வாஹனமாகக் கொள்ளவேண்டும்", என்று பிரார்த்தித்தார்கள். முருகனும் அவர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்று ஆட்டுக்கடாவைத் தன் வாஹனமாக்கிக் கொண்டு இனி நீவிர் வேள்வியை முடியுங்கள் என்று கூறியருள, அவர்கள் வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

14. நான்முகனைச் சிறைபுரிந்த ஆறுமுகன்

நாரதர் வேள்வியினின்றும் வந்த ஆட்டுக்கடாவினை ஊர்தியாகக் கொண்டு விண்ணுலகமும் மண்ணுலகும் திருவிளையாடல் புரிந்து உலாவி, முருகவேள் திருக்கயிலையில் வீற்றிருந்த காலத்தில், ஒருநாள் பிரமதேவன் தேவர்கள் பலர் உடன்வரத் திருக்கயிலை வந்து, சிவபெருமான் திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து, அருள்பெற்றுமீண்டு, திருக்கோபுரவாயிலை அடைந்தான். அச்சமயம் இலக்சுத்து ஒன்பது வீரர்களுடன் மகிழ்ச்சியுடன் திருவிளையாடல் புரிந்து அங்கு எழுந்தருளியிருந்த முருகவேள் நான்முகனைப் பார்த்து இங்கு நம்முன்

வருகவென அழைத்தார். பிரமதேவனும் அவ்வாறே சென்று கீழேவிழுந்து பணிந்திடாது, கரங்களைக் கூப்பிச் செய்யும் தொழுதலை மட்டும் புரிந்திட்டபொழுது, முருகப் பெருமான் பிரமனது உள்ளக் கருத்தை (அஃதாவது முருகன் குழந்தைதானே, தொழுதலே சாலும் என்ற அலட்சிய பாவத்தை) உணர்ந்து அவனை நோக்கி "பிரமனே! நீ யாது புரிவாய்" என்று வினவியருளினார். "தங்கள் தந்தையார் ஆணையினால் நான் அனைத்தையும் படைப்பேன்" என்று பதில் இறுத்தான் பிரமதேவன்.

பிரமனின் சொற்களைக் கேட்ட முருகன் முறுவல் செய்தருளி "உலகங்களையும் அவைகளிலுள்ள உயிர்க் கூட்டங்களையும் நீ படைப்பவனெனில் உனக்கு வேதங்கள் முழுமையும் வருமோ" என வினவியருளினார். பிரம தேவன், "ஐயனே, ஆதி காலத்தில் உமது தந்தையார் அளவற்ற வேதங்களையும் ஆகமங்கள் பலவற்றையும் தோற்றுவித்து அவற்றுள் சிலவற்றை நான் உய்யுமாறு அருள் செய்துள்ளார்; அவற்றை நான் அறிவேன்" என்று விடையிறுத்தான். பிரமனது பதிலைக் கேட்டருளிய ஆறுமுகன், "அங்ஙனமாயின் அவ்வேதங்களுள் இருக்கு வேதம் ஒன்றை விளம்புவாய்" என்னப் பிரமதேவன் வேதம் ஒதும் முறையினைப்பின்பற்றி 'ஓம்' என்ற பிரணவத்தை முதலில் ஒதினான். உடனே முருகன் "பிரமனே! ஓம் என்ற பிரணவத்தின் பொருளைக் கூறுவாயாக" எனப்பணித்தார். தமது திருமுகங்களுள் ஒன்றாக அப்பிரணவ எழுத்தினைக் கொண்ட முருகன், அதன் பொருளைக் கூறுக என்னலும், பிரமதேவன் தனது எட்டுக் கண்களையும் விழித்து, வெட்கி, விக்கி, அப்பொருளின் திறத்தை உணராதவனாய்த் திகைத்திருந்தனன்.

“முகத்தில் ஒன்றதா அவ்வெழுத் துடையதோர் முருகன் நகைத்து முன்னெழுத் தினுக்குரை பொருளென நவில மிகைத்த கண்களை விழித்தனன்; வெள்கினன் விக்கித் திகைத்தி ருந்தனன்; கண்டிலன் அப்பொருள் திறனே”.

‘ஓம்’ என்ற பிரணவம் சிவபெருமான் எழுந்தருளும் பீடம், மற்றுமுள்ளவர்கள் தோன்றுவதற்குரிய இடம், எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் ஆதியானது. காசியில் மரணம் அடையும் பாக்கியம் பெற்றவர்களின் செவிகளில் சிவபெருமான் ஓதும் தாரக மந்திரம் இது. இத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற ‘ஓம்’ எனும் பிரணவப்பொருளை ஆலோசித்தனன்.

“ஈசன் மேவரும் பீடமாய், ஏனையோர் தோற்றும் வாச மாய்எலா எழுத்திற்கும் மறைகட்கும் முதலாய்க் காசி தன்னிடை முடிபவர்க் கெம்பிரான் கழறும் மாசில் தாரகப் பிரமமாம் அதன்பயன் ஆய்ந்தான்.”

பிரணவமாகிய ‘ஓம்’ எனப்படும் எழுத்தை ஒதுதலேயன்றி அதன் பொருள் அறிந்திலன். என் செய்வான்? கண்ணுதற்பெருமான் அருளால் அதை முன்பே அவன் அறியவில்லை. வேறு யாவரே அதன் பொருளைக் கூறுவர்?

வேதத்தை ஒதி உணர்ந்த அறிஞனான பிரம்மதேவனே வேதங்களின் முதலிலும் முடிவிலும் கூறப்படும் பிரணவத்திற்குப் பொருள் கூறமுடியாமல் தவித்தான் என்றால் நாம் எல்லாம் ஒரு பொருட்டாகுமா? என்று கூறுகிறார் கச்சியப்பர்.

“தூம றைக்கெலாம் ஆதியும் அந்தமும் சொல்லும் ஓம் எனப்படும் ஒரெழுத் துண்மையை உணரான்

மாம லர்ப்பெருங் கடவுளும் மயங்கினான் என்றால்
நாம் இனிச்சில அறிந்தனம் என்பது நகையே”

பிரணவத்திற்குப் பொருள் சொல்லத் தெரியாமல்
தவிக்கும் பிரம்மனைப் பார்த்து “வேதத்தின் முதல்
எழுத்துக்கே பொருள் தெரியாத நீ படைப்புத் தொழில்
செய்வது இப்படித்தானோ” என்று அவனது நான்கு
தலைகளிலும் அவை குலுங்கும்படி குட்டினார் முருகவேள்.

“எட்டொ ணாதஅக் குடிலையின் பயன்இனைத் தென்றே
கட்டு ரைத்திலன் மயங்கலும் இதன் பொருள் கருதாய்
சிட்டி செய்வதித் தன்மைய தோனாச் செவ்வேள்
குட்டி னான்அயன் நான்குமா முடிகளுங் குலுங்க.”

தலையில் குட்டியதோடு அமையாது பிரம்மனைத் தன்
திருவடிகளால் எற்றித் (அவனுக்குத் தீட்சை தந்ததுபோல)
தனது பரிசனங்களைக்கொண்டு விலங்கிட்டு அவனைக்
கந்தவெற்பில் சிறையிடச் செய்தார்.

நான்முகனைச் சிறையில் வைத்த பின்னர்
ஆறுமுகப்பெருமான் படைத்தல் தொழிலைத் தாமே
மேற்கொண்டு ஒருமுகமும் நான்கு திருக்கரங்களுமுடைய
திருவுருவங்கொண்டு, ஓரிரண்டு கரங்கள் உருத்திராட்ச
மாலையையும் கமண்டலத்தையும் தாங்கவும், மற்றிரண்டு
திருக்கரங்களும் அபயமும் வரதமுமாகி விளங்கவும்,
சிருட்டி செய்யலாயினார் என்கிறார் கச்சியப்பர்.

“ஒருக ரந்தனில் கண்டிகை வடம்பரித் தொருதன்
கரத லந்தனில் குண்டிகை தரித்திரு கரங்கள்
வரத மோடப யந்தரப் பரம்பொருள் மகனோர்
திருமு கங்கொடு சதுர்முகன் போல்விதி செய்தான்.”

உயிரினுள் உயிராய், பரஞ்சோதியாய், சிறந்த வேதங்களின் முடிவாய், படைத்தல் - காத்தல் - அழித்தல் - மறைத்தல் - அருளல் ஆகிய ஐந்தொழிற்கும் முதல் கடவுளாக வீற்றிருந்த ஆறுமுகப்பெருமான் சிருட்டித் தொழிலைச் செய்தலும் ஒரு அதிசயமாகுமோ என்று மேலும் கூறுகிறார் கச்சியப்பர்.

பிரமதேவனைச் சிறைபுகச்செய்து எல்லா உயிர்களையும் ஆறுமுகனே படைத்தல் தொழிலை மேற்கொண்டபின், நான்முகனோடு வந்த தேவர்கள் அஞ்சித்தத்தமது இடங்களுக்குச் சென்றார்கள்.

15. அயனைச் சிறைநீக்கலும் பிரணவோபதேசமும்

நான்முகன் பலகாலம் சிறையில் இருக்க அவனைச் சிறையினின்றும் விடுவிக்கத் திருமால், இந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் மற்றும் முனிவர்களும் வரும்படிச் சிந்தனை செய்ய, அங்ஙனமே அவர்களனைவரும் திரண்டு வந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் புடைசூழத் திருமால் திருக்கயிலையடைந்து எம்பெருமானைத் துதித்து வணங்கி அனைத்துச் செய்திகளையும் விண்ணப்பித்து பிரமதேவனைச் சிறையினின்றும் நீக்குமாறு வேண்டினர்.

"ஐயனே! கந்தவேளினைப் போலவே நான்முகனும் தேவரீரது மைந்தனல்லவோ? அவன் வலிய ஊழ்வினை காரணமாகப் பலகாலமாகக் கடுஞ்சிறையில் வாடி உளம் நொந்து துயரமடைந்துள்ளான். எனவே தேவரீர் அயனைச் சிறையினின்றும் நீக்கியருளல் வேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்தனர்.

திருமாலும் மற்ற தேவர்களும் இங்ஙனம் முறையிட அதனைச் செவிமடுத்தருளிய சிவபிரான், நந்தியெம் பெருமானை விளித்து, “நந்தியே! நீ விரைவில் சென்று நமது கட்டளையைத் தெரிவித்து, அயனைச் சிறையினின்றும் விடுவித்து இங்கு வருவாயாக” என்று பணித் தருளினார். இறைவரது ஆணைப்படி நந்திதேவர் முருகனிடம் வந்து வணங்கி “உங்கள் தந்தையார் அனுப்பினார். பிரம்மனைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்யச் சொன்னார். பிரணவத்துக்குப் பிரமன் பொருள்கூற அது அத்தனை எளிமையானதோ? எனவே தடையில்லாமல் விடுதலை செய்தருள்வீர்” என்றார். “என்ன சொன்னாய் நந்தியே? பிரமனைச் சிறையினின்றும் விடுதலை செய்ய மாட்டேன். இன்னும் கொஞ்ச நேரம் நீ இங்கே இருந்தால் உன்னையும் சிறைவைப்பேன்” என்றார் முருகன் கோபமாக.

முருகனின் பதிலைச் சிவபெருமானிடம் வந்து சொன்னார் நந்தியெம்பெருமான். சிவபெருமானுக்கு இந்த பதிலைக் கேட்டுக் கோபம் வரவில்லை. மாறாக உள்ளத்தால் மகிழ்ந்து சிறுநகை செய்தார். (தன் மகன் தன்னைவிட ஆற்றல் உடையவனாக இருப்பதை அறிந்து எந்த தந்தையின் உள்ளமும் மகிழ்ச்சிதானே அடையும். “தம்மின்தம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இனிது” என்றல்லவோ திருவள்ளுவரும் கூறியுள்ளார்.)

திருமாலும் தேவர்களும், பூதகணங்களும் புடைகுழ விடையேறி கந்தவெற்புக்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானை எதிர்கொண்டு வணங்கி “ஐயனே! தாங்கள் வந்த காரணம் யாதோ” என்று முருகன் கேட்டார்.

“நீ பிரம்மனைச் சிறையிலடைத்திருக்கிறாய் அல்லவா? உன்னிடம் அவனை உடனே சிறைநீக்கச் சொல்ல வந்தேன்;

ஐயனே, அவனைச் சிறையினின்றும் விடுவிப்பாயாக'' என்றார் சிவபெருமான்.

முக்கட்பெருமான் இவ்வாறு கூறியருளலும் முருகப் பெருமான், தலையை அசைத்துக் கூறலானார். ''எந்தையே! ஞானமாகிய பிரணவத்தின் பொருளை உணராதவன் உயிர்களைப் படைப்பேன் எனச் சொல்வது அறியாமையே யாவதன்றி, அப்பிரமன் வேதங்களை உணர்ந்ததும் அதுபோலவே யாகும். ஐயனே! தேவரீரது திருவருளாகிய வேதங்கட்கு முதலிற் கூறுவதாகிய பிரணவப்பொருள் அறியாதவன், குற்றமற்ற வழிபாடு புரிந்த மாத்திரத்தில் அவனுக்குச் சிருட்டித் தொழிலை நல்கியருளி ஒரு பாரத்தை ஏற்றினீர். அங்ஙனம் சிருட்டித் தொழிலைப் பெற்றமையால் அவன் எவர்களையும் சிறிதும் மதிப்பதில்லை. தேவரீரைத் தினமும் வழிபட்டும் அவனது அஹங்காரம் ஒரு சிறிதும் ஒழியவில்லை. எனவே அவனைச் சிறைநீக்க மாட்டேன்.''

''மைந்தனே! உன் செயல்தான் என்னே? பிரமனைச் சிறை நீக்குவாயாக என்று நம் கட்டளையால் வந்து நந்திதேவன் கூறியதையும் நீ ஏற்கவில்லை. 'இப்பொழுது நாம் நேரில் வந்து கூறியும் கேட்கவில்லை. எமது வார்த்தைக்கு எதிர் வார்த்தையும் பேசுகின்றனை''. இவ்வாறு கருணாமூர்த்தி யாகிய கண்ணுதற்பெருமான் குமரக்கடவுளைக் கோபிப் பவர்போலக் கூறினார்.

தந்தையாரின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட தனையனார், ''ஐயனே! தேவரீரது திருவுள்ளம் இதுவானால் பிரமனைச் சிறையினின்றும் விடுவித்து அவனை விரைவில் வரவழைக்கின்றேன்'' என்று பக்தியுடன் பணிந்து கூறலும், சிவபிரான் திருவருள் பாலித்தார். முருகப்பெருமான் உடனே தமது பரிசனங்களைக் கொண்டு பிரமதேவனைச்

சிறையினின்றும் விடுவித்து தம்முன் வரச்செய்தார். வந்த பிரமதேவனது கரத்தைப்பற்றிச் சிவபெருமான் திருமுன்னே ஆறுமுகன் விட்டபோது அப்பிரமன் சிவபிரானைப் பக்தியுடன் பணிந்து, நாணமுற்று நின்றான். அவனைச் சிவபிரான் நோக்கி, "பிரமனே! கடுஞ்சிறையிலடைந்து பலகாலம் வருந்தினைபோலும்" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். கருணைக்கடலாகிய கண்ணுதற் கடவுள் இவ்வாறு திருவருள் புரிந்திடலும், நான்முகன், "ஐயனே! தேவரீர் புதல்வர் எனக்குப் புரிந்த தண்டனை குற்றமானதல்ல. அது எனக்கு நல்லறிவைக் கொடுத்து, யானென்னும் அஹங்காரத்தை ஒழித்துக் கொடுமை விளைவிக்கும் வினைகளைப் போக்கித் தூய்மை புரிந்தது" என்றான். பிரமனது இவ்வார்த்தைகளைச் செவிமடுத்தருளிய பிரானார் "இன்று முதல் பண்டு போல நீயே படைத்தற்றொழிலைச் செய்யக்கடவாய்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

திருவருளே திருமேனியாகவுடைய சிவபெருமான் பிரமனுக்கிவ்வாறு அருள்புரிந்த பிறகு, முருக்கடவுளை நோக்கிப் புன்னகை கொண்டு கிருபையுடன் "ஐயனே! வருவாயாக" எனத் தாமரை மலர் போலும் தமது திருக்கரங்களை நீட்டி, அக்குமரக்கடவுளைப் பற்றித் தமது திருத்தொடையின் மீது வீற்றிருக்கச் செய்தருளினார். உச்சிமோந்து, குமரனைத்தழுவி, நான்முகனும் அறியாத 'ஓம்' என்றுரைக்குஞ் சொல்லின் உறுபொருள் உனக்குத் தெரியுமோ? தெரியுமாயின் அப்பொருளை இப்பொழுதே கூறுவாயாக" எனச் சிவபிரானார் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

"அனைத்தும் ஒருங்கே உணருகின்ற முழுமுதற் கடவுளே! கேட்டருள்வீராக. உலகனைத்தையும் ஈன்றருளிய எனது அன்னையாருக்குத் தேவரீர் முற்காலத்தில்

வேறொருவரறியாத வண்ணம் உபதேசித்தருளிய இத்தகைய முதன்மையான பழம் பொருளை இரகசியமாகக் கூறுவதேயன்றி, அனைவருங் கேட்கும்படிக் கூறலாமோ?" என்று விடைபகர்ந்தார் முருகப்பெருமான். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட சிவபெருமான் சிரித்தருளி, "புதல்வனே! அப்பொருளை எமக்கு இரகசியமாகவே உபதேசம் செய்வாயாக" என்று தமது திருச்செவியைச் சாய்த்தலும், சண்முகக் கடவுள் பிரணவமென்னும் பெயர்பெற்ற 'ஓம்' என்ற பதத்தின் பொருளை உபதேசித்தனர். அவ்வாறு உபதேசித்தலைக் கேட்டு, ஞானநாயகராகிய சிவபெருமான் நல்ல திருவருளைப் பாலித்தனர் எனப் பெரியோர் கூறுவர் என்று கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் கூறுகின்றார்கள்.

"என்றலும் நகைத்து மைந்த எமக்கருள் மறையின் என்னாத் தன்றிருச் செவியை நல்கச் சண்முகன் குடிலை யென்னும் ஒன்றொரு பதத்தி னுண்மை உரைத்தனன் உரைத்தல் கேளா நன்றருள் புரிந்தா னென்ப ஞானநா யகனாம் அண்ணல்."

(வடமொழி ஸ்காந்த புராணத்தில், முருகப்பெருமான் உபதேசித்ததைக் கேட்டுச் சிவபெருமான், "பிரணவத்தின் பொருள் இவ்விதமேயாம், இதில் சந்தேகம் ஏதுமில்லை. வேதத்தில் ஸுப்ரஹ்மண்யோம் என்று சொன்னபடி நீயும், ஸதாசிவோம் என்று கூறியபடி நானும், நாம் இருவருமே அதன் பொருளாகின்றோம்" என்று மொழிந்ததாகக் கூறப்படுள்ளது. இக்கருத்தடங்கிய வேத மந்திரங்கள் கீழே காண்க.

(1) ஸுப்ரஹ்மண்யோம் எனக்கூறும் மந்திரம்

அணுபிஸ்ச மஹத்பிஸ்ச: நிக்ருஷ்வைரஸமாயுதை:
காலைர்ஹரித்வ மாபன்னை: இந்த்ராயாஹி ஸஹஸ்ரயுக்

அக்னிர்விப்ராஷ்டி வஸன: வாயுஸ்வேத ஸிகத்ருக
ஸம்வத்ஸரோ விஷுவர்ணை: நித்யாஸ்தே(அ)னுசராஸ்தவ
ஸுப்ரஹ்மண்யோம் ஸுப்ரஹ்மண்யோம் ஸுப்ரஹ்மண்யோம்”

(2) ஸதாசிவோம் என வரும் மந்திரம்

ஈஸானஸ்ஸர்வ வித்யானாம், ஈஸ்வரஸ்ஸர்வபூதானாம்,
ப்ரஹ்மாதிபதிர் ப்ரஹ்மணோதிபதிர் ப்ரஹ்மா சிவோமே அஸ்து
ஸதாசிவோம்॥

இம்மந்திரங்களின் கருத்தைச் சிவபெருமானிடம்
தேவர்கள் நான்முகனைச் சிறைநீக்கம் செய்யவேண்டு
மென்று முறையிட்டபொழுது, அப்பெருமான் அவர்களை
நோக்கிக் கூறியருளியதாகத் தென்னாட்டின் தவப்பயனாயவ
தரித்த திராவிட மாபாடியகாரர் மாதவ சிவஞான சுவாமிகள்
தாமியற்றிய காஞ்சிப் புராணத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“எக்கலைக்கும் பூதங்கள் எவற்றினுக்கும்
பிரமனுக்கும் ஈசன் என்னத்
தக்கமுதல் பரப்பிரமம் சதாசிவன்ஓம்
எனவேதம் சாற்றும் அல்லால்
முக்கனல்கூழ் வேள்வியிற்சுப் பிரமணியன்
ஓம்எனவும் முக்காற் கூறும்
இக்கருத்தை அறியாணை எவ்வாறு
விடுவிப்ப தியம்பு மின்னோ”.

காஞ்சிப்புராணம், குமரகோட்டப் படலம் -16ம் பாடல்).

முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான் முன்பு தம்முடன்
வந்தவர்களாகிய திருமால் தேவர்கள் முதலானோரைத்

தங்கள் தங்கள் இடங்களுக்குச் செல்ல விடை கொடுத்து அனுப்பித் திருக்கயிலை சென்றனர். முருகப்பெருமான் துணைவர்கள் புடைகுழக் கந்தவெற்பில் எழுந்தருளியிருந்தார். அவ்வாறு இருக்கும்பொழுது ஒருசமயம் அகத்திய மாமுனிவர் வந்து பிரார்த்திக்க, வேதங்கட்கு முதன்மையும் எல்லாப் பொருள்கட்கும் மேம்பட்டதுமான பிரணவத்தின் உண்மைப் பொருளையும் சிவபிரான் அருளிய இருபத்தெட்டு ஆகமங்களையும் அவருக்கு முருகப்பெருமான் ஐயமற உபதேசித்தருளினார்.

16. திருமுருகன் போர்மேல் செல்ல விடை பெறுதல்

திருமாலின் புத்திரிகள் இருவர் (அவரது கண்களினின்றும் தோன்றியதாக வடமொழிக்காந்தம் கூறுகிறது), அமிர்தவல்லி, சுந்தரி என்பவர்கள் முருகப்பெருமானைக் கணவனாக அடைய வேண்டுமென்னும் இச்சையால் சரவணப்பொய்கைக்குப் பக்கத்தில் தவமிருந்து வந்தனர்.

கந்தக்கடவுள் அப்பெண்களின் தவத்தையறிந்து அங்குவந்தபோது அவ்விருவரும் அவருடைய திருவடியை வணங்கி நின்றார்கள். அவர்களைப் பார்த்துக் கந்தவேள் "எதற்காக நீங்கள் தவம் செய்கிறீர்கள்" என்று கேட்டார். "ஐயனே! தங்களைக் கரம்பற்றித் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று நாங்கள் விரும்புகிறோம்" என்றார்கள் அப்பெண்கள் இருவரும்.

அமிர்தவல்லியைப் பார்த்து "நீ போய் தேவேந்திரன் மகளாக வளர்வாய், உரிய காலத்தில் நாமே வந்து உன்னை மணம் செய்து கொள்வோம்" என்றார் முருகன். அதேபோல்

சுந்தரியிடம் "நீ சிவமுனிவன் குழந்தையாகி வேடுவர் குலத்தில் வளர்ந்து நம்மை மணக்கக் காத்திருப்பாய்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

அமராவதிப்பட்டினத்திலிருந்து சூரபன்மாவுக்குப் பயந்து ஓடிவந்த இந்திரன் மேருமலையில் தங்கியிருந்தான். அவன் முன்வந்த அமிர்தவல்லி சிறிய குழந்தை வடிவம் கொண்டு இந்திரனை வணங்கி "தேவலோகத்து இறைவனே! நான் உன்னுடன் பிறந்த உபேந்திரராகிய திருமாலின் பெண்ணாவேன். என்னைச் சிலகாலம் நீ வளர்க்க வேண்டும்" என்று வேண்டினாள். அந்தக் குழந்தையை அன்புடன் எடுத்து, அவனுடைய ஐராவதத்திடம் கொடுத்து "இந்தக் குழந்தையை நீ வளர்ப்பாயாக" என்று பணித்தான் இந்திரன்.

ஐராவதம் அப்பெண்குழந்தையை மனோவதியென்னும் நகரத்துக்கு எடுத்துச்சென்று வளர்த்து வந்தது. அந்தக் காரணத்தால் தெய்வயானை என்னுமொரு திருநாமம் பெற்று குமரக்கடவுளைத் தியானித்துக் கொண்டு அமிர்தவல்லியாகிய அக்குழந்தை வளர்ந்து வந்தது. இளையவளான சுந்தரி முருகப் பெருமான் பணித்தருளியபடி சிறந்த தொண்டைநாட்டிலுள்ள வள்ளிமலையைடைந்து அவ்விடத்தில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்ற சிவமுனிவரின் புத்திரியாகும் பொருட்டு அங்கு இருந்தாள்.

திருமாலின் புதல்விகளுக்கு அனுக்கிரஹம் செய்தபின் கந்தவேள் தம் இருப்பிடமாகிய கந்தவெற்பை நீங்கி திருக்கயிலை அடைந்து தாய்தந்தையருடன் இருந்தார்.

அச்சமயம் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் திருமாலையும் பிரம்மனையும் அழைத்துக்கொண்டு திருக்கயிலைக்கு வந்து அம்பிகையுடனும் முருகனுடனும் வீற்றிருந்த சிவபெருமானை வணங்கினார்கள். சூரபன்மாவின் கொடுமைக்கு

அதிகமாக ஆளானவன் இந்திரன் தான். அவனுடைய மகன் ஐயந்தனைச் சூரன் சிறையில் அடைத்துள்ளான். அதனால் இந்திரன் தேவர்கள் அனைவரையும் தன்னுடன் கைலாயத்துக்குக் கூட்டிவந்து, சிவபரம்பொருளைப் பிரார்த்தனை செய்தான். (தெய்வத்தைத் தனியொருவனாக இருந்து பிரார்த்தனை செய்வதை விடப் பலர் சேர்ந்து கூட்டாகச் செய்யும் கூட்டுப் பிரார்த்தனை அதிகப்பலனைத் தருமன்றோ?)

இந்திரனும் தேவர்களும் “ஐயனே! சூரபன்மனின் கொடுமைகளினின்றும் எங்களைக் காத்தருள வேண்டும்” என்று வேண்டினர். சிவபெருமான் தமது அருகில் வீற்றிருந்த கந்தவேளைப் பார்த்து “நீ போய் உலகிலுள்ளவர்களுக் கெல்லாம் தீங்கினையே செய்து வருபவனும், தேவர்க ளுக்குத் துன்பம் கொடுப்பவனுமான சூரபன்மாவை அவனுடைய கூட்டத்தோடு அழித்து இந்திரனுடைய அரசை அவனுக்கு மீட்டுத்தந்து, வேதமார்க்கத்தையும் நிலைநிறுத்தி வருக” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

“பாரினை அலைத்துப் பல்லுயிர் தமக்கும்
பருவரல் செய்துவிண் ணவர்தம்
ஊரினை முருக்கித் தீமையே இயற்றி
உலப்புறா வன்மை கொண்டுற்ற
சூரனை அவுணர் குழுவொடும் தடிந்து
சுருதியின் நெறி நிறீஇ மகவான்
பேரர சளித்துச் சுரர்துயர் அகற்றிப்
பெயர்தி என்றனன் எந்தை பெருமான்.”

கந்தவேளுக்கு இப்படியொரு கட்டளையினை அருளி, பதினோரு உருத்திரர்களையும் பதினோரு வகை ஆயுதங்களாக்கி அவருக்குக் கொடுத்தார். அவை உலக்கை,

கொடி, வாள், வச்சிரம், அம்பு, அங்குசம், மணி, தாமரை, தண்டம், வில், மழு ஆகியவையாகும்.

பதினோரு உருத்திரர்களைப் படைக்கலன்களாக முருகப்பெருமான் திருக்கரங்களில் இருக்கச் செய்த பின்னர், சிவபிரான் ஒரு வேலாயுதத்தையும் படைத்துத் தமது திருக்குமாரரின் கரத்தில் அளித்தனர். வேலாயுதத்தின் பெருமை சொல்லுக்கடங்காதது. அது ஏவின மாத்திரத்தில் பெரிய அண்ட கோடிகளிலுள்ள ஐம்பெரும் பூதங்களையும் அழிப்பதும், அவ்வண்டகோடிகளிலுள்ள பலசீவராசிகளையும் நிச்சயமாக உயிர் போக்குவதும், எவர்கள் மீது பிரயோகம் செய்தாலும் அவர்களுடைய மகத்தான வீரத்தையும் வரங்களையுமழித்து அவர்களுடைய ஆவியைப் போக்குவதும் எல்லா ஆயுதங்கட்கும் தலைமையாவதும், ஒப்பற்ற பேரொளி வாய்ந்ததுமான பெருமை உடையது என்று கச்சியப்ப சிவாசாரியர் கூறுகின்றார்.

ஆயுதற் பின்னர் ஏவில்மூ தண்டத்(து)
 ஐம்பெரும் பூதமும் அடுவ(து)
 ஏயபல் லுயிரும் ஒருதலை முடிப்ப(து)
 ஏவர்மேல் விடுக்கினும் அவர்தம்
 மாயிருந் திறலும் வரங்களுஞ் சிந்தி
 மன்னுயிர் உண்பதெப் படைக்கும்
 நாயக மாவ தொருதனிச் சுடர்வேல்
 நல்கியே மதலைகைக் கொடுத்தான்.

(ஏவில்-ஏவினால்; ஒருதலை-நிச்சயமாக; சிந்தி-அழித்து)

அதன்பிறகு சிவபெருமான் இலக்ஷத்தொன்பது வீரர்களையும் நோக்கி உங்களனைவருக்கும் மூத்தவனாகிய முருகனுடனே சென்று அசுரர்களை அழிப்பீர்களாக என்று

பணித்துப் பலவகையான ஆயுதங்களையும் அளித்தருளினார். மற்றும் அண்டாபரணன், நந்தி, உக்கிரன், சண்டன், தீக்கண்ணன், சிங்கன் முதலிய பெருமை பொருந்திய கணத்தலைவர்களை இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதகணங்களுடன் சண்முகக்கடவுளின் சைனியங்களாகச் செல்லக் கட்டளையிட்டு, அப்படைத்தலைவர்களையே முருகக்கடவுளுக்குப் படைத்தலைவர்களாகவும் அருள்பாலித்தனர். முருகக்கடவுள் ஏறிச்செல்வதற்கு ஒரு இரத்தையும் அளித்தருளினார். அது இலக்சுமீ குதிரைகள் பூண்டிருப்பதும், மனோவேகத்தின் முற்பட்டுச் செல்லும் வேகமுடையதும், சிவபிரானது திருவுள்ளத்தால் படைக்கப்பட்ட பெருமையுடையதுமாகும்.

இவ்வாறு அனைத்தையும் கொடுத்துச் சிவபிரான் விடை கொடுத்தருள, முருகப்பெருமான் தாய் தந்தையரை மூன்று முறை வலம் வந்து பணிந்து நின்றார். சிவபெருமான் தமது திருக்குமாரரைத் தழுவி உச்சிமோந்து உமாதேவியாரிடம் கொடுத்தருள, அம்மையாரும் அக்குமரக் கடவுளின் உச்சிமோந்து "மைந்தனே! உன்னுடைய துணைவர்களான இலக்சுமீதொன்பது வீரர்களும் மற்றும் சைனியங்களும் புடைசூழச் சென்று, யாவராலும் வெல்லற்கரிய வலிமை பொருந்திய அசுரர் கூட்டத்தையழித்து தேவர்களின் குறையை முடித்து வரக்கடவாய்" என ஆசி வழங்கி அருளினார்.

தாய் தந்தையரின் ஆசிகளைப் பெற்றுக்கொண்டு சண்முகக்கடவுள் மீண்டும் அவர்களைப் பணிந்தெழுந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு இலக்சுமீதொன்பது வீரர்களும், சேனைகளும், சேனாபதிகளும் சூழ்ந்துவர சூரனை அழிக்கும் திருவுள்ளத்துடன் புறப்பட்டார். அங்கு நின்றிருந்த திருமால், பிரமன், இந்திரன் ஆகியோரும்

மற்றுமுள்ள தேவர்களும் சிவபிரான் இட்ட கட்டளைப்படி முருகப்பெருமானைத் தொடர்ந்து சென்றனர்.

திருமால் வாயுதேவனை நோக்கி முருகப்பெருமானின் தேருக்கு நீ சாரதியாகிச் செலுத்துவாய் என்று பணிக்க அவனும் சாரதியாகி அத்தேரினை விரைந்து செலுத்தினான். பூதகணங்கள் மற்றும் தேவர்கள் நிறைந்து செல்கையாலே தூசுகள் எழுந்து நிலவுலகம், விண்ணுலகம் ஆகிய அனைத்தையும் மறைத்தமாத்திரத்தில் சிவகுமாரராகிய முருகக்கடவுள் அம்மறைப்பைத் தமது பிரகாசத்தால் நீக்கிச் செல்லலானார்.

17. கிரவுஞ்ச - தாரகாசுர வதம்

முருகவேளின் படை புறப்பட்டு வந்து கொண்டிருக்கிறபோது இடையில் கிரௌஞ்சமலையானது நெருங்கியது. அப்போது நாரத முனிவர் வந்து "ஐயனே! இதுதான் கிரௌஞ்சம் என்னும் மாயம் செய்யும் மலை. இங்கே வரும் முனிவர்கள் மறையவர்கள் முதலியோரை மாயம் செய்து உள்ளே வரவழைத்துக் கொல்லுவது இந்த அசுர மலையின் குணம். இப்படிப்பல முனிவர்களை மலை வடிவிலிருந்துகொண்டு இந்த கிரவுஞ்சாசுரன் கொலை புரிந்துள்ளான். பின்னர் அகத்திய முனிவரின் சாபத்தால் இம்மலை வடிவாகியே இருக்கின்றான். இந்த மலைக்குப் பக்கத்திலுள்ள மாயாபுரியில் சூரனின் தம்பியும் யானை முகத்தவனுமாகிய தாரகாசுரன் ஆட்சி செய்து கொண்டிருக்கிறான். ஒரு சமயம் இவன் திருமாலுடன் போர் செய்தபொழுது, அவர் ஏவிய சக்கராயுதத்தைத் தன் மார்பிலே ஓர் ஆபரணமாகத் தரித்துக் கொண்டான். அப்படிப்பட்ட வனை முதலில் அழித்தால் சூரபன்மனை வெல்லுதல் எளிதாகும்" என்று கூறினார்.

நாரத முனிவரின் வார்த்தைகளை ஏற்றுக்கொண்டு கந்தக்கடவுள் தம்பி வீரவாகுவை அழைத்து "நீ ஆயிரம் வெள்ளம் பூதகணங்களுடனும் நமது படைத் தலைவர்களுடனும் சென்று தாரகாசுரனது ஊரை வளைத்துக் கொள்வாய். உன்னை எதிர்த்துப் போர் புரியும் அசுரசैनயங்களை அழிப்பாய். தாரகன் எதிர்த்துப் போரிட்டால் அவனையும் எதிர்த்துப் போர் செய்வாய். அவ்வாறு போர்புரிதல் உனக்கு அருமையாகுமாயின் நாம் வந்து அப்போரை முடிப்போம், நீ முன்பு செல்லக்கடவாய்" என்று பணித்தருளினார்.

முருகப்பெருமான் கட்டளையிட்டருளியபடி வீரவாகுத் தேவரும் இலக்கத்தெண்மரும் ஆயிரம் வெள்ளம் பூதப்படைகள் புடைசூழச் சென்று தாரகாசுரனின் நகருக்குள் பிரவேசித்து, அவ்விடத்தில் எதிர்த்த அவுணர்களுடன் போர் புரிந்தார்கள். இச்செய்தியினைத் தூதர்கள் அறிந்தோடித் தாரகனுக்கு "மன்னவனே! ஆகாய வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்த சில தேவர்கள், சிவகுமாரனாகிய கந்தன் என்னும் ஒருவன் வந்து அவுணர்களையெல்லாம் அழிப்பான் என்று கூறக்கேட்டோம், அவர்கள் கூறியவண்ணமே இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதகணங்கள் சூழ்ந்து வரும்படி ஒரு சிறுவன் வந்துள்ளான். அவனது சைன்யம் நமது நகரத்தையழித்தது" என்று தெரிவித்தார்கள். தூதர்களின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட தாரகன் கடுங்கோபங்கொண்டான். தனது படைகள் அனைத்தையும் அதிவிரைவில் வரவழைக்கக் கட்டளையிட்டான். நால்வகைப் படைகளும் உடனே திரண்டுவரத் தானொரு பெரிய இரதத்தின் மீது ஆரோகணித்துப் போர்மேல் சென்றான். இதனைக் கண்ட பூதகணங்கள் பல மரங்களையும் ஆயுதங்களையும் மலைகளையும் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு கடுங்கோபத்துடன்

ஆரவாரஞ் செய்து கொண்டு அசுர சைன்யங்களை எதிர்த்துக் கடுமையான போரைச் செய்தன. அதிவிரைவில் பூதகணங்கள் அசுரசைன்யத்தைக் கொன்று குவித்தனர். இவ்வாறு தனது நால்வகைப்படைகளும் பூதகணங்களால் அழிக்கப்படுவதைக் கண்ட தாரகன் கடுஞ்சினங் கொண்டவனாய்த் தேரினின்றும் நிலத்தில் குதித்து ஒரு தண்டாயுதத்தைக் கையில் ஏந்திப் பூதப்படைகளைப் பூமியில் விழும்படிக் கொன்று ஆர்ப்பரித்துப் பாதங்களால் மிதித்தான். பூதகணங்களை அவன் தண்டினால் அடித்தபொழுது அவை கால்களும் தலைகளும் பலகோடி என்றுரைக்கும்படி அறுபட்டுப் பாய்ந்து செல்லும் நீரோட்டத்தில் சாய்ந்த பசும்புற்களைப்போல் ஆகிவிட்டன. தங்களுடைய சைனியங்கள் அழிந்தமையால் பூதப்படைத் தலைவர்களும் ஓடிவிட்டார்கள்.

இவ்வாறு படைகள் அழிந்ததையும் படைத்தலைவர்கள் ஓடியதையுங் கண்ட இலக்சம் வீரர்களும் சினம் மிக்கவர்களாகித் தாரகாசுரனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் விடுத்த அம்புகள் அனைத்தும் கொடியவனாகிய தாரகனது மார்பைத் துளைக்கவில்லை, மாறாக மலைமேல் மோதும் கல்மழையைப் போலாயினமையால் தங்கள் வீரமழிந்து இலக்கம் வீரர்களும் திரும்பிப் போகலாயினர். தேவர்கள் அச்செயலைக் கண்டு கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு வருந்தலாயினர். அத்தருணத்திலே அத்தாரகாசுரன் தனது தும்பிக்கையை நீட்டி இலக்கம் வீரர்கள் கூட்டத்தையும் சேர்த்தெடுத்து அவர்கள் கைகளில் தாங்கிய விற்களுடனே விழும்படி கடலின் மீது எறிந்தான்.

இவ்வாறானதைக் கண்ட ஒன்பது வீரர்களில் ஒருவராகிய வீரகேசரி முருகப்பெருமானின் திருவடிகளைத் தமது இதயத்திலிருத்தி வில்லை வளைத்து நூறு அம்புகளை ஏவித்

தாரகனுடைய கிரீடத்தைக் கீழே வீழ்த்தி ஆர்ப்பரித்தார். தேவர்கள் வீரகேசரியின் மீது மலர்மாரிபொழியத் தாரகன் அதனைக்கண்டு மானமிக்கவனாய்த் தன் கையிலிருந்த தண்டாயுதத்தை வீரகேசரியின் மார்பின் மீது குறிவைத்துச் செலுத்தினான். அவ்வாயுதம் தாக்கியதால் வீரகேசரி மயங்கி வீழ்ந்தார். வீரவாகுத்தேவர் அதனைக்கண்டு வெகுண்டு தாரகனுடன் போர்புரியவந்தார். தம்முடைய வில்லை வளைத்துப்பல அம்புகளைத் தாரகன் மேனியில் பிரயோகித்தார். தாரகனும் தனது வில்லை வளைத்து வீரவாகுத்தேவரின் திருமேனியின் மீது அம்பு மாரிகளைச் சொரிந்தான். வீரவாகுத்தேவர் தமது கணைகளை ஏவி அவனது பாணங்களையறுக்க, அவன் "என்னை எதிர்த்தவனே: நீ இறந்தனை, இதற்கு ஐயமில்லை" என்றுரைத்து ஒரு சூலாயுதத்தை வீரவாகுவின் மீது ஏவினான். அச்சூலம் வீரவாகுத்தேவரின் மார்பில் பாய்ந்தவளவில் அவர் வருந்திப் பெருமூச்சுடன் மயங்கி நிற்க, அவருடைய சஹோதரர்களாகிய எழுவரும் தாரகனை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். தாரகாசுரனுக்கு உடைந்து தோல்வியடைந்தார்கள்.

இப்படிச் சஹோதரர்கள் தோல்வியுற்றதைக் கண்ட வீரவாகுத்தேவர் முருகப்பெருமானின் திருவடிகளைத் தலைமீதுகொண்டு (மோகந்தெளிந்து) அத்தாரகனின் முன்சென்று "தாரகனே! பூதகணங்களையும், இலக்கத் தெண்மராகிய வீரர்களையும் வெற்றி கொண்டோமென்று நினைத்தனை போலும்; அதிவிரைவில் உனதுயிரைக் குடிப்பேன்" என்று கூறினார்.

தாரகன் "திருமாலை வெற்றிகொண்டு அவரது சக்கராயுதத்தை எனது கண்டத்தில் ஆபரணமாகத் தரித்துக் கொண்ட எனது வல்லபத்தை அறியாமல் என்னைக்

கொல்லுவேன் என்ற உனது வார்த்தைகளை உரைத்தனை; சிங்கத்தை நரி வெல்லுதலும் உறுதியாமோ? உன்னுடன் வந்த பூதப்படைகள் அனைத்தும் அழிந்தன; உனது துணைவர்களும் தோற்றனர்; உன்னையும் கொல்லுகின்றேன் பார்'' என்று பதில் கூறினான்.

வீரவாகுத்தேவர் அவன்மீது பல கணைகளைச் செலுத்தினார். தாரகன் அவற்றைச் சின்னபின்னமாக்கி மீண்டும் வீரவாகுவின்மீது தேவாஸ்திரங்களை ஏவி அவரையழிக்க முற்பட்டான். அக்கினியாஸ்திரம், வருணாஸ்திரம், பிரம்மாஸ்திரம் முதலிய தெய்வப்படைக்கலன்களை ஏவ, வீரவாகுவும் அவ்வவற்றிற்கு ஏற்றபடி தாமும் தெய்வப்படைக்கலன்களைப் பிரயோகித்து வெற்றிகொண்டார். இனி வீரவாகுவை மாயத்தினால்தான் வெற்றிகொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணி அளவற்ற உருவங்களை யுடையவனாய் அவனொருவனே இருந்து போர்புரிந்தான். அவனது மாயங்கள் எல்லாம் வீரவாகுத்தேவர் வீரபத்திராஸ்திரத்தைக் கையிலெடுத்தவுடன் மறைந்து போயின. தனது மாயங்கள் எல்லாம் அழிந்தது கண்ட தாரகன் அவரைப் பின்னும் மாயத்தினாலேயே வெல்லக் கருதி தேரினின்றும் இறங்கி அதிவிரைவில் ஓடினான். வீரவாகுவும் அவனைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடினார். தாரகன் தனது மாயங்களுக்கிருப்பிடமாகிய கிரவுஞ்சமலையில் ஒரு குகையில் போய் மறைந்துகொண்டான்.

தாரகன் மறைந்த குகைக்குள் வீரவாகுத்தேவர் விரைந்து சென்று நுழைந்த மாத்திரத்தில் அவ்விடம் அனைத்தும் சூரியன் பிரவேசியாத இருள்நிலம் போல இருந்தது. தமது பாதங்களால் மெல்லத் தடவிச் சென்றும் தாரகனைக் காணாது திரும்பிவரவும் ஒரு வழியையுந்தெரியாதவராய்ச் சினந்தார். அச்சமயம் கிரவுஞ்சமலையானது பெரிய

மாயங்களைச் செய்தலும் அதனால் வீரவாகு தன்னுடைய பூர்வ உணர்ச்சிகள் அனைத்தையும் விட்டு மதிமயங்கி நின்றார்.

தாரகன் பின்னே சென்ற வீரவாகுத்தேவர் நெடு நேரமாகியும் திரும்ப வராமையால் அவரைத் தேடிச் சென்ற இலக்கத்தெண்மரும் பூதப்படைத் தலைவர்களும் கிரவுஞ்ச கிரியுள் நுழைந்து அதனால் மயக்கப்பட்டு வீரவாகு போலவே மதிமயங்கி இருந்தார்கள்.

நடந்த நிகழ்ச்சியை நாரதர் முருகனிடம் சென்று விண்ணப்பித்தார். உடனே கந்தவேளே போருக்குப் புறப்பட்டார். அவரை நேருக்கு நேர் போர்க்களத்தில் சந்தித்தான் தாரகன். அசுரனாக இருந்தாலும் முருகனின் திவ்ய தரிசனத்தை நேரில் காண அவன் என்னபாக்கியம் செய்தானோ என்கிறார் கச்சியப்பர்.

“முழுமதி அன்ன ஆறு முகங்களும் முந்நான் காகும் விழிகளின் அருளும் வேலும் வேறுள படையின் சீரும் அழகிய கரம்ஈ ராறும் அணிமணித் தண்டை ஆர்க்கும் செழுமல ரடியும் கண்டான்; அவன்தவம் செப்பற் பாற்றோ.

முருகவேளின் திவ்ய தரிசனத்தைக் கண்டு வியந்தான் தாரகாசுரன்.

“தற்பம துடைய சிந்தைத் தாரகன் இனைய வாற்றால் சிற்பர மூர்த்தி கொண்ட திருவுரு அனைத்தும் நோக்கி”

தேஜோமயமான முருகனைப் பார்த்து இவன் ஆதிக் கடவுளே என்று எண்ணினான்.

“மைந்தா! நீ எங்களுக்குப் பகைவன் அல்லவே! பிரம்மனுக்கும் எங்களுக்கும் சண்டை உண்டு.

திருமாலுக்கும் எங்களுக்குப் பகை உண்டு. இந்திரன் எங்களுக்குப் பகைவன்தான். எங்களுக்குச் சிவபெருமானுக்கும் எந்தப் பகையும் இல்லையே, பின் நீ எதற்காகப் போருக்கு வந்தாய்” என்று கேட்டான்.

“நாரணன் தனக்கும் மற்றை நான்முகன் தனக்கும்,

வெள்ளை

வாரணன் தனக்கும் அல்லால் மதிமுடி அமல னுக்குந் தாரணி தனில்ல மக்குஞ் சமரினை இழைப்ப இங்கோர் காரணம் இல்லை மைந்தா வந்ததென் கழறு கென்றான்.”

தாரகாசுரனின் கேள்விக்குப் புன்முறுவலுடன் பதில் சொன்னார் முருகப்பெருமான். அறவழியில் நடப்பவர்களுக்கு அருள் செய்வதும், தீவினை புரிபவர்களைத் தண்டிப்பதும் எந்தை சிவபெருமானின் அருட்செயல்களாகும். சிவபெருமானிடத்தில் பல வகையான வரங்களைப் பெற்று, பெருவாழ்வு வாழும் நீங்கள் தரும வழியில் நடக்கவில்லை. தேவர்களைச் சிறையிட்டீர்கள். நீங்கள் செய்த அதருமச் செயல்களுக்காக உங்களைத் தண்டித்து தேவர்களைச் சிறை மீட்கும் பணியை என்னிடத்தில் கொடுத்திருக்கிறார் சிவபெருமான்” என்று சொன்னார் கந்தவேள்.

“அறவினை புரிந்தே யார்க்கும் அருளொடு தண்டஞ்

செய்யும்

இறையவன் ஆகும் ஈசன் இமையவர் தம்மை நீங்கள் சிறையிடை வைத்த தன்மை திருவுளங் கொண்டு நுந்தம் விறலொடு வன்மை சிந்த விடுத்தனன் எம்மை என்றான்.”

(விறல் - மிடுக்கு, சிந்த - அழிக்க)

குமரக்கடவுள் இங்ஙனம் மொழிந்தருளலும், யானை முகம் படைத்த தாரகாசுரன் “திருமால் என்னுடன்

போர்புரிந்தபொழுது செலுத்திய சக்கராயுதத்தை எனது கழுத்தில் தரித்திருப்பதை நீ பார்க்கவில்லையோ? இந்நாள் வரையில் என்னை எதிர்த்தவர்கள் சிறிது நேரத்தில் இறப்பதோ அன்றித் தோற்றோடுவதோயல்லாது வெற்றி பெற்றதில்லை என்ற செய்தியையும் நீ கேட்டதில்லையோ? நீ முன்னனுப்பிய படைத் தலைவர்கள் அனைவரையும் வெற்றி கொண்டு கிரவுஞ்ச மலையில் மயங்கிக் கிடக்கும்படி செய்ததையும் பூதகணங்கள் பலவற்றைக் கொன்றதையும் நீ அறியாயோ? ஆகையால் என்னுடன் போர் புரிந்து நீ வருந்தவேண்டாம்; ஓ பாலசுனே! சூலபாணியாகிய சிவபிரானிடத்தில் செல்வாயாக" என்று கூறினான்.

அவன் கூறியவற்றைக் கேட்டார் குமரக்கடவுள். "தாரகனே! பூவுலகத்து வேதியனாகிய ததீசி முனிவன் மீது திருமால் ஏவிய சக்கராயுதமானது தனது கூர்மை மழுங்கிக் குயவன் சுழற்றும் சக்கரத்தின் தன்மையை அடைந்ததை நீ கேட்டிலையோ? அந்தச் சக்கராயுதம் போன்று எமது வேலாயுதம் பழிபட்டழியாது உன்னுயிரைச் சீக்கிரத்தில் குடிக்கும். மாயங்களையெல்லாம் தன்னிடத்தில் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் கிரவுஞ்சமலையையும், கள்வனாகிய உன்னையும் கூர்மையான எமது வேலாயுதத்தைக் கொண்டு கொன்று எமது சைனியங்களை அதிவிரைவில் மீட்டுக் கொள்வோம் என்பதை யறிவாயாக" எனக் கூறியருளினார். இவ்வாறான முருகக்கடவுளின் வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் தாரகன் கிளர்ந்தெழுந்து போர் புரிவதில் முனையலானான்.

கந்தவேளுக்கும் தாரகாசுரனுக்கும் கடுமையான போர் நடந்தது. முருகன் எய்த அம்புகளெல்லாம் தாரகனின் உடல் முழுதும் சென்று நிறைந்தன. அதனால் அவன் முள்ளம்பன்றி

போலத் தோற்றமளித்தான். தாரகாசுரனின் படையை முற்றும் அழித்தார் முருகன். முருகனின் தாக்குதலுக் காட்பட்ட தாரகன் சற்று மயங்கி வீழ்ந்தான். மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தபோது தன்னைச் சுற்றித் தன்படைகள் அழிந்துபட்டிருப்பதைப் பார்த்து வருந்தினான். ஆவேசம் கொண்டு அவன் எய்த படைகளெல்லாம் முருகன் திருவடியில் விழுந்து வணங்கின. பாசுபதாஸ்திரத்தை ஏவினான், அதை நோக்கி முருகப்பெருமான் கையை நீட்டித் தந்தவன் வாங்கிய தன்மை போலத் தன் திருக்கரத்தால் வாங்கிக் கொண்டார்.

போர்க்களத்திலிருந்து மறைந்துபோன தாரகன், 'இனி இவனோடு மாயப்போர் தான் செய்ய வேண்டும் என்று தன் துணையான கிரவுஞ்சத்தை "நீ பல மர்யங்களையும் செய்வாய்" என்றான். கிரௌஞ்சம் பல வடிவங்களை எடுத்துக்கொண்டது. அதற்கேற்ப தாரகன் பல உருவங்களை எடுத்துக்கொண்டான். கிரௌஞ்சம் திரிபுரம் போல் ஆனது; தாரகன் பல அசுரர்களாக உரு எடுத்தான். கிரௌஞ்சன் மேகங்களானது, தாரகன் இடிகளைப்போல இடித்தான்.

இறுதியாக முருகப்பெருமான் தன்னுடைய வேற் படையை ஏவி "நீ போய் கிரௌஞ்சாசுரனையும் தாரகாசுரனையும் வதம் செய்து கிரௌஞ்சத்தில் மயங்கிக் கிடக்கும் வீரவாகுவையும் ஏனைய படை வீரர்களையும் மீட்டு வருவாய்" என்று ஆணையிட்டருளினார்.

“தாரகன் என்பதோர் பேரோனைச்
சஞ்சலம் உறுகிர வுஞ்சத்தை
ஓர்இறை செல்லுமுன் உடல்கீறி
உள்ளுயிர் உண்டுபு றத்தேகிப்

பாரிடர் தம்மை இலக்கத்தொன்
பதின்மார்க ளாக உரைக்கின்ற
வீரரை மீட்டுஇவண் வருகஎன்றே
வேற்படை தன்னை விடுத்திட்டான்”

முருகன் அனுப்பிய வேற்படை கிரௌஞ்சத்தையும் தாரகன் மாப்பையும் துளைத்து உயிரை உண்டு, தன்னை தூய்மைப்படுத்திக் கொள்வதற்காக ஆகாய கங்கையில் மூழ்கி மீண்டும் அவர்கையில் வந்து அமர்ந்தது.

கிரௌஞ்சனையும், தாரகனையும் வதம் பண்ணிய ஞானஉருவான வேற்படை மயங்கிக்கிடந்த வீரவாகுவையும் மற்ற வீரர்களையும் எழுப்பியது. வீரவாகுவும் ஏனைய வீரர்களும் முருகப்பெருமானின் திருவடியை வணங்கி நின்றனர். அவர்களைப் பார்த்துக் கந்தவேள் “நீங்களெல் லோரும் மயக்கமுற்றுப் பெரிதும் துன்பப்பட்டீர்கள் போலும்” என்றார்.

அதற்கு அவர்கள் “ஐயனே! திருவருள் இருக்கும்போது எங்களுக்குத் துன்பம் வருமா? மயங்கிய நாங்கள் சுகமாகத் தூங்கியதுபோல் இருந்தோமே தவிர, எந்தக் கஷ்டமும் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை” என்றார்கள்.

(அடியார்களுக்கு இன்பத்திற்கும் துன்பத்திற்கும் வித்தியாசம் தெரியாது. அடியார்களுக்குத் துன்பம் வந்தால் துன்பம் தான் துன்பப்படுமே தவிர அடியார்கள் துன்பப்படமாட்டார்கள்.

“இடும்பைக்கு இடும்பைபடுப்பர் இடும்பைக்கு, இடும்பைபடாஅ தவர்.”)

குமரக்கடவுள் வீரவாகுத் தேவரையழைத்துத் தாரகன் ஏவித் தான்கைப்பற்றிக் கொண்ட பாசுபதாஸ்திரத்தை அவர்

கையில் கொடுத்தருளித் திருவருள் பாலித்தார். யுத்த களத்திலே இறந்து கிடந்த பூதகணங்கள் அனைவரையும் எழுப்பியருளி, தேவர் துதிக்க, பூதசைனியங்கள் புடைசூழச் சிறப்பமைந்த வீரர்கள் நெருங்கிவர, முருகப்பெருமான் போர்க்களத்தை விட்டு எழுந்தருளினார்.

அவ்வாறு நீங்கிய அனைவரும் இமயமலையின் எல்லையைக் கடந்து தேவகிரியைச் சென்றடைந்தனர். அப்பொழுது சூரியன் அஸ்தமனமாகி இராப்பொழுது வர, சந்திரன் உதயமானான். பிரமன், திருமால், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் முருகப்பெருமான் திருவடிகளைப் போற்றித் துதித்து "பெருமானே! தாரகனைக் கிரௌஞ்சனுடன் சேர்த்துக் கொன்றருளினீர், அடியோங்கள் தேவரீரைப் பூசிக்க எண்ணியுள்ளோமாகையால், இக்கிரியின்கண் தங்கியருள வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தனர். குமரப்பெருமானும் அதற்கு இணங்கியருளினார். தேவதச்சனை யழைத்து ஓரழகிய மணிமண்டபத்தை அமைத்தருளி அதில் தங்கியிருந்தார். பிரமன் முதலிய தேவர்கள் முருகப் பெருமானை விதிப்படி பூசித்து அவரது திருவருளை மேலும் பெற்றார்கள்.

18. தாரகன் மகன் சூரனிடம் செல்லுதல்

தாரகன் இறந்ததைக் கேட்டு அவனுடைய மனைவி கற்பிற்சிறந்த சவுரியும், மற்ற மனைவியர்களும் அழுது புலம்பினார்கள். தந்தையின் மறைவினால் ஏற்பட்ட துயரத்தோடு தாரகனின் மகன் அசுரேந்திரன் பெருந்துயரக்கடலில் ஆழ்ந்தவனாய், தந்தைக்கு ஈமக்கடன்களைச் செய்தான். தாரகன் மனைவி சவுரியும், ஏனைய மனைவிமார்களும் உடன்கட்டை ஏறினர்.

அசுரேந்திரன், சூரபன்மாவின் வீரமஹேந்திரத்துக்குச் சென்று பெரிய தந்தையான சூரனிடம் கதறி அழுதான். "இந்திரனின் தூண்டுதலால் சிவபெருமானின் மகன், உன் தம்பி தாரகனையும் கிரௌஞ்சத்தையும் அழித்துவிட்டான்" என்று சொன்னான். "என்ன சொன்னாய், மகனே? திருமாலையும் வென்ற என் தம்பி தாரகன் கொல்லப்பட்டானா? இருக்காது, நீ பொய் சொல்லுகிறாய்! இதை நான் நம்ப மாட்டேன்" என்று உணர்ச்சியோடு ஆவேசமாய்ப் பேசினான் சூரபன்மா.

"பெரிய தந்தையே! நான் என் தந்தைக்கு ஈமக்கிரியைகள் செய்துவிட்டுத்தான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். நான் சொல்லியது முற்றிலும் உண்மை" என்றான் அசுரேந்திரன். சூரனின் கண்கள் சிவந்தன, மீசை துடித்தது. "உடனே படை திரளட்டும், இப்போதே சென்று என் தம்பியைக் கொன்றவனை நான் அழிக்க வேண்டும்" என்று புறப்பட்டான் சூரபன்மா. அப்போது மந்திரி அமோகன் எழுந்திருந்து, "அரசே! அவசரப்படவேண்டாம், எடுத்த எடுப்பில் நீயே போருக்குப் போவது உன் உயர்வுக்குப் பொருத்தமன்று. முழு விவரங்களையும் அறிந்தபின் போர் செய்வது பற்றி யோசிக்கலாம்" என்றான். உடனே சூரபன்மா, பகன், மயூரன், சேனன், சக்கரவாகன், சுகன் முதலிய ஒற்றர்களை அனுப்பி எதிரிப்படையின் வலிமையை அறிந்துவரும்படிக் கட்டளையிட்டு அனுப்பினான்.

19. முருகப்பெருமானின் சிவத்தல தரிசனம்

தேவகிரியினின்றும் புறப்பட்டுத் திருத்தலப்பயணத்தை மேற்கொண்டு முருகப்பெருமான் நிலவுலகத்துக்கு

எழுந்தருளலானார். பிருங்கி என்ற முனிவர் தேவியை நீக்கிச் சிவபிரானை மட்டும் வலம் வந்தமையால் அப்பெருமானது இடப்பக்கத்தில் சேர்வேன் என்று பார்வதி தேவியார் பூசித்து இடப்பக்கம் பெற்ற கேதாரம் என்னும் திருத்தலத்தை முருகப்பெருமான் முதலில் தரிசித்தார். (இந்தக் கேதாரம் என்னும் தலத்தில் ஒரு உளுந்தளவு நீரைப் பக்தியில்லாமல் ஒருவன் பருகினாலுங்கூட, அதற்குப் பிறகு அவன் தாய்ப்பாலின் சுவையை அறிய மாட்டான், அஃதாவது மீண்டும் பிறக்கமாட்டான் என்று வடமொழி ஸ்காந்த புராணம் இயம்புகின்றது).

திருக்கேதாரநாதனைத் தரிசித்த பின்னர் முருகப் பெருமான் தேவர்களும் பூத சைனியங்களும் புடைகுழக் காசியம்பதியை அடைந்து விசுவநாதப் பெருமானைத் தரிசித்தார். பாம்பணையில் படுத்துத் துயில்கூரும் திருமாலுக்கும் சிவபிரானே பரம்பொருளாவார் என்பதை மனமயக்கமுடைய மனிதர்களும் தெரிந்து கொள்ளும்படி வேதவியாஸரது தூக்கிய வலக்கையே சான்றுரைத்த சிறப்புடையது காசி என்று கச்சியப்ப சிவாசாரியார் இத்தலத்துப் பெருமையைக் கூறுகின்றார்.

“பைய ராவின்மேற் கண்டுகில் பண்ணவன் தனக்குந் தையல் பாதிய னேபரம் பொருளெ னுந்தன்மை மையல் மானுடர் உணர்ந்திட மறைமுனி யெடுத்த கைய தேயுரைத் திட்டதோர் காசியைக் கண்டான்.”

முருகப்பெருமான் காசிவிசுவநாதரைத் தரிசித்த களிப்புடன், நந்திதேவர் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்க ஒருமலையாவேன் என்று அருமையான தவம்புரிந்து மலையுருவாகிச் சிவபெருமானைத் தனது உச்சியில் மேல் தரித்து விளங்கும் திருப்பருப்பதம் (ஸ்ரீசைலம்) என்னும்

தலத்தில் இறைவரைத் தரிசித்து, அதன் அற்புதங்கள் அனைத்தையும் உணர்ந்தருளினார். பின்னர் தமது அன்னையிடம் கோபித்துத் தமது கந்தகிரியைவிட்டு நீங்கிப் பாதாளஉலகஞ்சென்று, ஒரு குகை வழியே ஆதிகாலத்தில் வந்தருளிய திருவேங்கட மலையையும் கண்டருளினார்.

(திருவேங்கடமலை முருகப்பெருமானுடையது என்பதும் இதனால் விளங்கும். வடமொழிஸ்காந்தமும்

“நித்யம் ஸ்வாவாஸமஹிதம் வேங்கடாசலமத்புதம்
ஸ்வாமி புஷ்கரணீதிரே விஷ்ணுவாதி விபுதார்ச்சிதம்”

என்று திருவேங்கடமலை என்னும் திருப்பதி முருகப்பெருமானுடைய தலமே என்பதை உறுதி செய்கிறது. இதன் பொருள் “என்றும் தான் வாசம் செய்வதால் மிகப் பிரசித்தியடைந்த ஸ்வாமிபுஷ்கரணி என்ற குளக்கரையில் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களால் பூசிக்கப்பட்டதும் அற்புதமானதுமான ஸ்ரீ வேங்கடாசலம் என்ற திருப்பதி” என்பதாகும்).

தமது திருத்தலப் பயணத்தைத் தொடர்ந்து குமரப் பெருமான் சிலந்தி, பாம்பு, யானை, சிவகோசரியார், கண்ணப்பநாயனார், நக்கிரன் மற்றுங் கன்னியர்கள் பலரும் தங்களது வழிபாட்டின் பயனாய் முத்தியடைந்த தென்கயிலாயம் என்ற பெருமையுடைய திருக்காளத்தியைத் தரிசித்தருளினார். பின்னர் இவ்வுலகமனைத்தையும் அழித்து விடுவேன் எனக் கோபத்துடன் காளி தோன்றிய காலத்தில் அக்காளியின் செருக்கழியும்படி ஊர்த்துவ தாண்டவத்தால் அவளைச் சிவபெருமான் வெற்றிகொண்டருளிய நிகரற்ற திருவாலங்காட்டையும் கண்டருளினார். மஹாப்பிரளய காலத்திலும் அழிவில்லாததாய், திருக்கயிலை போன்று நிகரற்றதாய்த், தமக்கு ஒப்பாகும் மிக்காரும் இல்லாத எமது

சிவபெருமான் ஒப்பற்றதொரு மாமர நீழலில் எழுந்தருளியிருக்கின்றதும், கம்பாநதியினால் சூழப்பட்டதுமாகிய காஞ்சி என்ற அழகிய தலத்தைக் கண்டருளினார்.

இக்காஞ்சி மாநகரத்தில் உமாதேவியார் பூசிக்க அப்பூசையை விரும்பி எழுந்தருளியிருந்த திருக்கச்சி ஏகம்பம் என்ற ஆலயத்தையும், மற்றும் திருமால் நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் பூசித்த சிவாலயங்கள் அனைத்தையும் எமது முருகப்பெருமான் தரிசித்தருளினார்.

எனக்கு நிகர் எவருமில்லை என்று திருமாலும் நான்முகனும் தமக்குள் மாறுகொண்டு போர்புரிந்த காலத்தில் அவர்கள் நடுவே அடிமுடி காண்பரிய சோதிப்பிழம்பாய்த் தோன்றியதும், நினைத்தவர்க்கும் முத்தியின்பத்தை நல்குவதுமான அருணாசல மலையினைக் கண்டருளி, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை ஓலைகாட்டி அடிமை கொண்டருளிய திருவெண்ணெய்நல்லூரையும் பார்த்தருளினார்.

இறக்கின்ற குற்றமற்ற ஆன்மாக்கள் அனைத்திற்கும் உமாதேவியார் தமது தொடையின்மீது கிடத்தி வஸ்திரத்தால் வீசிக்கொண்டிருக்கச் சிவபிரானே பஞ்சாசுர மஹாமந்திரத்தை உபதேசித்துத் தனது சாருபத்தை அளிப்பதால் காசியினும் மேம்பட்ட திருமுதுகுன்றம் தரிசித்தார்.

மற்றும், வேள்வியில் சிறந்த தலையை அறுத்துப் போட்டு ஒப்பற்ற தவத்தைப்புரிந்த பதஞ்சலி - வியாக்கிரபாதரென்னும் இருமுனிவரும் அறிவால் தரிசிக்கும்படி சிவபிரான் அளவு கடந்த திருவருளால் திருத்தாண்டவத் தன்மையைக் காட்டியருளிய சிதம்பரம் என்னும் தொன்மையான திருத்தலத்தையும் கண்டருளினார்.

அத்தலத்தில் பொன்னம்பலத்தில் சிவகாமசுந்தரியார் பணியும்படி, திருமாலின் இதயத்தாமரையில் தேவர்களும் சிந்தித்தற்கரிய வியப்புடைய தாண்டவம் புரிதலைத் தரிசித்து ஆனந்தம் மீக்கூரப் பணிந்தெழுந்தருளினார். தமது பயணத்தைத் தொடர்ந்து காவிரி நதியின் வடகரையில் உள்ள மண்ணியாற்றின்கண் குமார்க்கடவுள் எழுந்தருளினார்.

20. குமாரபுரியில் குமார்க்கடவுள்

தேவர்கள், படைத்தலைவர்கள், இலக்ஷத்தொன்பது வீரர்கள், பூதசனியங்கள் ஆகியவர் புடைகுழக் குமார்க்கடவுள் மண்ணியாற்றங்கரையில் எழுந்தருளும் பொழுது சூரியன் அஸ்தமனமாகி இரவு நேரம் வந்தது. அப்பொழுது பிரமன், திருமால், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் முருகப்பெருமானைப் பணிந்து "ஐயனே! இந்நதியின் கரை முழுவதும் வெண்மணல் விசேடமாயிருப்பதாலும், இனிமையான சோலைகள் நிரம்பி இருப்பதாலும் சிறப்புடைய இவ்விடத்தில் வீற்றிருந்தருள வேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்தார்கள். முருகப்பெருமானும் அவர்களுடைய வேண்டுகோளை ஏற்றருளி, தேவதச்சனை நோக்கி இவ்விடத்தில் நாமிருப்பதற்கேற்ற ஒரு நகரத்தை அமைப்பாய் எனப் பணித்தருளினார். அவனும் அங்ஙனமே அந்நதியின் கரையில் அனைவரும் தங்கியிருத்தற்கேற்றதான அழகிய பெரியதொரு நகரைத் தன் மனத்தாலெண்ணி அனைவரும் வியக்கும்படி உண்டாக்கினான். அந்நகரத்தின் சிறப்பைக் கண்ணுற்ற முருகப்பெருமான் அது தாம் வசிப்பதற்குத் தக்க மேம்பாடுற்ற நகரமெனத் திருவாய்மலர்ந்தருள, அத்திருவார்த்தை கேட்ட தேவர்கள் அந்நகரத்துக்குத் திருச்சேய்ஞலூர் என்று பெயரிட்டனர்.

(திருச்சேய்நலூர் என்பது திருச்சேய்ஞலூராயிற்று, சேய் முருகன்; வடமொழிப்புராணம் இதன் பெயரைக் குமாரசுரி எனக்கூறுகிறது. தற்பொழுது சேங்கனூர் என்ற பெயரில் கும்பகோணம் - சென்னை பேருந்து மார்க்கத்தில் கும்பகோணத்திலிருந்து சுமார் 15 கி.மீ தொலைவில் உள்ளது) அன்று இரவு அந்த ஊரில் அனைவரும் தங்கினர்.

தாரகனும் கிரவுஞ்சனும் கொல்லப்பட்டதால் பெருமகிழ்ச்சியுடன் தேவேந்திரன் அங்கு இருந்தபொழுது சீகாழியிலுள்ள வனத்திலிருக்கும் வனதேவதை வந்து பணிந்து அவனுடைய ஆபரணங்களும் இந்திராணியினுடைய ஆபரணங்களும் அடங்கிய மூட்டைகளை அவன் முன் வைத்தது. "ஐயனே: நீர் முன்பு சீகாழியில் சிவபிரானை நோக்கித் தவம் புரிந்தகாலத்தில் அடியேனிடம் பாதுகாப்பாக வைத்த ஆபரணங்களை இப்பொழுது திருப்பிக் கொடுத்தேன், பெற்றுக்கொள்வீராக" எனக்கூறி, இந்திரனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றுவிட்டது.

இந்திரன் அந்த மூட்டைகளைப் பிரித்துப் பார்த்தபொழுது தனது தேவியான இந்திராணியின் ஆபரணங்கள் மேலே காணப்படுதலும் அவற்றைப் பார்த்தவுடன் அவளது நினைவு வந்து அனேக காலம் அவளோடு கூடி வாழாதிருந்ததை எண்ணிப் பெரிதும் துயரமடைந்தான். தன் பக்கத்தில் உள்ளவர்களிடம் நகைகளைப் பாதுகாப்பாக வைக்கக் கூறி அவர்களை அனுப்பிவிட்டு, இந்திராணியின் நினைவினால் விளைந்த காமநோயினால் இரவு முழுமையும் பெரிதும் துன்பமடைந்து சோர்வுற்றான். சந்திரன், மன்மதன், ஆகியோர்களையும் தென்றல் காற்று, குயில், சேவல் ஆகியவைகளையும் நோக்கிப் பலவாறு புலம்பினான்.

இந்திராணியுடன் தான் அனுபவித்த இன்பத்தையெல்லாம் எண்ணி ஏங்கினான். இவ்வாறு இந்திரன் காம நோயினால் இரவு முழுமையும் வருந்தியிருந்தபொழுது சூரியன் உதயமானான். இருள் அகன்றதுபோல இந்திரனின் மனத்தில் இந்திராணி விளைவித்த மோகத்தின் இருளும் அகன்று அவன் தெளிவுபெற்றான். இந்திரன் பதைபதைப்புற்று அதிவிரைவிலெழுந்து தனக்குள்ளே சிரித்துப் பெரிதும் நாணமடைந்து இத்தகைய காமம் எனக்கு வரத்தக்கதுவோ எனக் கூறினான். கேடுகள் அனைத்தையும் விளைக்கும், பெருமையையும் செல்வத்தையும் அழிக்கும், நல்லறிவைப் போக்கும், பேரின்பத்தைத்தரத்தக்க நன்னெறியினின்றும் விலக்கி நரகத்திற்குச் செலுத்தும், இவ்வித காரணங்களால் காமத்தைத் தவிர ஒருவனுக்கு வேறு பகையும் இருக்கின்றதோ என்று எண்ணியவனாய் முருகப்பெருமான் திருமுன்பு வந்து பணிந்து தோத்திரித்து நின்றான்.

இந்திரனைக் கண்ட முருகப்பெருமான் அவன்மீது கருணை நாட்டம் வைத்தருளி வேதங்களாலும் முடிவு காணப்படாத சிவபெருமான் திருவடிகளைப் பூசிக்க, உரிய பல உபகரணங்களையும் வரவழைக்குமாறு பணித்தருளினார். இந்திரனும் குமரக்கடவுள் தம் தந்தையைப் பூசித்தற்குரிய வாசனைமலர் மாலைகள், வஸ்திரம், கங்கையின் புனித நீர், தூபம், தீபம், நைவேத்தியம், வாசனைத் திரவியங்கள் மற்றும் வேண்டியவைகள் அனைத்தையும் அதிவிரைவில் வரவழைத்தான். ஆறுமுகப்பெருமான் தேவதச்சனைக் கொண்டு ஒரு திருக்கோயிலை உண்டாக்கி, சிவாகமங்களிற்கூறியபடி சிவபெருமானின் திருவுருவத்தை ஸ்தாபித்து (லிங்கரூபம் என வடமொழிப் புராணங் கூறுகிறது) வேத விதிப்படி மனமுருகப் பூசித்தார். அவ்வாறு

பூசித்தவுடனே சிவபெருமான் உமாதேவியாருடன் விடையின்மீது எழுந்தருளிக் காட்சி தந்தார். நீலகண்டராகிய சிவபெருமான் தமக்குச் சிறந்த திருவருள்புரிய எழுந்தருளியதைக்கண்டு சிரமேற்குவித்த கரங்களுடன் பெருமானை வணங்கித் துதித்தார். அத்தருணத்தில் சிவபெருமான் தமது திருக்குமாரரைப் பார்த்து, புவனங்கள் அனைத்தையும் அழிக்கத்தக்கதும் எல்லாப்படைக்கலன் கட்டும் தலைமையதுமான ஒரு படைக்கலத்தை அளித்தருளினார். (இது பாசுபதாஸ்திரம் எனப்படும். சாங்கராஸ்திரம், ரௌத்ராஸ்திரம், பாசுபதாஸ்திரம் முதலிய சிறந்த அஸ்திரங்களைக் கொடுத்தருளினார் என வடமொழிப் புராணங் கூறுகிறது) "குமாரனே! இப்பாசுபதாஸ்திரமானது நம்மிடத்தில் உதித்த சிறந்த அஸ்திரமாகும். திருமால், பிரமன் வைத்திருப்பதல்ல. இப்பெரிய அஸ்திரத்தைத் தாங்குத் தன்மையுடையவர்கள் எவர்கள்? ஆன்மாக்கள் அனைத்தையும் அழிக்கின்ற கொடியவனாகிய சூரபன்மனால் ஏவப்பட்ட வலியுள்ள ஆயுதங்களை அழிக்கும் பொருட்டு இவ்வரிய அஸ்திரத்தை வைத்துக்கொள்வாயாக" என்று சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தருளினார்.

சிவபெருமான் மறைந்தருளிய பின்னர் குமரக்கடவுள் பூதகணங்களும் மற்றும் உள்ளவர்களும் புடைசூழக் குமாரபுரியினின்றும் நீங்கிக் காவிரியாற்றைக் கடந்து திருவிடைமருதூர், திருப்பறியலூர் வீரட்டம் மற்றும் கண்ணுதற்பெருமான் கோயில்கொண்ட மற்ற திருத்தலங்களையும் தரிசித்துக்கொண்டு, சிவபிரானைத் திருமகள் பூசித்து வரம்பெற்ற திருவாரூர் என்னும் தலத்தையும் தரிசித்தனர்.

21. பாலை சோலையாக்கித் திருச்செந்தூர் அடைதல்

புற்றிடங்கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள சிவபிரான் இந்திரனுக்குத் திருவருள் புரிந்த சிறந்த தலமாகிய திருவாரூரையும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள திருத்தலங்களையும் தரிசித்து மேற்செல்லும்பொழுது கொல்லனுடைய உலைக்களத்தின் தீயில் காய்ந்து செந்நிறமடைந்த இரும்பையொத்த பாலைவனத்தில் சேர்ந்தார். மிகக் கொடியதான அப்பாலைவனத்திலே நமது தலைவராகிய ஆறுமுகக்கடவுள் தம்முடைய சைனியங்களோடு எழுந்தருளியவளவில், மேகங்கள் மழையைப் பொழிந்தன. அதன் பிறகு அப்பாலைவனமானது அழகிய குறிஞ்சி நிலத்தைப்போலாகியது. கொடிய வெப்பம் நீங்கி யாவரும் விரும்பிப் போற்றும் குளிர்ச்சியைப் பெற்றது அப்பாலைவனம்.

உலகப்பற்று நீங்காது சுழன்று கொண்டிருக்கும் ஆன்மாக்களின் அந்தக்கரணங்கள் முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபிரானின் திருவருள் கூடியபொழுது அப்பெருமானுடையதாகியது போன்று, ஒரு சிறிதும் தண்ணீரில்லாத அப்பாலைவனம் முருகப்பெருமான் எழுந்தருளியதும் மணம் வீசும் மலர்கள் நிறைந்த குளிர்ச்சி மிக்க சோலையாக மாறியது.

காதல் நீங்கலா தலமரும் ஆருயிர்க் கரணம்
ஆதி ஈசன தருளினால் அவனதா கியபோல்
ஏது நீரிலா தழல்படு வெய்யகான் இளையோன்
போத லாற்குளிர் கொண்டது நறுமலர்ப் பொழிலாய்.

பலவிதமாகிய புறச்சமயங்களில் வீழ்ந்துள்ளவர்கள், சிவபெருமான் திருவருள் அவர்கட்குக் கிட்டியபொழுது அவர்களுடைய அறிவு, ஆற்றல், அடையாளங்கள் ஆகியவை வேறுபட்டுப்போவது போலக் கொடுமை மிகுந்த பாலைவனமானது குமரக்கடவுள் எழுந்தருளிய காரணத்தால் நறுமணங்கமழும் மலர்கள் நிரம்பிய குளிர்ந்த சோலையாகி அனைவர்க்கும் மகிழ்ச்சியை அளித்தது.

புறநெ றிக்கணே வீழ்ந்துளோர் சிவனருள் புகுங்கால் அறிவும் ஆற்றலுங் குறிகளும் வேறுபட் டனபோல் வறிய செந்தழல் வெவ்வனம் வேலவன் வரலால் நறிய தண்மலர்ச் சோலையாய் உவகைநல் கியதே.

நீரற்ற பாறையின் தன்மை மாறிய அப்பாலைவனத்திடை முருகப்பெருமான் எழுந்தருளியபொழுது, திருப்பரங்குன்ற மென்னும் தலத்தில் தவம் செய்துகொண்டிருந்த பராசர முனிவரின் புத்திரர்களாகிய தத்தன், அனந்தன், நந்தி, சதுர்முகன், பரிதிப்பாணி, மாலி என்ற அறுவரும், தங்களுடைய ஞானத்தால் அதனை அறிந்தார்கள். உடனே அவர்கள் திருப்பரங்குன்றத்தினின்றும் புறப்பட்டு வடதிசையில் சேர்ந்து அதிலிரைவாகச் சென்று முருகப்பெருமானை அடைந்தனர். அப்பெருமானது ஆறுமுகங்களும், நிகரற்ற பன்னிரண்டுகரங்களில் தாங்கியுள்ள ஆயுதங்களின் சிறப்பும், இரத்தின மாலைகளையணிந்த திருமார்பும், செந்நிற ஆடையணிந்த திருஇடையும், அம்முனிகுமாரர்களுடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்ள அப்பொழுதே தரிசித்துப் பணிந்து கண்களிகூர்ந்தார்கள்.

முனிகுமாரர்கள் அறுவரும் முருகப்பெருமானது திருவடிகளைப்பணிந்து திருவருளைப் பிரார்த்தித்து

நின்றபொழுது தேவேந்திரன் அவர்களுடைய வரலாற்றைப்
 பெருமானிடம் இவ்வாறு விண்ணப்பிக்கலானான்.
 "குற்றமற்ற முனிவராகிய பராசரரின் புத்திரர்களாகிய
 இவர்கள் அறுவரும் சிறுவர்களாகி விளையாடும் பருவத்தில்
 நீர் நிறைந்த சரவணப்பொய்கையில் ஒருவர்
 பின்னொருவராகக் குதித்து நீரில் மூழ்கி விளையாடினர்.
 அதனால் அத்தடாகத்தில் வசித்திருந்த மீன்
 கூட்டங்களெல்லாம் தனித்தனியாகப் பிரிந்தோடின.
 அதைப்பார்த்த இவ்வறுவரும் அத்தடாகத்தில் இருந்த
 மீன்களைப் பிடித்துக்கரையினிற் சேர்த்துத் திரிந்திருக்கும்
 பொழுது உச்சிக்காலக் கடனை நிறைவேற்றுவதற்காகப்
 பராசர முனிவர் அவ்விடத்துக்கு வந்தார். தமது புதல்வர்கள்
 செய்துகொண்டிருந்த அற்பத்தொழிலைக் கண்டு
 தணிதற்கரிய கோபங்கொண்டு, அவர்களை மீன்களாக
 ஆகுமாறு சபித்தார். முனிவரது சாபவார்த்தை
 முடிவதற்குமுன்னரே அச்சிறுவர்கள் மீன்வடிவு கொண்டு
 அச்சத்துடன் சாபவிமோசனம் எக்காலமோ எனக் கேட்டனர்.
 சிறந்த முனிவராகிய பராசரர் நன்கு யோசித்து,
 இத்தடாகத்தில் இனி வருங்காலத்தில் சிவபெருமான்
 திருவருளால் குமரக்கடவுள் வசித்திருக்க, அப்பெருமானை
 அணைத்து எடுக்கும் அம்பிகையாருடைய திருத்தனங்கள்
 சொரியும் பாலானது பெருகும். அப்பாலை மீன்களான நீவிர்
 உண்ணும்பொழுது பழைய உருவத்தை அடைவீர்கள் என்று
 சாபவிமோசனம் கூறினார். சண்முகப்பெருமானே! தேவரீர்
 சரவணப்பொய்கையில் குழந்தையாய் வீற்றிருந்த பொழுது
 உமாதேவியார் வந்து எடுத்தணைத்தலும் அவரது
 திருத்தனங்களிலிருந்து பால்சொரிந்து வெள்ளமாகப்
 பெருகுதலும், அதனைப்பருகி இவர்கள் பழய வடிவினை
 அடைந்தார்கள். சிவபிரான் திருவருளாணையின்வண்ணம்
 திருப்பரங்குன்றத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

தேவரீர் இவ்விடத்துக்கு எழுந்தருளுவதையறிந்து இங்கு வந்துள்ளார்கள்'' இவ்வாறு இந்திரன் அவர்களுடைய வரலாற்றைக் கூறியதும், முருகப்பெருமான் அவர்கள் மீது கருணை கூர்ந்தருளி நீவிரும் எம்முடனே வரக்கடவீர்கள் என்று கூறியருளினார். அவரது ஆணைப்படி பராசர முனிவரின் குமாரர்களாகிய அறுவரும் முருகப்பெருமானது சைனியங்களுடன் சேர்ந்து சென்றார்கள்.

முருகப்பெருமான் பாலைவனத்தைக் கடந்து எழுந்தருளி வழியில் சிவத்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருச் சீரலைவாய் என்ற பெயருடன் கூடிய கடற்கரைத்தலமாகிய திருச்செந்தூரைச் சென்று அடைந்தருளினார். அவ்விடத்தில் தாம் எழுந்தருளியிருத்தற்கேற்ற ஆலயமொன்றைச் சிருட்டிக்குமாறு தேவதச்சனைப்பணித்தருள, அவனும் ஒரு கணநேரத்தில் ஒப்பற்ற அழகியதொரு ஆலயத்தை உண்டாக்கினான். எமது தலைவராகிய குமரக்கடவுள் அவ்வாலயத்தில் பிரம்மாதிதேவர்களும் பூதசைனியங்களும், படைத்தலைவர்களும், இலக்ஷத்துஒன்பது வீரர்களும் மற்றவர்களும் துதிசெய்ய ஒளிவீசும் அழகிய கனகாசனத்தில் வீற்றிருந்தருளினார்.

அந்த சமயத்தில் ஞானமுதல்வராகிய அறுமுகக்கடவுள் அளவிறந்தகாலமாக வருந்திக்கொண்டிருக்கும் இந்திரனை நோக்கி, சூரபன்மன் முதலானோர் பிறந்த தன்மையையும் அவர்கள் தவம் புரிந்து பெருமையிற் சிறந்த வரங்களைப்பெற்று மேம்பாடடைந்து அரசாட்சி புரிதல் பற்றியும், அக்கொடியவர்களுடைய மாயாஜாலமும், செயலும், வல்லபமும், அவர்களால் தேவர்கள் அடைந்த துயரங்களைப் பற்றியும் ஒன்றையும் விடாது கூறுமாறு பணித்தருளினார். சிவகுமாரர் இங்ஙனம் திருவாய்மலர்தலும், தேவேந்திரன் தனது குருவாகிய

வியாழன் எனப்பெயரிய பிரஹஸ்பதிதேவரைப் பார்த்து அசுரர்களுடைய முழுமையான வரலாற்றை முருகப்பெருமானிடம் விண்ணப்பிக்குமாறு பிரார்த்தித்தான். பிரஹஸ்பதிதேவரும் அதற்கு இணங்கி முருகப்பெருமானின் இரண்டு திருவடிகளையும் தனது சிரமீது சூடிக்கொண்டு இவ்வாறு கூறலாயினார்.

“ஐயனே! தேவரீர் ஆன்மாக்கள் தோறும் வீற்றிருக்கின்றீர், ஆதலால் எல்லாப் பொருள்களையும் அறிவீர். அடியேங்களுடைய துயரத்தை நீக்குதற் பொருட்டு ஒரு குழந்தை வடிவங்கொண்டருளினீர். தேவரீர் செயலை எவர்களே அறிவார்கள்? இறைவனே! கொடியவர்களாகிய அசுரர்களின் தன்மையைக் கேட்டருளிய பான்மை அவர்களைப்பற்றி அறிவதற்கல்ல. கடையேங்களாகிய எங்கள் துன்பத்தைப் போக்கி எங்கட்கு இன்பம் பாலிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்ட சிறந்த கருணையேயாகும். ஆகையால் அசுரர்கள் இயல்புகள் அனைத்தையும் அடியனேன் தெரிந்தவரையில் கூறுகின்றேன்.” இவ்வாறு குமாரக் கடவுளைப் பார்த்து வியாழன் அசுரர் வரலாற்றைக் கூறலாயினார்.

உற்பத்தி காண்டம் முற்றிற்று.

2. அசுரகாண்டம்

1. காசிபரை மயக்கிய மாயை

காசிபமுனிவரின் மக்களாய்ப் பொருந்திய அறுபத்தாறுகோடி அசுரர்களுக்கு அரசனாகிய அசுரேந்திரன் மங்கலகேசி என்னும் அரக்கப் பெண்ணை மணந்தான். அசுரேந்திரனுக்கும் மங்கலகேசிக்கும் சுரசை என்னும் பெண் பிறந்தாள். சுரசைக்குக் கல்வி கற்பிக்கும் பொறுப்பை அசுரர்களின் குரு சுக்கிராசாரியாரிடம் ஒப்படைத்தான் அசுரேந்திரன். சுக்கிராசாரியார் சுரசைக்கு மாயையின் கல்வியைக் கற்பித்தார். அக்கல்வியில் அவளுடைய திறமையைக்கண்டு அவளுக்கு மாயை என்று பெயர் சூட்டினார். மேலும் அவளுக்கு அறிவுரையும் யோசனைகளும் கூறினார். "தேவர்களின் பலம் அதிகரித்துவிட்டது. தேவர்கள் உன்னுடைய குலமாகிய அசுரகுலத்துக்கு ஜன்மப்பகைவர்கள். உன்னுடைய முயற்சியால் அசுரகுலம் பலம்பெற வேண்டும். அதற்கான பணிகளை நீ செய்யவேண்டும். நீ சென்று காசிப மஹரிஷியின் தவத்தைக்கெடுத்து, அவரைக்கூடி அசுரகுலத்தை வாழ்விக்கும் புதல்வர்களைப் பெற்று, அவர்கள் எல்லையில்லாத வளங்களைப் பெற அவுணர்களுக்குப் பொருந்துவதான வேள்வியும் விரதங்களும் போதித்து மீண்டு வருவாய்" என்று உபதேசித்தார்.

குருவின் வாக்கைக் கட்டளையாக எடுத்துக்கொண்டு உலகில் எவரும் ஒப்பில்லாத பேரழகுருக் கொண்டு காசிபமஹரிஷி தவம் செய்துகொண்டிருந்த மேருமலைக்குப் போனாள் மாயை. அங்கு அழகான சோலைகளையும், நீர்த்தடாகங்களையும் மணிமண்டபங்களையும் ஏற்படுத்தி, அந்த இடத்தை ஒரு தேவலோகம் போல் மாற்றினாள் மாயை. சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த காசிபமுனிவர் கண்ணைத்திறந்து இது என்ன என்று அதிசயம் அடைந்தார். இம்மாதிரி அமைத்தவர் யாவர் என்று எண்ணினார். தமது உணர்ச்சி இங்ஙனம் சென்றது குற்றமே என்று மீண்டும் தவஞ்செய்யச் செல்லும் பொழுது, அழகனைத்தும் சேர்ந்து ஒரு பெண் உரு எடுத்தாற்போல மாயை அவர் முன் தோன்றினாள். அவளைக்கண்ட காசிபர் தவத்தை விடுத்து ஓடிவந்தார். “அழகுத் தெய்வமே! நீயார்?” என்று கேட்டார் காசிபமஹரிஷி. அதற்கு “ஐயனே! நான் யாராய் இருந்தால் என்ன? நீரோ தவம் செய்து கொண்டிருக்கும் மஹரிஷி. தபோதனரான தாங்கள் தங்கள் தவத்தைக் குலைத்துக்கொண்டு தனியே வரும் ஒரு பெண்ணிடம் இப்படி வந்து பேசலாமா? தாங்கள் தவஞ்செய்யச் செல்வீராக” என்றாள் மாயை.

காசிபர் கூறினார் :- “பெண்ணே! எல்லையில்லாக் காலம் ஒருவன் உடல் மெலிந்திடத் தவஞ்செய்திடல் தான் வேண்டியதெல்லாவற்றையும் பெறுவதற்காக வன்றோ? தேவேந்திரனும் தவஞ்செய்தது பொன்னை வேண்டியோ அல்லது பொன்னகர் வேண்டியோ அல்ல. சசி என்னும் இந்திராணியைப் பெறுவதற்கேயன்றி வேறு எதனைப் பெறுதற்கோ? நானும் உடல் வருந்தத் தவஞ்செய்தது உன்னை இங்குச் சேருவதற்கேயாம். அது கைகூட நீ இங்கு

வந்துசேர்ந்தனை. நோற்றதன் பயன் கிடைத்து விட்ட பின்னர் தவஞ்செய்ய வேண்டுமோ? உனது ஊர்பெயர் கேட்டேன். நீ உரைத்திலையாயினும், பின்னே அறிந்து கொள்வேன். இப்பொழுது காமநோய் என்னை வருத்துகின்றது. எனவே நீ மனமிரங்கி என்னைச் சேருவாய்.”

மாயை வறிதே நகைத்து “முனிவரே! நீர் இதுகாறும் நெடுந்தவம் செய்தது என் பொருட்டோ? தூயமுனியான நீர் இங்ஙனம் வஞ்சனையாகப் பேசுதல் முறையோ?” என வினவினாள்.

“பெண்ணே! நான்முகனின் மகனாகிய நான் பொய் வார்த்தைகளைக் கூறமாட்டேன். பல காலமாக நான் கடுந்தவம் செய்தது முத்தியின்பத்தை யடைய எண்ணியேயாகும். அதனை அளிக்க நீ வந்துவிட்டனை. உயர் முத்தியென்பது உன்னையடைதலே யன்றோ”. இவ்வாறு காசிபர் கூறக்கேட்ட மாயை அவரை நோக்கிக் கூறினாள் “ஐயா, நான் உத்தரதிசையில் வசிப்பவள். கங்கையில் நீராடி அதனால் உறும் ஓர் அரும் பயன் விழைந்து விரைவில் அங்குச் செல்வேன். பெருந் தவமுனிவரே! நீர் இங்ஙனே நிற்பீர்.”

காசிபன் “பெண்ணே! கங்கை முதல் அனைத்து நதிகளையும், சிவத்தலங்கள் யாவையும், திருமால் பதிகளையும், மற்றுமுள்ளவற்றையும் இங்கே வரவிழைப்பேன். விண்ணுலகம், மண்ணுலகம் மற்றுமுள்ள எல்லாவுலகங்களையும் அங்கு வாழ்கின்றவர்களோடு வளங்கள் உட்பட இப்பொழுதே இங்கே தரவல்லேன். மும்மூர்த்திகள் உட்பட எவரை நீ தெரிய வேண்டுமாயினும் அவரை இங்கே தருவேன். தேவாமிர்த்தத்தையும் அளிப்பேன்.

எப்பொருளை வேண்டினும், புதல்வரைப்பெற விரும்பினும் தருவேன். அவர்கட்கு ஒப்பாக உலகில் வேறுயாருமில்லை எனும்படி அவர்களை உயர்த்துவேன். மேனகை அரம்பை முதலான தேவமாதர்களையும் உனக்குக் குற்றேவல் செய்யும்படிச் செய்வேன். மனமயக்கத்துடன் இயங்கும் எனது உயிர் பிழைக்கும்படி நினைத்து விரைவில் அருள்வாய்.”

இவ்வாறு முனிவர் கூறலும் மாயை புன்முறுவன் செய்து “நான் தனியளாக உள்ளேன் என்பதாலோ இத்தகைய வார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்றீர்? இச்செயல் உம்போன்ற பெரியோர்களுக்குத் தக்கதன்று. இனி அது தவிர்த்து உமது தவத்தைச் செவ்வனே செய்து இங்கே இருப்பீர்; நான் முன்னும் நினைத்தபடியே செய்வேன்.” என்று கூறிக் கங்கையின் திசைநோக்கிச் செல்வாள்போல, அவள் போதலோடும், முனிவர் அவளைத் தொடர்ந்து செல்ல, மாயை அருவமடைந்து மாயையால் மறைந்து சென்றாள். முனிவரும் அவளைக் காணாது துன்பத்துள் ஆழ்ந்து வருந்தினார். கடுந்துயரெய்தி இங்குமங்கும் ஓடி அக் கானிடைக் கண்ட யானை, மான், வண்டு முதலிய அஃறிணை உயிர்களை முன்னிலைப்படுத்தி “என் அருமை நாயகியைக் கண்டார்களோ” என மனங்கலங்கி மதிமயங்கி அம்முனிவர் பலவாறாகப் புலம்பலானார்.

அப்பொழுது பகற்காலம் போய் மாலைக்காலம் வந்தது. இருளும் சூழ்ந்தது. சந்திரன் உதயமானான். காசிபரின் காம மயக்கம் மேலும் அதிகரித்து மாயையை நினைத்து நெடிது காதலால் அழைத்துப் பலபல கூறி அரற்றலானார். அத்தகைய துன்பக்கடலில் மூழ்கிச் சோர்வுறும் சமயத்தில் முனிவர் காணும்படி மின்னலைப்போன்று மாயையானவள் அவர் முன்னால் வந்து நின்றாள்.

2. அசுரர் தோற்றமும் காசிபர் உபதேசமும்

காசிப முனிவர் தன் முன் வந்து நின்ற மாயைக் கண்டு பெரிதும் மகிழ்ச்சியுற்றவராய் ஆடிப்பாடி அகமகிழ்ந்து அவள் எதிரில் சென்று, "அடியேன் செய்யும் பணி எதுவாகிலும் அதனைக் கடிதில் செய்வேன்; என்னை அன்போடு கூடி ஆளுவாய்" என்று கூறி அவள் காலில் வீழ்ந்து பணிதலும், மாயையானவள் அவரது நிலையைக் கண்டு, "முனிவரே! யான் கொண்ட வடிவுக்கேற்ற வடிவு கொண்டு என்னிடம் வருவீரேல் உம்மைக் கூடுவேன்" என்று கூறினாள். இம்மொழிகேட்ட முனிவர் மன்மதனுக்கும் அரிதாகிய அழகியதோர் உருவத்தோடு வந்தார். மாயையும் மனமகிழ்ந்து அவரது கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு ஒரு பொன்மண்டபத்துள் புகுந்தான்.

அவ்விரவில் முதல் ஜாமத்தில் மாயை மேல் திராதமோகம் கொண்டு அவளைக் கூடினார். சூரபன்மன் பிறந்தான். இந்திராதி தேவர்கள் நடுங்கினார்கள். ஏதோ பிரளயம் வரப்போகிறது என்ற உணர்வு அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது.

“அந்த வேலையில் முகுந்தனும் அம்புயத் தவனும் இந்தி ராதியர் யாவரும் முனிவர் எவரும் தந்தம் உள்ளமேல் நடுக்குற மாயவள் தன்பால் வந்து தோன்றினன் சூரபன்மா எனும் வலியோன்.”

இருவருக்கும் தோன்றிய வியர்வையில் முப்பதாயிரம் வெள்ளம் அசுரர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்களை அங்கேயே நிறுத்தி வேறொரு மண்டபத்துள் புகுந்தான். இரவு இரண்டாம் ஜாமத்தில் மாயை ஒரு பெண் சிங்கத்தின்

உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டாள். காசிபர் ஆண் சிங்கத்தின் உருவை எடுத்துக் கொண்டு அவளோடு கூடினார். அச்சேர்க்கையால் ஆயிரம் சிங்க முகங்களையும், இரண்டாயிரம் கரங்களையும் கொண்ட சிங்கமுகன் தோன்றினான். சிங்கமுகன் தோன்றியவுடன் திசைகள் நடுங்கின என்கிறார் கச்சியப்ப சிவாசாரியார்.

மங்கை யோடவன் மடங்கலாய் மகிழ்வுடன் புணரக்
கங்குல் வாய்இரண் டாகிய யாமமேற் கடிதே
அங்கை ஓரிரண் டாயிரம் ஆயிர முகமாய்ச்
சிங்க மாமுகன் தோன் றினான் திடுக்கிடத் திசைகள்.

அப்போது அவர்களிருவரின் வியர்வையிலிருந்து நாற்பதாயிரம் வெள்ளம் சிங்கமுகங் கொண்ட அசுரர்கள் தோன்றினார்கள்.

அங்கிருந்து வேறு ஒரு மண்டபத்துக்குச் சென்றாள் மாயை. அவளைத் தொடர்ந்து சென்றார் முனிவரும். அவள் பெண்யானையின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டாள். உடனே காசிபரும் ஆண்யானையாக மாறி அவளுடன் கூடினார். இரவு மூன்றாம் ஜாமத்தில் யானை முகத்தோடு தாரகாசுரன் பிறந்தான்.

“பேரு மும்மத மால்களிற் றுருக்கொடு பிடிமேல்
சேரு கின்றுழி மூன்றெனச் செல்லும்யா மத்தில்
ஈரி ரண்டுവാள் எயிற்றுடன் யானைமா முகத்துத்
தார காசுரன் தோன்றினன் அவுணர்கள் தழைப்ப.”

அவர்களது வியர்வையினின்றும் நாற்பதாயிரம் வெள்ளம் யானைமுக அசுரர்கள் தோன்றினார்கள். அங்கிருந்து வேறொரு மணிமண்டபத்துக்குச் சென்ற முனிவரும் மாயையும் நான்காவது ஜாமத்தில் முறையே ஆண், பெண் ஆட்டின் வடிவை எடுத்துக்கொண்டு கூடினர். அவர்களது

சேர்க்கையால் ஆட்டின் முகத்துடன் அஜமுகி என்னும் அசுரப் பெண் தோன்றினாள். அவளோடு முப்பதாயிரம் வெள்ளம் அசுரர்களும் தோன்றினர். அவர்கள் ஆட்டுமுகத்துடன் இருந்தனர். அப்போது தேவர்கள் கலங்கினர்.

புணர்ந்த காலையில் அசமுகி தோன்றினள் புவியோர்க் கணங்கு செய்தகர் முகவராய் அங்கவர் வியர்ப்பில் கணங்கொள் முப்பதி னாயிரம் வெள்ளமாம் கணிதத் திணங்கு தானவர் உதித்தனர் இமையவர் கலங்க.

அதற்குப் பிறகும் அந்த இரவு முழுமையும் யானி, குதிரை, நரி, பன்றி, மான் முதலிய பல வடிவங்களை எடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் இருவரும் கூடி அறுபதாயிரம் வெள்ளம் அசுரர்களைத் தோற்றுவித்தனர்.

இங்ஙனம் மாயையும் காசிபரும் அன்று இரவு முழுமையும் கூடி சூரபத்மன், சிங்கமுகன், தாரகாசுரன், அஜமுகி என்ற நால்வரோடு இரண்டு இலட்சம் வெள்ளம் அசுரர்களையும் தோற்றுவித்தனர். ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் தீங்கு கொண்டிடும் குறிகள் எல்லாம் சேர்ந்து நிகழ்வன கண்டு என்ன நேருமோ என யாவரும் ஏங்கினர்.

இந்த நிலையில் பொழுது விடிந்து சூரியன் உதயமானான். ஆரவாரித்து நிற்கும் அசுரக்கூட்டத்தினை மகிழ்ச்சியுடன் நோக்கினாள் மாயை. காசிபரும் ஆச்சரியமடைந்தார். அசுரக்கூட்டத்தினை ஓரிடத்தில் நிறுத்திவிட்டுச் சூரபன் பன் தன் தம்பியர் இருவரையும் உடனழைத்துவந்து தாய் தந்தையரின் திருவடிகளை வணங்கி, நாங்கள் செய்யவேண்டுவது யாதெனக் கூறுங்கள் என வேண்டினின்றான். காசிபர் தமது மைந்தர்கட்கு பின்வருமாறு உபதேசம் செய்தார்.

"பெரியோர்கள் ஆய்ந்திடத் தக்கவாம் பொருள் மூன்றாகும். வேதங்க்ளும் கூறும் இவற்றைப் பெரியோர்கள் பதி, பசு, பாசம் என வகுப்பர். இவைகளுள் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களையும் புரிகின்ற சிவபெருமானே பதி என வேதம் கூறும். பாசம் எனப்படும் தளை ஆணவம், கன்மம், மாயை என மூவகைப்படும். பாசத்தால் கட்டுண்டு பிறவியுள் மூழ்கும் ஆவி அல்லது உயிர் பசு எனப்படும். ஆவிகள் அளவில்லாதனவும், அழிவற்றனவும் அநாதியே உள்ளனவுமாகும். நல்வினை தீவினைத் திறத்தின் வலிமையால் ஆவிகள் முறைமுறை உதித்து மாய்ந்து கொண்டிருக்கும். பிறப்பிறப்பில்லாத சிவபிரானே பதி, அவரைத்தவிர மற்றனவெல்லாம் பசுக்களேயாகும்.

இம்மை மறுமை எனும் இருமையின் இன்பத்தையும் எளிதில் தருவது தருமமாகும். தருமத்தைப் போற்றினால் அன்பும், அன்பினால் அருளும், அருளினால் தவம் என்னும் மாட்சிமை எய்தி ஞானம் பெற்று உயிர் சிவனடியைச் சேரும். அங்ஙனம் சிவன் திருவடியைச் சேர்ந்திடில் பிறவி தீரும், மூவகைத்தளையும் நீங்கி அவ்வுயிர் பேரின்பத்தையடையும் என்றால் தவத்தின் பெருமையைச் சொல்லவும் கூடுமோ? தவத்தின் மிக்கதும், அதற்கொப்பதும் அதனைவிட அரியதும் ஒன்று இல்லையாகையால் தவத்துக்கு ஒப்பது தவமேயாகும். எனவே மைந்தர்களே! தருமநெறி கடைப்பிடித்து, தீநெறி விலக்கிச் சிவபெருமானையே தியானித்துப் பெருந்தவம் புரிவீர். உடலை ஒறுத்து தவம் செய்பவர் உலகெலாம் வியப்ப வாழ்வார், இது உறுதிப்பட உங்களுக்கு ஒரு கதை சொல்கிறேன்," என்று காசிபர் மார்க்கண்டேயர் சரிதத்தைக் கூறினார்.

3. மார்க்கண்டேயர் சரிதமும் மாயையின் உபதேசமும்

குச்சகன் என்ற நல்லொழுக்கமுடைய ஓர் அந்தணர் கடகம் என்னும் ஊரில் வசித்து வந்தார். அவருடையபுதல்வன் கௌச்சிகன். அவன் வேதங்கள் முற்றும் ஒதி உணர்ந்தவன். சிவபெருமானைத்தவிர உலகில் வேறு பற்றில்லை என்று எண்ணுபவன். அவன் ஒரு தடாகக் கரையையடைந்து ஆதீண்டு குற்றியென அசையாது அமர்ந்து தவம் செய்தான். மெய்யுணர்வுபெற்று, சரீரத்தில் பற்று இல்லாது தவம் செய்து கொண்டிருந்த அவன் மீது, மாடு, ஆடு முதலிய விலங்குகள் உராய்ந்து தங்கள் உடல்தினவைத் தீர்த்துக்கொண்டு போவது வழக்கம். அவனுடைய தவத்தைக் கண்டு வியந்த திருமால், அவன்முன் தோன்றி "மிருகங்கள் உன் சரீரத்தின் மேல் உரசிக்கொண்டு போனாலும், உணர்வின்றி தவத்தில் ஒன்றிப்போன நீ, இனிமேல் மிருககண்டேயன் என்று அழைக்கப்படுவாய். சிவபெருமான் திருவருள் உனக்கு முழுமையாக உண்டாவதாக" எனக்கூறி மறைந்தார்.

மிருககண்டேயருக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கக் குச்சகர் விரும்பினார். ஆனால் மிருககண்டேயருக்கு இல்லற வாழ்வில் ஈடுபாடு இல்லை எந்த ஒன்றையும் பெறுவதைவிட, துறப்பதில் தான் இன்பம் உள்ளது என்று எண்ணினார்.

துறவிகளுக்கு உதவவும், பிதிரர்களுக்கு கர்மாக்களைச் செய்யவும் ஒரு பெண்ணை மணந்து இவ்வாழ்வு வாழவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார் குச்சகர். பல தருமங்களைச் செய்வதற்கு அடிப்படையான இவ்வாழ்க்கை மிக அவசியம் என்றும் சொன்னார்.

“துறந்தவர்கள் வேண்டியதொர் துப்புரவு நல்கி
இறந்தவர்கள் காமுறும் இருங்கடன் இயற்றி
அறம்பலவும் ஆற்றிவிருந் தோம்புமுறை யல்லால்
பிறந்தநெறி யாலுளதொர் பேருதவி யாதோ?

பிதாவானவர் இவ்வாறு பலவகையான அறநூற்
கொள்கைகளைக் கூறி இல்லறமே சிறந்ததென்றும்,
இல்லறம் நன்கு நடத்திய பின்னர் தவமும்
இயற்றலாமென்றும் தன் மகனுக்கு உறுதிகூறி இது எனது
ஆணை, இதனை மறுத்துரையேல் எனக் கூறினார்.

தந்தையார் மொழிந்தவைகளைக் கேட்ட மிருககண்டியார்,
தந்தைசொல் மறுப்பவர்கள், தாயுரை தடுப்பவர்கள்,
குருவினது ஆணையை மீறுபவர்கள் வேதநெறியினை
விலக்குபவர்கள் ஆகியோர் கொடிய தீப்போன்ற
நரகத்துக்கல்லவா செல்வார்கள்; ஆதலில் தந்தையின்
வார்த்தைகளை மறுக்காமல் இணங்குவதே கடன் என்று
தந்தையின் திருவடிகளைப் பணிந்தார். “தந்தையே! தேவரீர்
இட்ட பணியில் நிற்பேன்; ஆயினும் அடியவன்
கூறவேண்டுவது ஒன்று உளது. கணவனது சொற்களைக்
கேளாத மனைவியோடு நடத்தும் வாழ்க்கையினும் கொடிய
நரகமே மேலானதாகும். அத்தகைய பெண்டிரோடு
பொருந்தி வாழும் ஆடவர்களுக்கு அப்பெண்களைவிட
வேறு ஒரு கூற்றமோ அல்லது பிணியோ கிடையாது;
எனவே இப்பொழுது அடியேன் கூறும் இலக்கணங்களில்
ஒரு சிறிதும் குறையாத ஒரு பெண் இருப்பாளேயாயின்
அவளை நான் மணம் செய்து கொள்வேன்” என்று கவுச்சிகர்
கூறினார். குச்சகரும் மணம் மகிழ்ந்து நீகூறும் இலக்கணங்கள்
அமைந்த பெண்ணையே தேடி உனக்கு மணம் செய்து
வைப்பேன். எனவே உன் விருப்பத்தை உரைப்பாய் என்று
கூறினார்.

“தந்தையே! பெற்றோர்கள் இல்லாதவர்கள், ஸஹோதரி ஸஹோதரர்கள் இல்லாதவர்கள், நல்ல சுற்றத்தினர் இல்லாதவர்கள், செல்வமில்லாதார், நற்குடிப் பிறவாதார், நோயுடைய பெற்றோர்கட்குப் பிறந்தவர்கள், சிவபெருமான் முதலியதெய்வத் தொடர்புடைய பெயர்களைக் கொள்ளாது, ஆறுகள், விலங்குகள் முதலியவற்றின் பெயர்களைக் கொள்பவர்கள், நோயர், ஊமையர், பிறர்மனை செல்பவர், பொதுமகளிர்போல் விழிப்பவர், ஆடவரைப் பன்முறைநோக்கி ஆவலோடு முன்கடை நிற்பவர், அழகுபெற அலங்கரித்துக்கொள்பவர்கள், அதிகம் தூங்குபவர்கள், வயதில் மூத்தவர், ஒரே கோத்திரத்தவர், மிகவும் உயரமானவர், குட்டையானவர், பருத்த உடம்பினர், மிக மென்மையர், நாணமில்லவர், நகைப்பவர், பலமற்றவர், மிக்க பலமுடையவர், பெற்றோர் சொல் கேளாதார், வெகுளியர், சண்டையிடுவோர், நடனம் முதலியவற்றைக்காண விரும்புவோர், ஈசனிடத்து அன்பில்லார், பெரியோரைப் பழிப்பவர், குலநெறி நில்லாதவர், தீயகுணத்தினர், கற்பிலார், குருவை மனிதனென்று அலுமதிப்பவர், கடவுளைக் கல்லென்பவர், பத்தின்மேம்பட்ட வயதினர், பூப்புப்பருவம் அணுகினோர், இடியை ஒத்த சொல்லினர், பிறவிக்குருடர், பின்னர் குருடானோர், குற்றமுடைய கண்ணர், சாய்ந்த பார்வையர், பூனைக்கண்ணர், நீண்ட மூக்கினர், குறுகியகாதினர், அன்னம் போன்ற நடை இல்லாதார் முதலியவர்கள் திருமணத்திற்கு உரியவர் அல்லர். ஆதலால் மேலே கூறிய குற்றமில்லாத பெண்ணொருத்தி உண்டெனில் அத்தகைய ஒரு பெண்ணை எனக்குத் தேடித் தருவீர்.” என்று கௌச்சிகர் தந்தையிடம் கூறினார். மகளின் மொழிகளைக் கேட்ட பிதா அவ்வண்ணமே தேடித்தருவேன் எனக்கூறி மிகவும் வருந்தித் திரிந்து சோழநாட்டின் அநாமயம் என்னும் வனத்தில் உசத்தியர் என்னும் முனிவர்பால் அத்தகையதோர் கன்னிகை

இருக்கிறாள் என்று அறிந்து கொண்டார். பிறகு குச்சகர் அவ்வனத்திற்குச் சென்று உசத்தியரை அணுகி அவர் மகள் விருத்தை என்பவளைத் தன் மகனுக்கு மணம் பேசினார். அந்த முனிவரும் மிகவும் மகிழ்ச்சியெய்தி தன் மகளை கௌச்சிகருக்கு மணம் செய்து கொடுக்க இசைந்தார். குச்சகர் சில நாள் அங்கு தங்கினார். அந்நாட்களில் ஒருநாள் விருத்தை என்ற அக்கன்னிகை தன் தோழியரோடு மலர்வனம் சென்ற போது மதயானை ஒன்று எதிர்ப்பட, பெண்கள் அனைவரும் பயந்து மூலைக்கொருவராய் ஓடிச்சென்றனர். விருத்தையும் ஓடிச்சென்று ஒரு பாழுங்கிணற்றில் விழுந்து இறந்தாள்.

அச்செய்தி அறிந்த பெற்றோர்கள். கன்றினை இழந்த பகப்போல் அழுது வருந்துகையில் குச்சக முனிவர் அவர்களை நோக்கி, வருந்தாதீர்கள், இப்பெண்ணை நாளையதினம் நான் உயிர்ப்பித்துத்தருவேன். பிறகு நீவிர் எனது மகனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்கலாம்'' என்று கூறி ஒரு தடாகத்திற்குச் சென்று தவமியற்றலானார். அப்பெண்ணின் தந்தை அவளது உடலைத் தைலத்திலிட்டு பாதுகாத்து வைத்தார். குச்சக முனிவர் தவமியற்றும் போது, முன்னர் அப்பெண்ணின் மரணத்திற்கு காரணமாயிருந்த அந்த யானை அங்கு வந்தது. தடாகத்தில் இறங்கி அம்முனிவரைத் தன் பிடரியில் ஏற்றி வைத்துச் சென்றது. முனிவர் தனது ஞான நோக்கினால் அந்த யானையின் ஊழ்வினையை நோக்கினார். கலிங்க நாட்டில் அரிபுர நகரில் தேவதத்தன் என்னுமோர் வணிகனின் மகன் தருமதத்தன் எனப்படுபவன் தாய் தந்தையர் இறந்த பிறகு அவனும் அறங்கள் பல செய்கின்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டு இருந்தான். அச்சமயத்தில் அவனது பெரும்பொருளைக் கவர்ந்துகொள்ள ஒரு மந்திரவாதி வந்து சேர்ந்தான். திருநீறும் உருத்திராக்கமும் தரித்து, கையில் பிரம்பினைக் கொண்டிருந்த அம்மந்திரவாதியை வணிகன் வணங்கி

உபசரித்து அறுசுவை உண்டியளித்தான். பிறகு அம்மந்திரவாதி அங்கு வந்த நோக்கம் யாது என வினவினன். மந்திரவாதியானவன் தான் இரும்பு பித்தளை முதலியவற்றை பொன்னாக்கும் ஆற்றல் உடையவன் என்றும், ஒன்றினைக் கோடியாக்கவும், கோடியைக் குன்றமாக்கவும் வல்லமை உடையவன் என்றும், உன் பொருளையெல்லாம் தருதியேல் உனது மாளிகை நிதிவைப்பதற்கு இடம் இன்மையது என ஆக்குவேன் என உரைத்தான். அவனது வஞ்சத்தை உணராத வணிகன் தன்னிடமுள்ள அனைத்துப் பொருள்களையும் அவன் முன் வைத்தான். அப்பொருள் போதாது என மந்திரவாதி பரிசுசிக்க வணிகன் இன்னும் தனக்குள்ள நிலம் முதலிய பொருள்களையும் அறத்தையும் விற்றான்.

(அறத்தை விற்றல் என்பது அவன் செய்த தருமத்தின் பலனைப் பொருள் பெற்றுக்கொண்டு தத்தம் செய்து விடுதலையோ அல்லது அறச்சாலைகளுக்கு மூலதனமாக வைக்கப்பட்ட பொருள்களை விற்றலையோ குறிக்கும்).

அவ்வாறு தேடிய பொருளையெல்லாம் பொன்னாக்கி மந்திரவாதியின் முன் வைத்தான். மந்திரவாதி அப்பொன்னையெல்லாம் தீயிலிட்டு உருக்கி, உருக்கிய அப்பொன்னை நூற்றெட்டு பீடம் வைத்து “பழுக்கும் வராகியால் மயங்காதே” என்றுரைத்தான். ஒரு காற்று இயங்காத அறையைக் காட்டுமாறு பணித்தான். அப்படிக்காட்டப்பட்ட அறையுள் விறகை அடுக்கித் தீமுட்டி வராகியை இட்டு புகையை அவ்வணிகன் எதிரிலே செலுத்தினான்.

அப்புகையால் கண்ணீர் பெருக ஆருயிர் வருந்த வணிகன் பெருந்துயர் எய்தினான். அத்தருணத்தில் மந்திரவாதி பொன் பொதிந்த குகையை மெல்ல எடுத்துத் தன் ஆடையில்

மறைத்துக்கொண்டான். அதேபோல் தயாரிக்கப்பட்டிருந்த மற்றொரு குகையை பக்கத்தில் வைத்துப் புகையையும் அவித்தான். பின்னர் வணிகனை நோக்கி மூன்று நாட்கள் விரதமாக இருக்கக்கடவாய் நான் நீலியின் கோயில் சென்று நோன்பினை முடித்து நான்காம் நாள் காலை வருவேன் என்று கூறி அகன்றான். அகன்ற அவ்வஞ்சகன் வேகமாகச் சென்று தனது உருவத்தை மாற்றிக்கொண்டு வேறு உருவம் கொண்டு மறைந்தான். வணிகன் நான்கு நாள் காத்திருந்து அவன் வராததறிந்து தீயில் வைத்த குகையை எடுத்து நோக்க, அஃது இரும்பாயிருந்ததனைக் கண்டு மயங்கி வீழ்ந்தான். பித்துப்பிடித்து பேய்போல் அலைந்து திரிந்து சில நாட்களில் இறந்தொழிந்தான்.

அவ்வணிகன் அறத்தை விற்ற பாவத்தினால் மதயானையாகிப் பிறந்தான் என்பதை குச்சகர் அறிந்தார். அவனிடத்தில் அருள் மிக்கவராய் தான் இயற்றிய தவத்தில் ஒருநாள் தவம் அந்த யானைக்கு ஆகுக என்றார். உடனே அம்மதயானை தன் உரு ஒழிந்து தேவசரீரத்தோடு திகழ்ந்து நின்றது. அங்ஙனம் நின்றவன் முனிவரைப் பணிந்து விடைபெற்று, விண்ணினின்றும் இறங்கிய விமானத்தில் அமர்ந்து வானுலகம் சென்றான்.

பிறகு குச்சகர் முன்போல் தடாகத்தில் இறங்கி தவமியற்றினார். அவர் தவத்திற்கு மகிழ்ந்த எமதருமன் அவருக்குக் காட்சிகொடுத்தான். "உனது தவத்திற்கு மகிழ்ந்தேன். நீ வேண்டியது யாது" என்று எமன் கேட்டதும், "அண்ணலே! உசத்தியர் மகளாகிய விருத்தையை உயிர்ப்பித்துத் தரவேண்டும்" எனக் குச்சகர் வேண்டினார். கூற்றுவன் தன் ஒற்றன் ஒருவனை நோக்கி "அப்பெண்ணின் உயிரை நீ கொண்டு வந்து விடுக" என ஆணையிட்டு மறைந்தான். தூதன் அவ்வாறு செய்ய, விருத்தை உயிர்பெற்றுத் தூங்கி எழுந்தவளையொத்து மெல்ல

எழுந்தாள். பெற்றோர் மகிழ்ச்சிக்கடலில் ஆழ்ந்தனர். முனிவரை பலவகையாகப் புகழ்ந்தனர். அவர் விரும்பியபடியே அவரது மகனுக்கு விருத்தையை மணம் செய்து கொடுத்தார்கள்.

கவுச்சிகர் என்ற பெயர்படைத்த அம்மிருககண்டியர் விருத்தையென்ற பெண்ணின்நல்லாளொடு இல்லறம் நடத்திவருங்கால், அவரது அருந்தவத்தின் பயனாய் மிருகண்டு என்ற புதல்வன் பிறந்தான். அப்புதல்வனுக்குத் தக்க பருவத்தில் உபநயனம் முடித்துத் தான் தவஞ்செய்யச் சென்றார். மிருகண்டு திருமணப்பருவம் வந்ததும் முற்கலர் என்ற முனிவரின் புதல்வியாகிய மருத்துவதியென்ற மங்கை நல்லாளைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டு இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தி வந்தார். அநாமயம் என்னும் வனத்தில் வசித்து வந்த அம்மிருகண்டு முனிவர் புத்திரப் பேறின்மையால் பெரிதும் வருந்தி மனைவியோடு காசிமாநகரடைந்து, கங்கையில் நீராடி அங்கு சிவபிரானின் கோயிலுக்கருகில் ஒருபக்கத்திலிருந்து புத்திரப்பேற்றை விரும்பி சிவபிரானை வேண்டி ஓராண்டுக்காலம் கடுமையான தவத்தைச் செய்தார்.

அவரது தவத்துக்கிரங்கிய சிவபிரான் காட்சி தந்தருளி முனிவரது குறையை நீக்கத் திருவுளங்கொண்டு புன்னகைபுரிந்து, "முனிவனே! தீயகுணமும், அறிவின்மையும், ஊமையும், செவிடும், முடமும், குருடும், நோயின்மிகையும் ஆகிய இவற்றோடு வயது நூறு உடைய புதல்வன் வேண்டுமா? அன்றி உடலழகும் உறுப்பில் எவ்வித குறைபாடின்றமையும், நோய் இன்றியும், எம்மிடத்தன்பும், பலகலைப்பயிற்சியும் ஆகிய இவற்றோடு கூடிய வயது பதினாறுடைய புதல்வன் வேண்டுமா? நின் கருத்தினை உரைப்பாய்" என்று வினவியருளினார். இறைவனார் கூறியருளியவற்றைக் கேட்ட முனிவர்

“எம்பெருமானே! ஆண்டு பதினாறேயாயினும் அறிவிற் சிறந்தவனாய் பிணியற்றயாக்கையனாய், இறைவன்பால் அன்புடையவனுமாகிய புதல்வனையே வேண்டுகிறேன்.” என்று பணிந்து பதிலிறுத்தார். இறைவரும் அங்ஙனமே வரமளித்து மறைந்தருளினார். முனிவர் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து வருகையில் அறம் வளரவும், வைதிகச் சைவம் வாழவும், பூமியின்கண்ணுள்ள துன்பங்கள் நீங்கவும் அவரது மனைவியின் வயிற்றில் கருப்பம் வந்தெய்தியது. அது நிமித்தமாகச் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம் மாதந்தோறும் செய்தார். பின்னர் கருவுயிர்த்தற்குரிய காலத்தில் ஒரு பங்குனி மாதம் ரேவதி நட்சத்திரத்தில் மிதுன லக்கினத்தில், சுக்கிரன் குரு ஆகிய இரு சுபக்கிரகங்களும் உச்சம் அடைந்திருக்க மற்ற கோள்களும் ஏற்ற ஸ்தானங்களில் அமைந்திருக்க மருத்துவதியின் மணியவயிற்றில் ஒரு அருமைக்குழந்தை பிறந்தது. தந்தையார் அதனைக்கேட்ட அளவில் மகிழ்ச்சிபொங்கிப் பலவகை தான தருமங்கள் செய்தார். குழந்தைக்கு மார்க்கண்டேயன் என்று பெயரிட்டு வைதிகச் சிறப்புடன் வளர்த்து வந்தார். மார்க்கண்டேயரும் ஐந்தாவது ஆண்டில் உபநயனம் செய்யப்பெற்று, வேதம் முதலிய பல கலைகளையும் பயின்று சிவபிரானே பரம்பொருள் என்று தெளிந்தவராகி, அப்பெருமானின் திருவடிக்கே அன்பு பூண்டொழுகிப் பிரமசரியம் காத்துவந்தார். அவ்வண்ணம் இருக்கையில் பதினாறாவது ஆண்டும் வந்தது. அதனை உணர்ந்த பெற்றோர்கள் மைந்தனை நோக்கித் தனித்தனியிருந்து மிகவும் துயர்க்கடலிலாழ்ந்து விம்மலுற்று இரங்கி நைந்தார்கள். பெற்றோர்களின் இச்செயலைக் கண்ட மார்க்கண்டேயர் அவர்களை வினவ, அவர்களும் தங்கள் துயரத்துக்குக் காரணத்தை மைந்தனிடம் விளம்பினார். “என்னருமைத் தாய்தந்தையர்களே! வருந்தாதீர்கள், எல்லா உயிர்களினுள்ளும் உயிராகி நின்றிடும் சிவபிரானை ஏத்தி

அருச்சனை செய்து, கூற்றுவன் ஆற்றலைக் கடந்து உங்கள்பால் வந்து சேருவேன்" எனக்கூறி மார்க்கண்டேயர் மணிகர்ணிகை ஆலயத்திலமர்ந்து ஈசன் திருவடிகளை முடிக்கணியாகப் பணிந்து, பலவாறு தோத்திரஞ்செய்து, அவ்விடத்தினின்றும் தெற்குப் பக்கத்தில் ஒரு சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்து வேதவிதிப்படி சிறந்த பூசனை செய்து வந்தார்.

மார்க்கண்டேயரின் அரிய பூசைக்கு அகமகிழ்ந்த அருளுருவாகிய சிவபிரான் அங்கெழுந்தருளி, "யாது வேண்டினை" என்று வினவியருள, முனிமைந்தன் பெருமானின் திருவடிகளில் பன்முறை வீழ்ந்து இறைஞ்சி "எந்தையே! கூற்றுவன் வந்து என்னைக் கவராவண்ணம் பேரருள் சுரந்தருள வேண்டினேன்," என்று விடையிறுத்தார். அதற்குச் சிவபிரான் "அந்தகனுக்கு நீ அஞ்சேல்" என்று மார்க்கண்டேயரின் சென்னி மீது தன் திருவடிகளைச் சேர்த்துத் திருவடி தீட்சை செய்து மறைந்தார்.

இறைவர் மறைந்த பின்னரே வயது பதினாறு நிரம்ப, விண்ணிடை மேகம் போல எமதுதன் ஒருவன் தோன்றினான். மார்க்கண்டேயர் சிவபிரானிடம் அன்பு வைத்துப் பூசை புரிவதைக் கண்ணுற்று, அவரது தவக்கனலினால் அவரை அணுக இயலாது இயமனிடம் திரும்பிச் சென்று நிகழ்ச்சியைக் கூறினான். அது கேட்ட எமன் அச்சிறுவன் என்ன ஈறிலா இறைவனோ எனச்சீறி சித்திரகுப்தர் என்ற கணக்கார்களை அழைத்து அச்சிறுவனின் ஆயுள்கணக்கு என்ன என வினவினான். கணக்கார்கள் "சிவபெருமான் அன்றருளிய ஆயுள் பதினாறு ஆகும். அவ்வெல்லையும் இன்று முடிந்தது" என்று கூறினர்.

கணக்கார்களின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட இயமன் சினங்கொண்டு அமைச்சனாகிய காலனையழைத்து "காசியில் மார்க்கண்டேயன் என்னும் அந்தணச்சிறுவன் ஒருவன் உளன், அவனதாவியைக் கவர்ந்து வருக" என விடுத்தான்.

காலன் நிலவுலகடைந்து காசியம்பதி சென்று, மார்க்கண்டேயர் தவமியற்றும் செயலைக்கண்டு, அவரை நணுகவுமியலாதென உணர்ந்து, அவர்முன் தோன்றி வணங்கி நின்றான். "கூற்றுவன் அடிமை யான், என் பெயர் காலன், இறைவர் உனக்கியம்பிய ஆண்டு பதினாறு முடிந்தது; ஆதலின் நீ தென்புலம் ஏகல் வேண்டும்" என மார்க்கண்டேயரிடம் காலன் கூறினான். அவன் மொழிகேட்ட முனிகுமாரர் "சிவபெருமானைப் பணிந்து போற்றும் பெருமையுடையோர் இந்திரன் உலகும் செல்லார்; உன்னுடன் இயமனுலகமும் அடையார், சிவபதமடைந்து இனிதிருப்பர். அத்தகைய பெருமையுடையோர்க்கு அடியவனாகிய நானும் இயமனுலகம் செல்லேன், நீ திரும்பிச் செல்வாய்" எனக்கூற காலனும் அவ்விடமிருந்து நீங்கி இயமனை அடைந்து நடந்தவற்றை நவின்றான்.

காலன் உரைத்தவற்றைக்கேட்ட இயமன், கடுஞ்சினத்துடன் தானே நேரில் சென்று மார்க்கண்டேயரது உயிரைக் கவர்ந்துவர முடிவு செய்து, தனது ஊர்தியான எருமைக்கடாவின் மீது ஏறிச்சென்று காசியையடைந்தான். மார்க்கண்டேயர் இருந்த இடஞ்சென்று சிவந்த கேசமும், கறுத்த மேனியும், கோபத்தீ எரிக்கும் கண்களும், கைகளில் பாசம், தண்டம், சூலம் ஆகியவற்றுடனும் அவர் எதிரே தோற்றமளித்தான். இயமனைக்கண்ட மார்க்கண்டேயர் சிவபிரானது திருவடிகளைப் பூசிக்கலாயினார். அவருடைய செயலைக் கண்ட இயமன் "மைந்தனே, உனது பூசை எனது பாசத்தையும் விலக்கவல்லதோ? எவர்காப்பினும் உனது உயிரைக் கொண்டன்றிப் போகேன். ஈசனுக் கன்பராயினும் இறுதியெய்தின் தென்புலத்து உய்ப்பேன், இது உறுதி, எனவே என்பின் வருவாய்" என்பனபோன்ற வார்த்தைகளைப் பேசினான்.

மார்க்கண்டேயர், "எம்மிறைவனின் அடியவர்கள் திருக்கயிலை அடைவதேயன்றி அவர்கள் உனது உலகை அடையார், மற்றும் இந்திரன், மால், பிரமன் முதலியோர்களையும் சிறிதும் மதியார். அவருள் ஒருவனாகிய நீ என்னுயிரீக்குத் தீங்கு நினைத்தாய். உன் தலைமைக்கும் உனது உயிருக்கும் இச்செயல் நல்லதன்று. நீ இங்கு நின்றலும் தகுமோ? பேதாய், உடன் இவ்விடமிருந்து செல்வாய்" என்று மறுமொழி கூறினார்.

அம்மொழி கேட்ட இயமன், அவன் நேரே வருபவனாகத் தோன்றவில்லை என்றெண்ணி இடிபோல் ஆரவாரித்துத் தன் கைப்பாசத்தை அவர் மீது வீசி இழுக்கலாயினான். மார்க்கண்டேயரோவெனில் இறைவரது இணையடி பிரியாது ஏத்தி நின்றார். முனிமைந்தன் மாண்டனனோ எனத் தேவர்களும் மருளுற்றனர்.

இயமபாசம் கழுத்தில் விழுந்தும் துன்பமுறாது நின்ற மார்க்கண்டேயர் முன் சிவபெருமான் தோன்றி, "மைந்தனே! அஞ்சாதே, உன்பால் வரும் துன்பத்தைத் தீர்க்கின்றோம்" என்று கூறியருளினார். மதத்தால் மிக்கவனாகிய கூற்றுவன் மைந்தனது உயிரை வாங்கப்பதைக்கின்றான் என்று எண்ணி, கோபங்கொண்டு, தமது இடது திருவடியால் உந்திச் சிறிதே உதைத்தார். அவ்வளவில் விண்ணினின்றும் விழும் கருமுகில்போன்று இயமன் கீழே விழுந்து இறந்தான். அவனது எருமைக்கடாவும் வீழ்ந்திருந்தது.

"மதத்தான் மிக்கான் மற்றிவன் மைந்தன் உயிர்வாங்கப் பதைத்தான் என்னா உன்னிவெ குண்டான் பதிமூன்றுஞ் சிதைத்தான் வாமச் சேவடி தன்னால் சிறிதுந்தி உதைத்தான் கூற்றன் விண்முகில் போல்மண்

னுறவீழ்ந்தான்"

எனது உயிரைக் காக்கச் சிவபெருமான் இருக்கும் பொழுது என்மீது வந்த கூற்றுவன் என் செய்வான் என்று வடதொன்னூல் சந்தப்பாவினால் துதித்துநின்ற மைந்தனாகிய மார்க்கண்டேயரைக் கண்டு எம்பெருமான் மகிழ்வுற்று, "நினது பூசையை உவந்தோம். முடிவேயில்லாத ஆயுளை உனக்கு அளித்தோம்" என்று உரைத்தருளி மறைந்தார். மார்க்கண்டேயர் மணிகர்ணிகை ஆலயத்துக்குச் சென்று இறைவரை வழிபட்டார். பின்னர் தன்காரணமாக வருத்தமுற்றிருந்த தாய் தந்தையரின் துன்பத்தை நீக்கிச், சிவாலயங்கள் பலவுஞ் சென்று தரிசித்துச் சீவன்முத்தராய் அனேக பிரமன் - மால் இவர்களின் இறுதியைக் கண்டவராயினார்.

நிற்க, இயமன் இறந்தமையால் உலகில் இறப்பு என்பதேயில்லாது உயிர்க்கூட்டம் பெருகியதால் பூமிதேவியானவள் பாரம் பொறுக்கலாற்றாது திருமாலின் அடியினைப் பணிந்து தன் சுமையின் மிகுதியைக் கூற, அவர் இந்திரன் முதலிய தேவர்களுடன் திருக்கயிலை சென்று சிவபெருமானைப் பணிந்து பூமிதேவியின் குறையை விண்ணப்பித்தார். அருள்மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானும் இயமனை எழுப்பியருளினார். உயிர்பெற்றெழுந்த இயமன் இறைவனைத் துதித்து நிற்க, அவனைப் பார்த்து, "திருநீறும் உருத்திராக்கமும் தரித்து எம்மை தியானிக்கும் தன்மையாரிடம் கூற்றுவன் என்ற முறையில் செல்லாதே, நமது அடியவர்களை மண்ணுலகத்து மனிதர்களேயென்று எண்ணாதே. அவர்களை எம்மைப்போலவே கருதி வணங்குவாய். மற்றவர்களைப் புண்ணிய பாவத்துக்கேற்ப சுவர்க்கமோ அல்லது நரகமோ அடையச் செய்வாய்" என்றருள்புரிந்தார். இயமனும் தன் படையோடு அங்குநின்றும் நீங்கினான். அதன்பின் அவன் யாது விளையுமோ எனவஞ்சி, மார்க்கண்டேயர் சரிதம் கூறுவோர் முன்னும் செல்வதற்கு அஞ்சி வாழ்ந்துவந்தான்.

இங்ஙனம் மார்க்கண்டேயர் சரிதத்தைத் தன் மைந்தர்க ளாகிய சூரபன்மாதியருக்குக் கூறி "மைந்தர்களே! குச்சகர் ஒரு பெண்ணுக்கு உயிர் அளித்ததும், யானைக்கு நற்கதியளித்ததும், அவரது மகன் மிருககண்டியன் பிரமன் திருமாலாதியோர் போற்றும் பெருமையடைந்ததும், அவரது மகன் மிருகண்டு ஒப்பில்லாத ஒரு புதல்வனைப் பெற்றதும் எல்லாம் அவர்கள் செய்த தவத்தினாலேயாம். மிருகண்டு முனிவர் பெற்ற மார்க்கண்டேயர் இயமனால் வரக்கூடிய இடரை நீக்கிக்கொண்டு எப்பொழுதும் இறப்பு இல்லாது சீரஞ்சீவியாய் இருப்பதும் அவருடைய தவலிமை யாலேயாம். எனவே நீங்கள் தவம் புரியுங்கள்" என்று மைந்தர்கட்கு அறிவுறுத்தினார். காசிபர் உரைத்த உபதேச மொழிகளைக் கேட்ட மாயை நகைத்து, "முனிவரே, நீர் சொன்னவையாவும் உண்மையேயாயினும், வீட்டின்பத்தை விரும்பும் தவத்தினருக்கேயன்றி நம்மக்களுக்குப் பொருந்துமோ? இவர்கள் பெறவேண்டியவை இளமை, இன்பம், பொருள், ஆயுள், அதிகாரம், ஆற்றல் முதலியனவே யன்றோ? ஆகையால் நமது பிள்ளைகள் அவற்றைப் பெறுவதற்குரிய வழிமுறையை உபதேசித்தருள்வீர்" என்றாள், அதுகேட்ட முனிவர் உன் கருத்து இஃதாயின் நீயே அவர்களுக்கு உபதேசிப்பாய் என்றார்.

மாயை தன் மக்களுக்குக் கூறலாயினாள். "மைந்தர்களே! தந்தையாகிய முனிவர் கூறியவையாவும் உண்மையே. ஆயினும் உங்கட்கு அவை பொருந்தா. நீங்கள் அடையத்தகுவன கல்வி செல்வம் ஆகியவைகளே. அவற்றுள்ளும் செல்வமே சிறப்புடையது. எல்லாவிதமான நன்மைகளையும் செல்வத்தால் பெறலாம். அவற்றை யெல்லாம் பெருந்தவமுயற்சியால் தேவர்கள் பெற்றதோடு உங்கட்குப் பகைவர்களாகவும் உள்ளனர். ஆதலின் நீவிர் அத்தேவரினும் சிறந்து விளங்கிடவேண்டின், அரியதோர்

தவமிபற்றி அரசும் ஆணையும் மற்றும் உள்ள அனைத்து ஆக்கமும் பெற மூவரும் முயற்சி செய்யுங்கள். அத்தகையதோர் தவமியற்றச் சிறந்த இடம் நேரே உத்தரதிசை சென்றால் காணலாம். அது அசுரர்களாகிய நீவிர் தவமியற்றத் தகுந்த இடமாகும். இவ்விடத்துக்கு இப்பரிசனங்களோடு சென்று வேள்விச்சாலையினை அமைத்து அங்குச் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவஞ் செய்யுங்கள். நான் அதற்கு வேண்டிய உபகரணங்களையாவும் தந்து அமைப்பேன்." என்று அவ்வேளியினைச் செய்தற்குரிய தந்திரநெறிகளும், தவறுகள் நேராது செய்யும் முறைகளையும், மந்திரங்களையும் மற்றுமுள்ளவைகளையும் அம்மூவருக்கும் மாயை உபதேசித்தாள். பின்னர் சூரபன்மனும் மற்ற இருவரும் தங்கள் தாய் தந்தையரைப் பணிந்து விடைகொண்டு தம் குழுவினருடன் சென்றனர்.

பின்னர் மாயையானவள் காசிபரை நோக்கி "நான் புதல்வர்களைக் காக்கச் செல்கின்றேன். நீர் இனி வருந்தற்க" என்று கூறிச்செல்லலானாள். அங்ஙனம் அவள் செல்லலும், முனிவர் பின்தொடர்ந்து அயலவர்போல என்னைவிட்டு நீங்குதல் முறையோ, கூறுவாய் என்று கூறினார். மாயை கூறினாள்; முனிவரே நான் புதல்வரைப் பெறுவது கருதி உம்பால் அணைந்தேனேயன்றி உம்மிடை நித்தமுங் கூடி இன்பம் நுகரும்பொருட்டு அன்று" என்றாரைத்து மறைந்தாள். அக்கணமே அவளமைத்த சோலை, தடாகம், மண்டபம், செய்குன்று முதலியவைகள் அனைத்தும் மறைந்தன. காசிப முனிவர் பிரிவாற்றாது புலம்பி நின்றார்.

புதல்வனாகிய காசிபன் உற்ற துயரத்தைத் தன் உணர்வினால் அறிந்த நான்முகன் அங்கு வந்தான். தந்தையைக் கண்ட காசிபன் வணங்கிநிற்க, ஆசிகள் பல கூறி, நிகழ்ந்தனவற்றைக் கூறுக என வினவினான். காசிப

முனிவரும் மாயையின் செய்திகள் அனைத்தையும் கூறினார். நான்முகன் காசிபனை நோக்கி வேதமும் கலைகளும் உணர்ந்து மூதறிவெய்திய நீ ஒரு மாதின் பொருட்டு அறிவற்ற மக்கள் போல் மையலுற்று இவ்வாறு செயலழிதலும் சீர்மைத்தோ? கள், காமம் இரண்டும் தீயவை என்று கூறுவர். கள்ளானது உண்டபொழுதே உணர்வையழிக்கும், ஆனால் காமமோ உள்ளத்தில் தோன்றியபோதே அறிவையழிக்கும்; உயிரையும் கொல்லும்.

உள்ளினுஞ் சுட்டிடும் உணருங் கேள்வியிற்
கொள்ளினுஞ் சுட்டிடும் குறுகி மற்றதைத்
தள்ளினுஞ் சுட்டிடுந் தன்மை ஈதினால்
கள்ளினுங் கொடியது காமத் தீயதே.

நெஞ்சினும் காமத்தை நினைக்கலாமோ? அவ்வாறு நினைப்பவரை இப்பிறவியில் துயரிடைச் செலுத்தி மேலும் பிறவிக்கடலில் வீழ்த்தும். ஆதலால் நஞ்சினுங் கொடியது இக்காமம். ஆகவே நீ காமமுற்று மயங்காதே. நீ கூடிய மாதும் வஞ்சக மாயையாம். நீ தவறு செய்துவிட்டாய். அது தீர்ப் போதமுற்றுத் தொன்மை போலத் தவஞ்செய்யக் கடவாய்'' என்று பன்முறையால் தேற்றினான். நான்முகன் சென்ற பின்னர் காசியபன் சிவபரஞ்சுடரை இதயகமலத்தில் இருத்தி முன்போல் தவம் செய்வானாயினன்.

காசிபனை விட்டகன்ற மாயை தன் புதல்வர்கள் இயற்றுங் கொடிய வேள்விக்கு வேண்டிய பொருட்களை உதவ நினைத்து, சுக்கிரன் கட்டளைப்படி கண்ணுதற் பெருமானை நோக்கிப் பெருந்தவம் இயற்றி வைகினாள்.

4. அசுரர் யாகமும் அண்ணலார் அருளும்

அன்னையான மாயையின் உபதேசப்படிக்க கடுஞ்ந்தவ மியற்றச் சென்றான் சூரபன்மன். "நம் சேனைக்குக் காவலாக முன்னும் பின்னும் செல்வீராக" எனத் தம்பியர் இருவரிடமும் கூறினான். அவர்களும் சூரபன்மன் கூறியபடியே செய்ய இசைந்து, சிங்கமுகன் சைனியத்துக்கு முன்னாகவும் தாரகன் பின்னாகவும் சென்றார்கள். சூரபன்மன் சைனியத்தின் இடையிலே சென்றான். இங்ஙனம் பெயர்ந்த அசுரசேனையின் வெள்ளத்தை, அப்பெரும் பாரமாற்றாது நிலமகள் வருந்தவும், ஆதிசேஷன் அயர்ந்து நிற்கவும், அஷ்டகுல பருவதங்கள், எட்டு திக்குயானைகள், இவைகள் கலங்கிச்சலிக்கவும், மண்டியிட்டெழுந்த புழுதிவெள்ளம் நான்முகன் உலகுவரை செல்லவும் செல்லாநின்ற அப்பெரும்படையினை, அசுரகுருவாகிய சுக்கிராசாரியார் கண்டார். சைனியங்களின் இடையில் இருந்த சூரபன்மனை அணுகவும் மாட்டாதவ ராகி, ஒருவசிய மந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டே சூரனின் எதிரில் அணைந்தார். தன் முன் வந்து ஆசிகள் கூறிநின்ற சுக்கிராசாரியாரைக் கண்டதும் (அவர்தம் வசிய மந்திர வலிமையினால்) கொடியவனாகிய சூரனும் உள்ளம் உருகி நின்றான். "ஐயனே! நீர் யார்? விண்ணுலகத்தில் வசிப்பவரோ? அதற்கு மேலும் உள்ள உலகவாசியோ? அல்லது பூவுலக வாசியோ? நீர் யாரோ யானறியேன். ஆயினும் என் மனம் உம்மைக்கண்டவுடன் உருகுகின்றது, அன்றியும் அன்புமிகுதியால் என்பும் உருகுகின்றது. தாயேயனையாய்! உம்மை அறிய விரும்புகிறேன்" என்று சூரபன்மன் கூறினான்.

சூரபன்மனின் இனிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட அசுரகுரு, "யான் உங்கட்கெல்லாம் ஒரு குருவாவேன். விண்ணில்

சஞ்சரிப்பேன். சுக்கிரன் என்ற பெயருடையேன். உனக்கு நன்மை பயக்கும் நெறிகளைக் கூற இவண் வந்தேன்" என்று கூறினார். உடனே சூரன், உவகைபெரிதுமடைந்து, கரங்குவித்து அஞ்சலி செய்து நின்றான். சுக்கிரன் அவனை நோக்கி, "சூரனே! நீ தவஞ்செய்யும் காலத்தில் பகைவர்கள் உன் தவத்தைக்கெடுக்க முயற்சி செய்வார்கள். அன்னோர் செய்யும் தீமைகள் உன்னை அணுகாத வண்ணம் இம்மந்திரத்தை உனக்கு உபதேசிக்கின்றேன்" என்று கூறி மஹாமிருத்தியுஞ்சய மந்திரத்தை விதிமுறைப்படி உபதேசித்தார். "இந்த மந்திரத்தைத் தினந்தோறும் புலன்களை அடக்கிப் பொய், கொலை, களவு, காமம் முதலிய புன்மைகள் நேராவண்ணம் போற்றித் தவத்தினைச் செய்வாயாக" என்று மேலும் கூறி சுக்கிராசாரியார் சென்றார். சூரபத்மனும் அவ்வாசானை வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு தம்பியர் இருவரோடும் பெருந்தானையுடனும் வடபுலத்திலுள்ள ஓர் ஆலவனத்தின்பக்கம் எய்தி, அங்கு பெரியதோர் வேள்ளியியற்றிடத் தக்கதாக பதினாயிரம் யோசனை உள்ளிடம் அமைத்து, அதனைச் சூழ மதிலமைக்க நினைத்துத் தன்சேனையைக் கூலி உலகிலுள்ள மலைகளையெல்லாங் கொணர்ந்து பெருமதில் சூழ அமைத்தான். அம்மதிலிடை வாயிலும் வைத்து அதன்புறத்து எல்லையில்லாத அசுர சேனையைக் காவலாக வைத்தான். மேலும் காவலாக மந்திரத்தால் அழைக்கப்பட்ட துர்க்கை, காளி முதலிய தெய்வங்களை வைத்துப் பின்னர் வயிரவ கணங்களையும் மந்திரத்தால் கூலி வணங்கிக் காவலமைத்தான்.

இம்மாதிரியாகக் காவலிட்ட இடப்பரப்பினுள் ஆயிரவாயிர யோசனை நீளமும் ஆழமுள்ள ஓமகுண்டம் ஒன்றை அமைத்தான். அதைச்சூழ நூற்றெட்டுக் குண்டங்களும் அவற்றைச் சூழ ஆயிரத்தெட்டு சிறு

குண்டங்களும் அமைத்தான். பின்னர் வேள்விக்கு வேண்டும் பலபொருள்களையும் விரும்பித் தன் தாயை அங்குவரும்படி அன்புடன் நினைத்தான். மாயை அங்கு வந்து வேள்விக்குத் தேவையான அளவற்ற பொருள்களை அங்ஙனே தொகுத்து, பெரிய குண்டத்திடையே வச்சிரகம்பம் ஒன்றை நிறுவுதற் பொருட்டு உய்த்துச், சோறு, அரிசி, வாசனைப்பொருள்கள், சுருவை, தருப்பை முதலியவற்றைச் சேகரிக்கச்செய்து, நஞ்சினையுடைய வேம்பு முதலிய விறகுகளைச் சமித்துக்களாக மலைபோலமைத்துச் சென்றான். மூவாயிரம் யோசனைப் பரப்பில் அமைக்கப்பட்ட பொருள்களைப் பார்த்துச் சூரன், இனி நாம் வேள்வி இயற்றுவதற்கு ஆரம்பிக்கலாம் என்றெண்ணி விண்ணளவு உயரமிருந்த அவ்வச்சிரத்தம்பத்தைத் தனது வலிமையால் எடுத்து நிறுத்தினான். பின்னர் மதிலின் நான்குதிசை வாயில்களைக் காக்கும் காளிகளுக்குப் பூசையும். ஆடு முதலிய ஊன் பலிகளும் தந்து சென்ற சூரபத்மன், மதிலுக்குள் நெருங்கி நின்ற பூதகணத்திற்கும், பேய்க்கூட்டத்துக்கும் சோர் வில்லாது ஊன்பலியானவற்றைக் கொடுத்துக் காளிகளையும் வயிரவத்தொகைகளையும் அருச்சித்துப் பலிகளை ஈந்து, ஆயிரத்தெட்டு குண்டங்களிலும் நஞ்சு விறகிட்டுத் தீமூட்டி ஊன் அவி முதலியனபெய்து, அவற்றைத் தொடர்ந்து போற்றி வேள்வி செய்யுமாறு தாரகனை நியமித்தான். அடுத்து நூற்றெட்டு குண்டங்களிலும் அதேபோலத் தீ மூட்டி ஊன் இரத்தம் முதலிய அவிபெய்து, அவற்றில் தொடர்ந்து வேள்வி செய்யுமாறு சிங்கமுகனை ஏவினான். அதன்பின்னர் தான் வேள்வி செய்தற்குரிய பெரிய வேள்விக்குண்டத்தின் முன் சென்றான். அதனை மந்திரவிதியால் அருச்சித்து, அதில் நஞ்சு விறகால் தீக்கடைந்து எடுத்து மூட்டி, நெய், ஊன், உதிரம், சோறு, எண்ணெய், பால், தயிர் முதலியவற்றை ஆகுதிகளாகச் சொரிந்து வெண்பொரி தூவியும் வெண்கடுகு

முதலியவற்றை இட்டும் சிவபெருமானை நினைத்து
வீரயாகம் இயற்றுவானாயினான்.

இவ்வாறு சூரன் பெருவளம் பெற விரும்பிச் செய்த
வீரயாகத்தினின்றும் எழுந்த தீ, இப்பூமி முழுவதையும்
உண்டு விண்ணுலகையும் உண்பதற்கு எழுந்ததுபோல
யாவரும் அஞ்சுமாறு ஓங்கி மேலே சென்றது. அத்தீயானது
விண்ணிலே சென்றது, திசைகளையெல்லாம் சென்று
அடைந்து, பிரமனுடைய உலகம் முதலிய எல்லா
உலகங்களிலும் சென்று பரவிற்று, இவ்வண்ணம்
இறுதிக்காலத்தில் உலகினைச் சூழ்ந்து நிற்கும் தீயைப்போல
சூரபத்மனின் வேள்விக்குண்டங்கள் எரிவதையும், அவனது
அருஞ்செயலையும் அறிந்த இந்திரன் பெரிதும் அஞ்சினான்.
அப்பெரும் யாகத்தைக் கெடுக்க முயன்றும் அவ்வாறு
செய்ய இயலாதவனாய் துன்பக்கடலில் ஆழ்ந்தான்.
இவ்வண்ணம் பதினாயிரம் ஆண்டுகள் தன் தம்பியருடன்
சூரபத்மன் கடுந்தவஞ்செய்தும் கண்ணுதற்பெருமான்
காட்சியருளாமையால், தன்னினையோர்களை வேள்வியைத்
தொடர்ந்து புரியப் பணித்துத் தான் விண்ணிடையெய்தி
நின்று, வாளினால் தன் உடல் தசையை அறுத்து அறுத்துக்
குண்டத்துள் அவியாகப்பெய்து குருதியை நெய்யாகச்
சொரிந்து நின்றான். அவ்வாறு அவன் உடலில் அறுத்து
எடுத்த தசையெல்லாம் உடனுக்குடன் வளர்ந்தது.
அதைக்கண்ட சூரன் விம்மிதமடைந்து இது சிவனருள்
போலும் என்று ஓராயிரம் ஆண்டுகள் அவ்வகையே
தசையினாலேயே வேள்வியைச் செய்தான். அப்பொழுதும்
அண்ணலார் அருளாமையைக் கண்ட சூரன் முக்கிய
குண்டத்துத் தீயிடை மந்திரவிதியால் நிறுவப்பட்டுள்ள
வச்சிரத் தம்பத்தில் குதித்தான். அவ்வாறு குதித்தலும் அதன்
நுனியிலிருந்து உருவி அடிவரையில் சென்ற சூரபத்மனது
உடல் முழுதும் சாம்பராய்விட்டது. அந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட

அருகில் இருந்த சிங்கமுகாசுரன் பெரிதும் துயரமடைந்து உணர்வின்றி விழுந்தான். பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து எழுந்து பலவாறு புலம்பி அழுதான். தாரகனும் அவ்வாறே துயரக்கடலில் அழுந்தி அவ்வேள்விக்களம் முழுவதும் புரண்டு விண்ணவரும் அஞ்சும்படித் தரையைப் புடைத்துச் சோர்ந்து கிடந்தான். அச்செயல் கண்ட மற்ற அசுரர்களும் மிகவும் துக்கமுற்று கடல்போல் பொருமிப்புலம்பினார்கள்.

அசுரர்களின் வேள்வியில் நிகழ்ந்த விஷயங்கள் அனைத்தையும் தூதுவர்களால் அறிந்த இந்திரன் மனமகிழ்ச்சியடைந்தான். தேவர்கள் புடைகுழத் தன் ஐராவத யானையின் மீதேறிச்சென்று அவ்வேள்விக்களம் அடைந்து வேள்வித்தீயில் சூரன் மாண்டதையும் அவனது சோதரர்கள் அவனுக்காக அழுது புலம்புவதையும் நேரில் கண்டு எல்லையற்ற களிப்படைந்தான்.

சூரபன்மன் இறந்ததைச் சிங்கமுகன் ஆற்றாதவனாய்த் தனது ஆயிரம் சிரங்களில் பலவற்றை வாள்கொண்டு வெட்டிப் பிரதான வேள்விக்குண்டத்தில் இட்டான். ஆனால் வெட்டப்பட்ட சிரங்கள் பின்னரும் முளைத்தலைக்கண்டு, தன் முன்னோனாகிய சூரனைப்போலவே வேள்வித்தீயில் வீழ்ந்து இறக்கத்துணிந்து விரைந்தெழுதலும், அவன் கருத்தை அறிந்தருளிய ஞானப்பொடியணியும் நம் சிவபெருமான் ஒருமுதிய மறையவர் வடிவங்கொண்டு, கையில் தண்டுன்றி, சிங்கமுகனிடம் வந்து, "நீவிர் இவ்வாறு இரங்குவதற்குக் காரணம் என்ன?" என வினவியருளினார். எந்தைபெருமான் இவ்வாறியம்பத் தந்தைபோல் எனது துயரங்கண்டு வினவுகின்றார், இவர் அருள் நிறைந்த சிந்தையினர்போலும் என்று நினைத்துத் தங்கள் வரலாற்றினையும் தன்முன்னோன் வேள்வித்தீயில் வீழ்ந்திறந்ததையும், தானும் தம்பியும் அவ்வாறே

இறந்துபடத் துணிவு கொண்டதையும் கூறினான்.
 "அருளுடைய அந்தணரே! இங்கு உம்மைக்கண்டதனால்
 இத்தனைப்பொழுது காலந்தாழ்த்தினோம்" என்றும்
 கூறினான். சிங்கமுகனின் அவ்வுறுதியான மொழியைக்
 கேட்டருளிய சிவபெருமான் "உங்கள் மூத்த சஹோதரன்
 போல நீவிர் இறந்துபடாமல் அவனை இப்பொழுதே
 தீயினின்றும் எழுப்பி அருள்புரிவோம். உமது துயரத்தைக்
 கைவிடுவீர்" என்று மொழிந்தருளி கங்கை நதியினை
 நினைத்தருளினார். இறைவனார் நினைத்தருளியதும் கங்கை
 யானது அவ்வேள்விக்குண்டத்தில் புகுந்தது. அக்கணமே
 பாற்கடலில் ஆலால நஞ்சு உதித்தெழுதல் போல சூரன்
 பேராரவாரத்துடன் எழுந்தான். அதனைக் கண்ட இளையரும்
 மற்றவரும் அடைந்த பெருமகிழ்ச்சியை யாரே கூறவல்லார்?
 இவ்வாறு அசுரர் கூட்டம் பெருமகிழ்ச்சியடைய
 விண்ணிலே நின்ற இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் நடுக்கத்
 துடன் கவலைமேற்கொண்டு தத்தம் இடங்களைச்
 சென்றடைந்தனர்.

வேதியராகி வந்த சிவபெருமான் சூரனாதியோர்
 காணும்படி முக்கண்ணும் நான்கு தோள்களும் உடையவராகி
 உமாதேவியாருடன் கூடியவராய் விடையின் மீது காட்சி
 தந்தருளினார்.

நாரிபா கழும்இமையா முக்கண்ணும்
 திருப்புயங்கள் நான்குமாகி
 மூரிமால் விடைமேல்கொண் டெம்பெருமான்
 மேவுதலும் உன்னிநோக்கிப்
 பாரின்மீ மிசைவீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து
 பலமுறையும் பரவிப் போற்றிச்
 சூரனா ராதபெரு மகிழ்சிறந்து துணைவரொடும்
 தொழுது நின்றான்.

அடங்காப் பெருமகிழ்ச்சியுடன் நிலமிசை வீழ்ந்து பன்முறையும் தம்பியரோடு தொழுது தோத்திரம் பாடி நின்ற சூரபன்மனின் முகம் நோக்கிப் பரம கருணாமூர்த்தியாகிய சிவபெருமான், “சூரனே, நெடிது காலம் நம்மை நினைந்து கடுந்தவமியற்றி உடல் வருந்தினை. நீ வேண்டிய வரங்களைக் கேட்பாயாக” என்று அருளோடு கூறினார். பிரமதேவன் முதல் அனைத்துத் தேவர்களும் “எமது தலைமையெல்லாம் இன்றோடு ஒழிந்தது” என்று இரங்கும் வண்ணம் சூரன் வரங்களைக் கேட்கலானான்.

“எம்பெருமானே! புவனங்கள் பலகொண்ட அண்டங்களுக்கெல்லாம் நான் அரசனாகவேண்டும். அவைகளைக் காக்க ஆக்ஞா சக்கரமும், நினைத்த மாத்திரத்தில் அவ்வண்டங்களுக்குச் செல்வதற்கு ஊர்திகளும், திருமால் முதலிய அனைவரையும் வெல்லுவதற்குரிய ஆற்றலோடு பலபடைகளையும் அருளவேண்டும். எந்நாளும் அழியாது இருக்கின்ற மேனியும் வேண்டும். மற்றும் எஞ்ஞான்றும் அழியாதிருக்கும் வரமும் உதவல் வேண்டும்” எனச் சூரபன்மன் வேண்டி நிற்கப் பிறைச்சந்திரனைத் தலையி லணிந்த கருணாகரக் கடவுள் அவனுக்கருள் புரியலானார்.

“சூரபன்மனே! ஆயிரங்கோடி அண்டங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை நூற்றெட்டு யுகங்கள் நீ ஆள்வாய்” என்றருளிச் செய்து, அவ்வண்டங்கள் தோறும் விரைவில் செல்லும் வண்ணம் இந்திரஞாலம் என்னும் இரதத்தையும் வழங்கி, ஆயிரத்தெட்டு அண்டங் களையும் காக்கும் வல்லமை பொருந்திய ஆக்ஞாசக் கரத்தையும் வழங்கியருளினார். மேலும் சிங்கவாகனம் ஒன்றும், விண்ணவர்கள் யாவருக்கும் முதல்வனாம் மேன்மையையும், வானவர்கள் தானவர்கள் மற்றும் உள்ளவர்கள் யாவரையும் வெற்றிகொள்ளும் ஆற்றலோடு

பாசுபதக்கணை முதல் மற்றும் தெய்வப் படைக்கலன் களையும், எந்நாளும் அழிந்திடாது ஏற்றமிகும் வச்சிரயாக் கையையும், ஒரு பெருங்கடல்போல் பதினாயிரங்கோடி வெள்ளம் தேர், யானை, குதிரை, காலாள் ஆகிய நான்கு வகையான படைகளையும் கொடுத்தருளினார். பின்னர் தம்மை வணங்கி நின்ற அவன் தம்பியர் இருவரையும் பார்த்துச் சூரனைப் போலவே நீவிரும் வீரம்படைத்து நூற்றெட்டுயுகங்கள் மேவுவீர்கள், தேவர்கள் முதலியோரை வெற்றிகொள்ளுவீர்கள். நமது சத்தியேயன்றி உங்களை வெல்லுபவர் எவருமில்லை என்றருளிச் செய்தார்.

தேவர் யாவருஞ் சென்று தொழப்படு
மூவ ராகி மொழிந்திடு நுங்களைத்
தாவி லாதநஞ் சத்தியொன் றேயலால்
ஏவர் வெல்பவர் என்று விளம்பிமேல்.

மற்றும் அவர்களுக்கும் தமது பாசுபதப்படைக் கலன்களும் தந்தருளி மறைந்தருளினார்.

5. சுக்கிரனுபதேசமும் சூரனின் திக்விஜயமும்

கண்ணுதற்கடவுளின் அளப்பிலாக் கருணையால் சூரபன்மன் பெருவளங்கள் பெற்றது தெரிந்து அசுரசैनயங்கள் ஆரவாரஞ்செய்து அவனை வணங்கி நிற்க, அவர்களுக்குத் தண்ணளி காட்டிச் சூரன் தம்பியரோடு தந்தையாகிய காசிப முனிவரையடைந்து வணங்கித், தான் பெற்ற பெரும்பேற்றினை எடுத்துக்கூறி, இனி நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும் என்று வினவினான். மைந்தனின் வார்த்தை கேட்டுக் காசிபர் இந்திரனது வாழ்வுக்கு முடிவு வந்துவிட்டதோ, தேவர்கள் அனைவருக்கும் துன்பம்

சூழ்ந்ததோ, மறையவரது ஒழுக்கநெறிக்குக் கேடு வந்துள்ளதோ, எந்தையார் அருள் இத்திறமோ எனத் தனதுள்ளத்தில் எண்ணி வருந்தினார். பின்னர் மைந்தர்களை நோக்கி "உங்கள் குருவாகிய சுக்கிராசாரியாரைச் சென்று அடைதிரேல் அவர் உங்களுடைய இச்செல்வம் மேலும் பெருக உரிய உபதேசங்களைச் செய்வார்" என்று கூறி அவர்களைச் சுக்கிரன்பால் விடுத்தார்.

தனயர்கள் மூவரும் தந்தையாரிடம் விடைபெற்றுத் தங்கள் பெரும் படையோடு சுக்கிராசாரியாரை அணைய, சுக்கிரன் எதிர்கொண்டழைக்கச், சூரன்தாரகனைப் படைகளைக் காத்து நிற்கச்செய்து சிங்கமுகனோடு சுக்கிரனின் இருக்கையை அடைந்தான். அசுரகுரு பெருமகிழ்ச்சியுடன் ஆசனமளித்தலும், சூரனும் தம்பி சிங்கமுகனும் அமர்ந்தார்கள். அவர்களை நோக்கிச் சுக்கிரன் "நீவீர் இங்கு வரக்காரணமென்னவோ" என வினவ, அவர்கள் தாங்கள் வரம்பல பெற்றுத் தந்தையாகிய காசிபமுனிவர்பால் சென்றதும் அவர் கூறிவிடுத்தமையுங் சொல்ல, சுக்கிரன் மிகவும் உவகையடைந்து அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யலானார்.

"பதி, பசு, பாசம் என்று கூறப்படும் மூன்றும் கடவுள் உருவேயாகும். புண்ணியம், பாவமென்றும், அவற்றுக்குரிய இன்பதுன்பமென்பதும், இம்மையிற் செய்த வினையின் பயனை மறுமையில் அனுபவிப்பர் என்பதும், மற்றும் இவ்வாறு கூறப்படுவதெல்லாம் அறியாதார் கூற்றேயாம். கிடைத்த சுகத்தை உலகில் அனுபவிப்பதே அறிவு ஆகும். தேவர்கள் அனைவரைக்காட்டிலும், திருமால் முதலியோரைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததான அரசும், வெற்றியும், ஆணையும் தொலையாத செல்வமும் உனக்குக் கிடைத்துள்ளது. உன்னையே பிரம்மம் என்று தெளிவாகத்

தெரிந்து கொள்வாயாக. நான்முகன் திருமால் முதலியோரை அவர்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று எண்ணி வணங்காதே. எப்பொழுதும் தேவர்கள் உங்கட்குப் பகைவர்கள் ஆவர். அவர்களை வென்று அவர் செல்வத்தையும் அழிப்பாய். தேவர்கட்கு அரசனாகிய இந்திரன் என்பவன் எல்லை யில்லாத அசுரர்களுடைய உயிரைக் கொண்டவன். அவன் தப்பியோடாதவண்ணம் விரைவில் அவனைப்பிடித்துத் தளையிட்டுச் சிறையில் அடைப்பாயாக. சிறையிடுவதே யல்லாது கொடுமைகள் பலவுஞ்செய்து வேதவாய்மை யாளரை, தேவர்களை, திக்பாலகர்களையெல்லாம் ஏவல் கொள்வாய், அவர்களுடைய பதவிகளையெல்லாம் அசுரர்களுக்கு அளிப்பாய். கொலை, களவு, காமம் மற்றும் சொல்லப்படுகின்ற வஞ்சமனைத்தையும் நிலையாகப் புரிவாய். அவற்றால் உனக்கு வரும் தீது ஒன்றுமில்லை. அவற்றைச் செய்திடாயேல் உனக்கு வேண்டியவையெல்லாம் உலகில் கிடைக்காது. மற்றும் உன்னை எவரும் அஞ்சார். உன் ஆணையும் செல்லாது. சிவபெருமான் உனக்குத் தந்த அண்டங்கள் ஆயிரத்தெட்டையும் சைனியத்தோடு இப்பொழுதே சென்று உன்னுடைய ஆணையை ஆங்காங்கு நிலைநிறுத்தித் திக்விஜயம் செய்துவந்து உனது அரசினை ஆளவேண்டும்.”

இவ்வாறு சுக்கிராசாரியார் கூறி தீயஉரையை நல்லுபதேசமாகக்கொண்டு, “எந்தையே! தேவரீர் கூறியது நன்று. உமது ஏவலின்படி நிற்பேன். சிவபெருமான் எனக்களித்த ஆயிரத்தெட்டு என்று சொல்லப்படும் அண்டங்களின் நிலைமையையெல்லாம் எனக்கு உரைக்கவேண்டும்” என்று சூரன் வினவச், சுக்கிரனும் அவ்வண்டப்பகுதிகளின் நிலைமையையெல்லாம் விவரமாகக்கூறி, இவற்றை நீயே நேரில் கண்டு தெரிந்து

கொள்ளென்று சொன்னான். சூரபன்மன் பெரிதும் மகிழ்ந்து குருவின் திருவடிகளை வணங்கிச் சிங்கமுகனோடு விடைபெற்றுவந்து, தாரகனிடம் ஆசிரியனிடம் நிகழ்ந்த வற்றைக் கூறினான். அவனும் அப்படியாயின் நாம் பகைவர்களை வென்றிட உடனே புறப்பட வேண்டும் என்று கூறினான். அப்பொழுது, கண்ணுதற்கடவுள் மூவருக்கும் எண்ணுதற்கரிய வரங்களை அளித்தருளிய செய்தியை சிந்தையிற்கொண்டு அவர்களுடைய தாயான மாயை அங்குத்தோன்றி அவர்கட்கு ஆசி கூறினாள். "மைந்தர்களே! உங்களுடைய வேள்வியின் செய்கையும் அதனுக்கு ஈசன் நல்கியருளிய வரங்களுங் கேட்டறிந்தனன். உங்களைக் காணவந்தேன். இந்திரன் முதலிய தேவர்களை உங்கள் வலிமையால் வென்று நெடுங்காலம் இவ்வுலகை அரசுபுரியுங்கள். நான் அடிக்கடி வந்து உங்களைக்கண்டு செல்வேன்" என்றுகூறி வணங்கி நின்ற அவர்களிடம் விடைபெற்றுச் சென்றாள். அதன்பின் சூரன் தனது சைனியங்களை அழைத்து "நாம் குபேரனது நகருக்குச் செல்ல பறையறையுங்கள்" எனப் பணித்தான்.

அவ்வாறே பறையறிவித்ததும் ஊழிக்காலத்து வெள்ளம் போலச் சேனைவெள்ளம் புறப்பட்டுச்சென்று குபேரனுடைய நகரமான அளகாபுரியைச் சென்றடைந்தது. சிவபெருமான் அளித்த இந்திரஞாலத்தேரின்மீது சூரபன்மன் அசுரர்கள் தொழும்படிச் சென்றான். அவனது இருபுறத்திலும் சிங்கமுகனும் தாரகனும் தேர்களின் மிசையேறி வந்தனர். அசுர சேனைகளின் தலைவர்களும் அவரவர்க்குரிய தேர்களில் வந்தனர். பூதங்கள் நடுங்கும்படி, நாகர்கள் அச்சமுறும்படி, விண்ணுலகமும் திசைகளும் நடுங்கும்படி, மற்றும் மலைகளும் கடல்களும் நடுங்கும்படி சூரபன்மனின் சைனியங்கள் சென்றன.

இன்னபான்மையில் பெரும்படையுடன் சூரபன்மன் குபேரனது நகரை வளைத்தனன். இச்செய்தியை ஒற்றரால் அறிந்த குபேரன் மிகவும் அஞ்சி அசுரரை வெல்லுதல் அரிது; சிவபெருமான் அளித்த வரங்கொண்டுள்ளவர்களாதலின் அவர்களைப் புகழ்ந்து ஆசிகூறுவதே கடன் என்று துணிந்து சூரனிடஞ்சென்று தொழுது போற்றி, ஆசிகள் பலகூறி "நான் உங்களுக்கு அடியவன்" என்றுகூறச் சூரனும் மகிழ்ந்தான். அசுரசேனைகள் அளகைமாநகரைக் கொள்ளயிட்டு அருமையான பொருள்களையெல்லாங் கவர்ந்து சென்றன.

குபேரனைத் தனதாதிக்கத்தில் இருக்கச்செய்து, சூரன் வடகிழக்கு திசை சென்றான். அது கழுத்தில் நீலநிறமுடைய சிவபிரானின் சாருபம் தாங்கிய ஈசானன் என்பவன் வைகும் நகர் எனக்கண்டு அதனைவிட்டு, இந்திரன் ஆட்சிபுரியும் கிழக்குத் திசை நோக்கிச் செல்லும்பொழுது இந்திரன், சூரன் படையோடு வருவதையறிந்து விண்ணிலே அஞ்சியோடிப் பதுங்கினான். அஃதறிந்த சூரன் இந்திரனது நகரைத் தீக்கிரையாக்கி அடுத்த திசையிலிருக்கும் அக்கினியை எதிர்க்கச்சென்றான். அக்கினி கடுங்கோபத்துடன் அசுரசேனையை எரித்து நாசமாக்கினான். அதுகண்ட தாரகன் சிவபிரானின் படைக்கலமாகிய பாசுபதாஸ்திரத்தை எடுத்து விட முயற்சி செய்யும்பொழுது, அக்கினிதேவன் இக்கணைக்கு எதிராக வேறோர் கணையுமில்லையாகையால் இது விரைவில் எல்லா உலகங்களையும்ழித்து நம்மையுந் தொலைத்துவிடும் என்று அச்சங்கொண்டவனாய்த் தனது வடிவைச் சுருக்கிக்கொண்டு தாரகனிடஞ்சென்று பணிந்து நின்றான். "என் பிழையைப்பொறுக்கவேண்டும்" என்று அஞ்சிப் பணிந்து நின்ற அக்கினியிடம் கோபம் தவிர்ந்து தாரகன் இரக்கங்காட்டி, அக்கினியைக் கொல்லவேண்டும் என்று ஆரவாரித்த அசுரரை விலக்கி அவனைத்தன் ஊர்போக

விடுத்தான். அக்கினியைத் தாரகர் விடுக்கும் முன்னரே அசுரசேனை அவன் நகரைக் கொள்ளையடித்து அங்குள்ள வளங்களையெல்லாம் வாரிச் சென்றது. அக்கினி வெட்கத்துடன் தன் நகரம் சென்றான்.

அடுத்து அசுரசேனை தென்திசையை நோக்கிப் புறப்பட்டது அதனையறிந்த இயமன் இடியுறும் அரவம் என்ன அஞ்சி, "இவன் சிவபிரானிடம் பெறுதற்கரிய வரங்கள் பல பெற்றவனாகையால் இவனை எதிர்த்தல் கூடாது" என்று சூரனெதிரில் வந்து பணிந்து நின்றான். இயமனின் செய்கை நோக்கிச் சூரன் மகிழ்ந்து "நீ இங்கு உன்பரிசனத்தோடு உனது பணியைச் செய்து கொண்டிருப்பாய்" என்று ஏவித் தன் சேனையோடு நிருதியின் மேல் விரைவில் சென்றான். நிருதியும் இவர்களை எதிர்த்துப் போரிடுவது இயலாததொன்று என முடிவு செய்து சூரனை அணுகி அவனை வாழ்த்தி அவனடி வணங்கி நான் உன் இனத்தவன் என்று கூற அவுணர் கோமான் நிருதியின் நகரை நீங்கி மற்றத்திசைகளின் மீது தன் படைகளைச் செலுத்தினான்.

அவுணர் படையெடுப்பைக் கேட்ட வருணனும் வாயுவும் மறைந்து சென்றுவிட, அசுரப் படைகள் அவர்களுடைய நகரங்களில் புகுந்து அங்குள்ள செல்வங்களையெல்லாம் கவர்ந்து சென்றன. பின்னர் பாதாள உலகஞ்சென்று அங்கு இருந்த அசுரர்கள் போற்றி செய்ய அவர்கட்கு அருள் செய்து, ஆதிசேடன் வாழும் நாகர்கள் உலகம் சென்று, அங்குத் தேவர்களால் வைக்கப்பட்டிருந்த அமிர்தத்தினைத் தம் வலிமையால் வாங்கிச் சூரனும் தம்பியரும் துய்த்தனர். ஏனைய இடங்கள் தோறும் சென்று தங்கள் புகழை நாட்டிப் பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் திருமாலின் மீது படையெடுத்தனர். தம்மீது போருக்கு வந்த

அவுணர்களைக் கண்டு திருமால் பெருஞ்சினங்கொண்டு கருடன் மீதேறிச் சங்கு, சக்கரம், கதை, வாள், வில் ஆகிய ஐந்து ஆயுதங்களுடன் அவர்களை எதிர்த்துப் போர் செய்தார். அசுரர்களை வளைத்து சுற்றித் தன் எண்ணிலாத உருவத்தைக் காட்டி அமரர்கள் ஆரவாரம் செய்யும்படித் திருமால், கடும்போர் செய்து அசுரர்களைக் கொன்று குவித்தார். அதுகண்டு தாரகன் 'அஞ்சேல்' என்று அசுரருக்கு அபயம் அளித்துப் பெரிய தனது வில்லுடன் வந்து அச்சுதன் மீது கணைமாரி பொழிந்தான். தாரகனும் தனது மாயையால் பல உருவங்கொண்டு போரிட்டான். திருமால் தாரகன் மீது கணக்கற்ற கணைகளைப்பொழிய அவற்றையெல்லாம் தனது கதையினால் விலக்கி முன்னேறுவதைப் பார்த்து திருமால், பெரிதும் கோபம் கொண்டு தனது சக்கராயுதத்தைத் தாரகன் மீது ஏவினார். ஒரு கணநேரத்தில் உலகமனைத்தையும் ஒழிக்கும் வலிமை படைத்ததேனும், அச்சக்கரமானது சிவபெருமானின் வரபலத்தினால், தாரகன் கழுத்தை வந்தனுகி ஒரு செம்பொன் ஆரம்போல் அமைந்தது. "தவத்தினும் ஆக்கமுண்டோ" என்று அதிசயப்படுகிறார் கச்சியப்ப சிவாசாரியார். அதனைக் கண்ட திருமால் இனி அவர்களை வெல்வது இயலாதென்று உணர்ந்து தாரகனை அண்டிச் சென்று, "தாரகனே! தகூன் யாகத்தைச் செற்ற வீரனேயல்லாது உனக்கு ஒப்பார் யாவர் உளர்? சக்கராயுதம் உனக்கு மணியாரம் ஆயிற்றென்றால் இனிபோரும் உள்ளதோ? உனது வலிமையே இத்தகையதென்றால் உன் மூத்தசஹோதரர்களைப் பற்றிச்சொல்லவும் வேண்டுமோ? சிவபெருமானை நோக்கி வேள்விபுரிந்த அவுணர்களில் உங்களைப் போன்று வலிமை பெற்றவர் ஒருவரும் இல்லை. உங்களை வெல்லுபவர் எவருமில்லை, நீவிர் எம்மைச் சேர்ந்தவராவீர்" என்றெல்லாம் புகழ்ந்து, அசுரர்கோனை வாழ்த்தி வரம்பில்லா ஆசிகள் வழங்கிச் சென்றார்.

நிகழ்ந்தவை யனைத்தையுமறிந்த சூரன் பேருவகை கொண்டு தம்பியைப்புல்லி மகிழ்வெய்தித் தன் சேனையோடு அப்பால் சென்றான். ஆகாயத்தில் ஏகும்பொழுது சூரியன் முதல் யாவரும் அவனை வாழ்த்தினார்கள். சூரன் சுவர்க்கலோகம் சென்றான்.

அவுணர்கோன் சுவர்க்கலோகம் நோக்கி வருவதையறிந்த இந்திரன் அஞ்சி, உயிர்த்து, அலந்து, தேம்பி, அவுணரை எதிர்த்தால் நிச்சயம் இவ்வுயிர்க்கு இறுதி யேற்படும் என்று நினைத்துத் தனது மனைவியுடன் குயிலுருக்கொண்டு மறைந்து போயினன். அசுரர்கள் அவனைத்தேடிக் காண்கிலராகி அங்கிருந்த தேவர்களையெல்லாம் பிடித்துத் துன்புறுத்தினர். தேவர்கள் சூரனைத் தொழுது போற்றிடச் சூரன் நகைத்து "உம் செய்கை நன்று, நமது பணிகளை மேற்கொண்டு இவணிருப்பீர்" என்று அவரை விட்டுச் சென்றான்.

மார்க்கண்டேயனாதியோர் வாழும் மகலோகம் முதலியவற்றுக் கெல்லாஞ்சென்று அவர்கள் அனைவரும் வாழ்த்திடச், சூரன் தனது பெரும்படையுடன் பிரம்மதேவனின் சத்தியலோகம் சென்றான். பிரம்மதேவன் சூரபன்மனை எதிர்கொண்டு, நல்வரவு கூறி, அவனை வாழ்த்தி, பாட்டன் பேரன் உறவு முறைகூறி, பிரம்மாஸ்திரம் முதலிய தெய்விகப் படைக்கலன்களையும் மற்றும் வில், தேர் முதலியனவையும் அளித்தான். சூரன் பிறகு வைகுண்டத்தை அடைந்து திருமாலினால் மிகவும் உபசரிக்கப்பட்டான். பின்னர் சூரபன்மன் சிவலோகமடைந்து, சேனையைப்புறத்தே நிறுத்தித் தன் தம்பியரோடு போய் நந்திதேவர் ஆணைபெற்று உள்ளே சென்று உமாதேவியாரோடு விளங்கும் சிவபெருமானைத் தரிசித்து வணங்கித் துதித்தான். பரமேஸ்வரன் கருணை செய்து இனிந் ஏனைய அண்டங்களிலும் சென்று

வெற்றிகொண்டு நமது ஆணையால் அகிலம் யாவையும் புகழுடன் அரசுபுரிந்திருப்பாய் என்று அருள்செய்யப் போற்றிப் பெருமானிடம் விடைகொண்டு மீண்டான். வெளியிலே வந்த சூரனுக்கு மற்றைய அண்டங்களுக்குச் செல்லும் வழியை உருத்திரக்கணங்கள் காட்டச் சேனையுடன் சூரன்சென்று யாண்டும் 'வெற்றிகொண்டான். எஞ்சிய அண்டங்களையும் ஆங்காங்கு இருந்த உருத்திர கணங்கள் வழிகாட்டச் சென்று அவ்வண்டங்களில் வாழ்ந்த வானவரையும் வென்று வளங்களையும் கவர்ந்து, தனது அரசை நிலைநாட்டினான். தனது நம்பிக்கைக்குரிய அசுரர்களை அண்டங்கள்தோறும் வேந்தர்களாக்கித் தன் துணைவரோடு மீண்டு இவ்வண்டப்பித்திகையுட் சென்று பெறுதற்கரிய துறக்கநாடுற்றான்.

விண்ணுலகடைந்த சூரனின் வெற்றியைத் தூதர்களால் கேள்வியுற்ற மாயையின் தந்தையாகிய அசுரேந்திரன், குருவாகிய சுக்கிரனையடைந்து, சூரபன்மனைக்காணத் தான் விரைவில் செல்லுவதாயும் அதற்கு முன் தன்னைப் பற்றிய செய்திகளைச் சூரனிடம் கூறுமாறு அவரை முன்னர் அனுப்பினான். சுக்கிராசாரியார் சூரபத்மனாலும் மற்றவராலும் பரமேஸ்வரனையே கண்டதுபோன்ற பெருமகிழ்ச்சியுடன் எதிர்கொண்டழைக்கப்பட்டு உபசாரங்கள் பல செய்யப்பட்டார். சுக்கிரன் அவர்கட்கு ஆசி கூறி, மாயையின் தந்தையாகிய அசுரேந்திரனின் வரவுபற்றிக் கூறினார். அசுரேந்திரன் வந்ததும் பாட்டனாகிய அவனைப் பெருமகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று உபசரித்து வணங்கி விடைபெற்றுச் சூரன் தம்பியரொடும் பரிஜனங்களோடும் பூவுலகடைந்தான்.

சூரபன்மன் நிலவுலகடைந்தான் என்பதையறிந்த பிரம்மதேவன், இந்திரன், மற்றுமுள்ள தேவர்கள் முனிவர்கள் ஆகியோர் ஒன்றுகூடி திருமால் துயில்கொள்ளும்

பாற்கடலுக்கு வந்தார்கள். திருமாலைத் தொழுதிறைஞ்சி
 சூரனால் தாங்கள் அடைந்த சிறுமைகளை விளம்பி, இனி
 செய்யக்கடவது என்ன என்று கேட்டார்கள். அவர்களுடைய
 வார்த்தைகளைக் கேட்ட திருமால் கூறினார் "அற்பனாகிய
 தக்ஷனது வேள்வியில் கலந்துகொண்டதால் அடைந்த
 சிவாபராதத்தை யாரே விலக்க முடியும்; சிவபிரானது
 வரபலத்தால் எல்லா அண்டங்களையும் வென்றுள்ளான்;
 அவனை நாம் வெல்ல இயலாதாகையால் அவனைச் சென்று
 காண்பதே இப்பொழுது செய்யக்கடவது." திருமாலின்
 வார்த்தைகளுக்கிணங்கி தேவர்கள் முனிவர்கள் யாவரும்
 சூரபன்மனிடம் சென்று அவனுக்கு ஆசிகூறி நின்றார்கள்.
 தேவர்கள் கூட்டத்தில் இருந்த பதினோருகோடி
 உருத்திரர்களைக் கண்ட சூரன் "இவர்கள் சிவபெருமானின்
 சாருபம் பெற்றுள்ளனர், எண்ணிக்கையில் மிக்குள்ளார்கள்,
 இவர்கள் யாவர்" என்று வினவினான். அவர்களுடைய
 வரலாற்றைச் சூரனுக்குச் திருமால் கூறலானார்.

6. உருத்திரர் வரலாறும் சூரபன்மன் பட்டாபிஷேகமும்

"மன்னர் மன்னனே, உருத்திரர் வரலாறு கூறுவேன்,
 கேட்பாயாக" என ஆரம்பித்துப் பின்வருமாறு கூறினார்
 திருமால். "முன்னொரு கல்பத்தில் பிரம்மதேவன்
 மூவகையான உலகங்களைப் படைத்து அகந்தைகொண்டு
 தானே பரம்பொருள் என்று நினைத்துப் பரமேசுவரனை
 மறந்திருந்தான். அதனால் அவனது சிருட்டித்தொழில்
 பெருகாதிருந்தது. அதனையறிந்து அதற்குக் காரணம்
 என்னவோ என்று ஆராய்ந்து எந்தையை மறந்ததே காரணம்
 என்று தெளிந்து அப்பரமேசுவரனை நோக்கிப்
 பெருந்தவஞ்செய்தான். நெடுநாளாகியும் சிவபிரான்

அருள்கிட்டாமையால் பெருந்துயரம் கொண்டு
 பேதையர்போலக் கண்ணீர் விட்டு அழுதான். கண்ணீர்த்துளி
 விழுந்த இடமெல்லாம் பேயாகியெழுந்து பெருங்கூட்ட
 மாகிநின்றன. அதனால் கடுந்துன்பமெய்தி கீழே விழுந்து
 மூர்ச்சையானான். அப்பொழுது அனைத்துயிர்க்கும்
 உயிராகிய சிவபெருமான் பிரமனுக்கு உணர்வு வரச் செய்து,
 அவன் கனவில் நண்ணி, "மைந்தனே! இனி வருந்தற்க,
 எழுதி" என்றருளி மேலும், "உன்னையே பரம் என்று
 மதித்து எம்மை மறந்தமையால் உனக்கு இம்மாதிரி
 நேர்ந்தது. உன்தொழில் விரைவில் நடைபெற நம்பக்கல்
 உள்ளவர்களை யனுப்பிவைப்போம்" என்றும் அருள்
 செய்தார்.

பிரம்மதேவன் சிந்தை தெளிந்து எழுந்தான். அப்பொழுது
 சிவபெருமானருளால் பதினொருவர் உருத்திரகணத்தவர்
 அவனது நெற்றியிலிருந்து தோன்றி, அவன் முன்னே
 நின்றனர். "நீவிர் யாவர்" என்று அயன் வினவலும்
 அவர்கள், "உனது சிருட்டித் தொழில் கூடும்படி இறைவர்
 எங்களை உன்பாலனுப்பினார்" என்ன, "அங்ஙனமாயின் நீர்
 சிருட்டி செய்வீர்" என அயன் அவர்களை வேண்டினான்.
 சிவபிரானது திருவடிவங்கொண்ட அப்பதினோரு
 உருத்திரரும் தங்களைப் போலவே பதினோரு கோடி
 உருத்திரத் தொகையைப் படைத்தனர். அது கண்ட
 பிரமதேவன் "உயிர்களின் வினைக்கீடாகப்
 படைத்தலேயன்றி நீவிர் இவ்வாறு செய்தல் முறையன்று"
 என்றான். "நீயே முன் போல்படைத்தல் தொழிலைச்செய்து
 கொண்டு இவண் இருத்தி" என்று பிரமனுக்குத் தெளிவு
 வரச்செய்து, தாமளித்த பதினோருகோடி உருத்திர
 கணங்களையும் தேவர்கள் கூட்டத்தில் சேர்ந்து இருப்பீர்
 என்றருளிச்செய்து தங்கட்குச் சிவபிரான் முன்னாளளித்த
 பழைய புவனங்கள் சென்று அடைந்தனர். இவ்வாறு

திருமால் கூறக் கேட்ட சூரன், உருத்திரர் வரலாற்றை அறிந்துகொண்டான்.

சூரபன்மன் தான் அரசியற்றி இனிதே உறைதற்கேற்ற ஒப்பற்ற ஒரு நகரத்தினை விரைவில் உண்டு பண்ணுமாறு தேவதச்சனை ஏவினான். அவனும் சுக்கிராசாரியார் உரைத்த எல்லைகள் முதலியவைகளை மனதுட்கொண்டு தென்கடல் சென்று அதன்மத்தியில் பதினெட்டாயிரம் யோசனை பரப்புள்ளதாய், திரைகடலையே அகழாகவைத்து, அரியதொரு நகரத்தையமைத்து, அதற்கு வீரமஹேந்திரபுரம் என்னும் பெயரையமைத்தான். அப்பெருநகரத்தின் எட்டுத் திசைகளிலும் ஏம்புரம், இமையபுரம், இலங்கைபுரம், நீலபுரம், சோம்புரம் எனப்படும் சுவேதபுரம், அவுணர்புரம், வாமபுரம், பதுமபுரம் என்னும் எண்பெருநகரங்களையும் உண்டாக்கினான். வீரமஹேந்திரபுரத்தை இவ்வாறு சிறப்புடன் அமைத்தபிறகு வடகடலுக்குச் சென்று அதன்நடுவில் வீரமஹேந்திரபுரிக்கு ஒத்த பரப்பும் சீருங்கொண்ட ஆசுரம் என்ற ஒரு நகரத்தைச் சிங்கமுகாசுரனுக்காக உண்டாக்கினான். மற்றுமுள்ள கடல்களின் நடுவேயமைந்த தீவுகள் தோறும் சூரபன்மனின் பெருஞ்சேனையெல்லாஞ் சுற்றமோடு தங்குவதற்கு நகரங்கள் பலவற்றை அமைத்தான். அதன்பின்னர் மேருமலைக்குத் தென்பால் நாவலந்தீவினிற் கூடிய ஏமகூடம் பக்கம் சென்று அங்கு மாயாபுரம் என்றொருநகரினை இளையவனாகிய தாரகாசுரனுக்காக அமைத்துச் சென்று சூரனுக்கு உரைத்தலும், சூரபன்மன் மகிழ்ச்சிகொண்டு சேனையோடு தனது நகரையடைந்தான்.

வீரமஹேந்திரம் சென்றடைந்த சூரபன்மன், தேவதச்சன் நகரையமைத்துள்ள சீரினைக்கண்டு வியந்து தனக்கென அமைக்கப்பட்டிருந்த மாளிகையை நண்ணினான். அப்பொழுது நான்முகன், திருமால், முதலியோர்

சூரபன்மனுக்கு முடிசூட்டிட வேண்டும் பொருள்கள் யாவையும் உய்த்தனர். அவனை உயர்ந்ததோர் ஆசனத்தில் அமர்த்தி புண்ணியதீர்த்தங்களால் அபிஷேகம் செய்தார்கள். தேவர்களால் அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டபின்னர் சூரபன்மன் அழகிய பொன்னாடையும், அணிகலன்கள் பலவுமணிந்து, மலர்மாலைகள்கூடித் தன்பக்கலில் தம்பியர்வர, அன்புமிக்க அசுரர்கள் போற்ற, சுக்கிராசாரியாரும் முனிவர்களும் வாழ்த்த, அசுரேந்திரன் போற்றல் செய்யத் தேவர்கள் நடுங்கி நாணிப்போற்ற, மனத்தளர்ச்சியுடன் இந்திரன் பின்னே செல்லச் சென்று, சிங்காசனத்தின் மீதேறிச் சிறப்புடன் வீற்றிருந்தான். அச்சமயத்தில் திருமாலுக்கே தகும் என்று உரைக்கத்தகுந்த இந்திரத் திருமாமுடி ஏந்தி நான்முகன் சூரபன்மனுக்குச் சூட்டினான்.

வந்து சீய மணித்தவி சேறினன்
அந்த வெல்லையில் அச்சுதற் காமெனும்
இந்தி ரத்திரு மாமுடி ஏந்தியே
சுந்த ரத்தொடு நான்முகன் சூட்டினான்.

அசுரர்கள் அனைவரும் அன்புடன் அவன் அடியில் வீழ்ந்து பணிந்து அளவில்லா மகிழ்ச்சியடைந்தனர். தேவர்களும் முனிவர்களும் ஆசிகள் பலகூறி மலர்மாரி சொரிந்தனர். சூரன் தனது அரியாசனத்தின் இருபுறத்திலும் திருமால், பிரமன் ஆகிய இருவரையும் நிறுத்தினான். அவன் ஏவலின்படி இந்திரன் களாசி (தாம்பூலப்பபுகம்-வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டு உமிழும்பாத்திரம் என்று வடமொழி ஸ்காந்தம் கூறுகிறது) ஏந்தக், குபேரன் அடைப்பையும் (வெற்றிலைப்பை) வாயு கவரியையும் கைக்கொண்டார்கள். அசுரேந்திரன் (தேவர்களை வேலை வாங்குவதற்காக) அழகிய உடைவாளை ஏந்தி நின்றான். சூரியனும் சந்திரனும் சூரனுக்குக் குடை பிடித்தார்கள். வருணனும் அவன் புதல்வர்களும் ஆலவட்டம் (விசிறி) வீசினர். யாழிலே

வல்ல கருடர், கந்தருவர், சித்தர் ஆகியோர் அங்கு யாழிசைத்து நின்றனர். இயமனும் அக்கினிதேவனும் கையில் பிரம்பேந்தி யாவரும் ஒதுங்கி வழிவிட்டு நிற்க எரிபோல் விழித்து இடிபோல் ஆர்த்து கூட்டத்தை நெறிப்படுத்தும் பணியை மேற்கொண்டனர். நிருதியானவன் கெண்டிகையை (வைதிகானுஷ்டானத்துக்குரிய ஜலபாத்திரம்) ஏந்தி நின்றான். அசுரகுருவாகிய சுக்கிரன், தேவகுருவாகிய பிரஹஸ்பதிதேவர் ஆகிய இருவரும் பொன்கலசங்களில் தூய கங்கை நீரை நிரப்பிச் சூரன்மீது தெளித்து (இது ப்ரோக்ஷணம் எனப்படும்) ஆசி கூறினார்கள். அரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை முதலிய தேவ நடனமாதர்கள் நடனம் ஆடினர். இம்மாதிரியாகத் தேவர்களும் மற்றவர்களும் கூடி தமக்கிடப்பட்ட பணிகளைச் செய்யச் சூரபன்மன் பெருமிதத்தோடு சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தான்.

7. சூரன் அரசியலும் புதல்வரைப் பெறுதலும்

பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டு அரியணையில் வீற்றிருந்த சூரபன்மன் பக்கத்தில் இருந்த திருமாலை நோக்கி, "நீர் என் தந்தைக்குப் பாட்டனாராகியபடியால் நான் விரும்பி அழைக்கும்போதெல்லாம் இங்கு வரவேண்டும்," என்றான். நான்முகனைப் பார்த்து இங்கு உமது மைந்தர்களோடு என்னிடம் வந்து நாள்தோறும் பஞ்சாங்கம் வாசித்துச்செல்ல வேண்டும் என்று கூறினான். பின்னர் அவன் சூரியனை கோபுரச் சாளரவாயில் வழியே நுழைந்து வானத்தையடைந்து நாளும் இளங்கதிர் நடத்தித் திரிதல் வேண்டுமென்றும் சந்திரனைக் குறைதலும் வளர்தலுமின்றி என்றும் நிறைவோடு சூரியன் போல் வரவேண்டும் என்றும், தீயினைத் தன் நகரிலுள்ளோர் யாவரே எனினும் நினைத்தால் அவர்பால் சென்று அவரிட்ட

பணிகளைச் செய்து குளிர்ந்திருத்தல் வேண்டுமெனவும், இயமனைத் தனது நால்வகைப் படைகளையும் அசுரர்களையும் கொல்லக்கனவிலும் எண்ணாது இருப்பாய் என்றும் ஆணையிட்டு, வாயுவை அந்நகரத்துள்ளார் அணிந்து நீத்த மாலைகள் சந்தனக்கலவைகள் மற்றும் இவை போன்றவற்றை அகற்றும் வேலையில் ஏவி, வருணனை பச்சைக்கர்ப்பூரம், சந்தனம், கஸ்தூரி இவற்றைப் பணிநீில் கலந்து வீதிகள் தோறும் தெளிக்கவேண்டு மெனப் பணித்தான். அடுத்து தேவேந்திரனை நோக்கி நீ உனது உலகத்துவையும் தேவர்களுடனும், திசைக்காவலர்களுடனும், அருந்தவ முனிவரோடும் இங்குவந்து சொல்லப்படுகின்ற பணிகள் யாவையும் பிழையாது செய்து போதல்வேண்டும் என்று ஆணையிட்டான். இப்படிப் பலவாறாக அனைவருக்கும் பணிகளைவிதிக்க, அவர்கள் அஞ்சி அவ்வண்ணமே ஒழுகிவரச் சூரன் தனது அரசியலை நடத்திவந்தான்.

இவ்வண்ணம் அரசுபுரியுங்கால் சூரபன்மன் திருமணஞ் செய்து கொள்ளும் கருத்து உடையவனானான். அஃதறிந்த சுக்கிரன், தேவதச்சனின் புதல்வியாகிய பதுமகோமளை என்னும் மங்கைநல்லாளைச் சூரனுக்கு நான்முகன் முதலான தேவர்களும் மற்றும் தானவர் முதலியோரும் போற்ற, விதிமுறை மணம் செய்து வைத்தான். பின் சூரன் தேவர் அசுரர் இயக்கர் முதலானோர்களின் குலமகளிர் அளப்பிலாரைக் கடிமணஞ் செய்து கொண்டு இன்பந் துய்த்தான். இயமனது மகளான விபுதை என்பாளைச் சிங்கமுகனுக்கும், நிருதியின் மகளான சவுரி என்னும் கன்னிகையைத் தாரகனுக்கும் திருமணஞ் செய்து வைத்தான். இவ்வகையாக மணஞ்செய்த பின்னர் தன் இரு சஹோதரர்களையும் நோக்கி "நீவிர் உமக்கியன்ற நன்னகர்க்களையடைந்து இரண்டுகோடி வெள்ளம் படையோடும் இருங்கள்" என்று விடையளித்து அனுப்பினான்.

படைத்தலைவர்களில் சிலரையழைத்து "நீங்கள் கடல்கள்தோறும் உள்ள தீவுகளில் அமைக்கப்பட்டுள்ள நகரங்களுக்குச் சென்று இரண்டுகோடி வெள்ளம் சைனியத்தோடு அங்குப் பொருந்தியிருப்பீர்களாக" என்று விடையளித்தனுப்பினான். பின்னர் எட்டுத் திசைகளிலும், பூலோகம், வானுலகம், பாதாளவுலகம், மற்றும் ஒழிந்த இடங்களிலும் தனது ஆணைசெல்ல கணக்கற்ற தானை வீரர்களை ஆறுகோடி வெள்ளம் சைனியத்துடன் அனுப்பினான். அப்பால் யானை, யாளி, கரடி, குதிரை, புலி, பன்றி, சிங்கம், மான் ஆகிய எட்டுவகை மிருகங்களின் முகங்கொண்ட எட்டு அசுரத் தலைவர்கட்கும் மஹேந்திரத்தின் எட்டுத் திசைகளிலும் அமைந்த நகரங்களைத் தந்தான். பதினாயிரம் வெள்ளம் சைனியத்தோடு அவர்களைத் தன் நகருக்குக் காவலாக வைத்தான். மஹேந்திரபுரத்தில் இலக்சும் வெள்ளம் சேனையை வைத்து ஆங்காங்கு காவல்புரியச் செய்தான். மற்றும் மஹேந்திரத்தின் நான்கு வாயில்கள்தோறும், நகரின் நடுவேயமைந்த மதில்கள் தோறும், மற்றும் உள்ள இடங்களிலும் காவல் புரியும்படி எண்ணற்ற அசுரர்களை நியமித்தான், தனக்கு அமைச்சர்களாக துர்க்குணன், தருமகோபன், துன்முகன், சங்கபாலன், வச்சிரபாலன், மஹிஷன் முதலானோரைத் துணையாகக் கொண்டு சூரபன்மன் வானவர்கள்போற்ற விற்றிருந்து அரசுசெய்தான்.

இவ்வண்ணம் அரசுபுரிந்து வரும் நாட்களில் இந்திரனும் மற்ற வானவர்களும் தத்தமக்கிடப்பட்ட பணிகளைச் சூரனிடத்தும் அவன் இளைஞரிடத்தும் வழுவாது செய்து வந்தார்கள். ஒருநாள் சூரன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களையழைத்து, "நீவிர் அசுரர்களுக்குத் தம்பிய ரல்லவா? அதனால் அவர்கள் பணி உங்களது பணியல்லவா? நீங்கள் கடலிலுள்ள மீன்கள் அனைத்தையும்

தினந்தோறும் பிடித்துக்கொண்டு வந்து குவியுங்கள்" என்று உத்தரவிட்டான். சூரனின் இக்கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட இந்திரனாதி தேவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? உள் நடுங்கி வருந்தித் துன்புற்று, வெட்கிப் பிரம்மதேவன் இப்படியும் நம் தலையில் எழுதிவிட்டானோ என்று இரங்கிச், சூரனின் ஆணையை மறுக்க அஞ்சி, அத்திறமே புரிதும் என்று வணங்கிச் சென்று கடலினையடைந்து, கடலுக்கிறைவனாகிய வருணனை விளித்து கடலிலுள்ள மீன்கள், திமிங்கிலங்கள் முதலானவற்றைத் தன் திரைக்கரங்களால் கரையில் உந்தித்தள்ளுமாறு வேண்டினார்கள். வருணனும் அவ்வாறே மீன்கள், திமிங்கிலங்கள் முதலானவற்றைக் கடற்கரையில் மலைபோலக் குவித்தான். அவைகளைச் சுமந்து சென்று சூரன்மாளிகையில் சேர்ப்பது உமது கடன் என்று இந்திரன் கூறத் தேவர்களும் அவ்வாறே சுமந்து சென்று அவுணர்கள் பரிகசிக்கச் சூரன்மாளிகையில் சேர்த்தார்கள். மலைகள் போலக் குவிக்கப்பட்டிருந்த மீன்களைக் கண்ட சூரன், "இந்திராதி தேவர்களே! நித்தலும் இங்ஙனமே மீன்களைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து குவிக்கக் கடவீர்கள்" என்ன, அத்தேவர்களும் அவ்வாறே செய்வதாகக் கூறிச் சென்றனர். வானவர்கள் வேத ஒழுக்கத்துக்கு மாறாக மீன்பிடித்துச் சுமந்து வருதலாகிய புன்தொழிலிலே நின்று துயரக்கடலில் மூழ்கியிருந்தார்கள்.

தேவர்கள் நிலைமை இவ்வாறிருக்கச் சூரபன்மன் இயற்றிய தவத்தின் சீரினால் பதுமகோமளை என்னும் அவன் பட்டமகிஷியின் வயிற்றில் புதுமதிக்குழவிபோலும் அழகோடு பொலிந்து எமனுக்கும் எமன் போல ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தான். அக்குழந்தையைச் சூரன் கண்டு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியுடையவனாய் தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் அனைவருக்கும் அளவில்லாப் பொன் அளித்தான். பின்னர் வானோர், மற்றும் ஏனோரும் ஆசிகூறி,

அம்மைந்தனை வயிரமும் முத்தும் ஒளி வீசும் அழகிய பொன் தொட்டிலில் சேர்த்தனர். அம்மைந்தன் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்துவந்தான். அவ்வாறு வளர்கையில் ஒரு பகல் தொட்டிலில் இனிது துயிலும்பொழுது சாளரம் வழியாகச் சூரியகிரணம் அவன்மீது பட்டது. உடனே அம்மைந்தன் மிக்க சினமுடையவனாகிப் பாய்ந்து சென்று சூரியனைப்பற்றிக் கொண்டு வந்து தொட்டிலின் காலில் கட்டி வைத்துவிட்டுப் பண்டுபோல் துயிலலுற்றான். அதனைக்கண்ட தேவர்கள் மனம் வருந்தினார்கள். வானத்தில் சூரியன் இல்லாத குறையைக் கண்ட பிரம்மதேவன், இந்திரனும் மற்றுமுள்ள தேவர்களும் சூழச் சூரபன்மனிடம் வந்து நின் மைந்தன் இட்ட சிறையினை நீக்கி அருக்கனைத் தருக என வேண்டினர். சூரியனைத் தன்மகன் சிறைசெய்த காரணத்தைப் பிரமதேவன்பால் வினவியறிந்த சூரன், தன் மகனின் செயலுக்குப் பெரிதும் மகிழ்ந்து, பிரம்மதேவனை நோக்கி, "அங்ஙனமாயின் என் மகன் பால் சென்று நல்லாரைக் கூறிப் பகலவனை விடுதலை செய்யப் பெற்றுக்கொண்டு போவீர்" என்றான்.

சூரனின் வார்த்தைப்படியே பிரம்மதேவன் தொட்டிலில் இருந்த மைந்தன் முன் சென்று ஆசிகள் பலபுகன்று நின்றான், அவனைப்பலவாறு புகழ்ந்தான். அவன் "பிரம்மதேவனே! உனக்கு வேண்டுவது என்னை" என வினவலும் "சூரியனின் சிறையை அகற்றி அவனை விட்டுவிட வேண்டும்" எனப் பிரமன் பதிலிறுத்தலும் மைந்தன் பிரம்மாஸ்திரத்தை தருதியேல் விடுதலை செய்வேன் என உரைத்தான். அவ்வண்ணமே பிரமன் தனது படையை உதவ, அசுரன் மைந்தனும் சூரியனை விடுவித்தனன். அப்புதல்வனை வியந்து சூரியனும் தன் மோகனப்படையினைக் கொடுத்தான். அதனைப்பெற்ற

சூரனின் மைந்தன் பிரமனாதியர்க்கு விடையளித்தான். பானுவைக் கோபித்துச் சிறைசெய்த காரணத்தால் பானுகோபன் என்று அழைக்கப்பட்ட அப்புதல்வன் மாதர் மயங்கும் வனப்புடையவனாய் வளர்ந்து பின்னர் திருமாலையும் போரில் வெற்றிகொண்டு வீறுடன் விளங்கினான். பானுகோபனைப் பெற்றபின் பதுமகோமளைக்கு அக்கினிமுகன் இரணியன், வச்சிரவாகு என எழில்மிக்க புதல்வர்கள் மூவர் பிறந்தனர். சூரனின் மற்றைய மனைவியர்களிடம் மூவாயிரம் மக்கள் உண்டாயினர். சிங்கமுகாசுரன் அதிகுரன் என்னும் மகனையும் மற்றும் நூறு புதல்வர்களையும் பெற்று மகிழ்ந்தான். தாரகாசுரனிடத்துக் குற்றமற்ற குணங்களையுடையவனும், பலகலைகள் கற்றவனும், வீரனுமாகிய அசுரேந்திரன் வந்து தோன்றினான்.

8. அஜமுகி பெற்ற வில்வலன் வாதாவி

சூரபன்மன், சிங்கமுகன், தாரகன் ஆகிய மூவரோடு பிறந்தவளாகிய அஜமுகி என்பவள் ஒருவனது மனைவி என்னும் முறைமையின் அடங்காது, தருமமென்பது ஒன்று இல்லாதவளாய்த் தேவர்களின் மனைவிகளைத் தன்முன் பிறந்தவர்க்குக் கொண்டு வந்து கொடுப்பவளாயும், முனிவர்களின் தவத்தையழித்துக் கொடுந்தொழில் பலவியற்றி வருபவளாயுமானாள். அத்தகைய கொடியவள் ஒருநாள் துருவாச முனிவர் வசிக்கும் தபோவனஞ்சார்ந்து, அந்த முனிவரைக்கண்டு "இவனது தவத்தையழித்து இவனையணைந்து புதல்வரையும் பெறுவேன்" என்ற எண்ணத்துடன் அம்முனிவரின் எதிரில் சென்றாள். முனிவர் அவளை நோக்கிப் "பெண்ணே! நீ தனியே இங்குவந்தது எக்காரணம் பற்றியோ, கூறுவாய்" என வினவ, அவள்

“முனிவரே! நான் உன்னுடன் கூடிப் புதல்வரைப் பெற வந்தேன்” என விடையிறுத்தாள். சூரனின் தங்கை அவள் என உணர்ந்த முனிவர் அதனைக்கேட்டுத் தன் தவக்கேட்டையும் பழியையுமஞ்சி அவள் கூறியதை மறுத்தார். ஆயினும் அவர் பேச்சைக்கேளாது அஜமுகி அவரை வலிதிற்கூடி இருபுதல்வர்களைப் பெற்றாள். வாதாபி, வில்வலன் என்ற பெயர்பெற்ற அவ்விரு புதல்வர்களும் முறையே தாயினது (ஆட்டு) உருவோடும் தந்தையினது உருவத்தோடும் தோன்றித் தந்தையை வணங்கி நின்றார்கள். முனிவர், “வேண்டியது என்ன” என்று வினவப் புதல்வர்கள், “உமது தவம் எல்லாம் நாங்கள் பெற அருளவேண்டும்” என்றனர். “முனிவர் அது தரமாட்டேன், வேறொரு பொருள் உண்டாயின் கேட்பீர்” என்றுகூறப் புதல்வர்கள் சினங்கொண்டு அவரைக் கொல்லுமாறு எழுந்தனர். அஃதுணர்ந்த முனிவர், “நீவிர் நாடோறும் முனிவர்களுக்கு இடர்செய்து கடைசியில் அகத்தியமுனிவரால் மாளக்கடவீர்” என்று சாபமுரைத்து மறைந்தார்.

பின்னர் இரு அசுரர்களும் தந்தையைக் காணாதாராகித் தாயிடம் விடை பெற்று, வேறொரு வனஞ்சென்று மெய்த்தவ முனிவர்களையெல்லாம் கொல்லுதலை மனத்தில் எண்ணி, நான்முகனைக்குறித்து பலகாலந்தவமியற்றியும் பிரம்மதேவன் காட்சி யளிக்காமமையால் வில்வலன், வாதாவியை வாளால் வீசி அவனது உடல் தசையையெல்லாம் நெய்யுடன் அவியாக்கியிட்டு வேள்வி செய்தனன். அது கண்டு நான்முகன் அவன்முன் தோன்றி “அரியதொரு செயல் செய்தவனே! நீ வேண்டுவது யாது” என்ன, வில்வலன் நான்முகனைத்தொழுது, தீயில் அவியுணவாய் மாண்ட என்

இளவல் உயிர்பெற்று விரைவில் வரவேண்டும்" என்ன, 'வாதாவி எழுக' என்று அயன்கூறலும் அக்கணத்திலேயே அவன் ஆரவாரித்து எழுந்தான். அச்செயல் கண்ட வில்லவன் மனத்தில் ஒரு சூழ்ச்சியை எண்ணி நான்முகனைப் போற்றி "அடியேனுக்கு இன்னுமோர் வரந்தரவேண்டும்; அஃதுயா தெனில் ஆடு போல இருக்கும் என் இளவல் வாதாபி இனிமேலும் துணிபடுவானேல் நான் எழுக என அழைத்த மாத்திரத்தில் உயிர்பெற்று எழவேண்டும் என்பதாம்; இதனை ஈதல் வேண்டும்" என்ற வில்லவனுக்கு பலகாலம் அப்படி நடக்கும் என்று நான்முகன் வரமிந்து மறைந்து போனான்.

நான்முகனிடம் வரம்பெற்ற இருவரும் சூரபன்மனிடம் சென்று தங்களை அவனது மருகர் என்று அறிமுகப் படுத்திக்கொண்டு, நிலவுலகத்தில் முனிவர்களைக் கால்வதற்குத் தாங்கள் அடைந்த பெருவலிமைபற்றிக் கூறினார்கள். சூரன் மகிழ்ந்து அவர்களைத் தழுவி இனிதே இருங்கள் என்று வாழ்த்தினான். சில நாட்கள் அங்குவைகியபின் இருவரும் அவனிடம் விடைபெற்று நிலவுலகம் வந்தனர்.

இருவரும் மேற்குத் திசையில் குடகுப் பிரதேசத்தில் அமைந்த ஒரு வனத்தில் நான்கு வழிகள் கூடும் இடத்தில் ஒரு ஆசிரமம் அமைத்து அதில் எல்லாப் பொருள்களும் நிரம்பவைத்தனர். அவ்வழியே வரும் முனிவர்களை, வில்லவன் ஒரு முனிவரின் உருவேர்டு சென்று எதிர்கொண்டழைத்து வந்து, அடியேன் இல்லத்தில் இப்பகல் உணவு தங்கட்கு என்று இனிய மொழிகளால் கூறி நல்ல உணவு வகைகளைப் படைப்பான். பின்னர் ஆட்டின் உருவாகிய வாதாவியை வெட்டிச் சமைத்து ஊனுணவையும் அவர்கள் நுகருமாறு ஊட்டுவான். முனிவர்

உண்டபின் "வாதாவி வருக" என வில்வலன் அழைக்க அவன் அம்முனிவர் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வர, இறந்த முனிவரின் உடலை இருவரும் உண்டு களிப்பார்கள். இவ்வாறே வில்வலனும் வாதாவியும் முனிவனும் ஆடுமாகி இத்தீச்செயலை நாள்தோறும் செய்து முனிவர்களை மாளும்படிச் செய்துவந்தார்கள்.

9. சூரன் கொடுமையும் இந்திரன் மறைந்து உறைதலும்

இவ்வண்ணம் வில்வலன் வாதாவி என்னுமிருவரும் ஏனைய அசுரரும் முனிவர், தேவர்கள், மனிதர் ஆகியோரைத் துன்புறுத்த, மாயையின் மகனாகிய சூரபன்மன் அரசுபுரிந்து வந்தான். சிவபிரான் முன்னம் அளித்த இந்திரஞாலமென்னும் தேரினில் ஏறி ஆயிரத்தெட்டு என்னும் அண்டம் யாவையும் ஒரு கணநேரத்தில் சென்று தன் தலைமையை நடத்தினான். திருமால் உலகம், பாதாளவுலகம் முதலிய எல்லா உலகங்கட்கும் சென்று மீண்டும் விரைவில் மஹேந்திரபுரியையடைந்து அரசுபுரிந்து வந்த நாட்களில் "இந்திரனைச் சிறை செய்து என்முன் கொண்டு வருவாய்" என்று அவுணப்படைத்தலைவன் ஒருவனை ஏவினான். அதன்பின்னர் தனது மாளிகையைக் காக்கும் அசுரர்குலத்தில் தோன்றினவர்களும் கேடயம், வாள், வேல் ஆகியவை ஏந்திய கைகளையுடையவர்களும், மிகத் திறமையாளரும், பாவமே உருவமெடுத்தாற் போன்றவர்களுமாகிய அசுரஸ்தீரிகள் ஒன்பதுகோடிபேரை அழைத்து, நீங்கள் சென்று இந்திரன் மனைவியாகிய இந்திராணியைப் பற்றிவந்து இங்கு என்னிடம் கொணர்வீர் என்று அனுப்பினான். இந்திரன் இச்செய்தியை ஒற்றரால்

அறிந்து அச்சங்கொண்டு இந்திராணியுடன் மாயையால் மறைந்து பூவுலகம் எய்தினான்.

இந்திரனைப்பிடிக்கச் சென்ற படைத்தலைவரும், இந்திராணியைப் பற்றி ஈர்த்துவர அனுப்பப்பட்ட அசுரமாதரும் இந்திரனின் உறைவிடம் எங்கும் தேடியும் இந்திரனையோ அவன் மனைவியையோ காண இயலாது பெருங்கவலையுள் ஆழ்ந்தனர். நம் தலைவன் இட்ட பணியை முடித்தோமில்லையே என எண்ணி இந்திரனது நகரம் முழுமையும் தேடி, அவர்களைக் காணாமையால் அங்கு வசித்த தேவர்களைப் பிடித்து வாய்தோறும் குருதிபாயுமாறு குற்றி, இந்திரன் யாண்டுள்ளான்; இந்திராணி யாண்டுள்ளாள்" எனக்கேட்டுத் துன்புறுத்தினர், "நாங்கள் அவர்கள் சென்றவிடம் அறிகிலோம், எங்களை வருத்தாதீர்" என்று தேவர்கள் புலம்ப, அசுரர்கள் அவர்களை விட்டு நீங்கிச் சூரபன்மனிடம் சென்று நிகழ்ந்தவற்றை விளம்பினர். (இந்திராணி கிடைக்காமையால்) தூயமணி இழந்த அரவம்போலத் துன்பம் அடைந்தான். ஒற்றர் பலரைக் கூவியழைத்து இந்திரனும் இந்திராணியும் இருக்குமிடத்தை அறிந்து கூறுவீர் எனத் தூண்டியனுப்பினான். அவர்களும் பல இடங்களிலும் வேறு வேறு உலகங்களிலும் தேடியும் காணாது திரியலுற்றார்.

அதுநிற்க, இந்திரன் இந்திராணியுடன் விண்ணுலகைவிட்டு நீங்கியதால் அவ்வுலகம் அழகெலாம் இழந்து ஆவி நீங்கிய உடல் போன்றதாகியது. இவ்வண்ணம் நிகழும் முன்னர் இந்திரனது இளவலாகிய உபேந்திரன் வானவர் உலகை நீங்கி வைகுந்தம் சென்றிருந்தான். அவனைக் காண்பதற்காக இந்திரனின் மகன் ஜயந்தன் வைகுந்தம் சென்றிருந்தபொழுது விண்ணவர்க்கு நேர்ந்த துன்பத்தையும், தன் தாய் தந்தையர் எங்கோ மறைந்து

சென்றுள்ளதையும் அறிந்து மிகவும் துன்புற்றவனாகி வைகுந்தத்திலிருந்து தன் நகருக்குத் திரும்பி வந்தான். தந்தையர் மெலிவுற்றபொழுது தங்குலத் தலைமையைத் தாங்குவது மைந்தார்களின் வழக்காறு என்பது மட்டுமல்லாது அறநெறியும் அஃதேயாகையால் என்னுடைய நகரைக் காப்பேன் என்று உறுதி பூண்டு வந்தான். நகரின் சீர்கேட்டையும் அமரர்களின் புலம்பலையும் கண்டு மனம் நொந்தான். ஒரு செயலுமின்றிப் பித்தன் போல இருந்தான்.

அச்சமயத்தில் இந்திரன் மகனைத் தேற்றித் தெளிவடையச்செய்யும் எண்ணத்துடன் நாரதமுனிவர் அவன் முன்பு வந்தார். ஜயந்தன் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் நாரதமுனிவரை வணங்கி, "ஐயனே! நித்தலும் கொடுமை செய்து வந்த சூரனுக்கஞ்சி எனது பெற்றோர்கள் சென்ற இடம் அறிகிலேன்; எங்கட்குற்ற தீமை எப்பெழுது விலகும்" என்று வினவினான். நாரதமுனிவர் கூறினார், "ஜயந்தனே! ஒருவனுக்கு நன்மை வந்தடைவதும் தீங்கு வந்து சேருவதும் அவனவன் வினையினாலன்றிப் பிறரால் வருவதில்லை. அமுதம் நஞ்சு இவையிரண்டுக்கும் சுவையின் பேதத்தைக் கொடுத்தவரும் உண்டோ? அறிஞராயுள்ளோர் நன்மை வந்தபோது பெருமகிழ்ச்சியும் தீமை வந்தபொழுது பெருந்துன்பமும் அடையாது இன்பமும் துன்பமும் இவைகட்கு இயல்பானதே என்று இருப்பர். வறியவர் செல்வராவதும், செல்வர் வறியராவதும், உயர்ந்தோர் சிறியவராவதும், சிறியோர் உயர்ந்தோராவதும் முறையாக நிகழுஞ் செயலேயாம். இதற்குக் காரணம் முந்தைய வினையேயாகும். துன்பமும் இன்பமும் நிலையானது என்று எண்ணாதே. ஆதலின உமது தாழ்வும் அவுணர்தம் உயர்வும் நிலைத்து நிற்காது. நீ பிறக்கும் முன்பு ஒரு சமயம் யானைமுகத்தவுணன் துஞ்சும் வண்ணம் உனது

தந்தை முயற்சிசெய்தனன். அதுபோலவே இப்பொழுதும்
சூரன் மாய்வதற்குத் தக்க முயற்சியை மேற்கொள்வன்''

நாரதமுனிவர் மேலும் பலகூறி ஜயந்தனைத் தேற்றித்
தெளிவடையச் செய்ய, அவனும் வருந்தின தேவர்களைத்
தேற்றியும் வழக்கம் போலச் சூரனின் பணிகளைச் செய்யத்
தேவர்களை ஏவியும் தேவர் உலகத்தை ஒருவாறு
புரந்துவந்தனன்.

இஃதிவ்வாறாக, கற்பகநிழலை நீத்துக் காசினியடைந்த
அமரர்கோமான் தனது மனைவியுடன்
தெக்கிணதேசமடைந்து பன்னிரு திருநாமம் படைத்த சீகாழி
வந்து சேர்ந்தான். இத்தலம் நாமினி இருப்பதற்கு இனியது
என்று அங்கே தங்கினான். சிவபிரானைப் பூசிக்கவேண்டும்
என்று எண்ணி ஒரு நந்தனவனம் அமைக்கும் முயற்சியில்
ஈடுபட்டான். சந்தனம், பலா, அகில், மா, தேக்கு, அசோகு,
புன்கு, முதலியவற்றால் வேலியமைத்து, ஜாதி, கோங்கு,
நாகம், சண்பகம், கொன்றை, பாதிரி, செருந்தி, கரந்தம்,
வில்வம், மௌவல், செவ்வந்தி, முல்லை இவை முதலாகிய
மரங்களும் செடிகளும் வைத்தான். அவையெல்லாம் நன்கு
மலர்களைப் பூத்தன. அம்மலர்களைக் கொண்டு இந்திரன்
நாடோறும் அம்பிகாபதியாகிய சிவபிரானின் திருவடிகளில்
அருச்சனைசெய்து, அத்தலத்தில் தன் மனைவியோடு
வசித்திருந்தான். சூரனால் உலகெங்கும் தேட ஏவப்பட்ட
அவுண ஓற்றர்கள் அங்கு வருதலும், அதனை இந்திரன்
அறிந்து அவர்கள் காணாவண்ணம் மூங்கிலின்
வடிவங்கொண்டு தவமியற்றியிருந்தான். அக்காலத்தில்
அசுரர் ஆணையால் மழைபெய்யாது அதனால் இந்திரன்
வைத்த நந்தனவனம் வாடலாயிற்று. இந்திரன் பெரிதும்
உள்ளம் வருந்தி வேறு செயல் இல்லாதவனாகிச்
சிவபெருமானைத் தியானஞ்செய்ய, அப்பெருமான்
அருளால், அவன் கேட்குமாறு, "இந்திரனே! வருந்தாதே,

நந்தனவனம் வாடினாலும் அழியாது; இத்தலத்தில் ஆறு ஒன்று வரப்போகிறது'' என்று விண்ணிடையே ஓர் அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அதுகேட்ட இந்திரன் அது சிவபிரானின் திருவருளே என்று உள்ளம் மகிழ்ந்து அப்பெருமானைப் போற்றியிருந்தான்.

அக்காலத்தில் சிவபெருமான் திருவருளால் நாரதமுனிவர் விந்தியமலையிடம் வந்து, மேருமலையானது தனக்கு நிகர் ஒருவருமில்லை என்றெண்ணி மிகவும் செருக்குற்றிருக்கிறது என்று கூற, அம்மொழி கேட்ட விந்தியகிரி பலவாறு மேருமலையை இழித்துக் கூறி, அனேக கோடி திருமால்கள் மாயையால் நீண்டிருந்ததுபோல உயர்ந்து பிரமன் உலகமளவும் நிமிர்ந்து நின்றது. இவ்வாறு விந்தம் உயர்ந்து, வானவழியை அடைத்து நின்றது கண்ட ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி, ராகு கேதுக்கள் ஆகிய கிரகங்களும் பிறரும் சிந்தையில் துணுக்கமுற்று அஃது அவுணரின் மாயையோ அன்றிப் பிறர் செயலோ என்று அயிர்த்து எம்பிரான் அருளால் நாடி ஆராய்ந்து இச்செயல் விந்தகிரி மேருவோடு இகலியதன் விளைவு என்று தெளிந்தனர். மேலும் அகத்தியமுனிவர் இங்குற்றால் விந்தகிரி தருக்கொழிந்து தாமும் என்றும் எண்ணி அகத்தியரை நினைந்து பலவாறு துதித்தனர்.

10. அகத்தியரும் கிரவுஞ்சனும்

மேருமலையில் ஒரு புறத்தில் சிவபெருமானை நோக்கித் தவம்புரிந்து இருந்த அகத்திய மாமுனிவரை நினைந்து நவகோள்களும் அம்முனிவர் முன்னம் செய்த அருஞ்செயல்களை நினைவு படுத்தியும், விந்தத்தின் செயலால் தங்கட்கு ஏற்பட்டுள்ள துன்பத்தை முறையிட்டும் துதித்ததை அம்மாமுனிவர் தன்னுள்ளத்தில் உணர்ந்தார்.

விந்தத்தின் செருக்கினையடக்கி வானநெறியினைத் தொன்மைபோல் செய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டார். அதன் பொருட்டுச் சிவபிரானைத் தியானித்தலும், பெருமான் அவர்முன் காட்சிதர, முனிவர் சிவபிரானைப் போற்றி வணங்கி மேருமலையுடன் இகல் கொண்டு ஆகாயத்தை அடைத்துள்ள விந்தத்தின் செருக்கையடக்க அடியேனுக்கு வலிமையை அருள்செய்வாய்" என வேண்டினார். அங்ஙனமே ஆற்றலையளித்து அகத்தியரைத் தென்திசை சென்று பொதியமலையிடைப்புக்கு வசிப்பாயாக என இறைவர் செப்பினார். இறைவர் இவ்வாறு அருள்செய்யலும் அகத்தியர் தொழுது அடியவன் தேவாரை விடாது பூசனை செய்யத் தென்திசையின்கண் ஒரு புனித தீர்த்தம் அருள்வீர் என்று வேண்டினார். திருக்கயிலாயத்தில் இனிதே வைகிய ஏழுபுண்ணிய நதிகளுள்ளும் புனிதமாகிய காவிரி நதியைத் தன்முன் வருமாறு எண்ணின மாத்திரத்தில் அந்நதி பெருமான் முன் வந்து வணங்கி நின்றது. "காவிரி மாதே! நீ குற்றமற்ற இக்குறுமுனி தன்னொடு போதல் வேண்டும்" என்று இறைவர் ஆணையிட அக்காவிரி, "இம்முனிவர் ஐம்புலன்களை வென்றவரேயாயினும் ஆண்மகனன்றோ, அவர் பின் எப்படிச் செல்வேன்" என்று முறையிட்டது. அது கேட்ட சிவபெருமான், "இவன் தீங்கு இல்லாதவன்; நம்மன்பரிற் சிறந்தவன், இவன்பின் நீ செல்க," என்றருள் செய்யக், காவிரி முனிவரைவிட்டுத் தான் நீங்கும் காலத்தை யருள்செய்ய வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தது. (நீ போகலாம் என்ற குறிப்புணர்த்த) இவன் கரம் காட்டுவான்; அப்பொழுது நீ இவனைவிட்டு நீங்கி பூமியின் பாலதாய்ச் செல்வாயாக" என்று கூறியருளினார். இந்த தீர்த்தத்தை உன் குண்டிகையில் கொண்டு செல்வாய் என்று அண்ணலார் அகத்தியருக்கு உரைத்து மறைந்தார். அவ்வண்ணமே அம்முனிவர் காவிரியைத் தன் குண்டிகையில் அடக்கிக்கொண்டு தென்திசை நோக்கிச் சென்றார்

மேருவைநீங்கித் தென்திசை நோக்கிச்செல்லும் அகத்தியமுனிவர், சூரபன்மனின் இளவல் வைகி அரசு புரியும் மாயாபுரியின் அருகில் வந்தார். அதைக் கிரவுஞ்சன் என்ற பெயர்பெற்ற அசுரன் கண்டான். அவ்வசுரன் மாயையில் வல்லவன். வானுலகை மண்ணுலகமாகவும், மண்ணுலகை வானுலகமாகவும், கடலை மலையாகவும், மலையைக் கடலாகவும், சூரியனைச் சந்திரனாகவும், சந்திரனைச் சூரியனாகவும் மற்றும் இவைபோன்ற மாயங்களையும் செய்வதில் சமர்த்தன். ஒரு நாழிகைப் பொழுதின் பதினாயிரத்தொரு கூற்றினை, தேவராயினும் முனிவராயினும் மயங்கிப் பன்னெடுங்காலமென மயங்க மாயைகள் பல இயற்றுவான்.

அத்தகைய அசுரன் அகத்தியர் செல்லும் வழியில் பலசிகரங்களோடு ஒங்கி, விந்திய மலையைப்போல உருக்கொண்டு, தன்பால் வருவதற்குரிய ஒரு வழியினைக் காட்டி நின்றான். அதனை உண்மையாகவே ஒரு மலையென்றும் அம்மலைக்கிடையே செல்லுவதற்குரிய ஒருவழி உண்டாயிருக்கிறதென்றும் முனிவர் நினைத்து, அவ்வழியே ஒரு கூப்பிடுதூரம் சென்றதும், அவ்வழி மறைந்து மற்றொரு வழி தோன்ற, அவ்வழியே செல்லுகையில் அது இல்லாதாகத்திரும்பிச் செல்லவும், முன்வந்த வழியையுங் காணாராகி முனிவர் கலக்கமுற்று, ஒருபுறம் இன்னொரு வழியைக்கண்டு அந்நெறி செல்லலானார். அவ்வாறு செல்லுகையில் நெருப்பு சூழவும், சுழற்காற்று அலைக்கவும் மேகங்கள் இடிக்கவும், மழை பொழியவும் எங்கும் இருள் கவியவும் இவ்வாறு மாயைகளைக் கிரவுஞ்சன் செய்தான். குறுமுனியாகிய அகத்தியர் அதனை நோக்கி, இது கொடியவர்களுடைய வஞ்சனைச் செயல் என்று எண்ணித் தனது ஞானத்தால் அவுணன் மாயை என்று அறிந்து சினங்கொண்டு நகைத்துத்

தன்கைத் தண்டினால் துளைகள் உண்டாகுமாறு குத்தினார். மேலும் "கொடியவனே! நீ உன் அசுரவடிவம் நீங்கி இம்மலையின் உருவாகவே நிலையாக நின்றிடுவாய். அசுரர்களுக்கு இருப்பிடமாகி முனிவர்களுக்கும் தேவர்கட்கும் பலநாள்கள் தீங்கு இழைத்து, முடிவில் சிவகுமாரனது வேற்படையால் மாளக்கடவாய். நமது கைத்தண்டினால் உன்மேற் உண்டான துளைகள் யாவும் பலமாயங்களுக்கு இருப்பிடமாகட்டும்," என்று சாபமிட்டுத் தன் கமண்டலநீரைத் தெளித்து, மாயையை நீக்கித் தென்திசை நோக்கித் தண்டமிழ் முனிவர் செல்லலானார். அன்று முதல் அவ்வசுரன் மலைவடிவாகவே நின்றான்.

11. விந்தம் பிலம் புகுதலும் வில்வலன் - வாதாவி வதையும்

தென்திசையேகும் அகத்தியர் இமயம் கடந்து, அந்தமடைந்தோர்க்கு அங்கண் தனது மூலமந்திரம் உணர்த்தும் முக்கண்வானவன் எழுந்தருளியிருக்கும் காசியை அடைந்தார். அங்குக் கறைமிடற்றண்ணலாம் விசுவநாதனைப் பன்முறை தாழ்ந்து பரவி அங்கு நின்றும் நீங்கி விந்தகிரியின் ஒரு பக்கம் வந்து சேர்ந்து, அதன் நிலையை நோக்கி "விண்ணளவு உயர்ந்து நிற்கும் விந்தமே, கேட்பாயாக, யாம் பொதிய மலையில் போய் இருந்திட எண்ணி இவ்வழியே போந்தனம், அதற்குச் செல்ல நீ ஒரு சிறிது வழிவிடுவாய்" என்றார். அக்குறுமுனிவரின் வார்த்தையைக்கேட்ட விந்தம் "சூரியனும் சந்திரனும் ஏகுதற்கரிதாய் வானவழியையடைத்து நெடிய திருமால் போன்று நிற்கும் நான், குறிய உனக்கு அஞ்சி வழி கொடுப்பேனா? எனவே திரும்பிச்செல்" என்றது. அம்மலையின் மொழியைக் கேட்ட அகத்தியர் சீற்றம் பொங்கிட நகைத்துச் சிவபெருமானின் திருவடிகளைத் தியானித்து, முற்காலத்தில் இந்திரன் வேண்டக்

கடலினுள்ளே செறித்த தனது கையை பிரம்மதேவனின் பதம் வரையிலும் நீட்டினார். தவமேயன்றித் தேடும் பொருள் பிறவுமுண்டோ? என்று வியப்படைகிறார் கச்சியப்ப சிவாசார்யார்.

கேட்டலும் அதனைச் சீற்றங் கிளர்ந்திட நகைத்து நாதன் தாட்டுணை யுன்னித் தொன்னாட் சதமகன் வேண்ட ஆழி மாட்டுறச் செறித்த கையை மலரயன் பதத்தின் காறும் நீட்டினன் தவமேயன்றி நெடும்பொருள் பிறவு முண்டோ.

அங்ஙனம் நீட்டின தனது கையை ஓங்கி உயர்ந்திருந்த விந்தியமலையின் மீது வைத்து வலிமையுடன் ஊன்றினார். விரைவில் அது புவியின்கண் தாழ்ந்து பாதாளத்து அழுந்தியது. அதனைக் கண்ட தேவர்கள் அற்புதம் அடைந்தனர். விந்தமலையும் அறிவுபெற்று அகத்தியரைத் தொழுது, என் குற்றம் பொறுத்திடுவாய், நான் எப்பொழுது எழுவேன் எனவினவ, அகத்தியர் நகைத்து "யாம் பொதியம் சென்று திரும்பும்பொழுது நீயும் எழுவாய்" என்று நாரதமுனிவரின் சூழ்ச்சிக்கு ஏற்ப விடையளித்தார். விந்தம் பிலம் புகுந்ததும் அகத்தியர் முன்போலத் தன்கையைச் சுருக்கிக்கொண்டார். சூரியன், சந்திரன் மற்றும் தேவர்கள் அனைவரும் முனிவரைத்தொழுது, "எந்தையே! தாங்கள் செய்த உதவியை வேறுயாவரே புரிவர்?, தங்களால் வான்வழி செல்லப்பெற்றோம். எம்பொருட்டாக இனிப் பொதியமலையின்கண் உறைந்தருள்வீராக" என்று வேண்டினர். முனிவரும் 'நன்று' எனக்கூறித் தெக்கிணந் தொடர்ந்து செல்லக் குடகுநாடு குறுகும்போது, அன்று உயிர் இழக்க நின்றவர்களான வில்வலனும், வாதாவியும் அவரைக் கண்டனர்.

"இவனே பல அவுணர்களின் ஆவி கொண்டவனும், கடலை முன் குடித்து மீண்டும் தந்தவனும், அமராக்கு அருள்செய்பவனுமான அகத்தியன் போலும்; இவனது ஆவிகொள்வோம்" என்று இருவரும் பேசிக்கொண்டு, பின்

வாதாவி ஆட்டின் உருவத்துடன் மென்மையான தழைகளோடு கூடிய புதலில் மேய்ந்து கொண்டிருக்க, வில்வலன் சடைமுடியும், திருநீறும், கண்டிகையும் பூண்டு, தண்டுங் கையும், மரவுரி ஆடையுமாக ஒரு மாதவ முனிவர் போல வேடம் கொண்டு அகத்தியரிடம் விரைந்து சென்றான். அவரைப் போற்றி அஞ்சலி செய்து "அடிகளே! நீர்போத இந்நாள் வரை அரியதவத்தைப் புரிந்தேன். இன்று அத்தவம் முடிவுற வந்தீர், கொடியனேன் இருப்பிடமாம் இது புனிதமடையும்படி எழுந்தருள வேண்டும்" என்று உரைத்துப் பின்னும் அவரது திருவடிகளை வணங்கினான்.

அடிகளாரீர் போத இந்நாள் அருந்தவம் புரிந்தேன் இன்று முடிவுற வந்தீர் யானும் முனிவர்தம் நிலைமை பெற்றேன் கொடியனேன் இருக்கை ஈதால் குறுகுதிர் புனித மாக்கும் படியென உரைத்துப் பின்னும் பணிந்தனன் பதங்கள் தம்மை.

(வில்வலன் கூறியதாக அமைந்த இப்பாடலின் முதலிரண்டடிகளில் சில செய்திகள் குறிப்பாகப் புலப்படுகின்றன. "அருந்தவம் செய்தேன், இன்று முடிவுற வந்தீர்" என்பதில் தவம் முடிந்து அதன் பயனை நான் பெற வந்தீர்" என்ற பொருள் கிடைக்கிறது. ஆனால், அவன் மனத்துள் நினைத்தபொருள் "நீர் முடிவுற வந்தீர்" என்பதும் இரண்டுமல்லாது மூன்றாவதாக அவன் நினைக்காத ஆனால் உண்மையில் நிகழப் போவதான "நாங்கள் முடிவுறும்படி நீர்வந்தீர்" என்ற குறிப்புப் பொருளும் கிடைக்கிறது. "கொடியனேன்" என்ற சொல் தனது வினயத்தைக் காட்டும் முறையில் கூறினாலும், அது அவனது உண்மையான நிலையையும் புலப்படுத்துவதாக அமைகிறது).

இவ்வாறு தன் வஞ்சத்தை உள்ளே மறைத்து அதிவினயமாக முனிவரைத் தனது இருக்கைக்கு அழைத்து

வந்து ஏற்றபடி பூஜையெல்லாம் செய்து “எனது இல்லத்து வைகி எளிய உணவேனும் உண்டு, அடியேனுக்குச் சேடம் நல்கி யானும் என் குலத்தவரும் உய்திபெறும்படி செய்தருள வேண்டும்” எனப்பிரார்த்தித்தான். அகத்தியரும் அதற்கு இசைந்தார்.

வில்வலன் நீரில் மூழ்கிப் பரிசுத்தனாய் அறுசுவை உண்டியை அமைத்து அதன்பின் வாதாவி யாகிய ஆட்டை வாளால் இரு துண்டாக்கி அதன் இறைச்சியைக் காயம் முதலிய பொருட்களால் இனிய சுவையுடைய உணவாக்கி முனிவருக்குப் படைத்தான். மிக்க பரிவுடையான் போல உபசரிக்கப்பட்டு அவனால் படைக்கப்பட்ட உணவை உண்டு கைகழுவி, வாய்பூசி முனிவர் ஓரிடத்தில் அமர்ந்தார்.

அவரது பக்கலில் வந்து வில்வலன் அவரது உயிரைக்கொள்ளுதலைக் கருத்தாகக்கொண்டு, பிரமதேவ னளித்த வரத்தையெண்ணி, “வாதாவி மைந்த, இளையாய், விரைந்து வருக” என்று கூறினான். வாதாவி முனிவரது வயிற்றில் ஆட்டின் உருக்கொண்டு எழுந்து உடனே வெளியேவரது அங்கிருந்தே மொழிவானாயினான். செய்யும் செயல் இன்னது என்று எண்ணாமலே முன்பு கடல் குடித்ததே போல எனது ஊனையும் உண்ட இத்தீயோனின் உள்நாடும் உயிர்கொண்டு அவனது சிறிய வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு, அண்ணா, வில்வலனே, வருவேன்” என்று சிங்கம்போல முழங்கினான். கும்பமுனியும் கொடியவர்கள் செய்திட்ட மாயத்தை அறிந்து வெகுண்டு, “வாதாவி உயிர்போகி உண்ட இயல்பே தான் முடிக” என்று தனது உதரத்தை ஒருமுறை தடவினார். அவ்வளவில் அவன் காட்டுத்தீயில் அகப்பட்ட சிறியபுதல் போலச் சாம்பராகி ஒழிந்து போனான். (“வாதாபி ஜீரணோபவ” எனக்கூறி முனிவர் தம் வயிற்றைத் தடவியதாக வடமொழிப் பெளராணிகர் கூறுவர்).

ஊன்கொண்ட கறியாகி நுகர்வுற்ற வாதாவி
 உயிர்போகி யுண்ட இயல்பே
 தான்கொண்டு முடிகென்று சுரத்தை யொருகாலை
 தமிழ்வல்ல முனித டவலுங்
 கான்கொண்ட எரிமண்டு சிறுபுன் புதற்போன்று
 கடியோ னுமுடி வாகவே
 வான்கொண்ட லெனஅங்கண் முன்னின்ற வன்தம்பி
 மாய்வுற்ற துன்னி வருவான்.

தம்பி மாண்டுபோனதறிந்த வில்வலன் தனது அசுர உருவெடுத்துக்கொண்டு ஒரு தண்டத்தைக் கைக்கொண்டு முனிவரைக் கொல்ல வரும்பொழுது, அம்முனிவர் தமது கரத்தில் தருப்பை ஒன்றை எடுத்துச் சிவப்படையாக நினைந்து விடலும், அதனால் வில்வலன் மடிந்தான். பின்னர் அக்கொடியவர்கள் வாழ்ந்த அவ்விடத்தை விட்டகன்று அகத்திய மாமுனிவர் அப்பால் சென்றனர்.

12. காகம் கவிழ்த்த காவிரி

அகத்திய மாமுனிவர் தனது செங்கரத்தில் தூக்கிய குண்டுகையோடு கொங்குநாடு நோக்கிச் செல்லுதலும், இறந்த துருவாச முனிவரின் மைந்தர்களான வில்வலனும் வாதாவியும் கரியமேக நிறத்தையும், சுழலும் கண்களையும் கொண்டு பெருஞ்சினமுடையவராய்ப் பயங்கர உருவத்தோடு ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டு, நெருங்கியும் விலகியும், மறைந்தும் சூழ்ந்தும் தோன்றினர். அதனைக் கண்ட முனிவர் அது அக்கொடியவரைக் கொன்றதால் உண்டாகிய பாவமென்றும், அவர்கள் முனிவர் மைந்தர்களானதால் பிரமஹத்தி தோஷம் நேர்ந்தது என்றும் அறிந்து, அக்கொடிய பாவம் தீரும் பொருட்டு, அந்நாட்டின் ஒரு பக்கத்தில் சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்து மங்கைபாகனை நீங்காத அன்போடு பூசை செய்து வருகையில் அப்பாவம் தொலைந்து போயிற்று.

அக்காலத்தில் நாரத முனிவர் தேவேந்திரன் மறைந்து உறையும் சிகாழிப்பதியை அடைந்தார். அவரது வருகையை அறிந்த இந்திரன், சூரன் கொடுமைக்காற்றாது அஞ்சித் தான் கொண்டிருந்த மூங்கிலின் வடிவம் நீங்கித் தன் தொல்லுருவுடன் நாரதமுனிவரை வணங்கி வரவேற்றான். நாரதர் "இந்திரனே! இங்கு நீ சுகமாக உள்ளனையோ" என வினவ, அவன், சிவபிரானை அர்ச்சித்தற்கு இடையூறாகச் சூரன் கொடுமையால் மழைபொழியாததாகித் தனது நந்தவனம் வாடிப் பூக்கள் கிடையாதாகிவிட்ட பெருங்குறையை நாரதரிடம் முறையிட்டான். முனிவர் இந்திரனை நோக்கி, "உனது அரசும் வாழ்வும் விரைவில் அரனருளால் உன்னைவந்தடையும், வருந்தவேண்டாம்" எனக்கூறிப் பின்னும், "உனது நந்தவனம் நீரால் செழிக்கவும் உனது சிவார்ச்சனை இடையூறின்றி நிறைவேறவும், உனதுன்பம் நீங்கவும் ஒரு நல்லகாலம் நேர்ந்துள்ளது. அஃதெவ்வாறெனில், முழுமுதற்கடவுளாகிய கண்ணுதற்பெருமான் அகத்திய முனிவரைத் தென்பால் செல்க என அனுப்ப, அம்முனிவர், காவிரியாறு தங்கிய குண்டுகையோடு தென்திசை நாடிச்சென்றார். அவரை மலையுருவாகி மயக்கிய கிரவுஞ்சனைச் சபித்தும், எதிர்த்து வழியடைத்து நின்ற விந்தகிரியை பாதாளத்து அழுத்தியும், சூரனின் மருகர்களான வில்வலன், வாதாவி ஆகிய இருவர்களையும் மாய்த்தும், அதனால் ஏற்பட்ட பிரம்மஹத்தி தோஷத்தைச் சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்துப் பூசித்துப் போக்கிக் கொண்டும், இப்பொழுது கொங்குநாட்டிலே அமர்ந்து தவமியற்றிவருகின்றார். அவரது கமண்டலத்திலுள்ள காவிரி நதியை இங்கு வருமாறு செய்வையாயின் உன் குறையனைத்தும் தீரும்" என்று உரைத்தார். ஆயின், அகத்தியரது குண்டுகையில் தங்கியுள்ள ஆற்றினைக் கொண்டு வருவது எங்ஙனம்? இந்த வினாவிற்கும் நாரதரே விடையளித்தார். விநாயகப் பெருமானை வழிபட்டுத் தவம்புரிந்தால் அப்பெருமான்

காவிரியாறு இங்குப் பாயுமாறு செய்வார் என்ற நாரதரின் மொழிகேட்டு இந்திரன் மகிழ்ந்து அப்பொழுதே விநாயகர் பூசை செய்வதாகக் கூறலும், நன்றென்று நவின்று நாரதர் விடைபெற்றுச்சென்றார்.

பின்னர், இந்திரன் விநாயகப்பெருமான் உகக்கும் வண்ணம் அரிய பூசனைபுரிந்து பண்ணியம் மற்றும் பழவருக்கங்கள் முதலியன நிவேதித்துப் பணிந்து நின்று பரவினான். அவனது பூசையை உவந்து ஏற்றுக்கொண்ட விநாயகரும் தமது கணங்களின் கூட்டம் புடைகுழ அவன்முன்பு எழுந்தருளி "வேண்டியது யாது" என வினவியருளினார். இந்திரன், சிவபெருமானின் பூசைக்காகத் தானமைத்த நந்தனவனம் நீரின்றி வாடுவதால் தான் பெரிதும் துன்புறுவதாகவும், அக்குறைதீரப் பெருமான் அருள்புரிய வேண்டும் எனவும் கூறினான். "ஆகாய கங்கை இங்கு வரவேண்டுமா? அல்லது ஏழ் பெருந்தலத்துப் புனித தீர்த்தம் வேண்டுமா? பலநதிகளை இங்கே விளித்திடவோ? யாது வேண்டினை" என்று ஐங்கரக்கடவுள் வினவியருளினார். "எம்பெருமானே! இச்செயல்களில் யாதும் தேவரீருக்கு அரியதன்று; ஆயினும் அடியேன் அவற்றை விரும்பவில்லை. குண்டிகையில் காவிரி தீர்த்தத்துடன் அகத்தியர் கொங்குநாட்டில் சிவபூஜை செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவரிடம் குண்டிகையில் பொருந்தியிருக்கும் காவிரியை தேவரீர் பூமியின் மீது கவிழ்த்துவிட்டால் அந்நதி இங்கு வரும், எனது குறைவும் தீரும்" என்று இந்திரன் பணிவுடன் பதில் கூறினான்.

விநாயகப்பெருமான் அங்ஙனமே காவிரியைத் தருவதாகக் கூறியருளி, கொங்கு நாட்டில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த அகத்திய முனிவர்பால் வந்து சேர்ந்தார். காவிரியாறு அகத்தியர் கமண்டலத்தில் சங்கரனின் அருளால் வந்த தன்மையையும், முனிவரைவிட்டு காவிரி நீங்குதற்குரிய காலத்தை இறைவர் அருள் செய்ததையும்

மனதில் எண்ணி, விநாயகப்பெருமான் ஒரு காகத்தின் உருக்கொண்டு முனிவரின் கமண்டலத்தின் மீது வந்து அமர்ந்தருளினார். அவ்வுண்மை அறியாத அகத்தியர் இங்கொரு பறவை வந்தெய்தியது என நினைத்து அப்பறவை செல்லுமாறு தனது ஒரு கையை ஓங்கினார். அக்கணத்தில் காகத்தின் உருவில் வந்த விநாயகப் பெருமான் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்துக் “காவிரியே! பண்டு ஈசன் அருளியவாறு முனிவர் உன்னைப் போகுமாறு கைகாட்டிவிட்டார். எனவே நீ பூமியில் படர்வாய்” என்று கூறியருளினன். அப்பொன்னியாறும் முற்காலத்து ஐயனதருளால் அம்பிகையின் அன்பைக் காட்ட வந்த கம்பையாறு போல விண்ணும் மண்ணும் நடுங்க ஆரவாரித்துப் பூமியில் படர்ந்தது.

என்னலுங் காஞ்சி தன்னில் எம்பிரான் உலகம் ஈன்ற அன்னைதன் அன்பு காட்ட அழைத்திட வந்த கம்பை நன்னதி போல விண்ணும் ஞாலமும் நடுங்க ஆர்த்துப் பொன்னியா றுலகந்தன்னில் பொள்ளெனப் பெயர்ந்த தன்றே.

அங்ஙனம் காவிரியாறு அகத்தியரின் கமண்டலத்தைவிட்டு நீங்கலும், விநாயகர் காகவுரு நீத்து, ஒரு பார்ப்பனச் சிறுவனது வடிவுடன் செல்லுதலைப் பார்த்த முனிவர், “இவன் அவுண்ணோ அன்றித் தேவனோ? யானறியேன், இந்நதியைக் கீழே சிந்திப்போவனோ? பெரும் அகந்தையன் போலும், அவனது வலிமையை விரைவில் அறிவேன்” என்று விரைந்து அவன் பின்னர் சீற்றத்துடன் தொடர்ந்து சென்றார். விநாயகர் அச்சங் கொண்டவர்போல ஓட, முனிவரும் தன் இரண்டு கைகளையும் குவித்து அவனது சிரசில் குட்டுவதற்காகத் துரத்தினார். பார்ப்பனப் பிரமசாரியின் உருவங்கொண்ட அப்பெருமான் முனிவருக்கு அணியனாகவும் கிட்டுவான் போலக்காட்டி விலகுவானாயும், விண்ணும் மண்ணும்

செல்லுவானாயும் அவரை அலைக்க, முனிவர் சாலவும் தளர்ச்சியெய்தி, இனிச் செய்வதென் என்று நினைக்க, அஃதுணர்ந்த எம்பெருமான் தனது சுயவடிவைக் காட்டிட, முனிவர் கண்டு கலங்கி, அந்தோ! யானை முகத்தெம்பிரானோ ஈண்டு வந்தனர். அவரையோ நான் துரத்தினேன் என்று கழிவிர்க்கங்கொண்டு, அப்பெருமானைச் சிரசில் புடைப்பதற்காகக் குவித்த தனது இருகரங்களாலும் தனது நெற்றி வருந்துமாறு குட்டிக்கொண்டார். அச்செயலைக் கண்ட தாரகப்பிரமமான விநாயகர், "குறுமுனியே, நின் செய்கை என்னை?" என்று வினவியருள, "தேவரீர் என்றறியாது சிரசில் குட்டுவதற்கு எண்ணிய குற்றத்திற்காகத் தீர்வுகாண இச்செயல் புரிந்தேன்" என முனிவர் விடையிறுத்தார். யானைமுகத்தண்ணல் முறுவல் செய்து, 'வருந்தாதீர்' என்னலும், முனிவர் மீண்டும் பலமுறை வணங்கி அறியாது செய்த என் பிழை பொறுக்கவேண்டும் எனப்பிரார்த்தித்தார்.

விநாயகப் பெருமான் கூறினார்: "குறுமுனிவனே! தேவேந்திரன் என் தந்தையின் பூசையின் பொருட்டு வைத்த நந்தனவனம் மழையின்மையால் நீரின்றி வாடினமையால் நம்மை வழிபட்டு வேண்டினன். ஆதலின் காகத்தின் உருக்கொண்டு காவிரி உறையும் உனது குண்டிகை மீது இருந்து மெல்ல அதனைக் கவிழ்த்தனம். அந்நதியை ஞாலமீது படரவுஞ் சொன்னோம். அது பொறாது நீ செய்த, அனைத்தையும் நாம் மனத்துட் கொள்ளோம். நமக்கு ஈது ஓராடலென்றே காண்போம். எந்தையின் பக்தன் நீ, எமக்கும் அற்றே; வேண்டுவன கேள்".

கஜமுகக் கடவுள் இவ்வாறு அருள்புரிதலும் அகத்தியர் மீண்டும் பணிந்து, "ஐயனே! நெடுமாலும் உணராத சிவபிரானிடத்தும் தேவரீர்பாலும் தமிழேன் மிகவும் அன்பாவதோர் தன்மையை அளித்தருள்வாய், மேலும் தேவரீர் திருமுன்பு நெற்றியில் குட்டிக்கொள்பவர்களுடைய

குறைகளையும் தீர்த்தருள்வாய்" எனப்பிரார்த்தித்தார். கஜானன், "அவை நல்கினோம், மேலும் வேண்டுவ கேள்" எனச் செப்ப முனிவர், "கரகத்து நீர் முழுமையும் தரணியிற் சென்றபடியால் அடியவன் பூசைக்குப் புனித நீர் இல்லையே" என, தும்பிமுகத்தோன் தமது திருக்கரத்தை நீட்டிக் காவிரியின் புனலைச் சிறிது அள்ளிக் கமண்டலத்தில் நிரப்பியருளினார். அந்நீர் முனிவரது குண்டிகையில் என்றும் தொலையாவகையில் தங்கியது.

முனிவர் பெரிதும் மகிழ்ந்து வேழமுகத்து ஐயனை விருப்புடன் பலவாறு துதித்து, இனியும் தேவரீரை நினையும் பொழுதெல்லாம் மறவாது வந்து அருள்புரிவீர் எனப்பிரார்த்திக்க, கஜானனும் அற்றாகவென அருள்செய்து மறைந்தார். முனிவரும் கொங்குநாட்டினை நீங்கித் தென்திசை நோக்கிச் சென்றார்.

13. அரியை அரணாக்கிய அகத்தியர்

சிவபெருமானின் திருவடியைப் போற்றிசெய்துகொண்டு திருமால் கோயில் கொண்ட குற்றாலம் என்ற நகரை அகத்தியமுனிவர் அடைந்தார். அத்தலத்தில் திருமுற்றம் என்று அவனியிலுள்ளோர் கூறும் ஆலயம் ஒன்று திருமாலுக்கு உள்ளது. அப்பதியில் அளப்பில்லோர் அந்தணர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் திருமாலடியாராய், சிவபெருமானின் அடியவர்களைக் கண்டால் அமுன்று பொங்கிப் பகைவர்களைப் போல மிகவும் இகழ்ந்து, முகத்தையும் கூடப் பார்க்காதவர்களாயிருந்தனர். அதனைத் தமிழ் வல்ல முனியாகிய அகத்தியர் அறிந்தார்; திருமாலின் ஆலயத்தின் முன் வந்து சேர்ந்தார். அச்சமயத்தில் அவ்வாலயத்திலிருந்த வைணவர்கள், பகைவர்களைக் கண்டு பதைபதைப்பவர் போலக் கோபித்துச் சீறி, "நீயோ தகுதியற்ற கண்டிகையையும் நீறும் அணிந்துள்ளாய், எல்லோரும் அறிய ஐயமேற்றவனாகிய சிவனுக்கு

அடியவனாகியும் உள்ளாய், கையில் ஒரு தண்டமும் கொண்டுள்ளாய், சிறியை போலும்; நீ எங்கள் கடவுளின் நகரத்துள் வராது இங்கிருந்து அகல்வாய்" எனக் கூறினார்கள். அகத்தியர் வெகுண்டாரில்லை; நகைத்துக் கொண்டே அவ்வைணவர்களை நோக்கி, "வேதநெறிகடந்து நிற்பவர்களே! நீவிர் இவ்விடம் வசிப்பதை யானறியேன், எவரும் எனக்குக் கூறவுமில்லை; நன்னெறியினர் என்று எண்ணி வந்தேன்; உமது இயல்பு நான் உணர்ந்திருப்பின் இம்மூதூர் வர நினைந்திடவும் செய்திரேன்; வெகுளாதீர், யான் திரும்பிச் செல்வேன்" என்று உரைத்தார்.

வைணவர்கள்:- "இத்தலம் நீ வருவதும் பாவமாம், மீண்டு செல்வாய்."

அகத்தியர்:- "நன்று கூறினீர், இதுவே உண்மை, பழைமையான நூல்களின் முறையும் ஈதே". இவ்வாறு கூறித் தகஷனுடைய வழி முறையோராகிய (சிவநிந்தகர்கள் என்பது கருத்து) அவர்களை நீங்கி, திருநந்திதேவர், நான்முகன், துருவாஸர், பிருகு, கவுதமர், கண்வர், ததீசிமுனிவர் ஆகியோர் இட்ட சாபம் பொய்த்திடுமோ என மனதில் நினைந்துகொண்டு செல்லலுற்றார். அவ்வாறு சென்ற அகத்தியர் உயிர்க்கு உயிராய் நின்றிடும் சிவபெருமானை இகழ்வார்களின் மோகமுறும் அகந்தையை வேரோடு களைவேன் என்று எண்ணங்கொண்டு, ஒரு பாகவத (வைணவக்கோலம்) உருவங் கொண்டு அவர்கள் முன் சென்றார்.

சிவபிரானுடைய அடியவராகிய அகத்தியமுனிவர் தனது மாயத்தால் திருமாலடியவன் போலத் திருமேனிகொண்டு அவ்வயிணவர் முன் செல்லலும் அவர்கள் எதிர்கொண்டு நெடிது போற்றி, அவரது திருவடிகளில் விழுந்து வணங்க, முனிவர் "இவை நாராயணனுக்கு ஆக" எனக் கூறி, அவர்களை நோக்கி, இங்கு அரியின் ஆலயம் தொழ

வந்தேன்" எனக்கூற, அவர்களும் அவ்வாலயத்தைக் காட்டினர்.

அகத்தியர் கரங்குவித்து வணங்கித் திருமால் உறையும் கோவிலுக்குள் சென்று, அங்குள்ள மூர்த்தியை வழிபடத் தன் உள்ளம் விரும்புகின்றதாகையால் அதற்குத் தேவையான திருமஞ்சனம் முதல் அனைத்தையும் கொண்டு வருமாறு கூற, அவ்வயிணவர்களும் அங்ஙனமே பூசைக்குத் தேவையான உபகரணங்கள் அனைத்தையும் அவர் முன் சேர்த்தனர். "இன்று இவரை யான் பூசை செய்யும் முறையினைக் காண்பீராக" எனக் கூறிப் பூசையில் முயன்றார் முனிவர்.

சிவபிரானைத் தனது மனத்துட் கொண்டு, குறிய வடிவுடைய அகத்திய மாமுனிவர், நாராயணனது திருமுடிமேல் தனது கரத்தை உயர்த்திக் "குறுகு, குறுகு" என இருத்தி, அரக்கில் செய்த உருவம் தழுவில் உற்றது என்னுமாறு குழைவித்து ஒரு சிவலிங்க வடிவமாகச் செய்தார்.

அறுகுமதி நதிபுனையுஞ் செஞ்சடையெம்
பெருமானை அகத்துட் கொண்டு
சிறுகுமுரு வுடையமுனி நாரணனார்
திருமுடிமேற் செங்கையோச்சிக்
குறுகுகுறு கெனஇருத்தி ஒள்ளரக்கிற்
புனைபாவைக் கோல மீதும்
அறுகுதழல் உற்றென்னக் குழைவித்தோர்
சிவலிங்க வடிவஞ் செய்தான்.

நான்முகனும் நாராயணனும் எந்நாளும்
அறியவொண்ணாத பரம்பொருளைத் தாபித்துத் தனது
பழைய வடிவத்தைத் தாங்கி, அகத்தியர் சிவலிங்க பூசை
செய்வதைக் கண்ட, வயிணவர்கள் மிகவும்
கோபித்தெழுந்து, "இவன் குறியவடிவுடையவன்,

சிவபெருமானிடம் நேயம் உடையவன், முன்வந்து நாம் இகழ்ந்தமையால் இந்த பாகவத வடிவாய் வந்து நம் சமயத்தை அழித்தவன், மாயமுடையவன், இவனைப் பிடியுங்கள்” என்றெல்லாம் கூறிக்கொண்டு அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

அவ்வாறு சூழ்ந்து கொண்டவர்களை நோக்கி எரிபோல் விழித்துத் தனது கோபத்தீயை அவர்கள்மேல் செலுத்த, அத்தீயானது துரத்தலும் அவர்கள் அந்நகரத்தை விட்டு அன்றே சிதறி ஓடி அழிந்தனர்.

அவ்வயிணவர் போனபின்னர், “இத்தலம் இன்று முதல் சிவத்தலமாயிற்று” என்று பெருமானை அருச்சித்துப் பணிந்து விடைபெற்றுப் பிறகு தென்பால் சென்று பொன்னோடு மணி கொழிக்கும் அருவிகளையுடைய பொதியமலையடைந்து அங்கே பரமனின் மலர்த்தாள் உன்னித் தவம் புரிந்து அமர்ந்திருந்தார்.

14. இந்திரன் அருச்சனையும் தேவர் புலம்பலும்

காகத்தின் உருவங்கொண்ட கணேசப் பெருமானால் கவிழ்க்கப்பட்ட கரகத்தினின்றும் காவிரி வெள்ளம் பரந்து ஓடிய தன்மை நீத்தற்கரிய பாசத்தளையினின்றும் நீங்கி திருவருளால் நன்னெறிப்படுத்தப்பட்டுச் செல்லும் ஆருயிர் போன்றும், தடைவல்லோன் ஒருவனால் பெருங்குடத்துத் தடைப்படுத்தப்பட்ட பாம்பு, அருளுடையோன் ஒருவன் அத்தடையை நீக்கச் செல்லும் தன்மை போன்றும் இருந்தது. அங்ஙனம் விரைந்து ஓடிச் சென்ற காவிரிநதி தேவேந்திரனது நந்தவனத்துள் புக்கது. அதனைக் கண்ட இந்திரன் பாடியும் ஆடியும், தன் வழிபடு கடவுளின் அருச்சனை முற்றியதென்று பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தான். அப்பொழுதே சூரபன்மனை வென்று தன் பொன்னுலக அரசு அடைந்தது போன்று மனக்களிப்புற்றான்.

காவிரி வெள்ளம் பாய்தலும் நந்தவனம் வாட்டம் நீங்கித் தளிர்த்து, மேல் நிறைந்த இலைகள் மல்கி, கிளைகளும் அரும்புகளும் பெருகிச் செழித்து ஓங்கியது. நந்தவனத்தில் இருந்த அனைத்து மரங்களும், செடிகளும், கொடிகளும் பூத்துக் குலுங்கின. வளமிக்க அம்மலர்வனத்துள் விடியற்காலம் சென்று வண்டுகள் வீழா முன்னர் குற்றமற்ற கடிமலர் பறித்துக் கொணர்ந்து தேவாதிதேவனான கண்ணுதற்பெருமானின் சேவடிகளில் சிவாகமவிதிப்படி அருச்சனை செய்து ஏத்தினான். அந்நாள் முதல் இவ்வாறாக தேவேந்திரன் தினந்தோறும் பூசித்து அச்சண்பகவனத்தில் தங்கியிருந்தான்.

இஃது இவ்வாறாக, சூரபன்மனால் துன்பப்பட்ட தேவர்களில் சிலர் அவனால் இடப்பட்ட இழிந்த ஏவல்களைச் செய்து மனந்தளர்ந்தவர்களாய், அப்புன்மை எக்காலம் நீங்குமென்று வருந்தினவர்களாய்ப் பூவுலகில் வந்து சீகாழியை அடைந்தார்கள். அங்குத் தவமுயலும் இந்திரனைக் கண்டு, அடிபணிந்து, "எங்கள் அரசே! எங்களை நீத்து இவ்வாறு நீர் தனித்திருப்பது தக்கதோ? எங்கள் துயரினைப் போக்கக் கருதியையோ" என்று பலவாறு இரங்கிக் கூறி வருந்தி நின்றார்கள். அம்மொழிகளைச் செவிமடுத்த இந்திரன் மனந்தளர்ந்து, பெருமூச்சுவிட்டு அத்தேவர்களைப் பார்த்துக் கூறினான்.

"மாயையின் மைந்தனான சூரன் பெருவேள்வி செய்யத் தொடங்கிய அந்நாளிலேயே நமது பொன்னாட்டு அரசைத் தோற்றனம் என்று உங்கட்கு உரைத்தனனன்றோ? சிவபிரான் அளித்த எல்லையில்லா வரங்களைக்கொண்டு நம்மைக் குற்றேவல் கொண்டனனன்றோ? கடலிலே மீன் பிடித்துச் சுமந்தும் இன்னும் பல பணிகளைச் செய்தும் உழன்றோம். அத்துடன் அமையாது அச்சூரன் இந்திரானியைக் கவர்ந்து கொண்டு என்னைக் கொடுஞ்சிறையில் வைப்பதற்கு எண்ணினான். அவ்வெண்ணத்தைச் செயலாக்கப்

பெருஞ்சைனியத்தை வானுலகிற்கு ஏவினான். அஃதுணர்ந்து நானும் இவளும் நடுநடுங்கி அச்சத்துடன் உருமாறி விண்ணுலகை நீத்து விரைந்து இங்கு வந்து சேர்ந்தோம். நம் பெருமானாகிய சிவபிரானின் திருவடிகளை அருச்சித்து யாமெல்லாம் உய்ய அவுணர் உயிரிழப்ப மாதவஞ் செய்தலன்றி வேறு செய்யத் தகுவதென்னை? எனவே அத்தவஞ் செய்தற் பொருட்டே உம்மையெல்லாம் நீத்து புவியில் வந்து மறைந்து இருந்து, அம்முக்கண் எந்தையின் அடிகளை இறைஞ்சி அருச்சித்திருந்தேன். இனி நாம் எல்லோரும் திருக்கயிலைக்குச் சென்று இறைவரிடம் முறையிட்டு நம்முடைய இடர்களை நீக்கிக் கொள்வோம், வாருங்கள்'.

தேவேந்திரன் கூறியவற்றைக் கேட்ட வானவர்கள் மகிழ்ச்சியால் ஆடிப்பாடி, "உன்னைவிட்டால் எங்களைக் காப்பவர் வேறு யாவருளர்? நீயே எங்கட்குத் தெய்வமும் மற்றுமெல்லாம் ஆவாய்? எங்களைக் காக்கவே இப்பொழுது சூரனை முடிக்கத் தக்க வழி தேடுகின்றாய். ஆகவே, எங்களைக் கயிலைக்கு அழைத்துச் செல்வாய்" என்று திருக்கயிலைக்கு இந்திரனுடன் செல்ல இசைந்தார்கள். தேவேந்திரன் தன் மனதில் ஒன்று கருதித் தேவர்களைச் சற்றே இங்கிருப்பீர்கள் எனக்கூறி இருத்தி இந்திராணியிடம் சென்றான். அவனைக் கண்டு அடிவணங்கிய இந்திராணியிடம், "தேவி, சூரன் இட்ட இழிதொழில்கள் செய்து வருந்தி இங்கு வந்து புல்பிய தேவர்களின் இடுக்கணும் நமது துயரும் நீங்க, மலைமகள் மணாளனாகிய கறைமிடற்றுக் கண்ணுதற்பெருமான் மேவிய திருக்கயிலைக்குத் தேவர்களுடன் செல்லக் கருதி நிற்பால் கூறிப்போக வந்தேன்" எனக் கூறினான்.

இந்திரனது வார்த்தைகளைக் கேட்ட இந்திராணி மயங்கி வீழ்ந்தாள். பின்னர் தெளிவு வந்து இந்திரனைப் பார்த்து, "என்னாருயிரே! பொன்னாடு விட்டுப் புவியில் காட்டிடமாக

இருந்து இடர்ப்படுவேனுக்கு நீ பிரிந்தால் யாரே துணையாவார்? பாவங்களைச் செய்யும் அவுணர்ர்கள் என்னைக்காணில் ஓடிவந்து பற்றிப் போய் செய்யத் தகாதவற்றைச் செய்தனரேல் அப்பழியெல்லாம் உன்பால்தானே வந்தெய்தும். எனவே நான் இங்குத் தனியே இருக்க மாட்டேன், யானும் உன் பின்னே முக்கணெந்தை உறையும் திருக்கயிலைக்கு "வருவேன்" என்று பெருந்துயரத்தோடு கூறி நின்றாள். தேவேந்திரன் அவளைத் தழுவித் துயர் தீரும் வண்ணம் மொழியலானான்.

"சரியே! வருந்தேல், நான் தேவர் குழாத்துடன் திருக்கயிலை சென்றால் உன்னைக் காப்பவர் இல்லையானாலன்றோ என்பின் நீ வருதல் வேண்டும்? பிறை சூடிய சடைமுடிப்பெருமானும் பாம்பணையில் பள்ளிகொண்டவனும் சேர்ந்தளித்த ஐயன் நமக்கு ஒரு பாதுகாப்பாக இருக்க நீ வருந்துவதும் முறையோ? அன்னவனை நான் அன்புடன் மனத்தில் நினைத்து அழைத்தால் அவன் இங்கே வருவான். அவன்பால் உன்னைக் கயிலைசென்று திரும்பும் வரை அடைக்கலமாக அளித்துச் செல்வேன்" என்று கூறித் தேற்றினான். அந்த ஐயனது சிறப்பு என்னவெனச் சசிதேவி கேட்க அவனுக்கு மஹாசாஸ்தா எனப்படும் ஹரிஹர புத்திரனது வரலாற்றை இந்திரன் கூறத் தொடங்கினான்.

15. ஐயனார் வரலாறும் இந்திரன் கயிலை செல்லலும்

முன்னொருகாலத்தில் திருமால் முதலிய தேவர்களும் அசுரர்களும் சேர்ந்து சிவபிரான் திருவருளைப் பெறாமல் பாற்கடலைக் கடைந்தனர். அக்கடலினிடத்திருந்து கொடிய விஷம் எழுந்து அனைவரையும் வருத்தித் துரத்தியது. ஆலஹாலம் எனப்படும் அக்கொடிய விஷத்தின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சிய தேவர்களும் தானவர்களும்

திருக்கயிலை சென்று சிவபெருமானைப் பணிந்து வேண்ட, அப்பெருமான் அவ்விஷத்தினை உண்டு தமது திருக்கழுத்தினில் அடக்கியபின், "இன்னும் கடையுங்கள், அமுதம் எழும்" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். மீண்டும் அவர்கள் கடைந்தபொழுது விநாயகப் பெருமானை வழிபடாத காரணத்தால் மத்தாகிய மந்தரமலை பாதலத்திலழுந்தியது. அதனை உணர்ந்த திருமால் முதலிய தேவர்கள், கணேசப் பெருமானை வழிபட்டுக் கடைய, குறை நீங்கி, அமுதம் எழுந்தது. அவ்வமுதத்தைத் தேவர்கள்-அசுரர்கள் ஆகிய இருவகையோரும் "எம்மால் இது வந்தமையின் எமக்கே இது உரியதாகும்" என்று தம்க்குள் மாறாகிப் போர் செய்ய எண்ணினர். அந்நிலைக்கு ஒரு முடிவு காணத் திருமால் ஒரு மோகினி வடிவம் கொண்டு அவர்கள் முன் வந்தான்.

அவ்வாறு வந்த மோகினியின் வடிவு கண்டு தேவர்களும் அசுரர்களும் பெரும் மையல் கொண்டு அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். "அமுதம் உள்ளது, யானும் உள்ளேன், இவ்விரண்டினுள் நீவிர் விரும்புவது யாது" என்று அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டாள் மோகினி. அவுணர்கள் மனத்திரிந்து, "எங்கட்கு வேண்டுவது நீயே" என, மோகினி வேடம் பூண்ட திருமால் அமுதத்தைத் தேவருக்களித்தான். மாயை நீங்கிய தேவர்கள் அமுதத்தை ஒருபால் கொண்டு சென்றனர். அசுரர்களோவெனில் மோகினியை ஒருபால் கொண்டு சென்றனர்.

அவுணரோடு சென்ற மோகினி, என்னை அன்போடும் மலர்ப்படுக்கையில் தழுவ வல்லவன் ஒருவனும் உங்கள் குழுவில் உளனோ? அவனை நான் இன்னும் கண்டேனில்லையே" என்றாள். மோகினியின் மொழிகளைக் கேட்ட அவுணர் அனைவரும், "யான் வன்மையுடையேன், என்னினும் வலியன் ஒருவருமில்லை" எனத் தத்தமக்குள் மாறுபட்டுப் பொருது மாண்டனர்.

அவுணரில் இருவர் மட்டும் தேவர்கள் போல வேடம் பூண்டு அமுதம் உண்போர் வரிசையில் வந்து நின்றனர். அவுணர்கள் மடிந்த பின்னர் மோகினியான திருமால் தேவர்களுக்கு அமுதத்தை அளித்தான். மாறுவேடம் பூண்ட அவுணர் இருவரும் அமுதத்தை மந்திரத்தோடு அருந்தாது ஈந்த உடனேயே அருந்தினர். அவர்கள் செயலைக் கண்ட சூரியனும் சந்திரனும், "இவர்கள் தேவரல்லர்" எனத் தெரிந்து திருமாலுக்குத் தங்கள் கண்களால் குறிகாட்டினர். அஃதுணர்ந்த திருமாலும் தன் கையிலிருந்த சட்டுவத்தினால் அசுரர் தலையை வீட்டினான், பின்னர் தேவர்கட்கெல்லாம் அமுதத்தினை முறையாக ஈந்தான். வெட்டுண்ட அசுரர் இருவர்களின் தலைகளும் அமுதம் உண்டமையால் அழியாது நின்றன. கழுத்திற்குக் கீழ் அமுதம் செல்லும் முன்னர் வெட்டப்பட்டமையால் இருவர்களது உடலும் அழிந்தன. அவர்களுடைய நிலையைக் கண்ட மாயவன் அமுதுண்டவர் விண்ணிடை நிற்பர் என்று அவர்களைக் கிரகங்களாகச் சிவபிரானருள்கொண்டு நிறுத்தினான். அவர்கள் இருவரும் ராகு, கேது என்ற பெயருடன் சூரியன் முதலான ஏழு கிரகங்களுடன் சேர்ந்தனர். பாம்பினையணிகலனாகக் கொண்ட நம்பெருமானின் அருளால் செந்நாகமோடு கருநாகத்தின் செய்கை பெற்றுத் தம்மைக் காட்டிக் கொடுத்த சூரிய சந்திரர்களை மறைக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றனர் (இவ்வாறு ராகு, கேதுக்களால் சூரிய சந்திரர்கள் மறைப்புறுவதே சூரிய கிரகணம் என்றும், சந்திர கிரகணம் என்றும் கூறப்படும். இவை முறையே அமாவாசையிலும் பெளர்ணமியிலும் நிகழும்).

இஃதிவ்வாறாக அமுதம் உண்ட விண்ணோர்தொழ, மோகினியான திருமால் கடற்கரையின் ஒருபுறமாக இருக்கத், திருமாலும் தமது நால்வகைப்பட்ட சக்தியுள் ஒன்று என்பதைக் காட்டுவான் வேண்டிச், சிவபெருமான் அங்குத் தோன்றி மோகினியை அணைய விரும்பினார்.

திருமால் நாணி ஓடச் சிவபிரானும் பின்தொடர்ந்து சென்று திருமாலின் கரத்தினைப் பற்றிச் சென்று நாவலந் தீவில் கடற்கரையினில் வடதிசையில் உள்ள ஒரு சாலமர (ஆச்சாமரம்) நீழலையடைந்து பெண்ணின் தன்மையை அடைந்திருந்த அம்மாலுடன் கலந்தருளினார். இந்த வண்ணம் முராரியும் அந்திவண்ணத்தமலனுமாகிய இருவரும் முந்து கூடிக் கலந்தபொழுது நம்மை வாழ்விக்கும் அண்ணலாகிய ஐயன் கருமை நிறம் பொருந்திய திருமேனியும், சிவந்த கேசமும், செண்டு (குதிரைச் சவுக்கு போன்றதொரு) ஆயுதமும் கையில் கொண்டு உக்கிரத்துடன் தோன்றினான். அவ்வளவில் முக்கண் எந்தை முயக்கினை நீக்கினார்.

மைக்க ருங்கடல் மேனியும் வானுலாஞ்
செக்கர் வேணியுஞ் செண்டுறு கையுமாய்
உக்கி ரத்துடன் ஓர்மகன் சேர்தலும்
முக்கண் எந்தை முயக்கினை நீங்கினான்

சிவபெருமான் அக்கணமே அம்மைந்தனுக்கு ஹரிஹரபுத்திரன் என்னும் நாமம்தந்து, உருத்திரகணத்தோடு வைத்து, வரம்பல அளித்துப் புவனமும் நல்கி, தேவர்கள் மற்றும் அனைவரும் ஏத்தும் மேன்மையுமளித்தார். பின்னர் திருமால் தனது உண்மை உருவுடன் தொழுது நிற்க, அவ்விருவரும் தத்தமதிடம் சென்ற பின்னர், ஹரிஹரபுத்திரன் தமது பூதப்படைகளோடு எங்குமிருந்து எல்லாவுலகினையும் எப்பொழுதும் காத்து வருகின்றனன். மண்ணுலகத்தவரும் விண்ணவரும், நான்முகனும் தினம் அருச்சிக்கும் பெருமையுடையவன். திருமாலாலும் புகழப்படுபவன். அவனுக்கு நிகர் அவனே யாவன். அத்தன்மையனான ஐயன் என் மீது உள்ள அன்பினால் உன்னைக் காத்தருள்வான். இவ்வாறு இந்திரன் கூற இந்திராணியும் அதற்கு இசைந்தனள்.

தனது நாயகியின் இசைவினையறிந்த இந்திரன் ஹரிஹரபுத்திரனை மனதில் நினைத்துப் போற்றுதலும், அவ்வையன் யானைவாகனமேறி பூதப்படையினர் பலர் புடைசூழப் பூரணை-புட்கலை யென்னும் தன் இரு தேவியர் உடன்வர, இந்திரன் முன் தோன்றினார். "ஐயனே! நான் திருக்கயிலை சென்று திரும்புமளவும் இவள் நின் அடைக்கலம், இன்னல் ஏதும் நேராது இவளைக் காத்தருள வேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்து நின்றான். ஐயனும் அதற்கிசைந்து நீ அஞ்சாது செல்வாய், இவ்வேந்திழை யாட்குத் தீது ஏதும் நேராதபடி காப்பேன்" எனமொழிந்து, தன் வீரர்களில் வாட்போரில் திறமைமிக்க மாகாளன் என்ற பேரோனை விளித்து "தேவேந்திரன் திருக்கயிலை செல்ல எண்ணியுள்ளான். அவனது தேவியாகிய இவட்குத் தீங்கு ஏதும் வாராது காப்பாய்" என ஆணைதந்து தமதிருப்பிடம் சென்றார்.

இந்திராணியை அவ்விடம் இருக்குமாறு செய்து தேவர்களுடன் இந்திரன் திருக்கயிலை சென்று நந்திதேவரைக் கண்டு, தான் அங்கு வந்த காரணத்தைக் கூறினான். "இறைவர் சனகாதியர் நால்வர்க்கும் ஞானமுதற்பொருள் காட்டி இருந்தமையால் நீவிர் அப்பெருமானது திருமுன் ஏகக் காலமிதன்று" என்று நந்தியெம்பெருமான் நவின்ற மொழி கேட்ட வாசவன் பெரிதும் இடர்க்கடலிலாழ்ந்து, "ஐயனே! யானும் தேவர்களும் இப்பொழுது பூவுலகம் சென்றால் கொடியவர்களான அசுரர்கள் எங்களைச் சிறை செய்வது திண்ணம். எனவே எம்பெருமானைத் தரிசிக்கும் நற்காலம் வரும்வரையில் இங்கேயே இருப்போம்" என்று பணிவுடன் கூறினான். நந்தியெம்பெருமானும் ஆங்கு ஓர் இடம் காட்ட, அங்கே இந்திரன் தேவர்களுடன் இருந்தான்.

16. அஜமுகியும் அயிராணியும்

இந்திரன் திருக்கயிலை சென்றதும் அயிராணி (இந்திராணியின் மற்றொரு பெயர்) சீகாழியில் நந்தவனத்தில் தவம்புரிந்திருந்தாள். இந்திரன் திருக்கயிலைக்கேகி நீண்ட காலம் சென்றும் வாராமையால் தவமிழைத்து வருந்திய அவள் தனது உடல்வாடப் பெற்று பெரிதும் கவலையுற்றிருந்தாள். அச்சமயம் சூரனின் இளையவனும், காமம் மிக்கவனும், எவரையும் வலிதே பற்றி அணையும் இழிதகையனும், மேகக்கூட்டமே வாய்திறந்து பேசுவது போன்ற கடும் பேச்சையுடையவனும், பொறுமை - அருள் - புகழ் - நிறை - நாணம் - அறத்தின்முறை - அழகு - கற்பு முதலிய பண்புகள் ஒன்றும் இல்லாதவனுமான அஜமுகி என்பவள் அந்த நந்தவனத்தின் அருகில் வந்தாள். தாரகன், சிங்கமுகன் ஆகியோர்க்கு ஒத்த வலிமையுடையவனும், ஆட்டுமுகத்தை உடையவனுமான அஜமுகியானவள் சூரபன்மனை அவனது கிளை முழுவதுடன் வேரோடு அழித்து விடுவதற்கான ஒரு ஊழ்வினைபோலச் சூலத்தினைக் கையிலேந்தி துன்முகி என்னும் தோழியுடன் கொடியதொரு விஷம் போல அங்கு வந்தாள். அங்ஙனம் வந்தவள் இந்திரன் அமைத்திருந்த நந்தவனத்தினைப் பார்த்து வியந்து "இங்கு உறைபவர் யாவர், அவரைப் பார்ப்பேன்" என்று எண்ணி அம்மலர்வனத்துள் தோழியுடன் நுழைந்தாள். அதைக் கண்ட வீரமாகாளர் அஜமுகியை அடையாளம் தெரிந்து கொண்டு, "இவள் இங்கு வரும் கருத்து யாதோ? இவள் செயல் யாவையும் காண்பேன், திரும்பி வரும்பொழுது இவள் செய்யும் குற்றத்திற்குத் தக்க தண்டனை விதிப்பேன்" என்று எண்ணி அவள் காணாவண்ணம் ஒரு பக்கம் மறைந்து நின்றார்.

வீரமாகாளர் அங்கு இருத்தலையறியாத அஜமுகி, துன்முகியுடன் அந்த வனத்துட்புக்கு எங்கணும் திரிந்த பொழுது, இந்திராணி தவஞ்செய்து கொண்டிருத்தலைக் கண்டாள். ஆஹா, இவள் இந்திராணியன்றோ? என் அண்ணனுக்கு அஞ்சி, இந்திரனுடன் இங்கு வந்துள்ளாள். இவளைத் தேடி சூரபன்மன் பலவிடங்களுக்கெல்லாம் வீரர்களை அனுப்பியும் கிடைக்கவில்லை. எனக்கோ இவள் எளிதில் கிடைத்தாள். ஆகையால் விரைந்து நான் இவளைக் கொண்டு போய், இவளது மையலில் இனியும் நீ வருந்தேல் என்று என் அண்ணன்முன் நிறுத்துவேன். இவளை இந்திரன் தனியாக விட்டு எங்கோ சென்றுள்ளான். இவளுக்குக் காவலாக எவருமில்ர். எனவே, அவன் வரும்முன் இவளைக் கொண்டு போவேன்". இவ்வாறு எண்ணிய அஜமுகி இந்திராணியை நோக்கிச் சென்றாள். கருத்துப் பருத்த தேகத்தையும், மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனைப் போன்று வளைந்த பற்களையும் இடிபோன்ற பேச்சுக்களையும் உடைய அஜமுகி, தன்னை நெருங்கி வருவதைக்கண்ட இந்திராணியானவள் தனது உயிரைக் கவரவந்த காலன் நெருங்கி வந்தாற்போன்று நடுநடுங்கிக் குலைகுலைந்து, "இவள் யாரோ, அரக்கியோ அன்றிப் பேய்மகளோ" என்று அச்சத்துடன் அவ்விடம் விட்டுப் போக எண்ணி எழுந்தாள். அங்ஙனம் எழுகின்றவளை, "நில்" என அதட்டி நிறுத்தி அஜமுகி கூறினாள்.

"அயிராணி! உனது இளமை நலனும் பேரழகும் பயனற்றுப் போகும்படி இங்கு வீணில் தவஞ்செய்தல் உனக்கு அழகோ? எனவே தவத்தை விடு. உன்னையடைய எனது அண்ணன் சூரபன்மன் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்றான். நீ இதுகாறும் கணவனாகக் கொண்டிருந்த இந்திரன் உனக்குச் சமமான அழகுடையவனல்லன். எனது தமையன் பல அண்டங்களை

ஆள்கின்றான். இந்திரனோவெனில் சூரனுடைய ஏவல் களைச் செய்து இளைத்து உழல்கின்றான். மிக்க களிப்புடையோனாகிய என் அண்ணன் எங்கே, துன்பத் துக்குள்ளாகியிருக்கும் இந்திரனெங்கே? எனவே அவனை இனியும் துணையெனக் கொண்டு மெலிவது நினைக்கத் தகுமோ? தேவர்களும் மற்றும் எவரும் குற்றேவல் செய்யக் கொள்பவனும், மும்மூர்த்திகளாலும் புகழப்படுபவனுமாகிய சூரன்முன் உன்னைக் கொண்டு செல்வேன்; உலகத்தை ஆண்டுகொண்டு இருக்க அவனோடு சேர்ப்பேன். என்னோடு வருவாய்”.

ஆட்டுமுகத்தவள் கூறிய கொடுஞ்சொற்கள் செவிகளில் தீயில் காய்ச்சிய வேல் போலப் பாய்தலும் இந்திராணி பதைபதைத்து வருந்தித் தன் கைகளால் காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு அக்கொடியவள் கேட்குமாறு சில உரைத்தனள்.

“நீ இங்குக் கூறிய வார்த்தைகளை விரும்புபவர்கள் நரகத்தில் சேர்ந்து துன்புறுவர். பிரம்மதேவனுடைய மகனான காசிப முனிவரின் புதல்வியாகிய நீ இத்தகைய அநீதியான பேச்சுக்களைப் பேசலாகுமோ? தருமத்தையோ, கற்பையோ, பெருமையையோ மற்றும் எவ்விதமான பண்பினையோ பாராது இவ்விதமான தீய சொற்களை நீ கூறலாகுமோ? இந்திரனையன்றி வேறு எவரிடமும் எனது சிந்தையைச் செலுத்தமாட்டேன். தீதில்லாத கற்புடையவளாகிய என்னிடம் இத்தகைய தீய நெறியைக் கூறுகின்றாய். உனது பேச்சு உனது குலம் அழியாது வாழ்ந்திடவைக்கும் தன்மையுள்ளதல்லவே”.

இந்திராணி கூறிய மொழிகளைக் கேட்ட அஜமுகி மிக்க சீற்றங்கொண்டு, “உனக்கு நல்லன கூறினேன். நீ இசையாது மறுத்தனை, உன்னைக் கொன்று தின்றிருப்பேன்; என்

அண்ணனுக்காக அவ்வாறு செய்யாது விடுத்தேன். உன்னை வலிந்து பற்றிச் செல்வேன், இது நிச்சயம்" எனக் கூறிக்கொண்டே இந்திராணியின் மென்மையான கரங்களைப்பற்றி இழுத்து விரைந்து செல்லலானாள். இந்திராணி என் செய்வாள்? கண்ணீர் பொழியத் தேம்பிப் பேதுற்று ஐயனாரை நினைத்துப் புலம்பலுற்றாள்.

17. வீரமாகாளர் வருகையும் அஜமுகி சோகமும்

பையரா அமளி யானும் பரம்பொருள் முதலும் நல்கும்
ஐயனே ஓலம் விண்ணோர்க் காதியே ஓலம் செண்டார்
கையனே ஓலம் எங்கள் கடவுளே ஓலம் மெய்யார்
மெய்யனே ஓலம் தொல்சீர் வீரனே ஓலம் ஓலம்.

ஆரணச் சுருதி யோர்சார் அடலுருத் திரனென் றேத்தும்
காரணக் கடவுள் ஓலம் கடல்நிறத் தெந்தாய்ஓலம்
பூரணைக் கிறைவா ஓலம் புட்கலை கணவா ஓலம்
வாரணத் திறைமேற் கொண்டு வரும்பிரான் ஓலம்
என்றாள்.

இவ்வாறு சசியானவள் ஓலமிட அது கேட்ட வீரமாகாளர், நமது ஐயனைக் கூவி அழைக்கின்றாள் என்றெண்ணிக் கையில் வாளோடு, உரத்தகுரலில் அதட்டுஞ் சொற்களையுடையவராய்த் "தேவராஜனின் பத்தினிக்குத் துன்பமிழைத்து எங்கே கொண்டு செல்கின்றாய், நில்லு, நில்லு" என்று அஜமுகியை அதட்டி, இந்திராணியை நோக்கி, "அன்னையே, துன்புறேல், உன்னைத் தீண்டிய கொடியவளின் கையை வெட்டி உன்னை விடுவிப்பேன், காண்பாய்" என்று தேறுதல் கூறினார். அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட இந்திராணி சிறிதே இடர் நீங்கினாள்.

அஜமுகி மாகாளர் செயலைப் பார்த்து, "மூவரும் தேவரும், மற்று எவரும் என்முன் நில்லார், தேவர்தம்

குழுவினைச் சேர்ந்த ஒருவனோ என்னை இகழ்ந்து செல்வன், அவன் வலி தொலைப்பேன்" என்று கூறி நிற்க, அவள்முன் சென்ற மாகாளர், "கொடியவளே! இந்திராணியை விட்டுப் போவையேல் உன் குற்றம் பொறுப்பேன்" என்று கூறினார். அவரை நோக்கி அஜமுகி, "இப்பணியில் உன்னை ஏவியவர் யார், அதனையறிய விரும்புகின்றேன்" என வினவினாள். அதற்கு மாகாளர், "இப்பூவுலகம் முதலாக மூன்று உலகங்களையும் துன்பமில்லாது காப்பவன், நீருண்ட மேகத்தையொத்த கரிய நிறம் பெற்றவன், வெள்ளை யானையைத் தனது ஊர்தியாக உடைய ஐயன் என்னை இப்பணியில் நிற்குமாறு பணித்தார். என் பெயர் வீரமாகாளன்" என விடை கூறினார். அவர் கூறியவை ஐயனாருக்கும் தேவேந்திரனுக்கும் பொதுவாக அமைந்தமையால் அஜமுகி வீரமாகாளரை இந்திரனின் ஏவலாள் என மனதிற்கொண்டாள். மிகுந்த சினத்துடன் இந்திரனின் ஏவலாளோ என்னைத் தடுப்பவன் எனக் கொதித்துத் தனது குலத்தை வீரர் மேல் எறிந்தாள். வீரமாகாளர் அதனைத் தன் கைவாளால் இரண்டு துண்டுகளாக்கினார். உடனே அஜமுகி மேலும் சீறித் தன் தோழியின் கைக்குலத்தை வாங்கி வீரனின் மேல் ஏவி ஆரவாரம் செய்தாள். அதனையும் வீரமாகாளர் துண்டித்தார். அவரைப் பேரில் வெல்ல இயலாதென்று எண்ணி அஜமுகி கொடிய வார்த்தைகளைக் கூறிக்கொண்டே, இந்திராணியைப் பற்றிக்கொண்டு வெகுவிரைவாகச் சென்றாள். வீரமாகாளர் அதனைப் பார்த்து, நில் என்று அதட்டியவண்ணம் சென்று, தன் ஒருகையால் அவளது கூந்தலைப் பிடித்து இழுத்து, தன் உடைவாளால் இந்திராணியைத் தொட்ட அவளது கரத்தை வெட்டினார். அவளது பிடியினின்றும் இந்திராணியை விடுவித்து அந்த அவுணப்பாதகியைத் தனது காலால் உதைத்துத் தள்ளினார். அஜமுகி கீழே வீழ்தலும், பக்கத்தில் நின்ற துன்முகியை

நோக்கி, இந்திராணியை நீயும் தீண்டினை போலும் என்றுகூறி அவளது கரங்களில் ஒன்றையும் துணித்தார். அவளையும் தன் காலால் உதைத்துக் கீழே உருட்ட அவளும் உள்ளம் பதைத்துப் புலம்பி வீழ்ந்தாள்.

வீரமாகாளின் உடைவாளால் வெட்டப்பட்ட குருதிபாயும் கரத்துடன் அஜமுகி வருந்தி அரற்றி, இந்திராணியைப் பிடித்து உண்பேன் என்று சென்று மீண்டும் திரும்பித் தன் இதழ்களைக் கடித்தும் இன்னும் பலவாறு சினத்தினை வெளிப்படுத்தி உலகத்தையே அழித்துவிடுவேன் என்று கூறினாள். துன்முகியானவள் தேறுதல் சொல்ல ஒருவாறு தேறி, இந்திராணியைக் கண்டு மானமாகிய தீச்சுட "எனது அண்ணனின் ஆணை மூவுலகும் மற்றும் எல்லா அண்டங்களிலும் செல்லும். எங்கு ஒளிப்பினும் நீ இனித் தப்புதல் இயலாது. எனது அண்ணனின் செயலால் இங்கு மறைந்து வாழும் உன்னையும் இந்திரனையும், ஏனைய வானவர்களையும் என் நகர் பற்றிஈர்த்துப் போய் சிறைப்படுத்துவேன். அங்ஙனம் செய்யேனாயின் நான் சூரபன்மனின் தங்கையாகேன், எனது மார்பில் எழுந்துள்ளவையும் கொங்கைகள் அன்று, நான் பேடியே" எனச் சபதம் செய்து அங்கிருந்து அகன்றாள். அஜமுகி அகன்றதும் வீரமாகாளர் "அன்னையே! நீ அசுரர்க்கு அஞ்ச வேண்டாம். உனது கணவன் திரும்பிவரும் வரையிலும் உன்னைப் பாதுகாப்பேன்" எனக்கூறி தன்னிடஞ் சென்றார். இந்திராணியும் அவ்வனத்தில் வசித்துத் தன் கணவனது குறிக்கோள் முற்றும் வண்ணம் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தாள்.

இந்திராணிக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தையும் வீரமாகாளர் காத்தருளிய செய்தியையும் அறிந்த நாரதர் திருக்கயிலைக்கேகி அங்கு சிவபிரானைத் தரிசிக்கக் காலம் பெறாது இருந்திடும் இந்திரனைக் கண்டு, சீகாழியில்

நிகழ்ந்தனவனைத்தையும் கூறினார். அதுகேட்ட மகபதி வருந்தினான். சீற்றங் கொண்டான், பின் தெளிந்து தன்னையே நொந்து கொண்டு தேவர்களோடு இறைவர் புகழ்களைத்துதித்த வண்ணம் எழுந்தான். நந்தியெம் பெருமானை வணங்கி, "ஐயனே! கணக்கிறந்த நாட்கள் காத்திருந்தும் இறைவன் என் தீவினையால் இன்னும் கருணை செய்திலர். எனவே நீலகண்டத்து எந்தையின் திருவருளைப் பெறப் பூவுலகஞ்சென்று தவஞ்செய்ய விழைகின்றோம், விடை கொடுத்தருள்வீர்" என்று வேண்ட, நந்திதேவரும் அங்ஙனமே செய்வீர் என்று விடை கொடுத்தனுப்பி யருளினார். தேவர்களுடன் சீகாழி திரும்பிய இந்திரன் வீரமாகாளரைக்கண்டு அவரைத் தழுவி, அளவற்ற முகமன் கூறி, அவரை ஐயனாரிடம் செல்ல விடுத்தான். பின், இந்திராணி தவஞ் செய்யுமிடஞ்சென்று அவளது துன்பத்தையகற்றி, அஜமுகி செப்பிய சபதமொழி கேட்டு, யாது செய்வோம் என்று ஆலோசித்தான். பின்னர், அவன் அதுவே துணிவு என்று கொண்ட மனத்தினனாய் இந்திராணியை அழைத்துக் கொண்டு, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி மேருமலை சென்று அங்குத் தேவர்களோடு மறைந்து இருந்தான்.

18. அஜமுகி புலம்பலும் சூரன் தண்டஞ்செய்தலும்

வீரமாகாளரால் கை துணிக்கப்பட்ட அஜமுகி தன் தோழியான துன்முகியுடன் சூரபன்மன் பலவிதமான வளங்களுடன் அரசுபுரியும் வீரமஹேந்திரபுரத்துத் திருவெலாம் குலையும்படி மூதேவியானவள் தன்னுடைய தோழியுடன் வந்து சேர்ந்தாற்போல, அதன் கீழ்த் திசைவாயிலை வந்தடைந்தாள். அச்சமயம் அஜமுகியின்

வெட்டுண்ட கையினைப் பார்த்த அவுணர்கள் வருந்தியமனத்தராய் அக்கொடிய செயலைச் செய்தவர் யாரோ எனச் சிற்றமுற்றனர். மானம் நீங்கிய அஜமுகி அந்நகரத்துள் உதிரம் ஒழுகச் சென்றது வீரமஹேந்திரபுரம் அடையப்போகின்ற துயருக்கு ஒரு வழிகாட்டுவாள் போன்றிருந்தது. அதனைக் கண்ட ஆங்குள்ள அவுணர்கள் துன்பமுற்றுக் கூடினார்கள்.

பற்பல விளையாட்டுக்களை நிகழ்த்தியவர்களும், அவற்றை நோக்கி நின்றவர்களும், மற்றும் ஆயுதப் பயிற்சி, இசைப் பயிற்சி, கூத்துக்கள், நாடகங்கள் ஆகியவற்றை நிகழ்த்தியவர்களும், நோக்கி நின்றவர்களும், ஏனைய திறத்தினர் எல்லோரும் அஜமுகியைக் கண்டு கண்ணீருடன் முனிவும் உடையவராய் அஜமுகியின் கரத்தை வெட்டியவன் யாராயிருக்கக் கூடும் என்று துணிய இயலாது பலவாறு தமக்குள் பேசிக் கொண்டனர். அவளையணுகிக் கேட்டால் அவள் நம்மீது சினமுறுவள் என்று அஞ்சினார்கள். அந்நகர அவுணர்கள், மாதர்கள் யாவரும் இவ்வாறு கலங்கி வருந்த அஜமுகி தனது அண்ணனின் அரசவைக் களத்திற்குச் செல்லலாயினாள்.

சூரன் அவைக்களத்துட்புக்க ஆட்டுமுகத்துக் கொடியவளாகிய அஜமுகி, தாயாகிய மாயையையும், உறவினர்களையும், மருகர்களையும், வலிமை மிக்க தன் தமையன்மார்களையும் எண்ணித் திருமகள் சூரன் அவைக்களத்தை விட்டு நீங்கும்படிக் கதறி அழுது புலம்பலானாள்.

“தந்தையர் மைந்தர் மேல் விருப்பொடு இருப்பர், தாயர் தாம்பெற்ற பெண்கள் மீது விருப்புடன் இருப்பர். ஈது உலக வழக்கம் என்பார்களே. எனது துயரம் அகற்ற வந்தாய் இல்லையே! என் தாயே! துணையாவர் யாருமின்றித் தனியளாய்க் கரமிழந்தும் நான் உயிருடன் இருக்கலாமோ”.

எனது உறவின் முறையாளர்களே! நீவிர் எங்கனும் தடையின்றித் திரிவீரென்று எண்ணி, இந்திரன் மனைவியை வலிதிற்பற்றி எடுத்து வந்தேன். பெருந் திறலுடைய மாகாளன் என்பவன் எனது கையை வெட்டி அவ்விந்திராணியையும் மீட்டுச் சென்றான். அம்மலர் வனத்து நீவிர் ஒருவருஞ் செல்லமாட்டீர்களோ? நீரும் அவர்க்கு அஞ்சி ஒளித்திட்டீரோ? எள்ளின் பிளவைக் காட்டிலும் சிறியதாயினும் உட்பகையானது கொடியது என்று கண்டேன்.- குற்றேவல் புரியும் இந்திரன் கள்ளத்தால் மறைந்து இருந்து என் கரந்துணிப்பித்தான்; காண்பீர்களாக, கடலில் அடங்கிக் கிடக்கும் வடவைத் தீயானது காலம் வந்தபொழுது உலகமனைத்தையும் ஒருங்கே அழிக்குந் தன்மைபோன்று அங்கிருந்தே என் கரந்துணித்த ஒருவன், பின்னர் உங்களையும் படுப்பன் காண்பீர்”.

“வானவர்களைச் சிறியர் என்று இகழ்ந்திட்டீர் போலும். இரணியனுக்கு மூன்று சிரங்கள், அக்கினிமுகனுக்கு இரண்டு, வச்சிரவாகுவோவெனில் பத்துச் சிரங்கள் பெற்றுள்ளான். அவற்றை வாளா வளர்த்தனரே! ஒரே ஒரு சிரமுடையோன் என் கரத்தைத் துணித்தானன்றோ? சூரியனைச் சிறை செய்த மருகனே! பானுகோபனே! இன்று என்னை ஒருவன் செங்கை பற்றித் தண்டித்துப் போவதும் முறையோ? திருமால் விடுத்த சக்கராயுதத்தை உன் மார்பில் ஆரமெனப்பூண்ட தாரகனே! இந்நாள் ஒரு பழி பூண்டனையே. ஒரு குறும் பகைவன் என் கரத்தைத் துணித்திடவும் அதைக் குறியாது அரசியற்றும் தாரகனே! தாரகனே!”

வச்சிரப்படையேந்திய தேவராஜனை ஐராவதத்துடன் விண்ணிலே வீசி மீண்டு விழுந்தவனை உதைத்தவன் நீ என்று கூறுவர். அது உண்மையேயென்று உன்னை வியந்தேன். இன்று அவனது தூதன் வெகுண்டு என் கரந்துணித்தான். சிங்கமுகனே! இதனைக் காணாயோ?

சூரனென்னும் பேர் படைத்த அவுணர்தம் பெருவாழ்வே! பழையமையான அண்டங்கள் பலவற்றையும் அரசு புரிகின்றனையே. நின் சக்கரமும், செங்கோலும், குடையும் எங்குஞ் செல்லுமே! ஆதலால் தேவர்களும் மற்றவரும் அவற்றிற்கு அஞ்சுவர். அங்ஙனமிருக்க இந்திரனது பணியாள் ஒருவனான வீரமாகாளனிடத்தில் அந்த அஞ்சுதலைக் கண்டிலேனே. வலியர் முன் உன் ஆணை செல்லாதோ?"

"பகைவர்களுடைய சூழ்ச்சியினால் முன்பு அகத்திய முனிவன் என் புதல்வர்களின் உயிரைக் கொண்டு சென்றான். இந்நாளில் ஒருவனைக் கொண்டு எனது கரத்தை இழக்கும்படிச் செய்தனரே. இவற்றினாலெல்லாம் நானடைந்த இழிவையெல்லாம் மதிக்கிலையோ? உடல் ஊனமுற்றோர் வாழ்வதனினும் இறத்தல் நன்றன்றோ? பாவிமேன் ஒரு பெண் பிறந்த பயனிதுவோ".

இவ்வாறும் இன்னும் பலவாறும் புலம்பியமுது தன்னைப் பின்தொடர்ந்த துன்முகியோடும் சென்று அரசு வீற்றிருக்கும் சூரபன்மனின் அடிகளின் முன்னர் விழுந்து புரண்டு வண்டிச்சக்கரம்போல உருண்டபொழுது, அவையினர் யாவரும் அஞ்சினர். சூரபன்மன் தன்னிரு கண்களிலும் தீயெழுவிழித்து அவளை நோக்கி, "புலம்புகின்ற அஜமுகத்து என் சோதரியே! உன்னை அறியாது என்னையும் மதியாது உனது கையையும் உன் தோழியாம் இவளது கையையும் வாளால் துணித்துத் தன்னை உயர்ந்தவனாகக் கருதியவன் யாவன்" என்று கேட்டான்.

அஜமுகி கூறினாள்: "அண்ணாவோ! இந்திரன் மனைவியான இந்திராணியானவள் பூவுலகில் ஓரிடத்தில் இருந்து தவஞ்செய்தலைக் கண்டு உனக்காகக் கொண்டுவர எண்ணி அவளை எடுத்தோம். அப்பொழுது ஒரு தேவன்

விரைந்து வந்து எங்களைக் கோபித்து எங்கள் கரங்களையும் துணித்து அவளை மீட்டுச்சென்று விட்டான்”.

அஜமுகியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டான் சூரன். விழிகள் கனல் சொரிந்தன. பற்களை நறநறவெனக் கடித்தான். உடல் வியர்வையுடன் தீப்பொறியும் தோன்றின. நெஞ்சினில் வெஞ்சினங் கொண்டான். அவனது கோபத்தைக் கண்டு அனைவரும் நடுங்கினர். திசைகாப்பாளர் ஓடினர். முனிவரும் கலங்கினர்; தெய்வமாதர் நாடகத்தை நிறுத்தினர்; சூரனது பெருமைகளைப் பாடுபவரும் பாடுதலைத் தவிர்த்தனர். எட்டுத் திக்குகளின் யானைகளும் ஓடின. மேருவுங்குலைந்தது; வானவர் ஏங்கினர்; சூரியனும் தீங்கு நாடியே சென்றும் திரும்பியும் திகைத்துத் திரிந்தான். பாரும் விண்ணும் கடலும் நடுங்கின. அயன் பதத்தோடு திருமாலின் வைகுந்தமும் நடுங்கிற்று. எதற்கும் அஞ்சாத அவுணரும் அஞ்சினர். அவன் கொண்ட பெருஞ்சினத்திற்கு நடுங்காதார் யாவர்? இத்தகைய கோபத்துடன் தேவர்கள் அனைவரையும் அழிக்க எண்ணிய சூரன் தன் இளையவர்களை நோக்கிக் கூறினான்.

“மீன் சுமந்து நம் ஏவலில் திரிந்த இந்திரன், காட்டிலே மறைந்து ஒரு காளன் என்பவனைக் கொண்டு இவர்களுடைய கரங்களைத் துணித்தனென்றால் இனி மனிதர்களும் நம்மை அழிப்பரே! இச்செயலைப் புரிந்தவன் யாவன்? முப்புரமெரித்த முழுமுதற் கடவுளோ, பங்கயத்தவிசில் வீற்றிருக்கும் பிரம்மதேவனோ, பாம்பணையில் துயிலும் திருமாலோ அன்றி, நமக்கு அஞ்சித் திரியும் இந்திரனோ அல்லன். இந்திரனின் பணியாள் ஒருவனோ இவர் கரங்குறைத்து இன்னமும் உயிரோடு இருக்கின்றான்? முன்னர் என் படைவீரர்கள் பிணித்துக் கொணர்ந்து என் முன்னர் நிறுத்திய தேவர்களை,

அவுணரது கடும்பசி ஒழியுமாறு அவர்கட்கு உண்ணுமாறு விடுக்காதது அறத்தினை நோக்கியன்றோ?"

மறைந்து உழலும் இந்திரனையும் அவன் மனைவியையும் சிறியரென்று சிறைப்படுத்தாது விடுத்தது தீயின் எச்சத்தை சிறிதென்று எண்ணிய தொத்ததன்றோ? என் தம்பியராகிய நீவிர் இருந்தீர்கள், என் மக்கள் இருந்தனர், நிகரிலாத் தேரும், சக்கராயுதமும் இருந்தன. சூரன் என்னும் என் பெயரும் இருந்தது. நானுமிருந்தேன். யார் இருந்து என்ன பயன்? மலையொந்த பஞ்சுக்குவியலில் சிறிய தீப்பொறி பற்றி அழித்தாற்போல இவர்கள் கரங்களின்றும் ஒழுகும் இரத்தத் துளிகளால் பல அண்டங்களும் கொண்ட என் புகழும் போயினதன்றோ? இரதங்கள், யானைகள், குதிரைகள், காலாட்படைகள் ஆகிய நால்வகைப் படைகளும் எல்லையற்றனவாக எங்கும் நிறைந்திருந்தும் என் இளையவள் அஜமுகி படுவது இத்திறமோ? நன்று. நன்று. என் அரசியல்". இவ்வாறும் இன்னும் பிறவாறும் உரைத்து சூரன் அண்டங்களெல்லாம் செவிடாகும்படி நகைத்தான்.

இவ்வாறெல்லாம் மொழிந்து சூரன் வீரநகை புரிந்த காலையில் பானுகோபன் என்னும் அவனது புதல்வன் ஊழித்தீயென அங்கு வந்து, வணங்கி நின்று, "ஐயனே கேள், நமது குற்றேவலைச் செய்ய அஞ்சி இந்திரன் மறைந்து வைகின்றான். மற்ற தேவர்கள் இச்செயலைச் செய்ய நினைக்கவும் வலியில்லாதவர். உமது தங்கை கையிழந்தது என்ன மாயமோ? இது மலடி மைந்தன் வானிலே தவழும் சந்திரனைக் கரங்கொண்டனன் என்பதற்கொப்பாகும். எனவே மெலியராகிய தேவர்கள் நீர் வெகுளும் தரத்தரோ? முத்தேவரேயன்றி மற்றையோர் உமது வெகுளிக்கு எத்துணையர்? ஆகவே, உம் வெகுளியை யான் தீர்ப்பேன்.

இம்மாதர் கைத்தலங்களைத் துணித்த இடத்தையடைந்து அம்மாகாளனையன்றி நும் மனம் உவக்கச் சசியென்னும் மாதையும் இந்திரனையும் மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் பற்றியே விரைவில் கொண்டு வருவேன். அங்கு அவர்கள் இலரேல், அகிலமெங்கும் தேடுவேன். அமரருலகம் சென்று அதனைத் தீக்கிரையாக்கி எஞ்சியுள்ள தேவர்களை அவர்களுடைய மனைவிமாரொடும் பற்றி ஒரு நாழிகைப் பொழுதில் மீள்வேன்; எனக்கு விடையளிப்பீராக" என்று உரைத்தனன்.

அத்திறங்கேட்ட சூரபன்மன் மனந்தெளிந்து விடையளித்தலும் பானுகோபன் தந்தையை வணங்கித் தன் இருப்பிடஞ் சென்றான். மைந்தன் சென்றதும் சூரன் நான்முகனை அங்கு வரச்செய்தான். பிரம்மதேவன் தனது பணியான பஞ்சாங்கம் படித்தலைச் செய்தான். சூரன் அவனை நோக்கி, "அரிய சிந்தையால் அகிலமும் படைக்கும் பிரமனே! துண்டிக்கப்பட்ட கைகளை இவர்க்குப் படைப்பாய்" என்னப் பிரமனும் இசைந்து "இவர்க்குக் கரங்கள் கூடுக" என்னலும் ஒரு மாத்திரைப் பொழுதிற்குள் கரங்கள் வளர்ந்து பண்டு போலாயின. நன்று உன் திறம் எனச் சூரன் பிரம்மனுக்கு முகமன் கூறினான்.

பின்னர் சூரபன்மன் அஜமுகியை நகரிலேயே இருக்கச்செய்து, துன்முகியைத் தன் மைந்தன்பால் செலுத்தி இந்திராணி இருக்குமிடத்தைக் காட்டி வருக என ஏவினான். அதன்பின் சூரபன்மன் சூரியன், நட்சத்திரங்கள், கிரகங்கள் ஆகியவர்களைத் தன்முன் வரச்செய்து கடுங்கோபத்துடன், "வானில் திரியும் நீவிர் அறியாதது ஒன்றும் இல்லை; என் தங்கையின் செங்கரந் துணித்தவனைக் கண்டும் அவன் உயிரைக் கவரவில்லை; அவனைத் தளையிட்டு இவ்விடம் தந்துமிலீர், அன்றி நமக்கு இச்செய்தியினை உரைத்துமிலீர்,

நம்மாணையால் உம் தொழிலைப்பிரியும் உங்களுக்கு இது முறையோ?" என்று கடுகடுத்தான். அவர்கள், "அரசனே, தங்கள் தங்கையின் கரத்தைச் சேதித்தவனைக் காணவுமில்லை, அதுபற்றிக் கேள்விப்படவுமில்லை. வானவீதியில் நாங்கள் செல்லும் நெறியில் எம் கண்கள் சென்றன" என நடுக்கத்துடன் உரைத்தனர். சூரன் அவர்களுடைய மறுமொழியை ஏற்காது சிறையில் அடைக்கச் செய்தான். அவ்வண்ணமே குற்றஞ்சுமத்தி ருது, மதி, எப்போதும் சுழன்று திரியும் மருத்துக்கள் என்னும் வாயுக்கள் ஆகியோரையும் சிறையில் அடைத்தான். நிலவுலகத்து மன்னர்களையும் வரவழைத்துச் சிலரைச் சிரத்தைச் சேதித்தும், சிலரது மூக்கையும், செவிகளையும் களைந்தும்; சிலருடைய கால்கள் கரங்கள் இவைகளைத் துணிப்பித்தும் தண்டங்களைச் செய்து அரியாசனத்தி லிருக்கையில் நான்முகன் அங்கு வந்து, "சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள், திசைக் காவலர் ஆகிய அனைவரும் உனது ஏவலில் தவறாது நிற்பவர். இவர்கள் இல்லாது உலகம் நடவாது. ஆதலால் பிழையினை உட்கொள்ளாது அவரைச் சிறைவிடுக்க வேண்டுகிறேன்" எனக் குறையிரந்து நிற்கச், சூரனும் அவ்வாறே அவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுதலை செய்தான். பின்னர் சபையினர் யாவருக்கும் விடையளித்துத் தன்னில்லிற்குச் சென்றான்.

19. அமரரைச் சிறைசெய்த அநீதி

தந்தையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்ட பானுகோபன் போர்க்கோலம் பூண்டு அவுணர்களாகிய படைகள் புடைசூழத் துன்முகியையும் அழைத்துக்கொண்டு பெரியதொரு தேரில் ஏறிச்சென்று நிலவுலகத்து எல்லையை அடைந்தான். துன்முகியை நோக்கி உங்கள் கைகளை வாளால் வெட்டியது எவ்விடத்தில் என வினவினான்.

துன்முகியானவள் "இந்திராணி தவமியற்றிய இடமும், வீரமாகாளன் எங்கள் கைகளை வெட்டிய இடமும் இதுவே" என்று தன் விரலாற் சுட்டிக் காட்டியதும், பானுகோபன் தன் படைவீரர்களுடன் பன்னிரண்டு பெயர் படைத்த சீகாழியில் இந்திரனும் இந்திராணியும் தங்கியிருந்த மலர்வனத்தைச் சார்ந்தான். அசுரசேனைகள் நந்தவனத்தை அழித்து வெற்றிடமாக ஆக்கின. இந்திரனோ, சசிதேவியோ ஒருவரும் அங்குக் காணப்படவில்லை. நிலவுலக மெல்லாமும் தேடிக் காணாதவனாகிப் பானுகோபன் இந்திரனது பொன்னுலகம் போனான்.

இந்திரலோகம் அழியுமாறு அவுணரது நால்வகைச் சேனைகளும் சென்று முற்றுகையிட்டதைத் தூதர் அறிந்து பதைபதைத்து இந்திரன் மகனான ஜயந்தனிடம் உரைத் தார்கள். அதுகேட்ட ஜயந்தன் கூறினான்: அந்தோ! என் தந்தைபோன்ற குரவனோ, என் தந்தை தாயரோ, மற்றும் தேவர் குழுவிற் பலரோ இங்கில்லை. நான் தனித்திருக்கிறேன். பகைவற்கு அஞ்சி அவரது குற்றேவல் செய்துவரும் எனக்கு இத்தீமையும் வரத்தக்கதோ? இனிப் புலம்புவதுமில்லை, யாண்டும் போவதுமில்லை, பகை வரை இறைஞ்சிப் போவதுமில்லை, அவரை எதிர்த்துப் போராடி வெல்வேன் அல்லது உயிர் துறப்பேன். இனிப் பகைவர்க்கு அஞ்சேன். உயிர்மீது ஆசையில்லையேல், எதற்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை. எனவே போர் செய்வேன், அசுரர் படைகளில் பலரைக் கொல்வேன். எனக்குத் துணையாக வருபவர்கள் வாருங்கள், மற்றவர்கள் இப்பொழுது வேறிடங்களுக்குச் செல்லுங்கள். ஒருவருமே வராமல் போனாலும் நான் சிறிதும் அச்சம் இன்றி அசுரரை எதிர்த்துப் போராடுவேன்".

ஜயந்தனது வீரமொழிகளைக் கேட்ட தேவர்கள், "உன்றன் உள்ளம் இதுவாயின், எமக்கு வேறு எண்ணமும்

உண்டோ? அவுணர்க்குப் பணிபுரிந்து வாழ்வதைவிட உயிர் துறப்பதே இனிதாகும். எனவே போர்க்கு விரைந்தெழுக்" எனப் போர்க்கு உடன்பட்டு எழுந்தனர்.

ஐயந்தன் ஐராவதத்தினை நினைக்க அது வந்து வணங்கி நின்றது. அதன்மீது ஏறிக்கொண்டு தேவர்கள் புடைசூழ இந்திரன் குமாரன் வீரத்தோடு போருக்குப் புறப்பட்டான். "நமக்குப் பயந்து பணி செய்தோர் இன்று எதிர்த்துப் போர் செய்ய வருகின்றார்களே" என அசுரர் ஆச்சரியமடையத் தேவர்கள் பற்பல படைக்கலன்களை ஏந்திச் சமருக்கு வந்தனர். அசுர சைனியங்கள் தேவர் சைனியத்தைப் பல்லாற்றானும் தாக்கி வருத்தித் தோல்வியடையச் செய்தன. தோல்வியுற்ற தேவர்களைப் பற்றியிர்த்து பானுகோபன் முன்விடுப்ப, அவன் அவர்களை தப்பிச் செல்லவிடாது காவல்புரிக் எனக் கூறினான்.

தேவர்கள் தோல்வியடைந்து அசுரர்களிடம் சிக்கியதைக் கண்ட ஐயந்தன் வெகுண்டு தனது வில்லைக் கையில்லெண்டு நானொலி செய்தான். அசுரப்படைகள் அஞ்சியோடுமாறு ஆரவாரத்தோடு கணைமாரிகள் பொழிந்தான். அப்பொழுது அவுணப்படைகள் ஐயந்தன் ஊர்ந்துவந்த வெள்ளையானையைச் சூழ்ந்து ஆரவாரஞ் செய்தனர். அப்பொழுது ஐயந்தன் தனது வில்லை வளைத்து அம்புமாரி பொழிந்து அவுணர் விட்ட கணைகளை மாற்றி, அவர்களை வில்லோடு பூமியிலே விழும்படிச் செய்தான். மேலும் மேலும் கணைகளைச் சொரிந்து நால்வகையான அவுணப் படைகள் ஒரு நூறு வெள்ளத் தொகையினரை மாய்வு செய்தான் இந்திரன் புதல்வன். அவனது ஊர்தியான ஐராவதமும் வாலினால் அடித்தும், துதிக்கையினால் வாரியெடுத்து மோதியும், காலால் தேய்த்தும், தந்தத்தினால் குத்தியும் போர் செய்தது. அக்கடுமையான யுத்தத்தில் நீலகேசன் என்னும் அசுரன் ஐயந்தனை எதிர்த்துப் போர்செய்து பலவாறு வருத்தி, அவனணிந்த கவசத்தையும்,

வில் முதலியவற்றையும் அழித்த மாத்திரத்தில், ஒன்றும் செய்ய இயலாத நிலையில் ஜயந்தன் தான் முன் பெற்றுள்ள ஒரு மாயையால் பல உருவங்களோடு தோன்றிப் போரிடலானான். யானையின் மீது வரும் ஒருவனாகிய அந்த ஜயந்தன் பல உருவங்கள் எடுத்துச்சென்று போரிட நீலகேசன் முதல் பல அவுணப் படையினர் அலமந்து அஞ்சி அழிந்தனர். தாங்கள் கற்றவற்றால் ஜயந்தனது மாயத்தையடக்க இயலாது அசுரப் படைகள் அழிவெய்தியும் அசுரப் படைத்தலைவர்கள் மெலிவெய்தித் திறனற்றும் போனார்கள்.

இவ்வண்ணம் அவுணப் படைகள் தோற்று அழிவதையும் இந்திரன் மகன் வெற்றியடைந்து வருதலையுங் கண்ட பானுகோபன், "இவன் மாயையால் யுத்தஞ் செய்கின்றான், அதனை நான் இப்பொழுதே மாற்றுவேன்" என்று கருதி அசுரகுருவாகிய சுக்கிராசாரியார் முன் தனக்கு உபதேசித்திருந்த மூல மந்திரத்தைத் தன் உள்ளத்தில் செபம் செய்தலும், ஜயந்தன் கொண்ட மாய உருவங்களனைத்தும் ஒழிந்து ஐராவதத்தின் மீது தனியனாய்த் தோன்றினான். அவ்வாறு தோன்றலும் பானுகோபன் ஜயந்தன் எதிரே தனது தேரினைச் செலுத்தி நிற்க இருவரும் வீரவாதம் புரிந்து போரில் முனைந்தனர்.

பானுகோபன் தனது பேராற்றலுக்குத் தக்கதான பெருஞ்சிலையினை வளைக்க ஜயந்தனும் தனது வில்லை வளைத்து நிற்க, சீற்றமிக்க இருவரும் போர்புரிய, பானுகோபன் கணக்கற்ற அம்புகளைத் தூண்டி மழைபோல் சொரியுங்காலத்து, ஜயந்தன் அவற்றையெல்லாம் தன் கணைகளால் தடுத்துப் பானுகோபன் மேல் பல கணைகளைத் தூவினான். இவ்வாறு ஒருவருக்கொருவர் கணைகளைத் தூவியும், தடுத்தும் போர் புரிந்தனர். பின்னர், ஜயந்தன் பானுகோபனது வில்லின் நானையறுக்க, அவன் சினந்து ஆயிரம் கணைகளைச் செலுத்தி ஜயந்தன் ஏறிவந்த

களிற்றையும் அவனையும் புண்படுத்திப் பெரிதும் வருத்தினான். அச்சமயம் இந்திரகுமாரனது உடல் முழுமையும் அம்புகள் தைத்துக் குருதி பெருகிடுதலும் அவன் களைப்படைந்து மூர்ச்சையாகிக் கிடந்தனன். அவனது நிலையைக் கண்ட ஐராவதம் கலங்கிக் கடுஞ்சினத்துடன் பானுகோபனது தேரைமோதி அழித்தது. அத்தேரினின்றும் கீழே பாய்ந்த பானுகோபன் அவ்வெள்ளையானையைச் சீறிச்செல்ல, யானையும் முனிந்து எதிர்த்து அவ்வசுரன் மார்பில் தன் தந்தங்களால் குத்தியது. அவ்வாறு குத்தியதும் அதன் தந்தங்கள் நான்கும் 'மளமள' வென்று முரிந்தன. பானுகோபன் அத்தெய்வக் களிற்றின் துதிக்கையை ஒரு கையினால் பிடித்து மற்றொரு கையினால் அதன் கவுளிடைத்தாக்குதலும் அது பேரொலியோடு கதறி வீழ்ந்து அயர்ந்தது.

ஐராவதம் வீழ்ந்து அயர்ந்ததை ஜயந்தன் அறிந்தான். விரைவில் தனது தொல்லுணர்வு எய்தி, "எனது மாயை போய் தனியனாகி விட்டேன். இனி என்னைத் தீயர் பற்றுவர். இந்நகரமும் அழியும். எல்லாம் விதிப்போலவே நடக்கும்" எனத் தேறினான் அறிஞனாகிய ஜயந்தன் அசுரத்தலைவர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு, "இவன் மிகவும் வஞ்சகன், இவனைக் குத்துங்கள், அடியுங்கள், உயிரை வாங்குங்கள்" என ஆரவாரஞ் செய்தனர். அப்பொழுது அவ்வழி வந்த பானுகோபன் அசுரரை நோக்கி "இவனைச் சிறை செய்யுங்கள், எனது கணைமழையால் பெரிதும் தளர்வுற்ற இவனைப் பகைவனென்று எண்ணி, மேலும் வருத்த வேண்டாம்" என்று கட்டளையிட, அவர்களும் அவ்வாறே ஜயந்தனைச் சிறைசெய்து முன்னர் சிறைபிடித்த மற்றைய தேவர்களோடு சேர்த்தனர். "ஜயந்தனும் இத்தேவர்களுமேயன்றி எஞ்சியிருக்கும் தேவர்களையும் விரைந்து பற்றி வாருங்கள்; அதன் பின் இம்மூதுரைத் தீக்கிரையாக்குங்கள்" எனக்

கட்டளையிட்டான். அதன்படியே அவுணப் படைகளும் ஒருவர்கூட விடாமல் எஞ்சியிருந்த தேவர்களனைவரையும், தேவமங்கையர்களையும் பற்றியிர்த்து பானுகோபன்முன் விடுத்தனர். பின்னர் திருமகளின் உறைவிடம் போன்று விளங்கிய அப்பொன்னகரத்தைத் தீக்கிரையாக்கிச் சுடலையாக்கினர். ஊழிக்காலத்தேயன்றி அழியாத அவ்வமரர்தம் மூதூர் புழுதியாய்ப் போனது. இந்திரன் வறுமையடைந்தான், அமரர்கள் சிறைபுக்கனர். ஆதலால் செல்வத்தை நிலையானதென்று மதிக்கலாமோ?

ஊழியின் அன்றி என்றும் ஒழிவுறாத் துறக்க மூதூர் பூழிய தான தன்றே புரந்தரன் வறியன் போனான் வீழுறு சிறையின் உற்றார் மிக்கவ ரென்றால் யாரும் வாழிய செல்வந் தன்னை நிலையென மதிக்கலாமோ.

பின்னர் அவுணச் சேனைகள் ஜயந்தனையும் மற்றைய தேவர்களையும், தேவ மங்கையரையும் கொண்டு வீரமஹேந்திரபுரம் சென்றனர். பானுகோபன் தந்தையின் அவைக்களஞ் சென்று அவனை வணங்கி நின்று, "எந்தையே! இந்திரனையும் இந்திராணியையும் எங்கு தேடினும் கண்டேனில்லை. தேவருலகஞ் சென்றேன், அங்கிருந்த தேவர்களோடு இந்திரன் மகனான ஜயந்தனையும் பற்றியிர்த்து வந்தேன். விண்ணுலகத்தை தீக்கிரையாக்கி வந்தேன்" எனக் கூறினான். அக்கொடியேன் கூறியவற்றைக் கேட்ட சூரபன்மன் மிகவும் மகிழ்ந்து மார்போடு அணைத்துத் தழுவினான். பின்னர், அருகில் நின்ற வாள்வீரரை நோக்கி "தேவர்களாகிய இவர்களுடைய உறுப்புக்கள் யாவற்றையும் துண்டு துண்டாக வெட்டுங்கள்" என ஆணையிட்டான். அவ்வீரர்களும் அஜமுகி காணும்படி தேவர்களுடைய கால்கள், கைகள், தோள்கள், காதுகள், கழுத்து, மூக்கு முதலான உறுப்புக்களைத் துணித்தார்கள். தேவர்கள் அமுதம் உண்டவர்களாகையால் வெட்டப்பட்ட

உறுப்புக்கள் அனைத்தும் அழிவுறாது உடனுக்குடன் வந்து பொருந்தின. அவர்களுடைய வலிமையைக் கண்ட சூரன் வியந்தான், முனிந்தான், அவரைக்கொல்லுதல் அரிதாம் எனவும் உணர்ந்து அவர்களைக் கொடிய நரகத்துக்கொப்பான சிறைச்சாலையில் அடைத்துக் காவல் புரியுங்கள் எனக் கட்டளையிட்டான். வீரர்களும் அவ்வாறே தேவர்களை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்துக் காவல் செய்தனர். கடுஞ்சிறைப்பட்ட வானவர் பெருந்துயரில் ஆழ்ந்தனர். அசுரரால் கைப்பற்றப்பட்ட தேவமாதர் வேட்கரத்துட் சிக்கிய மயில்கள்போன்று உள்ளம் வருந்தி, அவ்வசுரர் நகரத்தின்கண் காவல் செய்யப்பட்டு, குற்றேவல் புரிந்து வந்தனர்.

பானுகோபனோடு எதிர்த்துப் போரிட்டுத் தன் மருப்புகள் ஒடியப்பட்ட ஐராவதம் அங்கிருந்து நீங்கிக் காட்டுக்கேகி முழுமுதற் கடவுளாகிய முக்கணம்பெருமானைச் சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்துச் சிவாகமவிதிப்படி அன்போடு வழிபட்டு அங்கு வசித்தது. அவ்வாறு வழிபடும்பொழுது அதனுடைய மருப்புகள் நான்கும் பண்டுபோல் தோன்றின. பெருமகிழ்ச்சியுடன் அத்தெய்வக் களிறு அவ்வனத்திடை தங்கியிருந்தது. (ஐராவதம் வழிபட்டு, பானுகோபனுடன் நிகழ்ந்த போரில் இழந்த தன் தந்தங்களைப் பெற்ற இடம், நிலவுலகில் திருவெண்காடு என்ற தலம் என்பர்).

அக்காலத்தில் தன் தேவியோடு மேருமலையின்கண் இருந்த இந்திரன் தன் நகரமான அமராவதி தீக்கிரையாகியதையும், ஐயந்தன் மற்றும் எஞ்சியிருந்த தேவர்கள் அனைவரும் பானுகோபனால் சிறை செய்யப்பட்டு மஹேந்திரபுரியில் கடுஞ்சிறையில் உழல்கின்ற செய்திகளையும் அறிந்தான். மனம் நொந்து மேருபர்வதத்தில் இந்திரன் பலகாலம் தவஞ்செய்ய, கங்கைவேணியனாகிய வள்ளல் அவன்பால் தோன்றி

நினக்கு வேண்டுவது யாதென்று வினவியருளினார். அப்பொழுது இந்திரன் தனக்கும் தேவர்கட்கும் துன்பந்தந்த சூரபன்மனையழித்து தங்கள் துயரம் போக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்தான். இறைவரும், "யாம் உமையை மணந்து ஒப்பற்ற ஒரு குமரனை நல்குவம். அக்குமரனே சூரபன்மன் முதலியோரைச் சென்று உங்கட்கு நல்வாழ்வு அளிப்பான்; வருந்தேல்" எனக்கூறியருளி மறைந்தார். அங்ஙனம் இறைவனார் அருளியதை உட்கொண்டு, இந்திரனும் பிரமன் திருமால் முதலியோரும் ஆலோசித்து மன்மதனை அனுப்பி அந்த ஞானமூர்த்தியின் யோக நிலையைக் கலைக்க முயற்சி செய்ய, மன்மதனும் பெருமானது நெற்றிக்கண்ணால் நீறாகினான். அதனைக் கண்ட தேவர்கள் பெருமானிடம் குறையிரந்து நிற்கப், பரமனும் அவர்களுடைய முறையீட்டிற்கு இரங்கி, உமாதேவியாரை மணம்புரிந்து திருக்கயிலைக்கேகி, பின்னர் மீண்டும் இமையவர் வேண்ட, எந்தையே! தேவரீரைத் தமது நெற்றிக்கண்ணால் தந்தருளினார்.

எந்தையாகிய கந்தவேளே! தேவரீர் அவதரித்தருளிய பிறகு திருமால், பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், முனிவர்களும், மற்றுமுள்ளவர்களும் இழந்த தங்கள் தங்கள் உயிரைப் பெற்றவர்கள் போல ஆயினர். மற்றும் சூராதியரை வென்று தங்கள் பதவிகளைப் பெற்றவர்களைப் போலவுமாயினர். அவர்களுடைய துன்பத்தைப் போக்கியருள தேவரீர் வந்தருளியதறிந்தும் சூரனுக்கஞ்சியே மறைந்து இருந்தனர். தேவரீரையோ அன்றி முக்கண் எம்பிரானையோ தரிசிக்க நேரில் தமது சொந்த உருவில் வருவர். மற்ற நேரங்களில் தங்களுடைய உருக்கரந்தே உழல்வர். சூரன் விடுத்த ஒற்றர்களைக் காணநேரின், தேவர்கள் உயிர் நீங்கிய உடலையொத்து அவசமாகிக் கீழே விழுவர். இவ்வாறு அஞ்சி மறைந்த தேவர்கள் நீங்க

மற்றையோரை ஜயந்தனுடன் கடுஞ்சிறையில் வைத்துத் துன்புறுத்தியும், இந்திரனை மனைவியோடு மறைந்து ஓடச் செய்தும், அத்துடன் நில்லாது இன்னமும் இந்திரனுக்குத் துயரையே விளைவிக்கக் கருதியுள்ளான். அச்சூரபன்மனோவெனில் பெருஞ் செல்வத்தாலும், அழியாத வச்சிரயாக்கையினாலும், தேவரை வருத்தும் பேராற்றலினாலும் தனக்கு நிகர் ஒருவருமின்றித் தனித்து விளங்குகின்றான்.

இதுகாறும் கூறியவையனைத்தும் இவ்வொரு அண்டத்தில் நிகழ்ந்தனவாகும். ஏனைய ஆயிரத்தேழு அண்டங்களில் நிகழுஞ் செயல்களை யாம் அறியகில்லோம். பரஞ்சோதியாகிய தேவரீரையல்லாது வேறு யாரே அவற்றை அறியவல்லார்? முடிவற்ற பெருமையைப் பெற்றுள்ள அவனைப் பரஞ்சுடராகிய அண்ணலே! தேவரீர் அன்றி அடுதல் வல்லார் யாவருளர்? பிரமதேவனோ நித்தமும் அவன்பால் சென்று பஞ்சாங்கம் வாசித்து வருகின்றான். திருமாலோ அவனுடன் போர்செய்து அடங்கி விட்டார். சிவபெருமானோ அவனுக்கு எல்லையற்ற வரங்களை யளித்துள்ளமையால் தாமே வந்து அவனையழிக்க மாட்டார். ஆதலால் தேவரீரே அவனைக் கொல்ல வேண்டும். மற்றும் அவன் தம்பியரையும் புதல்வர்களையும்ழித்துச் சிறையிலுள்ள ஜயந்தன் முதலிய தேவர்களை விடுவித்து நான்முகன் இந்திரன் முதலியோரது பதவிகளை முன்போல அவர்களுக்களித்துக் காத்து அருள் புரிய வேண்டும்.

ஐந்தியல் அங்கஞ் சூரற் கயன்புகன் றுழல்வான் நாளும்
இந்திரை கேள்வன் போர்செய் தெஞ்சினன் எவர்க்கும்

மேலாய்

முந்திய சிவன்அன் னோற்கு முதல்வரம் அளித்தான்

பின்னர்

வந்தடல் புரியான் நீயே மற்றவற் கோறல் வேண்டும்.

ஆவதோர் சூரன் றன்னை அவன்துணை வோரை மைந்தர் ஏவர்கள் தமையும் அட்டே எழில்பெறு சயந்த னோடும் தேவர்தஞ் சிறையை நீக்கித் திசைமுகன் மகவா னாதிக்காவலர் பதங்கள் நல்கிக் காத்தருள் எம்மை யென்றான்.

இவ்வாறு தேவகுருவாகிய பிரஹஸ்பதி தேவர் ஆறுமுகப் பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கேற்ப உரைத்தலும், தாம் முன்பே அறிந்ததொன்றைப் பெற்றோர் விருப்பத்துடன் மழலை நீங்காத தம் மக்கள் வாய்கேட்டு உவக்கும் திறனைப்போல அப்பெருமான் கேட்டருளினார். "தேவகுருவே, அசுரர் திறம் ஒன்று விடாது கூறினை, சொல்லில் வல்லவனன்றோ நீ" என்று முகமன் கூறி அவரது முதுகுப்புறந் தடவி நம் தலைவனாகிய அறுமுகன் அருள் புரிந்தார். பின், வியாழன் முருகப் பெருமானை வணங்கி, "அறிவினுக்குள் அறிவாய் வைகும் ஆறுமுகப் பெருமானே! சூரனைக் கொல்லுதல் என்பது தேவரீர் நினைத்த மாத்திரத்தில் ஆகக் கூடியதாகுமாயினும் ஒரு திருவிளையாடலை நினைந்து இங்ஙனம் வந்தருளினீர். அசுரர்கள் செயல் பற்றித் தேவரீர் அறியாததொன்றில்லை. எனவே சிறியனேன் கூறினேன் என்ற என் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டினின்றார். "எம்முரை கொண்டு கூறினை, பிழையேதுமில்லை" என்று அருளிச் செய்தார் முருகப்பெருமான். அதன் பின்னர் இந்திரனை நோக்கி, "நீ மனத்தில் சிறிதும் கவலை கொள்ள வேண்டாம். யான் சூரபன்மன் முதல் அனைத்து அவுணரையுமழித்து, விண்ணவரைச் சிறையினின்றும் மீட்டு, வானுலகத்தை நீ அரசு புரியுமாறு நல்குவோம்" என்று கூறியருளினார். இம்மை மறுமையாகிய இரண்டின் இன்பத்தையும் அளித்தருளும் கந்தவேள் இவ்வாறு கூறியருளலும், தேவேந்திரன் அன்புடன் வணங்கி, வானவர்

குழாத்துடன் போற்றி செய்து, துன்பம் நீங்கி, சொல்லரும்
மகிழ்ச்சியில் பொருந்தியிருந்தான்.

இகபரம் உதவுவான் இதனைச் சாற்றலும்
மகபதி பரிவொடு வணங்கி வானவத்
தொகையொடு போற்றியே துன்பெலாம் ஒரீஇப்
புகலரும் மகிழ்ச்சியுட் பொருந்தல் மேவினான்.

அசுர காண்டம் முற்றிற்று.

3. மஹேந்திரகாண்டம்

1. வீரவாகுத்தேவர் மஹேந்திரஞ் செல்லுதல்

விரிஞ்சன்மால் தேவ ராலும் வெலற்கரும் விறலோ னாகிப்
பெருஞ்சுரர் பதமும் வேத ஒழுக்கமும் பிறவும் மாற்றி
அருஞ்சிறை அவர்க்குச் செய்த அவுணர்கோன் ஆவி

கொள்வான்

பரஞ்சுடர் உருவாய் வந்த குமரனைப் பணிதல் செய்வோம்.

இந்திரன் முதலான தேவர்கள் அனைவரும் போற்றத்
திருச்செந்தூர்த் திருநகரத்தன்னில் அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்த
குமாரக்கடவுள் பேரருள் காரணமாக, "நான்முகனாதி தேவர்கள்
போலவும், முனிவர் குழாமும், ஏனையோரையும் போலவும்
அவுணர்களும் எம்மண்ணல் சிவபிரானின் மக்களேயாவர். ஆயினும்
கொடியவரை அழித்தல் நீதிநூல்களுடைய துணிபாகும்; தரும
நெறியும் அஃதேயாம். அங்ஙனமாயினும் சூரபன்மாதியரை
உடனடியாகக் கொல்வது முறையாகாது. அவனிடம் தூதுவன்
ஒருவனையனுப்பிச் சிறைவைத்துள்ள ஜயந்தனாதி தேவர்களை
விடுதலை செய்து உய்யுமாறு தெரிவிப்போம். தூதுவன்
மொழியினைக் கேட்டு தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுதலை
செய்வானாயின், அவன் மாண்டிடலின்றி இன்னமும் வாழட்டும்.
அன்றி மறுப்பானாயின் நாம் அவ்விடஞ்சென்று அவனைக்
கிளைஞரோடு களைகுவோம். இஃதே அறநெறி" என்று தமக்குள்
கருதினார்.

இவ்வாறு திருவுள்ளத்துக் கொண்ட கந்தப் பெருமான் பிரமன்,
திருமால் முதலிய தேவர்களை நோக்கி, "அவுணர்தங் கூட்டத்தை

அழிப்பதற்காக நாம் நாளை இங்கிருந்து புறப்படுவோம். அதற்கு முன், சூரனின் எண்ணத்தையறிய தூதுவன் ஒருவனை அனுப்ப எண்ணியுள்ளேன்" என்று கூறியருளினார். கறைமிடற்றண்ணல் தந்த கந்தவேள் இங்ஙனங் கூற நான்முகனாதி தேவர்கள் அம்மொழி கேட்டுப் போர்புரியச் செல்லுமுன் சூரன்பால் தூது விடுத்தலே அறநெறி என்று உடன்பட்டுக் கூறினர். குமரக்கடவுள் அங்ஙனம் கூறியோரை "இப்பெருங்குழுவினுள் சூரனிடஞ் சென்று உறுதியுரைத்து வரக்கூடிய திறலுடையோன் யாவன்" என வினவியருள, நான்முகன் ஆலோசித்து, "அவ்வீரமஹேந்திரபுரத்துள் நுட்பமாகச் செல்லும் வாயுவும் செல்வது அரிதாம். யானும் என் பணியைச் செய்தற்கேயன்றி வேறு காரியத்திற்குச் செல்லுவது அரிதாம், வீரமஹேந்திரத்திற்குச் சென்று தூது செப்பி மீளக்கூடிய வல்லமை பொருந்தியவன் வீரவாகுவேயாகும்" என்று கூறினான். ஆறுமுகன் கருணைகூர்ந்து, வீரவாகுத் தேவரைப் பார்த்து, "நீ மஹேந்திரபுரம் சென்று, நமது பெருமான் அளித்த இந்திரஞாலமென்னும் தேரையுடையவனாகிய சூரபன்மனையடுத்து, இந்திரன் குமாரனாகிய ஜயந்தன் முதலான தேவர்களையெல்லாம் சிறையினின்றும் நீக்கி, அறநெறியில் நின்று பெருவளத்துடன் வாழ்வாய்" என்று கூறுவாயாக. அவன் மறுப்பானாயின், "அவுண்ணே, உன் கிளைஞரையெல்லாம் அழித்து உன்னையும் வேலாயுதத்திற்கு இரையாக்க நாளைய தினமே யாம் செல்லுதும், இது உறுதி" என்று கூறி மீள்வாயாக எனக் கூறியருளினார். வீரவாகுத்தேவரும், "எந்தையே நீர் அருளிச்செய்தவண்ணம் வீரமஹேந்திரம் சென்று நீர் உரைத்தவாறெல்லாம் செப்பி, அவனது உள்ளக் கருத்தை அறிந்து வருவேன்" என்று திருவடிகளை வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்றார். அவ்வாறு சென்ற வீரவாகுவின் பின்னே இந்திரன் தொடர்ந்து சென்று, "வீரனே, வீரமஹேந்திரத்தில் தேவர்களோடு சிறையில் வைக்கப்பட்டுள்ள என் புதல்வன் ஜயந்தனைச் சந்தித்து தேறுதல் செய்த பின்னர் உனது பணியைச் செய்வாயாக" என்றான். வீரவாகுத்தேவர், "அங்ஙனமே செய்வேன், கவலையுறாதே" எனவுரைத்து இளைய வீரர்களையும் அன்போடு நல்மொழி புகன்று

விடைபெற்றுச் சென்றார். அவ்வாறு சென்ற வீரவாகுவின் பின்னே இந்திரன் தொடர்ந்து சென்று, "வீரனே, வீரமஹேந்திரத்தில் தேவர்களோடு சிறையில் வைக்கப்பட்டுள்ள என் புதல்வன் ஜயந்தனைச் சந்தித்து தேறுதல் செய்த பின்னர் உனது பணியைச் செய்வாயாக" என்றனன். வீரவாகுத்தேவர், "அங்ஙனமே செய்வேன், கவலையுறாதே" எனவுரைத்து இளைய வீரர்களையும் அன்போடு நன்மொழி புகன்று மார்பாரத் தழுவிப் பூதகணங்களும் அங்கு நிற்க அருள்புரிந்து, கடற்கரை மருங்கினில் சென்றார்.

கடற்கரையின் அருகில் மேருவினும் உயர்ந்தது என்று கூறத்தக்க கந்தமாதன மலையின் உச்சியில் வீரவாகுத்தேவர் தன் கால்களில் வீரக்கழல்கள் "கலீர், கலீர்" என்று ஒலி செய்ய, விரைந்து ஏறி நின்றார். வீரவாகு அம்மலையின் உச்சிமீது நின்றபொழுது அவரது பாரந்தாங்க மாட்டாது அது நிலைகுலைந்தது. அங்குள்ள புலி முதலிய காட்டு மிருகங்களும் ஆங்காங்கு அஞ்சி ஓடின. பறவைகளும் வான்நோக்கிப்பறந்து போயின. கந்தமாதன மலையின் மீது நின்ற வீரவாகுத்தேவர், சூரபன்மனின் நகருக்குச் செல்லத் திருவுள்ளங் கொண்டு, முருகப் பெருமானின் திருவுருவை மனதில் தியானித்துச் செங்கையால் தொழுது, திருமாலும் நான்முகனும் வியந்து நோக்கப் பேருருவங்கொண்டு நின்றார். அவர் அங்ஙனம் பேருருக்கொண்ட தன்மை முன்பு ஒருநாள் மேருவின் சிகரத்தில் தேவர்களுக்கெல்லாம் முருகப்பெருமான் தனது விசுவரூபத்தைக் காண்பித்தது போன்று இருந்தது. முன்பு தேவர்கள் அமைத்த தேரின்மீது, முப்புரம் எரிக்கச் சென்ற பொழுது, சிவபெருமான் தனது ஒரு காலினை ஊன்ற, அத்தேர் பாதாளம் புகுந்தவாறு போல வீரவாகுத்தேவர் பேருருவங் கொண்டதும் கந்தமாதன பருவதம் கீழே பாதலத்து அழுந்தியது. 'அண்ணலந் தாதை

வன்மை அருள்புரி மகற்கு உறாதோ' என வியந்து பாடுகிறார்கள் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள்.

விண்ணவர் உய்த்த தேர்மேல் மேவலர் புரம்நீ றாக்கும் பண்ணவன் ஒருதான் ஊன்றப் பாதலம் புகுந்த வாபோல் கண்ணகல் வரையும் வீரன் கழல்பட அழுந்திற் றம்மா அண்ணலந் தாதை வன்மை அருள்புரி மகற்கு றாதோ.

வீரவாகுத்தேவரின் திருவடி குன்றுடன் பிலத்துட் செல்லத், திருமுடியும் கண்பார்வைக்குத் தெரியாது உயரத்தில் சென்றிட, அவ்வீரன் திருமாலும் நான்முகனும் அன்று அடிமுடிகாணாத ஜோதிமலை போலவும் நின்றார். அவ்வாறு நின்ற வீரரின் திருவிழிக்குக் கண்ணுதற்பெருமான் திருக்கோயில் கொண்டருளிய திருக்கயிலாயம் தெரிய அதனை வீரர் கைதொழுது வணங்கினார். பின்னர் நான்முகன் திருமாலாதியோர் பதமும் நோக்கி, சூரனின் வீரமஹேந்திரபுரம் தெரியக் கண்டார். அந்நகரைக் கண்டதும் வீரவாகுவிற்குச் சினம் பொங்கியது. இங்கிருந்தே ஒரு கையை நீட்டி அரக்கர்கள் யாரும் மடியும்படி அதனைப் பிசைந்து விடலாமா என்று நினைத்தார். உடனே, அவ்வாறு செய்யின் அங்குச் சிறையிலிருக்கும் அமரர்களுக்குத் துன்பம் நேருமே என இரக்கங் கொண்டு அவ்வெண்ணத்தைக் கைவிட்டார்.

அவ்வீரரது நெடிய தோற்றத்தைக் கண்ட தேவர்கள், அது சூரபன்மனை அவனது கிளையோடு அறவே ஒழித்தற்காகவேயாம் என நிச்சயித்தனர். அன்றியும் தேவர், முனிவர் முதலியோர் தத்தம் பதங்களிலிருந்து வீரவாகுத்தேவர் கொண்ட பேருருவத்தின் முழுமையையும் காண இயலாதவர்களாய்த் தத்தமக்கியலும் உறுப்பில் மணம் நிறைந்த மலர்களைத் தூவித் தொழுது, "ஐயனே! சூரனது நகருக்குச் சென்று, வெற்றி கொண்டு, அடியரேம் கொண்ட

துயரனைத்தையும் போக்கி அருளுவாய்''. என வேண்டினார்கள்.

அந்த நேரத்தில் வீரவாகுத்தேவர் ஆறுமுகப் பெருமானின் திருவருள் துணையே வெற்றிக்கு உதவுவது ஆகையால் அப்பெருமானைத் துதிக்கலானார்.

ஆவதோர் காலை எந்தை
ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க
மூவிரு வதனம் வாழ்க
முழுதருள் விழிகள் வாழ்க
தூவுடை நெடுவேல் வாழ்க
தொல்படை பிறவும் வாழ்க
தேவர்கள் தேவன் சேயோன்
திருவடி வாழ்க என்றான்.

அறுமுகத்தண்ணலை இவ்வாறு ஏத்தியதும் கண்களில் அன்பு நீர் பெருகத் தன்னை மறந்து நின்ற வீரவாகுத்தேவரின் கண்ணீர் கடலில் கலந்து உவரை மாற்றியது; திருமேனியில் அவர் பூண்டிருந்த உருத்திராட்சத்தையொப்ப மயிர்க்கூச் செறிந்தது. இவ்வாறு வீரவாகுத்தேவர் அன்பினால் பரவசமடைந்தபொழுது உயிர்க்கூட்டமெல்லாம் மகிழ்ச்சியடைந்தன. ஆறுமுகனின் ஆரூள் பெற்ற வீரவாகு, இப்பெரிய உருவத்தோடு சென்றால் உயிர்கள் இறந்திடும் என்றெண்ணித் தனது உருவினைச் சுருக்கித் தகுதியாகிய சிறு வடிவத்துடன் அம்மலையினின்றும் எழுந்து, சிரஸில் அணிந்த மணிமகுடம் அண்டகோளகையில் தாக்கச் சீற்றத்தோடு வீரமஹேந்திரபுரத்தை நோக்கி விரைந்து வான்வழியாகச் சென்றார். தன் காலின் ஆற்றலுக்காற்றாது முன் பாதலத்திலழுந்திய அம்மலையை, முன்போல மேலெழுக எனச்செப்ப அம்மலையும் மேலெழுந்து முன்போல் திகழ்ந்தது.

விண்வழியே விசையிற் சென்ற வீரவாகுத்தேவர்
மஹேந்திரபுரியின் வடக்கிலுள்ளதும் யாளிமுகன் என்னும்
அவுணனால் காக்கப்படுவதுமாகிய இலங்கைக்கு
அணித்தாக வந்தார். அப்பொழுது யாளிமுகன்
சூரபன்மனைக் காணத் தனது சேனைகளோடு
மஹேந்திரபுரஞ் சென்றிருந்தமையால் அவனது புதல்வன்
அதிவீரன் என்பவன் ஆயிரம் வெள்ளம் அவுண
சேனைகளோடு இலங்கையைக் காவல் செய்திருந்தான்.
வீரசிங்கன் என்னும் அவனது தானைத்தலைவன் ஐந்நாறு
வெள்ளம் சேனைகளோடு அந்நகரின் வடதிசைக் காவலில்
இருந்தான். வீரவாகுத்தேவர் விண்வழியே தன் நகருக்கு
அணித்தே அஞ்சாது வருதலை வீரசிங்கன் கண்டான்; சீற்றங்
கொண்டான். சீற்றங் கொண்ட வீரசிங்கன் தனது
படைகளோடு வீரவாகுவை எதிர்த்துச் சூழ்ந்து கொண்டான்.
வீரர் தம் உடைவாள் கொண்டு துணித்து நூறு வெள்ளம்
அவுணவீரரை மாய்த்திடலும், மற்றையோர் அனைவரும்
தங்கள் உயிரைப் பாதுகாக்கப் பூமியிலும் வானிலும் ஓடி
மறைந்தார்கள். அப்போது வீரசிங்கன் வந்தெதிர்க்க
அவனையும் தோளும் முடியுங்கொய்து கடலிலெறிந்து
வாளைத் தனது உறையுட்செலுத்தி அவ்விடம் நீங்கி
இலங்கையின் மூன்று சிகரங்களின் இடையதான சிகரத்தின்
மேல் குதித்தார். அவ்வளவில், வீரர் ஆற்றலைத்
தாங்கமாட்டாது இலங்கை கடலிடை அழுந்திப் பேரிடர்
உற்றது. அப்போது அங்கே இருந்த அதிவீரனும்
அவுணர்களும் கலங்கி ஏங்கி மெய்பதைத்துப் பதறினார்கள்.
அதிவீரன் வருந்திப் பின்னர் தன் படைகளோடு கடலின்
மீது வந்து வீரவாகுத்தேவரைக் கண்டு வெகுண்டு அவர்முன்
சென்று போர்த்திறம் முயன்றான். அது கண்ட
வீரவாகுத்தேவர் தாம் முன் உறையிலிட்ட வாளை
உருவிக்கொண்டு தம்மைச் சூழ்ந்து நின்ற அவுணர்
தானைகளை அவர்களுடைய தலைகளையும் கால்களையும்

கைகளையுங் கொய்து அழிவு செய்தார். தன்படைஞர் அனைவரும் மாய்ந்தது கண்ட அதிவீரன் பெருங்கோபத்துடன் வீரவாகுத்தேவரை எதிர்க்க, தேவர் அவனையும் சிரம், கரம், தாள், உடல் ஆகிய உறுப்புக்களைத் துணித்து அவனது உயிரைத் தென்திசைக்கோனுக்கு இரையாக்கினார்.

2. வீரமஹேந்திரத்தில் வீரவாகு

இலங்கையில் அதிவீரனைக் கொன்ற பின்னர் வெற்றிவீரராக வீரவாகுத்தேவர் அந்நகரினை நீங்கி மஹேந்திரபுரிக்குச் செல்ல மேலெழுந்தார். அவ்வாறு எழுந்ததும் முன்னர் கடலில் ஆழ்ந்த இலங்கை முன்போல மேலெழுந்தது. வான்வழியாகச் சென்ற வீரவாகு வீரமஹேந்திரத்து மதிலையும் அதன் நாற்புறமும் அமைந்துள்ள கோபுரத்தையும் பார்த்தார். வடதிசை வாயிலில் கோரன், அதிகோரன் என்னும் இரண்டு வீரர்கள் பெருஞ்சேனையோடு காவல் புரிந்து இருப்பதைக் கண்டார். "அவ்வழியே உள்ளே சென்றால் அவுண சேனைகள் போர்செய்ய வரும். அவர்களை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தால் பெருங் காலதாமதம் ஏற்படும்" எனக் கருதி அவ்வாயில் வழி உள்ளே செல்லாது வீரவாகு கீழ்த்திசை வாயில் மருங்கு சென்றார். அங்கும் மேதிக்கண்ணன், வீரபானு என்னும் இரண்டு வீரர்கள் காவல் புரிந்து வந்ததைக் கண்டார். அவ்வழியையும் தவிர்த்துத் தென்திசை வாயிலைக் காணவரும்போது, கயமுகன் என்னும் அவுணன் ஆகாயத்திற் செல்லும் வீரவாகுவைக் கண்டான். ஆயிரம் யானை முகங்களோடும் இரண்டாயிரம் கைகளோடும் கூடிய அவ்வசுரன் அவரை 'நில்' என்று தடுத்து, அவரருகே சென்றான். மிகவும் கோபித்து மலைகளையும் பலவித படைகளையும் கொண்டு போரிட்ட கயமுகசுரனது

துதிக்கைகள் ஆயிரத்தையும் கரங்கள் ஈராயிரத்தையும்
 வீரவாகுத்தேவர் வாளால் துணித்து, மார்பைக் காலால்
 உதைத்து அவனதுயிரைப் போக்கினார். இவ்வண்ணம்
 பெரும்போர் நிகழ்கையில், போர் இயற்றுவோர்
 யாவரென்றறியப் பலதிசைகளிலிருந்தும் அவுணர் பலர்
 அவ்விடம் வரலாயினர். அதுகண்ட வீரவாகுத்தேவர் இனித்
 தாம் அவ்விடம் இருந்தால் பெரும்போர் நிகழக்கூடும் என்று
 அவர்கள் காணாதவண்ணம் வேற்றுருக்கொண்டு
 அவ்வாயிலைக் கடந்து உள்ளே செல்ல வேண்டுமென
 நிச்சயித்தார். அவ்வாறே ஆறுமுகத்தண்ணலின்
 திருவடிகளைச் சிந்தை செய்து அன்போடு போற்றி
 அப்பெருமானின் அருளால் ஓர் அணுவின் உருவங்கொண்டு
 வீரவாகுத்தேவர், அவ்விடம் விட்டு நீங்கி,
 விண்ணிடையெழுந்து கீழ்த்திசை கோபுரமீதமர்ந்து,
 அம்மாநகரத்து வளங்களையெல்லாம் ஆச்சரியமடைந்து
 பின்வருமாறு கண்டார். சூரபன்மன் தனக்குரிமையாக
 ஈசனளித்த ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களில் உள்ள அரிய
 பொருள்களனைத்தையும் கொண்டு வந்து எண்பதினாயிரம்
 யோசனைப் பரப்பில் கண்களுக்குத் தெரியும் வகையில்
 வைத்திருந்த அற்புதம் அவனது பெருந்தவத்தில் அடங்கியது
 போலும். ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களின் சிறப்பும் இங்குக்
 கண்ணாரக் கண்டும் தருமம், சத்தியம், இரக்கம்
 ஆகியவற்றைக் கண்டிலேன். அவற்றையும் சூரன்
 சிறையிலடைத்து விட்டானோ?

உரைசெய் ஆயிரத் தெட்டெனும் அண்டத்தின் உளவாங்
 கரையில் சீரெலாந் தொகுத்தனன் ஈண்டவை கண்டாந்
 தருமம் மெய்யளி கண்டிலம் அவற்றையுந் தந்து
 சுரர்கள் தம்முடன் சிறையிலிட் டான்கொலோ சூரன்.

அளவற்ற தேர்கள் தங்குவதற்கு இடங்களும், ஏனைய
 படைகள் தங்குவதற்குரிய இடங்களும் அளவற்ற

யோசனைப் பரப்புள்ளவாயிருக்கின்றன. வளமை மேலுற்றோங்கிடும் இம்மஹேந்திரநகரைப் படைத்தற்கு ஒரு நான்முகனால் இயலுமோ? சூரனுக்கு உரிமையான ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுமுள்ள நான்முகர்கள் அனைவருங்கூடியே படைத்திருத்தல் வேண்டும். மறக் கொடுந்தொழிலினனாகிய பானுகோபன் அமராவதிப் பட்டணத்தை தீக்கிரையாக்கினான் என்றுரைப்பதும் உண்மையாகுமோ? வீரமஹேந்திரத்தின் சிறப்பினைப் பார்த்து அமராவதி நகர் அடைந்த நாணமாகிய தீயே அதைச் சுட்டெரித்தது என்பதே உண்மையாகும். இந்நகரில் அவுணர்கள் வளமுடன் வாழ்கின்றார்கள். தேவர்கள் குற்றேவல் செய்கின்றார்கள். வருணன் அரிசி களைந்து குவிக்க, அக்கினிதேவன் அவைகளை ஊனுடன் கூட்டிச் சமைக்க, நெய்யோடு கலந்த அச்சோற்றினை தேவமாதர்கள் பரிமாற காமம் மிக்க தங்கள் மாதரேட்டு அவுணர்கள் மறுசிகை நீக்கி உண்கின்றார்கள் (மறுசிகை நீக்கி உண்டல்:- தமது உண்கலத்திலிட்ட உணவை ஒருபிடி உண்டபின் மீதியை உண்ணாது, வேறு கலத்துள்ள உணவை ஒரு பிடி எடுத்து உண்ணுதல். இவ்வாறே தாம் உண்ட எச்சிலைத் தாம் உண்ணாது, புதிதாக இடச்செய்து உண்பதே மறுசிகை நீக்கி உண்ணலாகும்).

மண்ணுலகஞ் செய்த தவத்தின் பயன் என்று கூறத்தகுந்த இம்மஹேந்திரபுரத்தின் வளத்தை இரண்டே கண்கள் பெற்றுள்ளவர்களால் காணவியலுமோ? ஆயிரம் பதினாயிரம் கோடி நாவுகளையும், அளவற்ற பல்லாயிரக் கணக்கான கண்களையும், ஆயிரமாயிரம் செவிகளையும், அவ்வாறே ஆயிரக்கணக்கான மனதுகளையும் கொண்டவர்க்கல்லாது இந்நகரத்து மிகுதியான சிறப்புக்கள் ஆயிரம் யுக காலம் பார்த்து ஆராய்ந்து கூறினாலும் ஒரு கணக்கினுள் அடங்காதனவாகும்.

ஆயி ரம்பதி னாயிரங் கோடிநா அளவில்
 ஆயி ரம்விழி ஆயிரம் ஆயிரஞ் செவிகள்
 ஆயி ரம்புந்தி கொண்டுளார்க் கல்லதிவ் வகன்சீர்
 ஆயி ரம்புகங் கண்டுதேர்ந் துரைப்பினும் அடங்கா.

முதல்வருக்கெல்லாம் முதல்வனாகிய ஆறுமுகப் பெருமானின் திருவருட்டிறத்தால் பேருருவங்கொண்டு இந்நகர் வளமனைத்தையும் காண்பேன். ஆயினும் பகைவராகிய அவுணருக்கு எனது உருவைக் காட்டுதல் தகாது என்று அங்ஙனம் செய்யாது தவிர்த்தேன். எம்பிரான் எனக்கிட்ட பணியைப் புரியாது இந்நகர வளமையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது முறைமையாமோ.

இவ்வாறு எண்ணிய வீரவாகுத்தேவர் கீழ்த்திசை வாயிலின் நின்ற கோபுரத்தின் மீதிருந்து நீண்ட நகரத்தின் வளஞ்சில நோக்கி, இனித் தான் அவுணர்க்கிறைவனாகிய சூரபன்மனின் இடத்தையடைய வேண்டுமென்று துணிந்து, விண்மீது நடந்து சென்றார். அவ்வாறு சென்ற வீரவாகுத்தேவர் அறுமுகப் பெருமானின் திருவடிகளை நினைந்து நகரினுள் சென்று பானுகோபன் உறையுமிடத்தை அடைந்தார். அங்கு பானுகோபனைப் பார்த்து அதிசயமடைந்தார். பின் அக்கினிமுகன், இரணியன் ஆகிய புதல்வர்களின் இல்லங்களைக் கடந்து, மற்றுமுள்ள புதல்வர்களின் உறைவிடங்களையும் கடந்து, தலைமை அமைச்சனாகிய தருமகோபனது மாளிகைச் சிகரத்தில் தங்கித் தேவர்களும், ஜயந்தனும் அரக்கர் சூழ்ந்து துன்பஞ் செய்ய வாடியிருக்கும் சிறைக்களத்தைக் கண்டார்.

3. ஜயந்தனின் புலம்பல்

இந்திரன் குமாரனாகிய ஜயந்தன் தேவர்களோடு சிறையில் கரங்களில் விலங்குகளிடப்பெற்று பெரிதும்

துன்புற்றிருந்தான். மானம் தன் உயிரை அலைத்திட அதனால் துயரமாகிய பெருங்கடலுள் அழுந்தி தளர்ச்சியடைந்தான். அச்சிறையில் அனுபவித்த கொடுமைகளாலோ அல்லது தானே தன்னுயிரைப் போக்கிக் கொள்வதாலோ இறந்திருப்பான். ஆனால், அமுதம் உண்ட காரணத்தால் அவ்வாறு உயிரைவிட இயலாது இன்னலிடைப்பட்டு இருந்தான். ஒரு கணத்தை ஒரு யுகமாகக் கழித்தான். தனது உடல்வனப்பு மாறி அவுணர்களால் துன்புறுத்தப்பட்டு அவன் இருந்த தன்மை மரகதத்தினால் செய்யப்பட்ட ஒரு ஓவிய உருவம் அழுக்கடைந்தது போலும், ஒரு நீலோற்பல மலர்மாலை வாடிப்போனது போலும் இருந்தது. தனது வனப்பெல்லாம் இழந்து நாடோறும் அவுணர்களைக் கண்டஞ்சி, உய்யும் வகையறியாது கலங்கினான். இந்திரன் தனது தேவியோடு மறைந்திருந்த இடத்தையடைந்து, சூரனின் வீரர் அவ்விருவரையும் பற்றிக் கொணர்ந்தனர் என்று பொய்யாகக் கூறப்பட்ட வார்த்தைகளைக் கேட்டு மனம் தளர்ந்து அவசமாகி வீழ்வான்.

தான் வாழ்ந்த ஐந்தரு நீழலை நினைப்பான், மலர்ப்படுக்கையை நினைப்பான் தேவமங்கையர் நேயத்தை நினைப்பான், இழந்த இந்திரப் பெருவளத்தை எண்ணிச் சோர்வடைவான், தனது பொன்னகரும் புழுதியாகப் போகுமோ? அது தொன்மை போல ஆவது என்றோ என்று நினைப்பான். தாயும் தந்தையும் தம் உருக்கரந்து சென்றவர்கள், எங்கு உறைகின்றார்களோ என்று ஏங்குவான். சூரபன்மன் இழைத்த கொடுமையெல்லாம் அம்மையை ஒரு பாகத்தில் வைத்த பரஞ்சுடர்ப் பெருமானிடம் முறையிடத் திருக்கயிலைக்கு ஏகினரோ என் தந்தை என்று எண்ணுவான். அமராவதி நகரம் எரிக்கு இரையானதும், தான் அசுரர்களால் பற்றியீர்க்கப்பட்டுச் சிறையில் அடைபட்டதும் அறிந்தால் தாய் என்ன நினைந்து

இரங்குவாளோ என எண்ணுவான். தன் தாய், தந்தையர்கள் கண்ணுதற்கடவுளை நோக்கித் தவஞ் செய்து முக்திப் பேறடைந்து விட்டார்களோ என்றும் நினைப்பான்.

பானுகோபனோடு யுத்தம் செய்த காலத்தில் தன்னைச் சமந்து தந்தங்கள் முறியப் பெற்ற ஐராவதம் என்ன ஆயிற்றோ, அது யாண்டு உள்ளதோ என்று வருந்துவான். பிறந்தது முதல் இறக்குங்காலம் வரையிலும் யாவரேயாயினும் அவர்க்கு உறும் இன்ப துன்பங்கள் யாவும் ஊழ்வினையின் வழியே வருவனவன்றோ? அங்ஙனமிருக்க அவுணர்களை எதற்காக வெறுப்பது? என்று தெளிவு பெறுவான்.

பிறப்புறு வைகலைத் தொட்டுப் பின்னரே
இறப்புறு நாள்வரை யாவர்க் காயினும்
உறப்படு துய்ப்பெலாம் ஊழின் ஊற்றமால்
வெறுப்பதென் அவுணரை வினையி னேனெனும்

பவளம் போன்ற சடைமுடியையுடைய பரமசிவன் சூரனுக்கு எல்லையில்லாத வரங்களைத் தந்துவிட்டபடியால் அவன் இறக்கவும் மாட்டான்; எம்மை விடுதலையுஞ் செய்யமாட்டான். இந்நிலையில் எம்துயர் நீங்குவது என்கொலோ என்று இரங்குவான்.

தர்மம் தொலைந்து விட்டதோ? பாவங்கள் சிறந்தனவாகி விட்டனவோ? மாமுனிவர்களின் சிறந்த தவப்பயனும் அழிந்து விட்டதோ? நன்னெறி என்பது குறைந்து போய்விட்டதோ? கலிபுருஷனின் ஆட்சி வந்து விட்டதோ? வேதம் இறந்துபட்டதோ? சிவபெருமானும் இல்லாது போய்விட்டாரோ என்றெல்லாம் எண்ணியேங்குவான்.

துறந்ததோ பேரறம் தொலையும் தீம்பவஞ்
சிறந்ததோ மாதவப் பயனும் தேய்ந்ததோ

குறைந்ததோ நன்னெறி கூடிற் றோகலி
இறந்ததோ மறைசிவன் இல்லை யோஎனும்.

இந்திரனைத் தேடிச்சென்ற தேவர்களைப் போல மற்ற
தேவர்களும் அமராவதிப் பட்டணத்தை விட்டுச்
செல்லாதபடி தடுத்து அவர்களையும் என்னோடு சிறையில்
வாடுமாறு செய்தேனே என வருந்துவான். வேதங்களை
ஒதுதலை மறந்தேன்; சந்தியாகாலங்களில் செய்யக்
கடவதான கடமைகளையும் அழலோம்பும் கிரியையும்
செய்தேனில்லை. என் தந்தையை வணங்கும் இயல்பும்
நீங்கினேன் என்றெல்லாம் எண்ணி வருந்துவான். பல
பேசிப் பயன் என்ன? எம் வினைகளுக்கீடாகப்
பரமேஸ்வரனே எமக்கு எல்லையில் இத்துயர் இயற்றினான்
என்று கூறுவான். உயிர்த்தொகுதியும், உலகமும், மற்று
எல்லாமாகியும், அவற்றினின்று நீங்கியும், கருணையே
வடிவமாகக் கொண்டும், திருவிளையாடல் செய்தருளும்
தேவதேவனான சிவபிரானையன்றி மற்று எவரே எனது
குறையையறிந்து இரங்குவார் என்று கூறுவான்.

ஆவியும் உலகமும் அனைத்து மாசியும்
ஓவியுங் கருணையின் உருக்கொண் டாடல்செய்
தேவர்கள் தேவனாஞ் சிவன்மற் றல்லதை
ஏவரென் குறையுணர்ந் திரங்கு வாரெனும்.

சிவபெருமானின் திருவருட்பேறுடையெனினில்,
இப்பெருந் துயர்கடலினின்றும் கரையேறுவேன். அது
எனக்கில்லை போலும் என்று இரங்குவான். இவ்விதம்
கணக்கற்ற விஷயங்களை எண்ணியெண்ணி துன்பமடைந்து
பெருமூச்சு விட்டு விம்மி, அவ்விடத்தில் அவனைச் சூழ
இருந்த தேவர்களெல்லாம் அவனைப் போலவே தங்கள்
பண்டைய நிலைமையை நினைத்து நினைத்துத்

துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, ஜயந்தன் கால் கைகளில் பூட்டப்பட்ட விலங்குகளை உடையவனாய்ச் சிறைச்சாலையில் இருந்தான். கொடுமை செய்தலில் தக்கவர்கள் என்றெண்ணத்தக்க கண்டகன், சண்டகன், மாபலன் முதலான அவுணர்கள் பலர் கூடியிருந்து அச்சிறைச்சாலையைக் காவல் புரிந்தார்கள்.

ஆறுமுகப்பெருமானுடைய தூதுவனாகிய வீரவாகுத்தேவர் மஹேந்திரபுரியில் தருமகோபனது மாளிகைச் சிகரத்தில் தங்கி இருந்த அந்தத் தினத்தில் காவலாளர்கள் ஜயந்தனையும் மற்ற தேவர்களையும் தீயைப் போலக் கோபித்துச் சூழ்ந்துகொண்டு, "இந்திராணியும் இந்திரனும் எங்கே போனார்கள். விரைவில் கூறினால் உயிர் பிழைப்பீர்கள். இல்லையேல் உங்கள் உயிரைப் போக்குவோம்" என்று வருத்தினார்கள். ஜயந்தன் "என்னுடைய தாயும் தந்தையும் வானுலகைவிட்டுச் சென்றதைக் கண்டேனேயன்றி அவர்கள் எங்கு உறைகின்றனர் என்ற செய்தியை யானறியேன், எங்ஙனம் பதில் கூறவல்லேன்" எனக் கூறினான். மற்றைய தேவர்களும் அங்ஙனமே கூறினார்கள்.

அப்பொழுது அசுர வீரர்கள் இவர்களை என்ன செய்தால் உண்மை கூறுவர் என்று யோசித்து, அத்தேவர்களை மேலும் துன்புறுத்தலாயினர். விஷத்தினும் தீயினும் கொடிய சொற்களால் பழிப்பார்கள், காதுகளில் தோமரம் என்னும் கொடிய ஆயுதத்தைச் செலுத்திக் குடைவார்கள். உடல் முழுவதும் துண்டுகளாகும்படிச் சேதிப்பார்கள். துண்டம் துண்டமாகச் செய்திடும் உறுப்புக்கள் யாவும் உடனுக்குடன் ஒன்று சேர்ந்து தேவர்களுடைய உடலில் கூடுதலைக் கண்ட அவுணர்கள் வெகுண்டு, வலிமையுடைய தங்கள் கரங்களால் வாள்கொண்டு மார்பைக் குடைவார்கள், தலைகள் பிளக்கும் வண்ணம் தண்டத்தால் மோதுவார்கள். இவ்வாறாகக்

கொடிய காவலர்கள் எண்ணில்லாத் துன்பத்தைச் செய்திட விண்ணோர்களுடன் ஜயந்தன் தாங்கமாட்டாதவனாய் நடுக்கங்கொண்டு, என்றும் அழியாத தன்மையனாகிய சிவபெருமானைக் குறித்துப் புலம்பலுற்றான்.

தன்பக்கம் இருந்தவர்களோடு ஜயந்தன் சிறைச் சாலையையடைந்தான். தேவேந்திரன் தனது வளங்களை யெல்லாம் துறந்து காட்டிற்குச் சென்றான். மற்றைய தேவர்கள் மனக்கவலையுள் ஆழ்ந்தார்கள். அதனால் தேவபதமும் துன்பந்தரத்தக்கதேயாகும். முக்கட்பெருமான் அளிக்கின்ற மோக்ஷமென்னும் பதத்தைத் தவிர துன்பமற்ற செல்வம் பிறிது ஒன்றுண்டோ? (இல்லையென்றபடி). இவ்வாறு கூறுகின்றார்கள் நூலாசிரியரான கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள்.

மாடே சூழ்வார் தம்மொடு மைந்தன் சிறைபுக்கான்
காடே போனான் இந்திரன் ஏனோர் கவலுற்றார்
பாடே விண்ணோர் தம்பதம் முக்கட் பரன்நல்கும்
வீடே அல்லால் துன்பறும் ஆக்கம் வேறுண்டோ.

சீற்றமும் வலிமையுமுடைய அவுணர் இயற்றிய கொடுமைகளால் ஜயந்தன் முதலியோர் இறந்துபடவில்லை. அவுணர்கள் தண்டமியற்றுந்தோறும் துன்பமொன்றினையே அனுபவித்து வந்தார்கள். வான், தோமரம், தண்டம் முதலிய பல படைகளும் முரிவெய்தவும் காவலாளர் கரங்களின் வலிமை குன்றவும் அக்காவலாளர்கள் நொந்து, "இவர்கள் தங்களுக்கென்று விதிக்கப்பட்ட வாழ்நாள் முடிந்தபின்னரே இறப்பார்கள். அஃதல்லது இடையில் வேறொரு காரணத்தால் மரிக்கமாட்டார்கள்; அமுதம் உண்டவர்கள், தவத்தின் மிக்கவர், நாமிங்கியற்றிய கொடுமைகளால் துன்புற்றும், ஒன்றுங்கூறினார்களில்லை" என்று அதிசயமடைந்தார்கள். மற்றும் தேவர்களை வருத்தியதால் தங்கள் கைகள் நோவெய்த வலிமையுங்குன்றித்

தேவர்களைச் சிறிதும் விட்டுநீங்காது காவல் புரிந்து இருந்தார்கள். அச்சமயத்தில் ஐயந்தன் தன்னுடன் கூடச் சிறையிலிருந்து வருந்திய தேவர்களுடன், தேவதேவோத்தமனாகிய சிவபிரானை மனதில் எண்ணிப் புலம்பலாயினான்.

“வணங்குபவர்களுடைய பிறவிகளை ஒழிப்பவரே! எத்தகைய தேவர்களுடைய சிந்தனைக்கும் எட்டாதவரே! செழுமையான சுடரின் வடிவினரே! அடியேங்களை இந்தப் பிறப்பில் துன்பம் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தருளினீரோ? எந்தைபெருமானே! தேவரீர் கரிக்குருவிக்கும் யானைக்கும் நாரைக்கும் பாம்பிற்கும் சிலந்திக்கும் இவைகளேயன்றி ஏனைய உயிர்களுக்கும் பெரிய அருளினைச் செய்திருக்கின்றீர். அடியேங்களுக்கு ஏனின்னம் திருவருள் புரியவில்லை”.

“கங்காதரரே, நீலகண்டப் பெருமானே, கண்ணுதற்கடவுளே, சந்திரசேகரனே! சிவபெருமானே, சிவபெருமாளையென்று தேவரீரது அடியவர்களாகிய நாங்கள் எல்லோரும் அழுதுபுலம்புவதை எங்கள் உயிருக்குள் உயிராயிருக்கும் நாயகனே! தேவரீர் கேட்டிலையோ? பாசத்தைக்கொண்டு உயிர்க்கூட்டங்கள் அனைத்தையும் பிணிப்பவரும், அப்பாசத்தினின்றும் விடுவித்து அருள் செய்பவரும் ஈசனான சிவபெருமானே என்று வேதங்கள் மொழியும். ஆதலால் எங்களுக்கேற்பட்ட இத்துயரும் தேவரீரால் அளிக்கப்பட்டதேயன்றி வேறல்ல. இதனை தேவரீரையன்றி வேறு யாவரே நீக்கவல்லவர்கள்? திருமாலும் நான்முகனும் தேர்ந்துணர்தற்கரிய ஆதிமுதல்வனாகிய பெருங்கடவுளே! ஆராய்ந்து பார்க்கின் எல்லா உயிர்களுக்கும் தேவரீரைத் தவிர உற்ற துணையாவார் வேறு யாவருளர்? எம் ஐயனே! எங்களுடைய உயிரைக் காத்தருள வாராயோ?”

“முன்னொரு காலத்தில் தேவர்களை வருத்தும் பொருட்டுக் கூற்றுவன்போல வந்து நின்ற அந்தகாசுரன் வலிமையிழக்கும்படி அவனது அகன்ற மார்பில் முத்தலைச் சூலத்தை ஏற்றியவர் தேவரீரேயன்றோ? அங்ஙனமிருக்க இத்தருணம் தேவரீர் எங்கள் பொருட்டு இரக்கங் கொள்ளாதது ஏனோ? தேவர்களெல்லாம் அஞ்சியோடும்படி துரத்திய கொக்கு வடிவங்கொண்ட குரண்டாசுரன் என்பவனைக் கொன்று அதற்கடையாளமாக ஒரு இறகினை வாங்கித் திருமுடிமேல் அணிந்தவரே! அந்தத் திருவருளை அடியவன்பால் வைத்தீரில்லையே. பிரமதேவனும் திருமாலும் இன்னும் மற்றவர்களும் வேண்டிக்கொள்ளத் திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய ஆலகால விஷத்தினைத் திருவமுது செய்து அனைவரையும் காப்பாற்றிய திருவருளை அடியேன்பால் மட்டும் மறந்தருளினீரோ? காளியானவள் உலகத்து உயிர்களை யெல்லாம் உண்ணமுயலுதலும், அக்காளி வெட்கங்கொண்டு செருக்கிழந்தவளாக ஆகும்படி அவளெதிரில் பந்தயமாக நடனஞ்செய்து உயிர்களைக்காத்த திருவருள் இவ்விடம் அணுகாதோ?”

திருக்கயிலாய மலையைப் புகலிடமாக வந்தடைந்த அமரர்களைக் கொல்லும் பொருட்டுக் கோபத்துடன் சென்ற ஜலந்தராசுரனை ஒரு சக்கராயுதத்தால் இரு பிளவாக்கி அத்தினத்தில் தேவர்களை அஞ்சேல் என்று அபயமளித்தருளியவர் தேவரீரேயன்றோ? காசியம்பதியில் கயாசுரன் என்னும் கொடிய அசுரன் தவஞ்செய்யும் முனிவர்களையெல்லாம் துரத்திக்கொண்டு வர, கோபங்கொண்டு அவனைக்கொன்று அவனது வலிய தோலை உரித்தருளிய அக்கருணைத்திறத்திற்கு அடியேங்கள் அருகரல்லரோ? பத்துத் தலைகளையும் இருபது கரங்களையுமுடைய ஐந்து அரக்கர்கள் (இவர்கள் பஞ்சராவணர்கள் எனப்படுவர்) உலகங்களைத் துன்புறுத்திய காலத்தில் அவர்களைக் கொன்றருளிய விமலரே! எங்களை

அசுரர்கள் வருத்துகின்ற கொடிய தொழிலைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டருள மாட்டீரோ?

தேவரீரது மகிமையையுணராத தக்ஷணைப்போல முன் ஓர் இந்திரன் உம்மை உணராத ஒரு வேள்வி செய்ய, உடனிருந்த தேவர்களுையெல்லாம் துண்டாக வெட்டி, அவ்விந்திரனது தோள்களையும் முரித்தருளினீர். அத்தகைய தண்டனையை இப்பொழுது அசுரரிடம் காட்டியருளீரோ? முப்புரம் அழியச் செய்த பெருமானே! இந்த மஹேந்திரபுரத்தையும் தீக்கிரையாக்குதல் கூடாதோ? அன்பு செய்பவர்க்குத் தேவரீர் அருள் பாலிக்கின்றீர். அடியவன்பால் பக்திமார்க்கம் சிறிதும் இல்லாதிருக்க, அடியேன் கேட்டவற்றையெல்லாம் எவ்வாறளிப்பீர்? இளம்பிறையணிந்த எம்பெருமானே! ஆன்மாக்களிடம் நல்லருள் பொருந்திய தேவரீரிடத்தில் மிக வருத்தத்துடன் குறைகளைக் கூறியது என் அறியாமைத்தன்மையேயாகும். அவ்வண்ணம் பக்திமார்க்கம் இல்லாதவனாயினும் தீவினையேனாகிய அடியவன் துன்பம் அனுபவிக்கின்ற இவ்வேளையில் தேவரீர் வலிய வந்து தண்ணளி செய்தீராயின் நீங்காத இத்துன்பம் நீங்கி விடுமே! அது நீங்கினால் முன்போல சுவர்க்கலோக இன்பத்தை விரும்பமாட்டேன்”.

“அரக்கர்களாலும், அசுரர்களாலும், முனிவர்களாலும், தேவர்களாலும் மற்றையவர்களாலும் ஒன்று செய்ய, அது இன்னொன்றாக மாறி, அதனால் உண்டான துன்பத்திலே மூழ்கிக் கிடந்தோமேயன்றி எக்காலத்தில் நாங்கள் துன்பமற்று மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்தோம். சிவபெருமானே! அடியேன் கற்பகநிழல் கீழ் வாழும் வாழ்க்கையை விரும்பி அதனால் மிக்க துயரத்தையடைந்தேன். அதனால் வான்பதமும் குற்றமுள்ளதே என்று கண்டேன். மற்றவர்களுடைய பதங்களும் அழிவுறுகின்றதைக்

கண்டுள்ளேன். எனவே, தேவரீரது என்றுமழியாத சிவலோக வாழ்க்கையையே விரும்புவேன். ஆதலால் அடியவனது இத்துன்பத்தை விரைவில் போக்கித் தேவரீரது துக்கமற்ற திருவடிச் செல்வத்தை யளித்தருள வேண்டும்”.

“சிவம் என்று ஒன்றாகியும், சத்தியுடன் கூடி இரண்டாகியும், பிரம்மன் - மால் - உருத்திரன் - மகேச்வரன் - சதாசிவன் என்று ஐந்தாகியும், மஹேச்வரமூர்த்தங்கள் எனப்படும் இருபத்திஐந்தாதவும், பின்னும் ஒடுக்க முறையில் பழைய ஐவராகியும், அளவற்றனவாகவும் நின்றருளினீர். சிவபிரானே! தேவரீர் இவ்வாறு நின்றருளியதெல்லாம் உயிர்க்கூட்டங்களின் குற்றங்களை நீக்கி அவைகட்கு இன்பமளித்தற் பொருட்டேயன்றோ? கொன்றை மலர்மாலையணிந்த சடைமுடியையுடைய பெருமானே! எனது துன்பத்தையொழித்து, அடியேன் விண்ணரசில் மோகங்கொண்டு ஆழாது பெருந்தவமியற்றிப் பெறற்கரிதாகிய நின் திருவடி நிழலிலிருந்து பேரின்பத்தையடையும்படி அருள்புரிவீராக”.

இவ்வாறெல்லாம் பலவிதமாக இரங்கிக் கூறி வருந்தி, விஷம் தலைக்கேறியது போலத் துயரம் மேலும் மேலுமதிகரித்து அறிவை முற்றிலும் கெடுக்க, ஒன்றும் உணராதவனாய் மயங்கி, உயிர்கரந்து ஒடுங்க இறந்தவர்களைப்போல இந்திரன் மகனான ஜயந்தன் பூமியில் வீழ்ந்தனன். அவனைப் போலவே மற்ற தேவர்களும் வருத்தங்கொண்டு ஏங்கி அரிய உயிர்துடிக்கக் கீழே விழுந்து அறிவிழந்தார்கள்.

4. கனவினில் அருள் செய்த கருணைமிகு கந்தவேள்

அமரர்களும் அமரர்கோன் புதல்வனாகிய ஜயந்தனும் வீரமஹேந்திரபுரத்தில் சிறைக்கூடத்துப் பெருந்துன்பத்துள்

மூழ்கியிருத்தலை, எண்ணிலா உயிர்கள்தோறும் உற்று, இன்னருள்புரியும் குமரேசன் உணர்ந்தார். ஆதரவேதுமின்றித் தனித்தயரும் குழந்தைகளை அணைத்து அஞ்சேல் எனக்கூற வருகின்ற பெற்ற தாயினையொத்தது, சண்முகக்கடவுள் கொடிய சிறைச்சாலையில் வருந்துகின்ற ஜயந்தன் முதலியோருக்குத் திருவருள்புரியும் வண்ணம் கருணையே வடிவமான தனது திருவுள்ளத்தில் எண்ணினார். அவ்வாறு கருதிய பெருமான் ஜயந்தனது கனவில், உயர்வு பொருந்திய கொடி, வச்சிராயுதம், அங்குசம், அம்பு, வேல், அபயஹஸ்தம் இவைகளை வலப்புறத்திலும், வரதஹஸ்தம், தாமரை, மணி, மழு, தண்டு, வில் இவைகளை இடதுபுறத்திலும் பொருந்தியவராய்ப் பன்னிரண்டு கரங்களும், ஆறு திருமுகங்களும் கொண்ட ஒப்பற்ற திருக்கோலத்துடன் வந்து தோன்றினார்.

“வீறு கேதனம் வச்சிரம் அங்குசம் விசிகம்
மாறி லாதவேல் அபயமே வலமிடம் வரதம்
ஏறு பங்கயம் மணிமழுத் தண்டுவில் இசைந்த
ஆறி ரண்டுகை அறுமுகங் கொண்டுவேள்

அடைந்தான்.

தந்தையில்லாத பரமேஸ்வரனைத் தனக்குத் தந்தையாக உடைய கந்தவேள் தனது உருவினைக்காட்ட, இந்திரன் மகன் நுண்ணுடலில் இருந்த கண்களால் கண்டு தொழுது மொழிவான்; “தொண்டனேன் படும் இடுக்கணைத் தொலைக்கவெண்ணிப் பேரருளால் அடியவன் முன் தோன்றினை; நீர் திருமாலுமில்லை, பிரமனுமில்லை, தேவர்கள் தேவனான சிவபிரானுமில்லை; இவ்வருட்படிவங் கொண்டுவந்த எந்தையே! நீர் யாவர் என்பதை அருள் செய்யவேண்டும்”. இவ்வாறு ஜயந்தன் வினவியபொழுது, அறுமுகக் கடவுள் “யாம் அக்கொன்றைவேணியன் குமரனாகும். உன்றன் இன்னலும், மயக்கமும் அறிந்து இங்கு வந்தனம்” என்று கூறி மேலும்

கூறுவார். “ஐயந்தனே! கேள், உன் தந்தை தனது குறையையும் உன் குறைகள் யாவையும் கூறி வந்து நம்மை வேண்டலும், வரம்பில்லா சேனையோடு இப்பூவுலகம் எய்தி கிரவுஞ்சம் என்னும் மலையையும் தாரகனையுங் கொன்றனம். அத்தாரகனை வதஞ்செய்த பின்னர் திருச்செந்தூர் வந்து சேர்ந்தோம். திருமால், நான்முகன், உன் தாதை மற்றுமுள்ள தேவர்கள் யாவரும் நம்மிடத்தில் வசிக்கின்றனர். உனது தங்கை மேருவில் இருக்கின்றாள். வீரவாகு என்னும் தூதுவனை இங்கு சூரன்பால் விடுத்துள்ளோம். அவன் சூரபத்மனின் மைந்தரில் ஒருவனையும் மற்றும் பலரையுந் தொலைத்து, இந்நகரையழித்து நீறாக்கி இன்று மாலையில் நம்மிடம் திரும்பி வரும்படிச் செய்வோம். இந்த நாள் கழிந்தபின் நாளையே திருச்செந்தூரினின்று நீங்கி, இந்நகரின் அருகில் வந்து வைகிப் பத்து தினங்களில் அவுணர்சூட்டம் முழுமையும், உங்களையெல்லாம் துன்பப்படுத்திய சூரபன்மனும் இறந்துபோகும்படிப் போர் புரிவோம். சூரனைச் சங்கரித்த பின்னரே உன்னை வானவருடன் கொடிய சிறையினின்று விடுவித்து உங்கள் இந்திரத்திருவெல்லாம் நல்குவோம். உனது துயரத்தை இப்பொழுதே விட்டிடுவாய்” என்று ஞானிகளின் அறிவிற்குள் அறிவாய் நிற்கும் குமரவேள் மொழிந்தருளினான்.

அறுமுகப் பெருமான் உரைத்தருளியவற்றைக் கேட்ட ஐயந்தனது உள்ளத்தில் இருந்த மயக்கமும் இருளும் நீங்கின; மகிழ்ச்சி புகுந்தது; உரோமங்கள் சிலிர்த்தன; விழிகள் ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கின; மலைபோலத் தோள்கள் நிமிர்ந்தன. அரிதிற் பெறக்கடவதான அமிர்தத்தை மிக எளிதில் பெற்று உண்டவன் போன்று விம்மிதமடைந்து, தான் முன்னமே கற்றிருந்த சுருதிகளால் பாடியும் ஆடியும் களித்தான். அவன் பெற்ற உவகையின் பெருமையை

யாவரே கூறவல்லார்? இந்திரன் புதல்வன் பன்முறை முருகப்பெருமானின் சேவடிகளை வணங்கித் துதித்து, "மிக எளியவர்களாகிய அடியேங்களுடைய துயரை, ஐயனே! தேவரீர் வலியவந்து தீர்த்தருளினீர். அடியவன் உரைசெய்வதும் ஒன்று உண்டு. அடியவன் தேவரீரிடம் அடைக்கலம் புகுந்தனன்; காத்தருள்வீர்" எனப் புகன்றனன். ஐயந்தன் கூறியவற்றைக் கேட்டுக் கந்தவேள் "நின் குறையை முடிப்போம்; இஃது உறுதி, அன்றியும் குரன்பால் நாம் ஏவிய தூதுவன் நின்னையும், உடனிருக்கும் தேவர்களையுங் கண்டு தேறுதல் கூறும்படியும் செய்வோம். அன்னதும் நீ காண்பாய்" என்று அருளி மறைந்தருளினார்.

அப்பொழுது இந்திர குமாரனாகிய ஐயந்தன், உள்ளே ஒடுங்கிச் சென்றிருந்த புலன்களெல்லாம் அவ்வவற்றிற்குரிய பொறிகளில் தோன்றலும், கனவு நிலையினின்றும் நீங்கி நினைவு நிலையைடைந்தான். பாம்பின் விஷம் தலைக்கேறிச் சாய்ந்தவன் மந்திரத்தினால் தெளிந்தெழுவது போல அவன் மெல்ல எழுந்தான். தான் கனவினில் கண்ட அனைத்தையும் நினைத்து நெஞ்சங்குளிர்ந்து நம் தீவினையெல்லாம் நீங்கியதோ எனப்புகன்று சிவகுமாரனது திருவருளை நினைத்து உவகைக் கடலுள் மூழ்கினான். அவனைப் போலவே அவசமாய்க் கிடந்த ஏனைய அமரர்கள் கனவிலும் கடிது சென்று இந்திரன் மகனுக்குச் சாற்றியவாறே கூறி, 'இனி வருந்தேல்' என்றருள் செய்து கந்தவேள் மறைந்தருளினார். தேவர்களும் விழித்தெழுந்து தாங்கள் கண்ட கனவினை நினைந்து அற்புதம் அடைந்து தங்களுக்குள் கூறி மகிழ்ந்தனர். கொடிய அசுரர்கள் இக்கனவின் திறத்தைக் கேட்பரேல் தீங்கு செய்வர் என்றஞ்சி, ஐயந்தன் மருங்கு சென்று அவன் கேட்குமாறு மெல்ல அதனைக் கூறினார். தேவர்கள் கூறிய அற்புதத்தைக் கேட்ட ஐயந்தன் அவர்கள் கூறியவை தான் முன்னங் கண்டது போன்றே இருந்திடப் பெருங்களிப்படைந்து இவ்வுலக

மனைத்தையும் உண்டவனைப்போல உடலும் பூரித்து, உலகமெங்கனும் நீக்கமின்றி உலாவி நின்ற அறுமுகப் பெருமானின் பெருங்கருணையை உன்னி வேதமுறைப்படி அப்பெருமான் திருவடியைத் துதித்து இருந்தான்.

5. ஜயந்தனை வீரவாகு நனவினில் தேற்றுதல்

இவ்வண்ணம் இந்திரன் மைந்தன் தேவர்களோடு சிறையில் இருக்குங் காலத்தில் தருமகோபன் மாளிகைச் சிகரத்தில் வீரவாகுத்தேவர், அவுணர்களாகிய கொடியவர்களால் அலைக்கப்பட்டுக் கிடந்த தேவர்களைக் கண்டார். காவலாளிகளான அவுணர்கள் காணாவண்ணம் தான் சிறையகத்துட்சென்று ஜயந்தன் முதலிய தேவர்களைக் காணவேண்டுமென்றெண்ணி, ஓங்கார மூலப்பொருளாய் உயிர்கள்தோறும் என்றும் நீங்காது அமருங் குமரேசனை மனதில் நினைத்து, அப்பெருமானது மந்திரம் ஒன்றினை அன்புடன் ஒதிச் சிறையகத்துள் புகுந்தார். புகுதலும் சிறைகாப்பாளர்கள் வீரவாகு ஓதிய மாமந்திரமாகிய வலையுட்பட்டு மயக்கமடைந்தனர். வேற்படை விமலனின் இளவலான வீரவாகுவைக் கண்ட ஜயந்தனும் பிற தேவரும், நங்கனவிடை தோன்றியருள் செய்த கந்தவேளின் தூதுவன் போலும் இவன் என்று கருதினர். அத்தேவர்கள் அமருமிடஞ் சென்று அறுமுகப்பெருமானின் திருநாமத்தைச் சொல்லிப் போற்றி, இந்திரவளன் நீங்கித் துன்பத்திடையாழ்ந்திருந்த ஜயந்தன் முன் வந்து நின்றார் வீரவாகுத்தேவர். அறுமுகப்பெருமானின் திருநாமம் காதில் அமுதம் போன்று புகுதலும் ஜயந்தன் பெரிதும் மகிழ்ந்து, முன்னரே அறியாதவன் போலத் தொழுது, "ஐயனே! அவுணர்களின் காப்பில் தளர்வுற்றுக் கிடக்கும் எங்கள்பால் நீர் வந்த காரியம் யாது? அதனைக் கூறும்" என்றான். அதைக் கேட்ட அறிஞனாகிய வீரவாகுத்தேவர் "யான் பரமசிவனார் தந்த அறுமுகத்தண்ணலுக்கு இளையவன்; அவரால்

விடுக்கப்பட்டு வந்த தூதுவன், என் பெயர் வீரவாகு, உங்களையெல்லாம் சிறைவிடும்பொருட்டுச் சில நல்லுரைகளைச் சூரனிடம் கூற இம்மஹேந்திரம் வந்தேன்'' என்றார். அவ்வாறு வீரவாகுத்தேவர் கூறியவற்றைக் கேட்ட ஜயந்தன் மேன்மேலும் மகிழ்ச்சியடைந்து, முன்னர்க் கனவினில் கந்தவேள் அருளியது போலவே ஆயிற்று என்று உள்ளத்துட்கொண்டு, "இடும்பை நிறைந்த மனத்தினராகிய எங்கள் குறைகளைக் கேட்கும்பொருட்டு நீர் இவ்விடம் வந்தீர். அதனால் நாங்கள் இந்தக் கொடிய சிறையினின்றும் நீங்கி, இடரெல்லாம் அகன்று முத்திப்பேற்றினையும் பெற்றோமாயினோம்'' என்று கூறினான்.

வீரவாகுத்தேவர் கூறினார்; "வெற்றி வேற்பெருமான் விண்ணவராகிய உங்களை வலிந்து ஆட்கொள்ள எழுந்தருளியுள்ளார். முன்னர் இழந்த உங்கள் செல்வம் முழுமையையும் பெறுவீர்கள். மேலும் வேண்டியவற்றையும் பெறுவீர்கள். தேவதேவனான மஹாதேவன் வேண்டிச் சிறைவிடுத்து அயனைக் காத்த மூவிருமுகத்து வள்ளல் உங்கள்பால் முழுதருள் செய்தார் என்றால், உங்கள் பாவமும் துன்பமும் நீங்குவது ஒரு பெருங்காரியமோ? பிறவிப்பெருங்கடலுமன்றோ கடந்தீர்கள். நான்முகனைச் சிறைசெய்து படைப்புத் தொழிலைத் தாமே நடத்திய பரஞ்சுடராகிய வேலவன் உங்களை எல்லாம் சிறையினின்றும் நீக்கக்கருதி இவண் உற்றார் எனில் உங்களைப் போலத் தவஞ் செய்தவர் யாரே உளர்? பாவங்களே செய்யும் அவுணர்களின் நகரத்தில் அறிஞர்கள் செல்ல மாட்டார்கள். ஆனால், நான் எம்பிரான் ஆணையால் இவ்வூர் வரலாயினேன். அதனால் மனம் வருந்தினேன். இங்கு உங்களைக் கண்டதாலே அளவில்லாத மகிழ்ச்சியையடைந்தேன்".

ஜயந்தன் "நாங்கள் ஐச்சிறையிற்படுமுன் எனது தாய் தந்தையர் அமராவதியை விட்டு நீங்கினர். அவர்கள் யாண்டு

சென்றனரோ? வீரனே! நீர் அதனை அறிவீரேயாமாகில் உரையும்” என்றான். அம்மொழி கேட்ட வீரவாகுத்தேவர், இந்திரனும் இந்திராணியும் வானுலகம் விட்டு நீங்கியது முதல் அறுமுகக்கடவுளுடன் திருச்செந்தூர் அடைந்தது ஈறான அனைத்துச் செய்திகளையும் ஜயந்தனுக்கு விரிவாக உரைத்தார். ஜயந்தன் அது கேட்டு, “வீரனே! நும்மொழி கேட்டு என் பெற்றோர்களையும், எங்கள் குருவாகிய பிரஹஸ்பதி தேவரையும், வேற்படை ஏந்திய சண்முகக் கடவுளையும் நேரில் கண்டவன் போல ஆயினேன்” என்று உரைத்தான்.

வீரவாகுத்தேவர் ஜயந்தனை நோக்கி அறுமுகம் படைத்த அண்ணல் உங்கள் குறையைத் தீர்த்தருள்வார். சிலதினங்கள் பொறுத்திருங்கள் என்று கூறி மேலும் மொழியலானார்.

“தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இன்றிப் பேரொளியாய் மனத்தினால் நினைப்பதற்கும் எட்டாதவனாய் நின்ற பரம்பொருளே ஆறுதிருமுகங்களும் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களுங் கொண்டு, பாலகன்போலத் தோன்றி, கந்தன் என்னுமொரு திருநாமமும் பெற்று அனைவருங் காணும்படிச் காட்சி தந்தருளுகின்றார்”.

தன்னிகர் இன்றி மேலாய்த்
தற்பர வொளியா யாரும்
உன்னரும் பரமாய் நின்ற
ஒருவனே முகங்கள் ஆறும்
பன்னிரு புயமுங் கொண்டு
பாலகன் போன்று கந்தன்
என்னு மோர்பெயரும் எய்தி
யாவருங் காண வந்தான்

“தாமரைமலர் போன்ற ஆறு அழகிய திருமுகங்களையும், பன்னிரண்டு திருத்தோள்களையுங் கொண்டு எங்கள் பெருமான் எழுந்தருளி வந்ததன் காரணம்

யாதெனில், செங்கண்மால் - அவன் நாபிக்கமலத்தில்
தோன்றிய பிரம்மதேவன் ஆகியோரது சிறுமையையும்,
இந்திரனது துன்பத்தையும், உங்களுடைய சிறைச்சாலைத்
துன்பத்தையும் ஒழித்து உலகம் யாவையும்
காத்தற்பொருட்டேயாம்”.

பங்கய முகங்கள் ஆறும்
பன்னிரு புயமுங் கொண்டே
எங்கடம் பெருமான் போந்த
ஏதுமற் றென்னை யென்னில்
செங்கண்மா லுந்தி பூத்தோன்
சிறுமையும் மகவான் துன்பும்
உங்கடஞ் சிறையும் நீக்கி
உலகெலாம் அளிப்பக் கண்டாய்.

“அன்று தகஷன் சிவாபராதஞ் செய்து நிகழ்த்திய
வேள்வியில் சென்று தேவர்கள் அவிர்ப்பாகத்தை உண்ட
கொடிய பாவமானது வீரபத்திரரால் அன்றே
தண்டிக்கப்பட்டும் முற்றிலும் நீங்காது உங்களை இது காறும்
வருத்தியது. அதனை ஆறுமுகப்பெருமானைத் தவிர
வேறுயாரே நீக்க வல்லார்? ஏழுகடல்களும் எண்ணிறந்த
மலைகளும் ஏனைய பொருள்களையுங் கொண்ட
நிலவுலகத்துடன் பதினான்கு உலகங்களும் அடங்கிய பல
அண்டங்களும் அழியுமாறு செய்ய வல்லது முருகனுடைய
வேல்; சூரனையும் அசுர குலத்தையும் தொலைப்பது
அப்பெருமானுக்கு ஒரு விளையாட்டேயாகும். அவனுடன்
போர் செய்து அவனைக் கொல்லும் முன்பாக அறநெறி
கருதி, என்னைத் தூதாக விடுத்துள்ளார் அம்முருகப்
பெருமான். நம்மையெல்லாம் ஆளாகவுடைய
அப்பெருமான் கூறிவிடுத்த நன்மொழியினைச் சூரபன்மன்
முன் சென்று நான் எடுத்துரைப்பினும் அவன்
அம்மொழிகளைப் பொருட்படுத்தமாட்டான். நான்
திரும்பிச் சென்று ஆறுமுகப் பெருமானிடம்

நிகழ்ந்தனவற்றையெல்லாம் விளம்புவேன். எம்
தலைவனாகிய முருகவேள் நாளையே படைகள் புடைசூழ
இங்குவந்து இத்தீயவரையெல்லாம் அழிப்பார்.
திருமாலுக்கும் அறியவொண்ணாத குமரக் கடவுள் தாமிருந்த
இடத்திலிருந்தே தமது வேலை ஏவி எல்லா
அவுணர்களையும் கொல்லுவார்; ஆயினும் தேர்மீது ஏறி,
இருபுறமும் சைனியங்கள் சூழ இங்கு வந்து கொல்லுதல்
அப்பெருமானுக்கு ஒரு திருவிளையாடலேயாகும்.
பத்துதினங்களிலேயே எம்பெருமான் பெரும்போர் நிகழ்த்தி
அசுரசைனியங்களைச் சூரபன்மனுடனே கொன்று,
வருத்துகின்ற சிறையினின்றும் உங்களை விடுவித்து
உங்களுடைய பெருஞ்சிறப்பையெல்லாம் அளித்தருள்வார்.
வேறொன்றும் நீவிர் நினையேல்" என்று இவ்வாறாகிய
பல ஆறுதல் மொழிகளைத் தேவர் குழாத்துடன் இருந்த
ஜயந்தனுக்குக் கூறலும், அவர்கள் பெரிதும் மகிழ்ச்சியுற்று
"வீரனே! நீர் வெற்றி பெற்றிடுவீராக" எனத் தனித்தனியாக
வாழ்த்தினார்கள். மேலும் இந்திரகுமாரன் தேவர்களுடன்
கரங்குவித்து, "எளியேங்களாகிய எங்களது நிலையை
யெல்லாம் கண்டபடியே எனது தந்தையிடம் கூறுவீராக;
இனி நீர் எங்கள் நிமித்தம் செய்யவேண்டியதைச்
செய்யச்செல்வீராக" என வேண்டினான்.

வெற்றியினையுடைய வீரவாகுத்தேவர் விடைகொண்டு,
சிறைக்காப்பாளர்கள் மயக்கந் தெளிந்து எழு அருளி
அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றார். அக்காவலர்கள் மயக்கந்
தெளிந்து எழுந்து ஜயந்தனையும் தேவர் கூட்டத்தையும்
முன்னைப் போலவே காவல் புரியத் தொடங்கினார்கள்.

6. சூரன் அவைக்களத்தில் வீரன்

சிறைக்களத்தினின்றும் நீங்கிச்சென்ற வீரவாகுத்தேவர்,
பெருஞ்செல்வத்தோடு அமர்ந்து அரசு புரியும் சூரபன்மனது
மணிமண்டபத்தினுள் வான்வழியாகச் சென்று, அதன்

முன்னுற்ற உயர்ந்த ஒரு கோபுரத்தின் மீது தங்கினார். பின்னர் அவுணர் தலைவனான சூரபன்மன் கடுந்தவம் புரிந்து சிவபிரானிடத்துப் பெற்ற பல வளங்களோடு கூடி, அரியாசனத்தமர்ந்து ஒருவரும் தனக்கு நிகரின்றி ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களுக்கும் இறைமை பூண்டு ஆண்டு வருவதை தன் விழிகளுக்கு விருந்தெனக் கண்டார்.

“மூவர்க்கும் மேலானவரான பரமேஸ்வரனைக் குறித்துத் தவஞ் செய்தவர்களில் எவரே சூரபன்மன் பெற்றது போன்ற பெருஞ் செல்வத்தைப் பெற்றுள்ளனர். சூரபன்மனைப் போல மிக்க கொடிய தவத்தைச் செய்தவர்களும்மில்லை. முக்கட் பெருமான் இவனுக்களித்த வரங்கள் போல வேறொருவர்க்கும் அளித்ததில்லை. பெருமை பொருந்திய வேள்வியைச் செய்தும் தீயினில் விழுந்தும் இத்தகைய செல்வங்களைப் பெற்றிருந்தும் இவ்வசுரன் நீடுழி வாழுந்தன்மையை நினைத்தானில்லை. இக்கொடியவன் இச்செல்வத்தை அழியவிடுவது தீவினையின் பயனே யன்றோ?”

அறிவில்லாத ஒரு தூக்கணங்குருவி ஒளியுடன்கூடிய சிறு கொள்ளியொன்றை மின்மினியென்று கருதித் தான் வசிக்கும் கூட்டினில் வைத்து (அதனால் கூடு தீப்பற்றி எரிந்து) மாண்ட கதையைப் போல, பல தேவர்களை அவர்கள் ‘ஐயோ’ என இரங்க இங்குச் சிறை வைத்த பாவத்தினால் இந்தச் சூரபன்மனும் நாளை இறக்கப் போகின்றான். இதற்கொரு ஐயமுமில்லை. மிகையான செல்வம், வீரம், வலிமை இவைகளை மிகுதியாகப் பெற்றவர்களும்கூட கொஞ்சமாவது பகையை யாரிடத்திலாயினும் கொண்டு வாழுதல் கெடுதியேயன்றி நன்மை பயக்குமோ?

“இந்திரனை அவன் மனைவியோடு துரத்தி அவர்கள் மைந்தனான ஜயந்தனைத் தேவர்களுடனே விடாமல் இவ்விடத்தில் சிறைவைத்த அக்காரணத்தால் இச்சூர

பன்மனும் தனது அரசை இழப்பான். சூரபன்மன் அவனது சிறந்த புத்திரர்கள், சுற்றத்தவர்கள், நகரம் மற்றும் நினைத்தற்குமரிதான செல்வம் இவற்றுடன் நாளை மரிப்பனையானால், முதன்மையானவர்கட்கெல்லாம் முதன்மையான முருகப்பெருமான் அளித்தருளும் முத்தியே யல்லாது, எந்நாளும் தீவினைகளையே செய்து கொண்டிருக்கும் இவனுக்குக் கிடைக்க வேண்டியது வேறு என்ன இருக்கிறது”.

இத்தன்மையானவைகளை யெல்லாம் இரக்கத்தோடு தன்னுள் கூறியவராய்க் கோபுரத்தின் மீதிருந்த வீரவாகுத் தேவர் சூரபன்மன் எதிரே செல்லவேண்டுமென நினைத்து, குமார்க்கடவுளுடைய திருவடிகளை மனதிற்பொருந்தும்படி தியானித்துக்கொண்டு புறப்பட்டு எல்லையில்லாத பெரும் வளத்துடன் அவன் எப்பொழுதும் கொலு வீற்றிருக்கின்ற அத்தாணி மண்டபத்தில் சூரன் முன் சென்றார். தான் முன்னர் கொண்டிருந்த அணு உருவத்தை நீக்கித் தன் பழைய உருவத்தை அச்சபையினர் யாவருங் காணும்படிக் காட்டினார். அங்ஙனம் சூரனைக் குறுகித் தன் தொல்லுருவுடன் நின்ற வீரவாகுத்தேவர், பரம்பொருள் தந்த வெற்றிவேற் பெருமானின் தூதெனக் கூறி, இன்று சூரபன்மனின் கீழ் நான் எளியனாய் நின்றல் எம்பிரானது பெருமைக்கு இழிவாகுமேயன்றி மேன்மையாகாது; மற்றும் பாவமுமாகும் என்று தன் உள்ளத்தில் நினைத்தார்; இவ்வாறு நினைத்து ஆறுமுகப் பெருமானின் திருவடிகளைத் தியானிக்கும்பொழுது, அப்பெருமானின் திருவருளால், அழகிய மணிகள் பதிக்கப் பெற்ற தங்கச் சிம்மாசனம் ஒன்று ஆயிரங்கோடி சூரியர் கூட்டம் ஒன்று சேர்ந்ததென்று கூறும்படி அங்கு வந்து சேர்ந்தது. இங்ஙனம் பொன்னாலான சிம்மாசனம் வந்ததைத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளுக்கு முத்துப்பந்தர், முத்துச்சிவிகை முதலியன சிவபெருமான்

திருவருளால் வந்தது போன்று இருந்தது என்று கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் கூறுகின்றார்கள்.

நித்தி லப்படு பந்தருஞ் சிவிகையும் நெறியே
முத்த மிழக்கொரு தலைவனாம் மதலைக்கு முதல்வன்
உய்த்த வாறெனக் குமரவேள் வீரனுக்குதவ
அத்த லைப்பட வந்தது மடங்கலேற் றணையே

(முத்தமிழ்க்கொரு தலைவனாம் மதலை —
திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்).

அவ்வாசனத்தைக் கண்ட வீரவாகுத்தேவர் தனது
தலைவனாகிய சண்முகக்கடவுளே இதனை இங்கு
அனுப்பியருளினார் என்றெண்ணி அப்பெருமானது
திருவடியை வழுத்தி அதன் மேலேறி அமர்ந்தார். அங்ஙனம்
அச்சிம்மாசனத்தில் மேலான சிறப்போடு விளங்கிய
அவ்வீரர், சூரிய மண்டலத்தின் நடுவில் பொருந்திவையிய
கண்ணுதற்கடவுளே போன்று விளங்கினார்.

பெருந்த னிச்சுடர் எறித்திடு பொன்மணிப் பீடத்(து)
இருந்து மேதகு சிறப்பொடு விளங்கிய ஏந்தல்
விரிந்த பல்கதி ருடையதோர் வெய்யவன் நடுவுட்
பொருந்தி வையிய கண்ணுதற் பரமனே போன்றான்.

(சூரிய மண்டலத்தின் மத்தியில் மன்னி விளங்குபவர்
சிவ பிரானேயாவார் என்பதை இத்திருப்பாடல்
உறுதிப்படுத்துகிறது).

அவ்வாறு, அம்மணிப் பீடத்தின்மிசை வீரவாகுத்தேவர்
உவகையும் வீரமும் உடையவராய் வீற்றிருத்தலைக் கண்ட
அவ்வரசவையில் உள்ளவர்கள் யாவரும் பெரிதும்
வியப்படைந்து, அவர் யாராயிருப்பார் என்பது பற்றித்
தத்தமக்குத் தோன்றியவாறு பேசிக் கொண்டனர்.

வீரவாகுத்தேவர் அரியாசனத்தின்மிசை சூரபன்மன்
எவ்வளவு சிறப்புடன் வீற்றிருந்தனனோ அவ்வளவு
சிறப்புடன் வீற்றிருந்தார்.

பேரறிஞனாகிய வீரவாகுத்தேவர் தன் முன்
ஆசனத்திலமர்ந்திருந்ததைப் பார்த்தான் சூரன். பற்களைக்
கடித்தான்; உறுமி நகைத்தான்; மெய் வியர்க்கவும், கண்கள்
தீப்பொறிகளைச் சொரியவும், வாய்புகைந்நிடவும்
பேசலானான். “அடா அற்பனே, சுற்றந்துறந்து மரங்கள்
வற்றிய காட்டினில் விலங்குபோல் திரிந்து, இலைகளைத்
தின்று உடலை வருத்தும் சிற்றறிவுடையோர் செய்யும்
சித்துவிளையாட்டின் தன்மை இது! இதனை நீ கற்றுள்ளாய்
போலும், நம்முன் காட்டினை. சடை நீட்டியுள்ள
யோகிகளேயன்றி, நம் வலிக்காற்றாது மறைந்து வசிக்கும்
தேவர்களும் இவ்வித்தையை அறிவார்கள். சித்தர்களும்,
திருமால் முதலிய தேவர்களும் தத்தம் இடங்களில்
இத்தகைய செயல்களைப் புரிவார்களேயன்றி நம்முன்
காட்டிட அஞ்சுவார்கள். நீயோ அவ்வித்தையை நம்முன்
காட்டினாய். பித்தன் போலும். பேதையே! இந்நகரின்கண்
உள்ள மகளிரும் இதனைச் செய்வர்; கருவிலுள்ள குழவியும்
செய்யும்; அறிவற்ற மலைகளும் செய்யும்; விலங்குகளும்
செய்யும்; ஆதலால் நீ புரிந்த இவ்வாடல் அரியதன்று”.

என்னை மதியாது என்னெதிரில் இருந்த உன்னை என்
வாட்படைக்கு இரையாக்குவேன். ஆனால், உன் செயல்
முழுமையும் தெரிந்துகொண்டு பின்னர் அதைச்
செய்யலாமெனத் தீர்மானித்துள்ளேன். ஆதலின் இத்துணைப்
பொழுது உன் உயிரைப் பரிசாக உனக்கு அளித்தனன்.
இந்திரன் ஓடி மறைந்தான்; ஏனையோர் இச்செயல் புரியார்;
திருமால் மனத்தினும் நினையான்; பிரம்மதேவனோ எனக்கு
ஆசிகள் கூறியே திரிவான், அனைவர்க்கும் மேலாகிய
பரமேஸ்வரனோ என்னிடம் வரமாட்டார். ஆதலால் நீ யார்?”

தீயவனாகிய சூரபன்மன் இவ்வாறு கூறலும் வீரவாகுத்தேவர், தம் உடலில் வியர்வை தோன்றக் கோபித்து "வலியற்ற மாயை செய்பவர்களைப் போல என்னை எண்ணினாய். அவ்வாறான எண்ணத்தை விட்டுவிடு; நான் கூறுவதைக் கேள்" என்று கூறத் தொடங்கினார்.

"ஏ அசுரா! இந்திரனுடைய துயரம், பிரம்ம விஷ்ணுக்களாதி தேவர்களின் சிறுமை ஆகியவற்றைப் போக்குதல், வருந்தும் தேவரைச் சிறையினின்றும் விடுத்தல், மற்றும் அவர்கட்கு பண்டைச் சிறப்புகளை உதவியருளல் ஆகிய செயல்களை மனதில் எண்ணிச் செந்தில்மாநகரின்கண் ஆறுமுகப் பெருமான் எழுந்தருளியுள்ளார். அப்பெருமானுக்கு அடிமை செய்பவன் நான். இவ்விறைவனுக்குச் சேனைத் தலைவராயினோர் இலக்கத்து ஒன்பதின்மர், அவருள் ஒருவன் நான். நந்திகணத்தைச் சேர்ந்தவன். பகைவரும் புகழும் திறனுடையேன். என் பெயர் வீரவாகு. தாரகன் என்னும் பெயருடைய நினது தம்பியையும், கிரவுஞ்சம் என்னும் மலையையும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் கொன்றழித்த கொற்றவேல் தாங்கிய குமரக்கடவுள் உன்னிடம் பெருங் கருணைகொண்டு என்னைத் தூதாக அனுப்பியுள்ளார்".

கொடுங்கோன்மை மிக்க சூரபன்மன், வீரனின் மொழிகளைக் கேட்டு, "நம்மிடத்து அவன் உன்னை விடுத்த காரணம் என்னையோ, விளம்புவாய்" என்ன, ஆறுமுகனின் தூதுவனான வீரவாகு எடுத்துரைப்பான்.

"இந்திரன் இந்திராணியுடன் விண்ணுலகம் நீங்கி மறைந்துறையவும், அவன் புதல்வன் ஜயந்தன் தேவர்களோடு சிறையில் வாடவும் செய்தாய். அமராவதிப் பட்டணத்தைத் தீக்கிரையாக்கினாய். இவ்வாறும் இன்னும்

பலவாறும் இடுக்கண் புரிகின்ற உன்னைக் கொல்லுதல் வேண்டி அவ்வமர்கள் பிரார்த்திக்க திருச்செந்தூரில் வந்து தங்கியுள்ள எம் ஆறுமுகப்பரமன் உன்மீதுள்ள கருணையினால் சில மொழிகள் செப்பி என்னை உன்பால் அனுப்பியுள்ளார். அம்மொழிகளாவன:- பெளர்ணமி சந்திரனைப் பாம்பு கவர்தல் போலத் தேவர்களைச் சிறையிலிட்டுத் துன்புறுத்தி, அவர்களுடைய வேத ஒழுக்கத்தையும் மாற்றினாய். இச்செயல் உலகினையாளும் அரசர் தம் அறமும் அன்று, வீரர்களுடைய செய்கையும் அன்று. வானவர்க்குத் தந்தை முறையில் உள்ளவர் காசிப முனிவர், அவர் மைந்தனாகிய நீ தேவர்களைச் சிறைசெய்தது முறையோ? வேதநெறியினின்றும் பிறழ்ந்தாய். அற்பமான பொருள்களில் ஆசை வைத்தாய். அரசர்க்குரிய நெறி நீதி முறையால் உலகத்தைக் காப்பதன்றோ? தோள்வலி மிக்க ஜலந்தராசுரன், அந்தகாசுரன், முப்புராதியர் ஆகியோர் தேவர்கூட்டத்தை வருத்தியமையாலன்றோ அழிந்தனர். அங்ஙனமிருக்கத் தேவரைத் துன்புறுத்துதல் உனக்குத் தக்கதோ? செம்மையாளரைச். சீறி அவர்க்கு இன்னல் விளைக்கும் கொடியோர் தாங்குவதற்கரிய பழியைச் சுமந்து, தம் சுற்றமோடு இம்மையில் அழிந்து போவதேயன்றி எழுமையும் துயர்க்கடலுள் மூழ்குவர். பேதையே! அமரரைச் சிறைசெய்த காரணத்தால் நீ பெருந்துயரம் மட்டுமன்றி இறுதியும் அடைவாய். தாரகனைக் கொன்ற நெடுவேல் உள்ளது. அதனை விடுப்பனோல் உன்னையும் கண்டதுண்டமாக்கும். அறநெறி கருதி உன்னை விரைந்து தண்டியாது இதுகாறும் தாமதித்தேன். தேவர்களை இப்பொழுது சிறையினின்றும் விடுதலை செய்வாயாயின், நீ உய்தல் கூடும். மறுப்பாயேல், விரைந்து அழிந்து படுவாய். அளவற்ற ஆண்டுகள் தவம்புரிந்தனை, அரும்பெரும் வேள்விகள் இயற்றினை, அவ்வேள்வித் தீயில் மூழ்கிய நினக்கு எந்தையாகிய சிவபிரான் முன்னளித்த அழிவற்ற

ஆயுளையும் பெருஞ்செல்வத்தையும் இப்பொழுது ஒரு புன்தொழில் இயற்றிப் போகவிடுதல் முறையோ? ஆதலால் எல்லையற்ற நின் பெருந்திருவோடு நீயும் உன் சுற்றமும் உய்ய வேண்டின் தேவர்களைச் சிறையினின்று விடுத்து அறநெறியில் வாழ்வாயாக. இல்லையேல் நாம் அங்கு வந்து உன்னை அழிப்பது திண்ணம்''. இவை யாவையும் கிரவுஞ்ச மலை பிளக்கும்படி வேலெறிந்த ஆறுமுகன் உனக்கு உரை என்று என்னைத் தூதாக விடுத்துள்ளார். ஆதலால், அமரரைச் சிறைவிடுத்து அறநெறியால் இப்பெருவளத்தை நீண்டகாலம் துய்த்து வாழ்வாயாக''.

விரவாகுத்தேவர் உரைத்த வாசகங்கேட்டலும் வெகுளிமூளச் சூரன் கண்களில் தீப்பொறி சொரிய, புகையோடு மூச்சுவிட, நீண்டதொரு சிரிப்பினோடும் கூறினான். "மேலாகிய ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் வென்று ஒப்பற்ற தனியரசு நடத்தும் எனக்குப் பல் முளைக்காத மழலைபேசும் பாலனோ இத்தன்மையான புத்தி சொல்ல முற்பட்டான். வெற்றிமாலை சூடிய மகுடங்களையுடைய அவுணர்களை வானவர்கள் நலிவு செய்து அவர்களை வறியவராக்கினர். அதனால் நான் அவ்வானவர்களுடைய செல்வத்தை ஒழித்தேன். அவர்களைக் குற்றேவல் கொண்டேன். அவர்களுடைய வைதிக ஒழுக்கங்களையும் கெடுத்தேன்; சிறையிலடைத்தேன். என் குலமுறைப்படி இவையெல்லாவற்றையும் செய்தேன். நெடிய திருமாவின் மகனான நான்முகன் உறங்குங் காலத்து, கடல்கள்யாவும் கரைகளைக் கடந்து உலகங்களை அழிவு செய்யும். அவ்விறுதிக் காலத்தும் இவ்வமரர்களின் சிறையை விடமாட்டேன். விடுதலை பெறற்கரியதாகிய இச்சிறையை விண்மேலுள்ள அண்டத்து உச்சியிற் கொண்டுபோய் வைப்பேன். ஒப்பற்ற சூரன் என்னும் பெயருடைய நான்

தப்பியோடிய இந்திரனையும் மற்றும் உள்ள அமரர்களையும் இங்கே கொண்டு வந்து சிறைவைக்க எண்ணியிருக்க, என் கையிலகப்பட்ட வானவரை விடுவேனோ? விடவே மாட்டேன். அழியாத வச்சிரயாக்கையும் மற்றைய வரங்களையும் முன்னமே முருகனின் தந்தை முறையாக அளித்துள்ளதைப் பின்னர் யாவரே மாற்றவல்லவர்? பெருஞ்சமரிழைத்து ஆற்றலைக் காட்டி என்னை யாவரே வெல்லக் கூடியவர்? தாரகனைக் கொன்றவன் மீது போருக்கெழப் புறப்பட்டேன். சிறுவனிடம் நான் போருக்கெழுதல் இழுக்கேயெனத் தடுத்தனர். ஆதலால் அம்முயற்சியைக் கைவிட்டேன். அந்தப் பாலகன் தாரகனையும் கிரவுஞ்சத்தையும் அட்ட செய்தியை நேற்றுத் தினமே அறிந்தேன். என் பக்கல் உள்ளவர்களை அவன் மீது விடுத்து அந்தப் பழியையும் போக்குவேன். அண்டங்கள் தோறும் இருந்த எண்ணற்ற அரிகள், இந்திரர், சுரர்கள் ஆகியோர் என்முன் போருக்கு ஆற்றாது பணிந்து போயினர். அங்ஙனமிருக்கச் சிவனின் கண்களிலிருந்து நேற்று வந்த சிறுவனோ என் எதிரில் நிற்பான்? பற்பல சொல்லி என்ன பயன்? நான் வானவரைச் சிறையினின்றும் விடமாட்டேன். ஒன்றும் அறியாப் பாலனின் சொல்லைக் கேட்டு, நீ பேதையாதலால் இங்குத் தூதனாக வந்தாய். உன்னுயிரை உனக்குத் தந்தேன், பிழைத்துப் போவாய்" என்றான் சூரன்.

சூரபன்மன் கூறியமாற்றங் கேட்ட வீரவாகுவின் உள்ளத்தில் சீற்றம் பொங்கியெழுந்தது. மூச்சிலே தீயும் புகையும் முற்பட்டு வந்தன. மெய்ம்மயிர் பொடிப்பச் சிரிப்புப் பிறந்தது. விழியும் சிவந்தது. அந்த நிலையில் வீரவாகு பேசலானார்.

"உய்யும் வழியறியாது உழலும் அறிவிலியாகிய சூரனே! கேள், செய்யவார் சடைப் பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானின் விழியிடை உதித்த ஐயனாகிய முருகப்

பெருமானின் மேன்மையை உணராது பாலனென்று கழறினாய். மனிதர்களைத் தேவர்கள் என்றும், தேவரை முத்தொழில் இயற்றுவாரென்றும், திருமால் - நான்முகன் ஆகிய இருவரையும் பரம்பொருள் இவரென்றும் உலகில் சிலர் கூறுவார்கள். அது உபசாரமேயன்றி உண்மை அல்ல. அத்தகைய புகழ்ச்சி போல நான் கூறுவதை எண்ணாதே. அறிஞரானோர் தியானிப்பதும், யாவர்க்கும் எட்டாததும், வீடுபேறு அருளுவதும், உபநிடதங்களின் உண்மைப் பொருளாகவுள்ளதும் ஆகிய ஒன்றைக் கூறுவேன். கேட்பாயாக. திருமாலும் நான்முகனும் நீண்டகாலம் தேடியும் காணவொண்ணாத பரமசிவனுடைய நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து பரஞ்சுடர் உருவாய்ப் பேரருளின் திறத்தால் சண்முகக்கடவுள் குழந்தையின் வடிவாய்த் தோன்றியருளினார். முதல்வர்களுக்கெல்லாம் முதல்வரானோர் தமக்கும் முற்பட்ட முதல்வராய், தனக்கு ஒப்பவர் ஒருவருமில்லாதவராய், ஈசன் என்னும் ஓர் ஒப்பற்ற திருநாமத்தையுடையவராய், உயிர்களுக்கு உயிராய், அருவமாய், உருவமாய், யாவர்க்கும் அம்மையும் அப்பனுமாய் இருக்கின்ற அந்தச் சிவபெருமானே சண்முகக்கடவுள் என்று அறிவாயாக.

முன்ன வர்க்குமுன் னாகுவோர் தமக்குமுற் பட்டுத் தன்னை நேரிலா தீசனாம் தனிப்பெயர் தாங்கி இன்னு யிர்க்குயி ராய்அரு வருவமாய் எவர்க்கும் அன்னை தாதையாய் இருந்திடும் பரமனே அவன்காண்.

சிவபிரானே தன் திருவிளையாட்டினால் தானே தனக்கு மகனாயினார். அதனை அவரது ஆறு திருமுகங்கள் உண்மையினாலேயே நீ அறிந்து கொள். ஒளிபொருந்திய ஒரு மணியினிடத்தினின்றும் கிரணங்கள் உண்டாகும் தன்மையைப் போலக் குமரக்கடவுள் சிவபிரானிடத்தினின்றும் வேறல்லர்.

ஈச னேயவன் ஆடலால் மதலையா யினன்காண்
ஆசி லாவவன் அறுமுகத் துண்மையால் அறிநீ
பேசில் ஆங்கவன் பரனொடு பேதகன் அல்லன்
தேச லாவகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல்.

“ஐந்து பூதங்களுள் கீழ்நிலைத்தாகிய நிலப்பகுதியில் உள்ள பல அண்டங்களுள் ஒரு ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும், குற்றமற்ற செல்வங்களையும், படைபலமும் உனக்கு முன்னே கொடுத்த ஆதி ஈசனே சண்முகக்கடவுளானால் இவைகளையெல்லாம் இல்லாது செய்வதற்கு அவருக்கு அரிதோ? பிருதிவி சம்பந்தமான பல அண்டங்கள் பெற்றனம் என்று பேதையாகிய நீ நினைத்தனை. அப்பெருமானது அருளைச் சிறிதே பெறுபவரும், ஐம்பூதங்களிலும் மற்றைய வகைகளிலும், மேலும் வெளியிலுமாகிய அண்டங்கள் அனைத்திற்கும் அரசராவர்”.

“யாவற்றிற்கும் முதலாகிய பிரணவமும், ஐம்பொறிகளும், ஸகலமான வேதங்களும், எல்லா ஆகமங்களும், இவையன்றிச் சொல்லப்படுகின்ற கலைகளும் அவற்றின் உட்கருத்தாகிய ஞானமும் ஆகிய இவையெல்லாம் குமரக்கடவுளின் ஒப்பற்ற திருவுருவம்”.

ஆதி யாகிய குடிலையு மைவகைப் பொறியும்
வேதம் யாவையும் தந்திரப் பன்மையும் வேறா
ஓத நின்றிடு கலைகளு மவ்வவற் றுணர்வாம்
போதம் யாவையுங் குமரவேள் பொருவிலா உருவம்.

“எங்கும் நிறைந்து அருள் செய்யும் எம் ஆறுமுகத்து இறைவனுக்கு, எவ்விடங்களிலும் திருமுகங்கள், எவ்விடங்களிலும் திருவிழிகள், எங்குந் திருச்செவிகள், எங்குந் திருக்கரங்கள், எல்லாவிடங்களிலும் அழகிய வீரக்

கழல்களையணிந்த திருப்பாதங்கள், எங்கும் அவரது திருவுருவங்களேயாம்”.

எங்க ணும்பணி வதனங்கள் எங்கணும் விழிகள்
எங்க ணுந்திருக் கேள்விகள் எங்கணுங் கரங்கள்
எங்க ணுந்திருக் கழலடி எங்கணும் வடிவம்
எங்க ணுஞ்செறிந் தருள்செயும் அறுமுகத் திறைக்கே.

“திருமால் முதலிய எல்லாத் தேவர்கட்கும், வேதங்களுக்குமாகிய இவற்றிற்கெல்லாம் முதன்மை பெற்று விளங்குகின்ற ‘ஓம்’ எனப்படும் பிரணவமே ஒப்பற்ற முருகக்கடவுளின் அழகிய திருமுகங்களுள் ஒன்றாகுமானால் அவரது பெருமையை யாரே எடுத்துக் கூறவல்லவர்?”

தாம ரைக்கணான் முதலிய பண்ணவர் தமக்கும்
ஏழு றப்படு மறைக்கெலாம் ஆதிபெற் றியலும்
ஓமெ னப்படுங் குடிலையே ஒப்பிலா முருகன்
மாழு கத்துளொன் றாமவன் தன்மையார் வகுப்பார்.

முக்கட்பெருமானும் அவரே, நான்முகன் திருமால் ஆகியோரும், மற்றும் திக்குப்பாலகர்கள், சூரியசந்திரர், முனிவர்கள், சிறப்பின் மிக்க தேவர்கள் ஆகியோரும் அவரே. யாவரினும் மிக்கவரும் அவரே என்பதை அறிந்து கொள். உயிர்கள் ஈட்டும் நல்வினை தீவினையாகியவற்றின் பயன்களைக் கூட்டுவிப்பவரும் அம்முருகனேயாவர். இருவினையொப்பு உண்டாயின் உயிர்கட்கு அவை விரும்பிய மேலான மோட்சமென்னும் பதத்தை வழங்குபவரும் அவரே என்று அறிந்து கொள்.

“அப்பெருமான் சிறுவன் போன்றுமிருப்பார். குருவைப்போலவும் இருப்பார். தினையினும் சிறியனாயும், மிகவும் பெரியவனாயும் இருப்பார். பலப்பல வகையான வடிவங்களையும் எடுத்துக் கொள்வார். ஞானிகளும்

அறிதற்கரிய அக்கந்தவேளின் திருவிளையாடலை யாரே முழுமையாக அறிய முடியும்? அளவற்றனவாகிய எல்லாப் பொருட்களாகவும் இருப்பார். புதியவர் போலும் காணப்படுவார். பழைமையான ஆதிப்பொருளாகவும், அவ்வாதிக்கும் அப்பாற்பட்ட அனாதிப் பொருளாகவும் காணப்படுவார். அழிவற்ற உயிர்க்கூட்டங்களும் தொன்மையாகிய ஐம்பெரும் பூதங்களும், அவைகளில் உண்டான அளவற்ற அண்டங்களும் மற்றும் அனைத்தும் ஆதி முதல்வனாகிய குமரக்கடவுளது அழிவற்ற திருமேனியில் உள்ள உரோமங்களினின்றும் தோன்றும். இறுதிக்காலத்தில் அவ்வுரோமங்களிலேயே ஒடுங்கும். அந்தத் திருவுருவத்தின் தன்மையை எம்பெருமான் தேவர்களுக்கெல்லாம் காட்டியருள அவர்கள் ஒரு சிறிது கண்டார்கள். நீ கொடிய பாவம் புரிந்தவனாகியமையால் நீ காணவில்லை''.

அன்று கந்தவேள் கொண்டருளிய பேருருவத்தில் உண்டான ஒரு உரோமத்தில் பொருந்தியிருந்த அண்டங்களுக்கு இப்பொழுது நீ ஆளுகின்ற ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களும் சமமாகாது. அதை நீ தெரிந்து கொள்ளாமையால் எம்பெருமானைச் சிறுவன் என்று கூறினாய். எம் ஐயனது ஒப்பற்ற வேலாயுதம் நினைது ஆயுளையும் வன்மையையும், வரங்களையும், ஒப்பற்ற சுற்றத்தினரையும், சேனைகளையும் விரைவில் அழித்து விடும்.

''நீ அற்பனாகையால் இவைகளையெல்லாம் உணராது ஒப்பற்ற முதல்வராக எழுந்தருளியிருக்கிற குமரக்கடவுளைப் பாலன் என்று கூறி இகழ்ந்தனை. போனால் போகட்டும் என்று உனது இந்த ஒரு குற்றத்தையும் நான் பொறுத்தேன். இழிந்த சொற்களால் எம்பெருமானை இகழ்ந்து பேசினாய். என் ஐயனின் வேற்படைக்கு இரையாக இருப்பவனே!

நொடிப்பொழுதில் உன் கொடிய நாக்கைத் துண்டித்து உன் உயிரை வாங்கியிருப்பேன். ஆனால், அச்செயல் ஆண்டவனது ஆணையன்று; ஆதலின் உன் உயிரை உனக்களித்தேன். இன்றைய தினம் நீ உயிரோடு இருப்பாயாக. இன்னமும் உனக்குப் பிழைக்கும் வழி கூறுகிறேன். நீயும் உன் சுற்றமும் உயிருடன் இருக்கவேண்டுமானால் தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விட்டு விடு; மற்றும் பகையைத் தவிர்த்து வீரக்கழலணிந்த திருமுருகனின் திருவடிகளே சரணமென்று இருப்பாயாக”.

இவ்வண்ணம் வீரவாகுத்தேவர் சூரபன்மனுக்குக் குமரக்கடவுளின் தன்மையை எடுத்துக்கூற, புன்தொழில் படைத்தவனாகிய அச்சூரன், பெருஞ்சினங் கொண்டவனாகி, “மழலைமொழி பேசும் அச்சிறுவன் யாவார்க்கும் மேலான முதல்வனேயாயினும் ஆகட்டும்; அதனால் நான் அஞ்சுவதொன்றுமில்லை. தேவர்களைச் சிறை நீக்குவது பற்றிக் கனவில் கூட நினைவேன்; என் முன் இருந்து இத்தகைய பலவற்றைப் பேசினையன்றோ? ஒரு கணப்பொழுதில் அவற்றை அறிவேன்” என்று கூறினான். சூரன் இவ்வண்ணம் சினந்து கூறி, தன்னருகிலே நின்ற எண்ணற்ற அசுரர்களுள் ஆயிரம் பேர்களைப் பார்த்து, தூதுவனாகையால் இவனைக் கொல்லாது விலங்கிட்டுச் சிறையிலிடுங்கள் எனக் கட்டளையிட்டான். உடன் ஆயிரம் வீரர்கள் வீரவாகுத்தேவரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் அனைவரையும் ஒரு கையினால் அவர்களுடைய தலைகளிலுள்ள சிகையைக் கூட்டிப் பிடித்துத் தரையிலடித்து உயிரைவாங்கி, உடல்கள் சூரபன்மன் எதிரில் சென்று விழும்படி எறிந்து, வீரவாகுத்தேவர் அவனைப் பார்த்துக் கூறினார். “இனி எம் ஐயனது நெடுவேல் உன்னைக் கொல்வது திண்ணம். நீ இறப்பதற்குமுன் ஐம்புலன்களாலும் நுகர்தற்குரிய இன்பங்களையெல்லாம் விரைந்து

அனுபவித்துத் தெளிந்த அறிவுடன் இரு. நான் சென்று வருகிறேன்'' என்று புறப்பட்டார். இவ்வாறு வீரவாகு புறப்பட்டதும் அவர் அமர்ந்திருந்த அரியாசனமும் மேலேயெழுந்து ஆகாயத்திற்சென்று மாயமென விரைந்து மறைந்து போயிற்று.

7. சதமுகன், சகத்திரவாகுகள் ஆகியோர் அழிவும், நகரமழிதலும்

ஆயிரம் வீரர்களும் ஒரு கணப்பொழுதில் மடிந்தது கண்ட சூரனின் ஏவுதலால் சதமுகன் என்னும் வீரன் ஒருவன் வீரவாகுவை எதிர்த்து வந்தான். அவனுடன் இலக்சும் அசுரர்கள் வந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரையும் வீரவாகு அழித்தார். அதன் பின்னர் கடுஞ்சினங் கொண்டு, அறுமுகப்பெருமான் கூறிவிடுத்த சொற்களை இகழ்ந்த சூரனது அத்தாணி மண்டபத்தை முதலில் அழித்து, பின்னர் அவன் நகரையும் அழிக்க வேண்டுமெனச் சிந்தித்து உலகளந்த திருமாலைப் போல நெடியதோர் உருவங்கொண்டு நின்றார். அவர் அவ்வாறு விண்ணினைத் தொட்ட திருமுடியையுடையவராய் எட்டுத் திசைகளும் காணநின்ற தோற்றம், முருகப்பெருமானின் ஆணைகாட்டி நிறுத்தியதோடு வெற்றித் தம்பம் போல் இருந்தது. அப்பேருருக் கண்ட மஹேந்திரபுரத்துள்ளவர் அனைவரும் அதிசயங் கொண்டனர். அத்தாணி மண்டபத்துக் காவலாளர்கள் வீரவாகுவைச் சூழ்ந்துகொண்டு, கதை, தோமரம் முதலிய ஆயுதங்களால் அவரது திருமேனியைப் புண்படுத்தினர். அவ்வீரவாகு பெருஞ்சினமடைந்து அவர்களைத் தன் கால்களால் மிதித்தும், படுத்தும், புதைத்தும், உரித்தும், சிரத்தினை நெரித்தும், புயங்களை ஒடித்தும், கரங்களை முரித்தும், சிலரை எடுத்துச் சுழற்றி எறிந்தும், சிலரைத் தரையில் தேய்த்தும், மற்றும் பல உருவம் எடுத்தும், தனித்தனி தொடர்ந்தும், காற்றெனச்

சுழன்று, வளைந்து, தாம் ஒருவராகவே ஐம்பது வெள்ளம்
சேனைகளையும் அழித்து வெற்றியுடன் நின்றார்.

ஐம்பது வெள்ளம் அசுரப் படைவீரர்களை ஒருவராகவே
கொன்று குவித்த வீரவாகுத்தேவர், பின்னர் ஐந்நூறு
யோசனை அளவு பரப்பும், ஓராயிரம் யோசனை நீளமும்
கொண்டு, ஒரு இலக்சும் சிகரங்களோடு திகழும் மேரு
கிரியினையொத்த சூளிகையொன்றைப் பறித்து, சூரபன்மன்
அரசு வீற்றிருக்கும் அவைக்களத்தின் மேல் வீசி ஆரவாரஞ்
செய்தார். அச்சூளிகை அத்தாணி மண்டபத்திற் சூரனும்
அவன் புதல்வரும், மற்றும் சிலரும் தங்குமிடந்தவிர,
மற்றைய எல்லா இடத்தையும் அழிவுறும்படிச் செய்தது.
சூரன் திகைத்து அருகிலிருந்த ஆயிரம் புயங்களும் ஐந்நூறு
சிரங்களையுமுடைய சுகத்திரவாகுகள் என்னும் வீரர்கள்
ஆயிரவரை நோக்கி, "தூதுவனை உயிரோடு பிடித்து
வாருங்கள்" என்று ஏவினான். அவ்வீரர்கள் வீரவாகுவை
அடைவதற்கு முன்னமேயே அவர் அந்நகரின் கண் உள்ள
கோபுரம், மண்டபம், சோலை முதலிய யாவையுமழித்துத்
தரையாக்கி விட்டார். வீரமஹேந்திரபுர மக்கள் அழுத
பேரொலி ஏழு கடல்களின் ஓசையை ஒத்திருந்தது.
சூரபன்மன் ஏவிய சுகத்திரவாகுகள் வீரவாகுத்தேவரை
அணுகிப் பற்பல ஆயுதங்களைக்கொண்டு போர் செய்தனர்.
வீரன் சினந்து பெரியதொரு மராமரத்தைப் பிடுங்கி,
அதனால் அவர்களை நையப்புடைத்து நமனுலகிற்கனுப்பித்
தனித்து நின்றார்.

8. வச்சிரவாகு, யாளிமுகன் வதையும், வீரவாகு செந்தில் மீளுதலும்

சுகத்திரவாகுகள் இறந்த செய்தியைச் சூரன் கேட்டான்.
பெருஞ்சினங் கொண்டான். "உமைமகன் அனுப்பிய
தூதுவனொருவன் நம்முன் வந்து அவமதித்து,
அசுரர்களையழித்து, இன்னமும் நீங்காது அழிவு

செய்வானாயினன். நமது அரசாட்சி நன்று, நன்று" என நகைத்தனன். அவனது கோபத்தைக் கண்ட அவன் மகன், பத்துச்சிரமும் இருபது கரங்களும் கொண்ட வச்சிரவாகு என்பவன், தந்தையின் திருவடிகளைப் பணிந்து, "தந்தையே, தாங்கள் எளிய தூதுவன் பொருட்டு இத்திறம் நுவுலுதல் தகுதியோ? தாங்கள் இங்கே சற்று நேரம் இருப்பீராக. நான் போய் அவனது வலிமையை அழித்து அவனைப் பற்றிக்கொண்டு வருகிறேன்" என்று கூறினான். மைந்தனது வார்த்தையைக் கேட்டு மகிழ்ந்து சூரன், "அதைச் செய்வாயாக" என்று கூறினான். உடனே வச்சிரவாகு போர்க்கோலம் பூண்டு, பெருஞ்சேனையோடு புறப்பட்டு வீரவாகுத்தேவர் நின்ற போர்க்களத்தை அடைந்தான். அவனைக் கண்ட வீரவாகுத்தேவர், "இவன் சூரனின் மைந்தர்களில் ஒருவன் போலும். இவனைச் சைனியங்களுடன் அழித்துவிட்டு இன்று மாலைப் பொழுதிற்குள் ஆறுமுகத்தெந்தையின் திருவடிகளைத் தொழுவதற்குச் செல்வேன்" என்று உறுதி பூண்டார். அவ்வண்ணமே முதலில் வச்சிரவாகுவின் படைகள் அனைத்தையும் அழித்து, பின்னர் அவனது பத்துத் தலைகளையும் அறுத்துத் தள்ளினார். அப்பொழுதே அவனைச் சூழ்ந்து நின்ற அசுரர்கள் நாலா பக்கங்களிலும் அஞ்சி ஓடினார்கள். சூரியனும் அஸ்தமனமானான்.

சூரபன்மனின் மகன் வச்சிரவாகு இறந்ததும் மேலும் போர் செய்ய வீரர் எவருமின்மையாலும், சூரியன் அஸ்தமித்ததையுங் கண்ட வீரவாகுத்தேவர் வீரமஹேந்திரபுரியினின்றும் நீங்கி, விண்மேலெழுந்து திருச்செந்தூர் நோக்கிப் புறப்பட்டார். வழியில் வடக்கிலுள்ள இலங்கையை அடைந்தபொழுது அங்குக் காவல் புரிந்திருந்த யாளிமுகன் தன் படைகளுடன் வீரவாகுவை எதிர்த்துப் போரிட்டான். வீரவாகு அவனது படைவீரர்கள் அனைவரையும் வாளினால் வெட்டிக்

கொன்று, யாளிமுகனின் ஆயிரம் சிரங்களையும் அறுத்து, அவனையும் கொன்று வீழ்த்தினார்.

யாளிமுகனைக் கொன்ற பின்னர் வீரவாகு இலங்கையை விட்டுப் புறப்பட்டுக் கடலைத் தாவித் திருச்செந்தூரையடைந்தார். அவர் அங்கு சென்ற பொழுது பூதகணங்கள் எல்லாம் மகிழ்ச்சியினால் பேராரவாரஞ் செய்து அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டன. பூதப்படைகளின் தலைவர்கள் வந்து வீரவாகுவைத் தழுவி ஆர்வமெய்தி அன்பான சொற்களைக் கூறினர். வீரவாகுவும் அவர்களைத் தழுவி, "இழிந்தவர்களாகிய அவுணர் வாழும் ஊரினை நான் எய்திய பாவம் இங்கு உங்களைக் கண்ட சிறப்பினால் நீங்கியது" என்று முகமன் கூறியபின், பெரும் வீரரான அவர் தன் முன் வந்து கைகூப்பி நின்ற இலக்ஷத்தெண்மரையும் தழுவி, அவர்களுடைய துன்பத்தையும் போக்கினார். பின்னர், பூதப்படைத்தலைவர்களும், இலக்ஷத்தெண்மரும் உடன்வர, நான்முகன் திருமால் இந்திரன் - மற்றும் வானவர் புடைசூழ வீற்றிருக்கும் குமரவேள் சந்நிதியையடைந்தார்.

குமரக்கடவுளின் திருமுன்படைந்த வீரவாகுவிற்கு உள்ளமும் என்பும் உருகியது. தூய நீர்வெள்ளம் கண்களினின்றும் பெருகியது. உடலெல்லாம் புளகம் போர்த்தது. இந்த நிலையில் தன்முன் பேரன்புடன் வணங்கி நின்ற வீரவாகுவைக் கண்ணுற்ற ஆறுமுகக் கடவுள் "சூரனிடம் சென்று எமது மொழியை நீ விளம்பியபொழுது அவன் கூறியதையும் விரைவில் மீண்டதையும் முறையாகக் கூறுவாய்" என்று பணித்தார். வீரவாகுத்தேவர் பெருமானை நோக்கி, "விமல மூர்த்தியே! தேவரீர் கூறியருளிய வார்த்தைகளையெல்லாம் சூரன் முன்பு போய் அடியனேன் கூறவும், அவன் வெகுண்டு விண்ணவரைச் சிறையினின்றும் விடமுடியாதெனக் கூறிவிட்டான். அதனால் விரைந்து திரும்பி தேவரீர் திருமுன்பு வந்து சேர்ந்தனன்" என்று

பணிந்து கூறினார். எங்கும் நிறைந்து முற்றறிவுடையவராகிய முருகப்பெருமான், "வீரனே! உனது செய்கைகளுள் ஒன்றையும் சொல்லவில்லையே. அதனையுங் கூறுவாய்" எனப் பணித்தார். வீரவாகுத்தேவர் "அடியவன் வீரமஹேந்திரபுரத்தினுள் புகும்பொழுதும் அங்கிருந்து மீளும் பொழுதும், தடுத்த ஃவுணர்களையெல்லாம் தேவரீரது சரண தியானபலத்தினால் கொன்றேன். இதுவே நிகழ்ந்தது!" என்று விடையளித்தார். "பகைவரால் வருந்தினாய் கொலோ" என்று வீரவாகுத்தேவருக்குத் தண்ணளி புரிந்த குமாரக் கடவுள் திருமால் முதலிய தேவர்களை நோக்கி, "தேவரைச் சிறை விடுக்க எனச் செப்பிக் கொடிய சூரனுக்கு தூது அனுப்பியும் இறத்தலே அவன் தலைவிதியாதலின் அதற்கு உடன்படவில்லை; அவனது 'செருக்கை நீக்க நாளையே இங்கிருந்து புறப்படுவோம்'" என்று அருளிச் செய்தார்.

ஆறுமுகனது அருள்மொழியைக் கேட்ட அத்தேவர்கள் தங்கள் துயரம் தீர்ந்தது என்று பெரும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். அப்பொழுது வீரவாகுத்தேவர் மஹேந்திரபுரியில் ஐயந்தனும் அவனைச் சார்ந்த தேவர்களும் சிறையில் இருந்ததையும் மற்றைச் செய்திகளையும் எடுத்துக்கூறி இந்திரனது வருத்தத்தை நீக்கினார்.

9. சூரபன்மனின் மந்திராலோசனை

பெரிய படைகள் அழிந்ததும், வச்சிரவாகு மாண்டதும், வீரவாகு எவ்வித தடையுமின்றி மீண்டதும் ஆகிய செய்திகளைத் தூதுவர் மூலம் அறிந்து சூரபன்மன் துன்பக்கடலில் ஆழ்ந்தான். அவனது மனைவியாகிய பதுமகோமளையும் தன் இளையமகன் மாண்டது அறிந்து பெரிதும் துயருற்று மார்பின்மேல் கைகளை மோதிக் கொண்டு தரையில் விழுந்து புரண்டு அழுதாள். அப்பொழுது தருமகோபன் என்னும் அமைச்சன் சூரனைப்

பலவாறு தேற்றத் தேறி, தனது துன்பத்தை ஒருவாறு அடக்கிக் கொண்டான். பின்னர் சூரன் பிரம்மதேவனை இங்கு அழையுங்கள் என, அது கேட்ட ஏவலர்கள் "இவ்வண்டத்துப் பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களோடு, பூவுலகின்கண் எய்தியுள்ள சிவன் மகனிடத்துச் சேர்ந்திருக்கின்றான் எனப் பார்த்தவர்கள் பலர் கூறுகின்றனர்" என்றனர். ஏவலர் மொழி கேட்ட சூரன் எரியெழு விழித்து, வெய்துயிர்த்துச்சீறி, மற்றைய அண்டத்துப் பிரம்மனைக் கொணர்க் என, ஏவலரும் அங்ஙனமே மற்றோர் அண்டத்தில் படைப்புத் தொழிலை நடத்தும் பிரம்மதேவனைச் சூரன் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள். அப்பிரம்மனை நோக்கி இந்நகரினை முன்போல் செய்திடுவாய் எனப் பணிக்க, அப்பிரமனும் மஹேந்திரபுரத்தைப் பண்டுபோல் படைத்தான். புதிதாக அமைந்த நகரத்தையும் மாளிகைகளையும் கண்ட சூரன், படைத்தவன் கைவண்ணத்தைப் பாராட்டி அவனுக்கு விடையளித்துப் பின்னர் முன்போலவே அவுணர்கள் போற்ற அரியணையில் அமர்ந்தான்.

அப்பொழுது முன்னர் சூரபன்மனது ஆணைப்படி திருச்செந்தூர் சென்று அங்கு கந்தப்பெருமானின் படைபலமும் பிறவும் அறிந்து வந்த ஒற்றர்கள் அவன் முன்னே வந்து வணங்கி, "அரசே! தாரகனைக் கொன்று கிரவுஞ்சுகிரியைப் பிளந்து ஒழித்து முருகன் செந்திற்பதியில் வந்துள்ளான். வேலேந்திய அக்குமரன் பூதகணங்களோடும் மற்றும் படைக்கலன்கள் தாங்கிய வீரர்களோடும் கடல் கடந்து இங்கு வந்து போர்புரியக் கருதியுள்ளான். இதில் ஐயம் வேண்டாம். செய்யத் தக்கதை அறிந்து செய்க" என்று கூறினர்.

ஒற்றர்கள் கூறிய மாற்றங் கேட்ட சூரன் ஒப்பற்ற தம்பியாகிய சிங்கமுகனையும் அறிவு நலம் மிக்க அமைச்சர்களையும், பானுகோபன் முதலிய

மைந்தர்களையும் மற்றும் உற்ற சுற்றத்தவர், சேனைத் தலைவர்கள் ஆகியோரையும் ஒரு கணப்பொழுதில் வரவழைத்தான். அவர்கள் யாவரும் அசுர அரசனின் அடிபணிந்து அருகில் இருந்தனர்.

அவ்வாறு சபையில் இருந்த அனைவரையும் நோக்கிச் சூரன் உள்ளத்தில் நெருப்புப் போன்ற சீற்றம் நிறைந்து எழப் பெருமூச்செறிந்து பேசுவானாயினான்.

"இத்திரு நகர் அழிந்தது; அளவற்ற சேனைகள் மாண்டன; எங்கு பார்த்தாலும் எலும்புக் கூடுகள் குவிந்தன; பூமியும் பிளந்தது; குருதியாறு பெருகி ஓடலாயிற்று; என் ஆணையும் மேன்மையும் தீர்ந்தது. தூதுவனாக வந்த ஒருவனைச் சிறையில் பற்றியடைத்தேனல்லேன்; அவனைக் கொல்லவுமில்லை, வடுப்படுத்தவும் இல்லை. அதனால் அளவிறந்த பழிக்கு ஆளாயினேன். இன்னும் அந்த நீலகண்டர் தந்த பாலகன் கடல்கடந்து வந்து நம்மோடு போர் நிகழ்த்தவுங் கருதியுள்ளானாம். இவற்றை ஒற்றர் மூலம் அறிந்தேன். இஃது உண்மையே. ஆதலால் இனி நாம் செய்யத் தக்கது என்ன என்று உங்களை வினவுகின்றேன்; உரைப்பீராக" என்று சூரன் கூறினான்.

சூரபன்மன் அவ்வாறு கூறியதும் மகிஷன் என்னும் அமைச்சன் எழுந்து கைதொழுது கூறியது:- "மாயம் புரியவல்ல கிரவுஞ்ச மலையையும், திருமாலை வென்ற உனது வீரத் தம்பியையும் கணப்பொழுதிலழித்த வீரனைப் பாலன் என்று உரைத்தல் அறிவுடைத்தாகுமோ? ஒப்பற்ற சோதரனையும் மலையையும் அழித்தபொழுதே சிவகுமாரன் மீது போருக்கெழுந்திருக்கவில்லை. சேனைகளையேனும் அனுப்பி அவனைக் கொல்லாதிருந்தீர். இத்துணைக் காலதாமதம் செய்தீர். கழிந்ததைக் குறித்துக் கவலையுறுவதால் பயனேதுமில்லை. இன்றே அசுரப் படைகளோடு முருகனை வளைத்துப் போர்செய்யப்

புறப்படுவீராக. நேற்றைய தினம் போலக் காலதாமதஞ் செய்யாதீர்".

அடுத்து துர்க்குணன் என்னும் அமைச்சன் "நன்று, நன்று" என்று கையெறிந்து நகை செய்து முறுவல் செய்து பேசியதாவது:- "அரசே! நீர் தவஞ்செய்து எல்லையற்ற ஆயுளும், ஆக்ஞா சக்கரமும், செல்வமும், வலிமையும், வீரமும் ஆகியவற்றையெல்லாம் பெற்றது ஒரு சிறுவனிடம் போர் செய்யத்தானோ? தேவரைப் புறங்கொண்ட நீர் பசிப்பிணியால் வாடி பலிக்குமூலும் பூதகணங்களையும் தூதனையுந் தொடர்ந்து போர் செய்யப் போவீரோ? பெரும் படைத்தலைவர்களையெல்லாம் போருக்கு அனுப்புதலாக அன்னவர் ஒரு கணப்பொழுதில் பாலகஞ்சுரன், பூதகணங்களையும் வென்று வருவர்; இதுவே உபானுக்கு

துர்க்குணன் கூறி முடித்ததும் தருமகோபன் எ.பாற்ற அமைச்சன், "அரசே! பெரும் வீரராகிய நீர் சிறுவ எதிர்த்துப் போர் புரிதல், நவமணிகள் இடைபடி பொற்கலப்பையைக் கொண்டு புன்செய் நிலதின் அற்பமான பலனைக் கருதி உழுதலையொக்கும். எனனே நீர் போர்மீது செல்லுதல் அழகல்ல. அக்கினிமுகன் இரணியன் என்னும் உமது மைந்தருள் ஒருவனுக்கே இலகூத்து ஒன்பது வீரரும், பூதப்படையினரும் ஆறுமுகத்தவனும் எதிர்நிற்க மாட்டார்கள். நகத்தாடிகள்ளியெறியத் தக்கதை வாளால் வெட்டுவாரும் உண்டோ? வலிமை மிக்க ஒருவனைக் கொண்டு முடிக்கக்கூடிய பகைவரை வென்றிட வில்லையெடுத்துக்கொண்டு நீர் போர்மேல் செல்வீரோ? பற்பல சொல்லி ஆவது என்? ஒப்பற்ற அசுரவீரர்களில் ஒருவனையழைத்துச் சைனியங்களோடு வேலாயுதத்தையுடைய முருகன் மீது ஏவுவாயாயின் அவனே விரைவில் வென்று வருவான். அவ்வாறே செய்வீராக".

தருமகோபன் தனது கருத்தைக் கூறிமுடித்தவுடன் காலசித் என்ற மந்திரியானவன் நகைத்துக் கூறியது:- "திருச்செந்தூரில் இருக்கும் சிறுவன் பூதகணங்களோடு போருக்கெழுவானாயின், எம்மிறைவனாகிய நீர் சிலரை போருக்கனுப்புவதேயல்லது, இதற்கு ஒரு மந்திராலோசனையும் வேண்டற்பாற்றோ? திருமாலை, பிரம்மதேவனை, இந்திரனை, மற்றையோரைப் போர்செய்து வென்றகாலத்தில் எங்களையேதும் கேட்டிரில்லை. இன்று பாலகன் ஒருவனை வெல்லப் பெரியதொரு மந்திராலோசனை வேண்டுமோ? தேவர்கள் ஒடுங்கினர், அரக்கர்கள் அஞ்சினர், திக்குப்பாலகர்கள் எண்மரும் ஏவல் புரிகின்றார்கள், இன்று அசுரரைவிடப் பூதர்கள் வலியரோ? இது என்ன கலிகாலத்தின் வண்ணமோ? என்னைப் போகப் பணித்திடுவீர். கந்தனையும் பூதப்படை வீரரையும் காலபாசத்தாற் கட்டி இங்கு கொண்டுவருவேன்".

அந்நிலையில் சண்டன் என்பவன் எழுந்து, "அரசே! என்னை அனுப்புவீராக, நான் விரைந்து சென்று மும்மூர்த்திகள் அவனுக்குக் காப்பாக இருப்பினும் முனைந்து தாக்கி முருகனையும் அவன் படை வீரர்களாகிய பூதக்கூட்டத்தினையும் வெற்றி கொண்டு வருவேன்" என்றான். பின்னர், அனலியென்னும் அசுரவீரன் சினத்துடன் முறுவலும் தோன்ற, "எதிர்த்து வந்தவன் சிறுவனே யானாலும் அவன்மீது போர்மேற் செல்லாது எங்களோடு மந்திராலோசனை செய்வது சூரருக்கு ஏற்றதாகுமோ?" என்று கூறினான். சிங்கன் என்பவன் "என்னை அனுப்பினால் சேனையோடு போய்ப் பகைவரைக் கொன்று வருவேன்" என்றான்.

இவ்வாறான மொழிகளை அமைச்சரும் படைத்தலைவர்களும் கூறலும், மூத்தகுமாரனான பாணுகோபன் எழுந்து வணங்கி உரை செய்வானாயினன். "எந்தையே! முனிவர்களும் மயங்கும்படி மாயை புரியவல்ல

கிரவுஞ்ச மலையுடன் தாரகனைக் குமரன் கொன்ற அன்று என்னை போர்மேல் விடுத்தீரில்லை. என்னையழைத்து ஒன்றும் வினவியதில்லை. இன்று இது குறித்து வினவுவது என்னையோ? ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் அரசனாயுள்ள நீர், சிவன் தந்த சிறுவன்மீது போர்குறித்துச் சீறியெழுதல் சிறப்பன்று. என்னையனுப்பி வெற்றி பெறுவீராக”.

சூரனின் மற்றொரு மைந்தனான இரணியன் “இன்று இரவே என்னை அனுப்புவீராயின் நான் சென்று பெருஞ்சமரிழைத்துப் பகைவர்களைக் கொன்று வானவர்களையும் தண்டித்து வருகின்றேன்” என்றான். அக்கினிமுகன் என்ற அவன் தம்பி “வெம்போர் புரிந்த என் தம்பி வச்சிரவாகுவை வாளால் கொன்ற தூதனையும், மற்றுமுள்ளவர்களையும் கொன்றாலன்றி, இப்பெரிய நகருக்கு நான் வருவதில்லை” என்று வெய்ய சூளுரை பகர்ந்தான்.

அக்கினிமுகன் இவ்வாறு சொல்ல அவனைத் தடுத்து ஆயிரந்தலை பெற்ற சிங்கமுகாசுரன், மன்னர் மன்னனாகிய சூரபன்மனை நோக்கிப் பின்வருமாறு மொழிந்தான்.

“அமைச்சர்கள், படைத்தலைவர்கள், மைந்தர்கள் ஆகியவர்களெல்லாம் அவரவரிடம் அமைந்த வீரம் பேசினார்களேயன்றி, இந்திரப்பெருவளம் அடைந்த உனக்குத் தக்க அறிவுரை கூறவில்லை. நான் கூறும் இம்மொழிகளைக் கேட்பாயாக. பொருள் பெற்ற காலத்து ஏற்படும் கோபம் கற்றவர்களின் அறிவையும் பேதிக்கும். அச்சினம் முதிர்வதன் முன் அன்புடையவர்கள் தக்க அறிவுரைகளைக் கூறித் தெளிவு படுத்துதல் வேண்டும். அரசர்களின் செவியினில் தீயினை விடுத்தல் போல நல்ல வழியினைத் தருகின்ற நடுவுநிலைமையையும் நீதியையும் எடுத்து உரைப்பவரே அமைச்சராவர். அவ்வாறிருக்க உனது

துணைவர்கள் பகைவர்கள் விழைந்தவாறே உரைக்கின் றார்கள். மீனானது மயக்க உணர்வினால் தூண்டில் முள்ளில் இருக்கும் உணவினைக் கல்வித் துன்புறுதல் போல, நீயும் மேல் வரக்கூடியவற்றைக் கருதாது மயங்கி நின்றாய். இந்திரன் முதலிய தேவர்களைத் துன்புறுத்திய கொடியவர்கள் உயர்ந்த செல்வத்தோடு அழிந்தனரேயன்றி தப்பியவர்களும் உளரோ? தேவர்களையெல்லாம் கடல் மீன்களைப் பிடித்து வரும்படி ஏவினாய், அச்செய்கை நல்லதோ? இந்திரனது அரசையழித்து அவனது அமராவதிப் பட்டணத்தை தீக்கிரையாக்கினாய். தேவர்களையெல்லாம் சிறைப்படுத்தினாய். அதனால் இவ்வளவு தீங்குகளும் நமக்கு வந்தனவென்று கருதாது பித்தேறியவன்போலப் பேதையாயினாய். தேவருலகை எரித்த நாளில் சிறைபுகுந்த தேவர்களை இன்னமும் விடுவித்தாயில்லை. இன்னோரன்ன காரணங்களாலன்றோ ஆறுமுகப்பெருமான் போர்செய்ய உன்னிடம் வந்துள்ளார். அக்காலத்து வரங்களை யளித்தபொழுது பிஞ்ஞகப் பெருமான் "நீவிர் பெருந்திருவுடன் நூற்றெட்டு யுககாலம் இருங்கள்" என்று கூறியருளினார். அக்காலமும் குறுகியது என்பதை உணர்ந்தாயில்லை. விதியின் வலியை யாவரே தீர்த்தவர்? "எத்திறத்தவரும் உங்களை வெற்றி கொள்ள வல்லவரல்லர். நமது சக்தி ஒன்றே வென்றிடும்" என்று கண்ணுதற்கடவுள் கூறினார். அது காரணமாகவல்லவோ குமரன். ஏவிய வேல் தாரகன் உயிரை உண்டது. பேதைகளாகிய தேவர்களைச் சிறையில் வைத்ததால் நீயடைந்த பயன்தான் யாது? நீ பெற்றது துன்பமேயன்றோ? யாதொரு பயனுமில்லாமல் ஒரு சிறிய காரியம் செய்து அதனால் வேதனைப்படுவது உயர்ந்தவர்களின் இயல்பு ஆகுமோ?

குருமார்களையும், சிறு குழந்தைகளையும், பெண்களையும், குற்றமற்ற விரத நெறி பூண்டவர்களையும், சிறந்தவர்களையும், அருமையான மறைகளில் கூறப்பட்ட

சடங்குகளைச் செய்கின்ற அந்தணர்களையும் வருத்தியவர்களன்றோ கொடிய நரகத்தில் புகுந்து வருந்தும் நெறியினையுடையவர்கள்? அமரர்களைச் சிறையினின்றும் விடுவிப்பாயாயின் குமரவேள் இங்குப் போர் குறித்து வரமாட்டார். நமது குற்றத்தையும் மனத்தில் கொள்ளாது நாளைய தினமே இமைப்பொழுதிற்குள் திருக்கயிலைக்குத் திரும்பிச் சென்றிடுவார். சிறந்தவர்களாகிய தேவர்களைச் சிறைவிடாது இருப்பாயானால், முப்புரமெரித்த முக்கண்ணனின் புத்திரன் நமது குலமெல்லாம் தொலையும்படி கொன்று உன்னையும் கொல்வார். இஃது உண்மை”.

சிங்கமுகாசுரன் இவ்வாறு கூறுதலும் கொடியவனான சூரபன்மன் தனது இரு கைகளையும் புடைத்து, பெருமூச்செறிந்து, வாயில் பற்களை நறநறவெனக் கடித்து, உடலில் தீப்பொறிகள் சிந்திடக் கனன்று, தனது மகுடமணிந்த சிரத்தினை அசைத்து இவ்வாறு மொழிந்தான்:- “சிங்கமுகனே! மூவராலும் வெல்லுதற்கரிய வலிமையை உடையவனே! நமக்குக் குற்றேவல் புரிந்து இன்னமும் மறைந்து உறையும் இந்திரனுக்கும், மற்றைய தேவர்களுக்கும், சிறிய பாலகனுக்கும், பூதப்படையினருக்கும் அஞ்சி மயங்கினையோ? கண்ணுதற்பெருமான் என் ஆயுளுக்கு எல்லை கூறியதையும், ‘எமது பெருஞ்சத்தி, உங்களை வெல்லும்’ என்று கூறியதையும் இதுகாறும் நான் கேட்டதில்லை. வஞ்சமும் சூழ்ச்சியும் நீ வல்லைபோலும், என் தம்பியே! நீ ஒன்று புகிதாக வகுத்துரைத்தனை. நூற்றெட்டு யுகங்கள் சொல்லுதற்கரிய செல்வத்துடன் வாழ்ந்து அரசியற்றுங்கள் என்று முன்னாளில் கங்கையைச் சடையில் வைத்த இறைவன் கூறினாலும் அப்பெருமானளித்த அழியாத பேற்றினை யாரே விலக்குவார். அது பிழைபடுமோ? அன்றியும் ஆதிமூர்த்தியாகிய சிவபிரான் எம்பெருஞ்சத்தியேயன்றி

வேறு எவரும் வெல்லார் என்று கூறியிருப்பினும் சத்தியும், சிவனும் வேறான பொருளோ? வரங்கொடுத்தவன் கொல்லுவான் எனக் கூறுதல் தவறாகும். நம் போலப் பழுதிலாது வேள்வி செய்யாமையால் அழியா வரம் பெறாது தாரகன் மாண்டான். வச்சிரவாகுவும் அறிவு நிரம்பாத இளமைப் பருவத்தினனாகையால் இறந்தான். இது குறையாகுமோ?

ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை அரசு புரிகின்றேன். அமரரைத் தொண்டு கொண்டேன். எவர் வந்து எதிர்த்தாலும் அழியேன். எனக்கு ஒப்பானவர் எவரேனும் உளரோ? திருமால், நான்முகன் முதலான முதியோர்களும் அளவற்ற காலமாகத் தேவரை நான் சிறை வைத்திருப்பதை யறிந்திருந்தும், எனக்கு மிகவும் அஞ்சியே இருந்தார்கள். அவ்வாறிருக்க, தனித்த ஒரு சிறு பாலனோ அழிவில்லாத எனது உயிரை வாங்குவான்? மாறுபாடில்லாத வச்சிரயாக்கையும், பலமும், முடிவில்லாத ஆயுளும் பெற்றிடும் எனக்கு, எவராலும் ஒரு தீங்கும் செய்ய முடியாதென்றால் ஒரு பாலனோ என்னோடு போர் செய்து வெல்லவல்லவன்?

"அந்தச் சிறு பாலகன் என்னை வெல்வான் என்று சொல்வது, ஆகாயத்தில் இருக்கும் சூரியனை ஒரு பழம் என்று ஒரு குருடன் காட்ட, கையில்லாத முடவன் ஒருவன் அதைத் தின்னப் பேராசையுடன் பிடிக்கும் தன்மைக்கு ஒப்பாகும்".

குரபன்மன் இவ்வாறு கூறலும் சிங்கமுகாசுரன் அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு, "நான் இன்னமும் ஒன்று கூறுவேன், அதனைக் கோபிக்காது கேட்பாயாக" என்று கூறத் தொடங்கினான்.

"சந்திரகலையையணிந்த சடைமுடியையும், புவளமலை போன்ற திருமேனியையும், மூன்று விழிகளையும், நான்கு

பெரிய தோள்களையும், நீலகண்டத்தையும் தனக்கு மூலகாரணமில்லாத பராபரன் தரித்து நின்றார். தனக்கு யாரும் ஒப்பில்லாத பரம்பொருள் ஒப்பற்றதொரு உருவத்தைக் கொண்டது எக்காரணம் பற்றியோவெனில் படைத்தலாதி ஐம்பெரும் தொழில்களையும் செய்து அனாதியாகவுள்ள உயிர்த்தொகுதிகளின் பாசங்களை எல்லாமழித்து வீடுபேற்றை யளிக்கவெனக்கொண்ட பெரிய திருவருளினாலேயாகும். அத்தகைய பரம்பொருளை நினைந்து அளவற்ற காலம் பெருந்தவஞ் செய்தாய். அத்தவத்திற்கு மகிழ்ந்து ஈசன் காட்சியளித்து உனக்கு ஒப்பற்ற வரங்களையருளி அதற்கு முடிவுஞ் செப்பினார். நீ அதனை அறியாய் போலும். பெருஞ்செல்வம் படைத்த நீ அறநெறியொழுகி அரசுபுரியாது ஆற்றலினால் அமரரை அலைத்தாய். அதனால் ஈசன் நின் வலி தொலைத்து இறுதி செய்திட எண்ணினார். வரமளித்த தாமே அழிப்பது முறையாகாதென்று கருதியே தனதுருவமாகும் ஒரு மகனைக் கொண்டு முடிப்போம் என்று திருவுள்ளங்கொண்ட பராபர முதல்வன் சிவந்த திருமேனியும், திருமுகங்களாறும், பன்னிரு தோளும் ஆகியவற்றையுடைய ஒரு தனிக்குமரனைத் தமது நுதல் விழியினால் தந்தருளினார். அக்குமரனை, மானுடம் - விலங்கு - புள் - மற்றுமுள்ள உழுவும் யாக்கையவாகிய இவற்றுள் பிறந்தவரையொப்ப நீ நினையாதே. மறைகளுக்கும் எட்டாத அத்தலைவன் பரஞ்சுடராகிய சிவபிரானது நெற்றியில் உதித்தவன்".

சீலமில்லாதார் உணரவொண்ணாத சிற்பர முதல்வனை பாலன் என்று கூறினாய். சிறியதொரு ஆலம் வித்தில் பெரிய ஆலமரம் முழுமையும் ஒடுங்கியிருந்து மீண்டும் முளைத்துத் தோன்றுவதுபோல அப்பெருமானிடத்திலிருந்தே முன்னாளில் எல்லாப் பொருள்களும் தோன்றின.

சீல மில்லவர்க் குணரவொண் ணாதசிற்பரனைப் பால னென்றனை அவனிடத் திற்பல பொருளும்

மேலை நாள்வந்து தோன்றிய சிறியதோர் வித்தின் ஆலம் யாவையும் ஒடுங்கியே அவதரித் ததுபோல்.

“அப்பெருமான் அருவுமாகுவர், உருவுமாகுவர், இவ்விரண்டும் அல்லாததொரு தன்மையுமாகுவர். பரமனது ஆடலை யாவரே பகரற்பாலர்? வேதக்காட்சிக்கும், உடநிடதங்களின் முடிவிலே விரித்துக் கூறப்பட்ட ஞானப் பிரமாணங்கட்கும் அப்பாற்பட்டவர். புதியவர்களாய் உற்றவர்களிலெல்லாம் புதியவர். மூத்தவர்கட்கெல்லாம் மூத்தவர். முடிகின்ற பொருட்களுக்கெல்லாம் முடிவாயும் ஆதியிலிருந்த பொருட்கும் ஆதியானவர். அப்பெருமான் உயிருக்குயிராய் நின்ற அமல மூர்த்தியாவர்”.

வேதக் காட்சிக்கும் உபநிடத் துச்சியில் விரித்த போதக் காட்சிக்குங் காணலன் புதியரில் புதியன் மூதக் கார்க்குமூ தக்கவன் முடிவிற்கு முடிவாய் ஆதிக் காதியாய் உயிர்க்குயி ராய்நின்ற அமலன்.

ஞானமே வடிவான நாயகனது தன்மையை நானும் நீயும் பேசுவதென்றால் அது எளிதான செயலோ? மோனநிலை நீங்காத முனிவரும் முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. இன்னமும் தனது பெரிய தலைமையைத் தானும் காணவில்லை. மேலும் கருவியாகிய புலன்களும், காட்டுவானும், காண்பவனும், காட்சிப் பொருளும் எனக் கூறப்படுகின்ற நான்கு வகையான பொருள்களும், ஐம்பொறிகளும், இருவகையான வினைகளும், காலமும், இடமும், முறைப்படியே முற்றுகின்ற பயனுமாக நின்றவர் அக்கடவுளேயாவர். இன்னதன்மை வாய்ந்த அம்முதல்வனைச் சிறு பாலகனென்று இகழ்ந்தனை. அப்பெருமான் அவுணர்களின் வம்சம் முழுமையும் ஒழித்து ஒரு கணப்பொழுதில் உன்னையும் கொல்லுவார். ஆயினும் போர் மேற்கொண்டு வந்தது அவரது பேரருளின் திறத்தைக் காட்டுவதற்கேயாம்.

அழிவில்லாத ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களைப் பெற்றனமென்று வியப்படைந்தனை. தத்துவ பேதங்களை முற்றும் நீ உணர்ந்தாயில்லை. நிலம் சம்பந்தமான அண்டங்களே அளப்பிலவாக உள்ளன. இன்னமுள்ள அண்டங்களைப்பற்றிக் கேட்பாயானால் மருட்சியடைவாய். அன்னதாகிய அனந்த கோடி அண்டங்களையும் தன் ஆணையால் ஓர் இமைப் பொழுதில் படைக்கவும், அழிக்கவும் வல்ல பெருமான் உன்னுடன் போர் புரியும் திருவிளையாடலால் செந்திற்பதி வந்துள்ளார்.

வச்சிர சரீரம் பெற்றுள்ளேன் என்று நினைத்தனை. இந்த எண்ணத்தை அறவே விடக்கடவாய். வினைக்கீடாகச் சரீரம் பெற்று உழலும் உயிர்கள் மாண்டு போவது திண்ணம் என்று அறிஞர்கள் நிச்சயித்துள்ளார்கள். நீ ஒருவன் மட்டும் மாயாது இருப்பையோ? விண்ணுலகத்திலும், பூமியிலும் பிறந்தவர்களுடைய இருவகையான சரீரங்களும் நிச்சயமாக அழியும். பெருமை பெற்ற நின் வச்சிரசரீரமும் பிருதிவீ சம்பந்தமானதால் அழிவெய்தாது நிலைத்திருக்குமோ?

அழிவில்லாத வரம் பெற்றுள்ளோம் எனக் கூறுகின்றனை. அச்சொற்குரிய பொருள் யாதெனில் மூவுலகத்துமுள்ள உயிர்கள் போலச் சிலகால அளவில் மாண்டு போகாது பலகாலம் அழியாதிருக்கும் பான்மையே யாகும் என்பதாம். வானவர்களை எல்லாம் நீ துன்புறுத்தியது கருதிப் பல்லுயிர்க்கும் உயிராகிய ஒப்பற்ற பெருமான், தான் அளித்த வரத்தினை நீக்கி விடுவாரானால், "ஏன் அவ்வாறு செய்தனை" என அவரை வினவி நிலை நிறுத்தவல்லவர் யாவர்?

"அழியாத செல்வத்தோடு நீயும் நின் சுற்றத்தாரும் மரணமடையாது வாழவேண்டியே இவைகளைக் கூறினேன்.

தேவர்களை இன்றே சிறையினின்றும் விட்டுவிடக் கடவாய்". இவ்வாறு அறிஞர்களில் சிறந்தவனான சிங்கமுகாசுரன் கூறினான்.

கெடுத லில்லதோர் வளனொடு நீயுநின் கிளையும்
படுத லின்றியே வாழ்தியென் நின்னன பகர்ந்தேன்
இடுதல் கொண்டிடு சிறையிடைத் தேவரை இன்னே
விடுதல் செய்குதி யென்றனன் அறிஞரின் மிக்கான்.

சிங்கமுகாசுரன் கூறியவற்றைக் கேட்டுச் சூரபன்மன் தனது மணிமுடியசைத்து, காதினுள் செங்கனலை செலுத்தினாற் போலக் கோபித்துப் பின்னும் சில வார்த்தைகளைக் கூறுகின்றனன்.

"காற்றினால் தள்ளப்பட்டிடு, நெருப்பினால் சூடுபட்டு, கங்கையாற்றினால் தாக்குண்டு, சரவணப் பொய்கையில் புகுந்து அலைப்புண்டு, வேற்றுமாதர்களின் முலைப்பாலை யுண்டு அழுது விளையாடிய நேற்றுப் பிறந்த பாலகனையா பரம்பொருள் என நினைத்தாய் (வாயு, அக்கினி இவர்களால் சுமந்து செல்லப்பட்டதையும், அவர்கள் சுமந்து சென்ற தீப்பொறிகளைக் கங்கையில் விட, கங்கை அப்பொறிகளைச் சிரமிசை ஏந்திச் சரவணப் பொய்கையில் சேர்த்ததையும், கார்த்திகைப் பெண்களின் முலைப்பால் அருந்தியதையும் சூரன் இவ்வாறு இகழ்ந்து கூறினான்).

காற்றில் தள்ளுண்டு நெருப்பினில் சூடுண்டு கங்கை ஆற்றில் தாக்குண்டு சரவணம் புக்கலை யுண்டு வேற்றுப் பேர்முலை யுண்டு அழு தேவினை யாடும் நேற்றைப் பாலனை யோபரம் பொருளென நினைத்தாய்.

வெற்றியும் வலிமையும் இல்லாதவர் தாழ்வடைவர். அவற்றை உடையவர்கள் ஓங்கி வாழ்வார். இஃது உலக இயற்கை. அழிவற்ற பெரியவன் நான். ஆறுமுகனோ

வெனில் மிகவும் சிறியன். எனவே, அவனை நான் வெல்லுதல் நிச்சயம். பண்டைக்காலத்தில் நமது முன்னோர்களின் உயிரைத் தேவர்கள் போக்கினார்கள். அதனால் நான் அவர்களைச் சிறையிலடைத்தேன். தவறு செய்தவர்களைத் தண்டித்தல் முறையேயென்று மனு தருமம் முதலிய அறநூல்கள் கூறும். ஆதலின் அமரர்தஞ் சிறையை விடேன். இந்திரனையும் சிறை செய்வேன். முழுமுதற்கடவுளான சிவபெருமானே வந்து எதிர்த்தாலும் போர்புரிவேன், அறிவில்லாத நீ இத்தகைய புன்மொழிகளைப் பேசுதலை மறந்துவிடு. இனி சொல்வதற்கு என்ன உள்ளது? என்னுடன் ஒரு வயிற்றில் பிறந்து சிறப்படைந்தனை. நமது குலத்திற்குப் பகைவர்களாயுள்ளவர்களை வாட்டாது அவர்கள் பக்கமாயினை. நீயே இருக்க எனக்குப் பகைவனும் இன்னொருவன் வேண்டுமோ? ஆயிரம் சிங்கமுகங்களையும் இரண்டாயிரம் தோள்களையும் எதற்காகச் சுமந்தனை? வலிமையும் வீரமும் இழந்தவனே! பித்துப் பிடித்தவர்போல் மதியிழந்தாய். அவுணர் குலமுறையைக் கைவிட்டாய். தேவர்கள் போல ஆயினை. வீரத்தை இழந்தாய். மானத்தை விட்டாய். சிறந்த அசுரர்களின் கீர்த்தியை அழிக்கும் பொருட்டுப் பிறந்தாய். நீ இறந்தவனுக்கு ஒப்பானவனேயன்றி, உயிருடன் இருப்பவனாகாய். மந்திராலோசனையாகிய இதற்கு அஞ்சவாயாகில், கையிலுள்ள உன் ஆயுதங்களை வீசி எறிந்து விட்டு நான்முகனைப்போலப் பஞ்சாங்கம் ஒன்றைக் கையில் கொண்டு திரிவாய். கிளைவிட்டு வளரும் கள்ளிச்செடிகளின் கிளைகளைப் போலப் பலதலைகளையும் வளர்த்து, அளவற்ற பலகரங்களையும் சுமந்து இளைத்தனை போலும்.

“உன் இளமைப் பருவத்தில் விவேகம் நிரம்பாமையால் எமனையும் வருணனையும் சிறைப்படுத்தினாய்.

தேவர்களையும் வருத்தினாய். இப்பொழுது அறிவு நிரம்பிவிட்டதால் போலும் பெண்டிர் போல அஞ்சுகின்றாய். பூதகணங்களையும், அவர்களின் தலைவர்களையும், சிவகுமாரனையும், மற்றைய பகைவர்களையும் நான் வென்று வருவேன். என் தம்பியே! நீ வருந்தாதே. உனது பெரிய நகருக்குச் செல்லக் கடவாய்".

இவ்வாறாக சூரபன்மன் கூறியவுடனே சிங்கமுகன் 'இவன் புத்தி நன்றாக உள்ளது' என்றெண்ணி நகைத்து தனது மனத்திற்குள் எண்ணினான்:- "அண்ணனுக்கு உறுதியை உரைத்தேன். உணர்வு இன்மையால் என்னை இகழ்ந்தான். கண்ணுதற்பெருமான் நல்கிய வாழ்நாள் எல்லை கழிந்தது. மாண்டிடும் காலம் நெருங்கிவிட்டது. இங்குள்ள யாவரும் சூரனும் இறத்தல் உறுதி. இந்திரன் செய்த தவமும் பொய்க்குமோ? இறப்பது உண்மையாதலால் அரசன் என்னுரை மறுத்தான். ஆதலின் இனியும் நான் அண்ணனைத் தடுத்து எதிர்மொழி கூறமாட்டேன். மன்னவனே! எனது பிழை பொறுப்பாய்! என்ற இனிய வார்த்தைகளையே கூறுவேன். மன்னர் மன்னனான இவன் குமரக்கடவுளின் வேற்படையினால் இறந்து படுவான். அவன் இறந்த பிறகு அதனைப் பார்த்த பின்னும் இவ்விடத்தில் நான் உயிருடனிருத்தல் பிழையாகும். அண்ணனுக்கு முன்னே இறப்பதே முறையாகும்".

இங்ஙனம் சிந்தனை செய்த சிங்கமுகாசுரன் தந்தைக்கு ஒப்பான தன் அண்ணனின் பாதங்களை வணங்கி, வந்தனை செய்து, "சிறியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும். என் இழிந்த தன்மையைப் பொறுத்துக் கொள்வாய். என்னை வெகுண்டு இகழ்ந்து விடாதே. நான் இப்பொழுதே போர்மேற் சென்று பகைவரை அழித்து விடுகின்றேன். எனக்கு விடையளிப்பாய்" என்று மொழிந்தான்.

சிங்கமுகனின் சொற்களைக் கேட்ட சூரபன்மன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து, மிக்க காதலால் அவனைத் தழுவி, "ஐயனே! பூமியில், பாதலத்தில், திசைகளில், வானில், செழுமையான அண்டங்களில் அடையும் வெற்றிகளுள் உனக்கு அரியது யாது? நீ முதலிற் கூறியவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவை எனது மனத்துணிவு, தைரியம், ஊக்கம் ஆகியவற்றை அளவிட்டு அறிந்து கொள்வதற்காகவேயன்றி வேறில்லை. சத்துருக்களாகிய யானைக் கூட்டங்களை யழிக்கும் சிங்கமன்றோ நீ? பகைவர் வந்தனர் என்றால் அவர்களைக் கொன்றபின் அல்லது அவர்கள் கும்பிட்டு ஓடும் வண்ணம் வென்ற பின்னரல்லவோ உனது கோபம் அடங்கும்? உனது ஆற்றலை யானறியேனோ? இன்று உன் ஊருக்குச் சென்று உன் படைகளையெல்லாம் ஒன்றாகத் திரட்டிவைத்துக் கொண்டு இனிதே இருப்பாயாக. சிவகுமாரன் போர்மேல் இங்கு வந்தால் உன்னை அழைக்கின்றேன். அப்பொழுது வருவாயாக" என்று கூறினான்.

"குமரவேள் உன்னுருக்கு வந்தாலும் நீ போருக்குச் செல்லாதே. அச்செய்தியைக் கூறி ஒரு தூதுவனை யனுப்பினால் நான் விரைவாகப் போர்புரியும் பொருட்டு வருகின்றேன்" என்று சிங்கமுகாசுரன் கூறி, அண்ணன்னிடம் விடைபெற்றுத் தனது நகரத்தையடைந்தான். அப்பொழுது சூரபன்மன் அச்சபையிலிருந்த சேனாதிபதிகளையும், புதல் வர்களையும், ஏனையோர்களையும் போகச் சொல்லி, இந்திரவளையையுடைய தனது நகரத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

மஹேந்திர காண்டம் முற்றிற்று.

4. யுத்தகாண்டம்

1. முதல் நாள் போர் - பாணுகோபன் தோல்வி

நாரண னென்னுந் தேவும் நான்முகத் தவனும் முக்கட்
பூரணன் தானு மாகிப் புலிபடைத் தளித்து மாற்றி
ஆரண முடிவுந்தேறா அநாதியாய் உயிர்கட் கெல்லாம்
காரண னாய மேலோன் கழலிணை கருத்துள் வைப்பாம்.

வீரவாகுத்தேவர் மூலம் தாமனுப்பிய செய்தியை
மதித்துத் தேவர்களைச் சிறைநீக்கம் செய்ய மறுத்த
சூரபன்மனைக் கிளையுடன் அழிக்கத் திருவுள்ளங் கொண்ட
ஆறுமுகப்பெருமான், திருமால் முதலிய தேவர்களும்
மற்றவர்களும் கேட்க வீரவாகுவை நோக்கி, "அளவற்ற
பாவத்தைச் செய்யும் சூரபன்மனும் அவன் கூட்டத்தினரும்
அழிந்து அமரர்கள் துயரம் நீங்க வீரமஹேந்திரபுரிக்கு
இப்பொழுதே செல்லக் கருதினோம். நமது இரதத்தைக்
கொணர்க" என்று அருளிச் செய்தார். அவ்வுறுதியைக்
கேட்ட தேவர்கள் பெருமகிழ்வெய்தினர் வீரவாகுத்தேவர்
முருகப்பெருமானுடைய இரதத்தைப் பாகனாகிய
வாயுதேவனோடு கொணர்ந்து அவர் முன் நிறுத்தினார்.
முருகவேள் இரதத்தினில் ஏறியருளித் திருமால் முதலிய
தேவர்களை நோக்கி, "நீவிர் உங்கள் வாகனங்களில்
வருவீராக" எனச் செப்ப, அங்ஙனமே திருமால் முதலிய
தேவர்களும், மற்றவர்களும் அவரவர்கள் ஊர்திகளில்
ஏறிக்கொண்டு அறுமுகனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.
இலக்டும் வீரர்களும் வீரவாகு உள்ளிட்ட ஒன்பது வீரர்களும்
தத்தமக்குரிய இரதங்களில் ஏறி வந்தனர். பூதப்படைகளின்
தலைவர்களான நூற்றெட்டு பேர்களும் இரண்டாயிரம்
வெள்ளம் பூதசைனியங்களும் ஒரு நொடிப் பொழுதில்
முருகனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். பூதசைனியங்கள்

கடல்வழியாகச் சென்றன. வலிமையுடைய துணைவர்களும் திருமால் முதலிய தேவர்களும் புடைகுழ அறுமுகக்கடவுள் விண்வழியாய் எழுந்தருளினார்.

இவ்வாறாகச் சண்முகப்பெருமான் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதப்படைகளுடனும் மற்றையோருடனும், இலங்கையைக் கடந்து மஹேந்திரபுரத்தின் முன் போய்ச் சேர்ந்தார். அப்பொழுது திருமால், பிரம்மன், இந்திரன் ஆகிய மூவரும் ஆறுமுகனை அன்பால் வணங்கி, "மறைஒழுக்கம் தவறிய நீசர் வாழும் மஹேந்திரபுரத்தினுள் தேவரீர் செல்லுதல் முறையன்று. எனவே இந்நகரின் ஒரு பக்கம் படை வீடமைத்து, அதிலிருந்து பின்னர் வேண்டியவாறு நாடிச் செய்ய வேண்டினம்" என்று பிரார்த்தித்தனர். அம்மொழியை நன்றென ஏற்றுத் தேவதச்சனைக் கொண்டு அங்கு ஓரழகிய நகரம் அமைக்கச் செய்தார். அதற்கு ஏமகூடம் என்று பெயருமிட்டு பூதவீரர்களையும், சேனைத்தலைவர்களையும், தேவர்களையும் ஏனையோரையும் அந்நகர மாளிகைகளில் இருக்கச் செய்து, பின்னர் ஆறுமுகன் அனைவரும் அன்பால் பணிபுரிந்து போற்ற அங்கு எழுந்தருளியிருந்தார்.

அவ்வாறாகிய காலத்தில் நாரத முனிவர் வீரமஹேந்திரபுரஞ் சென்று சூரனைக் கண்டு தம்மை அசுரருருவின் நண்பன் என்று அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு ஏமகூடத்தில் பாசறையமைத்துக்கொண்டு போர் புரிய ஆறுமுகன் வந்துள்ள செய்தியைச் சூரனுக்கு அறிவித்துச் சென்றார். சூரபன்மன் வருணனையழைத்து, அவனை நோக்கி எரியென விழித்து, நான்முகனும் திருமாலும் காணுதற்கரிய கண்ணுதலோன் புதல்வனைப் பூதசைனியங்களோடு எமக்கு மாறாக இங்குவர வழிவிட்டது ஏன்? என வினவினான். அதற்கு வருணன், "ஐயனே! ஆறுமுகன் தேவர்களுடனும் வீரர்களுடனும் விண்வழியாகச் சென்றார். பூதவெள்ளம் எல்லாம் என் வழியாக நடந்து

சென்றார்கள். நான் அவர்களுடைய காலடியின் பரட்டளவாகவும்கூட அமைந்தேனல்லன். பூதர்கள் விரைந்து செல்லுங்கால் அவர்கள் கால்களால் கலக்குண்டு சேறாகி வருந்தினேன். அவர்களுள் ஒருவர் கரத்திற்கேனும் அள்ளுதற்குப் போதாதவனானேன். அதனால் அவர்களால் உண்ணப்படாது பிழைத்தேன். அவர்களை எவ்வாறு நான் தடுக்க முடியும்?" எனக்கூறி மெய்ந்நடுக்கத்துடன் நின்றான்.

அவ்வேளையில் ஒற்றர் சிலர் வந்து "சண்முகன் சேனையோடும் வந்து பாடி வீட்டினுள்ளான்" எனக் கூறினார்கள். ஒற்றர்கள் கூறியதைக் கேட்டுச் சூரன் அண்டமும் புவனமும் சுழலத் தீயைப்போலச் சீறிப் பானுகோபனை அழைக்குமாறு ஏவினான். தூதர்கள் சென்று சூரனின் மொழியைப் பானுகோபனுக்குரைக்க, அவனும் விரைந்து சென்று தந்தைமுன் பணிந்து நின்றான். சூரன்மன் கூறினான்:- "மைந்தனே! முன்பு தாரகனைக் கிரவுஞ்ச மலையுடன் முடித்த ஆறுமுகன் திருச்செந்தூரை நீங்கி நந்திகணத்தோடு பூதர்களும் மற்றவரும் புடைசூழ இந்த மாநகரத்து வடக்குத் திசை வாயிலில் இருந்தனன். அவனுடன் திருமாலும் நான்முகனும் இந்திராதி தேவர்களும் கூடி இருக்கின்றார்களாம். என் தம்பியைக் கொன்றவனையும் மற்றையோரையும் மாய்ப்பதற்குச் செல்லுவது என் கடமையாகும். ஆயினும் அவர் சிறியர். நான் மன்னர் மன்னன். ஆதலால் அவர்மேல் போர்க்கு எழாதிருந்தேன். இந்திராதி தேவர்கள் வேண்டச் சிவபெருமான் தன் புதல்வனை நம்மேல் போருக்கு ஏவியுள்ளான். ஆதலால் நானும் உன்னைக்கொண்டு வெற்றிபெறுதல் முறைமையேயாகும். நீ படைகளோடு போர்க்களத்தையடைந்து கந்தனையும் மற்றுமுள்ளவர்களையும் போர்செய்து அழித்து வெற்றியுடன் என்னிடம் வருவாயாக!"

தந்தையின் மொழிகளைக் கேட்ட பானுகோபனின் தோள்கள் பூரித்தன. "எந்தையே! நீலகண்டனின்

புதல்வனைப் பூதருடன் அழிப்பதை ஓர் பொருளென நினைந்தோ இவ்வாறு கூறின. நான் படையொடுஞ் சென்று அக்குமரனை வென்று, பூதர்களையும் வென்று, அவன் பக்கலில் உள்ள மால், அயன், இந்திராதிபரைப் பற்றிவந்து விரைவில் உன்முன் நிற்பேன்" என்றுகூறிச் சென்றான்.

போர்க்கோலம் பூண்டு பானுகோபன் பதினாயிரம் வெள்ளம் அசுரப் படைவீரர்களுடனும், தேர், யானை, குதிரை ஆகிய மூவகைப்பட்ட பதினாயிர வெள்ளப்படைகளுடனும், முப்பதினாயிரம் குதிரைகள் பூண்டதொரு பெரிய தேரினீம்து ஏறிக்கொண்டு போர்க்களஞ் சென்றான். அளப்பில்லா ஆயுதங்களைக் கொண்ட ஒரு கோடி சேமத்தேர்கள் பானுகோபனுடன் சென்றன. வீரம் மிக்க பானுகோபன் இவ்வண்ணம் படைகளோடு போர்க்களஞ் செல்லுவதையறிந்த நாரத முனிவர் ஞானநாயகனாகிய முருகவேளையடைந்து வணங்கி, "எம்மையெல்லாம் ஆளாகவுடைய பெருமானே! தேவரீர் பூதசைனியங்களுடன் இங்கு வந்திருப்பதை அறிந்த சூரன் மிக்க வீரம் தாங்கிய அவன் மைந்தனாகிய பானுகோபனை இருபதினாயிரம் வெள்ளம் படைகளோடு போருக்கு அனுப்பியுள்ளான். அந்தப் பானுகோபன் பல பெரும் போர்களைக் கடந்த வீரனாகையால் அவனோடு போரியற்றுதல் தேவரீருக்கன்றிப் பிறர்க்கு இயலாது" என்று கூறினார். அம்மொழி கேட்ட குமரவேள் வீரவாகுத்தேவரையழைத்து, "இலக்ஷத்தெண்மரோடு ஓராயிரம் வெள்ளம் பூதசைனியங்களையும் கொண்டுசென்று வீரமஹேந்திர புரத்து மதிலை முற்றுகையிட்டு அந்நகரத்தின் முதல் வாயிலையழித்து, உன்னை எதிர்த்து வரும் பானுகோபனது படைகளை எல்லாம் அழித்து, அப்பானுகோபனையும் வென்றுவெற்றியுடன் திரும்புவாய்" என்று பணித்தருளி

னார். அவ்வருளானை பெற்று வணங்கிச் சென்ற
வீரவாகுத்தேவர் போர்க்கோலம் பூண்டு, அவ்வாறே
போர்க்கோலம் பூண்ட தமது தம்பியர்கள், இலக்கம் வீரர்கள்,
படைத்தலைவர்கள், பூதப்படைஞர்கள் ஆகியோர்களுடன்
பானுகோபனுடன் போர்செய்யச் சென்றார்.

பல வாத்தியங்களின் முழக்கத்தோடு இவ்வாறாகிய
சேனாவெள்ளம் அறநெறி கடந்த குரனது நகரமதிலுக்கருகே
செல்லுதலைச் சில அசுரர்கள் விரைந்தோடிச் சென்று
பானுகோபனுக்கு அறிவித்தனர். அதனைக் கேட்டுச்
சீற்றமுடன் பானுகோபன் செல்ல, அவுணப் படைகள்
வடக்கு வாயில் கதவு நீக்கி முன்சென்றன. அப்பொழுது
அங்கு வந்த பூதப்படையினரைக் கண்டு சீற்றத்துடன்
தாக்கின. அவுணப் படைகள் பூதர்கள்மேல்
படைக்கலன்களைச் செலுத்தியும், பூதர்கள் பெரிய
மரங்களைக் கொண்டும் மலைகளைக் கொண்டும் அஞ்சும்
வண்ணம் போரிட்டனர். இரு படைகளிலும்
மாண்டுகிடந்தவர்கள் அளவில்லாதவராக இருந்ததால் இரத்த
ஆறு பெருகியது. மேலும் பூதசேனியங்கள் தேர்களைத்
தேர்களாலும், யானைகளை யானைகளாலும், குதிரைகளைக்
குதிரைகளாலும், தமது கால்களாலும் மோதி
அவுணசேனைகளை அழித்தனர். அது கண்டு பொறாத
அனலியென்னும் அவுண வீரன் வில்லை வளைத்துப் பல
அம்புகளை மாரி போல் பொழிந்து பூதர்களைப் பெரிதும்
வருத்தினான். சிங்கன் என்னும் பூதத்தலைவன் அனலியை
நெருங்கி அவனது தேர்க்குதிரைகளை மாய்த்துப்
போர்செய்ய, அனலி வில்லை வளைத்துக் கணைமாரி தூவிச்
சிங்கனை வருத்த, அச்சிங்கன் அவன்மீது பாய்ந்து
அவனையெடுத்துச் சுழற்றிப் பூமியில் மோதி
அவ்வனலியைக் கொன்றான். அடுத்து வந்த சண்டன்
என்னும் அவுண வீரனையும் சிங்கன் கொன்றான். இவ்வாறு

அவுண விரர்கள் இருவர் முடிய, மற்றைய அவுணவிரர்கள் நாற்படையுங்கொண்டு கடுமையான யுத்தஞ் செய்யப் பூதப்படைகள் போருக்காற்றாது எங்கும் சிதறியோடினார்கள். பூதர்களின் தோல்வியைக் கண்ட தண்டகன் என்னும் இலக்க விரர்களுள் ஒருவன் தனது வில்லை வளைத்து அம்புகளையேவி அவுணப்படைகள் முழுதுங் கலங்கும்படி அழிக்க, அவை சமருக்காற்றாது திசைகள்தோறும் பரந்து ஓடின.

இவற்றையெல்லாம் கண்ட பானுகோபன் அவுணப் படைகள் அழிந்தமைக்குப் பெரிதும் கழிவிரக்கங்கொண்டு, தன் வில்லை வளைத்து பெருமழைபோலக் கணைமாரி பொழிந்தான். அவனது வில்லாற்றலால் எண்ணற்ற பூதப்படைகள் மாண்டிட, எஞ்சிய பூதர்களும் வன்மையற்றுப் பயந்து ஓடினர். உக்கிரன், தண்டி, பிநாகி என்னும் பூதவிரர்கள் பானுகோபனை எதிர்த்து வலிமை குன்றி நின்றனர். இலக்கம் விரர்களும் போரிட்டுத் தோற்றுப் போயினர். இலக்கம் விரர்களையும் வென்று நின்ற பானுகோபனை, வீரகோளரி என்னும் மாவீரன் சென்று வில்லை வளைத்துக் கணைமாரி சொரிந்து, பெரிதும் வருத்தினான். பானுகோபன் நாராயணாஸ்திரத்தை ஏவ, அது நாராயண உருவினைக் கொண்டு வீரகோளரியின் மார்பில் புகுந்து அவனைக் கொல்லாது, அறிவையழித்து வீழ்த்தியது. பின்னர் வீரமார்த்தாண்டன் எதிர்த்துப் போர்புரிந்து பானுகோபனது வானினால் குத்தப்பட்டு மயங்கி வீழலும், வீரராக்கதன் போர்செய்ய, பானுகோபன் அவனைப் பிரம்மன் கொடுத்த வேலாயுத்தினால் தரையிடைப் படுத்தினன். பிறகு, வீராந்தகன், வீரமகேச்வரன், வீரதீரன், வீரமகேந்திரன், வீரபுரந்தரன் ஆகிய ஐந்து விரர்களும் பெரும் போர் புரிந்து பானுகோபன் விடுத்த கணைகள் உடலில் தைத்து வருத்த இருவர் களைத்து நின்றார்கள், ஒருவன்

மயங்கி வீழ்ந்தான். மற்றிருவர் வருந்தி ஓடினார்கள்.

இவ்வாறு பூதப்படைகளும், இலக்கம் வீரர்களும், தம்பியர் எண்மரும் பானுகோபனால் வெற்றி கொள்ளப் பட்டதைக் கண்ட நந்திகணத்தலைவராகிய வீரவாகுத்தேவர், ஆறுமுகக்கடவுளின் திருவடிகளை மனத்தில் அமைத்துத் தன் வில்லை வளைத்து நானொலி செய்த வண்ணம் பானுகோபனை எதிர்த்து வந்தார். பானுகோபனும் அவ்விதமே நானொலி செய்து எதிர்த்தான். வீரவாகுவைப் பார்த்து, "நீ குகனல்ல, அரியோ அல்லது அயனும்ல்ல, இந்திரனும்ல்ல, மாயஞ்செய்து நேற்று என் தந்தை முன்வந்து சில மொழிகள் கூறி, என் தம்பியையும் கொன்றாய். நீ தூதுவனாகையால், உன்னை வென்றாலும் எனக்கு இழிவேயன்றிப் பெருமையில்லை. எதிர்த்த உன் துணைவர்களையும், பூதப்படைகளையும் சிதற அடித்தேன். உன்னையும் கொல்லுவேன், உன்னை விடுத்தவனையும் வருத்தி இந்திரனைச் சிறை செய்வேன்" என்று கூறினான். அம்மொழி கேட்ட வீரவாகு கூறினார்:- "யாவராயினும் எதிர்த்துப் போர்புரிய வந்தவரை வெல்லுபவரே வீரமுடையார். வீணாகப் பேசுவதால் என்ன பயன்? உனது போர்த்திறத்தைக் காட்டுவாய்."

பானுகோபன் சினந்து வில்லை வளைத்து அம்புகளை மின்னலைப்போல விடுத்தலும் வீரவாகு அவைகளைத் தன் கணைகளால் அறுத்து அம்புகளை அவுணர் மீது விடுத்தலும், அவுணன் ஆயிரம் அம்புகளை எய்தலும், வீரன் பதினாயிரம் அம்புகளை விடுத்தலுமாகி மாறி மாறி கணைமழை பொழிந்தனர். நூறாயிரங்கோடி என்னும் கணக்கையும் கடந்து இருவரும் சரமாரி பெய்து போர்செய்யும் காலத்துப் பூமி முழுவதும் மறைந்தது. திசையெல்லாம் மறைந்தன. கடலும் ஆகாயமும் மறைந்தன. சூரிய கிரணங்களும் மறைந்தன. இவ்வாறு போர் செய்கின்ற அவர்களிரு வருடைய தேர்களும் எல்லா இடங்களிலும் திரிந்தன. மிக்க

சினத்துடன் போரியற்றுகின்ற இருவரும் இன்ன திசையிலிருந்து போர் செய்கின்றனரென்று அறிய இயலாதிருந்தனர். அவ்விருவர் விட்ட அம்புகள் பூமியைக் கிழிப்பன. அண்டங்களைத் துளைப்பன. வலிமை மிக்கன, எவராலும் தடுத்தற்கரியன. வலிமையில் சிறந்த வீரவாகுவும் பானுகோபனும் செய்த போரின் திறத்தை யாவரே பகரும் வன்மையுடையார்?

அச்சமயத்து வீரவாகுத்தேவர் விட்ட அம்புகளையறுத்து அவர் பிடித்த வில்லையும் பானுகோபன் அறுத்தான். வீரவாகு வேறொரு சிலையை வளைத்து பானுகோபன் பிடித்த வில்லை அறுத்தார். அசுரன் மற்றொரு வில்லைப் பிடித்துப் போர் செய்ய, வீரவாகு அவன் முடியையும் கவசத்தையும் அறுத்தார். இவ்வாறு அவர்கள் மாறிமாறி வில்லை அறுத்தும், கணைகளை ஏவியும் போர் செய்யும் காலத்து பானுகோபன் மயங்கி வலியற்று நின்றான். அசுர வீரர்கள் வீரவாகுவைச் சூழ்ந்துகொண்டு சூலம் முதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்டு போர் செய்யத் தொடங்கினர். வீரவாகு தனது வில்லை வளைத்து ஆயிரங்கோடி கோடியாகிய கொடிய கணைகளை எய்து, அவுணர்கள் ஏவிய ஆயுதங்கள் அனைத்தையுமழித்து இருளையோட்டும் கதிரவன் போல் விளங்கினார். அளவில்லாத அம்புகளைப் பொழிந்து, நால்வகையான அவுணப் படைகளும் உறுப்புகள் அறுபட்டு நாசமாகும்படிச் செய்தார். போர்க்களம் முழுமையும் குருதியாறு பெருக்கெடுத்து ஓடவும், உயிரற்ற உடலங்களின் குவியல் விண்ணை முட்டவும் ஆகியது. முன் பயந்து ஓடிய பூதவீரர்கள் யாவரும் வீரவாகுவின் வெற்றியினால் அச்சந்தெளிந்து அவர் பக்கம் வந்து சேர்ந்தனர்.

அப்பொழுது பானுகோபனுக்குக் களைப்பு நீங்கி உணர்வு தோன்றியது. அளவுகடந்த தன் பெருஞ்சேனை

நாசமடைந்து வாணைமுட்டும்படி உடற்குவியல்களைக் கண்டான். "வீரவாகு ஒருவனே நம் சேனை முழுமையும் முடித்தனன் போலும். இவன் சிறந்த வீரனாகவே காணப்படுகின்றான். இனி ஒரு நாழிகைப்பொழுதில் இவனது உடலை சின்னபின்னமாக்குவேன். அவ்வாறு செய்யவில்லையானால் பின்னர் உயிர் வாழ விரும்பேன். நான் பிறந்தேனுமல்லேன், என் வில்லுடன் தீயிடைப் புகுவேன்" என்று வில்லை வளைத்துப் பல கணைகளை வீரவாகுவின் மீது ஏவினான். வீரவாகுவும் அவுணன் மீது பல கணைகளை விடுத்தார். இவ்வாறாக இருவரும் கொடிய யுத்தம் புரிகையில் வீரவாகு பானுகோபனின் அம்பறாத்தூணியை அறுத்துத் தள்ளினார். அதனைக் கண்ட பானுகோபன் இவனை வில்வித்தையினால் வெற்றி கொள்ளுதல் இயலாத காரியமெனக் கருதி, தேவதேவனான சிவபிரானால் கொடுக்கப்பட்ட மோகப் படைக்கலத்தை யெடுத்து, வழிபாடியற்றி, "படைஞர்களோடு பகைவனது அறிவைக் கலக்கி வீழ்த்தி வருவாய்" எனக் கூறிவிடுத்தான். அப்படை தீயைக் கக்கிக் கொண்டு பல்லுயிரும் அஞ்சி மனம் மயங்கும்படி சென்று, பகைவர் களம் புகுந்தது. பூதர்கள் அஞ்சினர். பூதப்படைத் தலைவர்கள் வெற்றியை இழந்து வருந்தித் தேம்பினர். வீரவாகுவின் இளையவர்கள் அப்படையை மாற்றும் வன்மையுடைய படையை எய்யாமல் வேறு பலபல படைகளைச் செலுத்தினார்கள். வீரவாகுத்தேவரும் இப்படையை எதனால் அழிக்கலாமென்ற சிந்தனையில் ஆழ்ந்து செயலற்று இருந்தார். அப்பொழுது மோகப்படை இலக்சுத் தெண்மராகிய வீரர்களையும் மற்றோர்களையும் வருத்தி வீழ்த்தியது. வீரவாகுத்தேவரும் தரையிடைப்பட்டதொரு தூணைப்போல நின்றுவிட்டார்.

பானுகோபன் தனக்கு நிகரொருவர் இல்லை என்று

மனத்துட்கொண்டு நகைத்து "இவர்களை எனது வில்லின் வலிமையால் கொல்லுவேன்" என்று வில்லை வளைத்து வீரவாகுவின் மீதும், மற்றையோர் மீதும் அம்புமழை பொழிந்து உடல்களைத் துளைப்படுத்தினான். அச்சமயத்தில் அறிவினுக்குள் அறிவாய் விளங்கும் ஆறுமுகப்பெருமான் தன் தம்பியரும், பூதரும், ஏனையோரும் அடைந்த துன்பத்தை உணர்ந்து, அமோகப்படை ஒன்றை உண்டு பண்ணி, "எம்மவர்கள் நன்றாகத் தெளிவுபெறச் செய்து, பகைவன் விட்ட படையை, அதன் வலிமையை அழித்து வெற்றி கொண்டு இவண் மீண்டு வருக" எனச் செப்பி விடுத்தார். அமோகப்படை சென்றவுடனே மயங்கி வீழ்ந்தவர்களின் மனஇருள் நீங்கும்படி மோகப்படை வலியிழந்து ஓடியது. தங்களுக்கு நேர்ந்த இன்னலை ஆறுமுகப்பெருமான் நீக்கியருளினார் என்று அனைவரும் அப்பெருமானது அருளை வியந்தனர்.

அப்பொழுது வீரவாகுத்தேவர் கோபமும் மானமுமுடையவராய்ப் பானுகோபனை அப்பொழுதே கொல்ல நினைத்து சிவன் படைக்கலத்தைக் கையி லெடுத்தார். தனது மோகப்படை திரும்பியதும் வீரவாகு சிவன் படைக்கலத்தை எடுத்தலுமாகிய செயல்களைக் கண்ணுற்ற பானுகோபன் "இனி இவ்விடத்தில் இருப்பே னேயானால் சிவன்படை என்னைக் கொன்றுவிடும், யானோ அப்படையைக் கொண்டுவரவில்லை. ஆதலால் இப்பொழுது நான் நகரிடைச் சென்று அப்படையை எடுத்து வந்து இவன் வலிமையை அழிப்பேன்" என்றெண்ணி அருவமாய்த் தேரினை விட்டிறங்கி விண்வழியே தனதில்லம் அடைந்தான். பூதவீரர்கள் அவனைத் தொடர்ந்து சென்று பற்றுவோம் எனக்கூறியும், வீரவாகு ஓடியவரைப் பின்தொடர்தல் வீரம் அன்று என்னலும், பூதர் வெற்றி நம்மதே என்று ஆரவாரம் செய்தனர். சூரியன்

அஸ்தமனமானான். வீரவாகுத்தேவர் துணைவர்களுடனும் பூதர்களுடனும் ஆறுமுகப் பெருமானையடைந்து பணிந்து, அவரருள் பெற்றுத் தன் பாசறையை அடைந்தார்.

பகைவரை வெல்லாது போரின் இடையே பானுகோபன் ஓடிவந்த செய்தியைச் சூரபன்மன் தூதரால் அறிந்தான். பெருஞ்சீற்றமடைந்து எரிவிழி சிதறப் பெருமூச்செறிந்து இனி மைந்தரும், தம்பியரும், சுற்றத்தினரும், தானைத் தலைவருமாகிய இவர்கள் யாரும் போருக்குச் செல்ல வேண்டியதில்லை. நாளை நானே சென்று போரிட்டுக் கந்தனை வென்று வருவேன்'' எனக் கூறித் தூதரைப் போகுமாறு ஏவினான். பின்னர் சூரன் பகைவரை வெற்றி கொள்வதையே கருதிப் பிறிதொன்றுங் கருதாது இருந்தான்.

2. இரண்டாம் நாள் போர் - சூரபன்மன் தோல்வி

இரண்டாம் நாள் காலையில் சூரியன் உதயமாகும் முன்னரே எழுந்தான் சூரபன்மன். மரபுப்படி நாட்கடன்களை முடித்து, தனது மகன் அடைந்த இழிவையுளத்துட்கொண்டு, இனி யாரையும் விடுக்காது தானே சென்று வெற்றி கொள்ளுங் கருத்துடன் ஒற்றர்களையனுப்பி ஆங்காங்கு கடல்களில் வைகும் தன் பெருஞ்சேனையை அழைக்குமாறு பணித்தான். அவ்வண்ணமே அவர்கள் விரைந்து சென்று பெருஞ்சேனைகளைக் கூட்டி வந்து நிரப்பினார்கள். ஒரு உயர்ந்த கோபுரத்தின் மேலேறித் தன் படையின் பெருக்கத்தைக் கண்டு வியந்தான். அவ்வளவிலேயே தன் பகைவர்களை வெற்றி கொண்டாற்போன்ற மகிழ்ச்சியடைந்தான். பின்னர் தேவர்களால் முன்னர் கொடுக்கப்பட்ட அஸ்திரங்கள் யாவற்றையும் கொண்டு, உயர்ந்ததொரு இரதத்திலேறி நால்வகைப்படையும் சூழ்ந்து வர, அமைச்சர்கள் அருகில் வர, ஒரு இலக்சம் வெள்ளம்

படைகள் புடைசூழ்ந்து ஆரவாரம் செய்யச் சூரன் போர்க்களத்தை நோக்கி வந்தான். அப்பொழுது சிங்கமுகாசுரனின் புதல்வனாகிய அதிகுரன் என்பவனும், தாரகன் மைந்தனாகிய அசுரேந்திரன் என்பவனும் சூரன் அருகில் சென்றனர். அவர்களை படைப் பெருந்தலைவர்களாக இருந்து போரில் படைகளைச் செலுத்துமாறு பணித்தான் சூரன். அவர்களும் உடனே நான்கு வகையான சேனைகளையும் அணிவகுத்துச் சிறப்புடன் சேனைத் தலைவர்களாகச் சென்றனர்.

சூரபன்மன் அழகிய மணிகள் இழைத்த வயிரத்தேர் மேல் ஏறித் தேவர்கள் நடுங்கும்படி சென்றான். தொண்டகம், துடி முதலிய வாத்தியம் முழங்க, நால்வகைப் படைகள் விரைந்து செல்லும் ஒலி எட்டுத் திசையிலும் பரவ, சூரன் போருக்குப் படைகளுடன் வருதலையறிந்த இந்திரன் விரைந்து சென்று குமரவேளையடைந்து வணங்கி, "ஐயனே! அன்று புரிந்த வேள்வியில் ஆதி நாயகனருளிய படையின் பெருக்கத்தோடு போருக்கு வருகின்ற சூரபன்மனைக் கொன்று அடியேங்களது சீரினை நல்கியருள வேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்து நின்றான்.

உடனே சிவகுமாரராகிய முருகப்பெருமான் நன்றென எழுந்து வாயுதேவனால் கொண்டுவரப்பட்ட உன்னதமான தேரிலேறி ஒன்பது வீரர்கள், இலக்சும் வீரர்கள், நூற்றெட்டு சேனாபதிகள் மற்றும் பூதகணங்கள் ஆகியோர் முன்னால் செல்ல, அவுணப் படைகள் நிரம்பிய போர்க்களத்தினை எய்தினார். போரில் பூதச் சேனைத்தலைவர்கள் தாக்கியதால் அசுரப் படைகள் மிகுதியாக இறந்தன. தலைவனாகிய அதிகுரன் அதைக் கண்டு இரண்டாயிரம் குதிரைகள் பூட்டிய தேரிலேறிச் சமர்புரியப் புகுந்து வில்லை வளைத்து பூதசேனையை அழித்தான். பூதசேனாதிபதியாகிய உக்கிரன் என்பவன் அதிகுரனை எதிர்த்துக் கடும்போர் புரிந்தான்.

அதிசூரன் விடுத்த அக்கினியாஸ்திரம் முதல் நாராயணாஸ்திரம் வரையிலுள்ள தெய்வப் படைக் கலன்களையெல்லாம் ஆறுமுகப்பெருமானின் திருவருள் துணைகொண்டு உக்கிரன் பற்றி விழுங்கினான். அதிசூரன் சினந்து இவன் என்ன ஈசனோ அன்றித் திருமாலோ, நான்முகனோ என மயங்கி நிற்க அவுணப் படைகளும் கலக்கமுற்றன.

உக்கிரனது ஆற்றலைக் கண்ட இந்திரன் பிரம்மனிடஞ் சென்று, "இத்தெய்வ அஸ்திரங்களை விழுங்குகின்ற இவனது வன்மை யாதெனக் கூறுக" என்று கேட்டான். பிரமன் கூறியது:- "என்னை ஆளாகவுடைய ஈசன் திருவடிகளை முப்பொழுதும் தொழும் தன்மையன். என்னைவிடப் பெரியவன், என்றும் ஈறிலான், ஆறுமுகப் பண்ணவன் திருவடியினையை மனத்தமைத்துள்ளான், இவன் பெருமை கூறுந்தகையதோ". அதைக் கேட்ட தேவர்கள் "இன்னும் இவனுக்கு வெற்றி ஏற்பட்டடும்" என வாழ்த்திச் சென்றனர். இந்நிலையில் அதிசூரனாகிய அவுணப் படைத்தலைவன் "இவ்வாயுதத்தை உன்னால் அழிக்க இயலாது. இது சிவன் படைக்கலம்" எனக் கூறிப் பூசனையியற்றி விடுத்தனன். அப்படை அரணுவத்தையெடுத்து பேராற்றலோடு வருவதையறிந்த உக்கிரன் கையில் ஆயுதம் ஒன்றும் இல்லாதவனாய்க் கைகுவித்துப் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை விதிப்படி உச்சரித்து, பொன்னடி நினைந்து அன்புடன் தொழுது நின்றான். சிவப்படைக்கலம் உக்கிரனைக் கொல்லாது சிவபெருமானிடம் சென்று விட்டது. சிவபெருமான் அப்படையை வழங்கியருளிய பொழுது "இதனை நிராயுதபாணிகள் மீது ஏவினாயானால், அவர்களை அது அணுகாது நம்பால் வந்து விடும்" என்று கூறியருளியதே அப்படை மீண்டு வந்தமைக்குக் காரணமாகும்.

அத்தன்மையைக் கண்ட அதிகுரன் இவன் சிவபெருமானோ என்று ஐயுற்று அச்சமடைந்தான். பின்னர் ஏங்குகின்ற அவுணர் குழாத்தைத் தேற்றித் தனது தேரினின்றும் இறங்கி அதிகுரன் ஒரு தண்டினை உக்கிரனது தோளின் மீது எய்ய, உக்கிரன் கோபத்துடன் அதனைப் பற்றி அதிகுரனது மார்பின்மேல் புடைக்க அவன் பதைபதைத்து நிலத்தில் வீழ்ந்து இறந்தான்.

அதிகுரன் வீழ்ந்தது கண்ட தாரகன் மகனாகிய அசுரேந்திரன் பூதப்படையினரைப் பெரிதும் அழிக்க, கனகனென்னும் வீரன் எதிர்த்து நெடுநேரம் போர்புரிந்து தோற்றான். அவ்வாறே உன்மத்தன், மந்தன், சிங்கன் முதலிய பூதவீரர்கள் போரிட்டுத் தங்கள் வலிமைகுறைந்து தோற்றார்கள். இலகூம் வீரர்களும் அசுரேந்திரனுக்காற்றாது ஓடினார்கள். அச்சமயம் வீரவாகுத்தேவர் விரைந்து வந்து ஆறுமுகப்பெருமானின் திருவடியை மனதில் நினைத்து வில்லை வளைத்துத் தாரகன் புதல்வனைச் சரமழை பொழிந்து மறைத்தார். அசுரேந்திரனும் கடும்போர் புரிந்தான். இவ்விருவருக்கும் நிகழ்ந்த போரில் வீரவாகுத்தேவர், அசுரேந்திரனின் கரங்களிலொன்றை அறுத்து, மீண்டும் அவன் செய்த போரில் அவனது சிரத்தினையுமறுத்துத் தள்ளினார்.

அதிகுரன், அசுரேந்திரன் என்னும் மக்கள் இருவரும் இறந்ததும், அசுரசேனைகள் உடைந்து ஓடியதும் கண்ட சூரபன்மன் உலகத்தையழிக்க பேரழல் எழுந்ததோற்றம் போல சீற்றங்கொண்டான். காற்றைக் காட்டிலும் கடிது செல்லும் தேரினில் ஏறி விரைந்து வந்து, வில்லை வளைத்து தனது விரல் நகத்தால் நாணினைத்தட்டி ஓசையை எழுப்பினான். அவ்வொலி கேட்டதும் பூதகணங்கள் போர் செய்வதற்காகத் தங்கள் கைகளில் ஏந்தியிருந்த மலைகளையும் மரங்களையும் தங்கள் வீரத்தையும் ஒருங்கே

சிந்தியவர்களாய்ச் சிதறியோடினார்கள். சூரபன்மன் காட்டிய நாண் ஒலி பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் மண்ணுலகத்தில் ஒலித்தது. பிரம்மதேவன் முதலிய தேவர்களும் அஞ்சினர். சூரனின் நானோசை கேட்டுப் பூதவீரர்கள் அஞ்சியோடியதைக் கண்டு படைத்தலைவர்கள் நூற்றெட்டு பேர்களும் போர்செய்து வலியுழந்து நெஞ்சுழிந்து நின்றனர். இலக்சும் வீரர்களும் எதிர்த்துப் போராடி சூரனின் அம்புகளுக்காற்றாது உடைந்து வீழ்ந்தனர். வீரமார்த் தாண்டன், வீரராசுஸன் முதலிய வீரர்கள் எண்மரும் பொருது சூரனுக்காற்றாது வீழ்ந்தனர்.

தமது தம்பியர் எண்மரும் வீழ்ந்தது கண்ட வீரவாகுத்தேவர் மனத்தில் கோபமும் மானமும் பிடித்துத்தள்ள, தேரினில் ஏறிச் சூரன் முன் வந்தார். அவரைக்கண்ட சூரபன்மன் இவன் நம்மவர் வந்த தூதுவனாகும் என்று எண்ணிப் பெரிதுங் கோபங்கொண்டு பேசலானான். "நீ எமது வீரமஹேந்திரபுரத்தையழித்து, எண்ணற்ற எமது சுற்றத்தவர்களையழித்தனை. அளவற்ற சேனைகளைக் கொன்றாய். எனது குமாரனைக் கொன்றாய். உனது உயிரை வாங்கி உன் போரின் ஆற்றலை இன்றோடு முடிக்கின்றேன். இன்னமும் நீ தூதுவன் என்று வந்தாயெனில் உயிர்பிழைப்பாய். வில்லேந்திப் போருக்கு வந்தனையெனில் நீ மாண்டாய். இன்றைய தினம்தான் உனது உயிருக்கு விதிக்கப்பட்ட இறுதி நாளோ".

வீரவாகுத்தேவர் பதிலளித்தார்:- "நான் ஆறுமுகக் கடவுளுக்குத் தூதுவனும் ஆவேன். அமைச்சனுமாவேன். பகைவர்மீது போரும் இயற்றுவேன், வேலோன் விதித்திடும் பணிகள் யாவையுஞ் செய்வேன், எக்காரியமுஞ் செய்ய வல்லவன் யான், நீ விரும்பிய போரைச் செய்வாயாக".

இவ்வாறு வீரவாகு கூறலும் சூரனுக்குக் கண்கள் தீ விழித்தன. பற்கள் உதட்டைக் கடித்தன, உரோமங்கள் சிலிர்த்தன. பெருங்கோபங்கொண்டு வில்லை வளைத்து, நானொலி எழுப்பி, அனைவரையும் அஞ்சும்படி செய்து ஆயிரங்கோடி கணைகளைப் பொழிந்து ஆரவாரஞ் செய்தான். வீரவாகுவும் பலகணைகளை ஏவி அவற்றை விலக்கினார். இவ்வாறு நிகழ்ந்த போரில் வீரவாகுத்தேவர் சூரன் மீது விடும் அம்புகள் யாவும் வச்சிரமாகிய பெரிய மலையுச்சியில் தாக்கிய பொன் ஊசிகள் போல் ஆயின. தான் விடும் அம்புகளினால் ஊறு ஏதும் இலனாகிச் சூரன் இருப்பதைப் பார்த்து 'இவன் யாக்கையை சண்முகப் பெருமானின் வேற்படையல்லாது வேறு ஏதும் ஈறு செய்யாது' என்றெண்ணினார். பின்னரும் 'பல கணைகளை ஏவித் தேரையும், தேரோட்டிகள் முதலியவர்களை யுமழித்தார்.

வீரவாகு வாயுப்படையையும் அக்கினிப் படையையும் சூரன் மீது ஏவினார். சூரன் நகைத்து அவற்றிற்கெதிராக எப்படையையும் விடாமல் கையில் வில்லுடன் நின்றான். அத்தெய்வப்படைகள் சென்று சூரன்மீது பட்டு நூறாயிரம் துண்டுகளாக உதிர்ந்து விட்டன. மேலும் சூரியாஸ்திரம் முதல் மாயாஸ்திரம் வரையில் உள்ள தெய்வப்படைக்கலங்கள் யாவும் இம்மாதிரியே சூரனை ஊறுசெய்யாது பொடியாகி வீழ்ந்தன. அது கண்ட வீரவாகுத்தேவர் பிரம்மாஸ்திரம், நாராயணாஸ்திரம் இவைகளை ஏவ, அவையும் கொடுஞ் சினத்துடன் சென்று சூரன் மார்பைத் தாக்கித் தம் வலியிழந்து இழிவடைந்து விலகின.

சூரபன்மன் வீரவாகுவைப் பார்த்து "முழு முதல்வனாகிய சிவபிரானுடைய வரத்தினால் எந்தத் தேவர்களுடைய அஸ்திரங்களை விட்டாலும் அவைகள்

என்னை வெல்லா. நீ எய்த அம்புகள் என்னிடத்தில் வந்து மார்பில் பட்டு முரிந்தன. இதனை நீயே பார்த்தனை'' என்றான். சூரபன்மன் இவ்வாறு கூறலும், வீரவாகுத்தேவர் முப்புரமெரித்த சிவபிரானது பெயரால் விளங்குகின்ற அஸ்திரத்தை அப்பெருமானைப் பூசித்து விட்டான். சூரபன்மன் அதையறிந்து, இது முன்போல என்னிடம் தோற்றுப்போகும் ஆயுதமல்ல, சிவன் படையென மதித்துத் தனக்குச் சிவபெருமான் வழங்கியருளிய அப்படையை அருச்சனை செய்து ஏவினான். அப்படை சென்று, வீரவாகுத்தேவரேவிய படையைத் தாக்கி, இரண்டும் போர்புரிந்து, இதனால் உலகமழியுமென்று தேவர்கள் துதிக்க, விரைவாக விட்டவர்களிடமே திரும்பி வந்தன. பிறகு, நடந்த போரில் சூரபன்மன் வீரவாகுவின் மீது வலியகதை ஒன்றினை எறிதலும், அவ்வாயுதம் வீரவாகு எய்த கதையினைத் தடுத்து, அழித்து, அவரது மார்பைப் பிளக்க, அதனால் அவர் மிகவும் தளர்ச்சியடைந்து தேரில் வீழ்ந்தார். அவரைத் தேற்றுதற்பொருட்டு விசாலியென்னும் தேர்ப்பாகன் தேரைக் காற்றிலும் விரைவாகச் செலுத்திப் போனான். நிகழ்ந்தவையனைத்தும் கண்ட பன்னிருகைப் பெருமான் தனது தேரினைச் சூரன் முன் செலுத்துமாறு வாயுவைப் பணிக்க, அவனும் அத்தேரினைச் சூரன் முன் கொண்டு நிறுத்தினான். அப்பொழுது, அவுணர் அரசாகிய சூரபன்மன் அளவற்ற கோடிக்கணக்கான சூரியர்கள் திரண்டு ஒன்றாகி இருளையோட்டிக் கொண்டு வானைவிட்டு நீங்கி, போர்க்களம் வந்து அடைந்தது போன்று குமரக்கடவுள் போரில் தோன்றிய தோற்றத்தைக் கண்டான்.

ஆயது காலை தன்னில் அவுணர்கோன் அந்நந்த கோடி ஞாயிறு திரண்டொன் றாகி ஞாலமேல் இருளை ஒட்டிச் சேயுயர் விசும்பை நீங்கிச் செருநிலத் துற்ற தென்னத் தூயதோர் குமரன் போரில் தோன்றிய தோற்றங் கண்டான்.

மலர்ந்த தாமரையைப் போன்ற ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரண்டு திருவிழிகளும் குண்டங்களின் வரிசையும், செம்மையான பொன்கிரீடமும், அழகிய மார்பும், ஈராறு திருக்கரங்களும், விளங்குகின்ற அழகுடன் கூடிய படைக்கலன்களும், தண்டையுஞ் சிலம்பும் முழங்கும் திருவடிகளுந் தெரியக் கண்டான்.

முண்டக மலர்ந்த தன்ன மூவிரு முகமுங் கண்ணுங் குண்டல நிரையுஞ் செம்பொன் மவுலியுங் கோல மார்பும் எண்டரு கரமீ ராறும் இலங்கெழிற் படைகள் யாவும் தண்டையுஞ் சிலம்பும் ஆர்க்குஞ் சரணமுந் தெரியக் கண்டான்.

கந்தபுராண ஆசிரியரான கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள், சூரபன்மன் முருகப் பெருமானைக் கண்டதுபற்றிப் பின்வருமாறு வியப்புடன் கூறுகின்றார்கள்.

“சூரபன்மன் என்று கூறப்படுகின்ற இந்த அசுர மன்னன் முன்னாளில் தவஞ் செய்ததுவும், இவ்வுலகத்தில் அழிவில்லாத பலயுகங்கள் இருந்ததுவும், வேதங்களும் அறிதற்கொண்ணாத ஆறுமுகப்பெருமானின் அழகிய தோற்றத்தைப் பார்த்துப் பெரும் பயனடைதற்குத்தானோ?”

சூரேனும் அவணர் கோமான் தொல்லைநாள் நோற்ற வாறும்
பாரிடை முடிவின் நாகிப் பல்லுகம் இருந்த வாறும்
ஆரணம் அறிதல் தேற்றா ஆறுமா முகத்தெம் மையன்
பேரெழில் உருவம் நோக்கிப் பெரும்பயன் கோடற்
கேயோ.”

அழிவில்லாத அசுரர் தலைவனாகிய சூரபன்மன் போர்புரிந்து இறந்தால்தானென்ன, தோற்றால்தானென்ன, தூய அறிவு மிக்கவர்களுடைய மனத்தினாலும் அளந்தறிதற்கூடாத நிர்மலராகிய குமாரக்கடவுளின்

‘செம்மையான் சுடர்வடிவத்தைத் தரிசித்துத் தீயவினைகளி
னின்றும் நீங்கி உய்ந்தான்’.

எஞ்சலில் அவுணர் செம்மல் இங்ஙனம் அமர தாற்றித்
துஞ்சிலென் தொலைவுற் றாலென் தூயவா லறிவின்
மிக்கோர்

நெஞ்சினும் அளத்தற் கொண்ணா நிருமலக் குமர மூர்த்தி
செஞ்சுடர் வடிவங் கண்டு தீவினை நீங்கி உய்ந்தான்.

‘‘நிலவுலகத்து அண்டங்கள் எல்லாவற்றையும்
அரசுபுரிந்து வரும் சூரபன்மனை தீவினையாளன் என்றே
கூறுவார்கள். சிறப்புமிக்க ஆறுமுகப்பெருமான் எதிரே வந்து
நிற்கப் பெற்றான். என்ன ஆச்சரியம்! இவன் தவத்திற்கு
மட்டுமன்றி தருமத்திற்கும் முதல்வனல்லவா?

பூவுல கண்டமெல்லாம் புரந்திடுஞ் சூரன் தன்னைத்
தீவினை யாளன் என்றே செப்புவர் சிறப்பின் மிக்க
மூவிரு முகத்து வள்ளல் முன்னர்வந் தெய்தப் பெற்றான்
ஆவிவன் தவத்திற் கன்றி அறத்திற்கும் முதல்வன்
அன்றோ.

‘‘முனிவர்களும் தேவர்களுமாகிய அனைவரும்
இன்னமும் இத்தகையவன் என்று நினைத்தற்குமரிய
தலைமையினையுடைய ஒப்பற்ற குமரவேளை அசுரார்க்கு
அரசனாகிய சூரபன்மன் தனது இரண்டு கண்களாலேயும்
கண்டானென்றால் அவன் செய்த தவத்தின் பேற்றை யாவரே
அறிந்துரைக்க வல்லவர்?’’

இன்னமும் முனிவர் தேவர் யாவரும் இனையன் என்றே
உன்னருந் தலைமைத் தாகும் ஒருதனிக் குமரன்

தன்னைத்
தன்னிரு விழியாற் கண்டான் தானவர்க் கிறைவன் என்றால்
அன்னவன் தவத்தின் பேற்றை ஆரறிந் துரைக்கற் பாலார்.

“போர் செய்பவனைப் போல விரைவாக வந்து
 சூரபன்மன் தன்னிரு விழிகளால் காணுமாறு எளிதாகக்
 குமரக்கடவுள் தமது திருவுருவத்தைக்காட்டி அருள்
 புரிந்தானானால், ஆதிமூர்த்தியான அவரது திருவிளை
 யாட்டின் மாயமானது ஒருவருக்கும் தெரிந்ததில்லை
 போலும்”.

பொருசுமர் விளைப்பான் போலப் பெருக்கெனப் போந்து
 சூரன்

இருவிழி தன்னிற் காண்பான் எளிதுதன் வடிவங் காட்டி
 அருளது புரிந்தான் என்னின் ஆதியங் குமரன் மாயத்
 திருவிளை யாடல் யார்க்குந் தெரிகில போலு மன்றே.

மனத்தினாலும் அறிதற்கியலாத திருவுருவத்தைத் தனது
 கண்களால் கண்டு சூரபன்மன், ஊழிக்காலத்தில் உலகம்
 முழுவதையும் அழிக்கும் ஈசனின்மைந்தன் இவன்
 என்றெண்ணி, மனத்தில் கோபம் பொங்க, முருகப்
 பெருமானை நோக்கி இவ்வாறு பேசலுற்றான்.

“படையினராக உன்னைச் சூழ்ந்து வந்தவர்கள்
 வலியிழந்து திசைகள் தோறுஞ் சிதறியோடினார்கள்.
 பூதவீரர்களும் ஏனையோரும் என்னுடன் போர் செய்து
 இறந்தார்கள். என்பால் தூதுவனாக வந்த வீரவாகுவும்
 என்னோடு பொருது உயிரிழந்தான். நீ ஒரு சிறுவனோ
 என்னுடன் போரிட்டு வெற்றி கொள்ளப் போகிறாய்? உன்
 உள்ளக்குறிப்பு மிகவும் நன்று. யாவர்க்கும் மேலான உனது
 தந்தையும், திருமாலும், நான்முகனும் என்னோடு எதிர்க்க
 நினைக்கமாட்டார்கள். முன்னாள் வலியற்ற கிரவுஞ்ச
 மலையையும், செல்வத்தில் மயங்கிய தம்பி தாரகனையும்

போல, என்னையும் நினைத்தனை போலும். சிறந்த என் வரத்தையோ, அன்றி எனது வெற்றியையோ நினைத்தாய் இல்லை. என் படைத்திறத்தையும் எண்ணாது பெரும் போர்புரியக் கருதி வந்தனை. பிரம்மன் முதலிய தேவர்களும், இந்திரனும், திருமாலும், திசைக்காவலர்களும் மற்றும் உனது அன்னையாகிய பார்வதி தேவிமாரும் இரங்கும் வண்ணம் ஒரு கணப்பொழுதில் நின் வலியை அழிப்பேன்".

சூரன் கூறியவற்றைக் கேட்டார் ஆறுமுகன். ஆரருளே வடிவாய் நின்ற அப்பெருமான் தனது அழகிய திருமுகத்தில் முறுவல் தோன்றச் சூரனை நோக்கிச் செப்பலாயினார்.

"வெற்றி, ஆற்றல், பெருமை, அளவற்ற போர்க் கருவிகள், வச்சிரயாக்கை ஆகியவற்றை உடையோமென்று அகந்தை கொள்ளாதே. நம்மைச் சிறுவனென்று எண்ணினாய். உனது அறிவின்மையை என்னென்று கூறுவது? சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணினின்றும் எழுகின்ற ஒரு சிறிய தீப்பொறியேயன்றோ உலகங்களனைத்தையும் அழிப்பது. வீரர்களாயினோர் தம்மை எதிர்த்துப் போர்புரிய வருபவர், அறிவுடைய முதிய வர்களென்றோ, இளையவர்களென்றோ, சிறியவரென்றோ, பெரியவர்களென்றோ, வலிமை உடையவர்களென்றோ, தரித்திரர்களென்றோ எண்ணிப் பார்க்க மாட்டார்கள். வந்தவர் எவராயிருப்பினும் அவர் மீது எதிர்த்துச் சென்று கொடும்போர் புரிவார்கள். நூற்றெட்டு யுககாலம் வரையிலும் அனைத்துப் பேறுகளுடனும் இனிமையாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பெரிய உனது வலிமையை இன்றைய தினமே, தேறுதலடையாத கொள்கையினை யுடைய சிறிய நமது வன்மையினால் அழிக்கின்றோம்".

ஆறுமுகன் இவ்வாறு கூறி முடிப்பதற்குள்ளாகவே கோபங்கொண்டு சூரபன்மன் வலிய பெரிய

வில்லொன்றினை வளைத்தான். ஆறுமுகனும் தமது வில்லை வளைத்தார். இருவருக்கும் கடுமையான போர் நிகழ்ந்தது. முருகப்பெருமானையும் அவர் அமர்ந்திருக்கும் இரத்தினையும் சூரன் தனது கூரிய அம்புகளை மழைபோலப் பெய்து மறைத்தான். குமரன் சூரனின் வில்வித்தை நன்றாகவிருக்கிறது எனச் சிந்தித்துக் கணக்கற்ற அம்புகளையேவி அவைகளைக் குறைத்தார். சூரன் எய்த கணைகளைத் தடுத்து குமரவேள் எய்த அம்புகள் அவனது தோளையடைந்து சிறிதும் புண்படுத்தாமையைக் கண்டு, அவனது வச்சிரயாக்கையின் வன்மையை வியந்து மேலும் அம்புகளைச் செலுத்தி சூரனின் வில்லையறுத்தார். சூரன் வேறொரு வில்லை வளைத்துக் கணைமழை பொழிகையில், குமரக்கடவுள் அதையுறுத்து, அவன் ஏறியிருந்த தேரையும் மற்றும் சேமத்தேர்களாகவிருந்த பதினாறு லட்சத்தையும் அழித்து, பின்னர் அவனது குடையைத் துணித்து, மகுடம் முதலிய அணிகளையும் அறுத்து வீழ்த்தினார்.

அச்சமயத்தில் சூரபன்மன் வலிமைகுறைந்து நிற்பது கண்ட அசுரசேனைத் தலைவர்கள் நான்கு வகையான படைகளுடன் குமரவேளைச் சூழ்ந்து நின்றனர். பல படைக்கலன்களை அவர்மீது வீசி ஆரவாரஞ் செய்தனர். அவைகளையெல்லாம் அழிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டு குமரக்கடவுள் தமது திருக்கரத்திலிருந்த சக்கரப்படையினை விடுத்தார். அது திருமாலின் சக்கராயுதமும் வியக்கும் வண்ணம் விரைந்து சென்று அசுரப்படைகள் அனைத்தையும் உடல்வேறு, தலைவேறு, கால்கள்வேறு, வேறாகச் சிதைத்தது. அவ்வசுரர் சேனைகள் செலுத்திய படைக்கலன்களையும் தொலைத்தது. அச்சக்கரப்படை ரதம், கஜம், குதிரை, காலாட்படை என்னும் நால்வகைப்படைகளையும் துணித்துப் போர்க்களத்தில் வெற்றியோடு உலவியது. இவ்வாறு சூரபன்மனுடைய நூறாயிம் வெள்ளஞ் சேனைகளையும் ஒரு முகூர்த்த

நேரத்திற்குள் அச்சக்கராயுதம் குமரக்கடவுளின் திருவார்த்தை யொன்றினால் அழித்தது போலத் தொலைத்தது.

தனது சேனைகள் முழுவதும் பட்டொழியக் கண்ட சூரன் மனமருட்சியடைந்தவனாய்ப் பின்வருமாறு சிந்தனை செய்யலானான்.

தனது கரத்தினில் கொண்ட வேலாயுதத்தை ஏவி இச்சேனைகளை அழித்தனனோ? சிவாஸ்திரம் விடுத்து அழியச் செய்தானோ? அன்றி, இப்படை முழுமையும் மாளக்கடவது என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லிக் கொன்றனனோ? இவன் எங்ஙனம் இப்படையனைத்தையுங் கொன்றான்?" இங்ஙனஞ் சிந்தனை செய்த பின்னர் சூரபன்மன் தேரிழந்து, வில்லிழந்து, வெற்றிபொருந்திய பெயரினையுமிழந்து, சேனைகளையிழந்து, பெரிய ஆபரணங்களையும் மகுடத்தையுமிழந்து, தமது அரசையிழந்த மன்னர்களைப் போல நின்றான். இவ்வண்ணம் அனைத்தையும் இழந்து நின்ற சூரபன்மன் மிகுந்த கோபம் பொருந்தியவனாய்த் தலையசைத்து, ஒரு சிறுவனின் வன்மை 'நன்று, நன்று' எனச்சிரித்துப் பிரம்மாஸ்திரத்தை முருகப்பெருமான் மீது செலுத்தினான். சூரபன்மன் விட்ட பிரம்மாஸ்திரம் அருகில் வரும் பொழுது குமரப் பெருமானின் திருக்கரத்தமைந்த வேலாயுதம் அதனை விழுங்கி விட்டது.

பிரம்மாஸ்திரம் வலியிழந்தது கண்ட சூரன் மேலும் சினங்கொண்டு நாராயணாஸ்திரத்தை ஏவினான். அதனையும் வேலாயுதம் உண்டு விட்டது. அதன் பின்னர் சூரபன்மன் பசுபதியின் படையை (பாசுபதாஸ்திரம்) விடுவனேல் அதைத் தடைசெய்ய வல்லாரும் உளரோ என்றெண்ணி அப்படையைப் பூசனை செய்து விடுத்தான். சிறந்ததான வெவ்விய அப்படை திருநடம்புரிகின்ற சூலபாணிகள் பலர் எனப் பல்லுருவங்கொண்டு எல்லா

இடங்களிலும் நெருங்கி, ஆரவாரித்துத் திரண்ட தழலைச் சொரிந்து கொண்டு விரைந்து சென்றது. திக்குயானைகள் நடுங்கவும் பூமி பிளக்கவும், மேகக்கூட்டங்கள் இடிகளைச் சிதறவும், சூரிய சந்திரர்கள் சுழலவும் வருகின்ற அந்த அஸ்திரத்தின் கடுமையைக்கண்டு பூதர்களும் மற்றவர்களும் நடுங்கினர். சங்காரக் கடவுளின் பெயரினையுடைய ஆயுதமானது இவ்வாறு அனைத்தும் அழியுமாறு வருவது நோக்கிய குமரக்கடவுள், "இது எனது தந்தையின் படையாகுமென்று" எண்ணிக் கொடுத்தவன் வாங்கிக் கொள்வதைப் போலத் தமது ஒரு கரத்தை நீட்டி அவ்வாயுதத்தைப் பிடித்துக் கொண்டார். முருகப் பெருமானது இவ்வரிய செயலைக்கண்ட சூரன், "நான் எய்த படைக்கலன்கள் அனைத்தையும் எளிதிற்கவர்ந்து தான் அட்டமூர்த்தியாகிய சிவபிரானே என்னும் முறைமையைக் காட்டினான். என்னோடு போர்செய்ய இவனைத் தவிர வேறு யாருமில்லை. இவனோடு சமரிழைக்க என்னைத் தவிர வேறு ஒருவருமில்லை. இவ்வகையில் எனக்குச் சமமாகிய இவனது வில்வன்மையையும், வேற்படையின் ஆற்றலையும் கண்டேன். இனிமேல் இப்பாலகன் என்ன செய்யப் போகின்றான் என்பதையும் பார்க்கின்றேன்" என்று நினைத்து மௌனமாய் நின்றான்.

அவ்வாறு நின்ற சூரனை நோக்கிய கருணைக் கடலான குமரவேள் பின்வருமாறு கூறியருளினார்:- "இந்திரன் மகனைத் தேவர்களுடன் சிறையில் அடைத்தனை, மறையொழுக்கத்தை அழித்தனை. தூதுவன் ஒருவனை யாமனுப்பியும் அவன் கூறிய வார்த்தைகளை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆதலின் உன்னைக் கொல்வதற்குப் படையோடு இங்கு வந்தோம். உனது இலகூம் வெள்ளம் சேனையுமழிந்தன. தாரகனைக் கொன்ற வேல் இருந்தது. உன்னைக் கொல்வது என்பது அரியதொரு செயலல்ல. ஆயுதங்களையெல்லாமிழந்து தனித்து நிற்கும் உன்னைக்

கொல்லுதல் பழியாதும் என்று தருமத்தின் முறையால் தாமதிக்கின்றனம். இப்பொழுதேனும் தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விட்டு விட்டாயானால் உன்னுயிரை வாங்க மாட்டோம். மறுத்தாயானால் விரைந்து உன்னை அழிப்போம்.. உனது எண்ணம் என்ன?"

ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களும் உடைய வள்ளல் இவ்வாறு அருளிச்செய்ய, சூரபன்மன் பதிலேதும் கூறாமல் தன் மனத்தினில் இவ்வாறு எண்ணினான். "படைகளையிழந்து நான் தனியனாயினேன் என்ற காரணத்தால் தேவரைச் சிறைநீக்கம் செய் என்று இக்குமரன் கூற வல்லனாயினன். சிறுவன் ஆகையால் எனது அழிவற்ற தன்மையையும் ஆற்றலையும் அறிந்திலன். எல்லையற்ற நாட்கள் நின்று பெரும் போர் புரியினும், நான் வறிது நின்றிடினும், இவனது தந்தையளித்த மாயாவரம் பெற்ற என்னை, இவனால் கொல்ல இயலுமோ? ஆயினும், இவனை இப்பொழுது வெல்லுதல் அரியதாகையால் எனது நகரத்திற்குச் சென்று மீண்டும் பெரும் படைகளோடு நாளை வந்து போர்புரிவேன்". இவ்வாறு எண்ணிய சூரன் ஒரு மாயமந்திரத்தினால் மறைந்து மஹேந்திரபுரத்திலுள்ள தனது அரண்மனைக்குச் சென்றான். மறைந்து ஓடிய சூரனின் முயற்சியை குமரவேள் கண்டார். ஆயினும், தீயவன் ஒருக்கால் திருந்தி உய்யக்கூடுமோ என்ற பேரருளால், அவன்மீது வேலாயுதத்தைச் செலுத்தி உயிரைக் கொல்ல எண்ணவில்லை.

சூரபன்மனால் தொலைந்த பூதப்படைகளும் மயங்கிய வீரர்களும் எழுந்து ஒருங்குகூடி முருகப்பெருமானைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். சூரனது நகரத்தை இப்பொழுதே அழிப்போம் என்று மதிப்புறத்தை அடைந்தனர். எதிர்த்துத் தாக்கிய அதிகோரன் என்பவனை அவனது சேனைகளோடு அழித்து, நகரினுள் புகுந்து பல மாளிகைகளைப் பறித்தெறிந்தனர். பின்னும் முருகப்பெருமானைப் பிரிந்து

தியவனுரில் செல்லுதல் தகாது என்று நினைத்து ஆறுமுகப் பெருமானையடைந்து வணங்கி நின்றனர். முருகப் பெருமான் அவர்கட்கருள்புரிந்து படைகளோடு பாசறை புகுந்து, புரந்தரனாதி தேவர்கள் போற்ற அரியணையில் வீற்றிருந்தார். இதற்குள் சூரியனும் அஸ்தமனமாயினான்.

போர்க்களத்தினின்றும் மாயமாய் மறைந்து வந்த சூரபன்மன் பதுமகோமளை இருக்குமிடம் சென்றான். எவருடனும் ஏதும் பேசாது போரின் தந்திரங்களைப் பற்றியே — எண்ணியிருந்தான். நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் ஒற்றர் மூலமறிந்த பானுகோபன் பெருந்துயரடைந்து தந்தையிடம் சென்று வணங்கி, "தந்தையே! நேற்று யான் பெரும் போரியற்றி, மோகப்படை கொண்டு பகைவர் அறிவையும் வலியையும் மாற்றியும், முருகன் விட்ட அமோகப்படையால் என்படை வலிகுன்றி மீண்டது. இது என்ன வெற்றி என்று யானும் திரும்பிவந்தேன். உள்ளம் வெந்து உன்னுடன் ஏதும் உரைத்திலேன். சூரியன் உதித்ததும் போர்மேற்சென்று வெற்றி கொள்ள நினைத்திருந்தேன். ஐயனாகிய நீ யாரையும் வினவாமல் போருக்கெழுந்தது முறையோ? சிறியர் தம்மை நீ வெற்றி கொண்டனையேனும் அது உனக்குப் புகழாகுமோ? நாளை நான் போர்புரிந்து யாவரையும் வெற்றிகொண்டு மீள்வேன். எனக்கு விடைதர வேண்டும்" என்று வேண்டி நின்றான். சூரன் மகிழ்ந்து "மைந்தனே! அறுமுகனை வெற்றிகொள்ள என்னையன்றி வேறெவராலும் முடியாது. நீ நாளைக்குப் போர்க்களத்திற்குச் சென்று வீரவாகுவோடு போர்புரிந்து, அவனை வென்று மீள்வாய்" எனக்கூறி சேனைகளுடனும் போருக்குச் செல்ல ஆணை தந்தான். தந்தையின் உத்தரவு பெற்ற பானுகோபன், பூதர்களால் சிதைக்கப் பெற்ற மதிற்புறத்தை அசுரத்தச்சனைக் கொண்டு தொன்மை போலாக்கி, மாகாயன் என்னும் அவுணனைப் பதினாயிரம் வெள்ளம் சேனையோடு காவலுக்கனுப்பித் தனது மாளிகையை அடைந்தான்.

3. மூன்றாம் நாள் போர் - பானுகோபன் மாயமும் வீரவாகுவின் சபதமும்

மூன்றாம் நாள் காலையில் சூரியன் உதயமானதும் பானுகோபன் எழுந்து காலைக்கடன்களை ஆற்றி, முதல் நாள் போரில் தானடைந்த சிறுமையை எண்ணி வருந்தித், தன் தந்தையின் அன்னையாகிய மாயையை மனத்தினில் எண்ணிப் போற்றினான். மாயையும் அவன் முன் வந்து யாது வேண்டுமென வினவ, "முன்னை என்னைப் போரில் வெற்றிகொண்ட வீரவாகுவை இன்று நானழித்திட வல்ல ஓர் ஆயுதத்தைக் கொடுப்பாய்" என வேண்டினான். மாயையும் ஒரு மாயாஸ்திரத்தை உண்டாக்கி அவனிடம் கொடுத்து "இதனை விடுவாயாயின் வீரவாகுவையும் மற்றவர்களையும் அறிவழித்து, இன்றைய போரில் உனக்கு வெற்றியை அளிக்கும்" என்று கூறிச் சென்றான். பின்னர் பானுகோபன் அப்படையுடன் போர்க்கோலங் கொண்டு, வாயுப்படை முதலான தெய்வப்படைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு, சேனை வெள்ளம் சூழப் போர்க்களமடைந்தான். ஆயிரம் குதிரைமுகங்கொண்ட தூதுவனொருவனை வீரவாகுவிடம் அனுப்பித் தான் போருக்கு வந்துள்ள செய்தியை அறிவித்தான். வீரவாகுவும் வந்த போரினையேற்றுத் தூதுவனை அனுப்பிவிட்டுச் சுற்றமும் சேனைத்தலைவர்களும் சூழ அறுமுகக் கடவுளையடைந்து வணங்கி நின்றார்.

எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளாகிய குமரவேள் நிகழ்ந்தவற்றையறிந்து, பானுகோபனை எதிர்த்துப் போர்செய்வாய், அவன் ஏதேனும் வஞ்சனை புரிந்திடின நமது வேற்படை வந்து அதனைப் போக்கும் எனக்கூறி விடையளித்தருளினார். வீரவாகுவும் தமது சேனைகளோடு போர்க்களஞ் சென்றார். அக்காலத்தில் அவுணர் சேனையும் பூதர் சேனையும் எதிர்த்துப் பலவகையான ஆயுதங்களால்

கைகளைத் துணித்தும், கரங்களைத் துணித்தும், தலைகளையறுத்தும் இவ்வாறாகப் போர்புரிந்தன. இலகூம் வீரர்களும் வீரவாகுவின் இளையவர்களான எண்மரும் வில்லை வளைத்துக் கொடிய கணைமாரி பொழிந்து அவுணர் சேனையாகிய கடலைக் கலக்கினார்கள். அவர்களது வெற்றியைக் கண்ட பானுகோபன் வெகுண்டு நகைத்து, பூதசேனையின் இடையில் புகுவது கண்ட வீரவாகுவும் இளையவர்களும் அவனை எதிர்த்துப் பலவிதங்களால் போர் செய்தனர். வீரவாகுவின் மார்பில் புகும்படி பானுகோபன் ஆயிரம் கணைகளை ஏவ, வீரவாகு வெகுண்டு பதினாயிரங்கணைகளை ஏவி, பானுகோபனின் இரத்தையும் குதிரைகளையுமழித்தார். பானுகோபன் வேறொரு தேரிலேறி வருணன்படை, கருடன்படை முதலிய வலிய தெய்வப்படைகளை வீரவாகுவின்மீது செலுத்த, வீரவாகு நந்திதேவரின் படையை ஏவி அவ்வாயுதங்களை அழித்தார். பின்னர் இயமன்படை, பிரமன்படை முதலியவைகளும் நந்திதேவர் படையின் முன்பு வலியிழந்தன. பானுகோபன் நாராயணாஸ்திரத்தைச் செலுத்த, வீரவாகு வீரபத்திரர் கணையினை ஏவ, நாராயணாஸ்திரம் நடுங்கி ஓடியது. அதன்பின் பானுகோபன் செய்வதொன்றின்றி, சிவாஸ்திரத்தை எடுத்து அர்ச்சித்து விடுத்தான். வீரவாகுவும் அதற்கொப்பான சிவாஸ்திரத்தையே தாமும் ஏவினார். அப்படையிரண்டும் கடுஞ்சமரிழைத்து, சமமான வலிமையுடையனவாகையால், ஒன்றினை ஒன்று வெல்லற்கரியதாய்த் தம்மை விட்டவரிடத்திலேயே மீண்டும் சென்றன. இச்செய்தியை ஒற்றர்களால் அறிந்த சூரபன்மன் பெருந்துயரடைந்தான்.

தனது நால்வகைப் படைகளும் மாண்டதும், தான் விடுத்த சிவாஸ்திரம் திரும்பி வந்ததுமாகியவற்றைக் கண்ட பானுகோபன், இனியென்ன செய்வதென்று எண்ணி, ஒரு சூழ்ச்சியை மேற்கொண்டு மாயத்தால் அருவமாகி

ஆகாயத்தில் மறைந்து நின்றான். வஞ்சகன் அஞ்சி யோடினான் என்று பூதகணங்கள் ஆரவாரம் செய்தன. அப்பொழுது சூரியனும் அஸ்தமனமானான். வீரவாகுவும் மற்றவர்களும் இனி எதிர்த்துப் போர்புரிய ஒருவருமில்லை; எனவே, நாம் அறுமுகன் திருவடியைச் சென்றடைவதே தகுதி என முடிவு செய்தனர். அவர்களுடைய வார்த்தைகளை விண்ணிலிருந்தே கேட்ட பானுகோபன், அன்று காலையில் மாயை அளித்த மாயாஸ்திரத்தை எடுத்துப் பூசித்து, "பகைவர்கள் யாருமறியாது சென்று அவரது அறிவை மயக்கி, உயிரை வாங்கி அவர்களைக் கடலுள் இடக் கடவாய்" என்று கூறி விடுத்தான். அப்படை விரைந்து சென்று போர்க்களத்தையடைந்தது. அங்கிருந்த பூதகணங்கள், இலகூம் வீரர்கள், ஒன்பது வீரர்கள், படைத்தலைவர்கள் ஆகிய அனைவரையும் அறிவை மயக்கிக் கீழே வீழ்த்தியது. அவர்களுடைய உயிரைக் கவருவதற்கு ஆற்றலின்மையால் வருந்தி, அனைவரையும் கடுங்காற்றின் தன்மை கொண்டு விண்வழியாக எடுத்துச் சென்று, ஆறு சமுத்திரங்களைக் கடந்து சென்று ஏழாவதான நன்னீர்க் கடலிலிட்டு அகலாவண்ணம் அங்கேயே காவல் புரிந்தது.

பானுகோபன் பெருங்களிப்புடன் தந்தைபால் சென்று "எந்தையே! இன்றைய போரில் வீரவாகு உள்பட அனைவரையும் பெருஞ்சமரியற்றி வென்று, உயிரை வாங்கி உடல்களைக் கடலுள் இட்டு வந்துள்ளேன். நாளைய தினம் சென்று ஆறுமுகனையும் வென்று பிரம்ம விஷ்ணுக்களோடு இந்திரனையும் பற்றி வந்து இங்கு விடுப்பேன். சிறிதும் கவலை கொள்ளற்க" என்றுரைத்தனன். அம்மொழி கேட்ட சூரனின் மகிழ்ச்சியைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? மகனை அருகேயழைத்து மார்புறத் தழுவி, பெரியதொரு ஆசனத்திடையிட்டுச் சிறப்பு செய்து, "அன்று பல காலம் தவஞ்செய்யக் கொன்றாவேணியன் இவ்வரசுந் திருவும்

எனக்கு வழங்கினன் என்னும் வார்த்தைகளிருக்க, அவற்றை இன்று நீ தர யான் உன்னிடத்திலிருந்து பெற்றுக் கொண்டேன்'' என்று புகழ்ந்து மகனை அவனது இல்லத்திற்கே விடுத்தான்.

பானுகோபன் வஞ்சனையாக மாயாஸ்திரத்தினால் வீரர்களை மயக்கமடையச் செய்து நன்னீர்க் கடலில் இட்டதைத் தேவர்கள் கண்டார்கள். அவர்கள் ஓடிச் சென்று ஆறுமுகப்பெருமானிடம் தெரிவிக்கும் முன்னரே, நாரதமுனிவர் விரைந்து சென்று, பெருமானிடம் நிகழ்ந்தவையனைத்தையும் விண்ணப்பிக்க, அதனைச் செவிமடுத்தருளிய முருகன் தமது திருக்கரத்திலிருந்த வேலாயுதத்தினை நோக்கி, "நீ நன்னீர்க் கடலுக்குச் சென்று அங்கு மாயப்படையினால் கட்டுண்டு வையும் நம்மவர்களை எல்லாம் தெளிவுறச்செய்து, அப்படையின் வலிமையையழித்து இங்கு வருக'' எனப் பணித்து விடுத்தார். உடனே அவ்வெற்றிவேல் விரைந்தேகி நன்னீர்க்கடலை அடைந்தது. அக்கடலிடை வேற்படை புகுதலும் மாயப்படை அஞ்சி வீரர்களை விட்டுநீங்கித் தன் ஆற்றலிழந்து சென்றது. கடல் அரசன் வேற்படையை மும்முறை வணங்கி, "மாயப்படையைத் தடுக்கும் ஆற்றல் எனக்கின்மையால் வருந்தினேன், என் மீது சினங்கொள்ளற்க'' என்று வேண்டினான். வேற்படை அவனுக்கு அஞ்சாதே என அபயம் அளித்தது.

மாயப்படை நீங்கியதும் வீரர்கள் அனைவரும் இழந்த அறிவைப் பெற்றுத் தூக்கத்தினின்றும் எழுந்தவர்களைப் போல எழுந்து வேலை வணங்கி நின்றார்கள்.

ஆறுமுகப் பெருமான் ஒளி உடையவராய் இருப்பது போலவே வேலாயுதமும் எல்லையற்ற ஒளியையுடையது. கந்தவேள் ஆறு திருமுகங்கள் உடையவர். வேலிற்கும் ஆறு பட்டைகள் உண்டு. குமரக்கடவுள் சிவபெருமானின்

நெற்றிக்கண்ணினின்றும் தோன்றியது போலவே வேலாயுதமும் சிவபெருமானாலேயே உண்டாக்கப்பட்டது. முருகன் சிவனாரது சக்தியாவார். வேலாயுதம் சக்தியாயுதம் என்னும் பெயரைப் பெற்றது. “இவ்வித ஒற்றுமைகளால் வேலாயுதமாகிய பெருமானே! உன்னைக் கந்தப் பெருமானே எனக் கண்டு எங்களுடைய உள்ளக் கவலைகளையெல்லாம் நீத்தோம்” என வீரவாகுத்தேவர் வேற்படையைத் துதித்து நின்றார்.

அந்தமில் ஒளியின் சீரால்
அறுமுகம் படைத்த பண்பால்
எந்தைகண் நின்றும் வந்த
இயற்கையால் சத்தி யாம்பேர்
தந்திடும் பனுவல் பெற்ற
தன்மையால் தனிவேற் பெம்மான்
கந்தனே என்ன நினைனக்
கண்டுகக் கவலை நீத்தேம்.

வேற்படை, வீரர்களை நோக்கி, “இனி நாம் பெருமானிடம் செல்வோம் வாருங்கள்” எனக்கூறித் தான் முன்னரேகி பெருமானின் திருக்கரத்தமர்ந்தது.

பின்னால் சென்ற வீரர்களுள் வீரவாகுத்தேவர் மஹேந்திரபுரியைக் காணலும் கண்களில் தீப்பொறிகள் பரக்கப் பெருஞ்சினத்தினராகி இவ்வாறு கூறினார். “கொடிய போருக்காற்றாது அஞ்சிப்போய் விண்ணில் நின்று வஞ்சனைபுரிந்து நம்மை மாயத்தால் வென்று உயிருடன் இருந்த கள்வனாகிய பானுகோபனது உயிரைப் போக்கியன்றி ஐயனது திருவடிகளைத் தரிசிக்க யான் செல்லேன். மஹேந்திரபுரத்தை அழிப்பேன். சூரனின் மைந்தன் எதிர்த்து வருவானேயானால் அவனையும் கொல்வேன். அம்மாதிரி கொல்லவில்லையானால் அதற்குப்பிறகு உயிரோடு இருக்க விரும்பேன். யான்

பிறந்தவனுமல்லேன், என்னுடைய இந்த ஒப்பற்ற வில்லுடன் தீயில் விழுந்து இறப்பேன்".

வெஞ்சுமர்க் காற்றல் இன்றி வெருவிப்போய் விண்ணின் நின்று

வஞ்சனை புரிந்து நம்மை மாயத்தால் வென்றுமீண்டும் உஞ்சனன் இருந்த கள்வன் உயிர்குடித் தன்றி ஐயன் செஞ்சுரண் அதனைக் காணச் செல்லுவ தில்லை யானே.

நன்னகர் அழிப்பன் இன்று நண்ணலன் மதலை நேரின் அன்னவன் தனையும் யானே அடுவனால் அடுகிலேனேற் பின்னுயிர் வாழ்க்கை வேண்டேன் யான்பிறந் தேனும் அல்லேன்

என்னொரு சிலையும் யானும் எரியிடைப் புகுவ னென்றான்.

இங்ஙனம் வீரவாகுத்தேவர் சபதம் செய்ததும் மற்ற வீரர்கள் அனைவரும் வெற்றி கொள்ளாது எந்தை தாளினைக் காண்பதுண்டோ எனக்கூறி வீரவாகுத்தேவரின் பேச்சிற்கு உடன்பட்டனர். உடனே வீரன் துணைவர்களும் பூதர்களுஞ்சூழ மஹேந்திரபுரத்து - மேற்குவாயிலை அடைந்தார். அப்பொழுது அங்குக் காவலாக இருந்த புலிமுகன் என்னும் அசுரன் தனது நால்வகைப் படைகளுடன் வந்து எதிர்க்க, அப்படைகளையும் புலிமுகனையும் அழித்து, அந்நகரின் மதிலை வீழ்த்தினார். அவ்விடத்து முன்னின்ற கோபுரத்தை எடுத்தெறிந்து, உள்ளே நுழைந்து, அசுரர் வசிக்கும் மாளிகைகளை நாசமாக்கினார்கள். அச்சமயம் வீரவாகுத்தேவர் அக்கினியாஸ்திரத்தோடு வாயுவாஸ்திரத்தையும் சேர்த்து நீவிர் போய் இந்நகர் அழித்திடுவீர் என்று விரைந்து செலுத்தினார். அவ்வண்ணமே அப்படைகள் இரண்டும் சென்று நகரத்தை எரித்து வெற்றிடமாக்கின. சூரபன்மன் நிகழ்ந்ததை அறிந்து அத்தீயினை அணைக்க ஊழிக்காலத்து

மேகங்களை ஏவினான். சூரனின் ஆணைப்படி அம்மேகங்கள் சென்று ஒவ்வொரு திவலையும் யானையின் பருமனாகக் கொண்டு ஒரு கணம் பொழிய அந்நகரின் மேற்குத் திசையை எரித்த அனல் அவிந்தது. அஃதுணர்ந்த வீரவாகு நாரதமுனிவரின் சொற்படி புராதனமாகிய வடவாமுகாக்கினியின் அஸ்திரத்தைச் செலுத்தினார். அதுபோய் மேகங்களின் ஆற்றலை அழித்தது. அஃதறிந்த சூரன் கடுஞ்சினங் கொண்டு தானே பூதரையொழித்து வீரவாகுவைக் கொன்று வருவதாக எழுந்தான்.

4. மூன்றாம் நாள் இரவு யுத்தம் - இரணியன் மறைந்து ஓடுதல்

சூரபன்மன் தானே போருக்குச் செல்ல எண்ணியதை அறிந்தான் இரணியன் என்னும் மைந்தன். அவன் மூன்று சிரங்களையுடையவன். ஆயிரக்கணக்கான மறைகளை உணர்ந்தவன். நல்ல கேள்விச் செல்வம் உடையவன். தூய்மையான அறநெறியையும் அறிந்தவன். அசுரகுல மரபுக்கேற்ற வண்ணம் மாயத்தையும் வஞ்சனையையும் கற்றவன். கொடிய அசுரர்களுக்குள் வெற்றியும் பெற்றவன். இத்தகையோனான இரணியன் தன் தந்தையின் பாதங்களை வணங்கிப் பின்வருமாறு பகரலாயினான்.

“எந்தையே! நாம் தேவர்களைச் சிறையிட்டதால் உண்டானது பாவமேயன்றி வேறொரு பயனுமில்லை. அனைத்துமுணர்ந்த அரசே! இச்செய்கையால் நமது உயிர்போவது திண்ணம்; இந்தச் செல்வமும் அழியும். உலகிலுள்ள பல புவனங்களும் வணங்கிச் சிறப்பு செய்திடும் இத்தகைய வளத்தினை நீ யாரிடமிருந்து பெற்றாய். முன்னம் திருமால் முதலியோர்களை வென்றதும் நினைது பிற வெற்றிகளும் அனைத்தும் சிவபிரானது திருவருள் பலத்தாலன்றோ? நீ செய்த தவத்தினைக் கண்டு அளவில்லாத பேற்றினை வழங்கிய பெருமான், நீ செய்த

ஒரு குற்றத்தினை எண்ணி, நமது பெருஞ் செல்வத்தை அழிக்கத்திருவுள்ளங் கொள்வாராயின், அவரை வணங்கித் துதிப்பதையன்றிப் போர்புரிதலுங் கூடுமோ? ஏதேனும் ஒரு உதவியை ஒருவனுக்குச் செய்தவர்களின் மனம் வருந்தும்படி அவ்வுதவியைப் பெற்றவர்கள் செய்வாரேயானால் அந்த நன்றியே அவர்களுக்குக் கூற்றமாகிவிடும்”.

இவ்வாறு கூறிய இரணியன் ஆறுமுகப்பெருமானைத் தந்த சிவபிரானைப் பகைத்தவர்கள் அழிந்த செய்திகளையும், அப்பெருமானையடைந்து போற்றியவர்கள் உயர்ந்த வரலாறுகளையும் தொகுத்தும் விரித்தும் கூறி, முருகப்பெருமானுடைய வல்லபங்களையும் கூறினான். மற்றும் வீரவாகுவின் ஆற்றலுக்கு உடைந்து பானுகோபன் அடைந்த தோல்விகளையும் சுட்டிக் காட்டினான்.

மேலும் “கந்தப்பெருமான் விடுத்த வேலாயுதம் தாரகனை அழித்ததானால், கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்ததானால், நன்னீர்க்கடலில் மாயாஸ்திரம் விட்ட வீரர்களை மீட்டதானால், அந்தக் கூரிய வேற்படையைப் போற்றி செய்து, அதை ஏவிய குமரக்கடவுளை வணங்குவதையன்றிப் போர்புரிவோம் என்று கூறுவது அறிவுடையோர்களின் செயலாகுமோ” என்றான்.

தாரகற் செற்ற தென்றால் தடவரை பொடித்த தென்றால்
வார்புனர் கடலுள் உய்த்த வலியரை மீட்ட தென்றால்
கூருடைத் தனிவேல் போற்றிக் குமரன்தாள் பணிவ
தல்லால்

போரினைப் புரிதும் என்கை புலமையோர் கடன தாமோ.

“எனவே கருணாமூர்த்தியான குமரக்கடவுட்கு நம்மீது அதிக சினம் ஏற்படும் முன்னமே வானவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுவித்து, நமது சுற்றத்தவர்களும் நாமும் விரைந்து சென்று குமரனின் திருவடியையடைந்து, தீயெஞ்செய்தன பொறுத்தியெனப் பணிந்தோமானால்,

அப்பெருமான் அருள்செய்து மேலும் அளப்பிலா வரங்களை நல்கித் தமது சேனையோடு இவ்விடம் விட்டுச் செல்வர். யாமும் பிழைப்போம். இதுவே உறுதி" என்று இரணியன் கூறி முடித்தான்.

தன் மகன் கூறிய நல்லுரைகளைக் கேட்ட சூரன் கடுஞ்சினமுடையவனாய், "என்னை எதிர்த்து வந்த சிறுவன் ஒருவனின் ஆற்றலையும், தூதுவனின் வலிமையையும் என்முன் புகழ்ந்து கூறுகின்றாய். உனக்கு இவைகளைக் கூறியவர் யாவர்? அதை அறிந்தேனாயின் அவரது உயிரைப் போக்குவதன்றி, அவர் குலங்களையுமழித்திடுவேன். அசுரர் குலத்துப் பிறந்து உன் குலமுறை தவறிப் பேசும் நீ, மேலும் இங்கு ஏதேனும் கூறுவையேல் உன்னைக் கொல்வேன்" எனக் கொதிப்புடன் கூறினான்.

தந்தையின் சொற்களைக் கேட்ட தனயன், "இவன் மாய்வது சரதம், விதியின் வலியை மாற்றியவர் யாவர்?" என்று நினைந்து, "தந்தையே! சிறுவன் கூறியவற்றைப் பொறுத்து என்னைப் போருக்கனுப்புவாய்" என்றுகூறி விடைபெற்றுப் போர்க்களம் சென்றான். இரணியனது வருகையையும் திறலையும் நாரதர் வீரவாகுவிற்குக் கூறிச் சென்றார்.

பூதசைனியங்களும் அவுண்சைனியங்களும் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்துப் போரிட்டனர். வீரவாகு தனது பெரிய வில்லை வளைத்து அவுண்ச் சேனைகளை அழிப்பதைப் பார்த்த இரணியன் கோபத்தோடு ஆயிரம் அம்புகளை ஒருங்கே செலுத்தி, ஆயிரம் கோடி பூதர்களை இமைப் பொழுதில் கொன்றான். அது கண்ட பூதசேனைத் தலைவர்களுள் ஒருவனான நீலன் என்பவன் இரணியனை எதிர்த்துக் கொடும் போர்புரிய, இரணியன் அதற்காற்றாது மெலிந்து ஒரு மாயமந்திரத்தை ஜபஞ்செய்து தன்னைப்போல வேறொரு உருவத்தைத் தோற்றியும்,

பின்னர் பல உருவங்களைத் தோற்றுவித்தும் மாயப் போர் செய்தான். நீலன் தளர்ந்து நிற்கையில் வீரவாகு ஞானக்கணையை ஏவ, இரணியன் மாயமெல்லாம் தொலைந்து தனியே நின்றான். வீரவாகுவிற்கும் இரணியனுக்கும் நடைபெற்ற போரில் இரணியன் வலியிழந்து மெலிந்து தானிறப்பது உறுதி, தன் தந்தையும் ஏனையோரும் இறப்பதும் உறுதி என்று நிச்சயித்தான். போரில் இறக்கவிருக்கும் சூரபன்மனுக்கு ஈமக்கடன்களை யாரே செய்வார். புதல்வர்களைப் பெறுகின்றதும், அன்புடன் வளர்ப்பதும் தந்தை இறந்தவுடன் அவனது குலமுறைப்படி அந்திமச் சடங்குகளைச் செய்வதற்காகவே அல்லவா? எனவே தோற்றோடினேன் என்ற வசைமொழி எனக்கேற்படினும் தந்தைக்கு அந்திமக் கடன்களைச் செய்வதற்காக நான் உயிர்பிழைத்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணினான். ஒரு தெய்வ மந்திரத்தை உச்சரித்து மீனுவருவமாக மாறிக் கடலுள் சென்று மறைந்தான். பகைவன் தோற்றோடினான் என்று வீரவாகுவும் மற்றவர்களும் பாசறை சென்றடைந்தார்கள்.

5. நான்காம் நாள் போர் -

அக்கினிமுகன், மூவாயிரவர், தருமகோபன் வதம்

இரணியன் தோற்றோடி மீனுவருவங்கொண்டு கடலில் புக்கொளித்த செய்தியை ஒற்றராலறிந்து சூரபன்மன் பெரிதும் மனம் புழுங்கினான். சினம் பொங்கி ஏதும் உரையாதிருந்தபொழுது அவனது மற்றொரு மகனான அக்கினிமுகன் தந்தையைத் தேற்றி அவனிடம் விடை பெற்றுப் போருக்குப் புறப்பட்டான். இருபத்திநாலாயிரம் படைத்தலைவர்கள் அவுணச்சேனையோடு சூழ்ந்துவர, மாயையால் கொடுக்கப்பட்ட வில்லையேந்தி தேரின்மிசை வந்து போர்க்களம் அடைந்தான். அப்பொழுது அவனை எதிர்த்த வீரபுரந்தரர் வலியிழந்தது கண்டு, வீரவாகுவைத்

தவிர மற்ற ஏழு வீரர்களும் அக்கினிமுகன் முன் வந்து போர் ஏற்று அவன்மீது அம்பு மழையைப் பெய்தார்கள். அக்கினிமுகாசுரன் சினந்து அவ்வேழு வீரர்கள்மேல் சிவாஸ்திரத்தைச் செலுத்தினான். அவர்கள் அதனை சிவாஸ்திரம் என்றறியாது அக்கினியாஸ்திரம் என்று தவறாக எண்ணி, அதற்கு மாறாக வருணாஸ்திரத்தை விடவும், சிவப்படைக்கலம் அதனை விழுங்கி, ஏழு வீரர்களின் உயிரையும் போக்கி மீண்டது. பின்னர் வீரவாகுத்தேவர் வந்து அக்கினிமுகனை எதிர்த்துப் போர்புரிந்து அவன் மார்பைப் பிளக்க அவன் மூர்ச்சையானான். பின்னர் மூர்ச்சை தெளிந்து முன்னாளில் தான் பூசை செய்த காளியை நினைத்தான். காளியானவள் விரைந்து போர்க்களம் வந்து பூதப்படைகளையழித்துப் போர்புரிகையில் வீரவாகுத்தேவர் காளியை மார்பில் தம் கையினால் தாக்க, அவள் அவசமாயினாள். பின்னர் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து வீரவாகுவைப் புகழ்ந்துபேசிப் போர்க்களத்தை விட்டு நீங்கினாள். அதனைக் கண்ட அக்கினிமுகாசுரன் வீரவாகுவைக் கொல்லாது சூரபன்மனிடம் செல்லேன் என்று சபதம் செய்தான். இத்தகைய சபதமொழி கூறிய அக்கினிமுகன் நூறு பாணங்களை வீரவாகுவின்மீது செலுத்தி, ஆரவாரம் செய்தான். வீரவாகுவும் நூறு அம்புகளை ஏவி, அவன் விட்ட கணைகளைத் தடுத்தார்.

அடுத்து அக்கினிமுகன் நூறம்புகளை விடுத்து வீரவாகுவின் தேரை அழித்து வெற்றிச் சங்கு ஊதினான். வீரவாகு அவனது வில்லை ஒடித்தார். அசுரன் சினந்து வேறொரு வில்லையெடுத்து பிரம்மாஸ்திரத்தை வீரவாகுவின்மீது செலுத்தினான். வீரவாகுத்தேவர் வீரபத்திராஸ்த்திரத்தையெடுத்துப் பூசித்து அக்கினிமுகன்மீது செலுத்துதலும், அது பிரம்மாஸ்திரத்தின் வலிமையையழித்து அக்கினிமுகாசுரனைத் தாக்கி, அவனது உயிரைப் போக்கி, மின்னலைப்போல வீரவாகுவிடம்

திரும்பி வந்தது. அக்கினிமுகன் மாண்டதும் அவன் படைத்தலைவர்களாகிய இருபத்திநாலாயிரவரும் எதிர்த்துப் போரிட்டு வீரவாகுவினால் ஏவப்பட்ட அம்புகளாலும் மற்ற ஆயுதங்களாலும் இறந்தொழிந்தார்கள்.

இவ்வாறு அக்கினிமுகனும் படைத்தலைவரும் மற்ற அசுர சைனியங்களும் மாண்டொழிந்த பின்னர் இலக்சுமீ வீரர்களும் மற்றையோரும் வீரவாகுவை வந்து சூழ்ந்தனர். தன்னிளைய வீரருள் வீரபுரந்தரர் மட்டும் வருவது கண்டு, மற்ற எழுவரும் அக்கினிமுகனால் கொல்லப்பட்டனர் என்பதையறிந்து அவர்களுடைய உடல்களைக் கண்டு பெரிதும் கலங்கிச் சோர்ந்தார். பின்னர், இயமன் மீது சினங்கொண்டு, ஒரு அம்பினையெடுத்து, "ஆறுமுகக் கடவுளின் தம்பியான யான் எமனுக்கு எழுதி விடுத்தது, போர்க்களத்தில் நீ தம்பியர் எழுவரின் உயிரைக் கவருதல் முறையோ? விரைவில் அவர்களை விடுவாயாக" என்று தனது நகத்தினால் அந்த அம்பின் தலையில் எழுதி அதனைக் கூற்றுவனின் முன் செல்லுமாறு செலுத்தினார். அது இயமனை அடைந்ததும் அவன் அச்சங்கொண்டு அவ்வெழுவரின் உயிர்களும் தன்னுலகில் இல்லையென்றும், திருக்கயிலையில் உள்ளன என்பதும் உணர்ந்தான். உடன் திருக்கயிலை சென்று அங்கு ஒருபுறத்தில் போரில் இறந்த சில பூதகணங்கள் புடைசூழ, அரம்பையரின் பாடலைக் கேட்டிருந்த அவ்வெழுவரையும், மற்றவரையும் அழைத்து வந்து, வீரவாகுவின் முன் விட்டான். வீரவாகுவை நோக்கி, "இது என்னால் நிகழ்ந்ததன்று. என்மீது கோபங் கொள்ள வேண்டாம்" என்று வணங்கிக் கூறி, அவரிடம் விடைபெற்று இயமன் தனது உலகஞ் சென்றான்.

அக்கினிமுகன் மாண்ட செய்தியை அறிந்த சூரபன்மன் தரைமீது வீழ்ந்து புரண்டு துயரக்கடலுள் ஆழ்ந்து புலம்பினான். "கண்ணே! மணியே! கனல்மாழுகனே!

விண்ணேகிணையோ? செய்யாய், கரியாய், திருவே, சிறுவா, மெய்யாருயிரே, என்னை நீயும் மறந்தனையோ" என்று பலவாறாகப் புலம்பினான்.

அப்பொழுது சூரனின் மூவாயிரம் மைந்தர்கள் அவனைத் தேற்றி, விடைபெற்றுக் கொண்டு போருக்குச் சென்றனர். பூதகணங்களை அலைத்துப் பெரும்போர் புரிந்தனர். பூதர்கள் ஓடியும், இலக்சும் வீரர்களும் எதிர்த்து, விஜயன் என்னும் ஒருவனைத் தவிர மற்றையோர் அழிவெய்தினார்கள். பின்னர் விஜயன் கடும் போர்புரிந்து அம்மூவாயிரம் அவுணர்களுடைய சிரம், கரம், தாள் முதலிய அவயவங்களை வெட்டி வீழ்த்தியும், அவர்கள் இறவாது அத்துண்டங்கள் ஒன்று சேரப்பெற்று மீண்டும் எழுந்து போர் செய்தனர். ஒவ்வொரு முறையும் அவர்களைத் துணித்தபொழுது, அவர்கள் முன்போலவே உயிர்பெற்றெழுந்து எதிர்த்துப் போரிட்டனர். விஜயன் மதிகலங்கி வருந்தி செய்வதறியாது கண்ணீர் பெருக நின்று குமரக்கடவுளைத் துதித்தான். அவன் நிலையையறிந்த குமரவேள் அவன் முன்னர் தோன்றி, "அவர்களைத் தனித்தனிப் போரியற்றி வெல்லுதல் எவராலும் முடியாது. அவர்கள் அனைவரையும் வலிமையுடைய ஒரே படைக்கலத்தால் அழிக்க வேண்டும்" என்று கூறி, அவ்விடத்திலேயே வயிரவக்கணையை உண்டாக்கித் தந்தருளினார். விஜயனும் அவ்வாறே வயிரவக் கணையைச் செலுத்தி அம்மூவாயிரவரையும் ஒருங்கேயழித்தான். தூதுவர் மூலம் செய்தியறிந்த சூரன் அரியணையினின்றும் கீழே விழுந்து புலம்பினான். சூரியனும் அஸ்தமித்தான்.

மூவாயிரம் புதல்வர்கள் இறக்க அதனால் இடர்க்கடலில் ஆழ்ந்த சூரபன்மனைத் தருமகோபன் என்னும் அமைச்சன் அடிவணங்கி, பகைவரிடம் போர்செய்யும் களத்தில் யார் மாண்டாலும் வீரர்கள் துன்பம் அடைவரோ என்றும், இன்னும் பலவுங்கூறித் தேறுதல் செய்து அன்று இரவு

நடைபெற்ற போருக்குத் தானே சென்றான். திக்குயானைகளுள் ஒன்றான புண்டரீகம் என்னும் யானைமீது ஏறிச் சென்று போர் புரிந்தான். தனது சேனை முற்றும் மாளப் பெரிதும் சினந்து இலக்டும் வீரரையும் தொலைத்தான். பின்னர் வீரவாகுவால் துன்பமடைந்து வீழ்ந்தான். புண்டரீகம் என்னும் யானையும் தனித்துப் போர்புரிந்து வலியிழந்து நின்றது. பின்னர், தருமகோபன் வீரவாகுவால் கொல்லப்பட்டான். புண்டரீகம் என்னும் யானையும் வீரவாகுவை வணங்கித் தன்னிருப்பிடஞ் சென்றது. தனது அமைச்சனின் மரணத்தைக் கேட்ட சூரபன்மன் துன்பக்கடலுள் மூழ்கினான். அழுது புலம்பிப் பின் எழுதிய சித்திரப்பாவை போல மூர்ச்சையாகிக் கிடந்தான்.

6. ஐந்தாம் நாள் போர் - பானுகோபன் வதம்

ஐந்தாம் நாள் காலை சூரியன் உதயமானான். தூதுவர் சிலர் பானுகோபனையடைந்து சூரபன்மன் கவலையுற்றிருப்பதை உணர்த்தினார்கள். அக்கினிமுகன் முதலியோர் மரணமடைந்த செய்தியையும் தெரிவித்தார்கள். அவர் மொழி கேட்ட பானுகோபன் பெரிதும் துன்பமடைந்து தன் தந்தையிடம் சென்றான். அவனது பாதங்களில் விழுந்து வணங்கிப் பின்வருமாறு கூறலானான்.

"தந்தையே! எனது பேச்சைக் கேட்பாயாக. பாட்டி மாயை எனக்களித்த மாயைப் படையினால் பகைவரை மயங்கச் செய்து நன்னீர்க் கடலில் இட்டேன். அதனையறிந்த முருகன் வேற்படையை விடுத்து, மாயையைப் போக்கி, அவர்களை மீளச் செய்தான். அத்தகைய ஆறுமுகனை வெல்லுதல் கனவிலும்கூட இயலாத செயலாகும். அனைத்துமறிந்த உனக்கு நான் சொல்ல என்ன இருக்கிறது? அம்முருகனுடன் முன்னாள் செய்த போரில் சிலையினை இழந்து, மானமிழந்து, வரங்களும் பயன்படாது திரும்பி

வந்தனை. முருகவேள் இன்னும் உன்னிடம் கோபங் கொள்ளவில்லை. அவன் சினங்கொள்ளுமேயானால் அனைத்து அண்டங்களும் கூட அவனது சினத்தைத் தாங்க வல்லனவோ?

காட்டிலே எளிய விலங்குகளைக் கொல்பவர்கள் புதரினுள் இருக்கும் புலிக்கு இரையாவார்கள் என்று கூறும் கதைபோல, அளவற்ற காலம் தேவர்களை வருத்திய நாமும் முன்னாளிலிருந்த வலிமைகளழிந்து குமரனால் அழிந்தோம். அக்குமரனின் வல்லபத்தை என்னவென்று கூறுவோம். அவனேவிய தூதனை வெல்வதே அரிதான காரியமாக உள்ளது. மிகவும் நீண்ட காலமானாலும் முடியக் கூடியதான ஒரு செயலை இடைவிடாது முயற்சித்து முடித்தல் அறிவுடையோர் செய்கையேயாம். இவ்வாறின்றி உடல்வருந்தியும் தங்களால் முடியாத ஒரு காரியத்தை இது முடியுமெனக் கொண்டு முயற்சி செய்வது மூடர்களுடைய இயற்கையாம். மிக்க வலிமையுள்ள மைந்தர்களை இழந்தாய். நால்வகைப் படைகளும் குறைந்தன. நீயும் நானுமாகிய இருவர் மட்டுமே எஞ்சியுள்ளோம். உயர்வாக விளங்கிய நினது குலத்தையழிக்கக் கூற்றுவன் வந்திருத்தலையும் உணராது இன்னமும் பகையையே மேற்கொண்டுள்ளாய். மன்னவனே! போர்செய்தற்குத் தக்கவர் கிடைப்பின் மகிழ்பவன் நான். எனவே, இன்று நான் போருக்கு அஞ்சினேன் என்று எண்ண வேண்டாம். நீ இன்னமும் பலகாலம் உய்ந்திருப்பையோ என்ற ஆசையால் இவை உரைத்தேன்.

இனி ஒரு உறுதியான வார்த்தையைக் கூறுகின்றேன். (அஃதாவது) தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விட்டுவிடு. (அங்ஙனம் செய்யின்) ஆறுமுகன் நம்மிடத்தில் வைத்திருக்கின்ற கோபத்தை விட்டுத் திரும்பிச் சென்று விடுவான். அதற்குப் பின் அளவற்ற காலம் உனது பெருஞ்செல்வம் நிலைத்திருக்கும்.

உறுதி ஒன்றினி மொழிகுவன் பொன்னகர் உள்ளார்
 சிறைவி டுக்குதி நம்மிடைச் செற்றம் தகற்றி
 அறுமுகத்தவன் வந்துழி மீண்டிடும் அதற்பின்
 இறுதியில் பகல் நிலைக்குநின் பெருவளம் என்றான்.

பானுகோபன் உரைத்தவற்றைச் சூரன் கேட்டுத் தனது
 மணிமுடியசைத்துத் தோளும் மார்பும் குலுங்கிடச் சிரித்துப்
 பெருமூச்சு விட்டு, "நம்பி! உனது மந்திராலோசனை மிக
 நன்று" என்று கூறி மேலுங் கூறலாயினான். "மைந்தனே!
 இவ்வாறு நீ உரைத்தது என்னை? இன்று நான் எளியனாகித்
 தேவர்களைச் சிறை நீக்கஞ் செய்து விடுவேனானால்
 என்னை மன்னர்மன்னன் என்று யாரே மதிப்பர்?
 அதுமட்டுமன்றி எனக்கு அழியாத பழியும் வந்து விடும்.
 கூன், செவிடு, முடம், குருடு, ஊமை போன்ற குறைகள்
 உடம்போடு அழியும். ஆனால் மானம்போய் அத்துடன்
 வலிமையுமழிந்து உலகினில் வாழுகின்றவர்களின்
 வசையின் தன்மை எழுபிறப்பிலும் அகலுமோ? பிரமன்,
 திருமால் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் என் ஆணைப்படி
 நடக்குமாறு அரசியற்றலுற்றேன். மூவரின் முதல்வனான,
 முக்கண்மூர்த்தியான சிவபெருமானிடம் வரமும்
 பெற்றுள்ளேன். அங்ஙனமிருக்க வலியில்லாதார் போலத்
 தேவர்களைச் சிறைநீக்கம் செய்வேனோ?

அழகு, இளமை, ஆற்றல், கிடைத்தற்கரிய செல்வம்,
 வீரம், ஒப்பற்ற சுற்றம், உடல்வலிமை ஆகிய யாவையும்
 நிலையற்றனவன்றோ? புகழ் ஒன்றுமட்டுமல்லவோ
 நிலைத்து நிற்கவல்லது? என் உயிரை விட்டாலும்
 விடுவேனேயன்றி தேவர்களைச் சிறையினின்றும்
 விடமாட்டேன். பெரியோர்கள் இறக்க நேர்ந்தாலும்,
 துன்பமொன்று வந்துற்றாலும் தம்பால் தோன்றிய
 மானத்தைக் கைவிடமாட்டார்கள். இன்னுமோர்
 ஊழிக்காலம் இருக்கினும் இறப்பதல்லால் இப்புவியில்

இருப்பதுண்டோ? மின்னலொத்த வாழ்க்கையை வேண்டி, விண்ணவரையஞ்சி யான் இம்மன்னுயிர் சுமக்க மாட்டேன். மைந்தனே! நீ அச்சமுற்றாய் போலும். நின்மானிகைக்குச் சென்று தூங்கக் கடவாய். தொலையாவரம் பெற்றுள்ள நான் அழிவதில்லை. ஆதலின் என்பொருட்டு நீ இரங்கல் வேண்டாம். பகைவர்மீது போர் புரிய நான் செல்வேன்”.

இவ்வாறு சூரபன்மன் வெகுண்டுரைக்கப் பானுகோபன், “என் தந்தை உய்யும் வகை இல்லை போதும், நான் உரைத்ததொன்றையும் உணர்கிலன். விதியை யாரே வெல்லுவார்? அதற்கேற்ற வண்ணமே செய்வேன்” எனத்துணிந்தான். பின் தந்தையை வணங்கித் “தந்தையே! அறீவொரு சிறிதுமில்லாத எனது வார்த்தைகளைப் பொருட்படுத்த வேண்டாம்; அடியவன் மீது சினங்கொள்ள வேண்டாம். பிழை பொறுத்து யான் போருக்குச் செல்ல ஆணை தந்திடுவாய்” என்று கூறி நின்றான். சூரபன்மனும் கோபம் நீங்கி அவனுக்குப் போர்மேல் செல்ல விடையளித்தான்.

பானுகோபன் போர்க்கோலம் பூண்டு, படைகள் சூழச் சென்று பூதசைனியங்கள் நின்றவிடத்துக்குச் சென்றான். பூதப்படைகளும் அவுணப்படைகளும் எதிர்த்துக் கடுமையான போரைப் புரிந்தன. அவுணப்படைகளைப் பெரிதும் அழித்து வெற்றியடைந்து வரும் பூதப்படையினரைப் பார்த்துப் பெரிதுஞ்சினந்த பானுகோபன் எதிர்த்து வந்தான். அவனுடைய ஆற்றலைத் தாங்கமாட்டாது பூதப்படைகள் சிதறியோடலாயின. பூதர்கள் வலியிழந்து அழிவதையும் பானுகோபனின் திறலையுங்கண்ட வீரவாகுத்தேவர் அவனை எதிர்த்துப் போர் புரிந்தார். பானுகோபன் அளவிறந்த கணைகளை ஏவி வீரவாகுவின் வில்லையறுத்துக் கடுங்கோபங்கொண்டு பல தெய்வப் படைக்கலன்களை ஒன்றன் பின்னொன்றாகச்

செலுத்தினான். வீரவாகுத்தேவர் அவற்றை அவற்றுக்குரிய மாற்றுப் படைக்கலன்களால் அழித்தார்.

பானுகோபன் செய்வதறியாது திகைத்துப் பின் ஒரு மாயமந்திரத்தை விதிப்படி நினைத்துத் தேருடன் விண்ணில் மறைந்து வீரவாகுவின் முன்னும் பின்னும் பல பக்கங்களிலும் குறைக்காற்று போலத் திரிந்து கணைமழை சொரிந்தான். வீரவாகுவின் உடல் முழுமையும் ஊறுபட்டு ஆறுபோலக் குருதி ஓடியது. வீரவாகுவின் நிலைகண்டு தேவர்கள் துன்புற்றனர், பூதர்கள் தளர்ந்தனர், வீரவாகு மிகுந்த கோபமடைந்தார். முன்பு ஒரு முறை மாயத்தால் வென்றான். இன்றும் அவ்வாறு செய்யக்கருதினனோ என்று எண்ணி அவனை இன்றே கொல்வேன் என்று உறுதி பூண்டார். பானுகோபனது மாயத்தைத் தொலைக்க ஞானக்கணையினை எய்தார். அவ்வளவில் பானுகோபனின் மாயம் அழிந்து தேருடன் தனித்து நின்றான்.

பானுகோபன் தன்கண்முன் தெரிந்ததும், வீரவாகுத்தேவர், "வஞ்சகனே! இனி நீ எங்கே செல்வாய்? இப்பொழுதே உன்னைக் கொல்லவேன்?" எனக் கூறியவாறு தனது தேரோடு வானம் சென்றார். இருவரும் ஒருவர் மீது ஒருவர் பல்லாயிரக்கணக்கான கணைகளைச் சொரிந்து போர் புரிந்தனர். அவர்களுடைய தேர்கள் ஒரு கணப்பொழுதில் பல்லாயிரங் கோடி முறை சுழன்றன. அவர்கள் விடும் அம்புகள் அண்டப்பித்திகைகாறுஞ் சென்றன. இருவரும் ஒருவரையொருவர் நெருங்குவர், விலகிச் செல்வர், வீரவஞ்சினம் புகலுவர், இடம் வலமாகச்சுழன்று போர் செய்வர். இவ்வண்ணம் இருவரும் சமர்புரிந்த காலையில் வீரவாகு பானுகோபனின் மகுடத்தைக் கீழே தள்ளினார். சூரன் மகன் வீரவாகுவின் வில்லை அறுத்துக் கவசத்தையும் உடைத்தான். வீரவாகு அசுரனின் வில்லை உடைக்கவும், அவன் சினந்து முன்பு பிரம்மதேவன் தனக்களித்திருந்த

வேற்படையை "இவன் உயிரை வாங்குவாய்" எனக்கூறி விடுத்தான். அவ்வேற்படையை வீரவாகு ஆயிரங்கணைகளால் தடுத்தும் தடையைத்தகர்த்து அவ்வேற்படை வீரவாகுவை நெருங்கியபொழுது சிவபெருமான் கொடுத்த வாளாயுத்தால் அதனை வீரவாகு இரண்டு கூறுகளாக வெட்டி வீழ்த்தினார். உடனே பானுகோபன் ஒரு வாளினைக் கரத்தில்கொண்டு வீரவாகுவின் முன் சென்றிடலும், அவர் பல்லாயிரம் பகழிகளை உய்த்து அவன் மார்பைக் கிழித்திடக் குன்றினின்றும் விழும் அருவி போலக் குருதி வீழ்ந்தது. இவையொன்றையும் மதியாது மானமொன்றையே பெரிதாக மதித்து விரைந்தோடி வீரவாகுவின் வில்லை வாளினால் வெட்டினான். வீரரும் தனது வாளையெடுத்து வீசினார். 'எங்கே செல்வாய்' என்று சீறியவண்ணம் அவனை எதிர்த்தார். இருவரும் இயமனும், அக்கினியும் போலச் சமர் செய்தனர். ஒருவரையொருவர் வாளால் வெட்ட முயற்சி செய்வர்; அதனை விலக்கிப் போர் புரிவர்; சூறைக்காற்று போலச் சுழன்று சுற்றுவர். இவ்வண்ணமியற்றிய வாட்போரில் சூரன்மகன் தனது வாள்வித்தையின் வலிமையால் வீரவாகுவின் வாளை விலக்கி, அவரது தோளின்மீது தனது வாளை வீசினான். அவரது தோளிலிருந்து குருதி பாய்ந்தோட அதுகண்டு சூரன்மகன் ஏற்றம் எய்திட, அமரர்கள் வீரவாகு அசுரனிடம் இன்று தோற்றுவிடுவாரோ என அஞ்சியிரங்கினர்.

அப்பொழுது வீரவாகுத்தேவர் ஆறுமுகப்பெருமானது திருவடிகளைச் சிந்தித்தவண்ணம் தனது வாட்படையை வீசிப் பானுகோபனின் வலது தோளினைத் துணித்தார். பானுகோபன் வலதுகையோடு சென்ற வாளினைத் தனது இடக்கையால் பற்றியெடுத்துத் தணிவற்ற கோரத்துடன் போர் செய்ய, வீரவாகு அவனுடைய இடத்தோளையும் வெட்டினார். அப்பொழுது பானுகோபன் மாயாஸ்திரத்தைச்

செலுத்த எண்ணினான். அதற்குள்ளாக வீரவாகு அவனது தலையையும் வெட்டினார், பானுகோபன் இறந்தான் என்று அவனுயிரை இயமன் கொண்டு சென்றான். சூரனது அதிவீரனான மைந்தன் இறந்தது கண்டு தேவர்களும் முனிவர்களும் ஆடிப்பாடி ஆரவாரித்து வீரவாகுவைப் புகழ்ந்தார்கள்.

வீரவாகுத்தேவர் தம் துணைவர்களை நோக்கி மாயையால் நம்மை அலைத்த பானுகோபனைக் கொன்றுவிட்டோம். நமது சபதமும் நிறைவேறியது. இனி நாம் சென்று கந்தப்பெருமானை வணங்குவோம். அப்பெருமானருள் பெறுவோம்'' எனக் கூறினார். துணைவர்களும் "தக்கதே இது" எனக் கூற வீரவாகுத்தேவர் துணைவர்கள், பூதப்படையினர் ஆகிய அனைவருடனுஞ் சென்று முருகப்பெருமானின் ஒளி வீசும் பாசறையைடைந்து பேரன்புடன் பலமுறை வணங்கி நின்றார். சண்முகப்பெருமான் வீரவாகுவைப் பார்த்து, "நீ சூரன்மகனோடு போர் செய்து வருந்தி அவனை வென்றனையாகலின் மகிழ்ந்தோம்; உனக்கு வேண்டுவதை உவிரைந்து கேட்பாய், அதனைத் தருகின்றோம்" என்று சேகூறியருளினார்.

பல் "ஐயனே! நின்னையன்றி யான் செய்த செயல் புரிந் துமில்லையாயினும் அடியேனுக்கு ஒன்று அருள பல்ல ண்டும்." என்று கூறி மேலும் கூறினார். "குபேரனுடைய அம்புக ளையையும் அடைய விரும்பேன். இந்திரனது அரகைக் ஒருவரை நங்கூடக் கருதேன். பிரம்மன் திருமால் வீரவஞ்சி னுடைய பதவிகளையும் ஒரு பொருளாக செய்வர். இ டேன், அடியவன் நின் திருவடிகளில் என்றும் வீரவாகு ப அன்பையே வேண்டுகின்றேன். அந்த நல்லவரம் சூரன் மக ன்பத்தை விட அரியதொன்றாகும். அதனைத் தவஞ் உடைத்த ன்றவர்களும் அடைகிலர். எளியேன் கடைத்தேறும் அவன்

வண்ணம் அவ்வரத்தினையே அடியேற்கு அருள் வேண்டும்." இவ்வாறு வேண்டி நின்ற வீரவாகுவுக்கு "உனக்கு அப்பேரருளைப் புரிந்தோம்" என்றார் முருகவேள்.

கோல நீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையுங் குறியேன்
மேலை இந்திரன் அரசினைக் கனவிலும் வெஃகேன்
மால யன்பெறு பதத்தையும் பொருளென மதியேன்
சால நிற்பதத் தன்பையே வேண்டுவன் தமிழேன்.

அந்த நல்வரம் முத்தியின் அரியதொன் றதனைச்
சிந்தை செய்திடு தவத்தரும் பெறுகிலர் சிறியேன்
உய்ந்தி டும்வகை அருள்செய வேண்டுமென் றுரைப்ப
எந்தை கந்தவேள் உனக்கது புரிந்தனம் என்றான்.

யாவார்க்கும் மேலோனாகிய சிவபிரானது குமாரன்,
வீரவாகுவுக்குப் பேரருள் புரிந்து பின்னர் மற்றைய
துணைவர்கள் பூதர்கட்கும் அருள்புரிந்து அவரவரிருக்கை
செல்ல விடையளித்துத் தன் பாசறையில் இனிது
எழுந்தருளியிருந்தார்.

இஃதிவ்வாறாக, வீரமஹேந்திரபுரியிலே சூரபன்மாவிடம்
ஒற்றர்கள் சிலர் விரைந்து சென்று பாணுகோபன்
மாண்டசெய்தியைத் துயரத்துடனும் அச்சத்துடனும் கூறினர்.
அச்செய்தியைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் துயரக்கடலுள்
மூழ்கினவனாக 'ஓ' வென்றலறிக் கீழே விழுந்து புரண்டு,
பெருமூச்சு விட்டவனாயினான். உடல் தளர்ந்து வாட,
கண்கள் சோர்வடைய, உயிர் ஊசலாட, இறந்தவரைப் போல
வீழ்ந்த சூரபன்மன் ஒருவாறு மயக்கம் நீங்கி எழுந்து
இவ்வாறு புலம்பலானான்.

"மைந்தனே! மதகளிறே, என் சிந்தை தெவிட்டாத
தெள்ளமுதே, என் தந்தை போன்றவனே, தந்தைக்குத் தந்தை
இல்லான் உன்னைக் கொன்றானோ, இதற்காகவோ உன்னை
வளர்த்தேன். அழகிய பிள்ளைகள் அனேகர் இறந்தார்கள்.

அவர்கள் இறந்தபோதிலும் நீ துணையாக இருக்கிறாய் என்று எண்ணியிருந்தேனே, என்னைத் தனியாக விட்டுவிட்டு என் அப்பனே! நீயுஞ் சென்றனையே. இனிநான் பிழைக்குமாறும் உள்ளதோ? தேவர்களைச் சிறைநீக்கஞ் செய்தால் நமக்கு உய்வு உண்டாகும் என்ற உனது மொழியை இகழ்ந்து உன்னைத் தோற்றேனே. இனி அதனை எண்ணுவதால் என்ன பலன்? எப்படிப் பட்டவராயினும் அவரவர் செய்த வினைக் கேற்றபடி யல்லவோ நடைபெறுகின்றது?" மேலும் சூரன் பாணுகோபனது இளமைச் செயல்களையும் வீரத்தையும் எண்ணியெண்ணி இரங்கினான். அதற்குள் சில தூதுவர்கள் மைந்தனது உடலைக் கொண்டுவந்து சூரன் முன்வைத்துப் புலம்பினார்கள். உடலைப் பார்த்த சூரனின் துயரம் அதிகமாகியது. ஒவ்வொரு அவயவமாக எடுத்துத் தொட்டுப் பார்த்துப் புலம்பினான். மைந்தனது தலை, கைகள், மாற்பு ஆகியவற்றைப் பொருத்திப் பார்த்து அழுவான், விழுவான், சோருவான், மிகப்பெருமூச்சு விட்டு ஏங்குவானாயினான்.

மைந்தனிறந்ததையும், சூரன் அழுது அரற்றுவதையும் மறிந்த பதுமகோமளை துன்பமுற்றவளாய்க் கண்களில் குருதி நீர் பெருக, வயிற்றிலடித்துக் கொண்டு இறந்துவிட்ட மகனைக் காண்பேனென்று ஓடிவந்தாள். சூரனின் மனைவியாகிய பதுமகோமளையின் துயரத்தைக் கண்டு அரண்மனையிலிருந்த மற்ற பெண்களும் ஒன்று கூடி அழுதார்கள், பதுமகோமளை மகனின் உடல் மீது விழுந்து மயங்கினாள். பின்னர் தெளிந்து கதறினாள், இடிவிழுந்த நாகம்போலக் கீழேவிழுந்து புரண்டு அழுதாள்.

"என்மகனே! நீ எதனால் இறந்தாய்? நான் செய்த பாவத்தினாலா, விண்ணவர் கூறிய சாபத்தாலா, மும்மூர்த்திகளின் கோபத்தாலோ அல்லது வேறு எவ்வகையாலாவதா என்பதை என்னால் அறிய முடியவில்லையே. உன்னை இழந்தேன். துன்பத் தீயால் வாடினேன்." மேலும் அவனது வீரச்செயல்களையும்

நினைவு கூர்ந்து அழுது அரற்றி, “நொந்து கிடக்கும் தேவர்களுக்கு மிகவும் துன்பஞ் செய்தல் நல்லதல்ல என்று உன் தந்தைக்கு நானுங் கூறினேன். என் அப்பனே! அவன் அதை உணராமையினால் உன்னைத் தோற்றேன். இனி என் மன்னவனும் உயிர் பிழைப்பானோ?” இவ்வாறு புலம்பி அழலும், அருகில் நின்ற மற்ற பெண்களும் சுற்றத்தினரும் கன்றிணையிழந்த தலையிற்றுப் பசுவைப் போலக் கதறினார்கள். வீரமஹேந்திரம் என்னுமந்த அழகிய தொன்னகரம் அன்றைய தினம் வெற்றியில்லாது பெருந் துன்பத்திலாழ்ந்தது.

அப்பொழுது சூரபன்மன் துன்பம் நீங்கினவனாய், பதுமகோமளை முதலியோர்களையெல்லாம் தத்தம் இருப்பிடஞ் செல்லுமாறு செலுத்தி, மிக விரைவில் சீற்றங்கொண்டு தன்னருகில் தொழுது நின்ற அசுரர்களைப் பார்த்து இவ்வாறு கூறினான்;- “எனது பகைவர்களை யெல்லாம் விரைந்து கொன்று அவர்களிரத்தத்தைச் சிதறி ஒரு யாகஞ் செய்து இறந்துபட்ட என் மைந்தனை உயிர்பெறச் செய்வேன். ஆகவே இவனுடைய உடலை வேறோரிடத்தில் வைத்துப் பாதுகாப்பீர்களாக.” இவ்வாறு சூரன் சினந்துரைத்தவண்ணம் தானவர்கள் பானுகோபன் உடலைப் பாதுகாத்திருந்தார்கள். சூரபன்மன் தூதுவர்களிற் சிலரை விளித்து “ஆசுரம் என்னும் நகரில் அரசுபுரியும் என் தம்பி சிங்கமுகனை விரைவாக அழைத்துக்கொண்டு வருவீராக” என்று கட்டளையிட்டான்.

7. ஆறாம் நாள் போர்—சிங்கமுகாசுரன் வதம்

சூரன் அனுப்பிய தூதுவர்கள் ஆசுரபுரஞ் சென்று சிங்கமுகாசுரனைக்கண்டு “நின்னைச் சூரபன்மன் அழைத்தனன், விரைவாக வருவாயாக” எனக்கூறி மேலும் நிகழ்ந்தவை அனைத்தையுங் கூறினார்கள். சிங்கமுகன்

கோபமும், மானமும், துன்பமும் உடலைப் பிளக்க உடனே புறப்பட்டு ஒரு பெரிய தேரிலேறி விண்வழியாக வீரமஹேந்திரம் வந்தடைந்தான். அவனது நான்கு வகையான படைகளும் திரண்டு வந்து சேர்ந்தன. சிங்கமுகன் சூரனைச் சென்று கண்டு வணங்க, அவனைத் தழுவிச் சூரன் முருகன் போர்மேல் வந்தது முதல் பாணுகோபன் வதை ஈறாக அனைத்துச் செய்திகளையும் கூறினான். அவற்றையெல்லாங் கேட்ட சிங்கமுகன் மனத்தினில் துன்பமுண்டாகத் தன் முன்னவனாகிய சூரபன்மனின் சேவடிகளை வணங்கி நின்று இவ்வாறு கூறினான்.

“ஐயனே! மூலமும் முடிவுமில்லாத இறைவனைப் பாலனென்று நினைத்தனை. இப்பொழுது துன்ப மனுபவிக்கின்றனை. என்னுடைய வார்த்தை உனக்கு விஷமாக ஆயிற்று. விதியை யாரே வெல்லும் தன்மையினார்? இனிப் பேசிப் பயனில்லை. எனவே நான் இன்று போர் மேல் சென்று பகைவரைக் கூட்டமாகத் துடைத்து விழுங்கிவிடுகின்றேன், போரில் கந்தனை வெல்லப் பெறுவேனானால் மீண்டு வந்து உன்னைக் காண்பேன். அது நடவாமற் போனால் அனைவரும் இறப்பது திண்ணம், பின் உனது மனதுக்குத் தோன்றியதைச் செய்வாயாக.” சூரனின் இளையோனான சிங்கமுகன் இவ்வண்ணமுரைத்து மேலும் ஒரு கணநேரங்கூட அங்கு நில்லாது தன்னிடஞ் சென்று ஆடைகள் அணிந்து புது ஆபரணங்கள் அணிந்து போர்க்கோலம் பூண்டான். ஒப்பற்ற ஆயிரம் மலைகளின் சிகரங்களின் உச்சிகள் தோறும் இளஞ்சந்திரர்கள் உதித்தது போன்று தனது ஆயிரம் நெற்றிகளிலும் திருநீறு தரித்துப் புனிதனானான். பின்னர் பரமேஸ்வரன் அளித்த ஆயுதங்கள், தாயான மாயை நல்கிய ஆயுதங்கள், மற்றும் பல தெய்வப் படைக்கலன்கள் ஆகியவற்றையுந் தாங்கி, வில், அம்பரூத்தூணி

ஆகியவற்றுடன் பத்துநூறாயிரம் குதிரைகள் பூட்டிய அழகிய தேரிலேறி யுத்தகளம் சென்றான். நூறாயிரம் வெள்ளஞ் சதுரங்க சேனைகள் சூழப் பல்லாயிரக் கணக்கான சேமத்தேர்கள், வில்கள் உடன்வர, சேனைத் தலைவர்களும் மைந்தர்கள் நூற்றுவரும் புடைசூழச் சிங்கமுகன் வந்தது கண்ட தேவர்கள் அச்சத்தால் நடுநடுங்கி முருகப்பெருமானை அடைந்தார்கள்.

“ஐயனே! சூரனின் இளவல் சிங்கமுகன் ஆயிரஞ் சிங்கமுகங்களும் இரண்டாயிரங் கரங்களும் உடையவன். ஆயிரம் யோசனை உயரமான சரீரத்தை உடையவன். பல அண்டங்களை வென்றவன்” என்று கூறி மேலும் அவனது வீரச் செயல்கள் பலவற்றையுங் கூறி, அவனைக் கொன்று தங்களைக் காக்க வேண்டுமென்று முருகப்பெருமானிடம் தேவர்கள் விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். குமரன் அவர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் குறுநகை பூண்டு போருக்குப் புறப்பட எண்ணி வாயுவென்னும் தேவனைத் தமது தேரினைக் கொண்டுவருமாறு பணித்தார். அப்பொழுது வீரவாகுத்தேவர் அண்ணல் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கித் தன்னைப் போருக்கனுப்புமாறு வேண்டினார். கந்தவேளும் அவ்வாறே செய்க என்று ஆணைதந்தருள, வீரவாகு தன் தம்பியர் எண்மருடனும், இலக்சும் வீரர்களுடனும், சேனாபதிகளுடனும், ஓராயிரம் வெள்ளம் பூதசேனியங்களுடனும் போர்க்களஞ் சென்றடைந்தார்.

பூதசேனைகளும் அவுண சேனைகளும் பெருஞ்சமர் புரிந்தன. இவ்வாறு போர் புரிகையில் சிங்கமுகாசுரனின் படைவீரர்கள் முன்னேறிப் போரிட்டமையால் பூதப் படையினர் ஓடத் தொடங்கினார்கள். அது கண்ட சிங்கன் என்னும் பூதவீரன் எதிர்த்துச் சென்றான். அவனை எதிர்த்துப் பெரும்போரிட்ட தசமுகன் என்னும் அவுண வீரன்

மாண்டான். அதனால் அசுரப்படைகள் அனைத்தும் ஒருமுகமாகத் திரண்டு வருதலும், இலக்சும் வீரர்களுள் ஒருவனாகிய அனகன் என்பவன் அவுணப் படைகளைச் சாடிச் சிதறியோடுமாறு செய்தான். துன்முகன் என்னும் அவுணப் படைத்தலைவன் கோபங்கொண்டு மாயப்போர் செய்து வீரவாகுவினால் மாயமொழிந்து துரத்தப்பட்டு ஓடினான். அவற்றையெல்லாங் கண்ட சிங்கமுகாசுரன் "நமது படைகள் சிதறியோடுகின்றன" என்று கருதிப் பூதப்படைகளை முடிப்பேன்" என்று முன்னே வந்தான்.

சிங்கமுகாசுரனைக் கண்ட பூதப்படையினர் அளவிறந்த மலைகளையும் மரங்களையும் எறிந்து போர் செய்தனர். மேலும் சூலம், தண்டு, ஈட்டி, முதலியவைகளையும் சிங்கமுகன் மீது எறிந்து பூதர்கள் போர் செய்தனர். சிங்கமுகாசுரன் அவைகளையெல்லாம் தீயுங் காற்று முண்டாகும் வண்ணம் ஒரு பெருமூச்சுவிட்டுப் பயனற்றவையாக்கினான். அவன் செயலைக் கண்ட பூதர்கள் இனி இவனோடு என்ன பெரும் போர் நாம் செய்யப்போகின்றோம், இவன் அசுரர் அனைவரிலும் சிறந்தவன் போலும் என்றார்கள். ஆயினும் மேலும் கோபத்துடன் போர் செய்தார்கள். பூதர்களால் எடுத்தெறியப்பட்டுச் சென்ற மலைகள்எல்லாம் சிங்கமுகனுடைய உடலிற்பட்டு மலையின் மீது பருத்திப் பொதி விழுந்தாற்போல் எவ்விதமான ஊறுஞ் செய்யாது கீழே விழுந்தன. பூதர்கள் கலக்கமுறத் தேவர்கள் ஏக்கமுற்றார்கள்.

போர் செய்யும் பூதர்களை வருத்துவதற்குச் சிங்கமுகன் தேரிலிருந்து குதித்து ஆலஹாலம் சென்றாற்போல அவர்களோடு போர்புரியச் சென்றான். சிலபூதர்களை வாரிப் பூமியிலடிப்பான்; சிலபூதர்களை வாரி விண்ணோருலகத்தில் எறிவான்; சிலரைப் பிடித்துச் சூரியனின் தேரின்மீது

அடிப்பான்; சிலரைக் கடலில் எறிவான்; சிலபூதர்களைப் பிடித்து அவர்களுடைய பிளந்தவாயில் குத்துவான்; சிலரைக் கூட்டமாக வாரிச் சுற்றுவான்; சிலரை அண்டச்சுவரில் அடிப்பான்; சிலரைச் சத்தியவுலகுக்கும் சிலரை இயமனது உலகுக்கும், சிலரை இந்திரன் உலகுக்கும் செல்லுமாறு எறிவான். சிலபூதர்களை எட்டுத்திக்குகளிலும் சென்று விழுமாறு எடுத்தெறிவான்; பலரை அக்கினியின் திசையிலும், பலரை வாயுமண்டலத்திலும், பலரை உலக முழுவதிலும் உள்ள எல்லா இடங்களிலும் செல்லுமாறு வாரி எறிவான்.

சில பூதர்களை மிதித்துக் கொல்லுவான்; சிலரைக் காலினாலுதைத்து மேலே தூக்கியெறிந்து கொல்லுவான்; சிலரைச் சிதைத்தும் சிலரை இடித்தும் கொல்லுவான். சிலபூதர்களின் தலையைப் பிளப்பான்; சிலர் தலையை கைவிரலால் தட்டித் தள்ளுவான்; சிலரின் தலைகளை அடியோடு கிள்ளுவான்; சிலர் தலைகளை அறுப்பான், இவ்வசுரன் ஒரு கணத்தில் சில பூதர்களைத் தாக்கிக் கொல்லுவான்; சிலரை அதட்டல் சொற்களால் கொல்லுவான்; சிலரை வாக்கினாலும் சிலரைப் பார்வையாலுங் கொல்லுவான். அச்சிங்கமுகன் பூதர்களைக் கூட்டங்க கூட்டமாக வாரி ஒன்று சேர்த்துத் தன் வாய்கள்தோறும் இட்டு மென்று உள்ளே இறக்கித் தன் வயிற்றை நிரப்புவான். பின் மீண்டும் போர்புரிய வருவான். சிலபூதர்களை ஆயுதங்களால் கொல்லுவான். சிலரைக் கையாலும் சிலரை மரங்களாலடித்துங் கொல்லுவான். சிலரை மண்ணில் தள்ளிக் கொல்லுவான்.

ஆற்றல்மிக்க பூதவீரர்களில் அனேகர் சிங்கமுகன் செய்த கொடும்போரினால் கைகளறுபட்டும் தோள்களறுபட்டும் மாண்டார்கள். அனேகர் தலைகள் சிதறியும், பலர் மார்பு பிளந்தும் விழுந்தார்கள். பூதர்கள் இறந்தது கண்டு தேவர்கள்

வருத்தத்துடன் ஓடினார்கள். அச்சிங்கமுகனில்வாறு கொடும்போர் புரிதலைப் பார்த்து அழற்கண்ணன் என்னும் ஒரு பூதப்படைத் தலைவன் எதிர்த்துச் செல்ல அவனை ஒரு தண்டத்தால் சிங்கமுகன் அடித்து வீழ்த்தினான். சுமாலி என்ற படைத்தலைவன் ஒரு மலையைப் பிடுங்கியெறிய அதனைச் சிங்கமுகன் ஒரு பந்தைப் பிடிப்பது போலப் பிடித்துத் திருப்பியெறிய சுமாலி அதனால் தாக்கப்பட்டுப் புலம்பிக் கொண்டே விழுந்தான். தண்டியென்னும் பூதவரசன் சிங்கமுகனைத் தாக்கி வலியிழந்து பின் அவனது ஆயிரந்தோள்களையும் மிதித்துக் குதித்தான். அவ்வாறு செய்து காலோய்ந்துபோய் சிங்கமுகனுடைய கைகளிலும் தலைகளின் மீதும் காதுகளின் மீதும் பாய்ந்து கரிய இறகுகளையுடைய வண்டு ஒத்தவனானான். இது தண்டியின் செயலெனவறியாது, நம்மீது பறந்து உலாவுகின்ற ஒரு ஈயோ என்றெண்ணிச் சிறிது நேரம் ஒரு கையினால் சொறிந்து, தண்டியை உருட்டிப் பிசைந்து கீழே தள்ளினான். அதனால் தண்டி பெரிதும் நொந்து வலிமையிழந்து விலகிச் சென்றான். அதனைக் கண்ட மற்ற பூதவீரர்கள் அஞ்சி வேறு செயலற்றவர்களாகி ஓடினார்கள். சிங்கமுகனுக்கு இப்பேராற்றலை விளைவித்த தவத்தையன்றி வன்மையுள்ளதும் வேறொன்று உள்ளதோ?

பூதர்களின் தோல்வியைக் கண்ட இலக்சுத்துஎட்டு வீரர்களும் வேகமாகத் தங்கள் தேர்களைச் செலுத்திக்கொண்டு விற்களை வளைத்துச் சிங்கமுகனைச் சூழ்ந்து கொண்டு சரமழையைப் பொழிந்தார்கள். அவர்கள் விட்ட சரங்கள் அனைத்தும் உட்புகுதற்கு மார்க்கமின்றி விட்டவண்ணமே அவன் எதிரில் விழுதலும் அதனைப் பார்த்து வீரர்கள் நமது வன்மை அழிந்தது என்று வருந்தினார்கள். சிங்கமுகன் இடியிடித்தாற்போலக் கர்ஜனை செய்துகொண்டு தேரினின்றும் கீழே இறங்கிச் சில

வீரர்களின் தேரையெடுத்து ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடித்தான்; சிலரின் தேர்களைக் கையால் எடுத்து உடைத்தான்; சிலவர் தேரை உதைத்தான்; சிங்கமுகாசுரன் இவ்வண்ணம் இரதங்களை அழித்தவுடனே இலக்ஷத் தெண்மர்களும் தங்களுடைய உயிரை மாத்திரம் தாங்கிக்கொண்டு, விற்களுடன் பிற ஆயுதங்களும், மானமும், உடல் வலிமையுமிழந்து புறமுதுகிட்டு ஒடினார்கள்.

நரசிங்கம் போன்ற வீரவாகு அதனைக் கண்டார். நமது பெரிய சேனைகள் அனைத்தும் இந்நாள் அழியும் போலும் என்று எண்ணினார். மிகுந்த கோபத்துடன் தனது வில்லை வளைத்து அனேககோடி அம்புகளைப் பெருமழை பெய்தாற்போல விடாது சொரிந்துகொண்டு நின்றவுடனே அசுரர்கள் தலையுடைந்து தங்கள் ஆயுதங்களும் இழந்து பூமியில் விழுந்தார்கள். வீரவாகு ஏவிய அம்புகளால் அசுரர்களின் சதுரங்க சைனியங்களும் அழிந்தன. இவ்வண்ணம் அசுரப்படைகள் அழியுமாறு வீரவாகுத் தேவர் போர்புரிவது கண்டு, சிங்கமுகனின் மைந்தர்களும் பேராற்றல் வாய்ந்தவர்களுமான சதவீரர்கள் என்பவர்கள் வீரவாகுவைச் சூழ்ந்து கொண்டு கணைமழை பொழிந்தார்கள். பின்னர் நடந்த வாட்போரில் வீரவாகு அவ்வீரர்கள் நூறு பேரையும் தன் வாளாயுதத்தினால் வெட்டிக் கொன்றார்.

சிங்கமுகன் தன் புதல்வர்கள் இறந்தது கண்டு பெரிதும் வருத்தமுற்று இரங்கினான். பின்னர் தெளிந்து வீரவாகுவை எதிர்த்துக் கடும்போர் புரியச் சென்றவன் அவரைப் பார்த்துப் பேசலானான். "சிவகுமாரனாகிய முருகன் ஆறுமுகங் களையுடையவன். எனவே நீ அவன் அல்ல; இலக்ஷம் வீரர்கள் என்று சொல்லப்படுவோர்கட்குத் தலைவனோ? அல்லது எட்டுப் பேர்களுள் ஒருவனோ? இவர்களுள் நீ

யார்?" இவ்வாறு வினவிய சிங்கமுகனை நோக்கி வீரவாகு கூறினார்:- "விடம் பொருந்திய திருமிடற்றையுடைய சிவபிரானது குமாரனுக்கு நான் அடியவனாவேன். முன்பு உங்கள் ஊருக்கு வந்து அழித்து மீண்ட தூதனும் ஆவேன். எல்லையற்ற அவுணர் கூட்டமாகிய உங்களையெல்லாம் ஒரு கணத்தில் அழித்து வெல்லுவது கருதி வந்துள்ளேன். எனது பெயர் வீரவாகு."

சிங்கமுகாசுரனைக் கொல்ல பல அஸ்திரங்களைச் செலுத்தினார் வீரவாகு. எனினும் அவர் எய்த ஆயிரக்கணக்கான அம்புகளோ, தெய்வாஸ்திரங்களோ அன்றி வேறு படைக்கலன்களோ எவையும் அவனை எந்தவிதமான ஊறுஞ் செய்யாது துண்டுகளாக விழுந்தன. அது கண்ட வீரவாகு "இவனைப் பசுபதியின் கணையாற் கொல்வேன்" என்று எண்ணி அப்படையை அருச்சித்து ஏவுதலும், சிங்கமுகாசுரனும் தன் கரத்திலிருந்த அரண்படையை விதிமுறை அருச்சித்து விட்டான். இருவர் விட்ட சிவாஸ்திரங்களும் தம்முள் போர்புரிந்து வெற்றி தோல்வியின்றி தம்மை விட்டவர் பால் மீண்டன. சிவாஸ்திரமும் திரும்பிவந்ததும் வீரவாகுத்தேவர் துன்பமுற்று, சிங்கமுகனின் பேராற்றலைக்கண்டு பேராச்சரியங் கொண்டு, இவனைக் கொல்ல நம்மாலாகாது. குமரக்கடவுளின் வேற்படையினாலேயேயன்றி வேறு எதனாலும் அழியான் என்று மனத்துட் கொண்டார். சிங்கமுகனைக் கொல்ல முடியாவிடினும் அவனது தேர், சேனை முதலியவற்றை அழிப்பேன் என்று உறுதி பூண்டு முதலில் அவனது தேர்ப்பாகனைக் கொன்றார். தேர்ப்பாகன் இறந்தமையால் கோபங்கொண்ட சிங்கமுகன் வீரவாகுவின் மீது ஒரு தண்டத்தை ஏவினான். வீரவாகு சினந்து வில்லை வளைத்து அம்பினையேவி சிங்கமுகன் ஏறிவந்த தேரையழித்தார். அவனது சேமத் தேர்களையும் அழித்தார்.

அவனது ஆயிரம் கரங்களில் பிடித்த ஆயிரம் விற்களையும் அறுத்தார். சிங்கமுகன் இனி வீரவாகுவை மாயத்தால் வெல்வதே கருமமென்று துணிந்து தன் தாய் மாயையானவள் அளித்த மாயாபாசம் என்னும் படையினைக் கையி லெடுத்துப் பகைவரை ஒருசேரக்கட்டி அவருயிரை வாங்கி, சூரியன் உதித்தெழுகின்ற உதயகிரியில் இட்டு அவர்களை அகலாது அங்கு உறைக எனச் செப்பி அதனை வீசினான். அம்மாயாபாசம் திசையனைத்தையும் இருளில் ஆழ்த்தி ஏழுகடல்களும் கரைபுரண்டு வருவது போல வந்தது. வீரவாகு அதனையழிக்க மாற்றாகிய படைக்கலத்தை எடுப்பதற்கு முன், அப்படை காற்றின் வடிவமாக வந்து வீரவாகுவையும் மற்றவர்களையும் கட்டி, அவர்களுடைய அறிவைக் கெடுத்து மயங்கச் செய்து உதயகிரியில் வைத்து அங்கேயே காவல் புரிந்திருந்தது.

சிங்கமுகன் மனமகிழ்ச்சியோடு ஆரவாரஞ் செய்தான். அச்சிறுவன் ஆறுமுகன் எங்கே உள்ளான்; அவனையும் வென்று போரினை முடிப்பேன் என்று முருகப்பெருமான் இருக்குமிடம் நாடி முன்னேறிச் சென்றான். வீரவாகு முதலானோர் மாயாபாசத்தால் கட்டுண்டு உதயகிரியில் வைகும் செய்தியையும், சிங்கமுகன் மேலும் படைகளுடன் வருகின்றான் என்பதையும் வாயுதேவன் முருகக்கடவுளிடம் தெரிவித்தான். அதுகேட்ட பெருமான் சிறுநகை செய்து போர்க்களத்துக்கு எழுந்தருளினார். அப்பொழுது இந்திராதி தேவர்கள் பணிவிடை செய்யச் சின்னங்கள், பின்வருமாறு ஒலித்தன.

மூவர்கள் முதல்வன் வந்தான் முக்கனான்
குமரன் வந்தான்
மேவலர் மடங்கல் வந்தான் வேற்படை
வீரன் வந்தான்

ஏவரும் தெரிதல் தேற்றாது இருந்திடும்
 ஒருவன் வந்தான்
 தேவர்கள் தேவன் வந்தான் என்றன
 சின்னம் எல்லாம்.

இவ்வாறு முருகப்பெருமான் ஆயிரம் வெள்ளம்
 பூதப்படைகளோடு போர்க்களத்திற்கு வந்த செய்தியை
 சிங்கமுகன் அறிந்தான். பூதப்படைகளும் அவுணப்
 படைகளும் தமக்குள் போர் புரிந்தன. சிங்கமுகன்
 பகைவர்களை வாரி உண்டு எனது சீற்றத்தை ஒழிப்பேன்
 என்று அண்டமும் திசையும் தானே ஆக மாயையால் ஒரு
 பெரும் வடிவம் கொண்டு ஆரவாரத்தோடு வந்தான்.
 பூதர்களை எல்லாம் வாரி வாரி தன் வாயினுள் செலுத்தி
 அவர்களை எல்லாம் ஒழித்தான். அச்செய்தியைக் கண்ட
 தூதுவர் விரைந்து சென்று சூரனுக்கு உரைத்தனர். சூரன்
 அது கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். பின்னர் அவன்
 தன் மாளிகையின் நடுவில் அமைந்த சிகரத்தின் மீது ஏறி
 இளையவன் கொண்ட பேருருவத்தையும் பூதர்கள்
 ஒழிந்தமையையும் ஆறுமுகன் தனித்து நின்றலையும் கண்டு
 பெருமிதமும் வியப்பும் அடைந்து நின்றான்.

சிங்கமுகாசுரன் முன்னர் பூதர்களையெல்லாம் வாரி
 விழுங்கியதனைத்தையும் கண்ணுதல் தந்த கந்தப்பெருமான்
 நோக்கிப் பகைவர்களுடன் போர்த்தொழில் புரியும் ஒரு
 திருவிளையாட்டினைத் திருவுள்ளத்துக்கொண்டு தமது
 வில்லை வளைத்து நானோசை செய்தார். சூழ்ந்து நின்ற
 அவுணப் படை வீரர்கள் அவ்வோசையால் நடுங்கி
 ஆயுதங்களைச் சிந்திக் கீழே விழுந்தனர். சிங்கமுகன்
 அப்பேரொலியால் நிகழ்ந்தவற்றைக்கண்டு ஆச்சரியங்
 கொண்டு ஆறுமுகன் எதிரே சென்று வினவலானான்.
 "முழுமுதற்கடவுளாகிய கண்ணுதற் பெருமானின்
 மைந்தனே! ஒன்று கூறுவன், கேட்பாயாக.

பகைவர்களுடைய வலியை மாற்றுதல் அரசர்களின் கடமையல்லவா? அதனால் தேவர்களைத் தண்டித்தோம். நீ அவர்களுக்குள் ஒருவன் அல்லன், எங்களுக்கு இத்தேவர்களை யன்றி வேறு பகைவருமில்லை. நீ போருக்கு வந்தது ஏன்?"

இவ்வாறு வினவிய சிங்கமுகனுக்கு முருகப்பெருமான் விடை கூறினார்.

“எளியரை வலியார் வாட்டித் தண்டித்தால் நாம் முறைமையாக அவ்வலியவரைத் தண்டித்து எல்லா அண்டங்களையும் அரசாட்சி செய்கின்றோம். ஆதலால் நீவிர் தேவர்கட்கு இட்ட சிறையினை யகற்றுமாறு வந்தோம். இப்பொழுது போர் புரிவதும் அதன் பொருட்டேயாம்!”

கண்ணுதல் முதல்வன் மைந்த
கழறுவன் ஒன்று கேண்மோ
எண்ணலர் வலியை மாற்றல்
இறையவர் கடனே அற்றால்
விண்ணவர் தமைத்தண் டித்தோம்
அவர்க்குளும் அல்லை வேறோர்
நண்ணலன் எமருக் கில்லை
நடந்ததென் எமருக் கென்றான்.

உறைதரும் அளியன் தன்னை
வலியவன் ஒறுக்கின் நாடி
முறைகெழு தண்ட மாற்றி
அண்டங்கள் முழுவ துக்கும்
இறையினைப் புரிதும் அற்றால்
நீவிர்கள் இமையோர்க் கிட்ட
சிறையினை அகற்ற வந்தேஞ்
செருவுமத் திறத்துக் கென்றான்.

இங்ஙனம் முருகப்பெருமான் விடையளித்தலும் சிங்கமுகன் கேட்டுக் கையோடு கைபுடைத்துப் பெருநகைசெய்து, "இந்திரன் மைந்தனான ஜயந்தனையும் தேவர்களையும் தளையிட்டுக் கொண்டுபோய் வைத்திருக்கும் சிறையிலிருந்து அவர்களை விடுவிப்பது என்பது சந்திரசேகரனாகிய சிவபிரானாலேயே இயலாதென்றால், சிறுவனே! நீ ஒருவனோ அக்காரியத்தைச் செய்யவல்லாய்." என்றான். சிங்கமுகன் மேலுங் கூறினான்:-

"கண்ணுதற்பெருமான் உனக்குத் தந்த வேலின் ஆற்றலை நான் அறிவேன். தாரகனைப் போல என்னை நினையாதே. விரைந்து போர் செய்குவாய். இங்கே வந்து போர் செய்த வீரர்கள் அனைவரும், பல பூதர்களும் மாய்ந்து உதயகிரியில் கட்டுண்டு கிடக்கின்றனர். மற்றவர்கள் நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே என் வயிற்றுக்குள் போய்ச் சேர்ந்து விட்டனர். தனியாக நீ நிற்கின்றாய். அப்படியிருந்தும் போர் புரிவோம் என்று எண்ணும் உனது முயற்சி மிக நன்றாக உள்ளது." சிங்கமுகன் கூறிமுடிக்கு முன்னரே, முருகப்பெருமான் புன்னகை செய்து ஒரு வயிரவாளியை விரைந்து செலுத்த அது அவன் மார்பகம் புகுந்து புறத்து உருவிப் போயிற்று. அக்கணையானது சிங்கமுகனின் மார்பிலும் முதுகிலும் துவாரங்களை ஏற்படுத்தியது. அத்துவாரங்களின் வழியாக அவன் முன்னர் விழுங்கிய பூதர்கள் அனைவரும் வெளிவரலாயினர். சிங்கமுகன் தன் கையினால் அவ்வாயில்களை மூடிக்கொண்டு ஒரு தண்டினைப் பெருமான்மேல் விடுக்க, அத்தண்டினைக் கணைகளால் அறுத்து, அவனது நெற்றியைப் பிளத்தலும், அவன் உணர்விழந்து கைநெகிழ்ந்து, துவாரத்தில் நின்ற பூதர்கள் வெளியே வந்தனர்.

அடுத்து சண்முகப்பெருமான் ஓர் அம்பினைச் செலுத்தி உதயகிரியில் மயங்கிக் கிடக்கும் வீரர்கள் அனைவரையும்

அழைத்துவரச் செய்தார். அக்கணை சென்றதும் வீரர்களைப் பற்றியிருந்த பாசவலை தொலைந்திடலும் வீரர்கள் அனைவரும் துயில்பவர்கள் எழுவது போல எழுந்தனர். மேலும் அக்கணை ஒரு புஷ்பக விமானம் போல அவர்களனைவரையும் தாங்கிவந்து முருகப்பெருமான் முன் விடுத்தது. வீரவாகுவும் மற்றவர்களும் கந்தன் கழலினையைப் பேரன்புடன் தொழுது நின்றனர். கந்தப்பெருமான் கருணை ததும்பநோக்கி, "அவுணன் விடுத்த பாசவலையில் சிக்கி அறிவழிந்து, உதயகிரியில் புகுந்து பெரிதும் வருந்தினீர்கள் போலும்" என்று வினவியருளினார். உடனே அவர்கள், "எம் ஐயனே! எங்களுடைய பழைய அறிவு போனாலென்ன? உயிரே போய் நரகத்திலே அழுந்தித் துன்புற்றால்தான் என்ன? கொடிய துயரத்தில் மூழ்கி, வினைக்கீடாகப் பெறும் பிறவியிற் புகுந்தால் தான் என்ன? எந்தை பெருமானுடைய திருவருள் இருக்குமேயானால் எங்கட்கு என்ன குறைவு?" என்று பதிலளித்தார்கள்.

முந்தை உணர்வு முடிந்தாலென் ஆருயிர்போய்
அந்த நிரயத் தழுந்தி அயர்ந்தாலென்
வெந்துயரம் மூழ்கி வினைப்பிறவி புக்காலென்
எந்தை அருளுண்டேல் எமக்கென் குறையென்றார்.

வீரர்கள் உரைத்தது கேட்ட ஓங்கார மூலப்பொருளாய் நின்ற முருகவேள் அவர்கட்கு நிறைந்த பேரருளைப் புரிந்தார்.

அச்சமயத்தில் முன்பு முருகப்பெருமானின் வில் நானேசையால் சோர்வுற்று வீழ்ந்த அசுரப்படைகள், அப்பெருமான் ஒரு ஆடலைத் தன்மனத்துக்கொள்ள, அவருளால் எழுந்து பெருமானைச் சூழ்ந்துகொண்டு போர் புரியத் தொடங்கின. எம்பெருமான் முறுவல் தோன்றிட

வில்லை வளைத்துக் கணைமாரி பொழிந்தார். அவர் விட்டகணைகள் ஒன்று கோடியாகிக், கோடி பல கோடிகளாகி அசுரரையழித்தன. அவை சூலம் போல்வன; ஆலம் போல்வன; அடல்வேல் கோலம் போல்வன; வச்சிராயுதங்கள் போலவும் இருந்தன. எங்கள் பெருமானான குமரக்கடவுள் ஏவிய கணைகள் அழிந்துபோன தருமத்தை உண்டாக்கலின் பிரமன் போன்றன. அகிலவுலகத்தையும் அன்போடு பாதுகாத்தலினால் திருமாலைப் போன்றன. உலகிலுள்ள உயிர்க் கூட்டங்களைத் துன்புறுத்தி உண்ணுகின்ற அசுரர்களையழித்ததால் ஈசனே போல்வன.

அறத்தை நல்கலின் அந்தணன் போல்வன அகிலத் திறத்தை அன்பொடு போற்றலிற் செங்கண்மால் போல்வ ஒறுத்து மன்னுயி ருண்குறு மவுணரை யொருங்கே இறுத்தல் செய்திடுந் தன்மையா லீசனே போல்வ.

ஞானநாயகனான குமரன் விடும் அம்பு மேகத்தைப் பிளக்கும், வார்கடலை உண்டிடும், சூரியனின் தேரைப் பிளக்கும், வடவாமுகாக்கினியை விழுங்கும், தேவருலகத்தினைப் பிளந்திடும்; மேருவையும் இந்தப் பூமண்டலத்தினையும் பிளந்திடும். இம்மாதிரி ஏவியதால் பலகோடிக்கணக்கான கணைகளால் அவுணர் சேனை முற்றிலும் அழிந்து சிங்கமுகன் மட்டுமே எஞ்சினான். அவனும் தான் மாயையால் கொண்ட பெருவடிவம் நீங்கிப் பழைய வடிவத்துடன் நின்றான். அவ்வாறு நின்ற சிங்கமுகன் மயக்கம் நீங்கிய பிறகு தன் சேனைகள் ஒன்றையுங் காணாது சிறுவன் கொண்டு வீட்டினான் என்பது தெரிந்து, உளங்கொதித்து ஓராயிரஞ் சிலைகள் கொண்டு பல்லாயிரக்கணக்கான அம்புகளைச் செலுத்திப் போரிட்டான். முருகப்பெருமானும் நூறுபத்தாயிரம் எனக் கணைகளைத் தொடுத்து சிங்கமுகன் விட்ட கணைகளை

அகற்றினார். பின்னர் ஆயிரங்கணைகளைத் தூண்டி சிங்கமுகனின் கரங்களில் பிடித்திருந்த ஆயிரம் விற்களையும் பூமியில் விழுமாறு செய்தார். வில்லிழந்த அசுரன் ஒரு சூலத்தைச் செலுத்தினான். முருகப்பெருமான் சூலத்தைத் துண்டித்து ஆயிரம் அம்புகளை அவன்மேல் செல்லுமாறு விடுத்தார். அவற்றைச் சிங்கமுகன் ஒரு தண்டாயுதத்தினால் மோதி அடித்தகற்றி அண்டம் பிளக்குமாறு ஆரவாரித்துக்கொண்டு இறைவன் முன்வர, அவர் தண்டாயுதத்தைத் தாங்கி வந்த கையை ஏழுகணைகளால் அறுத்துத் தள்ளினார். அவ்வாறு அறுத்த இடத்தில் வேறே ஒரு கை தோன்றியது. அக்கையினால் தண்டாயுதத்தை எடுத்து முருகன் மேல் வீசினான். பின்னர் எமதருமன் தனக்களித்த பாசத்தினை விடுத்தான். அப்பாசம் பற்றியெரியுமாறு கணைகளை முருகன் செலுத்தினார்.

அதுகண்ட சிங்கமுகன் சினந்து தன் இரண்டாயிரங் கரங்களாலும் அவரைப் பற்றச் செல்லுதலும், சண்முகன் அவனது கைகள் அனைத்தையும் கணைகளால் அறுத்து வீழ்த்தினார். அறுத்து வீழ்த்தப்பட்ட கரங்கள் அனைத்தும் மீண்டும் முளைப்பதை முருகப்பெருமான் பார்த்தருளி, ஓராயிரம் அம்புகளைச் செலுத்தி அவனது ஆயிரந் தலைகளையும், ஈராயிரம் அம்புகளைச் செலுத்தி அவனது இரண்டாயிரம் கைகளையும் அறுத்தார். என்ன ஆச்சரியம்! அவை மீண்டும் முளைத்தன. அச்செய்கையை முருகப்பெருமான் கண்டு இது முன் ஆலவனத்தில் செய்த வீரயாகத்தில் அவன் சிரங்களையும் கரங்களையும் அறுத்து ஓமத்தீயில் இட்ட தன்மையினாலாகியது என்று திருவுள்ளத்துக் கொண்டார். தேவர்கள் இவன் எப்பொழுது மாய்வது என்று உள்ளம் தளர்ந்தனர்.

அப்பொழுது சிங்கமுகன் மிகுந்த சினத்தோடு முருகப்பெருமானை நோக்கி, “நீ பலயுக காலம் கணை

தொடுத்து எந்தலைகளையும் கரங்களையும் கொய்தாலும் அவை மீண்டும் முளைக்கின்ற தன்மை உடையனவாகலின் முளையாது நிற்குமோ? எனது தவவலிமையையும் உன் தந்தையாரளித்த ஆற்றலையும் நீ அறியவில்லை. அதன் காரணமாகவே நீ போருக்கு வந்துள்ளனை. உன் முயற்சி வெற்றி பெறாது. நாங்கள் இட்ட சிறையினின்றும் தேவர்கள் திரும்பி வருதலுமில்லை. வன்மையாளனான நான் இவ்விடத்தில் இறப்பதும் இல்லை. ஆதலால் உன் உயிரை வாங்காது விட்டேன். நீ திரும்பிப் போவாய்” என்றான்.

முருகப்பெருமான் கூறினார் :— “அறிவற்றவனே! உன்னுயிருக்கு விதித்த வாழ்நாள் எல்லை முடிந்து விட்டது. அதைக் கொண்டுபோகக் கூற்றுவன் உன் பின்புறம் வந்து நின்றாளுள்ளான். இதோ ஒரு கணத்தில் உன்னைச் சங்கரிக்கின்றேன், பார்” என்று கூறினார். சிங்கமுகன் கோபங் கொண்டு பல மலைகளையெல்லாம் பறித்து பெருமான் மேல் வீசினான். பெருமான் அவற்றையெல்லாம் துகளாக்கி, அம்புகளை விடுத்து அவனது சிரங்களையும் கரங்களையும் அறுத்துத் தள்ளினார். அறுத்துத் தள்ளும் முன்னரே அவை மீண்டும் முளைத்தெழுந்தன. (தவத்தை விடப் பெரியது ஒன்று உள்ளதோ என்று புராண ஆசிரியர் சிவாசாரிய சுவாமிகள் ஆச்சரியப்படுகின்றார்கள்). குமரக் கடவுள் ஒரு திருவிளையாடலை எண்ணி அவனது தலைகளையும் கைகளையும் நூற்றுப் பதினெட்டு முறை அறுத்துத் தள்ள ஒவ்வொரு முறையும் அவை உடனுக்குடன் முளைத்துத் தோன்றின. இவ்வாறு முளைப்பது கண்ட முருகன் அவனது ஒரு சிரத்தையும் இரு கரங்களையும் நிறுத்தி மற்றவைகளை அறுத்தார். அவை முளைத்தெழுப்போகும் சமயம் ஐயன் சீற்றங் கொண்டவர் போல உங்காரம் செய்து அதட்டிடலும், அவை முளையாவாகி உள்ளே ஒளித்துக் கொண்டன.

அப்பொழுது சிங்கமுகன் ஒரு தலையும் இரண்டு கைகளுடனேயே போர் புரியலுற்றான். முருகனைப் பார்த்து "பாலனே! நீ வேலாயுதத்தை விடுவதும், விற்போர் செய்வதுந் தவிர வேறு ஒன்றும் பயின்றதில்லை போலும்" என்று கூறிக்கொண்டே அவர் மீது ஒரு தண்டாயுதத்தை ஏவினான். செஞ்சுடர் மேனி வள்ளலாகிய சிவகுமாரன் அவன் வார்த்தையைச் சிந்தையில் எண்ணித் தன் கரத்திலிருந்த குலிசம் (வச்சிராயுதம்) என்ற ஆயுதத்தை, "வஞ்சகன் உயிரை உண்டு விரைவில் வருக" என்று பணித்து அவன் மீது செலுத்தினார், அக்குலிசாயுதம் விரைந்துசென்று எதிரிலேவந்த தண்டாயுதத்தினைப் பொடியாக்கிவிட்டுச் சிங்கமுகன் மாம்பையடைந்து அவனது உயிரைக் குடித்துப் புறத்து ஏகி, ஆகாயகங்கை சென்று, நீராடிப் புனிதமாகி ஐயன் திருக்கரத்தில் சிறப்புடன் அமர்ந்தது.

சிங்கமுகன் வதை நிகழ்ந்தவுடன் பிரமன் முதலிட்ட தேவர்கள் அனைவரும் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்து, தங்கள் துன்பந்தவிர்க்க வந்த தயாநிதியைப் புகழ்ந்து வணங்கினார்கள். முருகப்பெருமான் அனைவருக்கும் பேரருள்புரிந்து பூதசைனியங்களோடும், இலக்ஷத்தொன்பது வீரர்களோடும். மற்றையோரோடுத் தன் பாசறை திரும்பி, நான்முகனாதிதேவர் போற்றி செய்யச் செம்பொற் பீடிகையில் இனிதே எழுந்தருளியிருந்தார்.

தூதுவர்கள் ஓடிச்சென்று சிகரத்தின் மீது நின்று போர் நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சூரபன்மனிடம் "குமரேசன் வச்சிரத்தால் சிங்கமுகனாகிய உன் தம்பி ஆவியொழிந்தான்" என்று கூறினர். அவர்கள் கூறியவற்றைக் கேட்டுச் சூரன் உரோமங்கள் எல்லாம் தீயும்படி கனற்பொறி தோன்ற, கண்ணீர் பெருக, வாடிப் பதைபதைத்து, துன்பமடைந்து, நெருப்பை விழுங்கினவன் போலச் சிகரத்தினின்றும் கீழேவிழுந்தான். சூரன் வீழ்ந்ததைக்

கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள், "ஒளிபொருந்திய காஞ்சி காமாட்சியம்மன் திருக்கோயில் மேனிலையினின்றும் குளிர்ச்சி பொருந்திய சக்கர தீர்த்தம் என்னும் திருக்குளத்தில் விழுபவர்களைப் போல அழகிய சிகரத்தினின்றும் தவறிக் கீழ்த்தலத்தில் தன் கண்ணினின்றும் பெருகிய நீர்க்கடலின்கண் விழுந்தனன்," என்று கூறுகிறார்கள்.

வண்ணச் சிகரம் வழுவற்றுக் கீழ்த்தலத்திற்
கண்ணிற் பொழிந்த கடலினிடை வீழ்ந்தனனால்
ஒண்ணுற்ற காஞ்சி உமையவள்கோட் டத்தினின்றும்
தண்ணுற்ற நேமித் தடத்திடையே வீழ்பவர்போல்.

(காஞ்சி \ காமாட்சி அம்மன் திருக்கோயில் மேல்மாடியிலிருந்து சக்கர தீர்த்தம் என்றும் உலகாணித் தீர்த்தம் என்றும் வழங்கும் தீர்த்தத்தில் தலைகீழாகவும் கால்கள் மேலாகவும் ஆகுமாறு விழுவதை உவமையாகச் சிவாசாரிய சுவாமிகள் இங்கு குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இச்செயல் "கருமாறிப் பாய்தல்" என்று கூறப்படுகிறது. இஃது சுவாமிகள் காலத்து நிகழ்ந்து வந்தமையால் இதனை உவமையாகக் கூறினார் போலும், இக்காலத்து இந்நிகழ்ச்சி நிகழும் வழக்கம் இல்லை).

சூரபன்மன் துயர்க்கடலின் மூழ்கித் தன் தம்பியை விளித்துப் புலம்பலுற்றான். "என் இளவலே, அசுரார்க்கெல்லாம் அன்னை போன்று அருள் புரிபவனே, உன்னையோ தூதர் இறந்தனன் என்று கூறினார். அன்று இந்திராதி தேவர்களையெல்லாம் வென்று எனக்கு வெற்றி தந்தனையே! உன்னையோ இன்று ஒரு இளம்பாலகன் கொன்றான். இனித் திருமாலும் பிரமனும் இந்திரனும் அச்சமின்றி பண்டுபோலத் தம் ஆட்சியை நடத்துவரே! என்னையுடைய இளையோனே! பொன், நிலம், புதல்வர்கள், மங்கையர்கள், மற்றுமுள்ள பொருள்கள்

ஆகியவைகளையெல்லாம் பெறக்கூடும். ஆனால் இப்பிறப்பில் இனி உன்னைப் பெற இயலுமோ? செஞ்சோற்றுக் கடனையும் உடன்பிறந்தவர் செய்ய வேண்டிய கடனையும் எட்டுத் திசையிலுள்ளோரும் போற்றும்படி இன்று நீ கழித்துவிட்டனை. என்னுடைய துணை நீ, உயிரும் உணர்வும் நீயே, தந்தை, சுற்றம், இளையோன், எனது நல்லதவம் என்றெல்லாம் உன்னை நான் எண்ணியிருந்தேன்! அவற்றையெல்லாம் சற்றும் நினையாது நீ தனித்திருக்கக் கற்றனையோ? தாரகன் இறந்தபொழுது எனது ஒரு தோள்போய் உள்ளம் தளர்ந்திருந்தேன். இப்பொழுது நீ இறந்தாய். சிங்கமுகத்துச் சோதரனே! எனது இரண்டாவது புயத்தையும் இழந்து வறியனானேன்.”

தன் அண்டங்கள் முழுவதும் செவிடுபடத் தன்னந்தனியனாகச் சூரன் அரற்றும். ஒலியைக் கேட்டு நான்முகனும் திருமாலும் இந்திரனும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரஞ் செய்தனர்.

சூரபன்மன் இவ்வாறு புலம்பித் தெளிந்து எழுந்து தனது உயர்ந்த சிங்காசனமேறி, சிவகுமாரனுடன் நானே நேரில் சென்று போர்புரிவேன் என்று சினத்துடன் தன் மனதில் உறுதி கொண்டான்.

8. சூரபன்மன் வதமும் தேவர் சிறைமீட்சியும்
(7வது நாள் முதல் 10-வது நாள் வரை நடந்த போர்)

ஏழாம் நாள் காலையில் சூரபன்மன் ஆயிரங்கோடி ஒற்றர்களையனுப்பித் தன்னுடைய ஆட்சியின் அண்டங்கள் யாவற்றிலும் இருந்த தனது சேனைகளைக் கடிதில் அழைத்து வரச் செய்தான். அவ்வாறே அண்டங்கள்தோறும்

தங்கியிருந்த சேனைகள் வந்து சேரலாயின. ஈசன் திருவடியினின்றும் அனைத்துப் பூதங்களும் உயிர்களும் புவனங்களும் மற்றும் சுருதிகள் ஆகமங்கள் ஆகியவும் உதித்தன போல அச்சேனைகள் அண்டங்களினின்றும் வரலாயின. அவைகளின் பரப்பும் கணக்கும் எவராலும் அளவிட முடியாத அளவுக்கு இருந்தன. அவைகள் உலகில் நிற்க இடமில்லாமல் சத்தியலோகம், திருமால் உலகம், தேவருலகம், எண்திசைகள், பாதலம் முதலிய அனைத்திடங்களிலும் நிறைந்தன. இவ்வாறு முன்னணிப் படைகள் நிறைந்த நில அளவினை நூறுகோடியோசனையளவு என அறிஞர் கூறினர். பின்னே வரவுள்ளதான சேனையின் பெருக்கத்தை யாவரே எடுத்துக் கூறவல்லவர்?

தூதுவர்கள், சேனைகள் வந்து அணைந்த செய்தியினைச் சூரனிடம் கூறினார்கள். சூரன் மகிழ்ந்து தன்னிருக்கை சென்று, நீராடி, இனிய உணவுவகைகளை உண்டு, நெற்றியில் திருநீர்நீணிந்து, சந்தனம் முதலிய வாசனைப் பொருட்களையும் மின்னும் ஆபரணங்களையும் தரித்துக் கொண்டனன். சிவபிரானின் பெருமை பொருந்திய அஸ்திரம், மற்றும் தேவர்களளித்த படைக்கலன்கள் யாவையும் ஆயிரங்கோடி தேர்களில் வைத்து அவைகளையும், அவைகளுடன் வெற்றி பொருந்திய சிங்கவாகனத்தையும் அழிதலில்லாத இந்திரஞாலம் என்னுந் தேரினையும் உடன் கொண்டு வருமாறு பணித்தான். பின்னர் சூரபன்மன் எழுபதினாயிரம் சிங்கங்கள், எழுபதினாயிரம் குதிரைகள், எழுபதினாயிரம் கூளிகள் பூட்டப்பெற்ற அழகிய சிறப்பமைந்த இரதத்தில் ஏறிப் போர்க்களம் வந்தான். அவுணசேனைகள் சிவகுமாரன் வைகிய பாசறையைச் சூழ்ந்து கொண்டன. படைகளின் பெருக்கத்தைக் கண்டு தேவர்கள் அஞ்சினர். இந்திரன் துன்பமுற்றான். பிரமனும்

திருமாலும் உள்ளம் விம்மினர்; நவவீரர்கள் மனம் புழுங்கினர்; பூதர்கள் கனலிடைப்பட்ட விலங்கென ஏங்கினார்கள்.

அச்சமயத்தில் திருமால், நான்முகன் மற்றும் உள்ளவர்களும் ஆறுமுகப்பெருமானையடைந்து வணங்கி, சூரபன்மன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களினின்றும் வந்திடும் அவுணர் சேனையோடு போர் புரியவந்துள்ளான் என்பதையும், அவனது முன்னணிப்படைகள் நமது பாசறையைச் சூழ்ந்துள்ளனவென்றும் தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் கூறியது கேட்ட முருகப்பெருமான் முறுவல் செய்து வாயுதேவன் செலுத்தும் தேரினிலேறிப் போர்க்களம் வந்தடைந்தார். பூதர்களும் மற்ற வீரர்களும் ஆறுமுகனைத் துதித்துக்கொண்டே உடன் வந்தனர். பிரம்மாதி தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்து பரவினர்.

பேராற்றலோடு போர்புரியவந்த அசுரப்படையினரைக் கண்டு பூதப்படைத் தலைவர்களும், இலக்சும் வீரர்களும், ஒன்பது வீரர்களும் நம்முடைய வலிமை அழிந்தது போலும் என்று எண்ணலாயினர். தேவேந்திரனும் சேனையின் பெருக்கத்தைக் கண்டு அச்சங்கொண்டு திருமாலைப் பார்த்து "ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களினின்றும் குவிந்த சேனைகளை யழிக்க ஊழிக்காலம் முடியும் எனின், சூரன் எப்பொழுது மாள்வது, தேவர் சிறை மீட்சியும் நம் துன்பம் நீங்குவதும் இல்லையோ?" என வினவினன். "இந்திரனே! கவலையுறேல். முருகப்பெருமான் சூராதியரைத் தொலைக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டால் தன் புன்முறுவலாலும் கோபத்தினாலும் கொல்லுவார்; தனது திருக்கண் பார்வையால் அழிப்பார். அவரது வன்மையை யாரே கூறவல்லவர்? சூழ்ந்து இருக்கும் தானவரையெல்லாம் விரைந்து அழித்து சூரனையும் வேலாயுதத்தால் கொல்லுவார்; எனவே ஐயம் கொள்ளாதே" எனத் திருமால் இந்திரனுக்குத் தேறுதல் கூறினார்.

வானமும் பூமியும் ஒன்றாகுமாறு நெருங்கிய அவுணப்படையினரால் பூதவீரர்கள் யாவரும் தோற்று ஓடினர். பூதப்படைத் தலைவர்களும் தோல்வியுற்றனர். இலக்ஷத்து எட்டு வீரர்களும் போர் முயன்று சிதறியோடினர். இவையனைத்தையுங் கண்ட வீரவாகுத்தேவர் தனது வில்லை வளைத்து அம்பு மழை பொழிந்து அசுரர்களுடைய தலைகள், கரங்கள், மார்பு முதலியன மலைகள்போல விழுமாறு போர்செய்தும் அசுரப்படைகள் அழியாமையால் மனம் வருந்தி ஏகநாயகனான முருகப்பெருமானிடம் வந்து சேர்ந்தார். அசுரர்கள் மேலும் மேலும் தண்டு, சக்கரம், சூலம், பிண்டி, பாலம், ஈட்டி, மற்றும் தெய்வப் படைக்கலன்கள் ஆகியவற்றையெல்லாம் பூதப்படைகள் மேல் சொரிந்து ஆரவாரஞ் செய்தனர். அசுரப்படைகளின் வெற்றியையும் பூதர்களும் வீரர்களும் தோற்றோடியதையும் வீரவாகுவையும் திரும்பிவந்ததையுங்கண்ட ஆறுமுகன் சற்றே நகைத்து வில்லினை வளைத்துக் கணைமாரி பொழிந்து அசுரர் கூட்டத்தை அங்கஞ்சிதற அடித்து பிணக்குவிய லாக்கினார். துன்பமடைந்திருந்த பூதரும் வீரரும் ஆறுமுகனை அணுகிப் போற்றி செய்திருந்தனர். அப்பொழுது நெருக்கத்தால் அண்டப்பித்திகைக்கு அப்பால் நின்றிருந்த அவுணப்படைகள் வந்து சூரனைச் சூழ்ந்து ஆரவாரஞ் செய்தன. அவைகள் சீறி நெருங்கிப் போர்புரிந்தன. அப்போரினைக் கண்டு அமரர்கள் அயர்ந்தனர். ஆறுமுகன் உடனே அவுணப்படைகள் கூடியுள்ள இடங்கள் தோறும் தேரினைச் செலுத்தச் செய்து போர்புரியலானார்.

அப்பொழுது முருகப்பெருமான், இது சிவபெருமானின் சூலமோ, ஈட்டியோ, திருமாலின் சக்கரமோ என்று உரைக்கும்படி கணைகளைத் தொடுத்து விட்டார். அவைகள் அண்டங்கள் தோறும் நின்று அவற்றின் வாயிலால் வந்து

கூடிய நால்வகைப் படைகளின் கூட்டத்தையும் அழித்தன. மேலும் அண்டங்களின் வாயில்கள் வழியாக அளவற்ற அவுணப்படைகள் வருவது தெரிந்து ஆறுமுகச் செம்மல் அவ்வண்டங்களின் வாயில்களை அம்புகளால் அடைத்தார். ஆகாயமளவு குவிந்து கிடக்கும் உடற்குவியலைக் கண்ட குகப்பெருமான் தனது பன்னிரு திருவிழிகளையும் வடவைக்கனல் போலாக்கி உற்று நோக்க, அவ்வுடல் மலைகள் யாவும் எரிந்து போயின. குருதிக்கடலும் வறந்தது. திருமால் முதலிய தேவர்கள் குமரனின் பெருமையை எடுத்துக் கூறி ஏத்தி நின்றனர்.

இவையனைத்தையுங்கண்ட சூரபன்மன் விண்ணளவு செறிந்து வந்த தனது சேனைகளை அழித்த பகைவனைத் தேவர்களோடு கொல்வேன் என்று மொழிந்து காற்றினுங்கடிது வந்தனன். முருகப்பெருமானும் சூரனது இரதத்தின் முன்னர் தனது தேரை நிறுத்தினார். ஆறுமுகனின் தோற்றத்தையும், பன்னிரு கரங்களையும், அக்கரங்களில் தங்கிய ஆயுதங்களின் பொலிவையும், அவரது வீரத்தையும், வன்மையையும் நோக்கிப் பின் வருமாறு கூறலாயினான்.

“மதிமுடி வள்ளல் அருளிய வரத்தினால் யான் என்றும் இறந்திடாது இத்திறமே இருப்பேன். தேவர்கள் மறந்தும் என்னுடன் போர் செய்யார். என்னுடைய ஏவலைப் புரிந்து ஓடிச் சென்ற தேவர்களுடைய சொற்களைக் கேட்டு என்மேல் போருக்கு வந்தனை. எனது படைகள் முழுவதும் அழித்தனை. ஆதலால் யான் உன்னைச் சிறுவனென்று விடுவது இல்லை. நீ முதுகு காட்டி ஓடினும் விரைவில் கொல்வேன்.”

ஆறுமுகன் “கயவனே! நீ வீணே பேசுவதால் என்ன பயன்? உனது மார்பு பிளவுபட நான் எய்யும் எனது அம்பே பதில் கூறும்” என்றுரைத்தனர். அம்மொழி கேட்டுச்

சினந்த சூரன் பெரியதொரு வில்லினை வளைத்துச் சரமழை பொழிதலும் பூதசேனைகள் உடைந்து இறந்தவர்களும், தோள்கள் துணிந்தவர்களும், வாடி மயங்கினவர்களும், வேற்றுருக் கொண்டு ஓடினவர்களுமாக ஆயினர்.

பூதப்படையினர் தோல்வியுற்று அழிதலும் இலக்ஷத்து எட்டு வீரர்கள் சூரனை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தனர். அவன் மீது கணைமாரி பொழிந்தனர். சூரன் அவைகளுக்கெதிராகக் கணைகளை தொடுக்கவில்லை. அவர்கள் விடுத்த அக்கணைகள் அவனை ஏதுஞ் செய்யாது விழுந்தன. சூரன் அவ்வீரர்கள் ஏறிய தேர்களுடன் விற்களையும் அறுத்தான். அவர்களின் தோள்களிலும் மார்பு, சிரம் ஆகியவற்றிலும் கணைகளை மாரிபோல் செலுத்தினான். இலக்ஷத்தெட்டு வீரர்களும் தங்கள் சிலைகளையும் தேரினையும், வலிமையையுமிழந்து சிதறி ஓடினார்கள். வீரவாகுத்தேவர் பகைவனின் தேர்மீது பாய்ந்து பரமேச்வரன் முன் தனக்களித்திருந்த வாளினால் சூரனின் வில்லைத்துணித்தார். சூரன் அவரைக் கையினால் மார்பில் ஓங்கிப் புடைத்தான். மார்பில் பொங்கிய குருதி அலைத்திட வீரவாகுத்தேவர் வீழ்ந்து அயர்வுற்றிட, தூதுவனைக் கால்வது இங்கெனக்கு அடாது என்று அவரை எடுத்து வானில் எறிந்தான். வீரவாகு ஆறுமுகன் பக்கம் வந்து சேர்ந்தார்.

பிறகு சூரன் கிரவுஞ்ச மலைபோன்று பெரிய வேறொரு வில்லையெடுத்துச் சரங்களைத் திசைகளனைத்தையும் விழுங்குமாறு செலுத்தினான். முருகப்பெருமானும் திருக்கயிலை மலையையொத்த தமது சிலையை வளைத்துக் கணைமாரி பொழிந்தார். ஐயன் விடுகின்ற வாளிகளை கொடியவனாகிய சூரன் நீக்குவான். சூரன் விடுகின்ற கணைகளைக் கந்தவேள் நீக்குவார். இருவரும் விடுங்கணைகள் விண்ணும் மண்ணும் திசைகளும் நெருங்கித் தம்முள் மாறாகி அழிந்தன. இருவரும் வெற்றி

தோல்வியின்றிச் சமமாகப் போர்புரியுங் காலத்துச்
 சூரபன்மன், குமரனின் தேர் மீது இருந்த கொடியைக்
 கணைகளால் அறுத்துச் சங்கத்தொனி செய்து ஒரு
 கணம்கூடத் தாழ்த்தலின்றி விடாது அம்புமாரி
 பொழிந்தனன்.

சண்முகப்பெருமான் அக்கணைமழையை அறுத்துச்
 சூரனின் தேர்மீது இருந்த கொடியையறுத்துக் கடலினில்
 தள்ளினார். பூதசேனைத் தலைவனாகிய பானுகம்பன்
 என்பவன் முருகனின் இச்செயலைக் கண்டு குதித்துத் தனது
 ஆயிரம் வாய்களிலும் ஆயிரஞ் சங்குகளை வைத்து
 ஊதினான். முருகப்பெருமானின் திறல்கண்டு திருமாலின்
 பாஞ்சஜன்யம் என்ற சங்கமும் முழங்கியது.
 முருகப்பெருமானது தேரின்மேல் கொடியில்லாமையால்
 அக்கினிதேவனைக் கொடியாக ஆகுக என வானவர்கள்
 ஏவினர். அவனும் சேவற்கொடியாகித் தேவதேவனின்
 திருநெடுந்தேர்மிசை மேவி அண்டங்கள் வெடிபடுமாறு
 கூவினான். தேவர்கள் ஆரவாரஞ் செய்தனர்.

அமரர்கள் ஆரவாரஞ் செய்த ஒலி சூரனுடைய
 செவிகளையெட்டியது. விஷத்தினை நுகர்வான் போல்
 வெகுண்டு அமரரைநோக்கி, "என்னெதிரில் நிற்பதற்கும்
 ஆற்றாது அஞ்சியோடிக் காடுபுகுந்து கழுகுகள் போன்று
 திரிந்த தேவர்கள் இன்று என்முன் நின்று ஆரவாரஞ் செய்தல்
 ஆறுமுகனின் ஆற்றலைக் கருதி போலும். இது மிக நன்று;
 முதலில் இத்தேவர்களையழித்துப் பின்னர் குமரனை
 எதிர்ப்பேன்" என்று கூறித் தன் தேரை தேவர்களிடத்துச்
 செலுத்துமாறு செய்தான். தேவர்கள் மீது கணைகளை
 மழைபோல் செலுத்த அவர்கள் பயந்து ஓடினர். சூரன்
 செய்கையைக் கண்டு சிவகுமாரன் எண்ணற்ற அம்புகளைச்
 செலுத்தி சூரன் விடுத்த கணைகளை அகற்றினர். பின்னர்
 முருகன் தாமும் தேரோடு விண்ணென்று தேவர்களை

அஞ்சேல் என்று தமது திருக்கரத்தால் அபயமளித்தார். வேல்யுதப்பெருமானும் சூரனும் இவர்கள் இருவரும் கணைமாரிகள் பொழிந்து பேரமர் செய்தபொழுது திசைகள் எல்லாம் எரிந்தன. பூமியிலுள்ளோர் வருந்தினர். இருவருடைய தேர்களும் பாதலத்திலே செல்லும், நிலத்திடைமேவும், திசைகளெங்குந் திரியும், கடல்களைச் சேரும், பிரமதேவன் முதலானவர்களின் உலகங்களிலும் செல்லும். இவ்வாறு இருவருடைய இரதங்களும் அண்டங்களெல்லாம் சுற்றி வருதலோடுஞ் சண்முகன் மீது சூரன் ஊழிக்காலத்தில் மேகம் பொங்கி நெருப்பு மழை பொழிவது போல அம்புகளைப் பெய்தான். சண்முகக்கடவுள் அவன் விட்ட கணைகளையும் மற்றும் அனந்தகோடி மழுப்படைகள், வச்சிரப்படைகள், கழுப்படை போன்றுள்ள உயிர் குடிக்கும் கொடும் படை மாரியையும் விரைந்து பகழிகளைத் தூண்டி முறைமுறை அழித்துப் பதினான்கு கணைகளைச் செலுத்தி அவனது தேரையும் குதிரைகளையும் அழிக்கச் சூரன் வில்லேந்திய கையனாய் விண்ணைவிட்டு மண்ணில் நின்று கடும்போர் புரியும்பொழுது முருகப்பெருமான் அவனது தோளின் மீது ஓராயிரங்கணைகளைச் செலுத்தினார். அக்கணைகள் வயிரமலையின் மீது பொழிந்த கல்மழை போலச் சிதறியோடின. சூரன் சினத்தால் பொங்கி ஈராயிரங் கணைகளைப் பெருமான் மீது செலுத்த அவைகளும் வெந்து துகளாகிப் போயின. பின்னரும் முருகன் ஆயிரங்கணைகளை ஏவி சூரனது வில்லை உடைத்திடச், சூரன் வேறொரு அருஞ்சிலை பிடித்து விசம்பினில் வந்தான். வேலவனும் விண்ணிடைச் சென்று பொருதார். அவுணர்கோன் நிலமிசைவர, ஐயனும் நிலமிசை வந்து பொருதார். அப்பொழுது சூரன் தனதுருவம் மாற்றி தூய நீர்க்கடலிற் சென்று நின்றான். அங்கும் முருகன் சென்று போர் புரியுங் காலத்தில் மாயையால் மறைந்து திசைகளின்

முடிவில் நின்றான். அங்கும் குமரவேள் சென்று போராடினார். இவ்வண்ணம் சூரபன்மன் மறைந்து பாதலம், மேருவின் சிகரம், நாரணன் உலகு, அண்டகோள மேற்றிசை வாயில், ஆகிய இடங்கட்கெல்லாம் செல்ல, முருகப் பெருமானும் அவனைத் தொடர்ந்து ஆங்காங்கு சென்று போரிட்டார். அவனது தேரை உடைத்தார். சூரன் இந்திர ஞாலத் தேரை நினைக்க அது வந்து சேர்ந்தது. அதன் மீது ஏறிப் பெரும்போர் செய்து, அண்டங்களின் வாயில்களைனத்தும் குமரனின் கணைகளால் அடைக்கப் பட்டதையும், தனது சேனைகள் போர்க்களம் வர இயலாதபடி அப்புறத்தில் தடைப்பட்டுக் கிடப்பதையும் கண்டான். பலகணைகளைச் செலுத்தி அடைப்பட்ட வாயில்களைத் துகறாக்கி படையினரைக் கூவி ஆர்த்தான். அப்பொழுது அண்டத்தின் அப்பால் நின்ற நால்வகைப் படைகளின் கூட்டமும் பெருவெள்ளம் போல வந்து முருகனைச் சூழ்ந்து கொண்டன; அண்டங்களினின்றும் வந்து சூழ்ந்த அவுணப்படைகளின் வெள்ளத்தைத் தமது கண்களில் தீப்பொறி எழக் குமரவேள் பார்த்ததும் அவை எரிந்து சாம்பராயின. அதன்மேலும் அப்புறத்து அண்டங்களினின்றும் சேனைகள் பெருங்கடல் போல வருதலைக்கண்ட கந்தவேள், தீயையுமிழ்ந்தது போல நெடுமூச்சான வாயுவைவிட்டு சற்றே உங்காரஞ் செய்து அதட்டி, அச்சேனாசமுத்திரம் முழுமையும் பஞ்ச மலையில் தீப்பிடித்தாற் போன்று புழுதியாகியன. பின்னரும் மற்றைய அண்டங்களிலிருந்து அவுணப் படைகள் பெருவெள்ளமாக வருதலைப் பார்த்த கந்தக்கடவுள் தம் திருக்கரங்களிலமைந்த கணிச்சி, சூலம், சக்கரம், தண்டு, எழு ஆகிய ஐந்து படைக்கலன்களை ஏவி அனைத்து அண்டங்களிலுமிருக்கின்ற அசுரப்படைகள் யாவற்றையும் அழித்தார்.

சூரபன்மன்

அச்செயலனைத்தையுமறிந்தான்.

இச்சிறுவனை இப்பொழுது முடிக்கின்றேன்" என்று கூறி முன்னாளில் காலகாலனாகிய சிவபெருமான் தனக்கருளிய சக்கரத்தை எடுத்து வணங்கித் துதித்து காற்றினுங் கடிய வேகத்திற் செல்லுமாறு கந்தவேள் மீது செலுத்தினான். அனைவருமஞ்சுமாறு வந்த சக்கராயுதத்தைக் குமரன் 'வருக' என்று தம் திருக்கரத்தால் பற்றிக்கொண்டார். சூரபன்மன் மனந்தளர்ந்து பல மாய உருவங்கள் கொண்டு எதிர்த்துப் போர்புரியச், சிவகுமாரன் ஞானப்படையை ஏவி அவனது மாயத்தை நீக்கினார். தேருந் தானுமாய் நின்ற சூரபன்மன் மறைந்து அண்டகூடவாயிலையடைந்து அறை கூவினான். ஆறுமுகன் அங்கும் சென்றார், இவ்வாறே அவன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுஞ் செல்ல அவனைத் தொடர்ந்து பெருமானும் சென்று போர் புரிகையில் மீண்டும் மஹேந்திரபுரி வந்தெய்தி நின்றான். கந்தக்கடவுளும் உடன் வந்தெய்தினார். அப்பொழுது போர்க்களத்தில் எஞ்சியிருந்த அவுணப்படைகள் நமது அரசனை இவன் தொடர்ந்து சென்று போராடினான் என்று அழல்போல் சீறிப் படைகளை வீசி, ஆதிநாயகனைச் சூழ்ந்து ஆரவாரஞ் செய்தன். குமரவேள் அதனைக் கண்டு "நன்று இவர் முயற்சி" எனக்கூறி முறுவல் செய்ய, முன்னாளில் முப்புரங்கள் எரிந்தது போல அத்தானைகள் முற்றும் எரிந்து நீறாகியன. "தாதை தன் செய்கை தனயன் செய்வது தக்கதேயன்றோ? என்று வியப்புடன் கூறுகின்றார் புராண ஆசிரியராகிய கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள்.

சூரபன்மன் பல அண்டங்கட்கும் சென்றபொழுது முருகப்பெருமானும் பின்தொடர்ந்து சென்றாரல்லவா? அப்பொழுது தாய் தந்தையரைப் பிரிந்த சிறு மைந்தர்கள் போல வருந்தி "சூரபன்மனுடன் நமது ஐயன் சென்றனன். இதனால் என்ன ஆகுமோ" என்று தேவர்கள் திருமாலிடம்

வினவினர். திருமால் முருகப்பெருமானின் பெருமையை விளக்கிக் கூறிப் பகைவனை வென்று அவர் கடிதில் வந்தருளுவார் என்று தேற்றியமாத்திரத்தில் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் தெளிவடைந்தார்கள்.

பலகோடி வெள்ளம் எனப்படும் சேனைசமுத்திரத்தைக் கந்தவேள் பார்வையாலும், உயிர்ப்பாலும், புன்முறுவலாலும் எரித்தபிறகு, சூரபன்மன் தனியனாகி, இனியென் செய்வது என வருந்தித் தாயை நினைத்தான். மாயையும் உடனே அவன் முன்தோன்றி யாது வேண்டுமென, அவன் இறந்தவர்களனைவரும் உயிர்பெற்று எழுதற்குரிய ஒரு வழியை உரைக்குமாறு வேண்டினான். மாயை, புறக்கடலின் ஒரு பக்கத்திலுள்ள அமுத சீத மந்தர கூடம் என்னும் மலை இங்கு வருமானால் நீ நினைத்தது கைகூடும் எனச் செப்பி மறைந்தாள். சூரன் பெரிதும் மகிழ்ந்து இந்திரஞாலமென்ற தேரினை நோக்கி "அமுத சீத மந்தர கூடம் என்னும் வெற்பைக் கொண்டு வருக" எனக்கூறி ஏலினான். வலிமை பொருந்திய அந்த இரதம் விரைந்து சென்று அம்மலையினை அங்குக் கொண்டந்தது. அப்பொழுது அமுதசீதமந்தர கூடத்தின்மேற் பட்ட காற்று வீசியது. உடனே அந்தநாள் வரையில் இறந்த அசுரர்கள் யாவரும் உயிர் பெற்றெழுந்தனர். நால்வகைப்படைகளான அசுர சேனைகள் முற்றும் எழுந்தன. சிங்கமுகன் பானுகோபன் முதலான பெரும் வீரர்களும் உயிர்பெற்றெழுந்தனர். சூரபன்மன் அடைந்த பெரும் மகிழ்ச்சியை யாவரே அடைவார்கள்? சூரபன்மன் இவ்வாறு மகிழ்ச்சியடைந்த காலத்தில் தேவர்களெல்லாம் அஞ்சி நடுங்கினார்கள். இலக்சும் வீரர்களும், நவவீரர்களும் அதனை நோக்கி அச்சமும் அற்புதமும் கலக்கமும், கடுஞ்சினமுங்கொண்டு உயிர்த்து நின்றார்கள். சிங்கமுகன், பானுகோபன் முதலியோர் ஆறுமுகனைச் சூழ்ந்து கொண்டு போர்புரிந்தனர்.

சண்முகப்பெருமான் உயிர் பெற்றெழுந்த படைப் பெருக்கத்தைக் கண்டு, ஆருயிர் அனைத்தையுமழிக்கும் ஸர்வஸம்ஹார மூர்த்தியின் படைக்கலத்தைக் கரத்திற் பிடித்து வழிபட்டு, உயிர் பெற்றெழுந்த அவுணக் கூட்டங்கள் அனைத்தையும் அழித்துவருவாய் என விடலும், அப்படைக்கலம் பாம்புக்கூட்டமும், விஷமும், இடிகூட்டங்களும், உருத்திர வடிவங்களும் அளவற்ற தெய்வாஸ்திரங்களுமாகிப் பரந்து, அவுணர்தம் படைத் தொகுதியை முற்றும் கொன்று, இந்திரஞாலத்தேரின் மீது இருந்த அமுத சீத மந்தர மலையையுந் துகளாக்கிச் சண்முகன் திருக்கரத்தில் மீண்டும் வந்து அமர்ந்தது.

சூரபன்மன் முன்போலத் தனியனாய் நின்று ஆற்றாத சினத்துடன் முருகனைத் தனிமை செய்து வெல்வேன் என்று நினைத்து இந்திரஞாலத் தேரினை நோக்கி, “முருகனைச் சூழ்ந்துள்ள பூதர்கள், படைத்தலைவர்கள், மற்றும் லக்ஷத்தொன்பது வீரர்கள் யாவரையும் உனது வலிமையால் அறிவை மயக்கி எடுத்துச் சென்று மூதண்டமுகப்பில் வைத்து அங்ஙனே இருப்பாய்” என மொழிதலும், அத்தெய்வத்தோர் சூரன் கூறியபடியே அனைவரையும் அறிவை மயக்கியெடுத்துச் சென்று எழுலகங்களையும் மற்றுமுள்ள இடங்களையும் கடந்து சென்று அண்டத்தின் உச்சியையடைந்து அவர்களை அங்கு வைத்துக் காவல் புரிந்திருந்தது. சூரனது சூழ்ச்சியையும் தேரினது வன்மையையுங்கண்டு குமரவேள் சீறி ஒரு வலிமையுள்ள கணையை ஏவி, அண்டத்தின் உச்சியிலிருந்து இந்திரஞாலத்தேரை அதிலிருந்த வீரர்களோடு தம் முன்பு வரும்படிச் செய்தார். வீரர்கள் அத்தேரினின்றும் கீழ் இறங்கியதும் சூரன்பால் அது திரும்பிச் செல்லாத வண்ணம் முருகப்பெருமான் தடுத்து நிறுத்தினார்.

சூரன் சினங்கொண்டு முன்னர் சிவபெருமான் அளித்தருளிய சூலத்தினை முருகன் மீது செலுத்தினான். சிங்கவாகனத்தை ஆறுமுகனெதிரில் செலுத்தி நின்றான். முருகப்பெருமான் தான் ஏவிய கணைகளைத் தடுத்து அச்சூலம் வருவதைக்கண்டு, தன் கரத்திலிருந்த வச்சிராயுதத்தை விடுத்து சூலத்தைப்பற்றி வருமாறு செய்தார். மேலும் இரண்டாயிரங்கணைகளைச் செலுத்திச் சூரன் ஏறிவந்த சிங்கத்தையும் தொலைத்தார். தேர், சிங்கம் ஆகிய இரண்டையுமிழந்த சூரன் "இனி யானே ஓர் உருவங்கொண்டு அனைவரையும் விழுங்குவேன்" என்று ஒரு சக்கரவாகப் பட்சியின் வடிவங்கொண்டு வந்தான். பூதப்படைஞரையும், வீரர்களையும் மூக்கினாற் கீறியும் சிறகுகளாலடித்தும் விண்ணிலும் மண்ணிலும் விரைந்து திரிந்தான்.

ஒரு புள்ளின் வடிவு கொண்ட இவனைத் தேரின் மீதிருந்து பொருதல் பழியாகுமெனத் திருவுள்ளத்துக் கொண்டு குமரன் இந்திரன் மீது கடைக்கண் செலுத்தினார். அவன் அக்குறிப்பை உணர்ந்துகொண்டு ஒரு மயிலாகி வர அதன்மீது ஏறியிருந்து அவர் போர் புரியலானார். அப்புள், மயிலினைத் தன் மூக்கினாலும் கால்களாலும் ஊறுபடுத்த, ஆறுமுகன் அதனைக் கணைகளைச் செலுத்தி வருத்த, அது அவரது வில்லினை மூக்கினால் துணிக்கவெண்ணி நெருங்கும்பொழுது முருகப்பெருமான் அப்பட்சியினைத் தனது வாளினால் வெட்டி இரு துண்டுகளாக்கினார்.

அதன் பின்னர் சூரன் அருக்கன் வழியை அடைத்தலும் வாயுவைத் தடுத்தலும், கடல்களைத் தூர்த்தலுமாகிய பெரியதொரு பூமியின் வடிவங்கொண்டு நின்றான். ஐயன் அதனை ஏழுகணைகளை விடுத்து அழித்தார். அவுணன் பெருவெள்ளமாகியும், தீயாகியும், பெருங்காற்றாகியும் வடிவங்களெடுத்துப் பாரினை அலைக்க, முருகேசன்

அவ்வவற்றிற்கு மாறாகிய பல அம்புகளை விடுத்துச் சூரனது மாயவடிவங்கள் யாவும் மாயும்படிச் செய்தார். இவ்வாறாக சூரபன்மன் நான்கு நாட்கள் வரை விடாது போர் செய்தான்.

பின்னரும் சூரன் மும்மூர்த்திகளாகவும், தேவர்களாகவும், அசுரர்களாகவும், கூற்றுவனாகவும், பேய்களாகவும், இறந்த தம்பியர் மைந்தர்களைப் போன்றும், நிலம்-நீர்-தீ-காற்று-ஆகாயம் இவற்றின் வடிவாகவும் இன்னும் பல பல மாய உருவங்களாகியும் பார்மண்டலமெங்கும் செறிந்து முருகனைப் புடைசூழ்ந்து போரியற்றலும், தேவர்கள் சித்தந்தளர்ந்து மூவுலகமும் மாய்ந்திடும் காலம் இதுவோ என மயங்கித் திரிந்தனர். பரமகருணாநிதியாகிய கந்தப்பெருமான் ஆயிரம் கோடி அம்புகளை, அம்மாயம் முழுமையும் அழியும்படி, ஏவியருளினார். முருகன் விடுத்த அம்புகள் சூரன் எடுத்த மாயவுருவங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஏழுமடங்கு உருவங்கொண்டு திசையனைத்தையும், வான், பூமி ஆகியவற்றையும் நெருங்கி அம்மாய உருவங்கள் அனைத்தையும்ழித்துத் திரும்பி வந்தன. அப்பொழுது தனித்துச் சினத்துடன் நின்ற சூரபன்மனை நோக்கிச் சிவனாரின் திருக்குமாரன் "மேகத்திடைத் தோன்றிய மின்னலைப் போல நம்முன் நீ காட்டிய நினைது மாயா உருவங்கள் அனைத்தையும் அழித்தனம். இனி நமது அழியாத பேருருவங் கொள்வோம். நீ அதனைக் காண்பாயாக" என்று கூறிக் கடல்களும் திசைகளும், புவனங்களும், அண்டங்களும், தேவர்களும், மற்றையவுயிர்களும், யாவும் ஆறுமுகப்பெருமானின் திருமேனியில் அமைந்ததன்றி வேறில்லை என்னும்படியாக ஒப்பற்ற பேருருவங் கொண்டு நின்றார்.

மலைகளனைத்தும் உள்ளடிகளிலும், நீர் நிலைகள் முழுமையும் புறவடிகளிலும், விரல்களில் நாள்களும் கோள்களுமாகவும், பரடுகளில் வருணனும் சோமனும்

நிருதியும் அரக்கர்களும் பொருந்தியிருக்கவும், கணைக் கால்களில் முனிவர்களும், முழந்தாள்களில் வித்தியாதரர் முதலியோரும், தொடைகளில் இந்திரனும் ஐயந்தனும், தொடையின் அடிப்பிரதேசத்தில் எமனும், கடிதடத்தில் அசுரரும், பக்கங்களில் ஏனைய தேவர்களும், அந்தரங்க இடங்களில் நாகர்களும், குறியில் அம்ருதமும், உந்தியில் உயிர்களும், மார்பில் கலைகளும், முந்நூலில் ஞானமும், உரோமங்களில் அண்டமும், உள்ளங்கைகளில் அனைத்து உலகங்களும், தோள்களில் திருமாலும் நான்முகனும், விரல் நுனிகளில் தேவமாதர்களும், கண்டத்தில் அக்கினியும், வாயில் வேதங்களும், பற்களில் எழுத்துக்களும், நாவினில் ஆகமங்களும், மூக்கினில் வாயுவும், கண்களில் சோம சூரியர்களும், காதுகளில் திசைகளும், நெற்றியில் பிரணவமும், சிரத்தில் பரமாத்மாவான பரமேஸ்வரனுமாக மேவித்தோன்றும் என்றும் அழிதலில்லாத தமது தொன்மையான திருவுருவத்தைக் குமரவேள் காட்டி நின்றார்.

அளவில்லாத சூரியர்கள் உதயமானாற்போன்று பேரொளியுடன் கூடிய அத்திருவுருவத்தைக் கண்டு வானவர்கள் யாவரும் அச்சத்தால் கலங்கினர். அவர்களை 'அஞ்சேல்' என அருள்செய்து கரமமைத்தலும் அவர்கள் அன்பின் பெருக்கால் ஐயனைத்தொழுது நின்றனர். ஆதியும் அந்தமுமில்லாத முதல்வன் திருவுருவத்தைக் கண்டு சூரன் அதிசயமடைந்து நிற்க, ஆறுமுகப்பெருமான் அவனுக்குச் சிறிதே நல்லுணர்வு அருளலும் இவ்வாறு கூறலுற்றான்.

"எண்ணிலா அவுணர்களை இமைப்பினிற் கொன்று அண்டங்கள் தோறும் பெரும் போர் புரிந்து, என்பால் அடைந்தவர்களையெல்லாம் அறவேயழித்து, எனது அழகிய இந்திரஞாலத் தேரையும் என்னிடம் வராமல் செய்தான். வலிமைமிக்கவனான நான் செலுத்திய திறல்

மிக்கபடைகளை நீக்கி, யான் கொண்ட மாயங்கள் அனைத்தையுங் கொடுஞ்சரங்களால் மாய்த்து, அண்டமும் புவனமும் அமரரும் பிறவுமாகியவற்றையெல்லாம் தன்பால் காட்டிடும் பேருருவத்துடன் என் முன் நின்றான்”.

“அழகிய மயிலின் மீது ஏறிவந்தவனை அந்நாளில் பாலன் என்றிருந்தேன். இவனின் இத்தன்மையினை உணர்ந்திலேன். திருமால் நான்முகன் மற்றும் உள்ள வானவர்கட்கும், யார்க்கும் மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தி இவனேயன்றோ?”.

கோலமா மஞ்ஞை தன்னிற் குலவிய குமரன் தன்னைப் பாலனென் றிருந்தேன் அந்நாட் பரிசிவை உணர்ந்தி
லேன்யான்

மாலயன் தனக்கும் ஏனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும் மூலகா ரணமாய் நின்ற மூர்த்திஇம் மூர்த்தி யன்றோ?

“முன்பு ஒற்றனாய் வந்தவன் ஒப்பற்ற தனிவேலோனை விருப்பு வெறுப்பற்ற பராபர முதல்வன் என்று கூறினான். அதை உண்மையாக நான் கொள்ளவில்லை. இப்பொழுது இவன் ஈசனே யென்னும் உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டேன். அத்துதுவன் சொன்ன வார்த்தைகள் யாவும் உண்மையே! என்ன ஆச்சரியம்! நான் பெற்ற அண்டங்கள் அனைத்தும் இவனது உரோமங்களில் தோன்றி நிற்கின்றன. அண்ணல் காட்டிடும் இப்பேருருவம் முழுமையும் யாரே அறிய வல்லவர். உடல் முழுவதும் கண்களைப் பெற்றவர்கட்குங் கூடப் பலகோடி கற்பகாலமும் கடக்குமன்றோ? இக்குமரப்பெருமான் கொண்ட இப்பேருருவத்தின் ஒளி, பெருமை, இளமை, எழில் ஆகியவையெல்லாம் உலகில் எவருக்கு உள்ளன? பலகாலம் பார்க்கினும் தெவிட்டாத பேரழகுடைய இப்பெரு

வடிவினை யாரே நின்று காணவல்லார்? அழிவில்லாத பெருவரம் பெற்றவனாதலின் நான் இதைக் காண்கின்றேன்.

“ஆயிரங்கோடி மன்மதர்களின் அழகு எல்லாம் திரண்டு வரினும் செவ்வேளாகிய இவனது விமலமாம் திருவடியின் தூய அழகுக்கு ஒவ்வாதென்றால், இப்பழைமையான பெருமானின் பெரும்வடிவு முழுவதனுக்கும் யாரே உவமை கூறவல்லவர்?”

ஆயிரங் கோடி காமர் அழகெலாந் திரண்டொன் றாகி
மேயின எனினுஞ் செவ்வேள் விமலமாஞ் சரணந்
தன்னில்
தூயநல் லெழிலுக் காற்றா தென்றிடிந் இளைய
தொல்லோன்
மாயிரு வடிவிற் கெல்லாம் உவமையார் வகுக்க வல்லார்.

“எனது இளவலும் இளையமகனும் இப்பெருமானைச் சிறுவனென்று எண்ண வேண்டாம், நான்முகன் முதலாக உள்ள அமரர்கள் காணாப் பரமனே எனக் கூறினர். அவர்கள் கூறியவனைத்தும் உண்மையாகவே ஆயிற்றன்றோ?”

“அண்ணல் குமரன் திருமேனியழகுதன்னை திருவடி முதல் திருமுகம் வரையில் எண்ணற்ற ஊழிகாலம் எப்படிப் பார்க்கினும் கண்ணினால் அடங்காது, அல்லது நினைத்தற்குக் கருத்தினால் அடங்காது. அத்தகையோன் என்பால் போருக்கு வந்தான் எனில் அது அவன் செய்யும் அருளே எனக் கூறலாம்.

“என் கோபம் தீர்ந்தது, யுத்தம் செய்வதில் உள்ள ஊக்கங் குறைந்தது. உரோமஞ் சிலிர்த்தன. விழிகளினின்றும் தூய நீர் பெருகியது. இவன் பால் அன்பு பிறந்தது. தனியனாய் நிற்கும் எனக்கு உள்ளமும் உயிரும் உருகியது. அகந்தை போயிற்று, ஞானம் புகுந்தது, எனது வலத்தோளும் கண்ணும் துடிக்கின்றன. உலகமெங்கும் பொருந்திய பொருள்கள் யாவும் முற்றும் தோன்றுகின்ற நாயகன்

வடிவத்தைக் கண்டேன். நல்ல தவத்தினால் அடையும் பலன் இதுவே யல்லவா?"

"எனது பாதங்கள் இவனை வலம் வர வேண்டும், கைகள் இவனைத் தொழ வேண்டும், எனது தலை அவனை வணங்க வேண்டும், எனது நாக்கு இப்பெருமானைத் துதித்திடல் வேண்டும், எனது தீமைகள் யாவுமகன்று அவனுக்கே அடிமையாகி வாழவேண்டும். ஆயினும் அவ்வாறு செய்யாது என் நெஞ்சத்தைத் தடுத்தது மானம் ஒன்றேயாம்."

சூழுதல் வேண்டும் தாள்கள்
தொழுதிடல் வேண்டும் அங்கை
தாழுதல் வேண்டும் சென்னி
துதித்திடல் வேண்டும் தாலும்

ஆழுதல் வேண்டுந் தீமை
அகன்றுநான் இவற்கா ளாகி
வாழுதல் வேண்டும் நெஞ்சம்
தடுத்தது மானம் ஒன்றே.

"கடம்ப மாலையையணிந்த இச்செம்மல் இந்நாள் வரையில் நீங்காது நின்று என்னுடன் போர் செய்தது அவனது திருவிளையாட்டின் தன்மை என்று தெரிந்து கொண்டேன். அங்ஙனமன்றி அவன் என்னைக் கொல்ல நினைக்கின் யாவரே அதனைத் தடுக்க வல்லவர்?"

"குற்றமற்ற தேவர்களை நான் சிறை செய்தது தவறு என்று பலருங் கூறினார்கள். அவ்வாறு செய்தமையாலன்றோ வேதங்களும், நான்முகனும், இன்னும் உள்ள அமரர்களும் காணாத ஒரு முதல்வனை இங்கு என் கண்முன்பு காணப்பெற்றேன். அச்செயல் நன்றேயாயிற்று அல்லவா?"

ஏதயில் அமரர் தம்மை யான்சிறை செய்த தெல்லாம்
தீதென உரைத்தார் பல்லோர் அன்னதன் செயற்கை யாலே

வேதமும் அயனும் ஏனை விண்ணவர் பலருங் காணு
நாதனிங் கணுகப் பெற்றேன் நன்றதே யான தன்றோ.

“ஒப்பற்ற தனி முதல்வனாகி நிற்கும் இம்முருகனின்
முன்னால் நின்று பெரும்போர் செய்தேன். இனி நெஞ்சம்
தளரமாட்டேன். முருகன் முன் போர் செய்த ஒரு
பெருமையைப் பெற்றுவிட்டேன். நானே வீரனும்
ஆயினேன். எந்நாளும் இப்புகழ் நிலைத்து நிற்கும்.
இவ்வுடல் நிலைத்து நிற்குமோ?”

ஒன்றொரு முதல்வ னாகி உறைதரு மூர்த்தி முன்னம்
நின்றமர் செய்தேன் இந்நாள் நெஞ்சினித் தளரேன் அம்மா
நன்றிதோர் பெருமை பெற்றேன் வீரனும் நானே யானேன்
என்றுமிப் புகழே நிற்கும் இவ்வுடல் நிற்ப துண்டோ.

“தேவர்களுடைய சிறையை நீக்கி வள்ளலை வணங்கி
இவ்வுடலைத் தாங்கி எளியவர் போன்று
யானிருப்பேனேயாகில் ஆயிரங்கோடி அண்டத்தின்
கண்ணும் பொருந்திய என் புகழும் வீரமும்
அழிந்திடாதோ?”

இவ்வாறு மொழிந்து நின்றலும் குமரக்கடவுள் எவராலும்
மனத்தாலும் நினைத்தற்கரிய தனது பெருவடிவத்தை நீக்கி
மயில்மீது இருந்த தனது பழைய உருவத்தினைக்கொண்டு
நின்றார். சூரபன்மனுக்கு முன் அளித்த நல்லறிவினையும்
மாற்றிப் பண்டுபோலச் செய்தார். அவனது பழைய சினமும்
அகந்தையும் மீண்டும் அவனை வந்தடைந்தன.
“பிள்ளையுருக் கொண்ட கள்வன் என்னை மாயத்தால்
மயக்கினன். அவனைப் பின்னர் கொல்லுவேன், இவ்வலிய
பகையை மூட்டிய தேவர்களை முன்னர் உயிர்குடித்து எனது
சினத்தை ஆற்றிக்கொள்வேன்” என்று துணிந்து வானமும்
நிலனும் எல்லாம் மயங்கி நிற்பப் பேரிருள் வடிவங்
கொண்டான். அப்பொழுது சூரன் பலதலைகளையும்

எண்ணிறந்த கைகளையுமுடையதோர் பெருவடிவமெடுத்து தேவர்களை உண்ணக் கருதி விண்ணில் சென்றான். தேவர்கள் மிகவும் அஞ்சி நடுங்கி திசையனைத்தும் சிதறியோடினார்கள். "அடைந்தார்க்கினியனே ஓலம், ஞானநாயகனே ஓலம், வேற்படை விமலா ஓலம், மூவருமாகி நின்ற முதல்வனே ஓலம். இந்தச் சூரன் எங்களை விழுங்க எழுந்துள்ளான். ஓடவும் வலிமையில்லோம், இனி இறைப்பொழுதும் தாமதிக்காது அவுணன் உயிரை வாங்கி அடியருக்கு அருள்க" என்று கதறினார்கள். மயில் வடிவிலிருந்த இந்திரனும் அஞ்சி முறையிட்டான்.

தேவர்கட்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தையும் சூரனது ஆற்றலையுமறிந்த ஆறுமுகன் தமது செங்கரத்தில் திகழும் வேலை நோக்கி "இவ்வவுணன் யாக்கையைப் பிளந்து விரைவில் மீள்க" எனக்கூறி விடுத்தருளினார். வேற்படை அவுணன் கொண்ட மாய முற்றினையுமழித்து அவனை நோக்கிச் செல்லுதலும், அவன் கடலின் நடுவில் சென்று ஒரு மாமர வடிவமானான். தீப்போலுந் தளிர் விட்டு, புகை போன்ற இலைகளைக் கொண்டு, பொன்போன்ற பூங்கொத்து ஈன்று, மரகதத்தையொத்துக் காய்த்து, செம்மணிகள் போன்ற பழங்களைக் கொண்டு மேகம் போல பல நெருங்கிய கிளைகளுடன், ஒரு நூறாயிரம் யோசனை அளவு பருத்த அடிமரம் உடையதாய், கடல் வான் நிலம் ஆகிய இடங்களில் எல்லாம் நிழலைப் பரப்பிக்கொண்டு மாமரமாய் நின்ற சூரன் தனது உடலை அசைத்தான். அப்பொழுது உலகங்கள் இடிந்தனவாகிச்சரிந்தன. உயிர்க் கூட்டங்கள் இறந்தன. இவற்றையெல்லாம் நோக்கிய ஆதிநாயகனின் கூர்வேல் அண்டமுமுமையும் அஞ்சத்தக்கதோர் உருவங்கொண்டு மாமரத்தினை அடியில் வெட்டிவீழ்த்தியது. சூரன் பெருஞ்சத்தத்துடன் அறுபட்டு வீழ்ந்தும் இறக்கவில்லை. அவன் முன்செய்த தவத்தின்

பயனிதுவென்றால் தவத்தைக் காட்டிலும் வலியுடையது வேறொன்று உளதோ?

அதன் பின்னர் சூரன் வெகுண்டு மாமரவடிவு நீங்கித் தன் உண்மை உருவினை எடுத்துக்கொண்டு கூரிய உடைவாளை யுருவிப் போர்புரியவெண்ணி இடிபோல ஆர்த்து வரும்பொழுது குமரனின் கூரிய வேலாயுதம் அவன் மார்பைப் பிளந்து இருதுண்டுகளாக ஆக்கிக் கடல் அருகே வீழ்த்தியது. வேலாயுதம் மறைகள் முழங்க வானில் எழுந்து கங்கையாடிக் கந்தன் திருக்கரத்திலமர்ந்தது.

சிவபெருமானின் வரத்தினால் சூரபன்மன் இறவாது எழுந்து உடல் பிளந்த இருகூறுகளும் சேவலும் மயிலுமாகிச் சினங்கொண்டு சமர்புரியுங் கருத்தோடு எம்பிரான்முன் வந்தெய்தினான். அப்பொழுது இறைவனுக்கு ஆட்படுத்தும் நல்லாழ் கூடுதலும், சேவலும் மயிலுமாகிச் சினத்தோடு வந்த சூரன் மீது குமரப்பெருமான் தமது அருள்நாட்டத்தைச் செலுத்தியருளினார். அவ்வளவில், சிறந்தவர்களின் (சித்தர்களின்) கண்பார்வையால் இரும்பு பொன்னாவது போலக் கந்தனின் கருணை நோக்கினால் சூரனும் பகைமை நீங்கித் தெளிவுற்ற மனத்தனாய் நின்றான். தீமைகளையே புரிந்தவர்களாயினும் குமரவேள் முன் வந்துற்றால் தூயவராகி நற்கதியடைகுவர் என்பதை ஆராய்ச்சி செய்யவும் வேண்டுமோ? இந்நாள்வரையும் கடும்போர்புரிந்த சூரனும் அல்லவோ எல்லையில்லாத அருள்பெற்று நல்வாழ்வடைந்தான்.

அப்பொழுது குமாரப்பெருமான் தம்அருளால் உணர்வு பெற்ற சேவலைப் பார்த்து நீ நம்தேரின் மீது கொடியாகி நிற்பாய் எனக்கூறியருள, அதுவும் தேரின் மீது கொடியாகி நின்று அண்டங்கள் வெடிபடுமாறு கூவி ஆரவாரித்தது. அதன்பின்னர் அருட்கொண்டலாகிய குமரவேள்

இந்திரனாகிய பழைய மயிலினின்றும் இறங்கி, அறிவுபெற்ற சூரனாகிய மயிலின் மீது எழுந்தருளி “நம்மைச் சுமப்பாயாக்” எனப்பணித்து, நிலம், ஆகாயம், திசைகள் ஆகிய இடங்களில் எல்லாம் ஊர்தியாக நடத்தினார்.

இந்த உலகமனைத்தோடு பிரம்மதேவனையும் படைக்கும் ஆற்றலைப் பெறுவதற்காகத் திருமால் அனேககாலம் மேகஉருவாகி வந்து முக்கட்பகவானாகிய சிவபிரானைச் சுமந்ததே போல, வீரர்களுக்குள் வீரனான குமரக்கடவுளைச் சூரனின் உருவமான மயில் தன்மீது சுமந்து நின்றது.

பாரொடு விரிஞ்சன் தன்னைப் படைத்திடப் பன்னாள்
மாயன்

காரென வந்து முக்கட் கடவுளைப் பரித்த தேபோல்
வீரருள் வீர னாகும் வேலுடைக் குமரன் தன்னைச்
சூருரு வாகி நின்ற தோகைமேல் கொண்ட தம்மா.

வேலினை ஏந்திய முருகப்பெருமான் மரகதம் போலும் அழகு பொருந்திய மயிலின் மீது எழுந்தருளி மஹேந்திரபுரப் போர்க்களம் நண்ணி, அங்கிருந்த இந்திரன் அக்கினி ஆகியோரைத் தங்களுடைய தொல்லுருவம் கொள்ளப் பணித்தருள, அவர்களும் அவ்வாறே பழைய உருவங்களையடைந்து திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினர். தேனுண்ட வண்டுபோல மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து நின்றனர். சூரபன்மனை அழித்து ஒளிபொருந்திய மயிலின்மீது இறைவர் எழுந்தருளிய செய்தியறிந்து பூதர்களும், படைத்தலைவர்களும், இலக்சும் வீரர்களும், வீரவாகு உள்ளிட்ட ஒன்பது வீரர்களும் முருகப்பெருமானையடைந்து திருவடிகளை வணங்கிப் பேராரவாரம் செய்து நின்றனர். ஒப்புயர்வற்ற வள்ளலாகிய குமார்க்கடவுள் தேவர்கள் போற்றி செய்ய இனிதே

எழுந்தருளியிருந்து நான்முகனாதி அனைவர்க்கும் தமது பாதங்களில் நீங்காத அன்பினை அருளினார்.

சூரபன்மன் வதம் பற்றிய செய்தியைத் தூதுவர் மூலம் அறிந்த பட்டத்தரசியான பதுமகோமளை இடியேறுண்ட அரவம்போலத் துடித்து வீழ்ந்து இறந்தனள். தலையன்பு என்பது அதுவே அல்லவா? அவனது மற்றைய மனைவியர்களும் வயிறலைத்து அழுது அழற்குண்ட மொன்று அமைக்கச்செய்து, அதனிடே பதுமகோமளையின் உடலையிட்டுப் பின் அப்பெருங்கனலிடைத் தாமரைத் தடாகத்திற்புகும் வண்டினங்களையொத்துப் புகுந்தனர். அதுகாறும் அந்நகரத்திலிருந்த திருமகளும் அப்பொழுது அதனை நீத்துப் புறம்போயினாள்.

தன் தந்தை சேவலும் மயிலுமாய்க் கந்தவேள் பால் சார்ந்ததையறிந்த இரணியன் புலம்பினான். "பிரமனாதி தேவர்கள் குற்றேவல் செய்தும் போற்றியும் நிற்கப் பேரரசு செலுத்திய எந்தையே! நீ இப்பொழுது சேவலும் மயிலுமாய் முருகனுக்குப் பணி புரிதல் முறையோ? நீ பண்டைஉருவம் மாறி வேறுபாடாய் உருவம் எய்தினையே. மகன் தந்தைக்கு செய்யும் ஈமக்கடன்களையும் செய்யப் பெற்றிலேனே. வீணே இவ்வுடலைப் பேணினேனே" எனப் புலம்பியழுது சுக்கிராசாரியாரை அடைந்து அவர் சொற்படி இறந்த அன்னை தாதையர்க்கும் ஏனையோர்க்கும் செய்யவேண்டிய கடன்களைச் செய்து முடித்தான். பின்னர் செல்வமானது துன்பத்துக்கொரு வித்து என்று தெளிந்து நற்கதியடைய விரும்பி நற்றவமியற்றி இருந்தான்.

சண்முகப்பெருமான் விரவாகுத்தேவரையழைத்து வீரமஹேந்திரபுரத்தில் சிறையில் உள்ள ஜயந்தன் முதலிய தேவர்களையெல்லாம் மீட்டு வருமாறு பணித்தார். விரவாகுவும் அப்பணியைச் சிரமேற்றாங்கி வீரமஹேந்திரச்

சிறைக்களஞ்சென்று, "சூரன் குமரக்கடவுளின் திருக் கரத்தமைந்த வேற்படையால் அழிந்தனன். நீவிர் நல்வாழ்வு பெற்றீர்கள். உங்களுடைய சிறையை நீக்க எம்பிரான் ஆணைதாங்கி வந்தேன்" எனக் கூறி ஜயந்தனாதி தேவர்களின் தளைகளை நீக்கி "வம்மின்கள், வம்மின்கள், வானத்தீர்" என்று கூறினார். சிறைநீக்கம் பெற்ற இமையோர் அடைந்த மகிழ்ச்சியை என்னென்று கூறுவோம்? அவர்கள் வீரவாகுவைத் தொடர்ந்து சென்று ஆறுமுகச் செம்மலையடைந்து மும்முறை தாழ்ந்து வணங்கிப்புகழ்ந்து அவருடைய பேரருளைப்பெற்று மகிழ்ந்து திகழ்ந்தனர்.

தன்னை வணங்கிய ஜயந்தனைக் கண்ட இந்திரன் பெருங்களிப்புடன் தழுவி இன்பமுற்றனன். ஏனைய அமரர்களையும் முறைமுறை தழுவி அன்போடு முகமன் கூறினான். சண்முகப்பெருமான் போரில் இறந்த பூதர்கள் அனைவரும் உயிர்பெற்றுவருமாறு நினைந்தருளினார். அவ்வளவில் அவர்கள் உய்ந்தெழுந்து பெருமானைச்சூழ்ந்து ஆர்த்தார். பின்னர் பன்னிருகைப் பரமன் வருணனையழைத்து கடைநாள் உலகினை உண்ணுந்தன்மை 'போல மஹேந்திரபுரியை உண்டிடுவாய் என்றருளிச்செய்ய, வருணனும் அங்ஙனமே அந்நகரை அதனுள் பொருந்திய பலவகை உயிர்த்தொகுதிகளோடு அழித்தனன். அதன் பின்னர் ஆறுமுகன் தனது பரிவாரங்களோடு திருச்செந்தூரையடைந்தார், அப்பொழுது சூரியன் அஸ்தமனமானான்.

அப்பொழுது தேவர்கள் பன்னிருகைப் பரமனைப் பூசை செய்ய விரும்பினார்கள். பெருமானும் இசைய, தேவர்கள் குமாரதந்திர விதிப்படி தவறு நேராமல் முருகப்பெருமானுக்கு கும்பம், பிம்பம், அக்கினி ஆகிய மூவகை இடங்களிலும் அன்புடன் மனமகிழ்ச்சியைத் தரும்

பூசனை புரிந்தார்கள். அவர்கள் அன்போடு புரிந்த பூசையை உவந்து, "வேண்டும் வரம் யாது" எனப்பரமன் வினவியருள, இக்காயமுள்ளவரையில் நினது அருமைத் திருவடிகளில் தலையன்பு இருக்கவேண்டும் என்று வேண்டினர். அவ்வாறே குமரன் அருள்புரிந்தார்.

மறுநாள் கதிரவன் உதயமானதும், சிவகுமாரன் சிவபிரானைப் பூசை செய்ய விரும்பினார். தேவதச்சனைக் கொண்டு ஆலயம் அமைக்கச் செய்து அதில் சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்து ஆறுமுகன் சிவாகமவிதிப்படி ஒப்பாருமிக்காரு மில்லாத சிவபிரான் திருவடிகளில் அன்பின் பெருக்கால் வேண்டிய திரவியங்களுடன் வழிபாடாற்றினார்.

யுத்தகாண்டம் முற்றிற்று.

5. தேவகாண்டம்

1. தெய்வயானை திருமணம்

திருச்செந்தூரில் சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்து பரமேஸ்வரரைப் பூசித்தபிறகு ஆறுமுகன் தன்னைச் சேர்ந்த பூதகணங்கள் மற்றும் வீரர்களுடன் திருப்பரங்குன்றம் வந்து சேர்ந்தார். அங்கு தேவதச்சன் பல வீதிகளும், கோட்டங்களும், கோயிலும், சோலைகள், வாவிடிகள் ஆகியவற்றையும் உண்டாக்கினான். தேவதச்சனுக்கு அருள் புரிந்து குமரன் தனது கோயில் எய்தி சிறப்புற வீற்றிருந்தருளினார். மற்றையோரையும் அவரவர்க்குரிய இடங்களில் திங்குமாறு ஆணையிட்டருளினார், பராசரன் மைந்தன் அறுவருடும் அருச்சித்து நிற்க, அவர்கட்கு முக்கணெந்தை அருள் பாலித்தமைக்கு ஏற்பச், சிறந்த ஞானோபதேசம் செய்தருளினார்.

இந்திரன் தன் பகையை ஒழித்துத் துன்பமகற்றிய பெருமானுக்குத் தன் மகளாகிய தெய்வயானை என்னும் மங்கைநல்லாளை மணஞ்செய்து தர எண்ணினான். தனது எண்ணத்தைப் பிரமனுக்கும் நாராயணனுக்கும் உரைக்க, அவர்களும் பேருவகையடைந்து திருமணத்துக்கு வேண்டிய முயற்சியை மேற்கொள்ளுமாறு கூறினார்கள். இந்திரன் மகிழ்ந்து ஓர் ஒற்றையைழைத்து மேருமலையில் இருக்கும் இந்திராணியைப் புதல்வியோடு அழைத்து வருமாறு ஏவினான். அத்தாதுவனும் விரைந்து மேருவையடைந்து இந்திராணியைக் கண்டு வணங்கி நின்று நிகழ்ந்தவை யாவையுங்கூறி, "நினது நாயகன் அருமை மகளோடு

திருப்பரங்குன்றத்துக்கு அழைத்து வருமாறு என்னைப் பணித்தருளினான். ஆதலின் இப்பொழுதே வருக" என்று மொழிந்தான்.

அம்மொழிகேட்டு இந்திராணி விம்மிதமடைந்து துன்பம் நீங்கி என்றும் இல்லாத இன்பமெய்தி புதல்வியோடு ஐராவதமேறி திருப்பரங்குன்றம் வந்து சேர்ந்தாள். அங்குத் தேவர்கோன் இருப்பதற்கமைந்த கோயிலில் மகளோடு வைகினாள். அவ்வேளையிற் மஹேந்திரபுரியில் சிறைப் பட்ட தேவமாதர்கள் அனைவரும் வந்து இந்திராணியை வணங்கினார்கள். புதல்வனாகிய ஜயந்தனைக் கண்டு கருணை மேலீட்டினால் தழுவி மனக்கவலை நீங்கி, வறியவன் தான் பண்டு இழந்த நிதியைப் பெற்ற தன்மை போல மகிழ்ந்தாள்.

தேவேந்திரன் வானோர் குழுவோடு ஒப்பற்ற பெருமானின் திருமுன்பு வந்து கூறலானான். "ஐயனே! தேவரீர் அவுணர்கள் என்னும் பகையையழித்துத் தேவர்களின் சிறையையுமொழித்து அடியேனுக்குப் பண்டைய சீரீனை அளித்தீர். தேவரீருக்கு அடியேன் செய்யத்தக்கதான கைம்மாறு ஒன்று உளதோ? முன்னரே அடியவனின் பெண் தெய்வயானை இந்த மலையின்கண் வந்திருக்கின்றாள். அவளைத் திருமணஞ்செய்துகொண்டு தேவரீரது பெருந்தோள்களில் அணைத்துக்கொண்டருள் வீராக." இவ்வாறு இந்திரன் கூறலும் எம்பெருமான் அவனை நோக்கி, "முன்னமேயே இப்பெண் எம்மை மணக்கவேண்டிப் பெருந்தவம் புரிந்துள்ளாள்; ஆதலால் நீ எண்ணியவாறே நாளை மணம் புரிந்து கொள்வோம்" என்று உரைத்தருளினார். தேவர்கோன் அகமகிழ்ந்து முருகையனின் திருவடிகளை வணங்கி வெளியில் வந்து, ஒற்றரை நோக்கி "மூவரின் மேலோனாகிய முக்கனெம்பெருமானின் திருமலையில் முன்னாள் வசித்த முசுகுந்தன் முதலிய புவிமன்னவர்களுக்கும், விண்ணுலகத்தோர்க்கும்,

திசைகாப்பாளர்கட்கும், முனிவர் முதலானோர்க்கும் நாளை நம் பெருமானாகிய குமரக்கடவுளுக்குத் திருமணம் என்று கூறி அவர்களனைவரையும் இம்மலைக்கு வருமாறு அழைத்து வாருங்கள்” என்று கூறியனுப்பினான். அவ்வொற்றர்களும் அவ்வாறே செய்வோம் எனப்பணிந்து சென்றனர்.

இந்திரன் தேவதச்சனையழைத்து முருகப்பெருமானின் திருமணத்துக்கு ஏற்றவாறு ஒருமண்டபம் இயற்றச் செய்தான். தேவதச்சனும் அங்ஙனமே அழகிய மணி மண்டபமியற்றி, அதனினைச் சண்முகக் கடவுள் அமர்த்தற்குரிய பீடமொன்றமைத்து, மற்றும் மாலயன் முதலானோர் இருத்தற்குரிய ஆசனங்களையும் அமைத்தான். யாவர் எப்பொழுது எப்பொருள் வேண்டினாலும் வேண்டிய வண்ணமே அவ்வப்பொழுது அளிக்கும் சோலைகளையும் மலர்வாவிகளையும் நீர்ச்சனைகளையும் மேலும் திருமணத்துக்குரிய பல பொருள்களையும் அமைத்தான். தேவதச்சன் அமைத்தவற்றையெல்லாம் இந்திரன் கண்டு மகிழ்ந்து, அத்திருமணத்துக்கு வேண்டும் பொருட்கள் அனைத்தையும் ஒரு கணப்பொழுதில் வருவித்தான்.

இஃதிவ்வாறாக, தேவராஜன் விடுத்த ஒற்றர்கள் சென்று உரைத்தலும் திருமுருகனின் திருமணத்தைக் காணப் பெருவிருப்பங்கொண்ட முசுகுந்தசக்கரவர்த்தியைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவோம். திருக்கயிலைமலையில் வில்லுவ மரங்கள் செறிந்திருந்த ஒரு சோலையில் ஒரு நாள் உமாதேவியாருடன் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்பொழுது மரக்கிளைகள் தோறும் தங்கியிருக்கும் ‘முசு’ வென்னும் ஒருவகைக் குரங்கு ஒன்று வில்லுவ மரத்தில் நெருங்கியிருந்த வில்லுவ இலைகளைப் பறித்துக் கீழிருந்த பரமசிவனாரின் திருமுடியின் மீது தூர்த்தது. அச்செயலைக் கண்ட தேவியார் சினங்கொள்ள, ஐயன், “அது நம்மை அருச்சனையல்லவோ புரிகின்றது, சினங் கொள்ளற்க”

என்னலும், அம்பிகை அக்குரங்கினிடத்து அருள் நோக்கம் வைத்தனர். அனைத்துயிர்க்கும் உயிராகிய சிவபிரான் அம்முசுவிடத்துள்ள அறியாமை நீங்கி நல்லறிவு பெறுமாறு திருவுள்ளங்கொண்டார். நல்லுணர்வடைந்த முசு விரைந்து கீழேயிறங்கி அம்மையப்பர்களை அடிபணிந்து பிழை பொறுக்குமாறு வேண்டியது. உமாபதி அதனை நோக்கி, "நீ செய்தது பிழையன்று. வில்லுவத்தால் நம்மை அருச்சனை செய்தனையன்றோ? அதனால் நீ நிலவுலகத்தில் மனு வம்சத்தில் தோன்றி உலகம் முழுதும் அரசுபுரியக்கடவாய்" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

பெருமான் கூறியது கேட்ட அம்முசு அம்மையப்பரை நாடொறும் தரிசித்திருக்கும் இப்பெருவாழ்வினைவிட்டுக் கேடுறும் அரசு செல்வத்தை வேண்டேன் என்றது. மேலும் பொய்யுடல் சுமந்து மயங்காத வண்ணம் இம்முசு முகத்துடனேயே பிறந்து அரசுபுரிந்து மீளுதற்கு அருள்புரிய வேண்டும் என்று வேண்ட இறைவரும் அவ்வாறே அருள் செய்தார். பின்னர் அம்முசு நிலவுலகத்தில் அரிச்சந்திரனின் வம்சத்தில் பிறந்து, முகம் ஒன்றுமே முசுவின் முகமாக, மற்ற உறுப்புகள் அழகுடன் அமைந்து, முசுகுந்தன் என்ற காரணப் பெயர் கொண்டு கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசு புரிந்தது. முசுகுந்தனை தேவராஜன் விடுத்த ஒற்றர் கண்டு முருகப்பெருமானின் திருமணம் நாளை எனப் பகர அவன் பெருமகிழ்ச்சியுடன் திருமணத்துக்குப் புறப்படத் தயாரானான். முசுகுந்தன் தேவதேவனின் திருமணச்செய்தியை நகர் முழுமையும் முரசறைந்து தெரியப்படுத்தச் செய்தான். தனது நால்வகைச் சேனையோடும், நகர மாந்தர்களோடும், மற்றுமுள்ளவர்களோடும் முசுகுந்தன் திருப்பரங்குன்றம் சேர்ந்தான். ஒற்றர்கள் இவ்வாறே பல தேசத்தரசர்கட்கும் மற்றையோருக்கும் திருமணச் செய்தியை விளம்ப, அனைவரும் மகிழ்ச்சியோடு திருப்பரங்குன்றத்தைச் சென்றடைந்தனர். திருமணத்துக்கு

அமைக்கப்பட்ட மகாமண்டபத்தின் அழகு முழுவதையுங்கண்டு களித்த முசுருந்தன் முதலிய அரசர்கள் தேவராஜனைக்கண்டு பணிந்து பெரும் உவகையடைந்து நின்றனர். இந்திரன் அனைவருக்கும் முகமன் கூறி உபசாரங்கள் செய்தான்.

திருமணநாளன்று தேவமாதர்கள் தெய்வயானையை அணுகிப் பல வகையான அலங்காரங்கள் செய்தார்கள். இயற்கையழகு மிக்க அப்பெண்ணின்நல்லாட்குச் செயற்கையழகும் செய்து திகழ்வித்தனர்.

இந்திரன் பிரமதேவனை நோக்கி "அண்ணலே! திருமணச்சாலையில் தேவரும் பிறரும் வந்து சேர்ந்தனர். ஆகையால் ஆறுமுகத்தண்ணிலுக்கு திருமணஞ் செய்வதற்குகந்த காலத்தை நாடி உரைத்தருள்க" என வேண்டி நின்றான். நான்முகன், "அண்ணலது திருமணத்துக்கு எப்பகலும் நற்பகலேயாயினும் நிகரற்ற நன் முகூர்த்தம் இப்பொழுதே" என்றான். உடனே திருமாலையுள்ளிட்ட அனைவரும் எழுந்து தேவர்களும் முனிவர்களும் புடைசூழச் சென்று சண்முகப்பெருமானை வணங்கித் திருமண மண்டபத்துக்கு எழுந்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நின்றனர். பன்னிரு தோளுடைப் பகவனும் 'அன்னதாசுக,' என்றருள் செய்து அரியணையினின்றும் இழிந்து நவவீரர்களும் பாரிட வீரர்களுந்துதிக்க மயிலின் மீது அமர்ந்து பிரமனாதி தேவர்கள் விழுந்து முன் பணிந்து ஏத்தி, மணம்மிக்க மலர்களைத் தூவிப் பக்கங்களில் வர, திருப்பரங்குன்றத்தின் வீதி வழியாய் திருமணமண்டபத்துக்கு எழுந்தருளி வந்தார். சூரியன், சந்திரன், வாயு, வருணன் முதலிய தேவர்கள் வெண்கொற்றக்குடையை எடுத்தும், கவரி வீசியும், ஆலவட்டம் அசைத்தும், வாளினை ஏந்தியும் உடன் வந்தனர். தேவர்கள் ஆர்த்தனர், வேதங்கள் ஆர்த்தன, தேவமாதர்கள் ஆர்த்தனர். பூதங்கள் ஆர்த்தன, பூதலத்து

அரசர்கள் ஆர்த்தனர். அம்மலையும் எதிரொலியால் ஆர்த்தது. டிண்டி, பேரிகை, தண்ணுமை முதலிய வாத்தியங்களை பூதர்கள் இயம்ப, அரம்பை, ஊர்வசி முதலிய தேவமாதர்கள் நடம் புரிந்து வந்தனர். இவ்வாறான சிறப்புடன் எங்கள் பிரான் உமாபதியின் ஒப்பற்ற புதல்வன் பல வீதிகளைக் கடந்து தேவேந்திரன் இயற்றிய திருமணச்சாலையின் முன்னர் வந்தெய்தினார்.

அவனியெல்லாம் போற்றும் எங்கள் ஆறுமுகப் பெருமானை நிறைகுடத்தில் தோய்ந்த தருப்பையின் தூய நீரைத்தூவி ஆசிகூறி அருந்தவமுனிவர்கள் எதிர்கொண்டு ஏத்தி நின்றனர். தேவமாதர்களும் முனிவர் மாதர்களும் அஷ்டமங்கலப் பொருள்களை ஏந்தி எம்பெருமான் முன்னின்று துதித்தனர். ஒளிவிட்டு எரிகின்ற தீபத்தட்டுகளை யேந்திச் சிறப்பித்தனர். அவ்வண்ணம் நிகழ்கின்ற சமயத்தில் உதயசூரியன் போன்று எழிலுடைய முருகவேள் தமது ஊர்தியினின்றும் இறங்கித் திருமணமண்டபத்து முதல் வாயிலை யடைந்தார். அங்கு இந்திராணி காமதேனுவின் அப்பொழுதே கறந்த பாலை மாணிக்கவள்ளத்தில் தாங்கி வேண்டுவார்க்கு வேண்டியவாறே வழங்கும் வள்ளலின் திருவடிகளில் அன்போடு அபிஷேகித்து, வணங்கிப் பல்கூடர் கூட்டியுள்ள தீபக்கலத்தினை மும்முறை சுற்றிப் பூசனை செய்தாள். ஆறுமுகக்கடவுள் அப்பூசனையை உவந்து ஏற்றருளி, வனப்பு மிகுந்த மண்டபத்துள் புக்கு ஒளிவீசும் உயர்ந்த பீடத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார்.

அதன் பின்னர் ஆறுமுகன் அருளால் திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்கள், முனிவர்கள், வீரர்கள், மற்றையோர் ஆகிய அனைவரும் அவ்வவர் தகுதிக் கேற்ற இடங்களில் அமர்ந்தனர். அச்சமயம் அரியயன் நாடொணாத ஞான நாயகனாகிய பரமேஸ்வரன் உமாதேவியாரோடு விமானத்தில் எழுந்தருளி வானத்திடை தோன்றினார்.

ஆன காலை அரியயன் நாடொணா
 ஞான நாயகன் நங்கையுந் தானுமோர்
 மான மேல்கொண்டு மாயிருஞ் சாரதர்
 சேனை சூழ்தரச் சேணிடைத் தோன்றினான்.

திருமணத்துக்குத் தம் தாய் தந்தையர் எழுந்தருளியது கண்டு பேருவகை கொண்டு விரைந்து தன் மணியாசனத்திலிருந்து இறங்கினார். அங்கிருந்த திருமால் முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் விரைந்தெழுந்து "நம் பிரான் இங்கு நண்ணினார், நாம் உய்ந்தோம்" என்று மகிழ்ச்சியினால் கைதொழுது நின்றனர். முழுமுதற் கடவுளாகிய முக்கண்பெருமான் விமானத்தினின்றும் இறங்கித் திருமண மண்டபத்தினுள் எழுந்தருள, அறுமுகச் செம்மல் அருகிற் சென்று அன்னையுந் தந்தையுமாகிய இருவர் திருவடிகளையும் தனது திருமுடியில் சூரியனும் தாமரையும் ஒன்றுபட்டன போன்று சூடினார். தங்கள் அருமைக் குமாரனை அவ்விருவரும் தங்கள் திருக்கரங்களாலெடுத்துத் தனித்தனி மார்போடணைத்து உச்சி மோந்தனர். திருமாலாதி தேவர்கள் அம்மையப்பரின் பாதங்களைப் பணிந்து வலம் வந்து "அடியேம் புன்மை நீங்கி வாழ்வற்றனம்" என்று துதித்தனர். நினைத்தற்கரியதாகியும், அனைத்துயிர்க்கும் உயிராயும் அமைந்த சிவபரஞ்சுடரை மலைமகளோடும் புதிய திருமண மண்டபத்தினுள் அழைத்துச் சென்றார்கள். அப்பொழுது இறைவரது ஆணையால் விண்ணிலிருந்து ஒரு மணியாசனம் அங்கு வந்து இறங்கியது. அம்மையும் அப்பனும் அவ்வாசனத்தில் எழுந்தருளியிருந்து குமாரக் கடவுளை அழைத்து தங்களிடை வைத்து தண்ணளி புரிந்தனர். அச்சமயம் நான்முகன் சிவபிரானை வணங்கி "தேவரீர் குமாரன் தேவர்களுக்குச் செய்த உதவிக்குக் கைம்மாறு ஏதும் இல்லையெனினும் இந்திரன் தன் மகளை அவருக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்க நினைந்தான். என்றும் மாறாத

கருணையுடன் ஆருயிரனைத்தையும் நித்தமும் அளித்தருளும் உமாதேவியாரும் தேவரீரும் இன்று இங்கு வந்தருளினீர்கள் என்றால் அடியவர்களாகிய எங்கள் செயல் சிறப்புடையதேயன்றோ?" என்று மொழிந்தான். அம்மொழி கேட்ட கண்ணுதற்கடவுள் நன்றென மகிழ்ந்து "இத்திருமணங் காணவே வந்தோம், இனி இத்திருமணத்துக்கு உரியவற்றைச் செய்க" என்றருளிச் செய்தார். திருமாலும் நான்முகனும் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்து இந்திரனைப் பார்த்து, "குமாரப்பெருமானுக்கு வேதவிதிப்படி திருமணம் செய்து கொடுக்க உன் புதல்வியை அழைத்து வருவாய்" என்று கூறினார்கள்.

இந்திரன் தெய்வயானையைத் திருமணமண்டபத்துக்கு வருமாறு அழைத்தான். தெய்வயானை எழுந்து திருவடிகளில் நூபுரம் அரற்ற, சிற்றிடையில் மேகலை ஒலிக்க நடந்து திருமகளும் கலைமகளும் ஏத்த இந்திரனோடு திருமணமண்டபம் அடைந்தாள். அப்பொழுது அங்கிருந்த தேவரும் முனிவரும் "அன்னையே வாழி" என்று அம்மையைப் போற்றினார்கள். அப்பெரிய மண்டபத்தை யடைந்த தெய்வயானைப்பிராட்டியார் உமாதேவியாரையும் சிவபெருமானையும் வணங்கி, வேற்படைவள்ளல் குமரவேளைக் கண்டு நாணமடைந்தாள். சிவபிரானின் அருளாணைப்படி உமைஅம்மையார் அத்தெய்வயானையைத் தனது திருக்கரத்தால் முதுகு தடவி, சிறப்பமைந்த முருகப்பிரானையும் தெய்வக்களிறையும் பெரியதாய் அமைந்த பொன்மணிப் பீடத்தின்மிசை இருத்தினார். சிவபிரானும் உமையம்மையும் எழுந்தருளியிருத்தலும், எதிரிலே வீற்றிருந்த மணமகளும் மணமகளும் அவ்விருவருடைய பிரதிபிம்பம் போலத்தோன்றினார்கள்:

இந்திராணி மஞ்சனம், மலர் முதலிய பொருள்களைக் கொண்டு வந்து, உயர்ந்த கரகத்திலிருந்த புனலால்

அபிஷேகிக்க, இந்திரன் குமாரநாயகனின் திருப்பாதங்களைத் தொட்டு விளக்கிச் சந்தனம் பூசி, மலர் அணிவித்து, தீபதுபங்காட்டிப் பாதபூசை செய்தனன். அந்த நல்ல முஹூர்த்தத்தில் தேவேந்திரன் சண்முகநாதனின் திருக்கரத்தில் தெய்வயானைப் பிராட்டியை அளித்து, "தேவாரீது அடியவனாகிய யான் இவளைத் தேவாரீருக்குத் தந்தனன்" என்றுகூறிக் கமண்டல நீரைத் தாரையாக வார்த்தனன். தனது திருவடி மலர்களை வணங்கின வர்களுக்கு போகத்தையும் மோக்ஷத்தையும் அளித்தருளும் குமரப்பெருமான் இந்திரன் வேதமுறைப்படி தெய்வ யானையென்னும் மங்கையின் பொருட்டுத் தூய நீரினால் தாரைவார்க்கத் தமது திருக்கரத்தால் ஏற்றருளினார். நான்முகன் மனதினால் உண்டாக்கி அமுகிய திருமங்கலசூத்திரத்தை அளிக்க, அதனைக் குமார்க்கடவுள் தெய்வயானையார் திருக்கழுத்தினில் அணிவித்து, முடியில் நல்ல மலர்மாலையையும் சூட்டியருளினார். அப்பொழுது மா, பலா, வாழைக்கனிகள், கரும்பு, தேன், பால், ஆகியவற்றை இந்திரன் ஏந்தி ஆறுமுகப்பெருமானை நுகர்வித்தான். அப்பொழுது மத்தளம், தக்கை, வலம் புரிச்சங்கு முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. நவவீரர்களும், கணநாதர்களும் குமாரப்பிரபுவை வணங்கி ஆரவாரஞ் செய்தனர். பிரமன், திருமால், திசைக்காவலர், இந்திரன், மற்றுமுள்ளோர் ஆகிய அனைவரும் திருமணக் கோலங்கண்டு கட்டிலஞ் சிறந்ததென்று கூறினர்.

பின்னர் நான்முகன் அக்கினி வளர்த்து அதனிடைச் செய்ய வேண்டிய வேதச்சடங்குளை முருகப்பெருமானைக் கொண்டு செய்வித்தான். குமாரநாயகன் தனது தேவியோடு அக்கினியை வலம் வந்து, அவ்வம்மையின் சிறிய திருவடியைத் தமது திருக்கரத்தால் அம்மியின் மீது வைத்தருளினார். திருமகள், கலைமகள், மாலினி, காளி

ஆகிய தெய்வப்பெண்டிர் சூழ்ந்து வாழ்த்த தெய்வயானைப் பிராட்டியார் அருந்ததி பார்த்தருளினார், இவ்வாறாக வேத விதிமுறை வழாது திருமணம் முடிந்த பின்னர், முருகப்பெருமான் தமது தேவியோடு அம்மையையும் அத்தனையும் வலம் வந்து மும்முறை திருவடிகளை வணங்கி நின்றார். வணங்கிய மணமக்களை இருவரும் எடுத்தணைத்துத் தம்பக்கல் இருத்தி, "எமது தலைமையை உங்கட்குத் தந்தனம்" என்று கூறியருளினர். பன்னிரு தோளனையும் மணமகளையும் அவையத்தோர் வணங்க, அவர்க்கருளி உமாதேவியாரோடு சிவபிரான் கணங்கள் சூழத் திருக்கயிலைக்கு ஏகியருளினார்.

உமையம்மையோடு சிவபிரான் எழுந்தருளியிருந்த மணியாசனத்தில் தெய்வக்களிறினோடு சண்முகப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்க, அக்காட்சியைத் தரிசித்த அனைவரும் "எமது பெருந்தவம்" என்று கூறிய வண்ணம் அடிபணிந்தனர். முருகப்பெருமான் அவ்வரியணையினின்றும் இறங்கித் தமது கோயிலுக்கு அனைவரும் புடைசூழ அம்மையோடு சென்று, பிரமன் மால் முதலியோர்க்கு முறையின் அருள் சுரந்து, அவரவர் இடங்கட்குச் செல்லுமாறு விடை கொடுத்தருளினார். பின்னர் அறுமுகன் தமது கோயிலில் தேவியோடு இனிது எழுந்தருளியிருந்தார்.

இந்திரன் காமதேனு நல்கிய பலவகையான உணவுகளைக்கொண்டு முசுகுந்தன் முதலிய நிலவுலகத்து அரசர்களை உபசரித்துப் பட்டும், பொன்னாடையும், கொடுத்தனுப்பினான். பின்னர் இந்திரன் தன் இல்லக்கிழத்தியுடன் இன்னல் தீர்ந்த இன்பத்துடன் இருந்தான்.

2. தேவேந்திர பட்டாபிஷேகம்

பலநாட்கள் சென்ற பின்னர் தேவர்கள் அரசனாகிய இந்திரனின் குறையை நீக்கத் திருவுள்ளங்கொண்ட அறுமுகன், மாலயன், இந்திரன், அமரர்கள், தனது வீரர்கள், பாரிடர்கள் அனைவரோடும் வானுலகம் புக்கருளினார். இந்திரனது அமராவதி நகரத்தையடைந்தார். அப்பொன் நகரம் பானுகோபனால் எரிகொளுத்தப்பட்டு பொடிப் பட்டிருப்பதையும், இந்திரன் கருத்தையுமறிந்த அண்ணல் தேவதச்சனை விளித்து "துன்பமொழிந்த தேவர்கோன் இன்பமோடு இனிது அரசியற்ற இந்நகரினை முன்னையினும் எழில் மிக்கதாய் நொடிப்பொழுதில் ஆக்குவாய்" என்று பணித்தருளினார், தேவதச்சன் அந்நகரைச் சிற்பநூல் விதிப்படி முன்னையினும் வனப்புடையதாகத் திருமாலின் நகராகிய வைகுந்தத்தினும், பிரமனின் பதியாகிய மனோவதியினும் மாட்சிமையுடையதாக இயற்றி முடித்தான்.

இமைப்பொழுதில் இவ்வனப்புமிக்க நகரையமைத்த தேவதச்சனைத் திருமாலும் நான்முகனும் வியந்து பாராட்டினர். இந்திரன் உவகையால் தழுவிக்கொண்டனன். அவ்வமயம் இந்திராணி அரம்பையர் புடைகுழ இந்திரன் மாளிகையை அடைந்தாள். அறுமுகப்பெருமான் அந்நகருக்கிடை அமைந்த கோயிலின் முன்னர் அடைந்ததும் தேவர்கள் அனைவரும் தத்தமது ஊர்திகளினின்றும் இறங்கினர். சண்முகப்பெருமான் தெய்வயானையாம் பெருமாட்டியோடு பொன்னினும் மணியினும் புனைந்த பெருங்கோயிலிற் புகுந்து சிறந்ததொரு அரியணையில் எழுந்தருளி இருந்தார்.

பிறகு திருமால் பிரமன் ஆகிய தேவர்களைக் கருணையோடு பார்த்தருளி இந்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் விரைவிற் செய்யுமாறு பணித்தருளினார். அவர்கள்

அனைவரும் நன்றென மகிழ்ந்து வேண்டும் பொருள் களாகிய அட்டமங்கலங்கள், கவரி, ஒளிவாள், மணிமுடி, வெண்கொற்றக்குடை ஆகியவைகளைக் கொண்டு வந்தனர். இந்திரனைக் கங்கை முதலிய புனித தீர்த்தங்களால் அபிஷேகம் செய்து, ஒளிமிக்க ஆடைகள், ஆபரணங்கள், மலர்மாலைகள் ஆகியவற்றால் அலங்காரஞ் செய்தார்கள். சிங்கந்தாங்கிய பெரியதொரு ஆசனத்தின் மேல் அமரச்செய்து, முறைப்படி மகுடஞ் சூட்டினார்கள். அரியாசனத்தமர்ந்து முடிசூடிய இந்திரனைத் தேவர்கள் வணங்கினார்கள். முனிவர்கள் ஆசி கூறினார்கள். அரம்பையரும் வித்தியாதரரும் முறையே ஆடலும் பாடலும் இயற்றினர். அறுமுகன் அருளால் சுதன்மை எனப் பெயர் கொண்ட தேவசபை பொலிவு பெற்றது. அப்பொழுது இந்திரன் எழுந்துசென்று கண்ணுதல்முதல்வன் தந்த கருணையின் வடிவான கந்தப்பெருமானைப் பணிந் தெழுந்து, "அண்ணலே! வளம்மிக்க சுவர்க்க லோகத்தை முன்பு போல ஆக்கித் தந்தனை, அடியனேன் நல்வாழ்வுபெற்றேன், ஒருவனுக்கு பெறத்தக்க ஊதியம் இதனினும் மேலானது ஒன்று உண்டோ" என்று கூறினான். கருணைமிக்க கந்தவேள் அருள்செய்து இந்நகர் அரசுபோற்றி என்றும் இவண் இருத்தி என்று தேவராஜனை அங்கு இருத்தித் தானும் தேவியும் தம்மிருப்பிடம் சென்றனர். இந்திரன் தன் பெரிய உலகத்தை அரசுபுரியத் தேவர்கள் மனமகிழ்ந்து இருந்தனர்.

கந்தவேள் தெய்வயானைப் பிராட்டியோடு தேரிலேறி, வீரர்கள் முதலியோர் புடைசூழச் சிவபரஞ்சுடர் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கயிலையை யடைந்தார். அங்குப் பரமனையும் அம்பிகையையும் வலம் வந்து வணங்கி அருள்விடை பெற்றுக் கந்தகிரி எய்தித் தனது ஆலயம் புகுந்து அங்கு திறல்மிக்க வீரர்கள் வாயில்தோறும் போற்றி நிற்க, தெய்வயானைப் பெருமாட்டியோடு உயர்ந்த

இரத்தினபீடத்தில் வீற்றிருந்தருளினார்.

துய்யதோர் மறைக ளாலும் துதித்திடற் கரிய செவ்வேள்
செய்யபே ரடிகள் வாழ்க சேவலும் மயிலும் வாழ்க
வெய்யசூர் மார்புகீண்ட வேற்படை வாழ்க அன்னான்
பொய்யில்சீர் அடியார் வாழ்க வாழ்கஇப் புவனமெல்லாம்.

3. தேவகுரு இந்திரனுக்கு உலோகாயதம் உரைத்தல்

அவுணர்களை வேறுத்த ஆறுமுகனின் அருளால்
தேவேந்திரன் விண்ணுலகை அரசுபுரியுங்கால், அவன்
பகைவர் இட்ட குற்றேவல்களைச் செய்ததும், அளவற்ற
காலம் மறைந்து உறைந்ததும், அக்காலத்தில் உற்ற
தீமைகளும் பிறவுமாகியவற்றை எல்லாம் எண்ணினான்.
அத்தகைய எண்ணத்தினால் அவன் தன் தேவியோடு
வாழும் வாழ்க்கை, விண்ணுலக அரசு முதலியனவற்றை
வெறுத்துத் தவஞ்செய்து வீடுபேறு பெறுவேன் என்று
துறவறம் மேற்கொள்ள நினைத்தான். இந்திரனது
இத்தன்மையை எண்ணித் தேவகுருவாகிய வியாழன்
இந்திரபதம் நிலைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினால்
அவனுக்குப் பொய்யாக ஒரு வார்த்தையைக் கூறினார்.

"இந்திரனே! கேட்பாயாக, நீ முன்பு பட்ட துன்பத்தை
எண்ணி இவ்விந்திரப் பேரரசை வெறுத்துப் பின்பு சென்று
தவஞ்செய்து பெறும் பயன் தான் யாதோ? சென்றுபோன
துன்பத்துக்கஞ்சி, இப்பொழுது கிடைத்த செல்வத்தினை
வெறுத்துத் தனித்தவனாகத் தவஞ்செய்து திரிந்தால்
அப்பொழுது உண்டாகும் துன்பத்துக்கு எல்லையுமுண்டோ?
கானல்நீரைக் கடத்தற்கஞ்சிக் கடலுட்புகுதலாமோ?
காணத்தக்க ஐம்புலன்களும் ஒடுங்கி, மனம் முதலிய
அந்தக்கரணங்களும் இல்லையாகி, செயல்களையாவு

மொழிந்து உடலும் போயபின்னர் அங்கொரு பேரின்பம் உண்டெனக் கூறுவர். ஆயின் அதனை எவரே கண்டவர்? ஆகவே இங்குக் கண்டதே உண்மையென உலகினர் யாவரும் உரைப்பர். பொய்த்தோற்றமான கானல்நீரை மெய்யான நீரெனக் கருதிக் கையகத்திருந்த அமிழ்தினை நிலத்தில் விடுத்தாற்போல 'உண்டு' எனச் சிலர் கூறும் 'வீடு' பெறுதலைக் கருதி இம்மைப் பயனை இழக்கின்றனையே.

பெண்களிடத்துள்ள இன்பமே இன்பம், அவர்களோடு கூடி வாழ்தலே முதன்மையான வாழ்க்கை, அப்பெண்களையடைதலே செல்வம், அப்பெண்களின் கொங்கைகளை அணையாத வறுமையே வறுமை. பெண்களின் சேர்க்கையைச் சிற்றின்பம் என அறிவிலர் கூறுவர். அதனை அறிந்திருப்பின் அஃதே பேரின்பம் என அறிவாயாக. அப்பேரின்பம் பற்றி அறிய விழைவாயாயின் கூறுவேன்."

ஆசிரியராகிய வியாழன் கூறியது கேட்ட இந்திரன் உள்ளுடைத்து காமம் மிக்க மனத்தினனாய், "குருவே! மடந்தையர் சிறப்பையும், திருத்தமான காம் இன்பத்தையும் நீர் இதுகாறும் எனக்கு உரையாதது ஏன்" என வினவினான். இந்திரன் மதிமயங்கினன் என்பதை நன்குணர்ந்த தேவகுரு "மன்னவனே! பெண்களின் உயர்வைக் கூறும் மதனாகமம் கூறும் உண்மையை ஆராய்ந்தறியத்தக்க விருப்பமில்லாத காலத்து அதனைக் கூறமாட்டார்கள். எனவே இதுவரையில் கூறவில்லை. இப்பொழுது கூறுகின்றேன்; கேட்பாயாக" எனக் கூறலானார்.

"சமயபேதங்கள் அளவற்றன எனக் கூறினர். அவற்றிற் கேற்ற நூல்களையும் உரைத்தனர். மெய்ம்மைச்சமயம் ஆறனுள் உலோகாயதம் என்ற ஒரு சமயம் உண்டு. அச்சமயத்தின் வழிநின்று வீட்டினையடைந்து இன்புறுபவர் மெச்சத்தக்க உறுப்பிலக்கணம் வாய்ந்த ஆண்களாவர்.

அவ்விட்டின்பத்தையளிப்பவர் கூரிய விழிகளையுடைய பெண்கள். அம்மாதர்களின் இயல்பையும், அவர்களை அடையுந்தன்மையையும், அம்மகளிரிடை இன்பம் நுகருந்தன்மையையும் ஆகிய அனைத்தையும் மதனாகமம் என்னும் காமசாத்திரம் உரைக்கும்" என வியாழன் கூறினார். மேலும் அம்மதனாகமம் கூறும் முறைகள் அனைத்தையும் தொகை, வகை, விரி என்று மூவகையால் இந்திரனுக்குத் தெளிவுபடக் கூறினார். வியாழபகவான் கூறிய பொய்யுரையை மெய்யுரையாகக் கொண்டு, பெரும் மயலெய்தி இந்திராணியிடம் இன்பம் நுகரவிழைந்த மனமுடையவனானான். குருவை அடிபணிந்து வணங்கி "எந்தையே! நீர் உரைத்த முறையனைத்தையும் உறுதியாகக் கொண்டேன், இனி வேறொரு பொருளையும் விரும்பேன். இன்பத்தினை அடைந்தேன்" எனக் கூறி விடைபெற்றுச் சென்றான்.

தேவேந்திரன் தன்னுடைய விண்ணுலக அரசை மைந்தனான ஜயந்தனிடம் ஒப்படைத்து, இந்திராணியைச் சேர்ந்து நினைத்தற்கரிய இன்பத்தினை நுகர்ந்து கொண்டே சுகமாக இருந்தான். அன்னதாகிய நாட்களுள் ஒருநாள் இந்திரன் ஆணைப்படி அரசுபுரிந்து வரும் ஜயந்தன், தேவகுருவாகிய வியாழபகவானைப் பார்த்து, "எந்தையே! பிரம்மன் முதலாகிய தேவர்கள் அனைவரும் சூரபன்மனால் துன்பம் அனுபவித்துத் தங்களின் மேன்மையை இழந்து இழிவுற்று நிற்க வந்த காரணம் யாதோ, உரைத்தருள வேண்டும்" என வினவினான். அதற்கு அந்தணனான வியாழபகவான், "தேவர்கட்கும் எல்லா முனிவர்கட்கும் சூரபன்மனால் உண்டான தீமைகள் அனைத்தும், முப்புரமெரித்த சிவபிரானை விலக்கித் தகஷன் செய்த வேள்வியிற்சென்று கலந்துகொண்ட பாவத்தால் உண்டாகியது" என்று விடை கூறினார். வியாழன் இங்ஙனம்

கூற, ஜயந்தன், "அங்ஙனமாயின் அந்த இழி தொழில் உடைய தகஷன் வாழ்க்கையும் அவன் திரிபுரம் எரித்த சிவபெருமானையின்றிச் செய்த வேள்வியும், அவ்வேள்வியில் நிகழ்ந்த அனைத்தையும் சிறியேன் அறியும் வண்ணம் விடாமல் உரைத்தருள வேண்டும்" என வேண்டினான். வியாழன் "மைந்தனே! கேட்பாயாக" என்று தகஷன் சரிதத்தினை நயந்தரும் சொற்களால் கூறத்தொடங்கினார்.

தேவகாண்டம் முற்றிற்று.

6. தக்ஷகாண்டம்

1. நான்முகனின் நல்லுரையும் தக்ஷனின் தவமும்

(முன்னொரு காலத்தில் பிரம்மதேவன் ஸத்ய லோகத்தில் எல்லாத் தேவர்களுடனும் முனிவர்களுடனும் உபப்பிரம்மர்கள் எனப்படும் பத்துபுத்திரர்களோடும் வீற்றிருந்தான். அச்சமயம் அந்த உபப்பிரம்மர்களில் மூத்தவனும் சிறந்த அறிவாளியுமான தக்ஷன் என்பவன் தன் தந்தையான பிரம்மதேவனை நோக்கி, "தந்தையே! அனைத்துத் தேவர்களுக்கும் தலைவரும், ஞானகுணத்தின் தலைவரும், மும்மூர்த்திகளுள் தலைவரும், அழிவற்றவரும், உலகங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவும், மேலானஜோதியும், உயிர்கள்தோறும் உயிராய் இருப்பவரும், எங்கும் வியாபித்திருப்பவரும், பரமாத்மாவும், படைத்தல் - காத்தல் - அழித்தல் ஆகிய மூன்று காரியங்களையும் செய்பவருமாகிய முழுமுதற்கடவுள் யாவர் என்பதை அடியனேன் அறியும் வண்ணம் கூறவேண்டும்" என்று வேண்டினான்.

தக்ஷனது வார்த்தைகளைக் கேட்ட பிரம்மனின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் நிரம்பியது. சிவபிரானை மனதிலே தியானித்துத் தழுதழுத்த வாக்கையுடையவனாகித் தக்ஷனை நோக்கிக் கூறலானான். "ஓ மைந்தா! நல்ல கேள்விகேட்டாய்; நானும் திருமாலும் மிகுந்த மோகத்தினால் கோபமடைந்து ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டபொழுது, எங்கள் இருவருக்கு மிடையே எவர் அக்கினிச் சுவாலைகளால் சூழப்பட்டுத் தோன்றினாரோ, எவர் அனைத்து உயிர்களின் இதயகுகைகளிலே ஈசனாய் விளங்குகிறாரோ, எவர் அனைத்து உலகங்களையும் படைத்துக் காத்து, ஸம்ஹரித்து,

மறைத்து, மீண்டும் அருள்செய்கின்றாரோ, எங்கள் இருவருக்கும் எவர் தலைவரோ, அவரே சம்பு என்றும் சங்கரன் என்றும் வேதங்களிற் கூறப்படும் ஸர்வேச்வரன். அவரே முழுமுதற் கடவுளாவர்."

இதனைக்கேட்ட தக்ஷன். "தந்தையே! படைத்தல் காத்தல் என்னும் இரு தொழில்களையும் செய்யும் தங்களுக்கும் திருமாலுக்கும் சிவபெருமான் எங்ஙனம் கர்த்தாவாகின்றார்? அவர் அழித்தல் தொழிலைச் செய்பவரன்றோ?" என வினவினான்.

நான்முகன் விடைகூறலானான் :- "ஓ தக்ஷனே! கவனமாய்க்கேள். தேவர்களையும், பிரம்மவிஷ்ணுக்களாகிய எங்களையும், மற்றும் பிறவுயிர்களையும் முடிவில் அழிப்பவர் சிவபிரானேயென்றால், முதலில் அனைவரையும் தோற்றுவித்ததும் அப்பெருமானேயன்றோ? இறுதிக் காலத்தில் அவர் ஒருவராய் இருந்துகொண்டு உயிர்களையெல்லாம் தோன்றியவாறே ஒடுங்கச் செய்து அவற்றுக்கு அன்னையும் அத்தனுமாக இருந்து, மீண்டும் அவைகளுக்குத் தனு-கரண-புவன-போகங்களையளித்துக் காத்து வருகின்ற அவரது செய்கைகளை இன்னபடித்தென்று எடுத்துக்கூற நம்மால் இயலுமோ?"

பிரம்மன் மேலுங்கூறினான் :- "சிவபெருமான் என்னை வலது தோளினின்றும், திருமாலைத் தனது இடது தோளினின்றும் படைத்து எங்களுக்கு முறையே படைத்தல், காத்தல் என்னும் தொழில்களைக் கொடுத்து, எம் உயிருக்கு உயிராய் நின்று அவரே அனைத்துத் தொழில்களையும் செய்து வருகின்றார். அத்துடன் எங்களுடைய சிந்தையிலும் இயல்பான முறைப்படி இருந்து தவறாது காத்து, எங்கள் இருவிழியுமாகி, நாங்கள் மோகமுறுங்காலத்து எம்மிடத்தில் வந்து அருள்புரிவார். சங்காரமாகிய ஒரு தொழிலைச் செய்வார் போல எங்களோடு பொருந்தியும் இருப்பார்.

அப்பரமேச்வரன், எள்ளில் எண்ணெய் போலவும், மணிக்குள் ஓசைபோலவும், மலரில் மணம் போலவும், இரத்தினத்தில் ஒளி போலவும் உலகமெங்கும் உள்ளும் புறம்புமாகி நிறைந்து நிற்பார்.

எள்ளுறும் எண்ணெய் என்ன எறிமணி அரவம் என்னக் கள்ளுறு போதுகான்ற கடியெனச் சலாகை தன்னில் தள்ளுற அரிய சோதி தானென உலக மெங்கும் உள்ளொடு புறமுமாகி ஒருமையாற் பரவும் அன்றே.

தகஷன் இன்னமும் ஐயம் நீங்காதவனாய் பிரம்மனைப் பார்த்து "சிவபிரானால் அருளிச் செய்யப்பட்ட வேதம் எல்லோரையும் பிரம்மம் என்று ஏன் கூறுகிறது" என வினவினான்.

பிரம்மதேவன், "தகஷனே! 'ஸர்வம் கலு இதம் ப்ரஹ்ம' என்ற உபநிஷத் வாக்கியம் எல்லாப்பொருட்களும் பிரம்மத்தன்மை வாய்ந்தனவென்று உபசாரமாகச் சொல்லிய தேயன்றி வேறில்லை. எங்ஙனமெனில், உலகிலுள்ள மறைவல்ல அந்தணர்கள் என்னிலும் வேறல்லர் என்று எப்படிச் சொல்லப்படுகிறார்களோ அதேபோல என்று அறிந்து கொள்வாயாக. அழிவில்லாத அந்த வேதமானது காலகாலனும் உமாபதியுமான அந்த மகாதேவனையே சாஸ்வதமான பரப்பிரம்மம் என்று மிகுந்த பயத்தோடு கூறுகின்றது.

எந்தப்பொருளை எவர் வணங்கினாலும் அவ்வணக்கஞ் சென்று பரமேச்வரனையே அடையும். அஃதேபோலப் பழம் மறைகள் உரைக்கும் புகழனைத்தும் எல்லாநதிகளும் கடலையடைந்தாலொப்பப் பரம்பொருளாகிய சிவபிரானையே அடையும்.

மகனே! மேலுங்கேட்பாயாக; பல கிளையாகப் பிரிந்துள்ள வேதங்கள் கூறும் ஆணைமொழி யாதெனில், அவரே முத்தொழில் புரிபவர், தோற்றக் கேடற்றவர், தந்தை,

கடவுள், அருவமும் உருவமும் ஆகியபுனிதன், இன்ன தன்மையன் என்றறியவொண்ணா ஒளிப்பிழம்பு, எங்கும் பொருந்திய அறிவு மயமானவர், அனாதி, மகாதேவன், நித்தன், நிருத்தன், திரியம்பகன், சாட்சியாய் நிற்பவன், மந்தாணு, ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாதவர், கலியாண குணங்கள் அனைத்தும் நிரம்பியவர், மாலும் அயனும் அறியாத சோதி, ஆணல்லன், பெண்ணல்லன், அல்லா அலியுமல்லன், பிரம்மாதி பீபிலிகாந்தம் என்று கூறப்படும் உயிர்க்கூட்டங்கள் அனைத்துக்கும் பதியாகவுள்ள பசுபதி, ஹரிபிரமாதியர்க்கும் உயர்ந்தோன் என்று எவரும் அறிந்து உய்யுமாறு அவ்விருவர் காலம் முடிய அவர்களுடைய உடலைச்சுட்ட சாம்பலையும் எலும்பையும் தரிப்பவன் என்பனவும் பிறவுமாம். அல்லாமலும் ஹரிபிரமாதி தேவர்கள் அனைவரையும் விலக்கிச் சிவனென நின்ற ஏகநாயகனாகிய அப்பரமனே வீடு பேறடைய விழைபவர்க்கு அப்பேரின்பப் பேற்றை வழங்கியருளுவார் என்று வேதம் தெளிவாகக் கூறுமேயானால் அவரையன்றி மற்றெவரோ முழுமுதற் கடவுளாவார்?

பரமேச்வரனே பரம்பொருள் என்ற ஞானமில்லாமல் பலவகையான உயிர்க் கூட்டங்களும் பிறப்பிறப்பாகிய துன்பத்தின் முடிவையடைந்து வீடுபேற்றை அடைவோம் என்று கூறுதல், உருவமற்ற ஆகாயத்தைத் தோல்போல உரித்து உடுத்தற்கு ஒப்பென வேதம் உரைத்ததானால் அதனினும் வேறொரு சான்றும் வேண்டுமோ? (இங்ஙனம் உரைப்பது சுவேதாச்வதர உபநிஷத்து ஆகும்).

பரசிவன் உணர்ச்சி யின்றிப் பல்லுயிர்த்

தொகையு மென்றும்

விரவிய துயர்க்கீறு எய்தி வீடுபே றடைதும் என்றல்
உருவமில் விசும்பின் தோலை உரித்துடுப் பதற்கொப்

பென்றே

பெருமறை இயம்பிற் றென்னில் பின்னுமோர் சான்றும் உண்டோ.

நான்கு வேதங்களினுள்ளும் ஒருபாதி சிவபெருமானின் பரத்துவத்தைக் கூறும். (இதன் காரணமாகவே பதினெட்டு புராணங்களுள் பத்து சிவபரமாய் அமைந்துள்ளன) மற்றைய பாதி பாகம் எம்மையும் பிறதேவர்களையும் பல்வேறு பொருள்களையும் கூறும். தலைவனாகிய சிவபிரானைப் போல எம்மையும் நினைத்து எவர்கள் எங்களுக்குச் சிறப்புச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் கொடுமை வாய்ந்த மனமுடையவர்களாவர். நீங்காத துன்பம் தருகின்ற கொடிய நரகத்தில் வீழும் அவர்களை அந்நரகம் ஒரு நாளும் கரையேற்றாது. சிவபெருமானோடு எங்களையும் சமம் எனக் கூறுபவர் எங்களையும் துன்பக்கடலுள் வீழ்த்துவோராவர். எங்ஙளை முக்கண்ணனாகிய சிவபிரானுக்குப் பக்தர்கள் என்றும், தொண்டு செய்து வாழ்பவர்கள் என்றும் எம்மைத் துதிப்பவர்க்கு நாங்கள் அருள்செய்வோம். இதற்கு மாறாக நினைப்பவர்களைப் பகைவர்கள் என்றே கருதுவோம். பரமேச்வரனே பதி: நாமனைவரும் பசுக்கள் என வேதங்கள் கூறுகின்ற உண்மையைத் தெளிய வேண்டுமாயின், நாங்கள் எங்கள் பதவிகளைப் பெறுவதற்கு அப்பரமனை அருச்சித்துத் துதித்த பல ஆலயங்களைக் காண்பாயாக.

சிவபிரானது அருளைப்பெறாது வீடுபேறடைந்தவர்கள் ஒருவருமில்லை. அவரருளின்றி வாழுகின்ற தேவர்களும் பிறரும் எவருமில்லை. அவரது அருள் கிடைத்து விட்டால் பின்னர் பெறுதற்கரியபொருள் ஏதுமில்லை. அவரையன்றி கடவுள் வேறு இல்லை. மைந்தனே! நீ அவரையே சரணமடைவாய்."

அவனருள் பெறாது முத்தி அடைந்தனர் இல்லை அல்லால் அவனருள் இன்றி வாழும் அமரரும் யாரு மில்லை அவனருள் எய்தின் எய்தா அரும்பொருள் இல்லை ஆணை அவனல திறைவன் இல்லை அவனைநீ யடைதி என்றான்.

நான்முகன் நவின்ற நல்லுபதேசப்படி தகூன் மானஸம் என்னும் தடாகத்தின் கரையில் அமர்ந்து சிவபெருமானின் மங்கள விக்ரகத்தைத் தியானித்துக் கடுந்தவம் புரிந்தான். மன ஒருமைப்பாட்டுடன் மானஸ பூஜை செய்தான். அப்பெருமானது அரிய திருநாமங்களையும் உள்ளத்தில் வைத்து, விதிப்படி உச்சரித்து ஆயிரமாண்டுகள் தவஞ் செய்தான்.

தகூனின் தவத்தை உவந்த சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு அவன் முன்னே காட்சியளித்து, "தகூனே! உன் தவத்துக்குப் பெரிதும் மகிழ்ந்தனம். உனக்கு வேண்டும் வரங்களையெல்லாம் விரைவில் கேட்பாயாக" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

தகூன் கூறினான் :- "தேவாதி தேவனே! ஸர்வைச்வர்ய சம்பன்னனான சம்புவே! இந்த நிலவுலகம், வானுலகம், பாதாளவுலகம், பிரம்ம விஷ்ணுக்களுடைய உலகங்கள், மற்றுமுள்ள உலகங்கள் அனைத்திலும் எனது ஆணை செல்லுமாறு அருள வேண்டும். தேவரீரை வணங்கும் உயிர்கள் அனைத்தும் என்னை வந்து வணங்குமாறும், நான் தேவரீரைத் தவிர வேறு எவரையும் மனதினாலும் வணங்காத தன்மையையும் அளித்தருள வேண்டும். தேவர்களும் அசுரர்களும் யான் ஏவியவற்றைச் செய்யவும், எனக்கு நல்ல பிள்ளைகளும் அழகிய பெண்களும் பிறக்கவும் அருள்புரிய வேண்டும். மேலும் தேவரீரது பாதியான சதிதேவி எனக்கு மகளாகித் தேவரீர் மறையவனாகி வந்து அவளைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டும்."

தகூன் கேட்ட வரங்கள் அனைத்தையும் அவனுக்களித்து, அவன் நன்னெறியில் நின்றானானால் அச்சிரனைத்தும் நிலைத்து நிற்கும் என்று கூறியருளிப் பராபரன் மறைந்தருளினார். பரமேச்வரன் அளித்த வரங்களால்

பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைந்த தகஷன் தன் தந்தையான நான்முகனைக் கொண்டு தகஷமாபுரி என்னும் நகரத்தை நிர்மாணித்து அவ்வழகிய நகரத்தில் தேவர்கட்கும் முனிவர்கட்கும் மற்றுமனைவருக்குந் தலைவனாகி அனைவரும் அவனை வணங்கித் துதிக்க, அரியணை மீதிருந்து தன் ஆணை உலகனைத்துஞ் செல்லுமாறு அரசபுரிந்தான்.

2. தகஷன் மக்களைப் பெறுதலும் சந்திரனைச் சபித்தலும்

பிரம்மதேவனது காலடியில் தோன்றியவளும் சிறந்த அழகுடையவளுமான வேதவல்லி என்பவளைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டு தகஷன் ஆயிரம் புதல்வர்களைப் பெற்றான். அப்புதல்வர்களுக்கு முறைப்படி நாமகரணம் முதலியவை செய்து, பின்னர் உபநயனமும் செய்வித்து, வேதங்களை ஓதி முடிக்கச் செய்து, பரமசிவனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து படைத்தல் தொழிலைச் செய்யும் தன்மையை வரமாகப் பெற்று வருமாறு தகஷன் ஏவினான். தகஷனது புதல்வர்கள் தந்தையின் சொற்படி மானஸத் தடாகத்தையடைந்து சிவபெருமானைத் தியானித்து அருந்தவமியற்றினர். அப்பொழுது நாரதர் அங்கு வந்து அவர்களுடைய கருத்தையறிந்து படைப்புத் தொழிலைச் செய்வது துயரக்கடலில் வீழ்த்துமெனக்கூறி அவர்களுடைய எண்ணத்தை மாற்றி வீடுபேறடைதற்குரிய நெறிகளை உபதேசித்துச் சென்றார். அவர்களும் அம்முனிவர் சொன்ன வண்ணம் ஈசனை வேண்டி முத்திப்பேறு அடைந்தனர். தகஷன் இச்செய்தியையறிந்து வருத்தமடைந்து மேலும் ஆயிரம் புதல்வர்களைப் பெற்று அவர்கட்கும் வேதமுறைப்படி சடங்குகளைச்செய்து அவர்களையும் படைப்புத் தொழிலைப் பெறக் கண்ணுதற்கடவுளை நோக்கித் தவஞ்செய்ய அனுப்பினான். நாரத முனிவர்

முன்புபோலவே இவர்களுடைய மனதையும் மாற்றி வீடுபேறடையும் நெறி உபதேசம் செய்து சென்றார். இவர்களும் அந்நெறிநின்று மகாதேவனை உபாசித்து பிறப்பிறப்பில்லாப் பேரின்பவீடு பெற்றனர். நாரதர் சூழ்ச்சியால் தனது புதல்வர்கள் தன்பாலில்லாது போனது அறிந்த தக்ஷன் பெருஞ் சீற்றங்கொண்டு, நாரதரை உலகமெங்கும் நாளும் திரிந்து உழல்வானாக என்ச்சபித்தான்.

பின்னர் புதல்வர்களைப்பெறும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு, சுபுத்தி, புத்தி, சுரசை, திருதி, துட்டை, கிரியை, கிர்த்தி, சிரத்தை, இலச்சை, மேதா, கத்தி, சாந்தை, வபுவை, கியாதி, ஸம்பூதி, சன்னதி, மிருதி, பிருதி, ஊர்ச்சை, அனஞயை, சுவாஹா, சுஷ்மை, சுவதை என்னும் இருபத்துமூன்று பெண்களைப் பெற்றான். அவர்களுக்குத் திருமணப்பருவம் வந்ததும் முதல் பதின்மூன்று பெண்களைத் தருமனுக்குத் திருமணஞ்செய்து கொடுத்தான். மற்ற பத்து புதல்விகளையும் முறையே பிருகு மரீசி, புலஸ்தியர், அங்கிரஸ், புலகன், வசிட்டன், அத்திரி, அக்கினி, கிரது, பிதரா என்பவர்களுக்கு விதிப்படி திருமணஞ்செய்து கொடுத்தான். அப்பெண்களும் பலபுத்திரர்களையும் புத்திரிகளையும் பெற்றார்கள். இங்ஙனம் தக்ஷனுக்குப் பெண்கள் வழியாகச் சந்ததி வளரலாயிற்று.

இவ்வாறாகப் பெண்களின் வழியாகத் தனது குலம் விளங்குகின்ற தக்ஷன் மீண்டும் அசுவினி முதல் ரேவதி ஈறாகவுள்ள நக்ஷத்திரக்கூட்டமாகிய இருபத்தேழு பெண்களைப்பெற்று அவர்களனைவரையும் சந்திரனுக்குத் திருமணஞ் செய்துகொடுத்தான். அவ்வாறு கொடுத்த பிறகு, அனைவரிடமும் ஒரு தன்மையாகப் பொருந்திய அன்புடன் இருப்பாயாக எனக்கூறிச் சந்திரனுடன் பெண்களை அனுப்பி வைத்தான். சிலகாலஞ்சென்றபின் சந்திரன், கார்த்திகையும் உரோஹினியும் பேரழகோடு பொலிய, அவ்விருவரிடையும் பெருங்காதல் கொண்டு மற்ற

மனைவியரை வெறுத்துத் திரியலானான். அதனால் மற்ற பெண்கள் மனம் வருந்தித் தக்ஷனிடம் முறையிட, அவன் சினம் கொண்டு சந்திரனுடைய கலைகள் அனைத்தும் தேய்ந்து, இல்லாது போகட்டும் எனச்சாபமிட்டான்.

தக்ஷன் இட்ட சாபத்தால் சந்திரனுடைய கலைகள் நாளொன்றுக்கு ஒரு கலையாகக் குறைந்து, பதினைந்து நாட்கள் சென்றவுடன் ஒரேஒரு நுண்ணிய கலை மட்டும் எஞ்சியது. அவ்வொருகலையுடன் மயங்கி மெலிந்து வெட்கத்துடன் இந்திரனையடைந்து இச்சாபத்துக்கொரு தீர்வு காணும் வழியை வேண்டினான். இந்திரனின் ஆலோசனைப்படி பிரம்மனையடைந்து தனது துன்பத் தினைக் கூறி குறையிரந்து நின்றான். பிரம்மதேவன், சிவபிரானை அடைந்து நின்குறையைத் தெரிவித்தாயானால் அவர் உன் குறையை நீக்கியருளுவர். அப்பெருமானால் முற்றுப்பெறாத செயலுமுண்டோ? இனி ஒரு கணமும் வீணாக்காது அவரிடம் சரண் அடைவாயாக," என அறிவுறுத்தினார்.

நான்முகன் அறிவுறுத்தியவண்ணம் சந்திரன் சிவபிரானையடைந்து திருவடிகளில் வணங்கினான். தனது மாமனின் சாபத்தால் தானடைந்த ஈனமான நிலையை விளக்கினான். எஞ்சியுள்ள ஒரே ஒரு கலையும் அழியாது மற்றக் கலைகளும் வந்து பொருந்துமாறு அருள்புரியும்படி வேண்டினான். தயாநிதியாகிய சிவபிரான் 'அஞ்சேல்' என அபயமளித்து எஞ்சி நின்ற ஒரு கலையைத் தமது திருக்கரத்தாலெடுத்துத் தம்திருச்சடையின் மீது திகழுமாறு வைத்தருளினார். அவ்விடத்துக்குத் தக்ஷன் சாபம் சென்றடையவில்லை. கண்ணுதற்பெருமான் தன்னைச் சரணடைபவர்க்கு அருள்புரியும் உண்மையைத் தெளிவாக அறிவித்தல் போலச் சந்திரனின் அவ்வொற்றைக்கலைச் சடையின்மிசை ஒளியுடன் பிரகாசித்தது.

எமது அத்தனாகிய சிவபிரான், சந்திரனை நோக்கி, "இந்த ஒரு கலையை எமது முடியில் சேர்த்திட்ட காரணத்தால் இதற்கு ஒரு நாளும் அழிவில்லை. அதனால் நின் கலைகள் அனைத்தும் நாஸ்தோறும் முறையாக வந்து தோன்றும். பழைய கலைகள் பதினைந்து தினங்கள் நிரம்பிப் பின்னர் அம்முறையே குறைந்து வந்து, ஒருகலைமட்டும் என்றும் பிரியாது எக்காலமும் இத்தன்மையே நிகழும்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். எம்பிரானது அருள் பெற்ற சந்திரன் தனது உலகினையடைந்து பண்டு போலச் சஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தான். சிவபிரானார் ஆணைப்படி அவனது கலைகள் வளர்ந்தும் தேய்ந்தும் முறையே நடைபெற்றுவந்தன.

இச்செய்தியையறிந்த தக்ஷன் பெரிதுஞ் சினங்கொண்டு, "யானிட்ட சாபத்தை நக்கனோ (சிவபெருமான்) நீக்கவல்லன்? என் தந்தையும் அவர் தந்தையும் அச்சாபத்தை நீக்கவில்லை, நீக்குமாறு என்னை வந்து வேண்டவுமில்லை. என்பால் அச்சமுற்றிருந்தனர். தாய் தந்தையற்றவனோ எனது சொல்லைத் தடை செய்பவன்," என்றும் இன்னும் பலவாறும் கூறி எம்பெருமானை இகழ்ந்து பேசலாயினன்.

இவ்வாறு தக்ஷன் சிவபிரானை இகழ்ந்து பேசுதலை அறிந்த அவனது மருகர்களில் ஒருவரான புலகர் என்பவர் அவனிடஞ்சென்று, கண்ணுதற் கடவுளை இகழ்ந்தால் நின்னை அனைவரும் இகழ்வதுடன் நிற்பெருஞ் செல்வமும் அழிந்துவிடும் என்று அறிவுறுத்தினார். தக்ஷன் இகழ்ச்சியாக நிகைத்தான், "கடுந்தவஞ்செய்து யான்பெற்ற செல்வமும் நீங்குமோ? பிரம விஷ்ணுக்கள் உட்பட அனைத்துத் தேவரும் எனது கட்டளையை மறுத்திலர். என்னை இகழ்பவரும் உளரோ?" எனக்கூறி மறுத்தான். புலகர் மீண்டும் தக்ஷனை நோக்கி, "மகாதேவர் இன்னும் சில காலத்தில் உனக்கு மருகனாக வரப்போகின்றாரே. சந்திரனும் நின் மருகனேயன்றோ? தமக்கே உரிய இயல்பான

கருணை காரணமாகச் சரணமடைந்த சந்திரனை காத்தருளினரேனும், பதினைந்து நாட்கள் வளர்ந்த பின்னர் உன்சாபம் நிறைவேறும் பொருட்டுப் பதினைத்து தினங்கள் குறையும்படியும் விதித்தனரன்றோ? எனவே பெருமான் மீது கோபங்கொள்ளுதலை விடுத்து அவரைத் தியானித்து மேலும் நலம் பெறுவாயாக'' என அறிவுறுத்தினார். தக்ஷன் சினம் நீங்கி பிரமன் திருமால் முதலிய தேவர்கள் துதித்து நிற்கத் தன் அரசாட்சியை நடத்தி வந்தான்.

3. தாசுடாயணியார் திருஅவதாரம்

சிவபிரான் உமாதேவியாருடன் திருக்கயிலையில் வீற்றிருந்தருளிய காலத்தில் அம்பிகை பணிந்து பெருமானது உண்மையான தன்மையை உரைக்குமாறு வேண்டினாள். பேரன்பினால் பரமன் உருவம் குணம் செயல் ஆகிய ஒன்றுமின்றி நிருமலச் சிவமாய் நிறைந்து நிற்குந் தன்மையையும், ஒப்பற்ற தமது சக்தியால் ஐவகையான சக்திகளை உண்டாக்கியதும், அருவுருவந்தாங்கியதும், தம்மை உயிர்க்கூட்டங்கள் பூசித்துப் பயன்பெற சதாசிவ உருவத்தைத் தாங்கியதும், மற்றும் இருபத்திஐந்து மஹேச்வர வடிவந்தாங்கியதும் போன்ற தமது இயற்கைகள் அனைத்தையும் வேதாகமங்களில் உரைத்தவண்ணம் தேவியாருக்குத் தொகை, வகை, விரி எனப்பட்ட மூவகையாக உபதேசித்தருளினார். தேவியார் கூறினார்; -''எம்பெருமானே! தங்கட்கு உருவமே இல்லையெனக் கூறினீர்களே; அங்ஙனமாகவும் ஒன்று, ஐந்து, இருபத்திஐந்து, மற்றும் பலவுருவங்களுந் தாங்கியது என்னை?'' தேவியாரின் மொழி கேட்ட இறைவனார், ''நமது உருவமாக நீ கூறியவனைத்தும் நம்மிடத்தில் பொருந்திய அருளுருவம் என அறிவாய்'' என விடைஇறுத்தார், அம்பிகை, ''அப்படியானால் தங்களுடைய அருள் நானென்று கூறும் முறைமையினால் தங்களுடைய அற்புதமான வடிவங்கள் அனைத்தும் நானேயாயினேன்.

என்னிடத்திலிருந்துகொண்டுதான் இவ்வுலகனைத்தும் அதனதன் இயல்புக்கேற்ற வண்ணம் இயங்கி வருகின்றது" என்று தம்மைத்தாமே புகழ்ந்து கொண்டார்.

சிவபிரான் "உன்னை நம்மெதிரில் புகழ்ந்தனை. உன்னிடத்திலும், பிற உயிர்களிடத்திலும் யாம்நிலைபெற்று இருந்து இயக்குவோம். அத்தொழில் தவிர்ந்தால் உயிர்களனைத்தும் சடமாகி மாயும். உன்னிடத்தும் யாம் பொருந்தாதிருப்பின் உனது உயிரும் உணர்ச்சியை அடையாது. அதனை நீ உணருமாறு காட்டுகின்றோம்; காண்பாயாக" எனக்கூறி, பிரமன் முதல் வானவர் மற்றும் ஏனைய உயிரினுள்ளும் பொருந்தி உணர்வு அளித்திடும் தமது இயற்கையை நீக்கிக் கொண்டார்.

எங்கள் நாயகனான சிவபிரான் ஒரு கணப்பொழுது இவ்வாறிருப்ப, அது ஏனையோர்கட்கு எண்ணிலாத யுகங்களாகி, எவருந்தங்கள் செய்கடனாகிய முறையெல்லாந்தவறிச் சடமதாகிச் சித்திரப்பாவைபோல வீழ்ந்தனர். அந்நிலைகண்ட தேவியார் அச்சங்கொண்டு, "எனது நாதனே! அடியனேன் புரிந்த பெரும்பிழையைக் கருத்தில் கொள்ளாது, அருள்சுரந்து, அனைவரையும் எழுப்பியருள வேண்டும்" என முறையிட்டார். இறைவரும் கருணையோடு, அம்மையாரது வேண்டுகோட்கிரங்கிப் பதினொருவர் எனப்படும் உருத்திரர்களை எழுப்பியருளினார்.

ஏகாதச உருத்திரர் என வழங்கும் அப்பதினோரு உருத்திரர்களும் எழுந்து சிவபிரானைத் தியானித்து, நிகழ்ந்தவையனைத்தும் அவரது செயலே என உணர்ந்து இந்தப் பூவுலகில் மத்தியார்ச்சனம் எனப்படும் திருவிடைமருதாரையடைந்து, அப்பெருமானை விதிமுறை வழாது பூசனை செய்தனர். கருணைக்கடலாகிய கண்ணுதற்கடவுள் அவர்களுடைய பூசனையை ஏற்றருளி, அவர்கள் வேண்டியபடி பிரம்மன், திருமால் முதலிய

தேவர்களையும் மற்றும் உயிர்க்கூட்டங்கள் அனைத்தையும் எழுப்பியருளினார். மனந்தெளிந்து எழுந்த பிரம்மன் திருமால் முதலிய தேவர்கள் திருக்கயிலைசென்று இறைவரை வணங்கி, "எம் ஐயனே! நாங்கள் அனைவரும் தங்கள் அருளடையாத காரணத்தால் அறிவிழந்து சடமாகிப் பலகாலம் வாளாகிடந்தோம், அப்பாவத்துக்கு தீர்வு ஒன்று அருளவேண்டும்" என வேண்டினர். அவர்களின் சொற்களைக் கேட்ட பெருமானார் அத்தீமைகள் யாவும் உமையவளைச் சென்று சாரும். இன்றுமுதல் உங்கள் கடன்கள் ஆற்றியிருப்பீர்" என அவர்கட்கு விடையளித்தனுப்பினார்.

தேவர்கள் சென்ற பிறகு, தேவியாரை நோக்கித் தக்ஷன் மகளாகித் தவம் புரியுமாறும் தாம் வந்து மணந்து கொள்வதாகவும் உரைத்தருள, தேவியாரும் வணங்கி விடை கொண்டேகிக் காளிந்தியென்னும் யமுனை நதியில் வலம்புரிச்சங்கின் வடிவாகித் தாமரை மலரின்மிசை வீற்றிருந்து சிவ மந்திரத்தைச் செபித்துக் கொண்டிருந்தார். இவ்வண்ணம் தேவியார் இருப்ப, மாசிமக நன்னாளில் நீராடத் தக்ஷன் யமுனைக்கு வந்தபொழுது தாமரைமலரின் மீது இருந்த வலம்புரிச் சங்கைக் கையில் எடுத்தான். உடனே அது ஒரு பெண் குழந்தையாக மாறியதும், சிவபிரான் தனக்களித்த வரத்தின்படி தேவியே தனது மகளாக வந்தனள் என உணர்ந்து தன்மனைவி கரத்திலளித்தான். பின்னர் தனதிருப்பிடஞ்சென்று, அவ்வழகிய பெண் குழந்தையைச் சீரும் சிறப்புடன் வளர்க்கலானான்.

4. தாசுஷாயணி திருமணமும் தக்ஷனின் சிவநிந்தையும்

தக்ஷனிடம் மகளாகிவந்த காரணத்தால் தாசுஷாயணி எனப் பெயர் பெற்ற அம்பிகை ஐந்து வயது நிரம்பியதும்

சிவபெருமானைப் பதியாக அடைய விரும்பித் தாய் தந்தையரின் இசைவுடன் அருந்தவம் இயற்றலானார். தந்தையமைத்துக்கொடுத்த கன்னி மாடத்தில் தோழியர் சிலரோடு தவம் புரிந்த தாக்ஷாயணிக்கு வயது பன்னிரண்டு ஆகியதும், சிவபெருமான் அம்மையார் தவஞ் செய்யுமிடத்துக்கு ஒரு மறையவன் போல எழுந்தருளி வந்தார். சிவபெருமானுக்கு அன்பர் போலும் இவரென மதித்து தேவியார் அவரை எதிர்கொண்டழைத்து வணங்கி நின்றார்.

எம்பிரான் எம்பிராட்டியை நோக்கி, "ஒரு பொருள் விரும்பி உன்னிடம் வந்தேன். அதைத் தருதியேல் அஃது இன்னதென்று உரைப்பேன்" என்றார்.

தேவியார் :- "அஃது யாதென்று உரைப்பின், அஃது கொடுக்கத் தக்கதாயின் நிச்சயம் உமக்குக் கிடைக்கும்."

மறையவனாகி வந்த எம்பிரான், "நின்னைத் திருமணமுறையால் மனைவியாக அடைய வந்தேன்" எனக் கூறலும், தேவியார் தமதிருகரங்களாலும் செவிகளைப் பொத்தியவாறு சீற்றங்கொண்டு, மனம்நொந்து, பெரு மூச்சுவிட்டு, "நீர் இவ்வாறு கூறியது என்னை? நான் சிவபிரானைக் கணவனாக அடைவதற்குத் தவஞ் செய்கின்றேன்" என்று கூறினார்."

மறையவர் :- "இன்னதன்மையெனன்று எவரும் நினைத்தற்குமரிய ஆதி முதல்வன் உன்னை மணப்பது அரிய காரியம். பெண்ணே! கடுமையான தவங்களைச் செய்து வருந்தாதே"

தேவியார் :- "பரமனே விரும்பி வந்து என்னை மணஞ்செய்து கொள்ள அரிய தவங்களைச் செய்வேன். எனது தவத்துக்கிரங்கி முதல்வனான சிவபிரான் எய்தாவிடில், எனது உயிரை விடுவேன். இது உண்மை; நீர் விரைவில் இவ்விடம் விட்டு நீங்குவீராக."

இவ்வாறு மொழிந்து தேவியார் வேறொரு பக்கஞ்செல்ல, பரமன் பெரிதும் மகிழ்ந்து, தமது பழைய திருவுருவத்தைப் பிறர் அறியாவண்ணங் காட்டியருளினார். தாக்ஷாயணியார் இறைவரது திருவுருவைக்கண்டு விழிநீர் சொரிய, தேவரீரென்றறியாது இகழ்ந்ததனைப் பொறுத்தருள வேண்டுமெனக் கூப்பிய கரங்களுடன் வேதியனாய் வந்த இறைவரை வணங்கி நின்றார். அம்மையின் இச்செயல் கண்ட தோழியர் சிலர் விரைந்தோடித் தக்ஷனுக்கு அனைத்து நிகழ்ச்சிகளையும் உரைத்தனர்.

தக்ஷன் தனது ஞானத்தால் வந்தவர் சிவபிரானே என உணர்ந்து சிந்தை மகிழ்ந்து இறைவர் திருமுன்பு சென்று போற்றி, "எந்தையே, எனது நகருக்கு எழுந்தருளி எனது மகளைத் திருமணஞ் செய்து கொள்ள வேண்டும்" என்று வேண்டித் தன் மகளையும் மகேசனையும் தனது மாளிகைக்கு அழைத்து வந்தான். ஆதிமுதல்வனாகிய சிவபிரான் திருமண மண்டபம் புகுந்து ஆங்கோர் அரியணைமீதமர, தாக்ஷாயணி தேவியாரைத் திருமணக்கோலம் புனைந்து, எம்பிரான் பக்கல் விடுத்தனர் அவளது தாய் வேதவல்லி. பிரம்மன் திருமால் மற்றும் தேவர்கள் போற்றிசெய்யத் தேவதேவனாகிய சிவபிரான் பக்கத்தில் தேவியார் அமர்ந்தருளினார். அப்பொழுது வேதவல்லி தன் கரத்து கரகநீரை வார்க்க, தக்ஷன் அமலனடிகளை விளக்கிப் பாதபூசை செய்தான். பின்னர் ஞானமுதல்வனாகிய சிவபிரானது திருக்கரங்களின்மேல் அம்பிகையின் திருக்கரத்தை வைத்து "ஐயனே, இவளை நினக்குத் தந்தனன்; செவ்வனே காத்தருள்வாயாக" எனக் கூறிக் கரகநீர்வார்த்துத் தந்தனன். தேவரனைவரும் முதல்வனுடையவும் முதல்வியுடையவும் சிறப்பு வாய்ந்த திருமணக்கோலந் தரிசித்துப் பெளர்ணமி சந்திரனைக்கண்டு பொங்கும் கடல்போல மகிழ்ச்சியால் பொங்கி ஆரவாரித்தனர். அருகிலிருந்த பிரம்மதேவன் திருமணச்சடங்குகள் அனைத்தையும்

சாத்திரமுறைப்படி ஆராய்ந்து செய்யத் திருமாலாதியோர் இறைவரது மெய்த்திருவாக்கான வேதங்களை ஒதிய வண்ணமிருந்தனர். அச்சமயத்தில் உருவமும் அருவமும் உயிரும் ஞானமுமாகி உலகனைத்துக்கும் போகம் அருளும் சிவபெருமான் தமது அருளினால் அவ்விடத்துத் தாங்கியிருந்த அந்தணக் கோலத்தினையுடைய திருவுருவினை மறைத்தருளினார்.

இறைவர் மறைதலும், தேவியார் துயரம் எய்தினார். அவரது துயரத்தின் தன்மையை உரைத்தல் எளிதோ? இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட தக்ஷன் எரிபோல் சீறிச் சினங்கொண்டு தன்னிரு கரங்களையும் புடைத்து, சிவன் என்னை மதியாது மறைந்து எனக்குப் பழியை உண்டாக்கினன் என்று சிவபிரானைப் பெரிதும் இகழ்ந்து பேசினான். தாஷ்நாயணியார் பண்டு போலக் கன்னிமாடஞ் சென்று தவஞ் செய்திருந்த காலத்தில், ஒரு நல்ல தினத்தில் இறைவர் ஒரு தவமுனிவரின் வேடங்கொண்டு அங்கு எழுந்தருளினார். வெள்ளிய தலையோடான உண்கலனும், திருநீற்றணியும், உருத்திராக்க மாலைகளும், காதணியும், உயர்ந்த வேதமாகிய சிலம்பும், வலப்புறத்தேந்திய சூலப்படையும், சடைப்பின்னலழகுங் காட்டி எதிரே வந்த அப்பெருமானைக் கண்ட தாஷ்நாயணி இவர் நம்பெருமானுக்கினியவர் என்று மனத்துட்கொண்டு அன்புடன் துதித்து வணங்கினார். அப்பொழுது பெருமான் தமது உண்மையான உருவங்காட்டி அம்பிகையைக் கரத்தினை நீட்டி எடுத்து இடபத்தின்மீது தமது இடப்பக்கத்தில் இருத்தி விரைந்து திருக்கயிலையை அடைந்தார். இச்செயலினைத் தோழியர் சென்று தக்ஷனுக்கு அறிவித்தனர். தக்ஷன் அன்று முதல் சிவபிரானை இகழ்ந்து அவரை மதியாது இருந்தான்.

“தக்ஷன் சிவபிரானை மதிக்கவில்லை, அதனால் அவன் விரைவில் இறத்தல் உறுதி, அவனிடும் பணிகளை செய்வதால் நாமும் அழிந்துபட நேரும்” என்று கருதிய

பிரம்மன், திருமால் முதலிய தேவர்கள் தக்ஷனையடைந்து, "விடையேறும் பெருமானையும் உன் மகளையும் நீ மறத்தியோ? குற்றங்காணலையே குணமாகக் கொண்டால் ஒருவனுக்குச் சுற்றம் என்பது எப்படி யிருக்கும்?" என்று கூறினார்கள். பின்னர் தக்ஷன் அவர்கள் கூறியபடி தன்மகளையும் ஈசனையுங் காண்பதற்குத் திருக்கயிலை சென்றான். அங்குச் சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள ஆலயத்துக் கோபுரவாயிலையடையக் காவலாயமைந்த பூதர்கள், சிவபிரானை இகழுந்தன்மையோனான நீ ஈசன் திருமுன்பு செல்லலாகாது என்று தடுத்தனர். பூதகணங்கள் தடுத்தல் கண்டு தக்ஷன் கோபங்கொண்டு தனது நகரம் திரும்பிவந்து தனக்காகக் காத்திருந்த விண்ணவர்களுக்கு இச்செய்தியை விளம்பி "இந்தநாள் முதல் நீங்கள் யாவரும் சிவனை மதித்திடாது இருப்பீர்கள்" எனக்கூறினான். அவர்களும் அங்ஙனமே இருப்பதாக இசைந்து தங்கள் இருப்பிடங்களுக்கு ஏகினார்கள்.

5. நான்முகன் வேள்வியும் நந்திதேவரிட்ட சாபமும்

இவ்வாறாகத் தேவர்கள் அனைவரும் தக்ஷன் ஆணைப்படி நிற்க, பிரம்மதேவன் சிவபெருமான் திருவருளைமுன்னிட்டு ஒரு வேள்விபுரிய எண்ணினான். அவ்வேள்விக்குத் திருமால் முதலிய தேவர்கள் அனைவரையும் அழைக்குமாறு தன் மைந்தர்களை ஏவினான். சிவபிரானை மதிக்கலாகாது என்று தக்ஷன் முன்னர் கூறியதை நினைந்து, தான் மாளநேரினும் நேரட்டும் என்று மனந்துணிந்து திருக்கயிலைசென்று, சிவபிரானை வணங்கித் தாமியற்றும் வேள்விக்கு எழுந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். சிவபிரான் தமது உருவமான நந்திதேவரை அனுப்புவோம் என்றருள்புரிய,

நான்முகனும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தனது நகரம் வந்து சேர்ந்தான்.

சிறந்த வேள்வியைத் தொடங்கினதும், திருமால் முதலிய தேவர்கள் தக்ஷனோடு வந்து அங்கு ஒரு புடை வந்தமர்ந்தனர். பின்னர் நூறு கோடி பூதர்கள் புடைசூழ சிவபெருமானின் ஆணையால் நந்திதேவர் அங்கு எழுந்ருளினார். நந்தியெம்பெருமான் எழுந்தருளியதுகண்டு பிரம்மதேவன் எழுந்து கரங்கூப்பி வணங்கி ஓர் உயர்ந்த ஆசனத்தின் மீதிருத்திப் பெரிதும் மகிழ்ந்தனன். பிரம்மனின் செயலைக்கண்ட தக்ஷன் கோபித்துத் தந்தையை நோக்கிக் கூறினான். “வேள்வி தொடங்குவது பற்றி நீ கயிலை சென்று சிவனுக்குரைத்தனை. அவனனுப்பிய நந்தியை அன்புடன் தொழுது என்முன்னே இருத்தினை. எனது தந்தையாதலின் உன்னை வெட்டிடாது விடுத்தேன். இவ்வாறு நீ செய்தது முறையாகுமோ? சுடுகாட்டையே இடமாகக்கொண்டு பூதர்களுக்குக் கழிந்தஉடலைச் சூலத்தில் ஏந்தித் தீயிடத்து நின்றாடும் சிவனுக்கு இதுவரையளித்தது போல இனியும் அவிர்ப்பாகம் அளிக்காதீர். சாம்பலைப் பூசித்திரியும் பித்தனும் வேள்விகளில் அவி பெறுதற்குரியனாவனோ? அவனையன்றியுள்ள மற்ற தேவர்களுக்கு கொடுப்பீராக. இந்நாள்முதல் திருமாலையே முதன்மையாகக்கொண்டு அவியைக் கொடுப்பீராக. சிவனே பரம் எனக்கூறும் வேதவாக்கியங்களையெல்லாம் விலக்கிவிடுவீராக.”

இவ்வாறு தக்ஷன் கூறிய கொடிய மொழிகளைக் கேட்ட நந்திதேவர் “சிவ சிவ” எனக்கூறித் தமது திருக்கரங்களால் இருசெவிகளையும் மூடிக்கொண்டார். இக்கொடிய மொழிகளைக் கேட்பதற்கோ என் ஐயன் என்னை இங்கனுப்பினார் என மனம் வருந்தினார். பின்னர் எரியுற விழித்து, தேவர் நடுங்க, ஏனோர் ஒடுங்க, மலையும் புவியுஞ்சலிக்க, மாலும் அயனும் மயங்கித் திகைக்கப் பெருஞ்சினங்கொண்டு, நந்திதேவர், தக்ஷனை நோக்கி,

“மாதொருபாகனை நீ இகழ்ந்தனை, உனது வாயை இப்பொழுதே பிளந்திடுவன், அஃது ஆதியெம்பெருமான் அருள் அன்றென விடுத்தேன், தீதான மொழிகளை இனியும் உரைத்தியேல் உனது சிரத்தைத் துணிப்பேன்” என்று கூறினார்.

மேலும் நந்திதேவர் அவனை நோக்கிப் பின்வருமாறு சாபமொழிகளைக் கூறினார் :- “வேள்விகளில் எம்பிரா னுக்கு அவியில்லையென்று விலக்கினை. வேள்விக் கிறைவன் அப்பெருமான் இல்லையேல் வேறுயாவர்? சிவனையன்றி வேள்வி செய்பவர் சிரம் விரைவில் அறுக. தகஷ்ணே! சிவநிந்தை செய்த நினைது செல்வமெல்லாம் விரைந்து அழிக. சிவபிரானை நிந்தித்த உனது தலைபோய், வேறு இழிவான தலை உனக்கு அமையட்டும்! உன்னைச் சார்ந்த தேவர்கள் அனைவரும் ஒரு நாள் இறந்து மீண்டுமெழுந்து சூரன் என்னுமவுண்ணால் அலைக்கப்பட்டு, அளப்பிலாயுகங்கள் துயரில் மூழ்கட்டும்.” இவ்வாறான சாபங்களையிட்டு நந்திதேவர் தம் கணங்கள் சூழத் திருக்கயிலையேகினார். அங்கு சிவபிரானை எட்டு உறுப்புக்களும் நிலந்தோய வணங்கி, நிகழ்ந்தவை யனைத்தையும் விண்ணப்பித்து தன்னிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார். பிரம்மன் நந்தியின் சாபத்துக்கு அஞ்சி வேள்வியை முடிக்காது இடையே நிறுத்தினான். தகஷன் மனம் நடுங்கி, உவகையற்றவனாய்த் தனது மாநகருக்கேகினான். வானவர் அனைவரும் நந்திதேவரின் சாபத்தை நினைந்து அஞ்சின வர்களாய் தத்தம் இருப்பிடங்களைச் சென்றடைந்தனர்.

6. சிவனே பரம்பொருள் எனத் ததீசி முனிவர் நிரூபித்தல்

நந்திதேவரின் சாபத்துக்கஞ்சி அன்று முதல் தேவர்கள் முனிவர்கள் யாவரும் வேள்வி செய்தலைக்

கைவிட்டதையறிந்து தக்ஷன், சிவபிரானை நீக்கித் தானே ஒரு வேள்வி செய்ய முற்பட்டான். தேவதச்சனைக் கொண்டு கனகலம் என்னுமிடத்தில் வேள்விச்சாலையும் மற்றும் மாபெரும் வேள்விக்கு வேண்டியன அனைத்தையும் உண்டாக்கச் செய்தான். (கனகலம் என்பது தற்பொழுது உத்தரப்பிரதேசத்தில் உள்ள ரிஷிகேசம் என்னும் இடமாகக் கருதப்படுகிறது). பின்னர் ஒற்றர்களையழைத்து, சிவபிரானைத் தவிர மற்ற பிரம்மன், திருமால் முதலிய தேவர்களையும், முனிவர்களையும், நிலவுலகத்து மறையவர்களையும், மற்றுமுள்ளவர்களையும் வேள்விக்கு அழைக்குமாறு செய்தான். ஒற்றர்களும் அவ்வாறே சென்று வேள்விபற்றியசெய்தியை யறிவித்ததும் திருமால் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் வந்தனர். பிரமன், திருமால், இந்திரன் முதலான தேவர்கள் யாவரும் யாகசாலையில் வந்து சேர்ந்ததும், மற்றுளோர்களும் நிலவுலகத்து மறையவர்களும் வந்து திரண்டு கூடினர். அப்பொழுது தக்ஷன் ஒற்றர்களையழைத்து, "உங்களாலழைக்கப்பட்டு இங்கு வராது தவறினவார் உளரோ?" என்று வினவினான். ஒற்றர்கள், "அகத்தியர், சனகனாதியர், அத்திரி, வசிட்டர், பிருகு, ததீசி, துருவாசர், பராசரர் ஆகிய முனிவர்கள் நீர் செய்யும் யாகத்தினை இகழ்ந்து இங்கே வரமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறோம்" என்று கூறினார்கள்.

அகத்தியன் சனகன் முன்னோர் அத்திரி வசிட்டன் என்பான்

சகத்துயர் பிருகு மேலாந் ததீசிவெஞ் சாபத் தீயோன்
பகைத்திடு புலத்தை வென்ற பராசரன் இனைய பாலார்
மகத்தினை இகழா ஈண்டு வருகிலர் போலும் என்றார்.

அவர்களின் மொழிகேட்ட தக்ஷன், "முனிவர்களுள் இவர்கள் தாமோ நெற்றியில் கண்ணுடையவனுக்கு அன்புடையவர்கள்" என்று கோபத்துடன் பெருமூச்சுவிட்டு தேவரனைவரும் அஞ்சுமாறு நகைத்தனன்.

அப்பொழுது கூபன் என்னுமோரசனுக்காக முன்பு திருமால் எதிர்த்துப்போர் செய்ய, அவனை வென்றவராகிய ததீசிமுனிவர், முனிவர்கள் கூட்டம் புடைசூழ, வேள்விச்சாலைக்கு எழுந்தருளினார். அவரைக்கண்ட தகூன், "இம்முனிவர் சிவனுக்கு அன்பரல்லர், என்னாணைக்கு அஞ்சி வேள்விகாணவந்தவரேயாவார்" எனக் கருதி, அவரை உவந்தழைத்துத் தக்க ஆசனத்திலிருத்தினான். இருபுறத்திலும் சிறந்த முனிவர்கள் இருக்க நடுவே அமர்ந்திருந்த ததீசி முனிவர் தகூனை நோக்கி, "எம்மை நீ எதற்காக அழைத்தனை? இங்கு நீ என்ன காரியஞ்செய்கின்றனை? விரைவாக அனைத்தையும் கூறுவாயாக" என வினவினார். உடனே தகூன் தனது மகள் திருமணத்தில் இறைவர் மறைந்தது முதல் பிரமனது யாகத்தில் நந்திதேவர் இட்டசாபம் வரையில் விரிவாகக் கூறி, நந்தியின் சாபத்துக்கஞ்சி எவரும் வேள்விசெய்யாது விடுத்தமையால் தானே சிவபிரானை விலக்கி ஒரு யாகஞ் செய்யத் துணிந்ததாகவும், சிவனுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுப்பதைத் தடுப்பதே இந்த யாகத்தின் நோக்கமன்றி வேறொரு பலனையும் விரும்பிச் செய்யப்படவில்லை யென்றும் விடை கூறினான்.

தகூனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட ததீசிமுனிவர் கைகொட்டிச் சிரித்து, "ஓ தகூ! உனது புண்ணியங்கள் யாவும் பாவங்களாகவே முடிந்து விட்டனவன்றோ?" எனக்கூறிச் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார். தகூன் கோபங்கொண்டு "நீர் முக்கண்ணனது அடியவர் போலும்; அதனாலேயே என் வார்த்தைகளை இகழ்ந்து சிரிக்கின்றீர்" என்றான்.

தவத்திற் சிறந்த ததீசிமுனிவர் தகூனை நோக்கி உரைக்கலானார்.

“ஓ தகஷ்னே! நான்முகன் திருமால் முதலிய தேவர்களையும் மற்ற எல்லாப் பிராணிகளையும் படைத்துக் காத்து முடிவில் அழித்து, உலகம் அனைத்துமாகி, ஏகமாய், உயிருக்குயிராய் அனைத்துக்கும் மேலாக விளங்குகின்ற பரமாத்மா எனப் பிரசித்திபெற்ற மகாதேவனை விலக்கியா ஒரு யாகஞ்செய்கின்றனை? தேவர்கள் அனைவருக்கும் கொடுக்கப்படும் அவியைக் கொள்பவரும், அவியின் வடிவானவரும், அக்கினியின் தந்தையாக உள்ளவரும் வேள்விக்கதிபரும், அதனைக்காப்பவரும் சங்கரனே என்று வேதங்கள் கூறும். அங்ஙனமிருக்க, வேள்விக்குத் தலைவன் என்று இங்கு ஒரு தேவன் இருந்தால் எழுக எனக் கூறுவாயாக. திருமால் நான்முகன் முதலிய அனைவரும் வரம்பற்ற செல்வங்களையடைதற்கு முன்னாளில் கொடுத்தவர் சிவபிரானேயாவர். தேவதேவன், மகாதேவன், சிறப்புடைய ஈசுவரன், மூவரின் முதல்வன், ஏகன், முடிவிற்கு முடிவாய் நின்றோன், உயிருக்கு உயிரானவன், அந்தணன், ஆதி என்று அளவற்ற மறைகளெல்லாம் எவரை உரைத்தன?”

“பிரம்மன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் பசுக்களே. சிவபெருமானே பதியாவர். பதியாகிய அவரது ஆணையையே தேவர்கள் அனைவரும் தாங்கி நிற்கின்றனர், இதுவும் வேதங்கூறும் வாய்மையேயாகும். இவற்றையெல்லாம் மறந்துவிட்டு நீங்காத மாயையிலழுந்தி மதி மயங்கினை. அந்தணருக்கு முதலாகவுள்ளவர் சிவபெருமான். ஏனையோர்க்கு அரி, அயன், இந்திரன் என்று வேதங்கள் உரைத்தன. அந்தணர்கள் தங்களுடைய முழுமுதலை விடுத்து முறைமாறி நடத்தல், பெற்ற தந்தையை விலக்கி வேறொருவனைத் தந்தையாகத் தேடுந் தன்மையேயாகும்.

அந்தணர்க் காதி ஈசன் ஏனையோர்க்கு அரியே வேதா இந்திரன் என்று வேதம் இயம்பிய மறையோர் தங்கள்

முந்தையின் முதலை நீத்து முறையகன்று ஒழுகல் பெற்ற தந்தையை விலக்கி வேறு தேடுவான் தன்மை யன்றே.

ஆதலால் அனைவருக்கும் மேலான ஆதியாம் சிவ பெருமானை இகழுதல் அறிவின்மையேயாகுமன்றிப் பெருமையாகாது. எவரேனுந் துன்பத்தை வேண்டித் தவஞ்செய்வரோ? அத்தகையோன் நீயேயாதலின் வேத ஒழுக்கத்தினை விடுத்து யாகஞ் செய்கின்றாய். வேதவாய்மைக்கு மாறாக நீ வேள்வி செய்யினும் அது நிறைவேறாது, அதுவுமன்றி இறைவரது தண்டிக்கும் சக்தியாகிய ஆணையையுங் காண்பாய். சிவபிரானுக்கஞ்சாத வன்மையாளர் எவரே உளர்? அங்ஙனம் எவரேனும் உளரேல் அவர் நிச்சயம் இறந்துபடுவர். எனவே ஆதி அந்தமற்ற சிவபிரானுக்கு அவிர்ப்பாகம் அளிக்காமல் நீ வேள்வி நடத்த முயல்வது பெருங்குற்றம்! இவ்வாறான நன்மொழிகளைத் ததீசிமுனிவர் தகூனுக்குக் கூறினார்.

தகூன், “முனிவரே! வேள்வியில் சிவனுக்களிக்கும் பாகத்தைத் திருமாலுக்கு அளிப்பேன்” என்று கூறினான். இதைக்கேட்ட ததீசிமுனிவர், “அனைவரும் புகழ்கின்ற பெரியோரை இழித்துச் சிறியோரை உயர்ச்சி செய்தல் உய்யுந்திறமன்று. உங்களனைவருக்கும் இது முடிவான காலம்” என்று உரைத்தார்.

தகூன் கூறினான்:- “இந்தயாகத்தில் ஏகாதசருத்திரர் களையும், ஈசானர் என்ற திக்பாலகரையும் பூஜித்து அவர்களுக்கே அவியையளித்து யாகத்தை முடிப்பேன்.”

ததீசி உரைத்தார் :- “உலகம் முழுமையையும் அழித்துத் தன்னிடத்திலொடுக்கிப் பின்னரும் தந்தையாக இருந்து படைத்து எவராலும் நினைத்தற்கரிய தன்மையிலெழுந்தருளியிருக்கும் உருத்திர மூர்த்திக்கு நீ கூறிய உருத்திரர்கள்—அவருளால் அவர் வடிவும் பெயரும் பெற்றவர்கள்—ஒப்பாவார்களோ? உருத்திரமூர்த்தி என்பவர்

உயர் பரம்பொருளாய் உள்ளே நடம்புரியும் ஒருவர். அவரது திருவடிகளைக் கருத்தினில் வைத்தவர் அவரது உருவமும் பெயரும் ஆகியவற்றைப் பெற்று நிற்பர். அங்ஙனமானவர்களின் தொகையைக் கணக்கிட்டு உரைப்பதென்றால் முடிவேயிராது. ஈசனை அளவில்லாத காலம் இதயத்தில் தியானித்து நோற்று, ஈசனது சாரூப்யம் பெற்ற சிவநேசர்களை ஒப்பர் இவ்வேகாதச ருத்திரர்களும் ஈசானரும். இவர்கள் இந்திராதியரைப் போன்று இங்கு வரத்தக்கவர் அல்லர். எம்பெருமானிடத்து நீ அன்பற்றவன் என்பதை அறியார் போலும்,"

தகஷன் :- "நாராயணனும் நான்முகனும் இருக்க, அழித்தலாகிய ஒரு தொழிலைச் செய்யும் உருத்திரன் முதலாக நின்றது எங்ஙனம்? உரைப்பாய்."

ததிசி :- "உருத்திரமூர்த்தி எங்ஙனம் பெரியவர் என்பதை நீ யறிய உரைக்கின்றேன், கேட்பாயாக. ஆதியும் அந்தமுமில்லாத எம் அண்ணலுக்குப் பெயர், உருவம், செயல் ஆகிய ஏதும் இல்லை. இம்முறையை வேதங்களும் உரைக்கும். அவ்வரிய பரம்பொருள் தமது அருட்சத்தியால் இருளான மூடத்தில் அழுந்திக் கிடந்த உயிர்த்தொகைகளின் வலிய வினையை நீக்கும்பொருட்டு உருவமும் பெயரும் செயலும் தமது தொன்மையான அருளினால் தாங்கித் திசைமுகன் முதலான தேவர்களைப் பண்டு போல் தோற்றுவித்துப் பின்னர் பொருத்தமான அவர்களின் பழைய தொழில்களை அவர்க்களித்து, அழித்தல்தொழில் பிற தேவரால் முற்றுப்பெறாமையால் எம் ஐயன் அதனைத் தன்னிடத்திலே வைத்துக் கொண்டார். படைத்தலாதி தொழில்களை மேற்கொண்ட பிரம்மவிஷ்ணுக்கள் எம்பெருமானைப் பணிந்து, இந்தச்சுமையினின்று என்று நீங்குலோம் என்று கேட்டலும், எமது தலைவர் அவர்களை நோக்கி, உங்கள் ஆயுட்காலமளவும் இத்தொழிலைச் செய்யுங்கள் எனவும், இத்தொழில்களைச் சுமையெனக்

கருதியதால் தூய்மையான திருநீறணிந்து பஞ்சாட்சரமந்திரம் ஐபித்து இத்தொழில்களைச் செய்தால் இவற்றைச் செய்யும் வன்மை, பெறுவீர்கள் என்றும், பெருமானது கலைகள் அவர்களிடத்துப் பழைமையனவாக உள்ளவைகளைக் காட்டிநிற்குமெனவும் அருள்புரிந்தார். அத்தேவர்களைக் கொண்டே எவ்வகையான தொழில்களையும் நிகழ்த்திப் பின்னுள்ள சங்காரத் தொழில் ஒன்றினையும் எம்பெருமான் செய்வதால் தொன்மையான மறைகள் அவரை ஐந்தொழில் முதல்வன் என்று கூறும். இன்னமுங் கூறுகிறேன், கேட்பாயாக."

"உருத்திரன் என்னும் பெயர் ஒப்பற்ற சிவபெருமானுக்கும், அவரது மைந்தர்கட்கும், சிவகணங்களுக்கும், அப்பெருமானது சாரூபம், உடையவர்களுக்கும், அக்கினி தேவனுக்குமாகும். துன்பக்கடலுக்குள்ளே அமுந்நினை வர்களுையெல்லாம் அத்துன்பத்தினின்றும் எடுக்குந் தன்மையால் நினைத்தற்கரிய பரமமூர்த்தி உருத்திரன் என்னும் பெயரைப்பெற்றார். அவர் தர வந்தவர்கட்கும், அவரது திருவடியடைந்தோர்கட்கும், அவரது சாரூப மடைந்தவர்கட்கும் ஒப்பற்ற அந்தத் திருநாமம் பொருந்தியது. வேதங்களும் உருத்திரன் என்னும் பெயரை வைத்து அயலாரை உரைத்தது ஈசனைச் சாராது. ஈசனைச் சுட்டியுரைத்ததும் அயலார் பால் செல்லாது. அறிஞர்கள் இந்த பேதத்தை நன்கு அறிவார்கள். எனவே வேதங்களில் பிறரைக் கூறிய இடங்களைக் கருதாது, எம்பெருமானை உருத்திரன் எனவுரைத்த இடங்களை ஆராய்ந்து அப்பெருமானது தலைமையைக் காண்பாயாக. இன்னமும் ஒன்று கூறுவேன், கேட்பாயாக,"

முன்பொரு சமயம் முனிவர்கள் பலர் ஆதியந்தமற்ற பரம்பொருள் 'இவர் அவர்' என்று கூறித் தம்முள் வாதிட்டுப் பிரம்மனிடம் வந்து உண்மையை உணர்த்துமாறு வேண்டினர். பிரம்மதேவன் அம்முனிவர் தெரிந்துகொள்ளும்

வண்ணம், சிவபிரானை அகத்தில் தியானித்து ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக, அவர்களெதிரே எழுந்து நின்று கைகளைத் தூக்கிப் பரம்பொருள் உருத்திரனே யென்று மூன்று முறை கூறினான். பின்னர் உள்ளமுருகி உயர்த்திய கைகளைத் திரும்பவெடுத்து முனிவர்களைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினான்.

“முனிவர்களே! உங்களுக்கு ஓர் உறுதி கூறுகின்றேன். பரமேஸ்வரன் எங்களையும் தேவர்களையும் ஆதியில் படைத்தார். வேதங்களை உபதேசித்தார். மெய்யாக அனைவருக்குஞ் செய்ய வேண்டிய தொழிலையளித்தார். சங்காரத் தொழில் நம்மைச் சேர்ந்தது என்று கூறினார். அந்த ஈசன் தன் அருளின் தன்மையால் ஐந்தொழில் இயற்றப்பவரும், பரமனும், நின்மலனும், காரணத்துக்குக் காரணமானவரும், பகவானும், ஒருவரிடத்துப் பிறவாத வரும், அருவம்-உருவம்-அருவுருவம் என்று மூன்றா யிருப்பவரும், எங்கும் நிறைந்தவருமாவர். அவரது சரணகமலங்களைப் பற்றினவருக்கன்றி அறியக்கூடாத புராண புருஷனும் ஆவர். அந்தச் சிவபெருமானையே பரம்பொருள் என வேதங்கள் அனைத்தும் உரைக்கும். திருமாலும் நானும் இன்னமும் அப்பெருமானின் நிலைமையை நினைத்தும் ஆராய்ந்தும் அறிகிலோம். எனவே அவரே பதி; அவரையன்றி உள்ள பிறர் அனைவரும் பசுக்களே ஆவர்,” இவ்வாறுரைத்த பிரமனின் மொழிகளைக் கேட்ட முனிவர்கள் தங்கள் ஐயந்தீர்ந்து சிவமே பரம் பொருள் என்று தேறியவர்களாகிப் பிரம்மனை வணங்கி நிற்க, அப்பிரம்மன் அவர்களை நோக்கி, “நீவிர் இன்று முதல் சிவபெருமானுடைய திருவுருவத்தைத் தியானித்து, அருச்சித்துத் திருநீறணிந்து, பஞ்சாட்சர ஜபம் செய்து, கொடிய பிறவியினின்றும் நீங்குவீராக” என்று விடையளித்தான்.”

இவ்வாறு ததீசிமுனிவர் தக்ஷனுக்குக் கூறி மேலும் கூறலானார்.

“ஆதலால் எங்கள் சிவபிரானே பரம்பொருள். இதனை நான் அப்பெருமான் மீது உள்ள அன்பினால் கூறவில்லை. இதுவே உண்மை. வேதம் முதலிய கலைகளும் அவ்வாறே உரைக்கும்”

ஆதலால் எங்கள் ஈசனே பரம்பொருள் அல்லா ஏதி லார்எலாம் உயிர்த்தொகை ஆகுமால் இதனைக் காத லால்உரைத் தேனன்று வாய்மையே காண்டி. வேத மேமுத லாகிய கலையெலாம் விளம்பும்.

“தக்ஷனே! உனக்கு முன்னர் பிரம்மன் சிவனார் புகழனைத்தையும் உபதேசித்தனன். அதனை நீ ஆராய்ந்து அவ்வழியே நின்று அரிய தவம்புரிந்து அவரது திருவருளால் இவ்வாறான சிறந்த செல்வத்தைப் பெற்றிருக்கின்றாய். உனக்கு அழிவு காலம் நெருங்கினமையால் மறந்தனை போலும். நினது தந்தையே முதல் அனைவரும் அழியவேண்டிய முறைமையால் உனது வேள்விக்களத்துக்கு வந்துள்ளனர். நீ மாயையினால் மயக்கமெய்தினாய். நீ உயிர் பிழைக்கவேண்டும் என்று நினைப்பாயானால் சிவபிரானுக்கு உரிய அவிர்ப்பாகத்தையளித்து இந்தச் சிறந்த வேள்வியை இயற்றுவாயாக.” இவ்வாறு ததீசிமுனிவர் கூறி முடித்தார்.

7. தக்ஷனின் வினாக்களுக்குத் ததீசி கூறிய விடைகள்

சிவபிரானே பரம்பொருள் என்று ததீசிமுனிவர் உரைக்கக் கேட்ட தக்ஷன் நகைசெய்து அவரைநோக்கிப் பின்வருமாறு வினவினான்.

"ஓ முனிவரே! நீர் பரனென்று கூறும் மேலோன் எலும்பையும் தலைமாலையையும் அணியுமோ? தேவர்களின் வெந்த சாம்பலையும் பூசுமோ? உயிரற்ற உடலைச் சுமந்து திரியுமோ? இழிந்த கேசத்தைப் பூனூலாகத் தரிக்குமோ? பன்றியின் கொம்பையும் ஆமையின் ஓட்டையுந் தரிக்குமோ? உயிர்களை எல்லாம் அழிக்குமோ? புலியினை உரித்து அதன் தோலை உடுக்குமோ? யானையின் தோலைத் தனது வலிய தோளில் போர்த்திக்கொள்ளுமோ? தீ, மழுவாயுதம், மான், முத்தலைச்சூலம் இவற்றைக் கையிலேந்துமோ? பிச்சையெடுக்குமோ? நிருத்தமுஞ் செய்யுமோ? பூதகணங்களைப் படையெனக் கொண்டு அலையுமோ? விஷம் கக்குகின்ற பாம்புகளை அணிகலன்களாக அணிந்துகொள்ளுமோ? வெண்டலையைத் தலையில் தரித்துக் கொள்ளுமோ? திக்குகளையே ஆடையாகக் கொண்டு திகம்பரனாகுமோ? வேற்றுருக் கொள்ளுமோ? எருதினமீது ஏறிச்செல்லுமோ? கொடிய விஷத்தை அருந்துமோ? சுடுகாட்டில் நடனமாடுமோ? தலையில் ஒரு பெண்ணைச் சுமந்துகொண்டு இடது பக்கத்தில் மற்றொரு பெண்ணையும் அமர்த்திக் கொள்ளுமோ? குழந்தையைப் பெறுமோ? கொடியதான தாமத குணம் படைக்குமோ?."

இவ்வாறாக இருபத்திரண்டு வினாக்களை விடுத்து, "ஆதலால் உங்கள் கடவுள் ஒரு குணமும் அற்றவன். அவனுக்கு நான் செய்யும் இந்த வேள்வியில் அவிர்ப்பாகம் கொடுக்க மாட்டேன்" என்று தகூன் கூறினான்.

இந்த வண்ணமத் ததீசிமா முனிவரன் இயம்பக் கந்த மாமலர்க் கடவுள்சேய் நகைசெய்து கானிற் சிந்து மென்பொடு சிரத்தொகை அணியுமோ தேவர் வெந்த சாம்பரும் பூசுமோ பரனெனும் மேலோன்.

கழிந்த தீயுடல் ஏந்தியே திரியுமோ கானில்
இழிந்த கேசமுந் தரிக்குமோ ஏனத்தின் எயிறு
மொழிந்த கூருமத் தோடுமேற் கொள்ளுமோ உலகம்
அழிந்தி டும்படி உயிர்களை முடிக்குமோ அமலன்.

புலியின் ஈருரி உடுக்குமோ தந்தியின் புன்தோல்
வலிய தன்புயம் போர்க்குமோ செந்தழல் மழுமான்
இலைகொள் முத்தலை வேற்படை ஏந்துமோ எங்கும்,
பலியும் ஏற்குமோ நிருத்தமுஞ் செய்யுமோ பகவன்.

மிக்க சாரதர் படையெனத் திரியுமோ விடமே
கக்கும் வெம்பணி பூனுமோ வெண்டலை கலமாச்
செக்கர் மாமுடி தரிக்குமோ அம்பரந் திசையா
நக்க ணாகுமோ வேற்றுருக் கொள்ளுமோ நாதன்.

விடையும் ஏறுமோ ஆலமுங் கொள்ளுமோ வீந்தோர்
கூடலை தன்னினும் ஆடுமோ ஒருத்தியைச் சுமந்தோர்
மடம கட்கிடங் கொடுக்குமோ மகவையும் பெறுமோ
கடிய தோர்குணம் படைக்குமோ பரமெனுங் கடவுள்.

ஆதலால் உங்கள் ஈசனோர் குணமில்ன் அவனுக்கு
ஈத லின்றியாம் புரிகின்ற மகத்தவி எனலும்
நாத னைக்கொலோபழிக்குவன் இவனென நகையாக்
கோதின் மாதவ முனிவரன் அழிலெனக் கொதித்தான்.

தகஷனது புன்மொழிகளைச் செவிமடுத்தார் ததீசி முனிவர்
நமது பெருமானையோ இவன் பழிப்பது என்று சினந்தார்.
“சிவபிரானது உண்மையை ஒரு சிறிதும் உணராத
இவனுடன் பேசுதல் தகுதியன்றெனினும், அரி அயன்
முதலிய தேவர் நிறைந்த சபையில் இகழ்ந்தவனுக்கு
விடைகொடுக்க வேண்டுமென்று எனது உள்ளம்
தூண்டுகின்றது” என்று எண்ணி அவன் வினாக்களுக்கு
விடையளிக்கலானார்.

(1) சிவபிரான் எலும்பு முதலியவற்றை அணிதல்

கருணையினால் திருவுருக்கொண்ட பரமன், பிரம்மன் திருமால் முதலான தேவர்களையெல்லாம் படைத்து அவர்களைக் கொண்டு செய்ய வேண்டிய தொழில் களையெல்லாம் முடித்துப் பின்னர் அழித்திடுகின்ற போதெல்லாம் அனேகரான அரி பிரம்மாதியரின் எலும்பு களைத் தரிப்பார். பெரியவர்கள் எனப்பிறர் கருதும் அவர்களின் தலைகளையெல்லாம் மாலையாகத் தொடுத்துத் தரிப்பார். அவர்களுடைய சிகைகளைத் தமது திருமார்பில் பூணூலாக அணிந்துகொள்வார். அல்லது அப்பிரமாதி தேவர்களைத் தமது குலத்தால் மெல்லவே எடுத்து ஏந்தி ந்றாக்கியும் தரிப்பார். இவ்வாறெல்லாம் எம்பெருமான் செய்வது பிறர் தம்மைப் புகழவேண்டும் என்பதற்காக அல்ல. சிவபிரானே அனைவருக்கும் தலைவர் என்று அறிந்து தமது திருவடி அடைந்து உயிர்கள் அனைத்தும் வீடுபேறு பெற்று உய்ய வேண்டும் செயலுக்காக இங்ஙனம் செய்கின்றார்.

(2) பன்றிக்கோடு அணிதல்

முன்னொரு காலத்தில் இரணியாக்ஷன் என்பவன் இருந்தான். அவன் ஒரு சமயம் பூவுலகத்தினைத் தன்வயிற்றில் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு உயிர்கள் எல்லாம் துன்புறுமாறு பாதாள உலகிற்குச்சென்று மறைந்து கொண்டான். அப்பொழுது திருமால் பிரம்மதேவனுடைய மூக்கினின்றும் ஒரு பன்றியாகப் பிறந்தான். மேருமலையை ஒப்ப வளர்ந்து மிகுந்த ஆரவாரத்துடன் பாதாளத்துக்குச் சென்றான். அங்கிருந்த இரணியாக்ஷனைத் தமது கூர்மையான கொம்பினால் (இது தெற்றிப்பல் எனப்படும்) குத்திக்கொன்று பூமியை முன்போல் வைத்தான்.

இச்செயலால் தமது வீரத்தைப் பெரிதாக மதித்துத் திருமால் அகந்தையால் மயங்கி அறிவிழந்து தன் கொம்பினால் உலகம் முழுமையும் அழியுமாறு கிளறிப் பூமியைச் சூழ்ந்த கடலையும் உடைத்தான். இதனைக் கண்ட சிவபெருமான் திருமாலின் கொம்பு ஒன்றினைக் கையினால் விரைந்து பறித்தார். அப்பொழுது திருமால் அகந்தை நீங்கியவனாய் சிவபெருமானைத் துதித்தான். அன்று பறித்த ஒரு பன்றிக் கொம்பினை சிவபிரான் அடையாளமாக அணிந்தார்.

(3) ஆமை ஒட்டை அணிதல்

தேவர்களும் அசுரர்களும் முன்னாளில் பாற்கடலைக் கடைந்த சமயத்தில் மந்தரமலையான மத்து கவிழ்ந்ததால் திருமால் விரைவாக நீரில் மூழ்கி ஆமையாகி முதுகின் மீது அம்மலையை ஏந்தினான். பின்னர் அமுதம் வந்தது. அசுரரும் தேவரும் தம்முள் மலைந்து போரிட்டனர். அப்போரினை விலக்காது திருமால் மந்தர மலையைக் கவிழாது நாம் காத்தோம் என்ற அகங்காரத்தால் கடல்களைக் கலக்கித் திரிய உலகத்திற்கு அழிவு உண்டாதலும் எம்பெருமான் விரைந்து சென்று ஆமையினைத் தமது திருக்கரத்தினால் பற்றிப் பிடித்து அந்த ஆமையின் முதுகு ஒட்டினைப் பறித்து அதன் வலிமையையும் அகந்தையையும் அழித்தருளினார். அப்பொழுது தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு அந்த ஆமையின் ஒட்டை அணிந்துகொண்டார்.

(4) சிவபிரான் பிச்சையெடுத்தல்

முன்பு தாருகவனத்தில் வசித்துவந்த முனிவர்கள் வேள்விகளே பரமுத்தியைக் கொடுக்கும் என்று எண்ணி பரமேஸ்வரனை மதிக்காதவர்களாய் இருந்தார்கள். இதனை

அறிந்த நம்பெருமான் அவர்களை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும் என்ற கருணையால் திருமலை மோகினியின் உருவத்தை எடுத்துக் கொள்ளுமாறு பணித்தார். திருமாலும் இறைவர் கட்டளையை ஏற்று அளவற்ற மனமதர்கள் மயங்கத்தக்க தன்மையாகப் பெண்ணுருவம் எய்தி சிவபெருமான் அருகில் சென்றான். பிறகு எம்பெருமான் உமாதேவியாரும் கண்டால் மயங்கிவிழுத்தக்க தன்மையாக அளவற்ற அழகினை மேற்கொண்டு பிஷாடனத் திருக்கோலத்துடன் பெண்ணுருவான திருமாலையும் உடன்கொண்டு தாருகவனத்திற்குள் பிரவேசித்தார். முதல்வனான நம்பெருமானது பேரெழிலைத் தனது விழிகளால் அருந்தித் துன்பம் பொருந்திய காமமயக்கங் கொண்டு திருமால் இறைவனுடன் சென்றான்.

தாருகவனத்திற்குள் புகுந்ததும் திருமாலைப் பார்த்து "நீ நம்மை நினையாமல் முனிவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாக வசிக்கும் இடங்கள் தோறும் சென்று மிகுந்த மோகத்தை உண்டாக்கி அவர்களுடைய விரதங்களை மாற்றி நம்பக்கம் வருக" என்று அருள் செய்தார். பெண்வேடம் பூண்ட திருமால் வேள்வியும் தவமும் தாமே முக்தி கொடுத்திடும் என்னும் கொள்கையினையுடைய முனிவர்கள் கூடியிருந்த சபையினிடத்துச் சென்று, அளவற்ற மனமதர்களால் விரைவாக செலுத்தப்பட்ட அம்புகளைப் போலத் தனது இருவிழிகளைப் பரப்பி நின்றான். அம்மோகினியை முனிவர்கள் அனைவரும் கண்டு காமத்தால் மயங்கி யாகத்தினைச் செய்தலை விடுத்துத் தங்கள் ஒழுக்கத்தினையும் விடுத்து, தீப ஒளியைக் கண்டு இரையும் விட்டில் பூச்சிகளைப் போல விரைந்து வந்து சூழ்ந்தனர். மோகினியிடம் அன்பான வார்த்தைகளைப் பேசியவராய்த் தீயில் பட்ட மெல்லிய தளிர்களைப் போல விரகத்தீயால் வெந்து இறந்தாரை ஒப்ப அந்த முனிவர்கள் ஆயினர்.

இஃது இவ்வாறாகக் கோடி மன்மதர்களையும் தோற்கடிக்கும் பேரெழிலுடன் ஆடையற்ற நிருவாணக் கோலங்கொண்டு, திருக்கரத்தில் ஒரு பிசுபா பாத்திரத்துடன் சூலமேந்தி, முனிவர்கள் வாழும் வீதியையடைந்து, பண்ணுடன் கூடிய மறைகள் பாடிப் பிச்சையெடுப்பவர் போன்று எந்நாளும் உயிருக்குயிராய் நிற்கும் சிவபிரான் திரியலானார். அவ்விடத்திலுள்ள முனிவர்களின் மனைவியர் பாட்டுடன் பொருந்திய இசையைக் கேட்டுப் பாடியவரைக் காணவிரும்பி கூட்டமாயெழுந்து வீதியையடைந்து இறைவரைக் கண்டார்கள். அவ்வாறு கண்ட முனிபத்தினியர் அனைவரும் மன்மதனது பஞ்சபாணத்தில் மூழ்கி உணர்வு கெட, உயிர் துடிதுடித்துச் சோர, இறைவரது ஆசையென்னும் கடலுள் அகப்பட்டனர். அவர்களுடைய ஆபரணங்கள் நழுவின; கூந்தல் அவிழ்ந்தது; உடல்புளகம் போர்த்தது; இந்தநிலையில் ஸரஸ் உல்லாஸ் வார்த்தைகளைப் பேசலானார்கள்.

சில மாதர்கள் பெருமான் மீது உண்டான ஆசை மிகுதியால் விரைந்து சென்று பால் தயிருடன் கலந்த அன்னத்தைக் கைகளினின்றும் விழுகின்ற வளையல்களுடன் அவரது பிச்சைப்பாத்திரத்தில் இட்டனர். சிலர் இக்கண்ணுதலோன் பிச்சைக்கு வரும்பொழுது ஆடையின்றி வந்தமையால் நமது ஆடை வீழ்கினும் குற்றமில்லையென்று தமதாடைகள் நழுவி வீழ்ந்தமைக்கு ஆறுதல் கூறிக்கொண்டார்கள். சில மாதர்கள் இவரது யாசகப் பொருள் அரிசிதானோ என்று அதனை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து அவரருகிற் சென்று, காமத்தீயினால் சுடப்பட்டு அரிசி முழுமையும் வெண்மையான பொடியாதலும், தேவ தேவனான சிவபிரானைப் போல அப்பொடியைத் தமதுடலிற் பூசிக்கொண்டனர்.

இவ்வாறு தாருகவனத்து முனிவர்களின் மனைவியர்கள் அனைவரும் தங்கள் ஆடைகளும், வளையல்களும்,

ஆபரணங்களும், நாணமும், எந்நாளும் நீங்குதற்கரியதான கற்புஞ் சிந்தி, உயிரொன்றுமட்டுமே தாங்கி விரக தாபங்கொண்டுபின்தொடர, எமதிறைவர் வீதிகளில் நடந்து சென்றார். உடலுள் உற்ற உயிர்கள் அனைத்தினுள்ளும் உயிராய் நின்ற இறைவர் கொண்ட இந்த பிஷாடனத் திருக்கோலத்தினை நினைத்தால் மோகினியான மாலோனும் மர்லெய்தி இன்னமுந் தளர்வுறுவானானால் பிறர் செயலை இத்தகைத்தென்று கூறவியலுமோ?

வேறுவேறாக இந்திரசாலம் போல அளவற்ற வடிவங்களைக் கொண்டு முனிவர்களின் மனைவி யர்களுடைய கற்புச்சிந்துமாறு நின்றார். இவ்வாறு சிவபெருமான் மீது வைத்த இச்சையினால் அம்மாதர்கள் அனைவரும் கருவுற்று சூல் வருத்தமும், பிறவருத்தமு மின்றி அவ்விடத்திலேயே நாற்பத்தெண்ணூயிரம் ஆண்மக்களைப் பெற்றெடுத்தனர். அம்மக்களை அவ்விடத்திலேயே தம்மை நோக்கித் தவஞ்செய்ய விடுத்துக் காமமயக்கந் தெளியாதவராகிய பெண்கள் பெரிய கடல்வெள்ளம் போலப் பின்தொடர சிவபிரான் நகரின் புறம்பே செல்லலானார். அங்ஙனஞ் செல்லுதலும் அவரது செயலைப்பார்த்த மோகினியான மாலோன் சிவபிரானை யடைதலும், அவனைப் பின் தொடர்ந்து அங்குள்ள முனிவர்களும் வந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் தீவினையைச் செய்த காரணத்தால் அவர்கட்குத் தமது தொன்மையான திருவுருவத்தைக் காட்டாது வேறு ஒரு வடிவுடன் நின்றார்.

அப்பொழுது மோகினியிடம் வைத்த மோகத்தைச் சிறிதொழித்த அம்முனிவர்கள் தங்களுடைய அரிய குலபத்தினியர்களின் இழிந்த செயலைப் பார்த்து வருந்தியும் இரங்கியும் இறந்தவர் போலாயினர். பின்னர் முனிவர்கள் தெளிவுற்றுத் தங்கள் மனைவியரின் கற்புக்குக் களங்கம் விளைவித்தது சிவபிரானே யென்றும், தங்கள் தவத்தைச்

சிதைத்தது திருமாலேயென்றும் அறிந்து, கண்ணுதற் பெருமானின்மீது கோபங்கொண்டனர். முனிபத்தினியர் சிவகிருபையால் பிஷாடனத்திருக் கோலத்தைத் தியானஞ்செய்துகொண்டே தத்தம் இருப்பிடங்களை யடைந்தனர். மோகினி வடிவங்கொண்ட திருமால் அதனை நீத்துத் தமது ஆணுருவுடன் இறைவர் அருகில் நின்றார். பிரம்மன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் வந்து வணங்கி நின்றனர். “ஓ தக்ஷணே! சிவபிரான் பிச்சையெடுத்த வரலாறு இதுவேயாகும். இனி அவர் புலித்தோல் மழு முதலியவற்றைத் தரித்த செய்திகளைக் கூறுகிறேன், கேட்பாயாக” எனத் ததீசிமுனிவர் மேலுங்கூறினார்.

(5) புலித்தோல் உடுத்தல் :-

“அழிவற்ற சிவபிரான்மீது கோபங்கொண்ட முனிவர்கள் ‘அவனையழிப்போம்’ என்று சிறிதும் அறிவற்றவர்களாகி ஒரு ஆபிசார வேள்வி செய்தனர். அதனின்றும் ஒரு கொடிய புலி வரலும் அதனைச் சிவபிரானைக் கொல்லுமாறு ஏவினர். அப்புலியும் ஈசனிடம் விரைந்து வர, அவர் அதைப்பற்றித் தம் திருக்கரத்தால் உரித்து அப்புலித்தோலை ஆடையாக அணிந்துகொண்டார்.”

(6) மழுப்படையை ஏந்துதல்

“புலி இவ்வாறொழிதலும், வேள்வித்தீயினின்று மழு என்ற ஓராயுதம் தோன்றியது. முனிவர்கள் அதனைப் பெருமான்மீது செலுத்த அதனைப் பிடித்துத் தம் திருக்கரத்தில் ஒரு படைக்கலனாகக் கொண்டருளினார்.”

(7) மான் ஏந்துதல்

பின்னர் வேள்விக்குண்டத்திலிருந்து ஒரு மான் தோன்றியது. முனிவர்கள் அதனைச் சிவபிரான் மீது ஏவ,

அது வானிலெழுந்து பாய்ந்து சராசரங்களையெல்லாம் அழித்துச் செல்ல, பெருமான் அதனை விரைந்துவருக என அழைத்து, "இனி நீ தினம் நம் காதில் கூவுவாயாக" எனவுரைத்துத் தமது இடது திருக்கரத்தில் ஏந்தி நின்றார்.

(8) பாம்புகள் அணிகலன்களாதல்.

"மீண்டும் வேள்வித்தீயினின்று அளவற்ற பாம்புகள் தோன்றின. அவற்றை அம்முனிவர்கள் பெருமான் மீது ஏவ, அவர் அவைகளை முன்பு கருடனுக்குப் பயந்து தம்மை அடைக்கலமடைந்த பாம்புகளுடன் சேர்த்து உடலில் ஆபரணமாக அணிந்து கொண்டார்."

(9) பூதகணங்கள் சேனைகள் ஆதல்

"அடுத்து தீயினின்றும் அளவற்ற பூதங்கள் தோன்ற, அவைகளை முனிவர்கள் சிவபிரான் மீது ஏவ, அவைகள் அண்டங்கள் எல்லாம் நடுங்கும் வண்ணம் ஆரவாரித்து இறைவரை நோக்கி வந்தன. சிவபிரான் அவைகளை நோக்கி, "நீவிர் எம்மைவிட்டுப் பிரியாமல் எஞ்ஞான்றும் எமது சேனைகளாக இருப்பீர்" என்றருளிச் செய்ய, அப்பூதர்களும் அங்ஙனமே சேனைகளாகிப் பெருமானைச் சூழ்ந்து நின்றனர்.

(10) உடலற்ற வெண்டலை தரித்தல்

"முனிவர்கள் சீற்றங்கொண்டு மேலும் ஓமஞ்செய்ய அதனின்றும் ஒரு உடலற்ற வெண்டலை ஒன்று உலகமழியுமாறு சிரித்துக்கொண்டே எழுந்தது. அத்தலையினை அவர்கள் சிவபிரான் மீது விடுத்தலும், அது விரைந்து சென்று பெருமானை அடைய, அக்குறைத்தலையைத் தமது திருக்கரத்தில் பற்றித் தம்சடைமீது வைத்து, "நின் செயலைச் செய்வாயாக" எனக் கூறினார்."

11. உடுக்கையைத் திருக்கரத்தில் ஏந்துதல்

“தாங்கள் ஏவிய வெண்டலையும் பயனற்றுப் போனதைக் கண்ட முனிவர்கள் தங்களிடம் உண்மையாக விளங்கிய மந்திரங்களையெல்லாம் சிவபிரானைக் கொல்லுமாறு செலுத்தினார்கள். அவைகள் உடுக்கையின் வடிவமாகப் பாரனைத்தும் செவிடுபடும்படி ஒலித்துக் கொண்டும், பெருத்த ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டும் இறைவரிடம் நெருங்க, அவர் அவ்வுடுக்கையினைத் தமது ஒரு திருக்கரத்தால் பற்றித் தம்காதருகே ஒலித்துக் கொண்டிருக்குமாறு பணித்து, முனிவர்கள் உட்பட அனைவரும் வியப்படையும் வண்ணம் அதனை ஏந்தினார்.”

(12) முயலகனையும் வேள்வித்தீயையும் அடக்குதல்

“இறைவரது இச்செயலைப் பார்த்த பின்னரும் முனிவர்கள் நல்லறிவு வரப்பெற்றிலராய்த் தங்கள் முந்தையுழினால் கோபம் நீங்காதவராய்ப் பின்னரும் வேள்வி செய்ய, அதனின்றும் முயலகன் என்றொரு பூத உருவந்தோன்றியது. (முயலகன்—இதனை அபஸ்மார தேவதை என வடமொழி நூல் கூறும். ஒரு கொடிய நோயை விளைவிக்கும் துர்த்தேவதை எனவுங்கூறுவர். இந்நோய் உணர்வற்றுக் கிடக்கவும், வலிப்புடன் கிடக்கவும், பிறவாறு நலிவுற்றுக் கிடக்கவும் செய்யவல்லதாகும்) மகாசங்கார மூர்த்தியான சிவபிரானுக்குச் சங்காரம் கிடையாது என்று உணரும் அறிவில்லாதவர்களாய், அந்த முயலகனைச் சிவபிரானைக் கொல்லுக என ஏவினர். அத்துடன் வேள்வித்தீயையும் ஏவினர்; தீக்கடவுளும் அஞ்சும்வண்ணம் வந்த வேள்வித்தீயைத் தமது ஒரு திருக்கரத்திலேந்தி, முயலகனைத் தமது ஒரு பாதத்தின் கீழே தள்ளி மிதித்துக்கொண்டு நின்றார்.

பரமனின் அச்செயலைக்கண்ட முனிவர்கள் எரியென விழித்து, சிவபிரான் அழிகவென்று அளவற்ற சாப மொழிகளைச் செப்பினர். தம்முடைய தவத்தினால் செருக்குற்றிருந்த முனிவர்கள் உரைத்த சாபமொழிகள் அனைத்தும் ஊழித்தீயின் மீது செல்லும் பஞ்சுபோல அழிந்தன. இனி வேறு செயல் ஏதுமின்றி வாட்டமும் நாணமுங்கொண்டு, அவர்கள் பாவமும் பழியும் பூண்டு அச்சத்துடன் வாளா நின்றனர்.

அச்சமயத்தில் சிவபிரான் பாதத்தால் ஊன்றிய முயலகன் என்ற பூதம் மெல்ல அசைந்தது. அதனைக் கண்ட இறைவனார் அதன்மீது நின்று கொண்டே மகாதாண்ட வமாகிய நடனத்தைச் செய்தார். அந்தத் தாண்டவத்தைப் பார்த்து முனிவர்கள் யாவரும் பயத்தால் நடுங்கி, திகைத்துத் தலைகவிழ்ந்து கீழே விழுந்தார்கள். சிவதாண்டவத்தைத் தரிசித்த நான்முகனும் திருமாலும் கண்களித்துத் துதித்து வணங்கி அருகில் நின்றனர். மற்ற தேவர்கள் வணங்குவாரைப் போல வீழ்ந்தனர். உலகமனைத்தும் அஞ்சுந்தன்மையையும், இந்திரன் முதலிய தேவர்களின் நிலைமையையுங்கண்டு தமது மகாதாண்டவத்தை நிறுத்தியருளத் தேவர்களும் இந்திரனும் எழுந்து அன்புடன் வணங்கி அருகில் எய்தினர்.

தம்மை எண்ணுது வேள்வியே பெரிதென்று இறுமாந்திருந்த முனிவர்கள் அனைவருக்கும் சிவபெருமான் சிறிதே நல்லறிவு கொடுத்தருளினார். நல்லறிவு பெற்றதும் அம்முனிவர்கள் இறைவரது திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கித் தங்கள் பிழைகளைப் பொறுத்தருளும்படி வேண்டினார்கள். அங்ஙனம் வணங்கி நின்ற முனிவர்களை நோக்கிச் சிவபிரானார், "நீவிர் இந்நாள்வரை எம்மை மதியாது புத்தி மோகத்தால் தவறான வழியில் சென்றிருந்து விட்டீர்களன்றோ? இனி அதனை விடுத்து விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்து எப்பொழுதும் எம்மையே

பூஜித்து வருவீர்களாக" என உரைத்துத் தயாநிதியான பரமேஸ்வரன் திருமாலையும் பிரம்மதேவனையும், இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும் தத்தம் இடங்களுக்குச் செல்லப் பணித்துத் தம் திருக்கயிலையைத் சென்றடைந்தார்."

"ஓ தக்ஷணே, எம்பெருமான் புலியின்தோல் முதலானவைகளைத் தரித்ததையும், தாருகவனத்தில் அந்நாள் நிருத்தஞ்செய்ததுவும் விரித்துரைத்தோம். இனி யானைத்தோலைப் போர்த்திக்கொண்ட வீரச்செயலை உரைப்போம், கேட்பாயாக" எனத் ததீசி முனிவர் மேலுங் கூறலானார்."

(13) யானைத்தோலைப் போர்த்தியது

"முன்னொரு காலத்தில் மிகக் கொடியவனும் யானை வடிவங்கொண்டவனுமான கஜாஸூரன் என்பவன் பிரம்மதேவனை நோக்கித் தவஞ்செய்தான். பிரம்மதேவன் அவன் முன்தோன்றி அவன் கேட்டபடியே பேராயுளும் ஆற்றலும் வெற்றியும் தந்து, பகையுடன் சிவபிரான் முன் சென்றால் இவ்வரங்கள் அனைத்தும் அழியும் என்று கூறி மறைந்தான். கஜாஸூரன் சிவபிரானிடம் போருக்குச் செல்லாமல் மற்ற தேவர்கள், முனிவர்கள், பூலோகவாசிகள் அனைவருக்கும் பெருந்துன்பம் விளைத்தான்."

ஒருசமயம் அக்கொடியவன் பூவுலகஞ்சென்று மனிதக்கூட்டம் முழுமையையும் அழித்துவருகையில், நல்ல தவமுடைய முனிவர்கள் பலர் பேரச்சத்துடன் ஓடிக் காசியம்பதியை அடைந்து காசினகரவாசிகளுடன் நெருங்கி விரைந்து, மணிகர்ணிகையை அடைந்து, விச்வநாதப் பெருமானுடைய திருக்கோயில் சென்று, பரமேஸ்வரனை வணங்கி, கஜாசூரனிடமிருந்து தங்களைக் காப்பாற்றவேண்டி அடைக்கலம் புகுந்தனர். கஜாஸூரன் அங்கும் ஓடிச் சென்று முனிவர்களைக் கொல்ல முயற்சிசெய்கையில், தம்மைச்

சரணடைந்தவர்களைக் காக்கின்ற பரமேச்வரன் ஸர்வசங்கார உருவம் எடுத்து, ஒங்கி உயர்ந்து, பேரொளியுடன் தோன்றினார். அப்பேரொளியை வானுலகத்தேவர்களும் முனிவரும் பிறரும் கண் திறந்து பார்க்க இயலாது வருந்தினர். பேரொளியுடன் பெரிய உக்கிரவடிவங்கொண்ட இறைவர் ஒருமுறை வீரஅட்டகாசஞ்செய்து அக்கொடிய வனை அதட்டினார்.

இறைவர் அதட்டியவாறே கஜாஸூரன் எதிரே செல்லுதலும், அவரைச் சிவபிரான் என்று அறிந்தும், கோபத்தாலும் செருக்காலும் பிரம்மன் வரங்கொடுத்த பொழுது கூறிய மொழிகளை மறந்து அப்பெருமானோடு போர் செய்யலானான். அக்கொடியவனைத் தமது ஒரு காலால் உதைத்துக் கீழே தள்ளி மற்றொரு திருப்பாதத்தால் அவன்தலையை மிதித்தார். பின்னர் ஒரு பாதத்தினை அசுரனின் தொடையில் வைத்து, உமாதேவியாரும் அஞ்சும்படித் தமது இரு கர நகங்களால் அந்த யானையின் முதுகினைப் பிளந்து, அது குருதியினைக் கக்கிப் பேரிரைச்சலிட்டு உயிரை விடும்படி அதன்தோலை உரித்தார். சிவபெருமானின் பேரொளியால் கண்ணொளி மழுங்கியவர்கட்கு மீண்டும் ஒளி வழங்குங்காரணமாக யானையின் உரித்த கரியநிறத்தோலைத் தமது தோளின்மீது போர்த்திக்கொண்டார். பிறகு எல்லோரும் மீண்டும் கண்ணொளிபெற்று பயமற்றவர்களாகிச் சிவபெருமானைப் பலவாறாகத் துதித்து ஆடிப்பாடி ஆரவாரஞ்செய்தார்கள். கஜமுகாஸூரனைக் கொன்று யாவரையும் காத்தருளி, யாவரும் அறியும்படி அவனது கடினமான தோலைப் போர்த்திக்கொண்டது இறைவருக்குப் பெருமையாகு மேயன்றி, இழிவாகுமோ? இனிப்பெருமான் பிரம்மகபாலந் தரித்த தன்மையைக் கூறுகிறேன் கேள்" என்று ததீசி முனிவர் தொடர்ந்து கூறினார்.

(14) பிரம்மகபாலம் ஏந்தியது

முன்பு ஒரு சமயம் திருமாலும் நான்முகனும் மேருமலையின் ஒரு சிகரத்தில் இருந்தபொழுது அவர்களிடம் தேவர்களும் முனிவர்களுமாக அனேகர் வந்து மூவர் தங்களுள் முதன்மையானவர் யார் என்று வினவினார்கள். பிரம்மதேவன் சிவபெருமானின் மாயையால் கட்டுண்டு "நானே பரம்" என்றான். திருமால் பிரமனை மறுத்து "நானே பரம்பொருள்" என்றான். இப்படி அவர்கள் இருவருக்கும் பெரும் பூசல் ஏற்பட, முனிவர்களும் தேவர்களும் அச்சத்துடன் தம்மிருப்பிடஞ் சென்றனர். முனிவர்கள் சென்ற பிறகு, பிரணவமும் வேதமும் அவர்கள் முன்வந்து, உயிருக்குயிராயும் அனைவருக்கும் தந்தையுமான பரமேஸ்வரரே பரம்பொருள் என்று உணர்த்தியும் அவர்கள் இருவரும் போரிடுவதை நிறுத்தவில்லை. அவர்களுடைய போரை நிறுத்த சிவபெருமான் ஜோதி வடிவாகி வானின் நடுவே தோன்றினார். திருமாலும் நான்முகனும் இவ்வொளியாதோ எனமயங்க, அச்சோதியின் நடுவில் உமாதேவியாருடன் சிவபிரான் எழுந்தருளினார். திருமால் மெய்யன்புடன் இறைவரைத் துதித்து வணங்கினான். பிரம்மதேவன் தனது உச்சித்தலையிற் பொருந்திய நாவினால் பெருமானை இகழ்ந்து பேசினான். (முதலில் பிரம்மதேவனுக்கு உச்சித்தலை உள்பட ஐந்து தலைகள் இருந்தன. வைரவ மூர்த்தியால் ஒரு தலை கொய்யப்பட்ட பிறகே அவன் நான்முகனானான்.) பிரம்மதேவனுடைய செருக்கினைப் போக்கவும், மற்ற தேவர்கள் முனிவர்களுடைய இறுமாப்பினைப் போக்கவும் இறைவர் மிகுந்த கருணையினால் வைரவக்கடவுளை உண்டாக்கினார். நீல நிறம் வாய்ந்த ஒளி பொருந்திய திருமேனியுடைய வைரவரை பிரம்மனின் உச்சித்தலையைக் கிள்ளி மீண்டும் உயிரளிக்கவும், மற்ற தேவர்கள், முனிவர்களிடம் ரத்தபிகைஷ வாங்கி அவர்கள் இறக்குஞ் சமயத்து அவர்கட்கு

உயிரையளித்தும் அவர்களுடைய அகங்காரத்தையொழித்து அண்டத்தின்மீது செல்லுமாறு ஆணையிட்டு இறைவர் தமது உருவத்தைச் சோதியில் மறைத்துக் கொண்டார்.

சிவபிரானது ஆணையைச் சிரமேற்றாங்கிய வைரவக்கடவுள் பிரம்மதேவனிடஞ் சென்று அவனது உச்சித் தலையை கிள்ளினார். அவன் ரத்த வெள்ளத்தில் வீழ்ந்து இறந்திட அவனைத் தம் கருணைகடாக்ஷத்தினால் உயிர்பெறச் செய்தார். பிரம்மதேவன் நல்லறிவு வரப்பெற்றவனாகி வைரவரை வணங்கித் துதித்துத் தனக்கு மாயை நீங்க கிள்ளியதலையை அவரது திருக்கரத்தில் ஏந்தியருள வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்தான். வைரவரும் அங்ஙனமே ஆகுக, என அருள் புரிந்து பிரம்மனின் மண்டையோட்டைத் தமது திருக்கரத்திலேந்திச் சென்றார். பின்னர் திருமாலிடம் சென்று ரத்த பிசைவு ஏற்று, அவன் மாயுஞ் சமயத்தில் அவன் மனைவியர் வேண்ட, அவனுக்கு உயிரளித்தார். இதுவே சிவபிரான் பிரம்மகபாலம் ஏந்திய வரலாறு ஆகும்.

(15) வேற்றுருக் கொள்ளுதல்

ஒருசமயம் இந்திரன் அகந்தைகொண்ட மனத்தோடு திருக்கயிலையை யடைந்தான். அவனுக்குப் புத்தி புகட்டத் திருவுள்ளங்கொண்ட சிவபிரான் ஒரு பூத உருவந்தாங்கித் தம் திருக்கோயில் வாயிலில் நின்றார். அப்பொழுது அங்கு வந்த இந்திரன் அவரைப் பார்த்து "சிவபிரானைத் தரிசிக்க இது சமயந்தானோ?" என அகங்காரத்துடன் கேட்டான். சிவனார் இந்திரனுக்கு விடையேதுங் கூறாமல் அஞ்சத்தக்க பார்வையுடன் நின்றார். இந்திரன் சினங்கொண்டு தனது வச்சிராயுதத்தைப் பூதவேடங்கொண்டு நின்ற இறைவர் மீது ஏவினான். அவ்வாயுதம் இறைவர் மீதுபட்டு நுண்ணிய துகளாகியுழிந்தது. இறைவரும் பூத வடிவை நீங்கி உருத்திரவடிவைத்தாங்கி நின்றார். அவ்வாறு நின்ற இறைவரது உக்கிரவடிவைக்கண்டு பதைபதைத்து அஞ்சிய

இந்திரன் பெருமானின் திருவடிகளில் பன்முறை வீழ்ந்து அடி பணிந்து தன் பிழைபொறுக்குமாறு வேண்டலும் அவனுக்கு அஞ்சேல் என்று அபயமளித்து அவனிருப்பிடஞ் செல்ல விடையளித்தனுப்பினார்.

(16) ஜலந்தராஸூரன் வதம்

இந்திரனுக்கு அபயமளித்த சிவபிரான் தமது சினத்தை மேற்குக் கடலில் எறிந்தார். அது ஒரு ஆண் குழந்தையாக மாற அக்குழந்தையை வருணன் எடுத்து மகிழ்ச்சியுடன் வளர்த்தான். அக்குழந்தைக்கு நான்முகன் ஜலந்தரன் எனப்பெயரிட்டு, அவனைச் சிவபிரானையன்றி வெல்ல வல்லவர் யாருமில்லை எனக்கூறிச்சென்றான். அப்பாலகன் காளைப்பருவமடைந்தபின் பழைய அசுரர்கள் அவனை நெருங்கி வர, எல்லாத் திசைகளையும் வென்றான். அவன் கொடுமைகளுக்கு ஆற்றாத தேவர்கள் இந்திரனுடன் மேருமலைக்கு ஓடினார்கள். ஜலந்தரன் தேவருலகத்தை அசுரர்கட்களித்தான். சாலந்தரம் என்னுமழகிய நகரை உண்டாக்கச் செய்து அதில் இருந்துகொண்டு அரசாண்டான். காலநேமியின் மகளான விருந்தையென்னுங் கற்புக்கரசியை மணந்துகொண்டு அனைத்து வளங்களுடனும் வாழ்ந்து வந்தான்.

ஒரு சமயம் ஜலந்தராஸூரன் மேருவில் தங்கியிருந்த தேவர்களை வெல்லக்கருதி அங்குச் சென்றபோது, அவர்களைக் காப்பாற்ற திருமால் இருபதினாயிரம் ஆண்டுகள் போர்செய்தும் அவனைவெல்ல இயலாதவராகிப் புகழ்ந்து சென்றான். இந்திராதி தேவர்கள் அச்சங்கொண்டு திருக்கயிலை சென்று எம்பிரானைச் சரணடைந்தனர். அங்கும் தேவர்களை வெல்லும்பொருட்டுத் தனது சேனைகள் புடைகுழச் சென்றான். அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைக் காக்கும் சிவபிரான் ஒரு முதிய அந்தணக்கோலத்தோடு ஜலந்தரனெதிர் சென்று "நீ யார்"

என்ன, அவன், "நான் ஜலந்தரன், தேவர்களை வென்று பரமேஸ்வரனையும் வெல்லக் கருதி வந்தேன்" என்றான். அப்பொழுது மறையவர் வேடத்தில் வந்த பெருமான் தமது திருவடியால் நிலத்தில் ஒரு சக்கரத்தைக் கீறினார். அது உடனே ஒரு சக்கராயுதமாக மாறியது. "இச்சக்கராயுதத்தை நின் வலிமையால் எடுத்துத் தலையில் வைத்துத் தாங்குவாயோ" என்று இறைவர் ஜலந்தரனைக் கேட்க, "நான் திருமாலை வெற்றி கொண்டவன், எனக்கு இச்சக்கரம் ஒரு பொருட்டோ?" எனக்கூறித் தன் இருகரங்களாலும் தூக்கியபொழுது, அதை எளிதாக எடுக்க இயலாமையால் உடலெல்லாம் வியர்க்கப் பெருமுயற்சி செய்து அதனைத் தூக்கித் தலையின் மீது வைத்துக்கொண்டான். உடனே அச்சக்கரம் ஜலந்தரனது உடலை இரு கூறுகளாகக் கிழித்தது. ஜலந்தரன் இறந்தவுடன் சிவபிரான் தமது நுதல்விழித் தீயினால் அசுரப்படைகளையெல்லாம் நீறாக்கினார். சக்கராயுதமும் ஒரு தெய்வ உருவமாகச் சிவபிரானிடம் வந்தடைந்தது. தேவர்களும் இந்திரனும் பெருமானை வணங்கித் துதித்து தமதுலகஞ் சென்றனர்.

(17) திருமாலுக்குச் சக்கராயுதம் அருளல்

ஜலந்தரனைக் கொன்ற சக்கராயுதத்தைப் பெற விரும்பித் திருமால் சிவபிரானைத் தினந்தோறும் ஆயிரம் தாமரைமலர்களைக் கொண்டு பக்தியுடன் அருச்சனை செய்து வந்தான். ஒரு நாள் பூசையில் ஒரு மலர் குறையத் திருமால் தனது கண்களில் ஒன்றைப் பெயர்த்து மலராக சிவபிரானார் திருவடிகளில் சாத்த, எம்பெருமான் மகிழ்ந்து அவனுக்குச் சக்கராயுதத்தை வழங்கியருளினார். அதன் காரணமாக நேமியான் என்றவொரு பெயரும் திருமாலுக்கு ஏற்பட்டது.

அவன்சலந் தரனை வீட்டும் ஆழியை வாங்கப் பன்னாள் சிவன்கழல் வழிபட்டு ஓர்நாள் செங்கணைமலராச் சாத்த

உவந்தனன் விடைமேல் தோன்றி அப்படை உதவப்பெற்று
நிவந்தனன் அதனால் வையம் நேமியான் என்ப மாதோ.

(18). சிவபெருமான் இடபத்தை வாகனமாகக்
கொள்ளுதல்.

திருமால் நான்முகன் ஆகிய அனைவரும் இறந்து, யாவும்
அழிந்தபோது தருமதேவதை தான் அழியாதிருக்க விரும்பி,
இடபத்தின் வடிவமெடுத்துக்கொண்டு சிவபிரான் திருமுன்பு
சென்று, அழியாத தன்மையும் இறைவனுக்கு
வாகனமாகி அவரைச்சுமக்கும் பேற்றையும் வேண்டியது.
பெருமானும் அது வேண்டியபடியே சாகாத்தன்மையையும்,
தனக்கு வாகனமாகும் பெருமையையும் அளித்தருளினார்.
மேலும் புண்ணிய பாவங்களின் தன்மைகளையும் அதற்கு
விளக்கியருளி, “உன்னிடத்தில் யாமிருக்கின்றோம்,
எம்மிடத்தில் நீ இருக்கின்றாய், இஃதன்றி, வேறுமொரு
வடிவங்கொண்டு எம்மைத் துதிப்பாய்” என்றுங்
கூறியருளினார். அந்நாள் முதல் சிவபிரான் தன்னடியார்
களுக்குக் காட்சியளிக்கும் பொழுதெல்லாம் இடபவாக
னத்தில் எழுந்தருளுகின்றார். தருமதேவதையாகிய
இடபத்துக்குத் தம்மைச்சுமக்கும் பேராற்றலை இறைவர்
அளித்ததை அறிந்தன்றோ முப்புரங்களை எரித்தபோது
திருமாலும் இடபமாகி எம்பெருமானைச் சுமந்தனன்.
ஆதலால் அறக்கடவுளையும் திருமாலையும் இடப
வாகனமாக இறைவர் ஊர்ந்தது இழிவோ? இனி,
நஞ்சுண்டகண்டனாகிய செய்தியைக் கூறுவேன்,
கேட்பாயாக” எனத் ததீசி முனிவர் தொடர்ந்து கூறினார்.

(19) சிவபிரான் நீலகண்டனாதல்

ஒரு சமயம் தேவர்களும் அசுரர்களும் அமிர்தம் பெற
வேண்டிப் பாற்கடலைக் கடைந்தனர். மந்தரமலையை

மத்தாகவும் வாசுகியென்னும் பாம்பைக் கயிறாகவும் கொண்டு ஒருபுறம் தேவர்களும் மற்றொருபுறம் அசுரர்களுமாகக் கடைந்தனர். அப்பொழுது அக்கடலிலிருந்து ஒரு கொடிய விஷம் தோன்றியது. வாசுகியென்னும் பாம்பும் கடைவதால் உண்டான வலியைத் தாங்காது தனது ஆயிரம் வாய்கள் மூலமாகவும் விஷத்தைக் கக்கியது. இவ்விரண்டு விஷங்களும் சேர்ந்து ஆலஹாலம் என்னுங்கொடிய விஷமாகி வடவைத் தீயைப்போல எங்கும் பரவியது. இங்ஙனம் பரவிய விஷத்தின் கொடுமைக்கு அஞ்சித் தேவர்களும் அசுரர்களும் ஓடினர். திருமால் அவ்விஷத்தைத் தடுத்து எதிர்க்கமுயன்று அதனால் உடல் கருநிறமானதேயன்றி வேறொரு பயனும் ஏற்படவில்லை. எனவே அனைவரும் குழந்தைகள் பயமடைந்தால் தந்தையரிடம் ஓடிச்செல்வது போலப், பார்வதி -பரமேஸ்வரரைச் சரணடைந்தார்கள். ஆலஹாலத்தின் கொடுமையை விளக்கித் தங்களைக் காக்குமாறு முறையிட்டார்கள்.

தேவர்களும் தானவர்களும் ஏங்கிக் கூறிய முறையீட்டைக் கேட்ட கருணாநிதியாகிய எம் சிவபெருமான் தம் அணுக்கத்தொண்டராகிய சுந்தரர் என்பவரை விளித்து அவ்விஷத்தைக் கொணருமாறு செய்தார். உலகனைத்தும் முன் பரவிய கொடியவிஷம் இறைவர் திருமுன்பு ஒரு சிறிய துளியையொப்ப ஒடுங்கியது. பிரம்மவிஷ்ணுவாகிய தேவர்களின் பிரார்த்தனைக்கு இணங்கிச் சிவபிரான் அவ்விடத்தை உண்டு அவர்களைக் காத்தருளினார். பின்னரும் தேவர் முதலியோரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அக்கொடிய விஷத்தைத் தம் கழுத்தில் விளையாட்டாக நிறுத்திக் கொண்டார். பெருமானது கழுத்தில் தங்கிய விஷத்தின் கறை அவருக்கு அலங்காரமாக அமைந்தது. தேவர்கள் முதலானோர் மிக்க மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரித்துத் தோத்திரஞ் செய்தார்கள். சிவபெருமான், மகிழ்வற்றுக்

கடலை இன்னமுங்கடைந்தால் அமிர்தம் உண்டாகும் எனக் கூறியருளினார். அன்றுமுதல் சிவபெருமானுக்கு நீலகண்டர் என்ற ஒரு திருநாமமும் உண்டாயிற்று."

(20) சுடலையில் நடனமாடுதல்.

"தேவர்களைக் காக்கும் பொருட்டு சிவபிரான் விஷமுண்ட வரலாற்றைக் கூறினோம். இனி அப்பெருமான் சுடலையில் நடனமாடுவதன் உண்மையைக் கூறுவோம்" எனத் ததீசிமுனிவர் கூறலானார். பரமேச்வரன் ஸம்ஹாரம் செய்யுங்காலத்தில் உலகமும் உயிர்க்கூட்டமும் அகிலமும் ஒடுங்கிய இடமே சுடலை எனப்படும். அச்சுடலையே இறைவர் நடனஞ் செய்கின்ற இடமாகும். அங்குச் சிவனார் தேவியுடன் எழுந்தருளியிருப்பார். இது இழிந்த செயலாமோ? இனி ஒரு பெண்ணைத் தலைமீது கொண்டிருக்கும் வரலாற்றைக் கூறுகிறேன்" எனத் ததீசி மேலுங் கூறினார்.

(21) சிவபெருமான் கங்கையைத் தரித்தல்.

பண்டு ஒரு காலத்தில் உமாதேவியார் சிவபிரானது திருவிழிகளைப் பொத்துதலும், எங்கும் ஒளியற்று சூரியன், சந்திரன், அக்கினி ஆகிய முச்சுடரும் மறைந்து ஒரே இருள்மண்டலமாயிற்று. அப்பொழுது இறைவர் தமது நெற்றியில் ஒரு கண்ணை உண்டாக்கி அதன்மூலம் தொன்மை போல எங்கும் ஒளிமயமாகச் செய்தார். அதைக்கண்ட தேவியார் அஞ்சித் தம் திருக்கரங்களை எடுத்தார். எடுத்தலும் அம்மையின் பத்துத் திருக்கரங்களினின்றும் வியர்வை தோன்றிப் பத்து கங்கைகளாகி உலகம் முழுமையும் வியாபித்தன. இவ்வாறான கங்கையின் பெருக்கத்தை கண்ட நான்முகன் திருமால் முதலிய தேவர்கள் அச்சமெய்தி, அப்பெருக்கத்தினால் உலகமழியாதபடி காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, தேவதேவனான

பரமேஸ்வரன் அப்பெருவெள்ளத்தினை அழைத்துத் தமது திருமுடியில் ஒரு உரோமத்தின் மீது தங்குமாறு விடுத்தார். திருமால், பிரம்மன், இந்திரன், ஆகிய மூவரும் அப்புனித கங்கையினின்றும் சிறிது தங்கள் உலகங்களுக்குப் பெற்றுச் சென்றனர். அம்மூன்று கங்கைகளுள், பிரமலோகஞ்சென்ற கங்கைதான் பகீரதன் தவத்துக்கு இணங்கிப் பூவுலகம் வந்தது. அங்ஙனம் வரும்பொழுது வேறு எவராலும் தாங்கமுடியாத வேகத்துடன் வந்தமையால் சிவபிரான் அதனைச் சடையில் ஏந்திப் பகீரதன் வேண்டியபடி இவ்வுலகிற் செல்லுமாறு அதனின்றும் சிறிதே விடுத்தருளினார். இவ்வண்ணம் கங்கையைத் தம் சடைமீது வைத்திருத்தலைத்தான் ஒரு பெண்ணைச் சடையின்மீது வைத்தல் எனக்கூறுதலாகும்.

(22) ஒரு பெண்ணை இடப்பக்கத்தில் வைத்தல்.

ததீசி முனிவர் தொடர்ந்து கூறலானார்: "முன்னொரு காலத்தில் பிரம்மதேவனது படைப்புத் தொழில் வளராது நின்றுவிட, அவன் திருமாலையடைந்து மொழிந்தபொழுது, அத்திருமால் பிரம்மனோடு திருக்கயிலைசென்று சிவபெருமானைப் பணிந்து பிரம்மதேவனது குறையை விண்ணப்பிக்கப் பரமன், அயன் அரி ஆகியோரைப் பார்த்து நுண்ணியதுகளாகுமாறு விரைவில் அழித்தார். பின்னர் தமது இடது தோளை நோக்கி, அங்குத் தோன்றிய தேவியாரை பாகத்திலிருத்திப் பரிவுடன் கலந்திருந்து பின்னர் நான்முகன் திருமாலாதியோரை எழுப்பி, அவர்களை நோக்கி" நாம் நமது அருளாயுள்ள மாதுடன் இனிது பொருந்தியமையால் இனிப் பிரம்மனது படைப்புத்தொழில் கைகூடும்" என்று கூறி அவர்களை யனுப்பினார். இதுவே எம்பெருமான் இடது பாகத்தில் ஒரு பெண்ணை வைத்ததன் உண்மையாகும்.

(23) இறைவர் மைந்தனைப் பெற்ற வரலாறு.

“தகஷனே! இனிப் பரம்பொருள் மகவு பெறுமோ என்ற உனது வினாவுக்கு விடையளிக்கின்றேன்; கேட்பாயாக. வசிட்டர் மரபில் வந்த மாகதர் என்ற மகரிஷிக்கும் விபுதை என்னும் அசுரப்பெண்மணிக்கும் பிறந்தவனும், யானையின் முகமுடையவனாகையால் கஜமுகாசுரன் எனப்பெயர் பெற்றவனுமாகிய ஒரு அஸுரன், சக்கிராசாரியார் உபதேசித்தவண்ணம் சிவபெருமானைக் குறித்துக் கடுந்தவம் இயற்றினான். அவனது தவத்துக்கு மகிழ்ந்து இடபாருடராய் சிவபிரான் காட்சியளிக்கக் கஜமுகன்பணிந்து பின்வருமாறு வரங்களை வேண்டினான். “எம்பெருமானே; இந்திரன், பிரம்மன், மால் முதலிய அனைத்துத் தேவர்களும் மற்றுமுள்ளோர்களும் போரில் என்னை எதிர்ப்பார்களாமின் தோற்றுப் புறமுதுகிட்டோடும்படிச் செய்தருள வேண்டும். தேவர்களாலும், மனிதர்களாலும், மிருகங்களாலும் நான் இறவாத வரம் அருள வேண்டும். எத்தகைய வலிமை மிகுந்த ஆயுதங்களாலும் நான் இறவாத வரம் அருளவேண்டும். எனக்கொப்பானவன் ஒருவன் வந்து என்னுடன் போர் செய்தாலும் அவனது ஆயுதங்களாலும் நான் அழியாத வண்ணம் அருள்புரிய வேண்டும். ஏதேனும் சூழ்ச்சியால் நான் இறந்தாலும் மீண்டும் பிறவியில் புகுதாமையை அருளல் வேண்டும்.” இவ்வாறு அவன்கேட்ட வரங்கள் அனைத்தையும் வேண்டுமோர் வேண்டுவதே ஈவானாகிய பரமேஸ்வரன் அளித்தருளி மறைந்தார்.

பரமேஸ்வரன் அளித்த அரியவரங்களால் செருக்கடைந்த கஜமுகாசுரன் இந்திரனையும் மற்ற தேவர்களையும் வென்றான். மதங்கபுரம் என்னும் நகரை உண்டாக்கி அதில் அசுரேந்திரன் என்ற பழைய அசுரர் குலாதிபனும் சக்கிராசாரியாரும் மந்திரிகளாக இருக்க அரசுபுரியலானான். அசுரேந்திரன் மகளான விசித்திரகாந்தி என்பவளை மணந்து

கொண்டான். இவ்விதம் அரசபுரிகையில் தேவர்களை எல்லாம் பெரிதும் துன்பத்துக்குள்ளாக்கி குற்றேவல்களைச் செய்யுமாறு பணித்தான். அவர்கள் அவனாணைக்கு அஞ்சி அவனிட்ட பணிகளைச் செய்து வந்தார்கள்.

ஒரு நாள் தன்முன் பணிகளைச் செய்ய வந்த இந்திரன் முதலிய தேவர்களைப் பார்த்து, "ஓ தேவர்களே! நீவிர் இனி நாள்தோறும் நம்முன் வந்து உங்களுடைய தலையில் மூன்றுமுறை குட்டிக் கைகள் காதுகளில் பொருந்தக் காலால் வணங்கியெழுந்த பின்னர் உமக்கிட்ட பணிகளைச் செய்வீராக" என்றான். இந்திரனும் தேவர்களும் அவனது ஆணைக்கு அஞ்சி நாள்தோறும் அவ்விழிதொழிலைத் தவறாது செய்வாராயினர். அவ்வாறானகாலத்தில் இந்திரன், திருமால் நான்முகனாதியோரிடம் தங்களது துன்பத்தைக் கூறி வருத்தப்பட்டபொழுது, அவ்விருவரும் இந்திரனையும் தேவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு கண்ணுதற் கடவுளைச் சரணடைந்து கஜமுகாசுரனின் கொடுமையை முறையிட்டார்கள். சிவபிரான் அவர்கட்கு அபயமளித்து, ஒரு மகனையளித்து அவன் மூலம் கஜமுகனைக் கொன்று வெற்றிபெறச் செய்வதாகக் கூறியருளத் தேவர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் தமதிருப்பிடஞ் சென்றனர்.

தேவர்கள் சென்ற பின்னர் பரமேச்வரன் பார்வதி தேவியாரோடு ஒரு சோலையுள் சென்று, அதனுள் இருக்கின்ற ஒரு சித்திரமண்டபத்துள் விரைந்து எழுந்தருளினார். அம்மண்டபத்திலுள்ள சித்திர உருவமனைத்தையும் அவ்விருவரும் பார்த்து வருகையில், அச்சித்திரங்களின் நடுவில் விளங்கிய பிரணவமானது இரண்டு யானைகளின் உருவாகியது. அவ்விரண்டு யானைகளும் ஆணும் பெண்ணுமாகி இறைவியார் கூணும்படிக் கூடியபொழுது அவ்விரண்டு யானைகளின் சேர்க்கையால் ஐந்து திருக்கரங்களையுடைய விநாயகப் பெருமான் மூன்று கண்களையும், தொங்குகின்ற

வாயினையும், மூன்று மதங்களின் ஆறுபாயும் கரிய யானைமாமுகத்தினையும், சந்திரகலையணிந்த சிவந்த சடையினையுமுடைய ஒரு பாலகனாக அவதரித்தார்.

அக்கணத் தாயிடை ஐங்கரத் தவனருள்
முக்கண்நால் வாயினான் மும்மதத் தாறுபாய்
மைக்கருங் களிநெனும் மாமுகத் தவன்மதிச்
செக்கர்வார் சடையனோர் சிறுவன்வந் தருளினான்.

அனைத்து உலகங்களிலும் பொருந்தியுள்ள அஞ்ஞானஇருளை ஒழித்து உயிர்களின் மனத்துயரை நீக்கியருளுதற்கென்றே ஒரு அருள் வடிவு கொண்டு அவதரித்த அப்பெருமான், தமது தாய்தந்தையர்களான பார்வதி-பரமேஸ்வரரின் திருவடிகளை வணங்கி நின்றலும், அவ்விருவரும் தங்கள் திருக்குமாரனை வாரியெடுத்துத் தழுவி அளவற்ற கருணையைக் காட்டினார்கள்.

"எத்தகையோராயினும் ஏதேனுமொரு செயலைச்செய்ய எண்ணுவதன் முன்னர் உனது பாதங்களில் வணங்குவார்களாயின் அவர்களின் காரியங்களைத் தடையின்றி முடியச்செய்வாயாக. உன்னை நினையாதார் செய்கைகளை ஊறுசெய்திடுவாய். பல்வகைக் கணங்களுக்கும் தலைமைப் பதவியை அடைவாயாக. மேலும் கஜமுகாஸூரன் என்னும் அசுரனின் ஆற்றலையழித்துப் பிரம்ம விஷ்ணுவாதி தேவர்களுடைய சிறுமையைப் போக்கி வருவாயாக" என்று தன் யானைமாமுக மைந்தனுக்குச் சிவபிரான் கூறியருளினார். விநாயகப்பெருமான் பூதகணங்கள் புடைகுழக் கோயில் வாயிலில் வீற்றிருந்து வரலானார். கஜமுகாஸூரனுடைய கொடுமைகளால் வருந்திய தேவர்கள் அனைவரும் விநாயகப்பெருமானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் கஜமுகனோடு போர்செய்யப் புறப்பட்டார். அஸூரனும் அச்செய்தியறிந்து தன்படைகளுடன் விநாயகரை எதிர்த்தான்.

அவனது கொடிய போரினால் விநாயகரின் பூதப்படையினர் பெருந்துன்பமடைந்தது கண்ட அவர், தமது மழுவாயுதத்தால் அசுரப்படைகள் அனைத்தையுமழித்தார். சிவபிரானது வரபலத்தால் ஆயுதங்கள் ஒன்றினாலும் அவன் இறவாதவனாகையால் தமது இரு தந்தங்களில் ஒன்றை முரித்து அவன் மீது எறிந்தார். அது அவனது மார்பைப் பிளந்து அவனுடலைக் கீழே தள்ளிப் பின் நன்னீரில் மூழ்கிப் பெருமானின் திருக்கரத்தைச் சென்றடைந்தது. அசுரனின் மார்பினின்றும் பெருகிய இரத்தம் பரவியோடிய இடம் திருச்செங்காட்டங்குடி என்ற பெயருடன் இன்றும் காணும்படி விளங்குகிறது.

அசுரன் மார்பு பிளந்து வீழ்ந்தானாயினும் சிவபிரானின் வரமகிமையால் இறவானாகிப் பெருச்சாளியின் உருவங்கொண்டு விநாயகரை எதிர்த்து வந்தான். அப்பொழுது விநாயகர் அப்பெருச்சாளியைத் தூய குணமுடையதாகச் செய்து அதன் முதுகின் மேலமர்ந்து தமது ஊர்தியாகக் கொண்டார். இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து ஆடிப்பாடி ஆரவாரஞ்செய்து பலவாறு துதித்தனர். தேவர்களுக்குக் கருணைநோக்குடன் அருள் புரிந்து விநாயகப் பெருமான் திருச்செங்காட்டங்குடி சென்று அங்கு சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து தமது தந்தையாரைப் பூசித்து மகிழ்ந்தார். பின்னர் பூதகணங்கள் புடைசூழத் திருக்கயிலையில் தமது இருப்பிடஞ் சென்றடைந்தார். விநாயகர் வழிபட்ட திருச்செங்காட்டங்குடி கணபதிச்சரம் என வழங்கப்படுகிறது.

விநாயகப்பெருமானால் வினைதீர்ந்த இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பிரம்மனும் திருமாலும் உடன்வரத் திருக்கயிலையில் அப்பெருமானைத் தரிசித்து வணங்கினர். தங்களால் அவருக்குப் பிரதியாக ஏதுஞ்செய்ய இயலாத நிலையில், இது வரையில் கஜமுகாசுரனுக்குச் செய்து வந்த 'தலையில் குட்டிக் கொள்ளுதல் தோப்பிக்கரணம் போடுதல்'

ஆகிய வணக்கத்தை அப்பெருமான் முன்பு செய்யவும், அம்மாதிரியே எல்லோருஞ் செய்யவும், அப்படிச் செய்பவர்கள் அனைவர்களுடய மனவிருப்பங்களை யெல்லாம் பூர்த்தி செய்து வைக்க வேண்டும் என்றும் வரம் வேண்டினார்கள். விநாயகரும் "அவ்வாறே ஆகுக" எனத் திருவருள்புரிந்தார். (விநாயகரின் திருமுன்பு இந்த வழிபாடு இன்றளவும் நடைபெறுவது கண்கூடு).

"ஆகையால் தகஷ்னே! இறைவர் ஒரு மைந்தனை உதவியது தேவர்களின் இடரைக் களையவேயன்றோ? இனி, நீ கூறிய தாமதகுணம் பற்றிய விளக்கமும் கூறுகின்றேன், கேட்பாயாக" எனத் ததீசி முனிவர் தொடர்ந்து கூறினார்.

24. சிவனாரின் தாமதகுணம் பற்றிய விளக்கம் :-

சிவபெருமான் முக்குணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவர். திருமாலுக்கும் நான்முகனுக்கும் முறையே காத்தல் படைத்தல் என்னும் இரு தொழில்களையுமமைத்து அச்செயற்குரிய சாத்துவிக, ராஜஸகுணங்களை அவர்கட்குப் பொருந்துமாறு செய்தனர். எமது முதல்வர் சங்காரத் தொழிலை மேற்கொண்டதால் அதற்குரிய தாமதகுணத்தை அதனிடத்து அமைத்தார். சங்காரம் நடைபெறும் காலத்தில் அப்பெருமானிடம் தாமதகுணம் பொருந்துமேயன்றி அது அவருக்கு இயல்பன்று. கல்லால மரத்தின்கீழ் நால்வருக்கு ஞானோபதேசம் செய்த பெருமான் எங்ஙனம் தாமத குணத்தினராகக் கூடும்? மேலும் எல்லாக் கலைகளுக்கும் மூலம் என்று வேதம் சிவபிரானைத் தானே கூறுகின்றது? (இது,

"ஈசான: ஸர்வ வித்யானாம் ஈச்வர: ஸர்வபூதானாம் ।

ப்ரஹ்மாதிபதிப் ப்ரஹ்மணோதிபதிப் ப்ரஹ்மா சிவோமே அஸ்து
ஸதாசிவோம்"

என்ற நாராயண உபநிஷத் மந்திரத்தின் கருத்தாகும்). ஆகையால் ஞானமே வடிவானவரும் அனைத்துயிர்க்கும்

அந்தராத்மாவாக விளங்குபவருமாகிய சிவபிரானை நீ நடத்தும் இந்த வேள்வியில் அவிர்ப்பாகத்தால் பூஜித்து நன்மையையடைவாயாக." இவ்வாறு ததீசி முனிவர் தந்தை மகனுக்கு உரைப்பது போன்று தக்ஷனுக்கு நன்மை பயக்கும் மார்க்கத்தினை உபதேசித்தருளினார்.

ஆனால் முனிவரது வார்த்தைகள் தக்ஷன் செவிகளில் ஏறவில்லை. "ஐயா முனிவரே! உமது சிவபெருமான் பரம்பொருளேயானாலும், நான் நடத்தும் வேள்வியில் அவிர்ப்பாகம் கொடுக்கமாட்டேன். நீரும் இங்கிருந்து செல்லலாம்" என விதிவழியே மதிசெல்லத் தக்ஷன் கூறினான். அவனது வார்த்தைகளைக் கேட்ட ததீசிமுனிவர் கடுங்கோபம் கொண்டனரேனும் ஒருவாறு சினத்தை அடக்கிக் கொண்டு பின்வருமாறு சாபமிட்டார். "ஓ தக்ஷனே! இன்று சங்கரனை விலக்கி நீ செய்கின்ற வேள்வி அழியட்டும். உன்னுடன் இங்கிருக்கும் தேவர்கள் எல்லாம் அழிவடையட்டும்" எனச்சாபமிட்டு, அங்கிருந்த வேதியர்களைப் பார்த்து, "அந்தணரில் அலிகள் போலாயினீர்கள்; உங்களுடைய குலத்தலைமையைக் கைவிட்டீர்கள். வேதங்கள் அனைத்தும் பராபரன் எனத்துதிக்கின்ற பரமேஸ்வரனையும், சிவனடியார்களையும் இகழ்ந்து, சிவசின்னங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை யுமிகழ்ந்து, பிராம்மணர்களாய் எந்நாளும் பிறந்து இறந்து முக்தியடையாது உழலக் கடவீர்கள்" எனச் சபித்தார். அவ்வாறு பல சாபமொழிகளை உரைத்துத் ததீசி முனிவர் தமது இருபுறங்களிலும் முனிவர்குழாம் புடைசூழச் சிவபிரானைத் தியானித்தவாறே தமதிருப்பிடஞ் சென்றார். அதே நேரத்தில் தக்ஷனது பெருமையும், கீர்த்தியும், திருவும், வன்மையும் மற்றும் அவனது மனச்செருக்கும் போயிற்று.

8. தேவியார் வருகையும் தசுஷன் பெற்ற சாபமும்

ததிசிமுனிவர் சாபமிட்டுச் சென்ற பிறகு பல அபசகுனங்கள் நிகழ்ந்தனவேனும் அவற்றைப் பொருட் படுத்தாது தசுஷன் திருமாலையும் பிரம்மதேவனையும் வழிபட்டு வேள்வியைத் தொடரலானான். காமதேனு பற்பல உணவு வகைகளைக் குறைவறக் கொடுத்தது. சிந்தாமணி, சங்கநிதி, பதுமநிதி ஆகியவைகள் பலவகை யான ஆடையாபரணங்களைக் கொண்டுவந்து நிறைத்தன. அந்தணர், முனிவர்கள் முதலியோரைத் தசுஷன் அழைத்து பொன்தட்டுக்களில் உணவு வகைகளைப் பரிமாறி அனைவரும் தங்கள் விருப்பம் போல உண்டு மகிழும்படிச் செய்தான். பிறகு பொன்-ஆடை-அணிகலன்கள், பசுக்கள், குடை, பாதுகை, கமண்டலம் முதலியனவற்றை மிகுதியாக மறையவர்கள் மனம் மகிழுமாறு தானஞ்செய்தான். வேள்விச் சாலையில் எங்கும் மகிழ்ச்சியின் பேரொலி நிறைந்தது.

பின்னர் யாகத்துக்கு எஜமானனாகிய தசுஷன் ஆகவனீயம், தசுஷிணுக்னி, கார்ஹபத்தியம் என்னும் மூவகை அக்கினிகளையும் குண்டங்களில் உண்டாக்கி, அங்குள்ள ரித்விக்குகளைக்கொண்டு, சிவபிரான் அல்லாத மற்றைய தேவர்கள் அனைவருக்கும் வரிசையாக மந்திரங்களைச் சொல்லி ஆஹுதிகளைக் கொடுத்தான். இவ்வாறு வேள்வி செய்யும்பொழுது அக்கினியில் இடப்பட்ட அவிகளை அந்தந்த தேவர்கள் உயிருக்கு உயிராகிய சிவபெருமான் இல்லாது உண்ணும்பொழுது அவை சுவையில் அமுதத்தை ஒத்திருப்பினும் உண்ணத்தகாத நஞ்சை ஒத்தனவாயின.

இங்ஙனம் தசுஷன் செய்யும் யாகத்தைப்பற்றித் தெரிந்து கொண்ட நாரதமுனிவர் திருக்கயிலைசென்று தேவியாரோடு மகாதேவரைத் துதித்துப் பணிந்து வேள்வித்தலைவரான சிவபிரானை விலக்கித் தசுஷன் செய்யும் யாகத்தைப் பற்றி

விண்ணப்பித்தார். தாஷாயணி தேவியார் அச்செய்தி கேட்டுத் தந்தை இயற்றும் வேள்வியைக் கண்டு வர இறைவரின் அனுமதி வேண்டினார். தேவியை நோக்கிச் சிவபெருமான், "அந்த தகஷன் தான் பெற்ற வரங்களால் அகங்காரத்தையடைந்துள்ளான். அவன் உன்னை இப்பொழுது மதியான். ஆதலால் நீ அவனியற்றும் யாகத்துக்குச் செல்லாதே" எனக் கூறினார். சிவபிரான் இங்ஙனம் கூறத் தேவியார், "என் இறைவனே! தகஷன் அறிவிலியாவான், அவன் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும், அடியேன் விரைந்து திரும்பி வருவேன்" என்று கூறினார். "நீ தகஷனுடைய வேள்வியைக் காண விருப்பினை யுடையவளானால், கண்டு விரைந்து திரும்பி வருவாயாக" என்றருளிச் செய்தார் சிவபெருமான்.

தேவியார் சிவபிரானை வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு பெரியதொரு விமானத்திலேறி தோழியர் உடன்வரப் பூதகணங்கள் புடைசூழப் புறப்பட்டுச் சென்று தகஷனின் வேள்விச்சாலையை அடைந்து, அவன் இருக்குமிடஞ்சென்றார். ஒழுக்கமற்றவனான அந்தத் தகஷன் அம்மையைப் பார்த்துச் சீறி, "உனக்கு அழைப்பு இல்லாதிருந்தும் நீ ஏன் இங்கு வந்தனை? உடனே திரும்பிச்செல்" எனக் கூறினான். அம்மையார் மனம் வருந்தித் தகஷனைப் பார்த்து, "நீ எங்களை மறந்தனை, அப்படியிருந்தும் உன்னையும் உன்யாகத்தையுங் காணவந்த என்னைச் சீறிப் பார்க்கின்றனே. இது நன்மையாகாது, உன் எண்ணம் யாது, உரைப்பாய்" என்றார். தகஷன் கூறினான்: "கொடிய தாமதகுணச் செயலைச் செய்து பேயோடாடல் புரியும் பித்தனுக்கு மனைவியாகி நீயும் அவனைப் போலானாய். அவனுடன் நீ செருக்குற்றிருந்தமையால் உன்னை இகழ்ந்தேன். உன் தங்கையரும் அவர்கள் கணவர்களும் எனக்கு இனியராகையால் அவர்கட்குச் சிறப்புச் செய்தேன். திருமாலும் நான்முகனும் என்னைத்

துதிக்கின்றனர். சிவனும் நீயும் என்னை மதிப்பதில்லை. உன் கணவனுக்கு அவிர்ப்பாகம் அளியேன். அவனுக்கு அவிகளை அளிக்க வேண்டுமென்று கூறும் வேதப் பகுதிகளையும் என் வலிமையால் மாற்றுகின்றேன்." இவ்வாறு தகஷன் கூறியது கேட்டுச் சினமடைந்த தேவியார் விமலையென்னும் தோழியின் வேண்டுகோட்கிணங்கிச் சினந்தவிர்ந்து, தகஷனுக்குச் சிவபிரானின் உண்மைத் தன்மைகளை உணர்த்தி, "ஓ தகஷனே! நீ என்னை இகழ்ந்ததைப் பொருட்படுத்தவில்லை. ஆனால் ஞான நாயகனான என் கணவரை இகழ்ந்தது என் காதுகளில் விஷம் போலப் பாய்ந்தது." என்று உரைத்து மேலுங் கூறினார்.

"தகஷனே! சிறப்பு வாய்ந்த "சிவ" என்னும் இரண்டு எழுத்துக்களை உரைப்போர் மிக விரைவில் நற்கதியடைவார்கள். அச்சிவபெருமானை இகழ்ந்தனை யாரே இக்காரியம் செய்வார்கள்? நீ எவ்வாறு உய்யப்போகிறாய்? (வைணவர் நூலான பாகவதத்திலும் "சிவ" நாம மகிமை கூறப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது).

சிவனெ னுந்துணைச் சீரெ முத்தினை
நுவலு வோர்கதி நொய்தி லெய்துவார்
அவனை எள்ளினாய் ஆரி தாற்றுவார்
எவனை உய்குதி இழுதை நீரைநீ.

பிரம்மதேவனும் திருமாலும் தேடிக்காணாத சிவபெருமானை முதல்வனாகக் கொள்ளாது இகழ்ந்த கொடுமை உடையாரனைவருக்கும் தண்டனை கிடைக்குமென்று வேதங்கள் உரைக்கும். வேதமுதல்வனான சிவபிரானை விலக்கி ஒரு யாகம் செய்கின்றனையாதலின் உனக்கும் தண்டம் வந்தடைக." இவ்வாறு சாபமிட்டு தாக்ஷாயணி தேவியார் தமது பரிஜனங்கள் புடைசூழ விமானமேறித் திருக்கயிலை மீண்டு, இறைவரைப்பணிந்து கூறலாயினார். "பெருமானே! சிறியோனாகிய தகஷன்

தேவரீரைப் பெரிதும் இகழ்ந்தனன். அவன் அருமையாகச் செய்கின்ற யாகத்தை அழித்தருள்வீராக." இவ்வேண்டு கோளை இறைவர் ஏற்காது வாளாவிருந்தமையால் தேவியார் பின்னும், "என்னுயகனே! விருப்பும் வெறுப்பும் தேவரீருக்கில்லையாயினும் அடியேன் நிமித்தம் அத்தகஷ னுடைய யாகத்தை அழித்தல் வேண்டும்" என்று கூறி வணங்கினார்.

9. வேள்வியையழித்த வீரபத்திரர்

சங்கரியின் வேண்டுகோளை ஏற்றருளிய சிவபிரானார் வேள்வியை அழிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்ட உடனேயே அவரது நெற்றிக்கண்ணினின்றும் வீரபத்திரர் தோன்றினார். அவர் ஆயிரம் தலைகளுடனும் இரண்டாயிரம் திருக்கரங்களும் உடையவராய்ச் சிவபெருமானைப் போன்ற வடிவுள்ளவராகத் திகழ்ந்தார். சிரம் ஒவ்வொன்றுக்கும் மும்மூன்று கண்களும் பிறையையொத்த வாளையிறுகளும், நாசியிலும் உதட்டிலும் தீ விழியிற் கக்கிய தீயோ, மனதிற் கொண்ட கோபமாகிய தீயோ எட்டுத் திக்குகளையும் சென்று அழிக்கின்றன என்று கூறும்படியும், அரவினங்களைக் கடகங்களாகக் கொண்டவராகவும் விளங்கினார். அப்பொழுது தேவியார் தமது சிற்றத்தினின்றும் பத்திரகாளியை உண்டாக்க அக்காளியானவர் ஆயிரம் முகங்களும், இரண்டாயிரம் தரங்களையுமுடையவராய் வீரபத்திரருக்குத் துணைவியாகச் சென்று நின்றார்.

வீரபத்திரரும், காளியும் இறைவரையும் இறைவியா ரையும் வணங்கி நின்றார்கள். அப்பொழுது சிவபெருமான் வீரபத்திரரை நோக்கி, "மகாவீரனே! இப்பொழுது தகஷன் எம்மை விலக்கிச் செய்யும் யாகத்துக்குச் சென்று எமக்குரிய அவிர்ப்பாகத்தைக் கேட்பாயாக. அதனை அவன் கொடுத்தால் பெற்றுவா; அவன் கொடுக்க மறுத்தால்

அவனுடைய தலையையறுத்து, யாகத்தையும்ழித்து, அவனைச் சேர்ந்த அனைவரையும் அழிப்பாயாக. நாமும் அங்கு வருவோம்" என்றருளிச் செய்தார். இறைவரது ஆணையையேற்று வீரபத்திரர் தக்ஷனுடைய யாகத்தை அழிக்கப்பிறப்பட்டார். தமது மூச்சுக்காற்றினின்றும் மற்றும் தமது திருமேனியினின்றும் ஆங்காங்கு அனேக ஆயிரக்கணக்கான பூதர்களை உண்டாக்கினார்: அவ்வாறே காளியும் அனேக காளிக்கூட்டங்களையும், அனேக டாகினி யோகினி போன்ற பெண்கணங்களையும் உண்டாக்கினார், அவர்கள் அனைவரும் பெருத்த ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டு வீரபத்திரரையும் பத்திரகாளியையும் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள். அவர்கள் யாவரும் தக்ஷனின் வேள்விச் சாலையை யடைந்ததும் வீரபத்திரர் தமது படைத்தலைவர்களை நோக்கி, "நீவிர்" அனைவரும் சிவபெருமானை இகழ்ந்து, 'தக்ஷனென்னும் கொடியவன் யாகஞ்செய்யும் இச்சாலையின் வாயிலைச் சுற்றிலும் நன்கு காவல் புரிவீராக" எனக்கட்டளையிட்டார். பூதப்படைகளும் அவ்வாறே தேவர்களும் மற்றவர்களும் தப்பியோடாதபடி யாகசாலையைச் சுற்றி காவல்செய்து, தக்ஷனுடைய சேனைகளாகத் தங்களை எதிர்த்து வந்தவர்களைக் கொன்று தின்று அப்பூதகணங்கள் ஆரவாரஞ்செய்து நின்றன.

வீரபத்திரக்கடவுளும் பத்திரகாளியும் யாகசாலைக்குள் சென்றனர். பிரம்மன் திருமால் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் அவ்விருவரையும் பார்த்து உள்ளம் துண்ணென்று பதைபதைத்து, அச்சமடைந்து, சிங்கத்தின் வருகையைக் கண்ட மான்களின் கூட்டத்தைப்போல உடல்நடுங்கி, வலிமையிழந்து, நகைநீங்கி, முகம்வாடி உயிரற்றவரையொத்தவராயினர். மற்றும் பக்கங்களில் சூழ்ந்த பெருந்தீயில் சிக்கிக் கொண்ட யானைகளைப் போலவுமாயினர். இவ்வாறு தேவர்கள் அஞ்ச, பெரிய பூதர்கள் சிலர் சூழ்ந்து வர, பத்திரகாளியுடன் மிக்க

சீற்றத்தையுடைய வீரபத்திரர் சென்று தக்ஷன் யாகஞ் செய்யுமிடத்தை அடைந்தார்.

அங்குச்சென்று தக்ஷன் வேள்வி செய்தலைக்கண்டு வீரபத்திரர் இடியிடித்தது போலச் சிரித்துச்சீறி, எரியெழக் கண்களை உருட்டி விழித்துக் கர்ஜனை செய்து, கொம்பு என்னும் வாத்தியத்தினை ஊதிப் பேரொலியை உண்டாக்கினார். அப்பேரொலியைக் கேட்டு தேவர்களும் முனிவர்களும் விழுந்தனர், பதைத்தனர், ஓடினர், பூதர்களின் காவலினால் வெளியே ஓட இயலாது திரும்பினர். அப்பொழுது வீரபத்திரரைக் கண்ட தக்ஷன் நடுநடுங்கி நிலைகெட்டு உள்ளந்தளர்ந்தான். பூதர்கள் யாகசாலையைச் சூழ்ந்து நின்றதையும், யாகசாலை அழியுந் தன்மையையும், வானவர் அலமருந் தன்மையையும் பார்த்துப் பெரிதும் துக்கமடைந்தானெனினும் பின்னர் தேறி, பெருவீரன் போல வீரபத்திரரின் முன்னே வந்து, "நீ யாவன்? இங்கு எதற்கு வந்தனை? என்றான். உடனே வீரபத்திரர் "ஓ தக்ஷ! நான் சிவபிரானின் புதல்வன்; உன்னுடைய யாகத்தில் அவருக்குரிய அவிர்ப்பாகத்தினைப் பெற்றுக்கொள்ள வந்திருக்கிறேன்" என்று விடையளித்தார். உடனே தக்ஷன் "உங்கள் அத்தனுக்கு உலகமானது அவிர்ப்பாகத்தைக் கொடுக்காது" என்று கூறலும், அங்கிருந்த நான்கு வேதங்களும் பிரணவமும் எழுந்து "அழிவற்ற உயிரனைத்துக்கும் ஒப்பற்ற இறைவனான சிவபிரானையன்றி யாககருத்தாவாகவுள்ள மற்றொரு தேவனும் உளனோ? ஆதலின் அவருக்கு உரிய பாகத்தை விரைவில் வழங்குவாயாக" என்றன. ஆயினும் தக்ஷன் இறைவருக்குரிய அவியைக் கொடாமையால் வேதமும் பிரணவமும் பெருமானின் புகழ்களைப் பாடிக்கொண்டே தம்மிருப்பிடஞ் சென்றன. பின்னர் வீரபத்திரர், "வேதங்களும் பிரணவமும் மொழிந்தது கேட்டனையன்றோ? ஆதலின் எம்பெருமானுக்குரிய அவிர்ப்பாகத்தைக் கொடுப்பாயாக"

என்று கூறியும், "சுகாட்டில் பேதையோடாடல் புரியும் பித்தனுக்கு அவியைக் கொடுக்கமாட்டேன்" என்று மீண்டும் சிவநிந்தையான வார்த்தைகளையே கூறினான்.

அவனுரை கேட்ட வீரபத்திரர் பிரம்மன் முதலிய அங்கு இருந்த தேவர் குழாத்தை நோக்கி, "சிவபிரானுக்கு அவியை அளியாது இவன் இகழுந்தன்மை உங்கட்கெல்லாம் சம்மதம் தானோ" என்று கேட்டார். அவர்கள் அனைவரும் பழைய ஊழின் தொடர்பினால் அவர் கூறியதைக் கேட்டும் கேளாதவர்களைப்போல, ஒன்றுமுரையாராய் ஊமைகளைப் போல இருந்தனர். தக்ஷனின் எதிரில் இருந்த வீரபத்திரர் "இவன் நெஞ்சுரம் நன்று" என்று கூறியவண்ணம் அவன் மார்பு பிளந்து போகுமாறு ஒரு தண்டத்தினால் அடித்தார். அடிபட்ட தக்ஷன் உள்ளத்தில் அச்சத்துடன் திருமாலின் எதிரில் விழுந்தான்.

பிறகு வீரருள் வீரராகிய வீரபத்திரர் பிரம்மன் தலையில் இடிவிழுந்தாலென்ன தனது ஒரு கரத்தினால் குட்டினார். குட்டுதலும் ஐயனின் திருவடிகளை வணங்குவோனை ஒப்பப் பிரம்மன் தலைவணங்கிக் கீழே விழலும், அவனது வாக்கிலிருந்த கலைமகளையும் மற்றையோரையும் ஊழிக்கால உருத்திரனையொத்த வீரன் மூக்கினையும் தனத்தினையும் அறுத்தான். இவ்வாறு வீரபத்திரர் இவர்களைத் தண்டித்ததைப் பார்த்த தேவர் அனைவரும் ஒடினர். ஒளித்தற்கிடங்காணாது சிதறிக் கதறினர். இம்முறையிற் கடுந்தண்டம் அனைவர்க்கும் நிகழ்ந்த காலத்தில் தப்பியோடிய சந்திரனைப் பிடித்துக் காலினால் தேய்த்தார். பயந்து ஓடுகின்ற பூஷா என்னும் சூரியனைப் பற்கள் உதிரும்படி கன்னத்தில் அடித்தார்; மற்றொரு பகன் என்னும் சூரியனது இரண்டு விழிகளையும் பிடுங்கினார்; இயமனுடைய கடினமான தலையை வெட்டினார்; இந்திரன் குயிலுருவங்கொண்டு வானிற் பறந்து தப்பிப் பிழைக்க முயன்றபொழுது, வீரபத்திரர் தமது கைவாளினால் அவனை

வெட்டிக் கொன்றார்; தீக்கடவுளின் கைகளை அறுத்தார். மற்றும் சிவபெருமானை மறுத்தவனான தசுஷன் கொடுத்த உணவுகளை வெறுக்காமல் உண்டனன் என்று அக்கினியின் ஏழு பகுதிகளையுடைய நாவினை அரிந்தார்; அவனது மனைவியான ஸ்வாஹா தேவியின் உயர்ந்த மூக்கைத் தமது நகத்தால் கிள்ளியெறிந்தார்; ஓட முயன்ற நிருதியைத் தண்டத்தாலடித்துக் கொன்றார். வருணனை உலக்கையால் அடித்தும் வாயுதேவனைக் கோடாரியால் பிளந்தும் கொன்றார். குபேரனைத் தமது சூலத்தின் நுனியிற் கோத்துக்கொண்டு பயங்கரமான நடனத்தைச் செய்தார். சிவபெருமானது திருவுருவத்தைப் பெற்ற ஈசானரும் உருத்திரகணங்களும் பயந்து வணங்குதலும், அவர்களைக் கொல்லாது வைது அனுப்பினார். விரைந்து ஓடும் அசுரேந்திரனை வாட்படையால் வெட்டிக் கொன்றார். வேள்வித் தெய்வம் ஒரு மானுருவம்கொண்டு பயந்தோடுதலும் அதனைத் தடுத்து ஒரு அம்பினால் அதன் தலையைக் கொய்தார். இவ்வாறு பலர் தொலைந்தனர். அக்காலத்தில் 'வெட்டு', 'குத்து', 'பிள', 'கொல்' என்பன போன்ற வார்த்தைகளே பூதர்களால் உரைக்கப்படுவன ஆயின. கையற்றவர்களும் காலற்றவர்களும், உடலற்றவர்களும், கழுத்து அறுபட்டவர்களுமன்றிப் பிரம்ம தேவனின் மகனான தசுஷன் செய்த வேள்வியில் சிதைவு இல்லாதவர்கள் ஒருவருமில்ர். வெகுமகிழ்ச்சியுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வேள்வியானது இங்ஙனம் வீரபத்திரராலும் பத்திரகாளியாலும் தயிர்க்கடலுள் பலமத்துக்கள் உற்றாற்போலக் கலக்கப்பட்டு அழிவடைந்தது.

10. தசுஷனின் தலையைத் துண்டித்தல்

வீரபத்திரரால்	அடியுண்டு	விழுந்த	தசுஷன்
தெளிந்தெழுந்து	"இவ்வேள்வி	என்	கண்முன்
அழிகின்றதன்றோ?	என்	பிதா	கூறிய வார்த்தைகளை

எண்ணினேனல்லன். சிவபிரான் எனக்கு ஒப்பற்ற செல்வத்தையளித்தும் அவரை மதித்திலேன். எனது மருகன் என அவரை மிகவும் இகழ்ந்தேன். அவருக்கு அவியளிக்கலாகாது என்று தந்தையின் யாகத்தில் தடுத்தேன். இந்தத் துன்பத்துக்குரிய யாகத்தைச் செய்தேன். ததீசியின் உண்மையான வார்த்தைகளை இகழ்ந்தேன். அழையாது இருந்தும் தானே வந்த எனது மகளையும் வராதே யெனத்தடுத்து நான் சிவபிரானையுமிகழ்ந்தேன். வீரபத்திரர் கேட்டபோதும் அவியைக் கொடுத்திலேன். வேதமுங் குடிலையுங் கூறியதையும் பொருட்படுத்திலேன். பிரம்மன் முதலிய தேவர்கட்கும், முனிவர்கட்கும், பூவுலக மறையவர்கட்கும் ஒரு அழிவு காலத்தினை உண்டாக்கி னேன். இனி வருந்திப் பயன் இல்லை. தப்பியோடுதல் அரிது" என்றெல்லாம் எண்ணி இனி வீரனின் எதிரில் வலிமையுடையவன் போல நிற்பதே தகுதி எனத்துணிந்து அவ்வாறே நின்றனன்.

அவ்வாறு நின்றவனை வீரபத்திரர் கண்டு கடுங் கோபங்கொண்டு "தேவர்களுடன் நீ நாதனை இகழ்ந்தனை. அதனால் இதுதான் உனக்குத் தண்டனை" என்று கூறித் தமது உடைவாளால் அவனது தலையினைத் துணித்துத் தீயிலிட்டார். ஒரு கணப்பொழுதில் அந்நெருப்பு அத்தலையை எரித்து விட்டது. அதனைக் கண்ட தக்ஷன் மனைவியான வேதவல்லி ஆகியோர் புலம்பினார்கள். அப்பொழுது பத்திரகாளி அங்கு வந்து வேதவல்லியின் காதுகளை அறுத்துப் பின் மற்ற பெண்களின் தலைகளையும் அவள் பெற்ற அசுவினி முதலிய பெண்களின் தலைகளையும் வெட்டிப் பந்தடிப்பது போல அடித்தாள்.

காளியென்னும் பெயரையுடைய தலைவியும் வீரபத்திரரும் மற்றைய தேவர்களையும் தக்ஷனுக்குச் சுற்றத்தினராகிய முனிவர்களையும் காலாலும் அட்டகாசத் தாலும், கைகளாலும் ஆயுதங்களாலும் கொன்றனர்.

இவ்வாறு ஊழிக்காற்றும் ஊழித்தீயும் ஒன்று
 சேர்ந்தாற்போல வீரபத்திரரும், பத்திரகாளியும் வேள்விச்
 சாலை முழுதும் திரிந்து அதை அழித்தார்கள். அப்பொழுது
 வெளியிலே சூழ்ந்துநின்ற பூதர்கள் மதிலைத்
 தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்து நெருங்கிச் சூழ்ந்துநின்ற
 தேவர், முனிவர், மறையோர் ஆகியோர்களைப் பிடித்துப்
 பிசைந்தும் தேய்த்தும், வாரியும், உதைத்தும்,
 அவயவங்களைத் துணித்தும் அழித்தனர். ஓடி ஒளிய
 முயற்சிக்கும் மறையவர்களைக் கலக்கியும், கைகளால்
 அடித்தும் கொசுவின் கூட்டத்தை அழிப்பது போல
 அழித்தனர்.

11. திருமாலை வென்ற வீரபத்திரர்

வீரபத்திரக் கடவுளால் வேள்வியழிந்து வேள்விச்
 சாலையில் அனைவரும் அழிந்ததைப் பார்த்த திருமால்
 “நாம் இந்த யாகத்தைக் கெடாதவண்ணங் காத்தது
 அழகாகவுள்ளது” என நினைத்து வெட்கங்கொண்டு,
 வீரபத்திரருடன் போர்செய்யத் துணிந்து கருடனை
 நினைத்தான். கருடன் அஞ்சி முன்னரே ஓடிவிட்டமையால்
 தனது கோபத்தையே ஒரு கருடனாக மாற்றித் தனது ஐந்து
 ஆயுதங்களுடன் பூதசேனைகளமீது கடும்போர் புரிந்தான்.
 வீரபத்திரரும் திருமாலோடு போர் செய்ய நினைத்தார்.

அப்பொழுது சிவபிரான் திருவருளால் ஒரு தேர் அங்கு
 வந்தது. முன் வீரபத்திரரால் குட்டுப்பெற்ற பிரம்மதேவன்
 தெளிவு பெற்று எழுந்து விண்ணிலிருந்து இறங்கிய
 இரதத்தைப் பார்த்து, இதுவே தான் தப்பிப்பிழைக்க ஏற்ற
 சமயம் என்று எண்ணி, அத்தேரின் சாரதியாகி
 வீரபத்திரரையும் பத்திரகாளியையும் அதில் ஏற்றியமரச்
 செய்தான். தேரைத் திருமாலின் எதிரே கொண்டு
 செல்லலும், திருமால் வீரரை நோக்கி, “வீரனே!

சிவபிரானை இகழ்ந்த தகஷனைக் கொல்வதன்றி
 அவனருகிலிருந்த குற்றமற்ற தேவர்களையும்
 மற்றவர்களையும் கொன்றது ஏன்'' என்று கேட்டான்.
 திருமாலின் மொழிகளைக் கேட்ட வீரபத்திரர் நகைத்து,
 பரம்பொருளான சிவபிரானை இகழ்ந்தவனான தகஷன்
 இயற்றும் வேள்வியில் அவிர்ப்பாகத்தை
 நுகர்ந்தவர்களுக்கெல்லாம் வேதங்கள் முன்னால் கூறிய
 தண்டனையே புரிந்தோம். இப்பொழுது உன்னையுந்
 தொலைப்போம். உனக்குத் திறமையிருந்தால் உன்னைக்
 காத்துக் கொள்வாயாக'' என விடையளித்தார்.
 வீரபத்திரருக்கும் மாலோனுக்கும் நடைபெற்ற போரில்
 திருமால் பெரிதும் தளர்ச்சி அடைந்தான். தளர்ச்சி நீங்கித்
 திருமால் எதிர்த்துப் பலதெய்வப் படைகளை ஏவினான்.
 அவன் விடுத்த கணைகளையெல்லாம் வீரர் மாற்றினார்.
 திருமால் நாராயணாஸ்திரம் விடுக்க அதனை வீரர் 'வீரம்'
 என்னும் சிறப்புடைய அம்பினால் அழித்தார். அப்பொழுது
 திருமால் தனது மாயையினால் பல மாயவர்களை
 உண்டாக்க, அவர்கள் அனைவரையும் தமது
 விழிகளினின்றும் உண்டாக்கிய தீயால் எரித்து நுண்ணிய
 துகளாகச் செய்தார். வீரரின் இச்செயலைக் கண்ட திருமால்
 தமது சக்கராயுதத்தினை விடுக்க, வீரபத்திரர் தமது
 திருக்கரத்தால் அதனைப்பற்றி விழுங்கிவிட்டார். பின்னர்
 திருமால் தனது கதை முதலிய ஆயுதங்களும் பயனற்றுப்
 போனதால், தனது வானினால் வீரபத்திரரை வெட்ட
 வருதலும், வீரர் தமக்கேயுரிய ஒரு உங்காரம் செய்யத்
 திருமால் ஒரு செயலுமின்றிச் சித்திரத்தைப்போல
 வாளுங்கையுமாக அசைவற்று நின்றனன். வீரர் மேலுஞ்
 சீற்றமுடையவராய் இந்தத் திருமாலை என்ன செய்யலாம்?
 பிசைந்து விடலாமா? அடித்து விடலாமா? என்று
 ஆலோசிக்கும் பொழுது சிவபிரானின் ஆணைப்படி
 விண்ணிலெழுந்த ஒரு சொல் வீரனே கோபத்தை
 விட்டுவிடு' என்று கூறியது. வானிலெழுந்த

சொல்லினைக்கேட்ட வீரபத்திரர் தமது மனத்தில் கொண்ட சினத்தினை விட்டு இருந்தார்.

வீரபத்திரர் சினம் நீங்கியிருந்தபொழுது இதுவே தக்க தருணம் என்று பிரம்மதேவன் அவரைத் துதித்து வந்தனை செய்து அறிவிலியாகிய தக்ஷனின் யாகத்தில் தான் கலந்துகொண்ட பிழையைப்பொறுக்க வேண்டுதலும் வீரபத்திரரும் இரக்கங்கொண்டு பிரம்மனின் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளினார். அச்சமயம் சிறிது தெளிவு பெற்ற திருமாலும் அங்ஙனமே வீரபத்திரக் கடவுளைப் புகழ்ந்து பலவாறு துதிசெய்து தன்னுடைய குற்றத்தையும் பொறுக்குமாறு வேண்டினான். வீரபத்திரரும் திருமாலின் மீது கருணைகொண்டு அவனது குற்றத்தையும் பொறுத்தருளினார்.

12. இறைவர் அருளால் இறந்தவர் பிழைத்தெழுதல்

அச்சமயத்தில் சிவபிரான் உமாதேவியாருடன் இடப வாகனமேறி நந்தி முதலிய கணங்கள் புடைசூழ அவ்வேள்விச்சாலையில் எழுந்தருளினார். வீரபத்திரர் மகேச்வரரின் திருமுன்பு கூப்பிய கரங்களுடன் நின்றார். திருமாலும் நான்முகனும் தாயையடைந்த சேய்கள் போல ஆயினர்.

அந்த வேள்விச்சாலை அழிந்து கிடப்பதையும் தக்ஷனும் தேவர்களும் முனிவர்களும் ஏனையோரும் கால் கைகள் துண்டிக்கப்பட்டு இறந்துகிடந்த காட்சியையுங்கண்டு தேவியார் இரக்கங்கொண்டு சினமகன்று அவர்களை யெல்லாம் உயிர்பெற்று எழுமாறு திருவருள்புரிய இறைவரை வேண்டினார். தமது நாயகியின் வேண்டுகோளைச் செவிமடுத்து இறைவர் "நன்று

நின்கருணை" என நவின்று வீரபத்திரரைப் பார்த்து "உனது கோபத்தால் இறந்து கிடக்கும் அனைவரையும் உயிர்பெறச் செய்வாய்" என்று கூறியருளலும், வீரபத்திரரும் "நீவிர்யாவரும் உயிர்பெற்றெழுக" "எனக் கூறத், தேவர்கள், முனிவர்கள், மறையவர்கள், மற்றும் யாகத்தில் கலந்துகொண்டு இறந்தவர்கள் யாவரும் உயிர்பெற்றெழுந்து, சிவபிரானைத் தரிசித்து அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கினார்கள். "எம்மையன்றி இவர்க்குத் தஞ்சம் யாருளர்" என்று தம் திருவுள்ளத்திற்கருதிக் கருணாமூர்த்தியான கண்ணுதற் பெருமான் அவர்கள் அனைவருக்கும் "அஞ்சேல் அஞ்சேல்" எனக்கூறி அபயமளித்தார்.

இறைவரது இந்தப் பேரருளை நினைந்து பெரிதும் மகிழ்ந்தவர்களாகி திருமால் அயன்முதலியோர் அவர் திருமுன்பு சென்று பல நூற்றுக்கணக்கான தோத்திரங்களால் துதித்து வணங்கித் தங்களுடைய பிழைகளைப் பொறுக்குமாறு வேண்டினர். இவ்வாறு பிரார்த்தித்த திருமால் அயன் முதலான தேவர்கள் அனைவரையும் கருணையுடன் பார்த்து 'நீவிர் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தோம்' என்று கூறி, மேலும் அருட் கண்ணோக்கஞ்செலுத்தித் "தேவர்களே உங்கள் பதவிகளையெல்லாம் உங்கட்கே அளித்தோம். முன்போல அரசு செய்யுங்கள்" என்றருளிச்செய்தார்.

அச்சமயத்தில் உயிர்பெற்றெழுந்தவர்களின் கூட்டத்தில் தன் மகனான தகஷனைக் காணாமையால் பிரம்மதேவன் இறைவரிடம் சென்று வணங்கித் தகஷனும் உயிர்பெற்றெழுமாறு அருள்புரிய வேண்டினான். மாதொருபாகனும் அவ்வாறே அருள்செய்தலும் அவ்வருளின் திறத்தை உணர்ந்த வீரபத்திரர் தகஷனுடைய தலையில்லாத குறையுடலைப் பானுகம்பனைக் கொண்டு எடுத்துவரச் செய்தார். வீரபத்திரர் ஒரு இறந்த ஆட்டின் தலையைக் கொணர்ந்து அதைத் தகஷனுடைய

உடலிற் பொருத்தி வேதங்கள் போற்றி செய்யும் சிவபிரானை இகழ்பவர்கள் இவ்வாறே ஆவர் என்று அனைவரும் அறியும் வண்ணம் "தக்ஷணே! எழுக" என்று கூறி அவனை உயிர்பெற்றெழுச் செய்தார். தக்ஷன் எழுந்து வீர பத்திரக்கடவுளைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப் பயந்து புதிதாகப் பெற்றுள்ள ஆட்டுத்தலையைக்கொண்டு வணங்கித் துயரக் கடலில் அழுந்தினான். அப்பொழுது இடபவாகனத்தில் தேவியாருடன் காட்சியளித்த மகாதேவனைக் கண்டு மிகவும் அச்சமடைந்தான். "தக்ஷணே! இனி அஞ்சற்க" என்று இறைவர் அப்பொழுது அருளிச் செய்தார்.

ஆட்டுத்தலையுடன் தேவதேவனைத் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கித் தக்ஷன் தனது அபராதங்கள் அனைத்தையும் நினைத்து வருந்தித், தவறு செய்பவர்கள் இங்ஙனம் தண்டனை அடைவது உண்மையே என்று பலமுறை துதித்து வணங்கினான். பின்னர் எம்பெருமான் திருக்கயிலையைச் சென்றடைந்தார். அங்குத்தேவியாருடன் எழுந்தருளி வெற்றிவாய்ந்த வீரபத்திரருக்கு வானவர் உலகத்துக்கும் மேலான ஒரு பதவியளித்து அங்கிருக்குமாறு பணித்தருளினார். வீரபத்திரரும் பத்திரகாளியும் அம்மையப்பரது திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கித் தமக்களிக்கப்பட்ட உல்கினைச் சென்றடைந்து அங்கே இனிது எழுந்தருளியிருந்தனர்.

13. அரி அயன் காணா அரும்பெருஞ் சோதி

சிவபெருமான் திருக்கயிலைக்கு எழுந்தருளியதும் பிரம்மதேவன் இழிவடைந்து துக்கத்துடன் நிற்கும் தன்மகனைப் பார்த்துக் கூறலானான்; "தக்ஷணே! என்ன காரியஞ் செய்தனை? தேவர்களுக்கும் முனிவர்கட்கும் மற்றவர்கட்கும் ஒரு கூற்றுவன் போலவன்றோ ஆயினை. ஒப்பற்ற செல்வத்தையடைந்தமையால் இத்தகைய அறிவு

மயக்கமடைந்து நீ சிவபிரானை இகழ்ந்தனை. இந்த மயக்கம் உன்னளவில் மட்டும் அன்று. ஒருசமயம் எனக்கும் இந்த மயக்கம் ஏற்பட்டது, அச்சமயம் இறைவனே வந்து என் மயக்கத்தைத் தீர்த்தருளினார்'' என்று கூறினான். ஆட்டுத்தலையையுடைய தக்ஷன் பிரமதேவனது மதிமயக்கத்தை இறைவர் போக்கியருளிய வரலாற்றைக் கூறவேண்டுமெனக் கேட்க, பிரம்மனும் கூறலானான்.

''மைந்தனே! கேட்பாயாக. முன்னாளில் ஒருசமயம் எனக்கும் திருமாலுக்கும் ஒரு பூசல் ஏற்பட்டது. நானே பரம்பொருள் என்று யான் கூறத் திருமால் அதை மறுத்துத் தானே பரம்பொருள் என வாதாடினார். பிறகு நாங்கள் இருவரும் பெரும்போர் புரிந்தோம். திருமால் என் மீது பல தெய்வ அஸ்திரங்களை ஏவ, நான் தருப்பையால் கொடிய படைகளை உண்டாக்கித் திருமாலின் படைகளைத் தடுத்தேன்; பின்னர் திருமால் நாராயணாஸ்திரத்தைச் செலுத்த, நானும் என்பெயரால் அமைந்த பிரம்மாஸ்திரத்தை ஏவினேன், திருமாலின் அஸ்திரத்தைப் பயனற்றதாக்கினேன். உடனே திருமால் சிவபிரானளித்ததும் எல்லா ஆயுதங்கட்கும் மேலானதுமான பாசுபதாஸ்திரத்தை என்மீது செலுத்த, நானும் அப்பெருமான் எனக்களித்திருந்த பாசுபதத்தைத் திருமால் மீது விடுத்தேன். ஒரேவிதமான வலிமை வாய்ந்த அவ்விரண்டு அஸ்திரங்களும் ஒன்றோடொன்று பொருது உலகத்து உயிர்கட்கெல்லாம் துன்பத்தை விளைத்தன. அப்பொழுது என் மகனான நாரதன் அங்கு வந்து ''நீங்கள் இருவரும் சிலகாலமாக நாம் பிரம்மம் நாம் பிரம்மம் என்று போரிடுகிறீர்கள். பிரம்மம் ஒன்றேயன்றி இரண்டாமாறு இல்லை. உங்களுக்குள் எவர் பிரம்மம்? உலகினை அழிக்கத்தக்க படைகளை விடுத்தீர்கள். ஆனால் அப்படைக் கலன்களை உங்களுக்களித்த பரமனை மறந்தீர்கள், அம்முதற்கடவுளை மறந்தீராயினும் அவரளித்த அஸ்திரங்களின் பெயரினையும் மறந்தீர்களோ? வாதித்து

இன்னமும் போர்புரிவீராயின் ஆதியாய் அருவருவான பரம்பொருள் சோதியாக நடுவே தோன்றும்" என உரைத்துச் சென்றான். அவன் கூறிய வார்த்தைகளை மனத்துட் கொள்ளாது மேலும் ஆயிரம் வருடம் போர்புரிந்தோம்.

வெகுகாலம் இவ்வாறு போர்புரிந்தபொழுது மாசிமாதத்தில் அமாவாசையின் முன்தினமான சதுர்த்தசி நடுராத்திரியில் நாங்கள் தரிசித்து நடுங்கும் வண்ணம் பரஞ்சோதியான சிவபெருமான் எங்கள் இருவருக்கும் நடுவில் அக்கினிமயமான மலைபோன்று தோன்றினார். அந்தச் சோதிலிங்கமானது நாங்கள் விட்ட ஆயுதங்களைத் தன்னுள் இழுத்துக்கொண்டு தாங்குதற்கருந் தன்மையதாகி நிற்க, நாங்கள் இருவரும் போரைவிடுத்து அந்தச் சோதியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம், அப்பொழுது நாங்கள் கேட்கும் வண்ணம் வானத்திலிருந்து ஒரு மொழி, "சிறுவர்களே! உங்கள் வலிமையைப் பரமேச்வரன் காணுமாறு நீவிர் இச்சோதிமலையின் அடியையும் முடியையும் முறையே உணருங்கள்" என்று விரைவாக உண்டாகியது.

நீண்ட வானினை ஊடுருவிச் சென்றும், பூமியில் பொருந்தத் தோண்டியும் நாமிருவரும் விரைவாக இதன் அடியையும் முடியையும் தேடினால் முன்னர்க் கண்டவரே பெருமையாலுயர்ந்த தலைவர் என்று துணிந்துகூறி நின்றோம். முடியினைக் காண்பேன் என்று நான் கூற திருமால் அடியினைத் தான் காண்பதாகக் கூறினான்.

பின்னர் திருமால் ஆயிரம் யோசனை உயரத்துடன் அதே அளவு பருமனுடையதொரு பன்றியின் வடிவம் எடுத்துப், பூமியைத் தோண்டிச் சென்று வரிசையாக அமைந்த புவனங்கள் அனைத்தையும் கடந்து சென்று தேடினான். நான் அதே அளவு பெரிய அன்னப்பறவையாகி வானத்தின் மேலாகவுள்ள புவனங்களில் தேடி மேற்சென்றேன்.

பன்றியுருக்கொண்ட திருமால் நெடுங்காலமாகியும்
 சோதியின் பாதத்தைக் காணாது வருந்தி, வஞ்சினமும்
 அகந்தையும் ஒழிந்த பின்னர், நல்லறிவு பெற்றுத் தான்
 புறப்பட்ட இடத்துக்குத் திரும்பி வருவதற்கும் ஆற்றலின்றிச்
 சிவனடியினையைச் சிந்தித்துப் போற்றுதலும்,
 அப்பெருமானின் திருவருளால் பன்றியுருவுடன் எழுந்து
 சோதிலிங்கத்தின் அருகேவந்து வணங்கி நின்றான்.

நானோவெனில் சோதிலிங்கத்தின் முடியைக் காணாது
 வருந்தினேன். எனது வலிமையுமழிந்தது. அச்சமயத்தில்
 சிலர் சித்தர்களைப்போல உருத்திராட்ச ஆபரணங்களைத்
 தரித்துக்கொண்டு அச்சோதியின் இடது புறத்திலிருந்து
 புறப்பட்டார்கள். அவர்களின் வாய்மொழியால் நல்லறிவு
 பெற்று நானும் பூமிக்குத் திரும்பினேன். என்னைப்
 போலவே அங்கு வந்து இறைவரைத் துதித்து நின்ற
 திருமாலும் நானும் உள்ளன்புடன் சிவபிரானை வழிபட்டுத்
 தரிசனம் காண முடிவு செய்து அப்படியே பூசித்தோம்.
 அப்பொழுது கருணாநிதியான அச்சம்புவானவர் எங்கள்
 முன்பு அச்சோதியின் அருகாகத் தோன்றியருளினார். கரிய
 கண்டமும்மானும் மழுவும்வரதமுடன் அபயமும்சூடிய திருக்கரங்கள்
 நான்கும் கொண்டு உமாதேவியார் ஒருபாகமாக எங்கள் முன்
 அருள்புரிந்தார். நாங்கள் இருவரும் பெருமானின்
 திருவடிகளில் வணங்கி நாங்கள் செய்த
 புன்னெறியனைத்தையும் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டி
 னோம். இறைவரும் "நீவிர் செய்த தவறுகளைக் கருதி
 வருந்தாதீர்கள். நீவிர் செய்த பூசையை மகிழ்ந்தோம்.
 முன்னாளில் உங்கட்களித்த பதவிகளை மீண்டும் நாம்
 உங்கட்களித்தோம்" எனத்திருவருள் புரிந்து மேலும்
 வேண்டியவற்றைக் கேட்பீராக என்றுரைக்க, அப்பெரு
 மானது திருவடிகளையே புகலிடமாகக்கொண்டு
 அனுபவிக்கும் தலையன்பினையே அளித்தருள

வேண்டினோம். நாங்கள் வேண்டியபடியே அளித்துப் பெருமான் அச்சோதியுள் கணப்போதிற் கலந்தனர்.

அச்சோதி உலகத்தார் எல்லாம் வியப்புடன் கண்டு துதிக்கும் வண்ணம் ஒருமலையாகியது. அவ்வாறான சிவலிங்கத்தை முறைப்படி வலம் வந்து துதித்து எங்கள் பதவிகளைச் சென்றடைந்தோம். அந்தமலை அக்கினிமலை என்றும் அனலகிரி என்றும் பெயர்களைப் பெற்றது. (அதுவே திருவண்ணாமலை என்னும் அருஞ்சலம், சோணாசலம், சோணாசைலம், சோணகிரி என்ற பெயர்களாலும் வழங்கப்படுகிறது) மாசிமாத கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசியாகிய சிவராத்திரியில் சோதிலிங்கவடிவமான அவ்வனலகிரியைப் பூசித்துப் பெறுதற்கரிய வரங்களை அனேகர் பெற்றார்கள்.

ஆதலால், மைந்தனே! அவரது திருவருளைப் பெற்றால் அவரது தன்மையை உணரும் அறிவுடையார் ஆவர். அங்ஙனம் அருள் பெறாதவர்கள் பல கலைகளையும் கற்றதால் என்ன பயன்? வேத ஆசுமங்களை ஆராய்ந்து தான் என்ன பயன்? சிவபிரானது உண்மையான நிலையை அறியாதார் அறிவிலிகளேயாவர்.

மதிமயக்கத்தால் தீவினைகளைச்செய்து மீண்டும் மீண்டும் பிறவியிற் புகும் பாவிகட்கும், பசு புண்ணியங்களையே செய்து வாழும் மக்களுக்கும் அச்சிவபிரானது திருவருள் கிட்டாது. பாவமும் புண்ணியமும் சமநிலை உறுதலாகிய இருவினையொப்பு உண்டாகும் சிவபுண்ணியச் சீலர்களுக்கே அவரருள் உண்டாகும். புத்திரனான தக்ஷனே! நீயும் இப்பொழுது பழைய இருவினையினின்று நீங்குதலால் எம்பெருமானுடைய உண்மை நிலையை ஆராயுங் குணம் உனக்குண்டாகியது. அச்சிவபிரானே மாதாவும் பிதாவும் குருவுங் கடவுளும் தவமும் பொருந்திய செல்வமும்

ஆதலின் அவரையே அடைவாயாக." இவ்வாறு
பிரம்மதேவன் தக்ஷனுக்கு அறிவுரை வழங்கினான்.

14. தக்ஷன் செய்த சிவபூசை

தக்ஷனும் தந்தையின் அறிவுரை கேட்டுச் சிறந்த
கங்கையாற்றங் கரையில் சிவபிரானை விங்கத்தில் ஸ்தாபித்து
சிவதீக்ஷை பெற்றவனாய்ச் சிவாகம விதிப்படி ஆயிரம்
ஆண்டுகள் பூசித்தான். அவனது உண்மை அன்பினை
உணர்ந்து எம்பெருமான் அவனுக்குக் காட்சியளித்தருள,
அவன் பெருமானை மகிழ்ச்சியுடன் தரிசித்து வணங்கினான்.
"தக்ஷனே, வேண்டியது கேட்பாய்" என்று இறைவர்
கூறலும், தக்ஷன், "ஐயனே! அகங்காரம் மிக்கவனாகித்
தேவரீரை நிந்தனை செய்தேன்; அதனால் என்னிடம் வந்து
பொருந்திய அளவற்ற பாவங்களைப் போக்கி அருள்செய்தீர்.
தேவரீரது திருவடிகளில் என்றும் நிலைத்த அன்பினை
அளித்தருள்வீராக. திருக்கயிலையில் தேவரீரது வாயிலில்
கணங்களுக்கு எப்பொழுதும் தலைவனாயிருக்கும்
தன்மையை அளித்தருள வேண்டும்" என வேண்டினான்.
இறைவரும் அங்ஙனமே அவன் பாவங்கள் அனைத்தையும்
போக்கியருளி அவனுக்குக் கணநாதப் பதவியளித்து
மறைந்தார். தக்ஷன் தூயவனாகி திருக்கயிலையைடைந்து
சிவகணங்கட்குத் தலைவனாகி சுகமாக இருந்துவந்தான்.

தக்ஷன் சிவபிரானைப் பூசிக்கக் காசிக்குச் சென்றவுடனே
தேவர்களும் முனிவர்களும் மற்றவர்களும் தங்கட்கு
விருப்பமான திருத்தலங்கள்தோறும் சென்று
மங்கைபங்களை வழிபட்டுத் தங்கள் உடலில் முன்னர்
பொருந்திய வடுக்கள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்றுத் தங்கள்
பதவிகளையடைந்து வாழ்ந்தார்கள். நிலவுலகத்து
அந்தணர்களும் பூதப்படைகளால் இறந்து பின்னர்

வீரபத்திரரால் உயிர் பெற்றுத் தங்களுடைய ஊர்களுக்குத் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

“இந்திரகுமாரனாகிய ஜயந்தனே! உனது தந்தையும் மற்றத் தேவர்களும் சூரபன்மனால் துன்பத்தையடைந்ததற்குக் காரணமான தகஷனது வரலாறு இதுவே யாகும்” என்று தேவகுருவாகிய வியாழபகவான் ஜயந்தனுக்குக் கூறிமுடித்தார். இதைக் கேட்ட ஜயந்தனும் சிவபிரானது திருவருளைச் சிந்தித்தவனாய் யாதொரு கவலையுமின்றி தேவலோக அரசாட்சியைப்புரிந்து வந்தான்.

15. கந்தவிரதங்களை அனுஷ்டித்த முசுகுந்தன்

முசுகுந்தன் என்ற அரசன் (இவன் வரலாறு தேவகாண்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது) வசிட்டமாமுனிவரை அடைந்து கந்தவேளுக்குரிய விரதங்கள். அவைகளை அனுஷ்டிக்கும் விதிமுறைகள், அனுஷ்டித்தோர் பெற்ற பயன்கள் ஆகியவற்றைத் தெரிந்து கொண்டான். வெள்ளிக்கிழமை விரதம், கிருத்திகை விரதம், துலாமாதத்து சுக்கிலபகஷ பிரதமை முதல் ஷஷ்டி வரையிலான கந்தஷஷ்டி விரதம் ஆகிய மூன்று விரதங்களையும் வசிட்டர் உபதேசித்தபடி முசுகுந்த மன்னன் அனுஷ்டிப்பானாயினான். அன்று முதல் பலகாலம் குமரக்கடவுளின் திருவடிகளைத் தியானித்து அந்த விரதங்கள் மூன்றையும் அம்மன்னன் அனுஷ்டித்தான். அதன் பயனாகச் சிறந்த ஆறு திருமுகங்களையுடைய குமரவேள் முசுகுந்தனுக்கு அருள்செய்வதற்காக மயில்வாகனத்தின்மீது, சேனாதிபனான வீரவாகுத்தேவரும் மற்றைய எண்மரும் இலக்சும் வீரரும் உடன்வரத் தேவர்களுங் கணங்களும் சூழ்ந்துவர எழுந்தருளினார், மயூரவாகனப் பெருமான் காட்சியருளலும் முசுகுந்தன் பெரிதும் மகிழ்ச்சியுற்று அப்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கிக் கைதொழுது துதிக்க, இறைவன்,

“அளவற்ற காலம் விரதங்களை அனுஷ்டித்தனை; உனக்கெந்த நல்லவரம் வேண்டுமதனை உரைத்தி” என்று அருளிச்செய்தார். முசுகுந்தமன்னன் “அண்ணலே, இப்பூமி முழுவதும் எனது செங்கோல் வழி நன்கு நடத்த விரவாகுத்தேவர் முதலிய வீரர்களை நண்புடன் என்படைத்துணைவராகத் தருதல் வேண்டும்” என்று கேட்டான். முசுகுந்த மன்னன் இங்ஙனம் கேட்க, முருகப்பெருமான் விரவாகு முதலானோர்களை நோக்கி, “என்னிடத்தில் மிக்க அன்புடையவனும், இப்பாரெலாம் போற்ற வாழ்பவனுமாகிய இம்மன்னனிடம் படைத்தலைவராகி இருப்பீர்களாக” என்றருளிச் செய்தார்.

குமரக்கடவுளின் சொல்லை கேட்டு வீரர்கள் அனைவரும் “அளவற்ற வன்மையாளனாகிய சூரபன்மனுடைய குலத்தை அழித்த ஆற்றலுடைய நாங்கள் இழிவுண்டாகும் வண்ணம் ஒருசிறிய மனிதனின் சார்பாய் இழிதொழில் செய்யோம் என்று மறுத்து உரைத்தனர். அவர்கள் மறுத்துரைத்தலைக் கருதி, ஞானநாயகனாகிய எம்பெருமான் நமதுரையை மறுத்தீர்கள் அன்றோ, அதனால் நீவிர் மானிடராய் இம்மண்ணுலக அரசனது சேனையாகியிருந்து பின்னர் தேவரும் புகழும் வண்ணம் நோன்பினைச்செய்து நம்மிடை வருவீர்களாக எனச் சபித்தார். அவ்வுரை கேட்ட வீரர்கள் மயக்கம் பொருந்தி மானுடராகி, தங்கள் முன்னாளைய வலிமையிழந்து, பதைபதைத்து, துன்பம் மிகுந்து, பெருமானின் பொன்னடி வணங்கி, “எங்கள் பிழை பொறுப்பீராக” என்று இரந்துகூறி, முசுகுந்தனுக்கு நண்பர்களாக இருந்தார்கள். குமரவேளும் முசுகுந்தனுக்கு மேலும் நல்லருளை வழங்கி மறைந்தருளிஞர்.

கந்தவேள் மறைந்தருளாலும் முசுகுந்த மன்னன் மகிழ்ச்சியுடன் கருவூர் என்னும் தனது ராஜதானியையடைந்து, அங்கு அளவற்ற மாடமாளிகைகளை யமைத்து, மானுடராகித் தன்னுடன்

நெருங்கியுள்ள நவவீரராதியர் வாழும் வண்ணம் அமைத்தான். நிலவுலக மன்னர்களிடம் பிறந்து வளர்ந்துவந்த அரம்பையர்களை வருவித்து வீரவாகு முதலிய வீரர்களுக்குக் கடிமணம் புரிவித்தான். வீரவாகுத்தேவர் புஷ்பகந்தியென்னும் மங்கைநல்லாளை மணம் புரிந்து, சிறப்புடைய இல்லறம் நடத்திச் சித்திரவல்லியென்னும் சிறப்புடைய பெண்ணைப் பெற்றார். அதன் பின்னர் அனகன் கனகன் என்னும் பெயருடைய ஆண்மக்களையும் பெற்றார். மற்றைய வீரர்களும் தாங்கள் மணந்த மாதர்களுடன் சிறந்த இல்லறம் நடத்தி ஆண்குழந்தைகளையும் பெண்குழந்தைகளையும் பெற்றெடுத்து மனுக்குலத்தோடு கலந்து வாழ்ந்து வந்தனர். வீரவாகு தன் அருமை மகன் சித்திரவல்லியை முசுகுந்த மன்னனுக்கு வேதவிதிப்படி மணஞ்செய்து கொடுத்தார். காலக்கிரமத்தில் சித்திரவல்லி கருவுற்று ஒளியினையுடைய அக்கினிவர்மன் என்னும் அரிய புதல்வனைப் பெற்றனள். அப்புதல்வனைக் கண்டு முசுகுந்தன் உளமகிழ்ந்து, தனது பேரரசாக்கியைச் செய்து பல்லோரும் புகழ் வாழ்ந்திருந்தான்.

அவ்வாறாகிய காலத்தில் வலாசுரன் என்ற ஓரசுரன் தனது பெருஞ்சேனையோடு சென்று இந்திரனுடன் போர்புரிந்தபொழுது, இந்திரன் பல நாள் போர்புரிந்தும் அவனை வெல்லமாட்டாமையால் நிலவுலகத்து மன்னனாகிய முசுகுந்தனைத் தனக்குத் துணையாக வருமாறு அழைத்தான். முசுகுந்தன் வீரவாகு முதலிய வீரர்குழப் படையுடன் சென்று, தேவசேனியத்தின் தலைமையைப் பெற்று, மான்கூட்டத்தின்மேல் சிங்கம் போலச்சென்று, வலிய அசுரச்சேனை முழுமையையும் ஓர் இமைப் பொழுதில் அழித்தான். அசுரச் சேனையாய்ந்ததும் இந்திரன் வலாசுரனை வச்சிரப்படையால் கொன்று வலாரியென்னும் பெயரையும் பெற்றான். தேவேந்திரன் முசுகுந்தன் தனக்குச் செய்த உதவியைப்போற்றி முகமன் கூறி அவனைத்

தன்னுடன் கொண்டு தனது மாளிகையில் புகுந்தான்.

பின்னர் தேவேந்திரன் நீரில் மூழ்கி, அழகிய ஆடையணிந்து சிவபூஜை செய்யலானான். அவ்விடத்தில் மும்மதில்களையெரித்த சிவபிரான் பார்வதி தேவியும் குமார்க்கடவுளும் ஒருபுறம் எழுந்தருளியிருக்கத் திருக்கயிலையில் எழுந்தருளியிருப்பதுபோல இருத்தலுந்தரிசித்து அன்புமேலிட்டு முசுகுந்த மன்னன் தன்னிலை மறந்து நின்றான். அதன்பின்னர் தெளிந்து ஆடியும், பாடியும், அடிகளைமுடிசேர்த்தும், உள்ளமுருகித் துள்ளியும், வேதகீதம் பாடியும், கரங்கொட்டியும், சொல்லொணாமகிழ்ச்சியால் மொழிகுளறியும், உடலிற் புளகம் போர்த்தவனாகினான். திருக்கயிலையங்கிரியில்

கண்ணுதற்கடவுள் எழுந்தருளியிருந்த இத்திருக்கோலத்தினைத் தரிசித்துப் பன்னாள் அங்கிருந்த நான் இப்பொழுது மனிதப்பிறப்பினால் மயங்கி மறந்தேனோ என வருந்தினான். பின்னர் அம்முசுகுந்தன் தேவதேவனாகிய சிவபிரானை நோக்கித் தொழுது பலவாறு துதித்து நின்றான். எம்பெருமான் கருணையுடன் முசுகுந்தனை நோக்கித் தேவேந்திரன் அறியாவண்ணம், "மன்னவனே! திருமால் எல்லையற்றகாலம் மனமகிழ்ச்சியுடன் பூசித்துத் தேவேந்திரனிடம் வைத்து, அவன் பூசித்து வரும் எம்மை நீ நிலவுலகத்துக்குக் கொண்டுசென்று பூஜை செய்வாய்" என்று கூறியருளினார். மன்னவன் பெருமானின் அருளை எண்ணி வியந்து, "தேவரீர் திருவுள்ளம் இஃதாயின் அடியேன் உயந்தனன்" என்று மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

இந்திரன் சிவபூஜையை முடித்துச் செய்யவேண்டிய மற்றைக் கடன்களையும் முடித்து முசுகுந்தனை வேறொரு மாளிகைக்கு அழைத்துச்சென்று காமதேனுவைக் கொண்டு மன்னனுக்கு விருந்து செய்வித்தான். பின்னர் விசித்திரமான ஆடைகளும் ஆபரணங்களும், மணிகளும், முத்துக்களும்,

தேவாஸ்திரங்கள் முதலியவற்றையும் விருப்பத்துடனளித்து, "மேலும் வேண்டுவனவற்றை உரைப்பாய்" என்று கூறினான். முசுகுந்தன், "எவரும் அறியா முக்கட்பரமனையான் பூலோகத்து வைத்துப் பூசித்தற்கு இம்மாதோருபாகன் தன்னைப் பரிவுடன் எனக்குக் கொடுப்பாய்" என்றான். இந்திரன், அப்பெருமானைத் திருமால் பூசித்ததும், வாற்கலி என்னுமொரு அசுரனுடன் போருக்குச் செல்லுங் காலைத் தன்னிடம் கொடுத்தவரலாற்றையும், அதனைத்திருமால் தன் மார்பில் வைத்துப் பூசித்த செய்தியையும் விரித்துரைத்து, அவரது இசைவுபெற்றால் அப்பெருமானின் திருவுருவத்தை உனக்குத் தந்திடுவேன்" என்று கூறினான். முசுகுந்தன் அக்கணமே பாற்கடலையடைந்து திருமாலைத் தோத்திரஞ் செய்ய, அந்நாரணனும் "அவ்வண்ணமே, இந்திரனிடத்தில் வைத்துள்ள நமது உயிருக்குயிரான பெருமானை நீ பூவுலகிற்கொண்டு போய் பூசிக்கக் கடவாய்" என்று தனது சம்மதத்தினைத் தெரிவித்தனன். மன்னவன் அம்மாலோனை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு இந்திரனையடைந்து நிகழ்ந்தவற்றை உரைத்தான்.

தான்பூசித்த இறைவனைப் பிரியவேண்டுமென்ற கருத்தால் இந்திரன் மனந்தளர்ந்து வருந்தித் தன்னைப்பெற்ற தாயை விட்டுப்பிரியும் கன்று போல மிகவும் புலம்பி ஒருதந்திரத்தை எண்ணினான். தான்பூசித்து வரும் குமரனோடு கூடின அம்மையப்பர் திருவுருவம் (ஸோமாஸ்கந்தர்) போலவே ஆறு திருவுருவங்களை வேறு வேறாகக் கண்டோர் அதிசயிக்கும் வண்ணம் தேவதச்சனைக் கொண்டு செய்வித்து அரசன் கரத்திலளிக்க, அவன் வஞ்சனையென்றறிந்தனன். தேவதச்சன் உண்டாக்கிய ஆறு ஸோமாஸ்கந்த உருவங்களையும் மண்ணுலகஅரசன் பெற்று, அவை இந்திரன் பூசித்துவரும் அத்திருவுருவம் போல இருந்தும், பெருமான் ஏதும் உரையாமையால், 'இவர் அவரல்லர்' என்று ஒவ்வொருமுறையும் கூறினான். பின்னர்

இந்திரன் திருமாலின் மார்பில் பொன்னுசலாடுதலை மகிழ்ந்திருந்த, தான் பூசை செய்யும் ஸோமாஸ்கந்தரைக் கொண்டுவந்து 'இவரோ அவர்' என்று கேட்டான். இமையாமுக்கட் பெருமான் முசுகுந்தனை நோக்கி, "நின்னிடம் வந்தோம், பூமியிற் கொடுபோய் மகிழ்ச்சியுடன் பூசிப்பாயாக" என்று இந்திரன் அறியாவண்ணம் கூறியருள, முசுகுந்தன் 'இவரே அவர்' எனக்கூறி இந்திரனிடமிருந்து பெற்றுகொண்டனன். அப்பொழுது இந்திரன், இப்பெருமானை இவ்வாறு பேர்களுடன் சிறந்த பூவுலகிற்கொண்டுபோய்ப் பூசிப்பாயாக என விடைகொடுத்தனுப்பினன்.

அங்ஙனமே செய்வேன் என்று விடைபெற்றுப் பூவுலகம் வந்த முசுகுந்தன் திருமால் தமது மார்பில் வைத்துப்பூசித்த மூர்த்தியைத் திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலில் பிரதிஷ்டை செய்தான். மற்ற ஆறு மூர்த்தங்களையும் முறையே நாகப்பட்டினம் (திருநாகை), திருநள்ளாறு, திருக்காறாயில், திருக்கோளிலி, திருவாய்மியூர், (திருவாய்மூர்) திருமறைக்காடு (வேதாரணியம்) என்ற ஆறு திருத்தலங்களிலும் பிரதிஷ்டை செய்தான். இவ்விதம் ஒரே தினத்தில் ஏழு மூர்த்திகளையும் பிரதிஷ்டை செய்து திருவிழா நடத்த முசுகுந்தன் உள்ளத்தில் எண்ணினான். (திருவாரூரில் வீதிவிடங்கர் என்றும், திருநாகையில் அழகவிடங்கர் என்றும், திருநள்ளாற்றில் நகரவிடங்கர் என்றும், திருக்காறாயிலில் ஆதிவிடங்கர் என்றும், திருக்கோளிலியில் அவனிவிடங்கர் என்றும், திருவாய்மூரில் நீலவிடங்கர் எனவும், திருமறைக்காட்டில் புவனிவிடங்கர் எனவும் இறைவர் பெயர் பெற்றுவார். இவ்வேழு திருத்தலங்களையும் சப்த விடங்கத் தலங்கள் எனக் கூறுவர்.)

அந்நாளில் தேவேந்திரன் தான் பூசித்த பரம்பொருளை முசுகுந்தனிடம் கொடுத்த பாவத்தால் புலையனாகி, ஐராவதமேறித் திருவாரூரையடைந்தான். அங்கடைந்தபிறகு

சிவபிரான் திருவிழாவைக் கண்டு துதிப்பதற்குப் பலவூர் மக்களும் வருக என்று முரசினையடித்து முழக்கி யானையின் மீது அழகிய திருவீதியின்புறத்திற் சுற்றிச்சுற்றி வந்தான்.

திருவாரூரில் வீதிவிடங்கப் பெருமானுக்கு உயர்ந்த திருவிழாநடத்தி மற்றைய ஆறு விடங்கத் தலங்களிலும் அதேபோலத் திருவிழா நடப்பித்து முசுகுந்த மன்னன், வீரவாகு முதலியவர்களோடு பலகாலம் பூவுலக அரசு செலுத்தியிருந்தான். தேவேந்திரன் பல வருஷங்கள் திருவாரூர்த் திருவிழாவைத் தரிசித்துத் தக்கதான தவத்தினைச்செய்து இந்திரப்பெரும்பறை என அழைக்க நின்ற புலையனுருவம் ஒழிந்து தனது பழைய தேவராஜ உருவம் பெற்றுத் தனது உலகத்தையடைந்தான். புகழ்வாய்ந்த முசுகுந்தன் கருவூரில் இருந்து எண்ணற்ற பலகாலம் அரசு செலுத்திய பின்னர் தன்மகனான அக்கினிவன்மனுக்கு முடிசூட்டித் தவம்புரிந்து தான் முன்னிருந்த கயிலையை அடைந்தான். வீரவாகுத்தேவர் முதலிய வீரர்களும் தங்கள் புதல்வர்களை அழைத்துத் தங்கள் சிறப்புக்களையெல்லாம் அவர்களுக்களித்து, அக்கினி வர்மனிடம் இருத்திப் பின் அரிய தவங்களைச்செய்து, மானுடஉரு நீத்துக் கந்தகிரியை விரைந்தடைந்து கந்தவேளின் பாதத்தாமரைகளை வணங்கித் துதித்துப் பக்திசெய்திருந்தனர்.

ஆகையால் (இதுகாறும் கூறியவற்றால்) பிரம்மதேவனறியாத வேதமூலத்தின் பொருளை உணர்ந்துள்ள வேதநாயகனான கந்தப்பெருமான் திருவருளுக்குரிய விரதங்களை அனுஷ்டிப்பவர்கள் எண்ணியவனைத்தையும் விரைவாக அடைவார்கள் என்பதையும், அவர்களை வானுலகம்வாழுந் தேவர்கள் வந்து வணங்குவார்கள் என்பதையும் திண்ணமாகத் தொந்து கொண்டு, அவ்வரிய விரதங்களை மக்கள் அனுஷ்டித்துப் பயன் பெற வேண்டும் என்று கூறவும் வேண்டுமோ?

16. வள்ளித் திருமணம்

திருக்கயிலாயமலையின் ஒருபுறமாகவுள்ள கந்தகிரியின் நடுலண் உள்ள கோவிலில் தெய்வயானைப் பிராட்டியுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் குமரக்கடவுள் பூவுலகில் உள்ள வேடர்களால் வளர்க்கப்பட்ட வள்ளியம்மையைத் திருமணஞ்செய்துகொண்ட முறைமையை இனிக் கூறுவோம்.

நற்பொருளனைத்தும் நிறைந்து நானில வளமைமிகுந்த தொண்டைநாட்டில் பெருமை மிக்கதாய் விளங்கும் மேற்பாடி என்னுமொரு ஊர் உள்ளது. அப்பழைய அழகிய நகரின் அருகில் ஒருமலை இருந்தது. கடப்பமலர் மாலையை அணிந்த கந்தவேள் பலதிருவேடங்கள் பூண்டுவிளையாடல் புரிந்த வள்ளிதேவியைத் தன்னிடம் வைத்திருந்தமையால் வள்ளிமலை என்ற பெயர்பெற்றது. அம்மலையில் வேடர்கள் நெருங்கி வாழ்ந்த ஒரு சிற்றூர் இருந்தது. அக்குறிச்சியில் (குறிஞ்சி எனப்படும் மலையும் மலைசார்ந்த இடங்களில் இருக்கும் ஊருக்குக் குறிச்சி என்று பெயர்) வாழும் வேடர்களுக்கு அரசனாய் நம்பிராஜன் என்பவன், தவத்திற் சிறந்து பொலிபவனாய், ஆண்மக்கள் சிலரைப் பெற்று மற்றும் பெண் குழந்தைகளைப் பெறக்கருதித் தன் வழிபடுகடவுளைத் துதித்திருந்தான்.

அம்மலைச்சாரலில் சிலமுனி என்னும் ஒரு தூயோன் ஐம்புலன்களையும் ஒருநெறிப்படுத்திச் சிவபிரானை நோக்கித் தவஞ்செய்து வசித்துவந்தான். அவ்விடத்தில் பெரிய பசிய கண்களையும் சிறிய தலையையும், ஒலிக்கின்ற புய வாயினையும், நிமிர்ந்து அகன்ற காதுகளையும், புணிகளோடு கூடிய உடலையும், புன்மயிர்க் குளப்புக்காலும், பொன்மயமான நிறமும் உடைய பெண்மான் ஒன்று கண்டவர்கள் மருட்சியடையும் வண்ணம்

வந்து உலவியது. முருகப்பெருமான் திருவருளால் அப்பெண்மானைக் கண்டு, தவத்திற் சிறந்த அம்முனிவன் மயக்கங்கொண்டு காமத்தால் நிலைதடுமாறினான். அவ்வாறு காமவசப்பட்ட அம்முனிவன், பெண்களிடத்துக் கடவுளர் புணர்ச்சியை ஒப்ப, காட்சியால் இன்பம் துய்த்து நீக்குதற்கரிய ஆசையையொழித்து, நல்லறிவு வரப்பெற்று முன்போல உறுதியாகத் தவஞ்செய்தலை மேற்கொண்டான்.

நல்ல தவத்தினையுடைய அச்சிவமுனிவனது காமப் பார்வையினால் அப்பொன்மானிடத்துக் கர்ப்பமுண்டாக, அதனை விரைந்துணர்ந்து, குமரப்பெருமான் முன்னர் உரைத்த அருளின் முறைப்படி, திருமாவின் மகளான சுந்தரி என்பவள் அம்மானின் கருவில் புகுந்தாள். (சுந்தரிக்குக் குமரன் கூறிய முறையை உற்பத்திக் காண்டத்தில் காண்க). கருவுயிர்க்க வேண்டிய அப்பெண்மான் அம்மலையினிடத்துள்ள திணைப்புனங்களையெல்லாங் கடந்து, வேடச்சேரியிலுள்ள பெண்கள் நிலத்தின் கீழ்ச் சென்றுள்ள வள்ளிக்கிழங்குகளைத் தோண்டியெடுத்து பள்ளஞ் -செய்துள்ள நிலப்பக்கம் சென்றது. சிவகுமாரனுக்கு மனைவியாக வேண்டிய சுந்தரியைத் தாங்கிய பெருமை வாய்ந்த அம்மான் வருந்தி வருந்திச்சென்று வள்ளிக்கிழங்கு தோண்டியெடுத்த ஒரு குழியில் கருவுயிர்த்தது.

ஒப்பற்ற அச்சுந்தரி குண்டலமும் சிறுதொடியும் அழகிய வளையுமாகிய அணிகளோடு புதிய தழையை ஆடையாகத் தரித்துத் தனது பழைய உணர்ச்சியின்றி மானின் வயிற்றில் வந்து பிறந்தனள். அவ்வாறு பிறந்த பெண்குழந்தையைப் பார்த்து அப்பெண்மான், "இது எம்மினத்தது அன்று, வேற்று உருவங்கொண்டு இங்கு வந்தது" என மிகவும் மருண்டு அஞ்சி அங்கிருந்து விலகிச் சென்றது.

மான் ஒடிச்சென்ற பிறகு தனக்கொப்பாரில்லாத தலைவி, தனித்தவளாய் கின்னரர்களின் நல்ல யாழொலியோ அல்லது

கலைமகளின் இன்னிசையோ என்று ஐயமுறுமாறு ஏங்கி அழுதனர். அச்சமயம் குமரக்கடவுளின் திருவருள் உந்த, வேடுவ அரசன் நம்பியும் அவன்மனைவியும் பரிஜனங்கள் பின்தொடரத் தினைப்புனம் புகுந்தனர். நம்பிராஜன் குழந்தையின் அழகிய மெல்லிய அழகைக் குரலோசையைக் கேட்டு அவ்வழியே விரைவாகக் கொல்லை நிலத்தினுள் புகுந்தான். அங்ஙனம் வந்தவன் வள்ளிக்கிழங்கு அகழ்ந்து எடுத்த குழியிற் கிடக்கின்ற நந்தாவிளக்கனைய பெண்குழந்தையைப் பார்த்து, "இதோ ஓர் இளங்குழந்தை" என்றெடுத்து தன்மனைவியிடம் அவளது மனவருத்தம் ஒழியுமாறு கொடுத்தான். பிறகு நம்பிராஜன் மகிழ்ச்சியால் ஆடிப்பாடித் தோள்கொட்டி முற்பிறவியின் தவம் என்று கூறி மேலும் மேலும் மகிழ்ச்சியடைந்தான். அவன் மனைவியான கொடிச்சி அப்பொழுது, குலும் வருத்தமும் அடைந்து குழந்தை பெற்றுக்கொண்டவளைப் போல, விருப்பங்கொண்டு, தனது கொங்கையில் ஊறியபாலை ஊட்டினாள். நம்பிராஜன் குழந்தையுடனும் தன்மனைவி மற்றும் பரிஜனங்களுடனும் தனது சிற்றூர் திரும்பினான். தேவாமிருதம் போன்ற பெண்மகளைப் பெற்ற மகிழ்ச்சியால் நம்பிராஜன் பெருவிழாக் கொண்டாடினான். வேடர்கோன் மனைவியான கொடிச்சி, அவ்விளங்குழந்தைக்குக் காப்பிட்டுக் கானமயில் சிறையைப் பரப்பிய அழகிய தொட்டிலில் இட்டாள். அச்சமயம் நாத்தளர்ந்து, சோர்ந்து, நடுக்கமுற்றுப் பற்கழன்று, மூத்து, நரைத்த முதியோர் நெருங்கிச் சென்று, பாத்திபடு வள்ளிக்குழியில் வந்தமையால் வாய்த்த இவள் நாமம் வள்ளி யென்று பெயரிட்டார்கள்.

நம்பிராஜனும் கொடிச்சியும் வள்ளியை மிகவும் பாசத்தோடு வளர்த்தார்கள். அவ்வள்ளிநாயகி பூந்தொட்டில் விட்டிறங்கி, தரையில் தவழ்ந்து, தளர்நடைகாட்டி, வேங்கைமர நிழலையுடைய முற்றத்தில் உலாவி, முறத்தில்

மணிகளைக் கொழித்துச் சிற்றில் இழைத்துச் சிறுசோறட்டு, பிள்ளைப்பருவ விளையாட்டுகளை யெல்லாமாடிப் பெற்றோர்களை மகிழ்வித்தாள். பழைய உணர்வு சிறிதுமின்றி இம்முறையாக வளர்ந்து வருகையில், வள்ளிநாயகிக்கு வயது பன்னிரண்டு ஆயிற்று. வேடர்கள் தங்கள் பெண்கள் மங்கைப்பருவம் எய்தியவுடன் தினைப்புனங்காக்க வைக்கும் முறைப்படி நம்பியும் அவன் மனைவியும், காட்டில் எளிதாகக் கிடைத்த தெய்வமணி ஒன்றைக் கொண்டுவந்து இருளையோட்டுமாறு ஒரு குருவி தனது கூண்டில் வைத்தது போல, சுடர்வேற் குமரன் தேவியான தெள்ளமுதம் போன்ற வள்ளியைத் தினைப்புனங் காக்கவைத்தனர்.

வள்ளி நாயகியானவள் தினைப்புனத்தில் ஏணியிட்ட பரண்மீதேறி எத்திசையுங் காணுமாறு இருந்து, தட்டையுந் தழலுந்தாங்கித் தினைப்புனத்தையடையாத வண்ணம் கிளி முதலியவைகளை ஓட்டினாள். முள்ளம்பன்றிகளும், கரிய மான்களும் அறுக்கப்படாத தினைக்கதிர்களைக் கவர்ந்து கொள்ளாத வண்ணம் வள்ளி தேவியானவள் மணிகளாகிய கற்களைக் கவணிலிட்டுக் கையினாலெடுத்து ஒங்கி எறிந்தாள். நாகணவாய்ப்புட்களே! செங்கண்கள் வாய்ந்த புறாக்களே! ஆலோலம்; தோகையினையுடைய அழகிய மயில்களே! சொற்பயிலும் கிளிகளே! ஆலோலம்; கூவுதலையுடைய குயிலினங்களே! ஆலோலம்; சேவல்களே! ஆலோலம் என்று வள்ளிநாயகி பறவைகளை ஓட்டினாள்.

இம்முறையால் வள்ளி தேவியானவள் தினைப்புனங்காத்திருப்ப, அவளுக்கருளும் பெற்றியால் முருகப்பெருமான் கந்தவெற்பினை நீங்கித் திருத்தணிகைமலை வந்து தனியே எழுந்தருளியிருந்தார். அக்காலத்தில் நாரதமுனிவன் பூவுலகடைந்து, வள்ளிமலையில் தினைப்புனங்காக்கும் வேடர்குலப் பாவையைக் கண்ணுற்றுக் கரங்குவித்துப் போற்றித்

தன்மனதினுள், "அன்னையாகி இங்கே இருக்கும் வருணிக்க இயலாத அழகுமிக்க இவர் என்னையாளாகவுடைய குமரவேளுக்கு மனைவியாவதற்கு, முன்னர் சிறந்த தவஞ்செய்தவரன்றோ? எனக்கூறிக்கொண்டே, திருத்தணிகை மலையை யடைந்தான். அங்கு அவன் அறுமுகன் இணையடி ஏத்தித்தொழுது தான் கண்ட வள்ளிப்பிராட்டியின் அழகை எடுத்துக்கூறி, "அம்மங்ககைநல்லாள் தேவரீரைப் பதியாக அடைய விரும்பி நற்றவம் புரிந்துள்ளாள்; எனவே தேவரீர் சென்று அவட்கு அருள்புரிவீராக" எனக்கூறிச் சென்றார். நாரதமுனிவனுக்கு விடை கொடுத்தருளியபிறகு குமரவேள் குறவர்குலப் பெண்ணாகிய வள்ளிநாயகி உய்யும் வண்ணம் பெருங்கருணைகொண்டு தனது உருவம் நீங்கி மானுட உருவந்தாங்கினார். ஒரு வேடனைப் போலக் கோலங்கொண்டு எம்பெருமான் கிள்ளை மொழி வள்ளியினிடத்து வைத்த மோகமானது அலைக்கத் திருத்தணிகை மலையினைவிடுத்து வள்ளிமலைக்கு எழுந்தருளினார். மண்ணினோர் புகழும் வள்ளிமலையின்மேல் போய்த் தினைப்புனத்தில் இருக்கும் இறைவியை, முன்னர் புதைத்து வைத்த பொருளை அடைந்தவன் போலக் கண்டார். அழகிய மேகத்திலுள்ள மின்னலோ என்று எண்ணும்படி தினைப்புனத்தினைக் காக்கின்றவளும், காமஇன்பத்தை நுகர்தற்கேற்ற இளமைப் பருவம் வாய்ந்தவளுமான வள்ளி நாயகியை கடம்பமலரணிந்த கந்தன் கண்டு காமநோயாகிய தீச்சுட, அதனால் சோர்ந்து வெதும்பி மயக்கங்கொண்ட மனத்தினனாய்ப் பரணுக்கு அருகில் சென்றார். வள்ளியை நோக்கிப் பேசலானார். "வாளினையொத்த கண்களையுடைய பெண்ணே:- இவ்வுலகத்துப் பெண்களுக்கெல்லாம் தலைவியாகிய உன்னை இத்தினைப்புனங் காக்கவைத்த வேடர்களுக்கெல்லாம் சிறிதும் அறிவினைப் படைத்திலனோ அந்தப் பிரம்மதேவன்? நீண்ட

கூந்தலையுடையவளே! உன்னைக் கண்டு மதிதளரும் எனக்கு உன் பெயர் என்னவென்று கூறுவாயாக. பெயரை உரையாயெனின் உனது ஊர் எதுவென்றாவது உரைப்பாய். ஊரையும் உரைத்திடமுடியாதெனின், அவ்வூருக்குச் செல்லும் வழியையாவது உரைப்பாயாக. ஒரு வார்த்தையாவது பேசாமலிருப்பாயானால், புன்முறுவலும் புரியாயாயின், ஒரு முறையேனும் பார்க்காதிருப்பாயானால், உன் மீது விரகம் மிக்கு உழலும் யான் உய்யும் வழியொன்றுங் காட்டாயாயின், மனதும் சிறிது உருகாயாயின் உன்மீது ஒரு பழிவந்து சேரும். எனவே பராமுகம் தவிர்ப்பாய்.”

இவ்வாறு கலங்கும் தண்ணீரில் சந்திரன் இருந்து அசையும் தோற்றம் போன்று, உலையிற்பட்ட மெழுகு போல உருகி, ஒரு பெண்ணின் காதல் வலையுள் அகப்பட்டவனைப் போல முருகன் வருந்தி இரங்கி இவை உரைக்கும் சமயத்தில், முள்ளம்பன்றிகளும் கரடிகளும் யானைகளும் விலகியோடும் வண்ணம் கொம்புகளை ஊதிக்கொண்டு வேடர்கள் சூழ்ந்து வர, நம்பிராஜன் அத்தினைப்புனத்தை அடைந்தான். அப்பொழுது வேற்படை வீரனாகிய குமரவேள் அடிமுதலானது வேதங்களாகவும், நடுப்பாகம் எல்லாம் சிவாகமங்களாகவும் கிளைகள் அனைத்தும் பலகலைகளாகவுங்கொண்ட ஒரு வேங்கைமரத்தின் உருவங்கொண்டு நின்றார். நம்பிராஜன் தன் குலமகளாகிய வள்ளிநாயகியைக்கண்டு தேனும், கடமானின் பாலும், கிழங்கும், மாவுமாகிய பல உணவுகளை அவளுக்கு அன்போடு கொடுத்தபின்னர், அத்தினைப்புனத்தில் புதிதாகவிருந்த வேங்கை மரத்தினைக் கண்டான். அவனுடன் வந்த வேடர்கள் இது முன்னிருந்ததன்று, புதிதாகத் தோன்றியுள்ளது, இதனால் தீங்கு நேருதல் நிச்சயம் என வெகுண்டு அதனை வெட்ட வேண்டுமென்று உரைத்தனர். அவர்களையெல்லாம்

நம்பிராஜன் தடுத்துத் தன்மகள் முகம் நோக்கி, இந்த மரத்தின் உண்மையை உரைப்பாயாக என வினவ, அப்பெண்ணின்நல்லாள் "யானறியேன்" என்று விடையிறுத்தாள். "பெண்ணே! அஞ்சாதே, இவ்வேங்கைமரம் உனக்குத் துணையாக இத்தினைப் புனத்திலே தோன்றியுள்ளது" எனக்கூறி அவ்விடம் விட்டுச் சென்றான். அவன் சென்றதும் குமரன் தன் வேங்கை உருவினை நீத்து பழைய வேட்டுவக் கோலந்தாங்கி, வள்ளிநாயகியின் முன்சென்று அளவற்ற காமமடைந்து இரங்குவோனைப் போன்று அருளினால் இவைகளை மொழியலானார்.

"கோங்கின் அரும்புகளையொத்த கொங்கைகளையுடைய மாதே! உன்னைப்புகலாக அடைந்த நான் உன்னைவிட்டு என்றும் நீங்கேன். மான் விழி மடந்தையே! நின்னைப் பாவியேன் விட்டுப்போக வன்மையுடையவனோ? உயிரை விடுத்து உடல் எழுந்து செல்லுமோ? குறவர்குலக் கொடியே! நீ நீராடுஞ் சுனையாயும், அணியுஞ்சாந்தமாயும், சூடிய மலர்களாயும் உருக்கொண்டு உன்னைப் பொருந்தப் பெற்றிலேனே. இனியான் செய்யக்கடவது என்னையோ? மெல்லியலாய்! நீ தினைப்புனங்காத்தல் மிகவும் இழிந்தசெயல். என்னுடன் வருதியேல் உன்னை வானுலகத் தேவமாதர்கள் அனைவரும் வணங்கி வாழ்த்தப் பெருமையிற் குறையாத வளங்களை நுகருமாறு அளிப்பேன்."

இவ்வாறு பலபல கூறிக் குமரவேள் நின்றலும், வேட்டுவர் மகளான வள்ளிநாயகி அவரது எண்ணத்தினை உற்று அறிந்து, இவர் திறன் நன்றென்று நாணி உரைக்கலுற்றார்.

"நான் இழிகுலமான வேடரின் மகள், நீரோ உலகமுமுதையும் காத்தருள்கின்ற பேரரசர். உயர் குலத்தினரான நீர் என்னைத் தழுவ நினைத்துத் தாழ்ச்சி

கூறுதல் பழியாகுமேயன்றி முறையாகுமோ? தினைப் புனங்காக்கும் பேதை நான், நீரோ உலகங்காக்கும் அரசர், அங்ஙனமகியும் நீர் உள்ளம் மயங்கி என்னுடன் கலவியை விரும்புதல் முறையன்று. புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னுமோ?"

இவைபலவும் ஏந்திழையாள் உரைக்கும்பொழுது, அவள் உள்ளம் அச்சம் கொள்ளும்படி தொண்டகம், துடி முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்க நம்பிராஜன் வேடர் குழாத்துடன் வந்தான். அதைக்கண்ட வள்ளி நாயகியார், குமரவேளை நோக்கி, "இவர்கள் வலியர், கொடியவர், எனவே இங்கு நில்லாது உய்யுநெறி கருதி விரைந்து ஏகுவீராக" என்று கூறினார்.

வள்ளிநாயகியார் இனி ஓடிப்போவீராக எனக்கூறியது கேட்டு மகிழ்ந்த கந்தவேள், உடனே உலகம் புகழ்கின்ற சைவநெறியையுடைய நல்ல தவத்துடன் கூடிய முதியவர் வேடந்தாங்கி, நம்பிராஜன் முன் சென்று விருப்பத்துடன் அவனுக்குத் திருநீறளித்து "நின் வலிமை மிகுந்திடுக, நினக்கு வெற்றி அதிகமாகுக, இன்றியமையாத வளங்களை நீ பெற்றிடுக" என்று ஆசிகள் கூறினார். சைவ நற்றவ முதியவர் அளித்த திருநீற்றை வணங்கிப் பெற்றுக்கொண்டு, "மேன்மை பொருந்திய இம்மலையில் விருத்தராக வந்துள்ளீர், உமக்கு வேண்டியதனை விரைந்து கேட்பீராக" என்று கூறினான். விருத்தராக வந்த குமரன் விடை கூறினார்; "ஆண்மைத் தொழிலில் மேன்மைபெற்ற அண்ணலே! இதனைக் கேட்பாயாக. நான், எனக்குண்டாகியுள்ள மிகமுதிய கிழத்தன்மை நீங்கவும் மனதில் குடிகொண்டுள்ள மருள் நீங்கவும், இவ்விடத்துள்ள நும் மலைக்குமரியை யடைந்து இனிது ஆடவேண்டி மெலிந்து விரைந்து வந்தேன்" (இவ்வாறு கூறியதில் மற்றொரு பொருளும் அமைந்துள்ளது காண்க. அஃதாவது, கிழஉருவம் நீங்கிக் கந்தனாகவும், நெஞ்சில் உள்ள இவள் மீது ஆசையான மருள்

நீங்கவும், இவ்விடத்திலிருக்கின்ற நினைது மலையில் தோன்றிய இக்குமரியான வள்ளிநாயகியைக் கலந்து இனிது ஆடுதற்கும் வந்தேன் என்பதாம்).

நல்ல தவம்பொருந்திய அம்முதியவர் கூறிய மொழிகளைக் கேட்ட நம்பிராஜன், "எந்தையே! நீர் உரைத்த தீர்த்தத்தில் நித்தமும் நீராடி எங்கள் பெண்ணுக்கும் ஒரு துணையாகி இங்கு இருப்பீராக" என உரைத்தான். பின்னர் தன் மகளுக்கு வேண்டிய தேன், தினைமாவு, கிழங்கு, திங்கனி முதலியன கொடுத்து அத்தவசியைத் துணையாகவைத்து நம்பிராஜன் வேடர்களோடு சென்றான்.

அங்ஙனம் சென்றதும், முதியவர் வள்ளிநாயகியைப் பார்த்து "என்னைப் பசி நோய் வருத்துகின்ற" தென்று கூற, அவள் தேனும், தினையும், கனியும், மாவும் கையில்கொடுக்க அவைகளை வாங்கிப் புசித்துப் "பெண்ணே! வெயில் அதிகரித்தமையால் தண்ணீர்த் தாகம் உடையவனாயினேன்," என்றார். அம்மொழி கேட்ட குறவர் குலமங்கை, "இந்த மலைக்கு அப்பால் ஏழு குன்றுகளைக் கடந்து சென்று அப்புறத்துள்ள சுனையிற்சென்று தெளிந்த தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு வருவீர்" என்று கூறினார். "பெண்ணே! கிழவனாகிய நான் இம்மலையின் பெரிய வழியை உணரேன், ஆகையால் நீ விரைந்து என்னுடன்வந்து சுனைநீரைக் காட்டுவாய்" என்று முதியவர் பதில் கூற, வள்ளிநாயகி அவரை அழைத்துக்கொண்டு போய் சுனை நீரைக் காட்டினார்.

விருத்தவேடந்தாங்கிய விமலன் சுனைநீரைப் பருகிய பின்னர் வள்ளிநாயகியிடம் ஒன்று கூறலானார்.

"மேகம் போலுங் கரிய கூந்தலையுடைய மாதே! நீ எனது உடலை வருத்திய பசியைப் போக்கினாய். தெண்ணீர்த் தாகத்தினையும் போக்கினாய். அங்ஙனம் செய்தும் நான் தளர்ச்சி நீங்கப்பெற்றிலேன். வினையேன் கொண்டுள்ள

மோகத்தைத் தணித்தாயானால் என்குறை முழுதும் முடிந்ததாகும்.”

ஆகத்தை வருத்து கின்ற
 அரும்பசி அவித்தாய் தெண்ணீர்த்
 தாகத்தை அவித்தாய் இன்னுந்
 தவிர்ந்தில தளர்ச்சி மன்னோ
 மேகத்தை யனைய கூந்தல்
 மெல்லியல் வினையேன் கொண்ட
 மோகத்தைத் தணித்தி யாயின்
 முடிந்ததென் குறைய தென்றான்.

முதியோன் இவ்வாறு இரங்கிக் கூறி மதிமயங்கிக்
 கும்பிட்டு நின்ற பொழுது வள்ளிப்பிராட்டியானவர்
 நகைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டு, சீறி, நடுநடுங்கி, அக்கிழவரைப்
 பார்த்து இவ்வாறு கூறிநின்றார்.

“மேலாகிய தவத்தோரது வேஷத்தைத் தரித்து அதற்குப்
 பொருந்தாத வார்த்தைகளைப் பேசினீர். எவருடைய
 கண்களுக்கும் பால் போல வெண்மையாகத் தோன்றிப்
 பருகினோரது ஆவியைக் கொள்ளும் ஆலாலத்தின்
 தன்மையதோ நீர் கொண்ட இந்த வேஷம். தினைப்புனங்
 காக்கும் என்னைத் தழுவ வேண்டி மாதவத்தோராகிய நீர்
 கைதொழுது நிற்பல் முறையாகாது. வேடர்கள்
 இச்செய்கையை அறியின் தீதாகமுடியும். சங்கினையொத்த
 வெள்ளியதலைமுடியை உடையவரே நீர் சிறிதும் நல்லறிவு
 இல்லாதவர். எதற்காக வயோதிகப் பருவமடைந்தீர்? இந்த
 வேடர் குடிக்கெல்லாம் ஒரு கொடிய பழியை
 உண்டாக்கினீர்.”

நத்துப் புரைமுடியீர் நல்லுணர்வு சற்றுமிலிர்
 எத்துக்கு மூத்தீர் இழிகுலத்தேன் தன்னைவெஃகிப்
 பித்துக்கொண் டாப்போல் பிதற்றுவிர் இவ்வேடர்
 கொத்துக் கெலாமோர் கொடும்பழியைச் செய்தீரே.

“எனது தினைப்புனத்தில் புள்ளும் விலங்குகளுங் கூடி வளர்ந்து வருகின்ற தினைக்கதிர்களைக் கவர்ந்து செல்லும். எனவே நான்முந்திச் செல்கின்றேன். நீர் பின்னால் நடந்து வருவீராக.” இவ்வாறு கூறி வள்ளியார் விரைந்து ஏகினார்.

வள்ளிநாயகி செல்லும் தன்மையை நோக்கி அறுமுகப்பெருமான்இனிஎன் செய்வதென்று வருந்தித் தமது முன்னோனான விநாயகப்பெருமானைச் சிந்தை செய்தவுடன், அப்பெருமான் வள்ளியின் முன்பாக ஒருமலைபோன்ற யானையாகி கடல்போல முழங்கி வந்து சேர்ந்தார். அவ்வேளையில் வள்ளி பெரிதும் அச்சங்கொண்டு, முதியவர் பாலனைந்து, “எந்தையே, இவ்வேழத்தினின்றும் காத்தருள்வீர், நீர் கூறியபடி செய்வேன்” என்று கூறி அவரைத் தழுவிக்கொண்டார். கந்தப்பெருமான் அந்த யானைமுகத்தேவை வந்தனை செய்து, வழுந்தி, “நீர் வந்திடலால் என் புத்தி மயக்கந்தீர்ந்தேன். இப்பெண்ணும் என்னையனைத்தாள். எந்தை பெருமானே, இனி நீர் எழுந்தருள்வீராக” எனக்கூற, விநாயகப்பெருமானும் ஏகினார்.

விநாயகப்பெருமான் சென்றவுடன் ஆறுமுகப் பெருமான் வள்ளிநாயகியை ஒரு சோலையில் கலந்து கருணைசெய்து தன்னுடைய பழைமையான முருக உருவத்தைக் காட்டியருளினார். பன்னிரண்டு புயங்களும், ஆறு திருமுகங்களும், கூர்மைபொருந்திய வேலாயுதமும், குலிசப்படையும், ஏனைய படைக்கலன்களும், பொன் போலும் மயிலுமாகக்குறவர்குலத்துவந்த மின்கொடிபோன்ற வள்ளிதேவியார் காணுமாறு முருகப்பெருமான் காட்சி தந்தருளினார்.

முந்நான்கு தோளும் முகங்களோர் மூவிரண்டும்
கொன்னுர்வை வேலும் குலிசமுமேனைப்படையும்

பொன்னார் மணிமயிலு மாகப் புனக்குறவர்
மின்னாள் கண்காண வெளிநின் றனன்விறலோன்.

நெடுவேற்குமரனது திருவுருவைத் தரிசித்து
வள்ளியம்மை, வணங்கி, விம்மிதமடைந்து, நடுநடுங்கிச்
செங்கை குவித்து, ஆராத காதலுற்றுக் கூறலாரார். "மின்னல்
போலும் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் வேலாயுதப்
பெருமானே! இவ்வுருவத்தை முன்னேயேகாட்டி என்னைத்
தழுவாது இவ்வளவு காலமும் வீணேகழித்தீர். கொடியேன்
செய்த குற்றம் அனைத்தையும் இப்பொழுதே பொறுத்து
என்னை ஆட்கொள்ள வேண்டும்." குமரப்பெருமான் -
"முற்பிறவியில் திருமால் மகளாகி நம்மையடையப்
பெருந்தவஞ் செய்தனை. ஆகையால் இப்பிறவியில் உன்னை
அணைந்தோ"மென்று கூறினார். பின்னர் தலைவியை
தினைப்புனத்துக்கு முன்னே செல்ல அனுப்பித் தாமும்
பின்னால் வருவதாகக் கூறினார்.

வள்ளிதேவியார் தமது புனத்துக்குச் சென்றதும் அயலில்
உள்ள புனங்காப்பாள் வந்து அம்மையின் உடல்
வேறுபாடுகளை உற்றுக் கவனித்து உவகையுடன்
உரையாடிக் கொண்டிருக்க, இதுவே தக்க காலம் என்று
குமரேசப் பெருமான் ஒரு வேட்டைத் தொழில்
வல்லுனர்போல அவர்களிடம் சென்றார். "பெண்களே! நான்
எய்த அம்பினால் ஒழுகிய இரத்தமும், பிளந்த
வாயுமுடையதாகி ஒரு ஆண்யானை இங்கு வந்ததோ" எனக்
கேட்டனர். தோழி இருவரையும் உற்று நோக்கி, ஐயர்
வேட்டையாட வருவதும், இம்மாது தினைப்புனங்காப்பதும்
உண்மையோ என்று நினைத்து அடுத்த தனது பரனுக்குச்
சென்றாள். அறுமுகன் அங்குச் சென்று, "பெண்ணே, நீயே
இப்பொழுது எனக்கு உறவினர். நீர் வேண்டிய பொருள்
அனைத்தையும் தருவேன்" என்று கூறத் தோழி அவர்
குறிப்பிணையறிந்து, இவர் நமது பெரிய கிளைக்கு
இவ்வொரு குற்றத்தினைப் புரிய வந்தாரோ எனநினைந்து,

"ஐயா, பெரியவர்களாக உள்ளவர்கள் குறவர் குலப்பெண்களை விரும்புவார்களா?" எனக் கூறினாள். முருகவேள் அப்பெண்ணுக்குப் பதில் கூறுவாராய், "வள்ளி வேடர்கள் செய்த தவப்பயனால் தோன்றியவள். அவளைப் பேதையென்று கூறுவது அறியாமை" எனக் கூறி, மேலும் "அவளிடம் என்னைச் சேர்த்துவைக்காமற் போவாயானால் நான் அவள் வடிவினைப் படத்திலெழுதி பனைமடலாலாகிய குதிரைமீதேறி நினைது ஊர்த் தெருவிடத்து ஓட்டுவேன். இதனை நாளை செய்வேன்" என்று இயம்பினார். தோழி கேட்டுப் பனைமடலாலாகிய குதிரையின்மீது ஊர்தல் அரசருக்கு நீதியன்று; நீர் இந்தக் குருக்கத்திச் செடிகள் நிறைந்த புதரில் மறைந்திரும். உமது ஆசை நங்கையை இங்கே அழைத்து வருவேனெனச் சென்றாள்.

ஆறுமுகப்பெருமான் குருக்கத்திச் சொலையில் சென்றிருக்கத் தோழியானவள் வள்ளியிடம் விரைந்து ஓடித் தலைவரின் காதலும் பிறவுங்கூறி அவளைச் சம்மதிக்கச் செய்து, குருக்கத்திச் சோலையுள் கொண்டுசென்று தான் மலர்பறிக்கும் காரணங்காட்டிச் சென்றாள். வள்ளிதேவியார் சோலையில் தனித்து நின்றலும் அதுகண்டு ஆறுமுகப்பெருமான் அவளெதிரே வர, தேவியானவள் அவரது திருவடிகளைத் தொழுது வணங்கி நிற்க, அவரைத் தமதழகிய கரத்தாலெடுத்து இன்பமனுபவித்தார். "பெண்ணே! உன் தந்தை முதலியோர் உன்னைப் புனத்தில் தேடுவார்கள். எனவே நின் தோழியுடன் தினைப்புனஞ் செல்வாய். நாம் நாளை வருவோம்" எனக் கூறி மறைந்தருளினார். தோழியும் அங்குவந்து மலர்கூட்டிப் புனத்துக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

அவ்வாறாகிய காலத்தில் தினைப்புனத்தில் வள்ளிநாயகி குமரவேளைக்காணாது வருந்தி இருத்தலும், அவரால் காக்கப்பட்ட தினைகள் இனிய கதிர்விட்டு

முற்றிவிளைந்தன. அக்கதிர்களையறுக்க வேடர்கள் வந்து சேர்ந்தனர்.

வேடர்கள் அனைவரும் வள்ளிநாயகியைப் பார்த்து தினைக்கதிர்கள் முற்றியபடியால் இதுகாறும் இவற்றைக் காவல் புரிந்து வந்த நீ இனி நின் சிற்றூருக்குச் செல்லலாம் என்று கூறினர். இவ்வாறு கூறப்பட்ட மொழிகளைக் கேட்டு வள்ளிநாயகி வேல்பட்ட புண்ணில் எரி நுழைந்தாலென்ன வருந்தும் மனதினையுடையவராகி நல்ல தோழியுடன் தன் சிற்றூருக்கு ஏகினார். தன்னேரில்லாத் தலைவியாகிய வள்ளிநாயகி மானினங்களையும், கிளிகளையும், புறாக்களையும், மற்றுமுள்ள பிற பொருள்களையும் பார்த்து நாங்கள் புனத்தை விட்டுச் சென்ற செய்தியை முருகனுக்கு அறிவியுங்கள் எனக் கூறிக்கொண்டு வருந்திச் சென்றனர்.

தனதூருக்குச் சென்ற அம்மங்கைநல்லாள் தன்மனையெய்தி, எவ்விதமான விளையாடலும் இன்றிப் பண்டை மடவாரைப்பிரிந்து, பேசாது தனித்திருந்தார். அப்பொழுது செவிலியும் நற்றாயும் வள்ளியை நோக்கி "உனக்கு மேனி வேறாகியது, இக்குற்றம் நிகழக் காரணமென்ன?" எனக்கடுமொழி கூறி அவரை இல்லைவிட்டு வெளியே போகாமல் உள்ளிருத்தலாகிய இற்செறித்தலைச் செய்தனர். வள்ளி வேற்படை வீரனைக் கலந்து பிரிந்தமையால் உள்ளம் வெதும்பி உயிரற்றாள்போல மயங்கி மூர்ச்சையாக, ஆண்டிருந்த வேடமாதர் அவரை எடுத்து அணைத்துச் சூழ்ந்தனர்.

அவர் முருகக்கடவுள் கைதொட்டமையால் அடைந்த உடல் துவளுதல், கைவளை கழலுதல், கண்கள் நீர்துளித்து குணம் வேறுபாடுறுதல் இவற்றைக்கண்ட வேடமாதர் தம்மலையிலுள்ள தெய்வந் தீண்டியதென்று மயங்கிக் கருதினர். பின்னர் தாய் தந்தையர் பிற சுற்றத்தினர் யாவரும் கூடி, தேவராட்டியுடன் முருகனை விளித்து வெற்றிவேற்

பெருமானுக்கு வெறியாடல் என்னும் விழாவினைச் செய்தனர். அப்பொழுது வேலன் என்னும் வெறியாட்டாளன் மீது குமரவேள் தோன்றி "இவளை நாம் தொட்டோம். எம்மனம் மகிழுமாற்றால் பூசனை புரிவீராயின் இவள் குறையனைத்தும் தீரும்" என்று குறிப்பாய்ப் புலப் படுத்தினார். குமரன் கூறிய மொழிகள் காதில் விழுதலும் வள்ளிதேவியார் மயக்கம் ஒழிந்து முறையாக எழுந்தார்.

இஃதில்வாறாகத் தினைப்புனத்தில் முற்றிய கதிர்களையெல்லாம் அரிந்து கொண்டு வந்து வேடர்கள் இல்லில் சேர்த்தனர். அதன் பின்னர் குமரக்கடவுள் தினைப்புனத்துக்கு வந்து வள்ளியைக் காணாராகி வருந்தி, மேகங்கள், தினைப்புனம், மயில்கள், கிளிகள், புறாக்கள், யானைகள், மான்கள், காடுகள், மலைகள் மற்றும் பிறபொருள்கள் ஆகியவற்றையெல்லாம் வினவி, அவையொன்றும் விடை கூறாமையால் வாடித் தளர்ந்து நெஞ்சம் வருந்தி வள்ளிநாயகியைத் தேடினார். அசுரரையழித்த வேலாயுதனுக்கு இது ஒரு திருவிளையாடல் போலும்!

பகற்பொழுதையெல்லாம் அப்புனத்தில் வள்ளி யைத்தேடிக் கழித்த எம்பெருமான், நள்ளிரவில் சிறுநாருக்கேகி வள்ளியின் சிறுகுடிலுக்குப் பின்புறஞ் சென்று நின்றருளினார், அங்ஙனம் வந்து நின்ற முருகப்பெருமானைப் பாங்கியானவள் கண்டு அடிபணிந்து, "தேவரீர் இரவில் இங்கு வருதல் தகுதியன்று. எம் தலைவியும் உம்மைப் பிரிந்து உயிர் வாழாள் நீர் சேருதற்கும் இங்கு ஓரிடமும் இல்லை, எனவே அவளை உடன்கொண்டு செல்லுவீர்" என்று கூறினாள். இவ்வாறு கூறிய தோழி, வள்ளியையடைந்து குமரவேள் வந்த செய்தியினைக் கூற, அவரும் உடன்செல்ல இசைந்தனர். தோழியானவள் தாய்துயில் அறிந்து, தங்கள் உறவினர் நித்திரையை அறிந்து, தூங்காத நாயின் தூக்கத்தையுமறிந்து,

அவ்வூரில் உள்ளவர்களின் தூக்கத்தையும் அறிந்து, கொடிய பேயும் உறங்கும் நள்ளிரவில் வாயிற்கதவினைத் திறந்து வள்ளியை முருகவேள் திருமுன்பு நிறுத்தினள்.

அறுமுகப்பிரானைநோக்கி வள்ளிநாயகி அடிபணிந்து "அடியேன் பொருட்டு இச்சிற்றூரில் நறுமலர்ப்பாதம் நோக இறைவர் நள்ளிரவில் நடப்பதோ" என்று வருந்தினாள். பாங்கியானவள் வள்ளலை நோக்கி, "கொடுந்தொழில் வேடர்கள் கண்டால் தீமையாய் முடியும். ஆதலினால் இவளைக்கொண்டு உமது பெருமைமிக்க ஊரில்சென்று இம்மாதர்நல்லாளுக்குத் திருவருள்புரியும்" என்று கூறி அவரை அடைக்கலமாக அளித்தாள். வள்ளியை அன்புடன் கொடுத்து வணங்கிய பாங்கியை ஐயன் பரிவுடன் பார்த்து, "நீ நம்பால் வைத்த கருணையை என்றும் மறவோம்" என்று அருளிச் செய்தனர். பின்னர் பாங்கி தனது சிறுகுடிலுள் புக்கு இருந்தனள். வேற்படைவிமலன் வள்ளிநாயகியோடு நடந்து சிற்றூரைக் கடந்து, பசியதொரு சோலையுள் சேர்ந்து இன்புற்றிருந்தார்.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் வேடஅரசன் மனைவியானவள் உறக்கம் நீங்கி, வள்ளியைத்தேடி எங்கணும் காணாது நம்பிராஜனுக்கு உரைத்தனள். அச்செய்திகேட்ட வேடர்கோன் வெகுண்டு நம் காவலைக் கடந்து நம்மடந்தையைக்கொண்டு சென்றவன் எவனோ என்று வீரமொழிகள் புகன்று, வேடர்கள் அனைவரும் ஒருங்குகூடி வில்லும் அம்புங்கொண்டு வள்ளியைத் தேடிச் சென்றனர். அங்கு அருகாமையில் உள்ள ஒரு குளீர்ச்சிமிக்க சோலையில் களவொழுக்கத்தினால் கந்தப்பெருமானோடு சென்ற வள்ளிநாயகி வேடர்கள் கூடிவருதலை அறிந்து, முருகப்பெருமானின் பொன்னடி பணிந்து தனது அச்சத்தை விண்ணப்பித்தார். முருகப்பெருமான், நங்கையைத் தேற்றிச் சூர்முதல் தடிந்த நாமவேல் உள்ளதென்று கூறி, அவரது அச்சத்தினைப் போக்கியருளினார். அவ்வேளையில் சிற்றூர்

வேடர்கள் குமரனும் தேவியும் மருவியிருந்த அந்தச் சோலையைச் சூழ்ந்துகொண்டு அம்புமாரி தூர்த்து முருகப்பெருமானை வளைத்தார்கள். வள்ளிநாயகி பெரிதும் வேண்ட, குகப்பெருமானின் அருட்குறிப்பால் கொற்றக் கொடியாய் அமைந்த சேவல் நிமிர்ந்து எழுந்து கொக்கரிக்க, வேடர்கள் அனைவரும் இறந்து பூமியில் விழுந்தனர்.

தந்தையும் தமையன்மார்களும் மற்றும் சுற்றத்தினரும் இறந்து வீழ்ந்தது கண்டு வள்ளிநாயகி பதைபதைத்துச் சோர, சிவகுமாரன் தன் துணைவியின் அன்பைக்காண அச்சோலையை விட்டு எழுந்தருள, அம்மையும் தொடர்ந்து பின் சென்றார். அச்சமயம் நாரதமுனிவன் அங்குவந்து நிகழ்ந்தவையனைத்தையும் குமரவேள் கூற அறிந்து, "பெற்ற தந்தையையும் மற்றுமுள்ள சுற்றத்தினரையும் கொன்று, அவர்கள் எழுமாறு சிறந்த கருணையப்பிரியாது இவளைக் கொண்டுசெல்லுதல் தக்கதோ" என்று விண்ணப்பிக்க, சண்முகப்பெருமானும் அதுசரியே என்று அருளிச் செய்தனர். பின்னர் வள்ளிதேவியை நோக்கி இறந்த நின் கிளைஞரையெல்லாம் எழுப்புவாய் என்றருள, வள்ளியும் 'அனைவரும் எழுக' என்று கூற அனைவரும் உயிர்பெற்று எழுந்தனர்.

வேடர்கள் அனைவரும் உயிர்பெற்று எழுந்ததும் குமரவேள், கருணை வெள்ளம் பொழியும் வதனங்கள் ஆறும், பன்னிரண்டு தோள்களும், வேலாயுதமும் மற்றுமுள்ளபதினோரு படைக்கலன்களும் பொருந்திய தமது திருவுருவத்தை அவர்களுக்குக் காட்ட அவர்கள் நோக்கி, "எங்கள் சிற்றூரினைக் காக்கும் தெய்வமான நீயே எங்குலமகளை களவினில் கவர்ந்து எமது குலவரம்பிணையழித்திட்டனை. இனி எங்கள் ஊருக்கு வந்து அக்கினிசாக்ஷியாகத் திருமணம் செய்து கொண்டு நினைது ஊருக்குச் செல்வாயாக" என்று வேண்டலும், ஷண்முகக்கடவுள், நம்பிராஜன் ஆகியோர் கூறிய

மொழியினை ஏற்றுக்கொண்டு, வள்ளிதேவியுடன் நாரதரையும் அழைத்துக்கொண்டு சிற்றூருக்கு எழுந்தருளினார். வள்ளியின் தந்தையும் சுற்றத்தினரும் ஆங்குள்ள சிறுகுடியோரை நோக்கி "முருகப்பெருமானே நமது மகளைக் கவர்ந்தவன்; நமது சொல்லினால் திருமணஞ்செய்து கொள்ள வந்துள்ளான்" என்று கூற, அச்சிற்றூர் வாசிகள் கோபம், மகிழ்ச்சி, நாணம் ஆகிய வெவ்வேறு உணர்ச்சிகளை யடைந்தார்கள்.

பின்னர் நம்பிராஜன் தனது அழகிய மனையின் உள்ளே சரவணபவனையும் வள்ளியையுமழைத்து புலித்தோலின்மீது அமர்த்தினான். அப்பொழுது முருகப்பெருமான் வள்ளியம்மையை அருளோடு நோக்க, வேட்டுவக்கோலம் நீங்கி முந்து இருந்த தெய்வக்கோலத்தை அம்மை அடைந்தார். வேடர்கள் அனைவரும் தங்கள் புதல்வியின் தெய்விகமான வனப்பை நோக்கி இவள் நம்பால் வந்திருந்தது நமது முந்தையதவமே எனமகிழ்ந்து போற்றினர். அச்சபமான வேளையில் நம்பிராஜன் ஷண்முகநாதனின் திருக்கரத்தில் வள்ளிப்பிராட்டியின் திருக்கரத்தை வைத்து, "எமது தவத்தால் எம்மிடம் வந்த நங்கையை விருப்பத்துடன் இன்று தந்தேன், கொள்வீராக" என்று தண்ணியநீரினால் தாரைவார்த்துக் கொடுத்தான். நாரதமுனிவன் அப்பொழுது முருகப்பெருமானின் திருவருட்குறிப்பினால் அக்கினியுடன் மற்றுமுள்ள உபகரணங்களையும் கொண்டுவந்து, திருமணச் சடங்குகளை அரிய வேதவிதியால் செய்து முடித்தான்.

அங்ஙனம் திருமணம் நிகழுங்காலத்துத் திருமால், இந்திரன், பிரம்மன் முதலிய தேவர்கள் புடைசூழ்ந்து வர, உமாதேவியாருடன் மகாதேவன் எழுந்தருளி வானிலேயே நின்று குமரவேள் வள்ளிப்பிராட்டியைத் திருமணஞ்செய்யுந் தன்மையை பார்த்தருளினார். கண்ணுதற்பெருமானும் உமையம்மையாரும் கண்டுகளித்துத் தண்ணளி புரிந்து நிற்க,

பிரம்ம விஷ்ணுவாதி தேவர்களும் பிறரும்
 அறுமுகத்தெம்பிரானை வழிபட்டு ஏத்தினர்.
 முருகப்பெருமான், சிவபிரானை அம்மையோடுங்
 கைதொழுது ஏத்தினார். பின்னர் சிவபிரான் தாம் வந்தவாறே
 தேவர் முதலியோருடன் மறைந்தருளினார். நம்பிராஜன்
 முருகப்பெருமானின் மணக்கோலங்கண்டு பெருமகிழ்ச்சி
 யடைந்தான். குன்றெறிந்த குமரவேள் பின்னரெழுந்து
 நம்பிராஜனை நோக்கி "நாம் வள்ளிநாயகியுடன்
 திருத்தணிகையில் இனிதாக இருப்போம்" என்றருளிச்
 செய்ய, வேடராஜன் நன்றெனக் குறவர்கோன் இல்லத்தை
 விட்டுநீங்கி, நம்பியை அழைத்து "நீ தேவரும் போற்றும்
 வண்ணம் இச்சிற்றூரில் அரசை நடத்தியிருப்பாய்"
 என்றருளிச்செய்து விரைந்தெழுந்தருளி திருத்தணிகை
 மலையைச் சென்றடைந்தார். அங்குப் பண்டு தேவதச்சன்
 அமைத்த ஆலயத்துட்சென்று வேடமங்கையான
 வள்ளியுடன் கலந்து இவ்வுலகத்து உயிர்கள் அனைத்தும்
 உய்யுமாறு எழுந்தருளியிருந்தார்.

அக்காலத்தில் வள்ளிநாயகி விரும்பியவண்ணம்
 திருத்தணிகை மலையின் பெருமையை மிகுந்த
 கருணையுடன் பின்வருமாறு உரைத்தார்.

"கொடிய சூரனுடன் செய்த செருத்தொழிலும் மற்றும்
 வேடரால் செய்யப்பட்ட செருத்தொழிலும் தணிவடைந்து
 யாம் இங்கிருத்தலால் செருத்தணி என்றொரு மங்களகரமான
 பெயரை இம்மலைப்பெற்றது. மலர்களுள் தாமரை
 போலவும், நதிகளில் கங்கைபோலவும், நகரங்களுள் காஞ்சி
 போலவும் மலைகளுள் இத்திருத்தணிகைமலை சிறந்தது.
 கறைமிடற்றண்ணல் கயிலைமலையை விரும்பி
 எழுந்தருளியிருத்தல் போல நாம் இம்மலையில்
 விருப்பத்துடன் இருப்போம். தேவேந்திரன் வைகலும்
 நமக்குச் சாத்துவதற்காக மூன்று செங்காவி
 மலர்க்கொடிகளை இம்மலையிலுள்ள ஒரு நீர்ச்சனையில்

வைத்துள்ளான், அவை காலை ஒருமலர், நடுப்பகல் ஒருமலர், மாலையில் ஒருமலர் ஆக மூன்று மலர்கள் ஒய்தலில்லாது மலரும். இம்மலையைத் தொழுதவர்களுடைய பாவம் அனைத்தும் ஒழியும். இம்மலைச் சுனையில் நீராடி நம்மைத் தொழுபவர்கள் நமது பதத்தில் வாழ்வார்கள். ஐந்து நாட்கள் இம்மலையை அடைந்து எமது பாதமே கதியென உள்ளத்தில் உறுதியாய்க்கொண்டு எம்மை வழிபடும் தவத்தினையுடையோர் விரும்பியவாறே இன்பங்களை அனுபவித்துப், பின் அழிவற்ற வீடு பேற்றையடைவார்கள்." இவ்வாறு வள்ளிநாயகிக்கு எம்பிரான் முருகன் திருத்தணிகை வரையின் சிறப்பினை விரிவாகக் கூறியருளினார். பின்னர் கந்தவேள் அம்மலையின் ஒரு புறத்தில் வள்ளிநாயகியுந் தானும் அரியயன் அறியாத வள்ளலான சிவபிரானுடைய சிவலிங்கத்திருவுருவை ஆகமவிதிப்படிப் பிரதிஷ்டித்து அன்புடன் வழிபட்டு விரும்பிய அருளும் பெற்றார்.

உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியும் அன்பும் உந்த முக்கட்பெருமானை வழிபட்டுத் துதித்து வேற்படை விமலன், வள்ளிப்பிராட்டியுடன் சில நாட்கள் அம்மலையின்கண் இனிதே எழுந்தருளியிருந்தார். ஒரு நாள் விமானத்திலேறித் தமது கந்தகிரிக்கு உலகெலாம் வணங்க எழுந்தருளினார். அங்கு கடம்பமலர் மாலையணிந்த கந்தவேள் வள்ளிநாயகியுந்தானுமாக விமானத்தினின்றும் இழிந்து எல்லையற்ற பூதர்கள் காவல செய்யும் தம் பொன்னாலயத்தில் புகுதலும், தெய்வயானைப் பிராட்டியார் வந்தனை செய்து வணங்கி நிற்க, அவரை மார்புறப்புல்லித் தனிமையின் துன்பத்தை நீக்கியருளினார். அச்சமயம் வள்ளிநாயகி தெய்வயானை அம்மையை வணங்குதலும் அப்பொழுது தெய்வயானை வள்ளியை விரைந்தெடுத்து எனக்கு இங்கொரு தோழி வந்து சேர்ந்த தன்மை நன்றென்று அன்புடன் கூறினார்.

திருப்பாற்கடலில் நிலமகளும் திருமகளும் இருபுறமு
 மிருக்கத் திருமால் நடுவில் கருணையோடு
 இருந்தாற்போல, சண்முகப்பெருமான் தமது இரு
 துணைவியர்களுடன் அழகிய மணிகள் இழைத்த
 அரியணையில் அமர்ந்திருந்தபொழுது தெய்வயானை
 அம்மையார் வள்ளியின் வரலாறு கூறியருளுமாறு
 அறுமுகக்கடவுளைக் கேட்டார். அப்பொழுது அறுமுகன்,
 வள்ளி, தெய்வயானை ஆகிய இருவரும் திருமாலின்
 மகளிராகி முற்பிறவியில் தம்மை மணக்க விரும்பித்
 தவஞ்செய்தது முதல் இருவரையும் திருமணஞ் செய்து
 கொண்டது வரையில் விரிவாகக் கூறியருளினார்.
 தெய்வயானை மிகவும் மகிழ்ந்து "முன்னாளில் திருமாலின்
 மகளிராகப் பிறந்த இவளும் நானும் அளவற்ற காலம்
 பிரிந்திருந்தோம். எங்களை ஒன்றுசேர்த்த தேவரீரது
 வல்லபத்துக்கு நாங்கள் செய்யத்தக்க கைம்மாறு
 ஏதுமில்லை" என்று கூறினார். வேடர்குல மடந்தையான
 வள்ளிநாயகி தெய்வயானை நாயகியார் கூறிய மொழிகளைக்
 கேட்டு "முன்னாளில் நின் தங்கையாகிய நான்
 இப்பிறப்பிலும் நினக்கு இளையவளான படியால் என்னைக்
 காப்பாயாக" என்றனர். இவ்வாறு உரைத்து வள்ளியம்மை
 தனது ஸஹோதரியின் திருவடிகளை வணங்க, அவ்வம்மை
 தனது இளையவளை எடுத்தணைத்து, இனி
 யானடையத்தக்க வேறொரு பொருள் உளதோ என்று
 இனியமொழி கூறினார். தேவருலக நங்கையும், குறவர்குல
 மங்கையும் இவ்வாறு சிறிதும் பேதமின்றி, அன்புடன்
 அளவளாவி, உள்ளமும் உயிரும், செயலும் சிறப்பு
 மொன்றாகி மணமும் மலரும் போலக் கலந்திருந்தார்கள்.
 கங்கையும், யமுனையும் ஒலிக்கும் கடலுடன் கலந்தாங்கு
 இருதேவியரும் சரவணபவனுடன் கலந்து இருந்தார்கள்.

முருகப்பெருமான் ஒரு தெய்வத்தருவாகி இருமனைவி
 யரும் கிரியை ஞானமென்னும் இருகிளைகளாய்ப்

பொருந்தப் பலவகை உயிர்களிடமும் அருளைப்பூத்துப் பிறவியாகிய காய் காய்த்து, முக்தியாகிய இனிய கனியை எந்நாளும் வழங்கியருளியிருந்தார்.

உமாதேவியாரை இடப்பாகத்திற்கொண்ட சிவபெருமானது ஒரு திருமுகத்தில் மூன்று திருவிழிகள் இருக்குந் தோற்றம் போல, வானவர் மாதும் குறவர் குலமாதும் ஆகிய இருவரும் இருபக்கங்களிலும் எழுந்தருளியிருக்க, அண்ணலாகிய கந்தவேள் அவர்கட்கு அருள்புரிந்திருந்தார். சேவற்கொடியும், கொடிகளையுடைய தேரும், தோகையினையுடைய அழகிய மயிலும், முன்னாள் நாரதன் வேள்வியிற்றோன்றிய ஆட்டுக்கடாவும், அசுரன் மார்பைக் கிழித்த வேலாயுதமும், ஏனைய படைக்கலன்களும் சண்முகப்பெருமான் இடும் கட்டளைகளை நிறைவேற்றிக் கோயிலின் மருங்கும் முன்னும் அடைந்து முறையாக வசித்திருந்தன.

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க அறுமுகம் வாழ்க வெற்பைக் கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க குக்குடம் வாழ்க செவ்வேள் ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க யானைதன் அணங்கு வாழ்க மாறிலா வள்ளி வாழ்க வாழ்களி அடியார் எல்லாம்.

புன்னெறி அதனிற செல்லும் போக்கினை விலக்கி

மேலாம்

நன்னெறி ஒழுகச் செய்து நவையறு காட்சி நல்கி என்னையும் அடியன் ஆக்கி இருவினை நீக்கி ஆண்ட பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாதபங் கயங்கள் போற்றி.

வேல்சேர்ந்த செங்கைக் குமரன்வியன் காதை தன்னை மால்சேர்ந் துரைத்தேன் தமிழ்ப்பாவழு வற்ற தேனும் நூல்சேர்ந்த சான்றிர் குணமேன்மை நுவன்று கொள்மின் பால்சேர்ந் ததனாற் புனலும்பய னான தன்றே.

பொய்யற்ற கீரன் முதலாம்புல வோர்பு கழ்ந்த ஐயற் கெனது சிறுசொல்லும் ஒப்பாகும் இப்பார்

செய்யுற் றவன்மால் உமைபூசைகொள் தேவ தேவன்
வையத்த வர்செய் வழிபாடு மகிழும் அன்றே.

என்னா யகன்விண் ணவர்நாயகன் யானை நாமம்
மின்னா யகன்நான் மறைநாயகன் வேடர் நங்கை
தன்னா யகன்வேல் தனிநாயகன் தன்பு ராணம்
நன்னா யகமா மெனக்கொள்கஇஞ் ஞால மெல்லாம்.

வற்றா அருள்சேர் குமரேசன்வண் காதை தன்னைச்
சொற்றாரும் ஆராய்ந் திடுவாருந் துகளு றாமே
கற்றாரும் கற்பான் முயல்வாருங் கசிந்து கேட்கல்
உற்றாரும் வீடு நெறிப்பாலின் உறுவர் அன்றே.

பாராகி ஏனைப் பொருளாய் உயிர்ப்பன் மையாகிப்
பேரா உயிர்கட் குயிராய்ப் பிறவற் றுமாகி
நேராகித் தோன்றல் இலாதாகி நின்றான் கழற்கே
ஆராத காத லொடுபோற்றி அடைதும் அன்றே.

தசுக்காண்டம் முற்றுப்பெற்றது

கந்தபுராணம் முற்றுப்பெற்றது

கந்தப்பெருமான் கழலிணை வெல்க
கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் கவினடி வாழ்க

சிவம்.

ஓம் குமாராய நம:

ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய கத்யம்

புரஹரந்தந, ரிபுகுலபஞ்ஜந, திநகர கோடி ரூப, பரிஹ்ருத லோகதாப, ஸிகீந்த்ரவாஹந, மஹேந்த்ர பாலந, வித்ருத ஸகல புவந மூல, விதுத நிகிலதநுஜதூல, தாபஸ ஸமாராதித, பாபஜ விகாராஜித, தாருண்ய விஜித மாராகார, காருண்ய ஸலில பூராதார, மயூரவரவாஹந, மஹேந்த்ர கிரி கேதந, பக்தி பரகம்ய, ஸக்தி கரரம்ய, பரிபாலித நாக, புரஸாஸநபாக, நிகில லோகநாயக, கிரி விதாரி ஸாயக, மஹாதேவ பாகதேய, மஹாபுண்ய நாமதேய, விநத ஸோகவாரண, விவித லோககாரண, ஸுரவைரிகால, புரவைரிபால, பவபந்த விமோசந, தளதம்பு விலோசந, கருணாம்ருத ரஸ ஸாகர, தருணாம்ருதகரஸேகர, வல்லீமாநஹாரி வேஷ, மல்லீமாலபாரிகேஸ, பரிபாலித விபுதலோக, பரிகாலித விநத ஸோக, முகவிஜித சந்த்ர, நிகில குண மந்திர, பாநுகோடி ஸத்ருஸரூப, பாநுகோப பயதசாப, பித்ருமநோஹாரி மந்தஹாஸ, ரிபுஸிரோதாரி சந்த்ரஹாஸ, ஸ்ருதி கலித மணி குண்டல, ருசி விஜித ரவி மண்டல, புஜவர விஜிதஸால, பஜநபர மநுஜபால்,

நவவீரஸம்ஸேவித, ரண தீர ஸம்பாவித, மனோஹாரிஸீல, மஹேந்த்ராரிகில, குஸுமவிஸதஹாஸ, குலஸிகரி நிவாஸ, விஜித கரணமுநி ஸேவித, விகதமரணஜநிபாஷித, ஸ்கந்தபுர நிவாஸ, நந்தந க்ருத விலாஸ, கமலாஸநவிநத, சதுராகமவிநுத, கலிமலவிஹீந க்ருத ஸேவந, ஸரஸிஜ நிகாஸ ஸுபலோசந, அஹார்யவரதீர, அநார்யநரதூர, விதளித ரோகஜால, விரசிதபோகமூல, போகீந்த்ர பாஸித, யோகீந்த்ர பாவித, பாகஸாஸந பரிபூஜித, நாகவாஸி நிகரஸேவித, வித்ருத வித்யாதர, வித்ரும ஹ்ருத்யாதர, தளிததநுஜ வேதண்ட, விபுத வரத கோதண்ட, பரிபாலித பூஸுர, மணிபூஷண பாஸுர, அதிரம்யஸ்வபாவ, ஸ்ருதி கம்ய ப்ரபாவ, லீலா விஸேஷ தோஷித ஸங்கர, ஹேலா விசேஷ கலித ஸங்கர, ஸுமஸமரதந, ஸஸதரவதந, விஜயீபவ விஜயீபவ ॥

ஹே த்ரிபுரஸம்ஹாரம் செய்த பரமேஸ்வரபுத்ர, சத்ருக் கூட்டத்தை அழிப்பவரே, கோடி ஸூர்யனின் காந்தியுள்ளவரே, உலகின் தாபங்களைப் போக்கினவரே, சிறந்த மயிலை வாஹனமாகக் கொண்டவரே, மஹேந்திரனே ரக்ஷிப்பவரே, எல்லா உலகங்களையும் காப்பதற்குக் காரணமானவரே, அசுரக் கூட்டமாகிற பஞ்சைப் பறக்கடிக்கச் செய்தவரே, முனிவர்களால் நன்கு ஆரதிக்கப்பட்டவரே, பாபங்களால் உண்டாகும் காமக்ரோதாதிகளால் ஜயிக்கப்படாதவரே, யௌவனத்தால் ஜயிக்கப்பட்ட மன்மதனின் ரூபத்தை உடையவரே, கருணைக்கடலே, மயில்வாஹனரே, மஹேந்திர மலையை இருப்பிடமாகக் கொண்டவரே, பக்தியாகிற ஸாதனத்தால் அடையத் தகுந்தவரே, சக்தி வேலால் அழகுவாய்ந்த கையைக் கொண்டவரே, நன்கு ஸ்வர்க்கத்தை ரக்ஷித்தவரே, புரஹரியின் புத்ரனே, எல்லா உலகத்திற்கும் நாயகனே, மலையைப் பிளக்கும் பாணத்தை உடையவரே, ஸ்ரீ மஹாதேவனின் பாடியமே, மிகுந்த புண்யமான பெயர்களை

உடையவரே, நமஸ்கரிப்பவர்களின் சோகத்தைப் போக்கு
கிறவரே, பல உலகங்களுக்கும் காரணமானவரே,
தேவர்களின் சத்ருக்களுக்கு யமன் போன்றவரே,
சிவபாலனே, ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுவிப்பவரே,
மலர்ந்த தாமரை இதழ்போன்ற கண்களை உடையவரே,
கடல்போன்ற கருணையாகிற அம்ருத ரஸத்தை உடையவரே,
சந்திரக் கலையைத் தலையில் கொண்டவரே, வள்ளியின்
மனதை அபஹரிக்கும் வேஷத்தை உடையவரே, மல்லிகை
மாலையை கேசத்தில் தரிப்பவரே, தேவர்களைக் காத்தவரே,
வணங்கினவர்களின் சோகத்தைப் போக்குபவரே, சந்திரனை
வெல்லும் முககாந்தியை உடையவரே, எல்லா
குணங்களுக்கும் இருப்பிடமானவரே, கோடி ஸூர்யனுக்
கொப்பான காந்தியை உடையவரே, பானுகோபனுக்கு
பயத்தை அளிக்கும் வில்லைத் தரிப்பவரே, தாய்
தந்தையர்களின் மனதைக் கவரும் புன்சிரிப்பை
உடையவரே, சத்ருக்களின் தலையை வெட்டும் கத்தியைத்
தரிப்பவரே, காதுகளில் ரத்ன குண்டலங்களைத் தரிப்பவரே,
காந்தியால் வென்ற ஸூர்யமண்டலத்தை உடையவரே,
தேக்கு மரங்களை வெல்லும் சிறந்த கைகளை உடையவரே,
எப்பொழுதும் பஜனை செய்யும் மனிதர்களைக் காப்பவரே,
வீரபாஹு முதலிய ஒன்பது வீரர்களால் நன்கு ஸேவிக்கப்
பட்டவரே, யுத்த வீரர்களால் வெகுமதிக்கப்பட்டவரே,
மனதைக் கவரும் நடத்தையை உடையவரே,
தேவேந்திரனின் சத்ருக்களுக்கு கிலாயுதம் போன்றவரே,
மலர்ந்த புஷ்பம் போன்ற சிரிப்புள்ளவரே, சிறந்த மலைகளில்
வஸிப்பவரே, இந்திரியங்களை வென்ற முனிவர்களால்
ஸேவிக்கப்பட்டவரே, ஜீவன் முக்தர்களால் துதிக்கப்
பட்டவரே, ஸ்கந்தபுரத்தில் வஸிப்பவரே, நந்தனவனத்தில்
விளையாடுகிறவரே, பிரம்மதேவனால் வணங்கப்பட்டவரே,
நான்கு வேதங்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்டவரே,
கலிதோஷ மற்றவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவரே, தாமரைக்

கொப்பான மங்களகரமான கண்களை உடையவரே, இமயமலை போன்று தைர்ய முள்ளவரே, கெட்ட மனிதர்களுக்கு வெகு தூரத்தில் இருப்பவரே, வியாதிகளின் கூட்டத்தைப் போக்குகிறவரே, சிறந்த யோகிகளால் தியானம் செய்யப்பட்டவரே, இந்திரனால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவரே, ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிப்பவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவரே, வித்யாதரர்களை விரட்டியவரே, பவழம் போல் அழகிய உதடுகளை உடையவரே, கஜவக்த்ராசுரனைக் கொன்றவரே, தேவர்களுக்கு வரங்களை அளிக்கும் வில்லை உடையவரே, பிராமணர்களைக் காத்தவரே, ரத்னாபரணங்களால் பிரகாசிக்கின்றவரே, மிக மனோகரமான ஸ்வபாவத்தை உடையவரே, வேதங்களால் அறியத்தகுந்த மஹிமை பொருந்தியவரே, சிறந்த வினாயாட்டுக்களால் பரமசிவனை சந்தோஷிக்கச் செய்தவரே, சிறந்த வினாயாட்டாகச் செய்யப்பட்ட யுத்தத்தை உடையவரே, புஷ்பத்திற்கொப்பான பற்களை உடையவரே, சந்திரன் போன்ற முகமுள்ளவரே, ஓ முருகா! தாங்கள் சிறந்து விளங்க வேண்டும். சிறந்து விளங்க வேண்டும்.

ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய கத்யம் தமிழ் உரையுடன் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய ஷோடஸநாம ஸ்தோத்திரம் (ஸ்காந்தபுராணத்தில் உள்ளது)

1. ஸுப்ரஹ்மண்யம் ப்ரணம்யாஹம் ஸர்வக்ஞம்
ஸர்வகம் ஸதா।
அபிப்ஸிதார்த்த ஸித்யர்த்தம் ப்ரவக்ஷ்யே நாம ஷோடஸ॥
2. ப்ரதமோ ஞாநஸக்த்யாத்மா த்விதீயோ ஸ்கந்த ஏவ ச।
அக்நிபூர்ச த்ருதியஸ்யாத் பாஹுலேயஸ்சதுர்த்தக:॥
3. காங்கேய: பஞ்சமோ வித்யாத் ஷஷ்ட: ஸரவனோத்பவ:।
ஸப்தம: கார்த்திகேயஸ்யாத் குமாரஸ்யாததாஷ்டக:॥
4. நவம: ஷண்முகஸ்சைவ தஸம: குக்ருடத்வஜ:।
ஏகாதஸ: ஸக்திதர: குஹோத்வாதஸ ஏவ ச॥
5. த்ரயோதஸோ ப்ரஹ்மசாரி ஷாண்மாதூரஸ்சதுர்த்தஸ:।
க்ரௌஞ்சபித் பஞ்சதஸக: ஷோடஸ: ஸிவ்வாஹந:॥
6. ஏதத் ஷோடஸ நாமாநி ஜபேத் ஸம்யக் ஸதாதரம்।
விவாஹே துர்கமே மார்கே துர்ஜயே ச ததைவ ச॥
7. கவித்வே ச மஹாஸாஸ்த்ரே விக்ஞாநார்த்திபலம் லபேத்।
கந்யார்த்தி லபதே கந்யாம் ஜயார்த்தி லபதே ஜயம்॥
8. புத்ரார்த்தி புத்ரலாபஞ்ச தநார்த்தி லபதே தநம்।
ஆபுராரோக்ய வஸ்யஞ்ச தநதாந்ய ஸுகாவஹம்॥

மேற்படி ஸ்தோத்திரத்தின் பொருள்

விரும்பியவற்றை அடைவதற்காக முற்றறிவு உடைய வரும் எங்கும் வியாபித்திருப்பவருமான சுப்பிரமணியனை இறைஞ்சி அப்பெருமானுடைய பதினாறு திருநாமங்களைக் கூறுகிறேன். முதலாவது ஞான சக்த்யாத்மா (ஞானம் சக்தி இவற்றின் வடிவமாக இருப்பவர்), இரண்டாவது ஸ்கந்தன்

(சத்ருக்களை அழிப்பவர்), மூன்றாவது அக்னிபூ (அக்னியில் உண்டானவர்), நான்காவது பாஹுலேயன் (கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்தின் புதல்வர்), ஐந்தாவது காங்கேயன் (கங்கையின் மைந்தர்), ஆறாவது சரவணபவன் (நாணற்காட்டில் பிறந்தவர்), ஏழாவது கார்த்திகேயன் (கிருத்திகா நக்ஷத்திரங்களில் புதல்வர்), எட்டாவது குமாரன் (குழந்தையாக இருப்பவர்), ஒன்பதாவது ஷண்முகன் (ஆறு திரு முகங்களை யுடையவர்) பத்தாவது குக்குடத்வஜன் (சேவற்கொடியோன்), பதினொன்றாவது சக்திதரன் (வேலை உடையவர்), பன்னிரண்டாவது குஹன் (உயிர்களின் இதய குஹையில் இருப்பவர்), பதின்மூன்றாவது பிரம்மசாரி (வேதமார்க்கத்தை அனுசரிப்பவர்), பதினான்காவது ஷாண்மாதூரன் (கிருத்திகைப் பெண்கள் ஆறு பேரையும் தாயாக உடையவர்), பதினைந்தாவது க்ரௌஞ்சபித் (கிரவுஞ்சம் என்னும் மலையைப் பிளந்தவர்), பதினொருவது சிகிவாஹனன் (மயிலை வாஹனமாக உடையவர்). இப்பதினாறு திருநாமங்களையும் எப்பொழுதும் அன்புடன் ஜபஞ்செய்தால் விவாஹத்திலும், செல்ல முடியாத வழியில் செல்லும் பொழுதும், வெற்றியடைய முடியாத காரியங்களிலும், கவிகள் இயற்றுவதிலும், சாஸ்த்ரப் பேரறிவு பெறுவதிலும் பலனைக் கோருபவன் அவ்வப் பயனை அடைவான். கன்னிகையை அடைய விரும்புபவன் கன்னிகையையும், வெற்றியை வேண்டுபவன் வெற்றியையும் அடைவான். புத்திரப்பேறு கோருபவன் அப்பேற்றினையும், செல்வம் வேண்டுபவன் செல்வத்தையும் அடைவான். நீண்ட ஆயுள், ஆரோக்கியம், எவரையும் வசியம் செய்தல், தனம், தான்யம் செளக்கியம் ஆகியவற்றையும் அடைவான்.

திருப்பராந்தரம்

திருச்செந்தூர்

பழநி

சுவாமிமலை

திருத்தணி

பழகுதிர்சோலை